This is a reproduction of a library book that was digitized by Google as part of an ongoing effort to preserve the information in books and make it universally accessible.

Google books

https://books.google.com

TX 488.61 .H76lo
Homerus.
Iliad of Homer : according to the text o
Stanford University Libraries
3 6105 04927 1013

TX 488.61 .H76lo
Homerus.
Iliad of Homer : according to the text o
Stanford University Libraries
3 6105 04927 1013

Google

R. E. Wenk

Oakland Cal.

CLASSICAL WORKS.

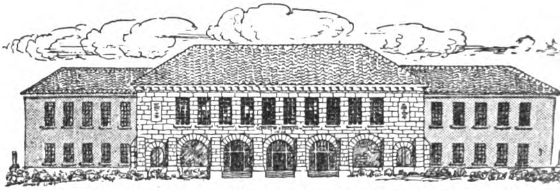

SCHOOL OF EDUCATION
LIBRARY

TEXTBOOK
COLLECTION

STANFORD UNIVERSITY
LIBRARIES

sity of New York. 12mo. [illegible] pages.

Cicero de Officiis. With English Notes, mostly translated fr[om] Zump and Bonnell. By THOMAS A. THACHER, of Yale Colleg[e]. 12mo. 194 pages.

Digitized by Google

LEARNING EDUCATION
LELAND STANFORD JUNIOR UNIVERSITY

STANDARD CLASSICAL WORKS.

Horace, The Works of. With English Notes, for the use of Schools and Colleges. By J. L. LINCOLN, Professor of Latin Language and Literature in Brown University. 12mo. 575 pages.

Livy. Selections from the first five books, together with the twenty-first and twenty-second books entire. With a Plan of Rome, and a Map of the Passage of Hannibal, and English Notes for the use of Schools. By J. L. LINCOLN, Prof. of the Latin Language and Literature in Brown University. 12mo. 329 pages.

Quintus Curtius: Life and Exploits of Alexander the Great. Edited and illustrated with English Notes, by WILLIAM HENRY CROSBY. 12mo. 385 pages.

Sallust's Jugurtha and Catiline. With Notes and a Vocabulary. By BUTLER and STURGAS. 12mo. 397 pages.

It is believed that this will be found superior to any edition heretofore published in this country.

The Histories of Tacitus. With Notes for Colleges. By W. S. TYLER, Professor of Latin and Greek in Amherst College. 12mo. 453 pages.

Tacitus's Germania and Agricola. With Notes for Colleges. By W. S. TYLER. 12mo. 193 pages.

Virgil's Æneid.* With Explanatory Notes. By HENRY FRIEZE, Professor of Latin in the State University of Michigan. (Recently published.) 12mo. 598 pages.

The type is unusually large and distinct. The work contains eighty-five engravings, which delineate the usages, customs, weapons, arts, and mythology of the ancients, with a vividness that can be attained only by pictorial illustrations.

GREEK TEXT-BOOKS.

A First Greek Book* and Introductory Reader. By A. HARKNESS, Ph. D., author of "Arnold's First Latin Book." "Second Latin Book," etc. (Recently published.) 12mo. 276 pages.

Acts of the Apostles, according to the text of AUGUSTUS HÄHN. With Notes and a Lexicon by JOHN J. OWEN, D. D., LL. D. With Map. 12mo.

Arnold's First Greek Book,* on the Plan of the First Latin Book. 12mo. 297 pages.

Arnold's Practical Introduction to Greek Prose Composition.* 12mo. 297 pages.

——— **Second Part to the above.*** 12mo. 248 pages.

☞ SEE END OF THIS VOLUME.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

DEPARTMENT OF EDUCATION
LELAND STANFORD JUNIOR UNIVERSITY

ʽΟΜΗΡΟΥ ʼΙΛΙΑΣ.

THE

ILIAD OF HOMER,

ACCORDING TO THE TEXT OF WOLF;

WITH

NOTES

FOR THE USE OF SCHOOLS AND COLLEGES.

Aspice Mæonidem, a quo, ceu fonte perenni,
Vatum Pieriis ora regantur aquis.—Ovid.

BY

JOHN J. OWEN, D.D., LL. D.

PROFESSOR OF THE LATIN AND GREEK LANGUAGES AND LITERATURE IN THE
FREE ACADEMY OF THE CITY OF NEW-YORK.

NEW YORK:
D. APPLETON AND COMPANY,
549 & 551 BROADWAY.
1873.

Digitized by Google

602609
C

Entered, according to Act of Congress, in the year 1851, by
JOHN J. OWEN,
In the Clerk's Office of the District Court of the United States for the Southern
District of New York.

Digitized by Google

THIS WORK

IS

Respectfully Dedicated

TO

PROFESSOR WILLIAM S. TYLER,

AS AN

Offering of Personal Friendship,

AND A

TESTIMONIAL OF RESPECT

FOR

HIS WELL-DIRECTED AND SUCCESSFUL LABORS IN THE FIELD OF CLASSICAL LITERATURE.

Digitized by Google

Digitized by Google

PREFACE.

THIS edition of the Iliad is a reprint of Wolf's, published at 1839. In selecting that edition as the basis of the text, tl was actuated not only by a high sense of its intrinsic m also by a desire to make the present volume uniform edition of the Odyssey, published in 1844. In a few i however, the editor has slightly departed from the reading when that of some other scholar seemed more conformabl wants of a given passage, and supported by stronger ma authority.

In correcting the text and preparing the notes, the c availed himself of the best editions extant, among which he w as of special use to him, 1, Heyne's, London, 1834. 2, with the Scholia Minora, Oxford, 1834. 3, Spitzner's, Gotha 4, Clarke's, London, 1824. 5, Ernesti's Clarke, Leipzig 6, Bothe's, Leipzig, 1832–3. 7, G. C. Crusius', Hanover 8, Brandreth's, London, 1841. 9, Oxford Edition, 1849. 10, Boston, 1847. 11, Stadlemann's Grammatisch-Kritische kungen zur Ilias des Homer, Leipzig, 1840–4. 12, Köpp merkungen zu Homers Ilias, Hanover, 1820. 13, Thiers das Zeitalter und Vaterland des Homer, Halberstadt, 182 Lachmann's Betrachtungen über Homers Ilias, Berlin, 184 Völcker's, Homerische Geographie, Hanover, 1830. 16, Essay on the Genius and Writings of Homer, London, 182 Krüger's Homerische Formlehre, Berlin, 1849.

Digitized by Google

The editor takes pleasure in referring more particularly to one of the above-mentioned editions, Prof. Felton's, which for elegant and accurate scholarship, and a just conception of the beauty and spirit of the Homeric verse, is worthy of all praise. The present work is not intended as a rival to that, or any other edition now used in our institutions of learning, but rather as an auxiliary in the field of classical literature, helping to furnish our youth with a complete apparatus to the study of the first and greatest of epic poets.

The Notes are mainly based on the exegetical wants of the reader of Homer. Mythological works are now so abundant and accessible to the student, that it seemed undesirable to enlarge and encumber the notes by quotations of this sort; yet wherever it was deemed essential to the explanation of any passage, points of mythological interest have been duly adverted to. It will be seen, that copious illustrations have been given to all that pertains to the archæology of the poem. In this portion of his labor, the editor acknowledges his obligations to Smith's Dictionary of Greek and Roman Antiquities, a work which has now been republished in this country, and should be in the hands of every student as a book of reference. As it respects the places spoken of in the poem, much pains has been taken to give them the geographical position assigned them by the most approved authorities, such as Leake, Mure, Kiepert, and others.

Those who have been conversant with the editor's former publications, it is believed, will find evidence in this volume of the same desire to maintain the golden mean between extreme fulness and meagreness of annotation, which has marked his previous labors. Whether he has achieved this object is left to an indulgent public, from whom, in the light of past experience, he has every reason to expect as favorable a decision as the work will justify.

The same system of punctuation and accentuation has been fol

Digitized by Google

lowed, which was adopted in the editor's earlier works, viz., to give to every oxytone standing before a punctuation-mark, whether in a Greek or English sentence, the acute accent. The uniformity resulting from this practice seems, in the editor's judgment, far to outweigh any objection which may be advanced against it.

Reference has been freely made to Sophocles', Kühner's, Crosby's, and Buttmann's Greek Grammars. The latter of these works, as revised by the author's son, and translated by Dr. Robinson, has just been published, and thanks are due to the translator for furnishing the editor with sheets of the grammar, in season for reference to be made to it in the present work. References also have been made to the Grammars of Matthiæ, Thiersch, Krüger, Rost, and Kühner (Jelf's edit., Oxford, 1842).

The Grammatical and Historical Indexes have been prepared with as much fulness, as the space allotted to them would justify. The Historical Index, in particular, has been made by carefully tracing the history and deeds of each person whose name figures in the poem, and noting down every thing of general interest. Thus reference can easily be made to any act of the personages of the poem, and a general view taken of their achievements. A Summary of each book is prefixed to the volume, which will be of use to the student in obtaining a general view of the plan and parts of the poem.

With renewed expressions of gratitude to the classical professors and teachers, who have so abundantly manifested their kind interest in the editor's previous publications, he commits this new work to them and to the literary public, with the wish that it may advance in some degree the cause of classical learning, and render the study of this great poem both profitable and pleasing to the youthful scholar.

New-York Free Academy,
June 14, 1851.

Digitized by Google

Digitized by Google

SUMMARY

I. The poet announces as the subject of his poem the WRATH OF ACHILLES, in accounting for the cause of which, he relates how Chryses, a priest of Apollo, came to the Grecian camp, to ransom his daughter, who had been taken captive, but was rudely dismissed by Agamemnon (1–21). In his distress he prays to Apollo, who sends a destructive pestilence upon the Grecian camp, (22–52), in consequence of which Achilles calls an assembly of the Greeks, and having learnt from the soothsayer Chalcas the cause of Apollo's anger, advises the restoration of Chryses (53–129), whereupon Agamemnon becomes enraged, and a violent altercation ensues between these chieftains. Nestor attempts to reconcile them, but in vain, for Agamemnon seizes upon Briseis, the fair captive of Achilles (130–348); whereupon the latter withdraws from the army, and expresses his determination to take no further part in the war. His mother, Thetis, at his solicitation, ascends to Olympus, and obtains Jupiter's promise to honor her son by giving victory to the Trojans (349–530). Juno is incensed at this, and quarrels with Jupiter, but a reconciliation is effected by Vulcan, who also promotes hilarity among the gods by performing the office of cup-bearer (531–611).

II.—A deceitful dream being sent to Agamemnon by Jupiter, he assembles the principal chiefs, and afterwards the army, and in order to make trial of their disposition, proposes an immediate return to Greece (1–34). To this proposal they joyfully assent, and run to prepare the ships for their departure (35–154); but through the address of Ulysses, incited thereto by Minerva, are dissuaded from carrying their design into execution. Thersites alone dissents, but is rebuked and chastised by Ulysses (155–277). Ulysses, Nestor, and Agamemnon harangue the army, and preparations are made for battle (278–483). The poet enumerates the forces and leaders of the two opposing armies (484–877).

III.—As the battle is about to be joined, Paris challenges the bravest of the Grecian chiefs, but at sight of Menelaus turns his back and flies. Hector, seeing this, upbraids him for his cowardice, and obtains his promise to fight Menelaus (1–120). Helen being summoned by Iris to witness the combat, points out to Priam the chief leaders in the Grecian army (121–244). The terms of the combat are ratified by Priam and Agamemnon (245–313), after which the fight takes place, in which Paris is worsted, and saved only by the interposition of Venus (314–382). The goddess conveys Paris to his chamber, and thither brings also Helen, who upbraids him for his weakness and unwarlike character (383–448). Agamemnon demands from the Trojans the performance of the stipulations of the combat (449–461).

IV.—The gods having agreed in council to continue the war, Minerva is sent down to break the truce (1–72). This she effects by means of Pandarus, whom she persuades to discharge an arrow at Menelaus, by which he is wounded, but cured by Machaon (73–219). Agamemnon marshals his forces, and passing through the ranks, exhorts the leaders, praising some and blaming others (220–421). The armies join battle with great fury (422–544).

V.—Diomedes, with the help of Minerva, greatly signalizes himself (1–94). He is wounded by Pandarus, and cured by the goddess, who enables him to distinguish the gods from mortals, and forbids his fighting with any of the former except Venus (95–165). Æneas goes in quest of Pandarus, and with him drives against Diomedes, who kills Pandarus and wounds Æneas. Venus, in rescuing her son from Diomedes, is also wounded by that hero (166–430), but is assisted by Apollo, who conveys Æneas to his temple, where he is healed by Latona and Diana (431–453). Mars excites Hector to the fight (454–513), and Æneas also returns to the battle, which rages with great fury. Sarpedon slays Tlepolemus (514–710). Juno and Minerva descend to assist the Greeks, by the latter of whom Diomedes is incited to go against Mars, whom he wounds, and causes to leave the battle (711–871). He complains to Jupiter of the conduct of Minerva, but receives a stern rebuke (872–906). Juno and Minerva ascend to Olympus (907–909).

VI.—The battle continuing after the departure of the gods, the Grecians prevail (1–71); whereupon Hector, at the advice of Helenus, enters the city to direct Hecuba to lead a procession of Trojan matrons to the temple of Minerva, in order to entreat the goddess to remove Diomedes from the fight (72–118). Glaucus and Diomedes, as they

about to engage in combat, become known to each other as descendants c
tween whom existed the league of hospitality, whereupon they exchange a
as friends (119–236). Hector having delivered his message to Hecuba (237–3
and exhorts him to return to the field of war (312–368), after which he takes
of his wife Andromache (312–502), and, accompanied by Paris, returns to bat

VII.—On the return of the Trojan chief, the fight is renewed with great a
incited thereto by Apollo, directs Hector to challenge the bravest of the Gre
combat (1–53), from which challenge the chiefs at first shrink, but at last, st
proaches of Menelaus, who had offered to accept the challenge, nine of them
the combat. Lots having been cast, Ajax obtains the honor (54–205), and im
pares for the fight. The heroes engage, and the combat is protracted, with
success, until, at the approach of night, they are separated by the heralds,
mutual presents (206–312). Nestor advises the burial of the slain, and the
the Grecian camp (313–343). Priam also proposes a truce for the burial of
communicates the decision of a council of the Trojans which had just been h
the treasures, but not Helen (344–420). This is indignantly rejected by th
strongly fortify their camp (421–441), at the greatness of which work Neptun
lous, but is pacified by Jupiter (442–463). The Greeks and Trojans pass the
ing, but Jupiter plans evils against the latter, and terrifies them during the
thunders (464–482).

VIII.—Jupiter calls a council of the gods, and forbids their taking any p
before Troy (1–40), after which he repairs to Ida, and there balances the desti
armies, and directs his lightnings against the Grecians (41–77). Nestor being
danger is rescued by Diomedes, who drives against Hector and slays his char
the thunders of Jove break over the Grecian host, affrighted at which the
entrenchments (78–219). Diomedes with other chiefs, however, sally forth a
battle, Teucer performs great exploits until he is disabled by Hector (220–335)
are again driven back to their entrenchments, seeing which Juno and Min
with rage, and prepare to descend to the field of battle, but are peremptorily f
so by Jupiter (336–484). Night puts an end to the battle, and both armies re
taken measures to secure themselves from surprise (485–561).

IX.—The Grecian chiefs meeting in council (1–78), Nestor advises the se
bassy to request Achilles to return to the aid of the Greeks, and Ajax, Ulysses
are therefore sent to the offended hero with proposals of reconciliation (79–28
make eloquent and urgent speeches, but in vain, for Achilles remains inexora
Phœnix having been left behind at the invitation of Achilles, the others retur
to the leaders their unsuccessful mission (665–709).

X.—Agamemnon being unable to sleep in consequence of the critical s
arouses the principal chiefs, holds a council, and determines on exploring the e
(1–217). Diomedes takes this service upon himself, selecting Ulysses as h
(218–271). They surprise Dolon, who has in like manner been sent by Hector t
Grecian camp (272–389). Having obtained from him all the information the
kill him (390–468), after which they slay Rhesus and return with his horses t
camp (469–579).

XI.—The battle is renewed on the following day, and Agamemnon greatly
himself, but being wounded is obliged to retire (1–298), whereupon Hecto
Greeks with great impetuosity, and drives them before him, but is temporaril
Ajax, who rallies the Greeks and makes head against the victorious Troj
Achilles seeing from his ship the flying Greeks, sends Patroclus to learn t
wounded chief (596–653). Nestor detains him in his tent with a recital of
former deeds, and implores him to obtain permission of Achilles to fight in his
802). Patroclus meets the wounded Euryphylus and assists him (803–847).

XII.—The Trojans in five divisions and on foot, make a desperate cha
Grecian entrenchments (1–107). Asius rejecting the proposal to descend fron
and fight on foot, drives within the ditch, but is repulsed with great loss (108–1
appearance of an unfavorable omen, Polydamus advises the withdrawal of the
the Grecian ramparts, but is sternly opposed by Hector who with great valor
assault. Sarpedon distinguishes himself and first makes a breach in the wall (
being repulsed, Hector advances with a stone of enormous size, breaks down t
rushing in pursues the Greeks to their ships (400–471).

XIII.—Neptune comes to the assistance of the Greeks, and arouses the Aja
the Trojans (1–82). Great exploits are performed on both sides and many are
ones and Teucer especially distinguish themselves (83–168), and Idomeneus insp
tune slays many of the Trojans, but is at length compelled to retreat before
Deiophobus (169–515). The Trojans are repulsed on the left wing, but Hect
position on the right, until being harassed by the Locrian archers and slingers
summon the leaders to a war-council, after which he returns and renews the figl
(516–748).

XIV.—At the suggestion of Diomedes, the chiefs who had been wounded, v
tle and encourage the army with their presence (1–134). Neptune continues to

Digitized by Google

slumber, gives them more open and efficient aid (153–401). Hector is struck down by a stone cast by Ajax, and carried off from the battle (402–439), after which the Trojans being disheartened fall back. On this occasion Ajax Oïleus greatly distinguishes himself (440–522).

XV.—Jupiter having awaked from his sleep, and seeing Hector disabled and the Trojans in confusion, is greatly incensed against Juno. She succeeds in appeasing him and is sent to summon Iris and Apollo (1–77). Repairing to the assembly of the gods, she endeavors to excite them against Jupiter (78–112). Mars is about to arm for battle but is restrained by Minerva 113–148). Iris and Apollo repair to Jupiter, the former of whom is sent to command Neptune to retire from the battle, which he reluctantly does (149–219), the latter at the command of Jove restores Hector, marches before him with the ægis, and infuses into his limbs strength and activity (220–242). The Trojan hero breaks down a great portion of the Grecian wall, but is unable to drive the Ajaxes from the line of ships, which they defend with great valor (343–746).

XVI.—Ajax being at length overpowered, and his spear being cut in two by Hector, is obliged to give way, whereupon his ship is immediately fired. Patroclus who at this time was entreating Achilles for permission to fight in his armor, is suddenly incited thereto by Achilles, who sees the flames bursting out from the ship (1–197). The Myrmidons being armed and marshalled for battle are addressed by Achilles, and committed to Patroclus, who leads them forth (198–277). Supposing him from his armor to be Achilles himself, the Trojans flee in consternation (278–283), Sarpedon is slain and the troops are driven to the very walls of Troy (284–697), at which time the fortune of the battle is changed, Patroclus being slain by Hector, having been previously disabled by Apollo and wounded by Euphorbus (698–867).

XVII.—A dreadful fight takes place over the dead body of Patroclus, the Trojans headed by Hector endeavoring to get possession of it, and the Greeks under the conduct of their bravest chiefs, striving as eagerly to defend it. In this battle Menelaus greatly distinguishes himself (1–139). Hector arrays himself in the armor of Achilles, which had been worn by Patroclus, and sustained by Æneas presses hard upon the Greeks, who are rallied and cheered on by Ajax (140–425). Hector and Æneas attempt to take the chariot of Achilles, but are repelled by Antomedon (426–542). Jupiter enshrouds the body of Patroclus in thick darkness, whereat Ajax prays for light (543–647), and as soon as the mist clears away sends Menelaus to find Antilochus, in order that he may communicate to Achilles the sad news of the death of his friend. Having executed this commission Menelaus returns to the fight, where he and Meriones, covered by the Ajaxes, bear away the body, the Trojans led on by Hector attacking them with great fury (648–761).

XVIII.—Antilochus having delivered his message, Achilles breaks out in the most passionate lamentation, which soon brings Thetis and her attendant nymphs to comfort him (1–77). While they are conversing (78–147), the battle continues to rage around the body of Patroclus, until at the command of Iris, Achilles stands at the head of the entrenchments, and shouts dreadfully, whereupon the Trojans flee in terror and confusion, and the Greeks bear away the body (148–238). Polydamus advises Hector to retreat to the city, and fight from the walls, but his advice is rejected by Hector, who expresses his readiness to fight Achilles (239–315). Achilles mourns over the body of his friend (316–355). Jupiter taunts Juno with her extreme concern for the Greeks (356–368). Thetis repairs to Vulcan and obtains from him a new suit of armor for her son (369–477). Description of the SHIELD (478–616).

XIX.—Thetis brings the armor made by Vulcan to her son (1–20), who is reconciled to Agamemnom, speeches, presents, and solemn sacrifices gracing the joyous occasion (21–276). Briseis laments Patroclus (277–302). Achilles refusing to take any food until he has avenged his friend, Minerva descends and infuses into his breast nectar and ambrosia (303–356), after which he arms, addresses his horses, and rushes to the battle (357–424).

XX.—Jupiter permits the gods to mingle in the fight (1–30). They take different sides in the battle, which is rendered so dreadful by the thunders of Jove, and the shaking of the earth by Neptune, that Pluto leaps affrighted from his throne, and fears that his ghastly realms will be laid open to the gaze of men (31–75). Achilles having first met Æneas, who is saved from being killed by the interposition of Neptune (76–340), pursues the Trojans with great slaughter, and is upon the point of killing Hector, but Apollo snatches the Trojan hero away in a cloud (341–444). Immense havoc of the Trojans is made by Achilles, as he drives them before him over the plain toward the Scamander (445–503).

XXI.—The Trojans being divided at the Scamander, some are driven toward the city, others into the river, where with a great outcry they are drowned, or slain by the sword of Achilles (1–208). The river-god enraged at him for thus slaughtering the Trojans, endeavors to overwhelm him with his waves, by which the Grecian hero is well nigh exhausted, but is finally relieved by Vulcan, who at the instance of Juno sends his fires and almost dries up the stream (209–382), The gods personally engaging in battle, Minerva chastises Mars and Venus, Juno conquers Diana, while Apollo and Mercury prudently decline the contest, the former with Neptune, the latter with Latona (383–520). Meanwhile, Achilles driving the Trojans with immense slaughter into Troy, Agenor resolves to make a stand against him, but is snatched from destruction by Apollo, who assumes his shape, and draws Achilles away in pursuit until the Trojans have time to enter Troy (544–611

XXII.—Hector, contrary to the earnest entreaty of his father and mother, awaits the approach of Achilles, and resolves to conquer him or fall in the combat. But as Achilles, blazing in the splendors of his divinely-wrought armor approaches, the Trojan hero is seized with fear, and flies thrice around the walls of Troy (1-166). Jupiter weighs their destinies, and commissions Minerva to descend to the aid of Achilles (167-186). Hector being deceived by the goddess in the form of Deiphobus, ceases to fly, and resolves to meet Achilles, who with the assistance of Minerva slays him (187-375). Achilles drags the dead body around the Trojan plain, at sight of which Priam and Hecuba break out in the most bitter lamentations (376-436), aroused by whose cries, Andromache hastens to the walls, and on beholding the dead body of her husband, swoons (437-474), after which she gives utterance to the most frantic expressions of grief (475-515).

XXIII.—Achilles and the Myrmidons mourn over the body of Patroclus, and indignities are still heaped upon the body of Hector (1-34). The shade of Patroclus appears to Achilles in sleep, and demands the rites of burial (35-107), whereupon preparations are made the next morning for the funeral ceremonies (108-137). The procession takes place, animals are sacrificed, and twelve Trojan youth offered up on the pile, after which fire is applied (138-191). The flames are excited by the wind (192-230), and the materials of the pile being consumed, the bones are placed in a golden urn and a tomb is raised (232-257). Achilles then institutes funeral games (258-261), in the order of the chariot race (262-650), the cestus-match (651-699), the wrestling-trial (700-739), the foot-race (740-797), the trial of arms (798-825), the throwing of the discus (826-849), the trial at archery (850-883), and the casting of the javelin (884-897).

XXIV.—At the command of Jupiter, Thetis repairs to Achilles, and requires the restoration of Hector's dead body, which he had just before dragged three times around the tomb of Patroclus (1-142). Iris is also sent to Priam to encourage him to go to Achilles, in order to ransom the body of his son (143-187). Contrary to the entreaties of his wife and sons, Priam sets forth and is guided by Mercury to the tent of Achilles, at whose feet he prostrates himself, and begs for the body of his son (188-506). Achilles is moved with compassion, and grants him his request, whereupon he spends the night with him, but at the suggestion of Mercury sets out early on his return to Troy (507-691). The Trojans come forth to meet him, and with lamentations on the part of Andromache, Hecuba, and Helen, the body is deposited on a funeral pile, and with the usual solemnities is burned (692-804).

Digitized by Google

ABBREVIATIONS AND EXPLANATIONS.

S.	stands	for	Sophocles'	Greek	Grammer.
K.	"	"	Kühner's	"	"
Mt.	"	"	Matthiæ's	"	"
Butt.	"	"	Buttmann's	"	"
Butt. Lexil.	"	"	"	Lexilogus.	
Vig.	"	"	Viger's Greek Idioms.		
N.	"	"	Note.		
cf.	"	"	compare, consult.		
sc.	"	"	scilicet.		
κ. τ. λ.	"	"	καὶ τὰ λοιπὰ = etc. &c.		

The references to Kühner are made to his School Grammar, translated by Messrs. Edwards and Taylor, Andover. Whenever Jelf's edition of Kühner is referred to, the name is fully given. The references to Buttmann are made to his Larger Grammer, revised by his son, and translated by Dr Robinson.

Digitized by Google

Digitized by Google

ΙΛΙΑΔΟΣ Α.

Λοιμός. Μῆνις.

Μῆνιν ἄειδε, θεά, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
οὐλομένην, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν,
πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν
ἡρώων, αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν
οἰωνοῖσί τε πᾶσι—Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή—
ἐξ οὗ δὴ ταπρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε
Ἀτρείδης τε, ἄναξ ἀνδρῶν, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.
Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;
Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός. ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεὶς,
νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν, ὀλέκοντο δὲ λαοὶ,
οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα
Ἀτρείδης. ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος
χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιους,
Ἀτρείδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν·
Ἀτρεῖδαί τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὖ δ' οἴκαδ' ἱκέσθαι·
παῖδα δ' ἐμοὶ λῦσαί τε φίλην, τά τ' ἄποινα δέχεσθαι,
ἁζόμενοι Διὸς υἱὸν ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,
αἰδεῖσθαί θ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·

Digitized by Google

ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ,
ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελ
Μή σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχ
ἢ νῦν δηθύνοντ', ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα!
μή νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον καὶ στέμμα θ
τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισι
ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ, ἐν Ἄργεϊ, τηλόθι πάτρης,
ἱστὸν ἐποιχομένην, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν·
ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὥς κε νέηαι!
Ὣς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἐπείθετο
βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσ
πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιὼν ἠρᾶθ' ὁ γεραιὸς
Ἀπόλλωνι ἄνακτι, τὸν ἠΰκομος τέκε Λητώ·
Κλῦθί μευ, Ἀργυρότοξ', ὃς Χρύσην ἀμφιβέβ
Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις,
Σμινθεῦ! εἴποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα,
ἢ εἰ δή ποτέ τοι κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα
ταύρων ἠδ' αἰγῶν, τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ·
τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀ
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων, χωόμενος κῆρ,
τόξ' ὤμοισιν ἔχων ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην·
ἔκλαγξαν δ' ἄρ' ὀϊστοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιο,
αὐτοῦ κινηθέντος· ὁ δ' ἤϊε νυκτὶ ἐοικώς·
ἕζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἕηκεν·
δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο.
οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο καὶ κύνας ἀργούς·
αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἐφιείς,
βάλλ'· αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο θαμειαί.
Ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο·
τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορήνδε καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς
τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
κήδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὁρᾶτο.
οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,

Digitized by Google

Ἀτρείδη, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀίω
ἂψ ἀπονοστήσειν, εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν,
εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς.
ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆα,
ἢ καὶ ὀνειροπόλον—καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν—
ὅς κ' εἴποι, ὅ, τι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
εἴτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, εἴθ' ἑκατόμβης·
αἴ κέν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων
βούλεται ἀντιάσας ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι.
Ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
Κάλχας Θεστορίδης, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·
ὃς ᾔδη τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα,
καὶ νήεσσ' ἡγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἴσω,
ἣν διὰ μαντοσύνην, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων·
ὅ σφιν ἐΰφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Ὦ Ἀχιλεῦ, κέλεαί με, Διῒ φίλε, μυθήσασθαι
μῆνιν Ἀπόλλωνος ἑκατηβελέταο ἄνακτος.
τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καί μοι ὄμοσσον,
ἦ μέν μοι πρόφρων ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν.
ἦ γὰρ ὀΐομαι ἄνδρα χολωσέμεν, ὃς μέγα πάντων
Ἀργείων κρατέει, καί οἱ πείθονται Ἀχαιοί.
κρείσσων γὰρ βασιλεύς, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ·
εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ,
ἀλλά τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσῃ,
ἐν στήθεσσιν ἑοῖσι· σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σαώσεις.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
θαρσήσας μάλα, εἰπὲ θεοπρόπιον ὅ, τι οἶσθα!
οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διῒ φίλον, ᾧτε σύ, Κάλχαν,
εὐχόμενος Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις,
οὔτις, ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο,
σοὶ κοίλῃς παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει,
συμπάντων Δαναῶν· οὐδ' ἢν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς,
ὃς νῦν πολλὸν ἄριστος Ἀχαιῶν εὔχεται εἶναι.
Καὶ τότε δὴ θάρσησε, καὶ ηὔδα μάντις ἀμύμων·
οὔτ' ἄρ ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, οὔθ' ἑκατόμβης,

ἀλλ' ἕνεκ' ἀρητῆρος, ὃν ἠτίμησ' Ἀγαμέμνων,
οὐδ' ἀπέλυσε ϑύγατρα, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα.
τοὔνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν Ἑκηβόλος, ἠδ' ἔτι δώσει
οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας Κῆρας ἀφέξει,
πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην
ἀπριάτην, ἀνάποινον, ἄγειν ϑ' ἱερὴν ἑκατόμβην
ἐς Χρύσην· τότε κέν μιν ἱλασσάμενοι πεπίϑοιμεν.
Ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο· τοῖσι δ' ἀνέστη
ἥρως Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
ἀχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι
πίμπλαντ', ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην.
Κάλχαντα πρώτιστα κάκ' ὀσσόμενος προςέειπεν·
Μάντι κακῶν, οὐ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπες!
αἰεί τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσϑαι·
ἐσϑλὸν δ' οὔτε τί πω εἶπες ἔπος, οὔτ' ἐτέλεσσας·
καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι ϑεοπροπέων ἀγορεύεις,
ὡς δὴ τοῦδ' ἕνεκά σφιν Ἑκηβόλος ἄλγεα τεύχει,
οὕνεκ' ἐγὼ κούρης Χρυσηΐδος ἀγλά' ἄποινα
οὐκ ἔϑελον δέξασϑαι· ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν
οἴκοι ἔχειν. καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα,
κουριδίης ἀλόχου· ἐπεὶ οὐ ἕϑεν ἐστὶ χερείων,
οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν, οὔτ' ἂρ φρένας, οὔτε τι ἔργα.
ἀλλὰ καὶ ὣς ἐϑέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τόγ' ἄμεινον·
βουλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσϑαι.
αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἑτοιμάσατ', ὄφρα μὴ οἶος
Αργείων ἀγέραστος ἔω· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν.
λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες, ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Ἀτρείδη κύδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων!
πῶς γάρ τοι δώσουσι γέρας μεγάϑυμοι Ἀχαιοι
οὐδ' ἔτι που ἴδμεν ξυνήϊα κείμενα πολλά.
ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξ ἐπράϑομεν, τὰ δέδασται,
λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν.
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν τήνδε ϑεῷ πρόες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ

Digitized by Google

τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν, αἴ κέ ποθι Ζεὺς
δῷσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
μὴ δ' οὕτως, ἀγαθός περ ἐών, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
κλέπτε νόῳ! ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις.
ἦ ἐθέλεις, ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἔμ' αὔτως
ἦσθαι δευόμενον, κέλεαι δέ με τήνδ' ἀποδοῦναι;
ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί,
ἄρσαντες κατὰ θυμόν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται—
εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι
ἢ τεὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας, ἢ Ὀδυσῆος
ἄξω ἑλών· ὁ δέ κεν κεχολώσεται, ὅν κεν ἵκωμαι.
ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὖτις.
νῦν δ', ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν, εἰς ἅλα δῖαν,
ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν, ἐς δ' ἑκατόμβην
θείομεν, ἂν δ' αὐτὴν Χρυσηΐδα καλλιπάρῃον
βήσομεν· εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω,
ἢ Αἴας, ἢ Ἰδομενεύς, ἢ δῖος Ὀδυσσεύς,
ἠὲ σύ, Πηλείδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν!
ὄφρ' ἥμιν Ἑκάεργον ἱλάσσεαι ἱερὰ ῥέξας.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
ὤ μοι, ἀναιδείην ἐπιειμένε, κερδαλεόφρον!
πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσιν πείθηται Ἀχαιῶν,
ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι;
οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἕνεκ' ἤλυθον αἰχμητάων
δεῦρο μαχησόμενος· ἐπεὶ οὔτι μοι αἴτιοί εἰσιν.
οὐ γὰρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους,
οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι, βωτιανείρῃ,
καρπὸν ἐδηλήσαντ'· ἐπειὴ μάλα πολλὰ μεταξὺ
οὔρεά τε σκιόεντα, θάλασσά τε ἠχήεσσα·
ἀλλὰ σοί, ὦ μέγ' ἀναιδές, ἅμ' ἑσπόμεθ', ὄφρα σὺ χαίρῃς,
τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, σοί τε, κυνῶπα!
πρὸς Τρώων—τῶν οὔτι μετατρέπῃ, οὐδ' ἀλεγίζεις·
καὶ δή μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς,
ᾧ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα, δόσαν δέ μοι υἷες Ἀχαιῶν.

Digitized by Google

οὐ μὲν σοί ποτε ἶσον ἔχω γέρας, ὁππότ' Ἀχαι
Τρώων ἐκπέρσωσ' εὐναιόμενον πτολίεθρον·
ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυάϊκος πολέμοιο
χεῖρες ἐμαὶ διέπουσ'· ἀτὰρ ἤν ποτε δασμὸς ἵκη
σοὶ τὸ γέρας πολὺ μεῖζον, ἐγὼ δ' ὀλίγον τε φίλ
ἔρχομ' ἔχων ἐπὶ νῆας, ἐπὴν κεκάμω πολεμίζων.
νῦν δ' εἶμι Φθίηνδ', ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστιν
οἴκαδ' ἴμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσιν· οὐδέ σ' ὀΐω
ἐνθάδ' ἄτιμος ἐών, ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμ
φεῦγε μάλ', εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται! οὐδέ σ' ἔγ
λίσσομαι εἵνεκ' ἐμεῖο μένειν· πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄ
οἵ κέ με τιμήσουσι, μάλιστα δὲ μητίετα Ζεύς.
ἔχθιστος δέ μοί ἐσσι Διοτρεφέων βασιλήων·
αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε.
εἰ μάλα καρτερός ἐσσι, θεός που σοὶ τόγ' ἔδωκε
οἴκαδ' ἰὼν σὺν νηυσί τε σῇς καὶ σοῖς ἑτάροισιν,
Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε! σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγ
οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος· ἀπειλήσω δέ τοι ὧδε·
ὡς ἔμ' ἀφαιρεῖται Χρυσηΐδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
τὴν μὲν ἐγὼ σὺν νηΐ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἑτάροισιν
πέμψω, ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηΐδα καλλιπάρῃον,
αὐτὸς ἰὼν κλισίηνδε, τὸ σὸν γέρας· ὄφρ' εὖ εἰδῇς,
ὅσσον φέρτερός εἰμι σέθεν, στυγέῃ δὲ καὶ ἄλλος
ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην.
Ὣς φάτο· Πηλείωνι δ' ἄχος γένετ', ἐν δέ οἱ ἦτ
στήθεσσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν,
ἢ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ' Ἀτρείδην ἐναρίζοι,
ἠὲ χόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν.
ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, ἦλθε δ' Ἀθήνη
οὐρανόθεν· πρὸ γὰρ ἧκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε, κηδομένη τε.

Digitized by Google

οἴῳ φαινομένη· τῶν δ' ἄλλων οὔτις ὁρᾶτο.
ϑάμβησεν δ' Ἀχιλεύς, μετὰ δ' ἐτράπετ'· αὐτίκα δ' ἔγνω
Παλλάδ' Ἀϑηναίην· δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανϑεν.
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προςηύδα·
Τίπτ' αὖτ', αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, εἰλήλουϑας;
ἦ ἵνα ὕβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο;
ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τελέεσϑαι ὀΐω·
ᾗς ὑπεροπλίῃσι τάχ' ἄν ποτε ϑυμὸν ὀλέσσῃ.
Τὸν δ' αὖτε προςέειπε ϑεὰ γλαυκῶπις Ἀϑήνη·
ἦλϑον ἐγὼ παύσουσα τὸ σὸν μένος, αἴ κε πίϑηαι,
οὐρανόϑεν· πρὸ δέ μ' ἧκε ϑεὰ λευκώλενος Ἥρη,
ἄμφω ὁμῶς ϑυμῷ φιλέουσά τε, κηδομένη τε.
ἀλλ' ἄγε, λῆγ' ἔριδος, μηδὲ ξίφος ἕλκεο χειρί·
ἀλλ' ἤτοι ἔπεσιν μὲν ὀνείδισον, ὡς ἔσεταί περ.
ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
καί ποτέ τοι τρὶς τόσσα παρέσσεται ἀγλαὰ δῶρα
ὕβριος εἵνεκα τῆςδε· σὺ δ' ἴσχεο, πείϑεο δ' ἡμῖν.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προςέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε, ϑεά, ἔπος εἰρύσσασϑαι
καὶ μάλα περ ϑυμῷ κεχολωμένον· ὣς γὰρ ἄμεινον.
ὅς κε ϑεοῖς ἐπιπείϑηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ.
Ἦ, καὶ ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃ σχέϑε χεῖρα βαρεῖαν·
ἂψ δ' ἐς κουλεὸν ὦσε μέγα ξίφος, οὐδ' ἀπίϑησεν
μύϑῳ Ἀϑηναίης· ἡ δ' Οὔλυμπόνδε βεβήκει
δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.
Πηλείδης δ' ἐξαῦτις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν
Ἀτρείδην προςέειπε, καὶ οὔπω λῆγε χόλοιο·
Οἰνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο!
οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἅμα λαῷ ϑωρηχϑῆναι,
οὔτε λόχονδ' ἰέναι σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
τέτληκας ϑυμῷ· τὸ δέ τοι κὴρ εἴδεται εἶναι.
ἦ πολὺ λώϊόν ἐστι, κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
δῶρ' ἀποαιρεῖσϑαι, ὅςτις σέϑεν ἀντίον εἴπῃ.
δημοβόρος βασιλεύς! ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις·
ἦ γὰρ ἄν, Ἀτρείδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο!

Digitized by Google

ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι·
ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους
φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν,
οὐδ' ἀναθηλήσει· περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψεν
φύλλα τε καὶ φλοιόν· νῦν αὖτέ μιν υἷες Ἀχαιῶν
ἐν παλάμῃς φορέουσι δικασπόλοι, οἵτε θέμιστας
πρὸς Διὸς εὐρύαται· ὁ δέ τοι μέγας ἔσσεται ὅρκος·
ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν
σύμπαντας· τοῖς δ' οὔτι δυνήσεαι ἀχνύμενός περ
χραισμεῖν, εὖτ' ἂν πολλοὶ ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
θνήσκοντες πίπτωσι· σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις,
χωόμενος, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας.
Ὣς φάτο Πηλείδης· ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ,
χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, ἕζετο δ' αὐτός·
Ἀτρείδης δ' ἑτέρωθεν ἐμήνιε. τοῖσι δὲ Νέστωρ
ἡδυεπὴς ἀνόρουσε, λιγὺς Πυλίων ἀγορητής,
τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή
τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων
ἐφθίαθ', οἵ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν ἠδ' ἐγένοντο
ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ, μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἄνασσεν—
ὅ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Ὦ πόποι! ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει·
ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος, Πριάμοιό τε παῖδες,
ἄλλοι τε Τρῶες μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ,
εἰ σφῶϊν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοιϊν,
οἳ περὶ μὲν βουλὴν Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι.
ἀλλὰ πίθεσθ'· ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο.
ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν, ἠέπερ ὑμῖν,
ἀνδράσιν ὡμίλησα, καὶ οὔποτέ μ' οἵγ' ἀθέριζον.
οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι,
οἷον Πειρίθοόν τε, Δρύαντά τε, ποιμένα λαῶν,
Καινέα τ', Ἐξάδιόν τε καὶ ἀντίθεον Πολύφημον.
[Θησέα τ' Αἰγείδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν.]
κάρτιστοι δὴ κεῖνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν·
κάρτιστοι μὲν ἔσαν, καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο,

Digitized by Google

Φηρσὶν ὀρεσκῴοισι, καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεσσαν·
καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον, ἐκ Πύλου ἐλθών,
τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· καλέσαντο γὰρ αὐτοί·
καὶ μαχόμην κατ' ἔμ' αὐτὸν ἐγώ· κείνοισι δ' ἂν οὔτις
τῶν, οἳ νῦν βροτοί εἰσιν ἐπιχθόνιοι, μαχέοιτο.
καὶ μέν μευ βουλέων ξύνιον, πείθοντό τε μύθῳ.
ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες· ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον.
μήτε σὺ τόνδ', ἀγαθός περ ἐών, ἀποαίρεο κούρην,
ἀλλ' ἔα, ὥς οἱ πρῶτα δόσαν γέρας υἷες Ἀχαιῶν·
μήτε σύ, Πηλείδη, ἔθελ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ
ἀντιβίην· ἐπεὶ οὔποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
σκηπτοῦχος βασιλεύς, ᾧτε Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
εἰ δὲ σὺ καρτερός ἐσσι, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ,
ἀλλ' ὅγε φέρτερός ἐστιν, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει.
Ἀτρείδη, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος· αὐτὰρ ἔγωγε
λίσσομ', Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον, ὃς μέγα πᾶσιν
ἕρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων,
πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν,
πᾶσι δὲ σημαίνειν, ἅ τιν' οὐ πείσεσθαι ὀΐω.
εἰ δέ μιν αἰχμήτην ἔθεσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
τοὔνεκά οἱ προθέουσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι;
Τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἠμείβετο δῖος Ἀχιλλευς·
ἦ γάρ κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην,
εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπείξομαι, ὅ, ττι κεν εἴπῃς·
ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο, μὴ γὰρ ἔμοιγε
σήμαιν'! οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοι πείσεσθαι ὀΐω.
ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
χερσὶ μὲν οὔτοι ἔγωγε μαχήσομαι εἵνεκα κούρης,
οὔτε σοί, οὔτε τῳ ἄλλῳ, ἐπεί μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες·
τῶν δ' ἄλλων, ἅ μοί ἐστι θοῇ παρὰ νηῒ μελαίνῃ,
τῶν οὐκ ἄν τι φέροις ἀνελὼν ἀεκοντος ἐμεῖο.

Digitized by Google

εἰ δ', ἄγε μήν, πείρησαι, ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε·
αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί.
Ὣς τώγ' ἀντιβίοισι μαχησαμένω ἐπέεσσιν,
ἀνστήτην· λῦσαν δ' ἀγορὴν παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Πηλείδης μὲν ἐπὶ κλισίας καὶ νῆας ἐΐσας
ἤϊε σύν τε Μενοιτιάδῃ καὶ οἷς ἑτάροισιν·
Ἀτρείδης δ' ἄρα νῆα θοὴν ἅλαδε προέρυσσεν,
ἐς δ' ἐρέτας ἔκρινεν ἐείκοσιν, ἐς δ' ἑκατόμβην
βῆσε θεῷ· ἀνὰ δὲ Χρυσηΐδα καλλιπάρῃον
εἷσεν ἄγων· ἐν δ' ἀρχὸς ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα
λαοὺς δ' Ἀτρείδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν.
οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον·
ἔρδον δ' Ἀπόλλωνι τεληέσσας ἑκατόμβας
ταύρων ἠδ' αἰγῶν παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο·
κνίσση δ' οὐρανὸν ἷκεν, ἑλισσομένη περὶ καπνῷ.
Ὣς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατόν· οὐδ' Ἀγαμέμνων
λῆγ' ἔριδος, τὴν πρῶτον ἐπηπείλησ' Ἀχιλῆϊ.
ἀλλ' ὅγε Ταλθύβιόν τε καὶ Εὐρυβάτην προςέειπεν,
τώ οἱ ἔσαν κήρυκε καὶ ὀτρηρὼ θεράποντε·
Ἔρχεσθον κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος·
χειρὸς ἑλόντ' ἀγέμεν Βρισηΐδα καλλιπάρῃον·
εἰ δέ κε μὴ δώῃσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι,
ἐλθὼν σὺν πλεόνεσσι· τό οἱ καὶ ῥίγιον ἔσται.
Ὣς εἰπὼν προΐει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
τὼ δ' ἀέκοντε βάτην παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
Μυρμιδόνων δ' ἐπί τε κλισίας καὶ νῆας ἱκέσθην.
τὸν δ' εὗρον παρά τε κλισίῃ καὶ νηῒ μελαίνῃ
ἥμενον· οὐδ' ἄρα τώγε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς.
τὼ μὲν ταρβήσαντε καὶ αἰδομένω βασιλῆα,
στήτην, οὐδέ τί μιν προςεφώνεον, οὐδ' ἐρέοντο.
αὐτὰρ ὁ ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσί, φώνησέν τε·
Χαίρετε, κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
ἆσσον ἴτ'· οὔτι μοι ὔμμες ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων,
ὃ σφῶϊ προΐει Βρισηΐδος εἵνεκα κούρης.

Digitized by Google

ἀλλ' ἄγε, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἔξαγε κούρην,
καί σφωϊν δὸς ἄγειν. τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων
πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων,
καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος, εἴποτε δ' αὖτε
χρειὼ ἐμεῖο γένηται ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι
τοῖς ἄλλοις. ἦ γὰρ ὅγ' ὀλοῇσι φρεσὶ θύει·
οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω,
ὅππως οἱ παρὰ νηυσὶ σόοι μαχέοιντο Ἀχαιοί.
Ὣς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἑταίρῳ·
ἐκ δ' ἄγαγε κλισίης Βρισηΐδα καλλιπάρῃον,
δῶκε δ' ἄγειν· τὼ δ' αὖτις ἴτην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν·
ἡ δ' ἀέκουσ' ἅμα τοῖσι γυνὴ κίεν.—Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
δακρύσας, ἑτάρων ἄφαρ ἕζετο νόσφι λιασθείς,
θίν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς, ὁρόων ἐπὶ οἴνοπα πόντον·
πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο, χεῖρας ὀρεγνύς·
Μῆτερ, ἐπεί μ' ἔτεκές γε μινυνθάδιόν περ ἐόντα,
τιμήν πέρ μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι,
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν.
ἦ γάρ μ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
ἠτίμησεν· ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
Ὣς φάτο δακρυχέων· τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ,
ἡμένη ἐν βένθεσσιν ἁλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι.
καρπαλίμως δ' ἀνέδυ πολιῆς ἁλός, ἠΰτ' ὀμίχλη·
καί ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο δακρυχέοντος,
χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος;
ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ· ἵνα εἴδομεν ἄμφω.
Τὴν δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
οἶσθα· τίη τοι ταῦτ' εἰδυίῃ πάντ' ἀγορεύω;
ᾠχόμεθ' ἐς Θήβην, ἱερὴν πόλιν Ἠετίωνος,
τὴν δὲ διεπράθομέν τε, καὶ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα·
καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετὰ σφίσιν υἷες Ἀχαιῶν,
ἐκ δ' ἕλον Ἀτρείδῃ Χρυσηΐδα καλλιπάρῃον.
Χρύσης δ' αὖθ', ἱερεὺς ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος,
ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,

Digitized by Google

λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος
χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς,
Ἀτρείδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν.
ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,
αἰδεῖσθαί θ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·
ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ,
ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
χωόμενος δ' ὁ γέρων πάλιν ᾤχετο· τοῖο δ' Ἀπόλλων
εὐξαμένου ἤκουσεν, ἐπεὶ μάλα οἱ φίλος ἦεν.
ἧκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος· οἱ δέ νυ λαοὶ
θνῆσκον ἐπασσύτεροι· τὰ δ' ἐπῴχετο κῆλα θεοῖο
πάντη ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν. ἄμμι δὲ μάντις
εὖ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας Ἑκάτοιο·
αὐτίκ' ἐγὼ πρῶτος κελόμην θεὸν ἱλάσκεσθαι·
Ἀτρείωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβεν· αἶψα δ' ἀναστὰς
ἠπείλησεν μῦθον, ὁ δὴ τετελεσμένος ἐστίν.
τὴν μὲν γὰρ σὺν νηῒ θοῇ ἑλίκωπες Ἀχαιοὶ
ἐς Χρύσην πέμπουσιν, ἄγουσι δὲ δῶρα ἄνακτι·
τὴν δὲ νέον κλισίηθεν ἔβαν κήρυκες ἄγοντες
κούρην Βρισῆος, τήν μοι δόσαν υἷες Ἀχαιῶν.
ἀλλὰ σύ, εἰ δύνασαί γε, περίσχεο παιδὸς ἑῆος·
ἐλθοῦσ' Οὔλυμπόνδε, Δία λίσαι, εἴποτε δή τι
ἢ ἔπει ὤνησας κραδίην Διός, ἠὲ καὶ ἔργῳ.
πολλάκι γάρ σεο πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα
εὐχομένης, ὅτ' ἔφησθα κελαινεφέϊ Κρονίωνι
οἴη ἐν ἀθανάτοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι,
ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐλθοῦσα, θεά, ὑπελύσαο δεσμῶν,
ὦχ' ἑκατόγχειρον καλέσασ' ἐς μακρὸν Ὄλυμπον,
ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες
Αἰγαίων'—ὁ γὰρ αὖτε βίῃ οὗ πατρὸς ἀμείνων—
ὅς ῥα παρὰ Κρονίωνι καθέζετο, κύδεϊ γαίων·
τὸν καὶ ὑπέδδεισαν μάκαρες θεοί, οὐδέ τ' ἔδησαν.

Digitized by Google

τῶν νῦν μιν μνήσασα παρέζεο, καὶ λαβὲ γούνων,
αἴ κέν πως ἐθέλησιν ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι,
τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἀμφ᾽ ἅλα ἔλσαι Ἀχαιούς,
κτεινομένους, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος,
γνῷ δὲ καὶ Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
ἣν ἄτην, ὅτ᾽ ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.
Τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
ὤ μοι, τέκνον ἐμόν, τί νύ σ᾽ ἔτρεφον, αἰνὰ τεκοῦσα!
αἴθ᾽ ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων
ἧσθαι· ἐπεί νύ τοι αἶσα μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δήν·
νῦν δ᾽ ἅμα τ᾽ ὠκύμορος καὶ ὀϊζυρὸς περὶ πάντων
ἔπλεο· τῷ σε κακῇ αἴσῃ τέκον ἐν μεγάροισιν.
τοῦτο δέ τοι ἐρέουσα ἔπος Διῒ τερπικεραύνῳ,
εἶμ᾽ αὐτὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀγάννιφον, αἴ κε πίθηται.
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν,
μήνι᾽ Ἀχαιοῖσιν, πολέμου δ᾽ ἀποπαύεο πάμπαν.
Ζεὺς γὰρ ἐς Ὠκεανὸν μετ᾽ ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα, θεοὶ δ᾽ ἅμα πάντες ἕποντο·
δωδεκάτῃ δέ τοι αὖτις ἐλεύσεται Οὔλυμπόνδε.
καὶ τότ᾽ ἔπειτά τοι εἶμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,
καί μιν γουνάσομαι, καί μιν πείσεσθαι ὀΐω.
Ὣς ἄρα φωνήσασ᾽ ἀπεβήσατο· τὸν δ᾽ ἔλιπ᾽ αὐτοῦ
χωόμενον κατὰ θυμόν, ἐϋζώνοιο γυναικός,
τήν ῥα βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρων.—Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ἐς Χρύσην ἵκανεν, ἄγων ἱερὴν ἑκατόμβην.
οἱ δ᾽ ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο,
ἱστία μὲν στείλαντο, θέσαν δ᾽ ἐν νηῒ μελαίνῃ·
ἱστὸν δ᾽ ἱστοδόκῃ πέλασαν, προτόνοισιν ὑφέντες,
καρπαλίμως· τὴν δ᾽ εἰς ὅρμον προέρυσσαν ἐρετμοῖς.
ἐκ δ᾽ εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι᾽ ἔδησαν·
ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
ἐκ δ᾽ ἑκατόμβην βῆσαν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι·
ἐκ δὲ Χρυσηῒς νηὸς βῆ ποντοπόροιο.
τὴν μὲν ἔπειτ᾽ ἐπὶ βωμὸν ἄγων πολύμητις Ὀδυσσεύς,
πατρὶ φίλῳ ἐν χερσὶ τίθει, καί μιν προσέειπεν·

Digitized by Google

Ὦ Χρύση, πρό μ' ἔπεμψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
παῖδά τε σοὶ ἀγέμεν, Φοίβῳ θ' ἱερὴν ἑκατόμβην
ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, ὄφρ' ἱλασόμεσθα ἄνακτα,
ὃς νῦν Ἀργείοισι πολύστονα κήδε' ἐφῆκεν.
Ὣς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων
παῖδα φίλην· τοὶ δ' ὦκα θεῷ κλειτὴν ἑκατόμβην
ἑξείης ἔστησαν ἐΰδμητον περὶ βωμόν·
χερνίψαντο δ' ἔπειτα, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο.
τοῖσιν δὲ Χρύσης μεγάλ' εὔχετο, χεῖρας ἀνασχών·
Κλῦθί μευ, Ἀργυρότοξ', ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας,
Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις!
ἤδη μέν ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες εὐξαμένοιο,
τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
ἠδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ·
ἤδη νῦν Δαναοῖσιν ἀεικέα λοιγὸν ἄμυνον.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
αὐτὰρ ἐπεί ῥ' εὔξαντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο,
αὐέρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
μηρούς τ' ἐξέταμον, κατά τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν,
δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
καῖε δ' ἐπὶ σχίζῃς ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἴθοπα οἶνον
λεῖβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν.
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
μίστυλλόν τ' ἄρα τἆλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
ὤπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο,
καλὸν ἀείδοντες παιήονα, κοῦροι Ἀχαιῶν,
μέλποντες Ἑκάεργον· ὁ δὲ φρένα τέρπετ' ἀκούων.
Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
δὴ τότε κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός.

Digitized by Google

ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
καὶ τότ' ἔπειτ' ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν·
τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει ἑκάεργος Ἀπόλλων.
οἱ δ' ἱστὸν στήσαντ', ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν·
ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον, ἀμφὶ δὲ κῦμα
στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε, νηὸς ἰούσης·
ἡ δ' ἔθεεν κατὰ κῦμα, διαπρήσσουσα κέλευθον.
αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἵκοντο κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν,
νῆα μὲν οἵγε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν
ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν·
αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο κατὰ κλισίας τε νέας τε.—
Αὐτὰρ ὁ μήνιε, νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν,
Διογενὴς Πηλέος υἱός, πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν,
οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον· ἀλλὰ φθινύθεσκε φίλον κῆρ,
αὖθι μένων, ποθέεσκε δ' ἀϋτήν τε πτόλεμόν τε.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς,
καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες
πάντες ἅμα, Ζεὺς δ' ἦρχε. Θέτις δ' οὐ λήθετ' ἐφετμέων
παιδὸς ἑοῦ, ἀλλ' ἥγ' ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης,
ἠερίη δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὔλυμπόν τε·
εὗρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἄτερ ἥμενον ἄλλων,
ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.
καί ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο, καὶ λάβε γούνων
σκαιῇ· δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα,
λισσομένη προσέειπε Δία Κρονίωνα ἄνακτα·
Ζεῦ πάτερ, εἴποτε δή σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα
ἢ ἔπει, ἢ ἔργῳ, τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ·
τίμησόν μοι υἱόν, ὃς ὠκυμορώτατος ἄλλων
ἔπλετ'· ἀτάρ μιν νῦν γε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
ἠτίμησεν· ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
ἀλλὰ σύ πέρ μιν τῖσον, Ὀλύμπιε μητίετα Ζεῦ·
τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν, ὀφέλλωσίν τέ ἑ τιμῇ.
Ὣς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,

Digitized by Google

ἀλλ' ἀκέων δὴν ἧστο· Θέτις δ', ὡς ἥψατο
ὣς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα, καὶ εἴρετο δεύτερον αὖ
Νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο καὶ κατάν
ἢ ἀπόειπ'· ἐπεὶ οὔ τοι ἔπι δέος· ὄφρ' εὖ ε
ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεός εἰμι
Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγε
ἦ δὴ λοίγια ἔργ', ὅτε μ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσ
Ἥρῃ, ὅτ' ἄν μ' ἐρέθῃσιν ὀνειδείοις ἐπέεσσι
ἡ δὲ καὶ αὔτως μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσ
νεικεῖ, καί τέ μέ φησι μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγ
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὖτις ἀπόστιχε, μή σε νοή
Ἥρη· ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται, ὄφρα τε
εἰ δ', ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα π
τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγ
τέκμωρ· οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατη
οὐδ' ἀτελεύτητον, ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.
Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων·
ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπεῤῥώσαντο ἄνακτος
κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμ
Τώγ' ὣς βουλεύσαντε διέτμαγεν· ἡ μὲν ἔπειτα
εἰς ἅλα ἆλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
Ζεὺς δὲ ἑὸν πρὸς δῶμα. θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέ
ἐξ ἑδέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον· οὐδέ τις ἔτλη
μεῖναι ἐπερχόμενον, ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες.
ὣς ὁ μὲν ἔνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνου· οὐδέ μιν Ἥρ
ἠγνοίησεν ἰδοῦσ', ὅτι οἱ συμφράσσατα βουλὰς
ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος.
αὐτίκα κερτομίοισι Δία Κρονίωνα προσηύδα·
Τίς δ' αὖ τοι, δαλομῆτα, θεῶν συμφράσσατο βο
αἰεί σοι φίλον ἐστίν, ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἐόντα,
κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν· οὐδέ τί πώ μοι
πρόφρων τέτληκας εἰπεῖν ἔπος ὅ, τι νοήσῃς.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τ
Ἥρη, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους
εἰδήσειν· χαλεποί τοι ἔσοντ', ἀλόχῳ περ ἐούσῃ.

Digitized by Google

ἀλλ᾽ ὃν μέν κ᾽ ἐπιεικὲς ἀκουέμεν, οὔτις ἔπειτα
οὔτε θεῶν πρότερος τόνγ᾽ εἴσεται, οὔτ᾽ ἀνθρώπων·
ὃν δέ κ᾽ ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλωμι νοῆσαι,
μήτι σὺ ταῦτα ἕκαστα διείρεο, μηδὲ μετάλλα.
Τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
καὶ λίην σε πάρος γ᾽ οὔτ᾽ εἴρομαι, οὔτε μεταλλῶ·
ἀλλὰ μάλ᾽ εὔκηλος τὰ φράζεαι, ἅσσ᾽ ἐθέλησθα.
νῦν δ᾽ αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή σε παρείπῃ
ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος.
ἠερίη γὰρ σοίγε παρέζετο, καὶ λάβε γούνων·
τῇ σ᾽ ὀΐω κατανεῦσαι ἐτήτυμον, ὡς Ἀχιλῆα
τιμήσῃς, ὀλέσῃς δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Τὴν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
δαιμονίη, αἰεὶ μὲν ὀΐεαι, οὐδέ σε λήθω·
πρῆξαι δ᾽ ἔμπης οὔτι δυνήσεαι, ἀλλ᾽ ἀπὸ θυμοῦ
μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι· τὸ δέ τοι καὶ ῥίγιον ἔσται.
εἰ δ᾽ οὕτω τοῦτ᾽ ἐστίν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι.
ἀλλ᾽ ἀκέουσα κάθησο, ἐμῷ δ᾽ ἐπιπείθεο μύθῳ·
μή νύ τοι οὐ χραίσμωσιν, ὅσοι θεοί εἰσ᾽ ἐν Ὀλύμπῳ,
ἆσσον ἰόνθ᾽, ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω.
Ὣς ἔφατ᾽· ἔδδεισεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη·
καί ῥ᾽ ἀκέουσα καθῆστο, ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ·
ὤχθησαν δ᾽ ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ Οὐρανίωνες.
τοῖσιν δ᾽ Ἥφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ᾽ ἀγορεύειν,
μητρὶ φίλῃ ἐπίηρα φέρων, λευκωλένῳ Ἥρῃ·
Ἦ δὴ λοίγια ἔργα τάδ᾽ ἔσσεται, οὐδ᾽ ἔτ᾽ ἀνεκτά,
εἰ δὴ σφὼ ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε,
ἐν δὲ θεοῖσι κολῳὸν ἐλαύνετον· οὐδέ τι δαιτὸς
ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ.
μητρὶ δ᾽ ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ,
πατρὶ φίλῳ ἐπίηρα φέρειν Διΐ, ὄφρα μὴ αὖτε
νεικείῃσι πατήρ, σὺν δ᾽ ἧμιν δαῖτα ταράξῃ.
εἴπερ γάρ κ᾽ ἐθέλῃσιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητὴς
ἐξ ἑδέων στυφελίξαι· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατός ἐστιν.

ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν·
αὐτίκ' ἔπειθ' ἵλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν.
Ὣς ἄρ' ἔφη· καὶ ἀναΐξας, δέπας ἀμφικύπελλον
μητρὶ φίλῃ ἐν χερσὶ τίθει, καί μιν προσέειπεν·
Τέτλαθι, μῆτερ ἐμή, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ,
μή σε, φίλην περ ἐοῦσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι
θεινομένην· τότε δ' οὔτι δυνήσομαι, ἀχνύμενός περ,
χραισμεῖν· ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι.
ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοτ' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα
ῥίψε, ποδὸς τεταγών, ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.
πᾶν δ' ἦμαρ φερόμην, ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
καππεσον ἐν Λήμνῳ· ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν·
ἔνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα.
Ὣς φάτο· μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
μειδήσασα δὲ παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον.
αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν
ᾠνοχόει, γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων.
ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν,
ὡς ἴδον Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα.
Ὣς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης,
οὐ μὲν φόρμιγγος περικαλλέος, ἣν ἔχ' Ἀπόλλων,
Μουσάων θ', αἳ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδυ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο,
οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος,
ἧχι ἑκάστῳ δῶμα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Ἥφαιστος, ποίησεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν.
Ζεὺς δὲ πρὸς ὃν λέχος ἤϊ' Ὀλύμπιος ἀστεροπητής,
ἔνθα πάρος κοιμᾶθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι·
ἔνθα καθεῦδ' ἀναβάς· παρὰ δέ, χρυσόθρονος Ἥρη.

Digitized by Google

ΙΛΙΑΔΟΣ Β.

Ὄνειρος. Βοιωτία ἢ κατάλογος τῶν νεῶν.

Ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ
εὗδον παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος·
ἀλλ' ὅγε μερμήριζε κατὰ φρένα, ὡς Ἀχιλῆα
τιμήσῃ, ὀλέσῃ δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή,
πέμψαι ἐπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι οὖλον Ὄνειρον·
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προςηύδα·
Βάσκ' ἴθι, οὖλε Ὄνειρε, θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
ἐλθὼν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν, ὡς ἐπιτέλλω.
θωρῆξαί ἑ κέλευε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
πανσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἕλοι πόλιν εὐρυάγυιαν
Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται.
Ὣς φάτο· βῆ δ' ἄρ' Ὄνειρος, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν.
καρπαλίμως δ' ἵκανε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα· τὸν δ' ἐκίχανεν
εὕδοντ' ἐν κλισίῃ, περὶ δ' ἀμβρόσιος κέχυθ' ὕπνος.
στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, Νηληΐῳ υἷϊ ἐοικώς,
Νέστορι, τόν ῥα μάλιστα γερόντων τῖ' Ἀγαμέμνων·
τῷ μιν ἐεισάμενος προςεφώνεε θεῖος Ὄνειρος·

Digitized by Google

Εὕδεις, Ἀτρέος υἱὲ δαΐφρονος, ἱπποδάμοιο;
οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα,
ᾧ λαοί τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλεν.
νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
ὅς σευ, ἄνευθεν ἐών, μέγα κήδεται ἠδ' ἐλεαίρει.
θωρῆξαί σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
πανσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἕλοις πόλιν εὐρυάγυιαν
Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται
ἐκ Διός. ἀλλὰ σὺ σῇσιν ἔχε φρεσί, μηδέ σε λήθη
αιρείτω, εὖτ' ἄν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήῃ.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ,
τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν, ἅ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλον.
φῆ γὰρ ὅγ' αἱρήσειν Πριάμου πόλιν ἤματι κείνῳ,
νήπιος· οὐδὲ τὰ ᾔδη, ἅ ῥα Ζεὺς μήδετο ἔργα.
θήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχάς τε
Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου· θείη δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή.
ἕζετο δ' ὀρθωθείς· μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα,
καλόν, νηγάτεον· περὶ δὲ μέγα βάλλετο φᾶρος·
ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον.
εἵλετο δὲ σκῆπτρον πατρώϊον, ἄφθιτον αἰεί·
σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
Ἠὼς μέν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὄλυμπον,
Ζηνὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν·
αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν,
κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς.
οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.
Βουλὴ δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων,
Νεστορέῃ παρὰ νηῒ Πυλοιγενέος βασιλῆος·
τοὺς ὅγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν·
Κλῦτε, φίλοι· θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν Ὄνειρος
ἀμβροσίην διὰ νύκτα· μάλιστα δὲ Νέστορι δίῳ

Digitized by Google

εἶδός τε, μέγεθός τε, φυήν τ' ἄγχιστα ἐῴκει.
στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί με πρὸς μῦθον ἔειπεν·
εὕδεις, Ἀτρέος υἱὲ δαΐφρονος, ἱπποδάμοιο;
οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα,
ᾧ λαοί τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλεν.
νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
ὅς σευ, ἄνευθεν ἐών, μέγα κήδεται ἠδ' ἐλεαίρει.
θωρῆξαί σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
πανσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἕλοις πόλιν εὐρυάγυιαν
Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται
ἐκ Διός· ἀλλὰ σὺ σῇσιν ἔχε φρεσίν.—Ὣς ὁ μὲν εἰπὼν
ᾤχετ' ἀποπτάμενος, ἐμὲ δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
ἀλλ' ἄγετ' αἴ κέν πως θωρήξομεν υἷας Ἀχαιῶν.
πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσιν πειρήσομαι, ἣ θέμις ἐστίν,
καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι κελεύσω·
ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν.
Ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
Νέστωρ, ὅς ῥα Πύλοιο ἄναξ ἦν ἠμαθόεντος·
ὅ σφιν ἐΰφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
εἰ μέν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἔνισπεν,
ψεῦδός κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·
νῦν δ' ἴδεν, ὃς μέγ' ἄριστος Ἀχαιῶν εὔχεται εἶναι.
ἀλλ' ἄγετ', αἴ κέν πως θωρήξομεν υἷας Ἀχαιῶν.
Ὣς ἄρα φωνήσας βουλῆς ἐξ ἦρχε νέεσθαι.
οἱ δ' ἐπανέστησαν, πείθοντό τε ποιμένι λαῶν,
σκηπτοῦχοι βασιλῆες· ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί.
ἠΰτε ἔθνεα εἶσι μελισσάων ἀδινάων,
πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων·
βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν·
αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἱ δέ τε ἔνθα·
ὣς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
ἠϊόνος προπάροιθε βαθείης ἐστιχόωντο

Digitized by Google

ἰλαδὸν εἰς ἀγορήν· μετὰ δέ σφισιν Ὄσσα
ὀτρύνουσ᾽ ἰέναι, Διὸς ἄγγελος· οἱ δ᾽ ἀγέρον
τετρήχει δ᾽ ἀγορή, ὑπὸ δὲ στεναχίζετο γαῖα,
λαῶν ἱζόντων, ὅμαδος δ᾽ ἦν· ἐννέα δέ σφεας
κήρυκες βοόωντες ἐρήτυον, εἴποτ᾽ ἀϋτῆς
σχοίατ᾽, ἀκούσειαν δὲ Διοτρεφέων βασιλήω
σπουδῇ δ᾽ ἕζετο λαός, ἐρήτυθεν δὲ καθ᾽ ἕδρ
παυσάμενοι κλαγγῆς· ἀνὰ δὲ κρείων Ἀγαμ
ἔστη, σκῆπτρον ἔχων, τὸ μὲν Ἥφαιστος κάμ
Ἥφαιστος μὲν δῶκε Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι·
αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Ἀργειφόντῃ
Ἑρμείας δὲ ἄναξ δῶκεν Πέλοπι πληξίππῳ·
αὐτὰρ ὁ αὖτε Πέλοψ δῶκ᾽ Ἀτρέϊ, ποιμένι λα
Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπεν πολύαρνι Θυέστῃ
αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ᾽ Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορ
πολλῇσιν νήσοισι καὶ Ἄργεϊ παντὶ ἀνάσσειν.
τῷ ὅγ᾽ ἐρεισάμενος, ἔπε᾽ Ἀργείοισι μετηύδα·
Ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρηο
Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ·
σχέτλιος, ὃς πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατέν
Ἴλιον ἐκπέρσαντ᾽ εὐτείχεον ἀπονέεσθαι·
νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, καί με κελει
δυςκλέα Ἄργος ἱκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λα
οὕτω που Διῒ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι,
ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα,
ἠδ᾽ ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστ
αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ᾽ ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθ
μὰψ οὕτω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν Ἀχαιῶν
ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν, ἠδὲ μάχεσθαι
ἀνδράσι παυροτέροισι, τέλος δ᾽ οὔπω τι πέφαντ
εἴπερ γάρ κ᾽ ἐθέλοιμεν Ἀχαιοί τε Τρῶές τε,
ὅρκια πιστὰ ταμόντες, ἀριθμηθήμεναι ἄμφω,
Τρῶας μὲν λέξασθαι, ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασιν,
ἡμεῖς δ᾽ ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοί,
Τρώων δ᾽ ἄνδρα ἕκαστον ἑλοίμεθα οἰνοχοεύειν·

Digitized by Google

πολλαί κεν δεκάδες δευοίατο οἰνοχόοιο.
τόσσον ἐγώ φημι πλέας ἔμμεναι υἷας Ἀχαιῶν
Τρώων, οἳ ναίουσι κατὰ πτόλιν· ἀλλ' ἐπίκουροι
πολλέων ἐκ πολίων ἐγχέσπαλοι ἄνδρες ἔασιν,
οἵ με μέγα πλάζουσι, καὶ οὐκ εἰῶσ' ἐθέλοντα
Ἰλίου ἐκπέρσαι εὐναιόμενον πτολίεθρον.
ἐννέα δὴ βεβάασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοί,
καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται·
αἱ δέ που ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα
εἵατ' ἐπὶ μεγάροις ποτιδέγμεναι· ἄμμι δὲ ἔργον
αὔτως ἀκράαντον, οὗ εἵνεκα δεῦρ' ἱκόμεσθα.
ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἱρήσομεν εὐρυάγυιαν.
  Ὣς φάτο· τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν
πᾶσι μετὰ πληθύν, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν.
κινήθη δ' ἀγορή, ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης
πόντου Ἰκαρίοιο, τὰ μέν τ' Εὖρός τε Νότος τε
ὤρορ', ἐπαΐξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελάων.
ὡς δ' ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθών,
λάβρος ἐπαιγίζων, ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν·
ὣς τῶν πᾶσ' ἀγορὴ κινήθη. τοὶ δ' ἀλαλητῷ
νῆας ἐπ' ἐσσεύοντο, ποδῶν δ' ὑπένερθε κονίη
ἵστατ' ἀειρομένη· τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλευον,
ἅπτεσθαι νηῶν. ἠδ' ἑλκέμεν εἰς ἅλα δῖαν,
οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον· ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἷκεν,
οἴκαδε ἱεμένων· ὑπὸ δ' ᾕρεον ἕρματα νηῶν.
  Ἔνθα κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη,
ει μὴ Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
  Ὢ πόποι! αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
οὕτω δὴ οἶκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Ἀργεῖοι φεύξονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης;
κὰδ δέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν
Ἀργείην Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης;

Digitized by Google

ἀλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον.
μηδὲ ἔα νῆας ἅλαδ' ἑλκέμεν ἀμφιελίσσας.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα·
[καρπαλίμως δ' ἵκανε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·]
εὗρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διῒ μῆτιν ἀτάλαντον,
ἑσταότ'· οὐδ' ὅγε νηὸς ἐϋσσέλμοιο μελαίνης
ἅπτετ', ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν.
ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
οὕτω δὴ οἶκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
φεύξεσθ', ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι πεσόντες;
κὰδ δέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιτε
Ἀργείην Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης;
ἀλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν, μηδέ τ' ἐρώει·
σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον,
μηδὲ ἔα νῆας ἅλαδ' ἑλκέμεν ἀμφιελίσσας.
Ὣς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε θεᾶς ὄπα φωνησάσης.
βῆ δὲ θέειν, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε· τὴν δ' ἐκόμισσεν
κῆρυξ Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος, ὅς οἱ ὀπήδει.
αὐτὸς δ' Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἐλθών,
δέξατό οἱ σκῆπτρον πατρώϊον, ἄφθιτον αἰεί·
σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
Ὅντινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη,
τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστας·
Δαιμόνι', οὔ σε ἔοικε, κακὸν ὥς, δειδίσσεσθαι·
ἀλλ' αὐτός τε κάθησο, καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς.
οὐ γάρ πω σάφα οἶσθ', οἷος νόος Ἀτρείδαο·
νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν.
ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἷον ἔειπεν.
μήτι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν υἷας Ἀχαιῶν.
θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ Διοτρεφέος βασιλῆος·
τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι, φιλεῖ δέ ἑ μητίετα Ζεύς.

Digitized by Google

Ὃν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι, βοόωντά τ' ἐφεύροι,
τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκεν, ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ·
Δαιμόνι', ἀτρέμας ἧσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε,
οἳ σέο φέρτεροί εἰσι· σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἄναλκις,
οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ.
οὐ μέν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί·
οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω,
εἷς βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.
[σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βασιλεύῃ.]
Ὣς ὅγε κοιρανέων δίεπε στρατόν· οἱ δ' ἀγορήνδε
αὖτις ἐπεσσεύοντο νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
ἠχῇ, ὡς ὅτε κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, σμαραγεῖ δέ τε πόντος.
Ἄλλοι μέν ῥ' ἕζοντο, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἕδρας.
Θερσίτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολῴα,
ὃς ῥ' ἔπεα φρεσὶν ᾗσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ᾔδη,
μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν,
ἀλλ' ὅ, τι οἱ εἴσαιτο γελοίϊον Ἀργείοισιν
ἔμμεναι. αἴσχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν·
φολκὸς ἔην, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα· τὼ δέ οἱ ὤμω
κυρτώ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε· αὐτὰρ ὕπερθεν
φοξὸς ἔην κεφαλήν, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.
ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ μάλιστ' ἦν ἠδ' Ὀδυσῆϊ·
τὼ γὰρ νεικείεσκε· τότ' αὖτ' Ἀγαμέμνονι δίῳ
ὀξέα κεκληγὼς λέγ' ὀνείδεα· τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
ἐκπάγλως κοτέοντο, νεμέσσηθέν τ' ἐνὶ θυμῷ·
αὐτὰρ ὁ μακρὰ βοῶν Ἀγαμέμνονα νείκεε μύθῳ·
Ἀτρεΐδη, τέο δ' αὖτ' ἐπιμέμφεαι, ἠδὲ χατίζεις;
πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναῖκες
εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξαίρετοι, ἃς τοι Ἀχαιοὶ
πρωτίστῳ δίδομεν, εὖτ' ἂν πτολίεθρον ἕλωμεν.
ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὅν κέ τις οἴσει
Τρώων ἱπποδάμων ἐξ Ἰλίου, υἷος ἄποινα,
ὅν κεν ἐγὼ δήσας ἀγάγω, ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν;
ἠὲ γυναῖκα νέην, ἵνα μίσγεαι ἐν φιλότητι,

Digitized by Google

ἥντ' αὐτὸς ἀπονόσφι κατίσχεαι ;—οὐ μὲν ἔοικεν,
ἀρχὸν ἐόντα, κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν.
ὦ πέπονες, κάκ' ἐλέγχε', Ἀχαιΐδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί ;
οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα· τόνδε δ' ἐῶμεν
αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν, ὄφρα ἴδηται,
ἤ ῥά τί οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν, ἦε καὶ οὐκί·
ὃς καὶ νῦν Ἀχιλῆα, ἕο μέγ' ἀμείνονα φῶτα,
ἠτίμησεν· ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσίν, ἀλλὰ μεθήμων·
ἦ γὰρ ἄν, Ἀτρεΐδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο.
Ὣς φάτο νεικείων Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
Θερσίτης· τῷ δ' ὦκα παρίστατο δῖος Ὀδυσσεύς,
καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ·
Θερσῖτ' ἀκριτόμυθε, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής,
ἴσχεο, μηδ' ἔθελ' οἶος ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν.
οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημὶ χερειότερον βροτὸν ἄλλον
ἔμμεναι, ὅσσοι ἅμ' Ἀτρεΐδῃς ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύοις,
καί σφιν ὀνείδεά τε προφέροις, νόστον τε φυλάσσοις.
οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
ἢ εὖ ἦε κακῶς νοστήσομεν υἷες Ἀχαιῶν.
[τῷ νῦν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
ἧσαι ὀνειδίζων, ὅτι οἱ μάλα πολλὰ διδοῦσιν
ἥρωες Δαναοί· σὺ δὲ κερτομέων ἀγορεύεις.]
ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
ἔ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι, ὥς νύ περ ὧδε,
μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπείη,
μηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατὴρ κεκλημένος εἴην,
εἰ μὴ ἐγώ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω,
χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει,
αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀφήσω
πεπληγὼς ἀγορῆθεν ἀεικέσσι πληγῇσιν.
Ὣς ἄρ' ἔφη· σκήπτρῳ δὲ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμω
πλῆξεν· ὁ δ' ἰδνώθη, θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.
σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξυπανέστη

Digitized by Google

σκήπτρου ὕπο χρυσέου· ὁ δ' ἄρ' ἕζετο, τάρβησέν τε·
ἀλγήσας δ', ἀχρεῖον ἰδών, ἀπομόρξατο δάκρυ.
οἱ δέ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν·
ὧδε δέ τις εἴπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
Ὢ πόποι! ἦ δὴ μυρί' Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργεν,
βουλάς τ' ἐξάρχων ἀγαθάς, πόλεμόν τε κορύσσων·
νῦν δὲ τόδε μέγ' ἄριστον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν,
ὃς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων.
οὔ θήν μιν πάλιν αὖτις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ
νεικείειν βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσιν.
Ὣς φάσαν ἡ πληθύς· ἀνὰ δὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς
ἔστη, σκῆπτρον ἔχων—παρὰ δέ, γλαυκῶπις Ἀθήνη,
εἰδομένη κήρυκι, σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει,
ὡς ἅμα θ' οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι υἷες Ἀχαιῶν
μῦθον ἀκούσειαν, καὶ ἐπιφρασσαίατο βουλήν—
ὅ σφιν ἐΰφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν·
Ἀτρείδη, νῦν δή σε, ἄναξ, ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ
πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπεσσι βροτοῖσιν·
οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν, ἥνπερ ὑπέσταν
ἐνθάδ' ἔτι στείχοντες ἀπ' Ἄργεος ἱπποβότοιο,
Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι.
ὥςτε γὰρ ἢ παῖδες νεαροί, χῆραί τε γυναῖκες,
ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἶκόνδε νέεσθαι.
ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι.
καὶ γάρ τίς θ' ἕνα μῆνα μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο
ἀσχαλάᾳ σὺν νηῒ πολυζύγῳ, ὅνπερ ἄελλαι
χειμέριαι εἰλέωσιν, ὀρινομένη τε θάλασσα·
ἡμῖν δ' εἴνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτὸς
ἐνθάδε μιμνόντεσσι. τῷ οὐ νεμεσίζομ' Ἀχαιοὺς
ἀσχαλάαν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι.
τλῆτε, φίλοι, καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα δαῶμεν,
ἢ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται, ἠὲ καὶ οὐκί.
εὖ γὰρ δὴ τόδε ἴδμεν ἐνὶ φρεσίν· ἐστὲ δὲ πάντες
μάρτυροι, οὓς μὴ Κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι

Digitized by Google

χθιζά τε καὶ πρώϊζ', ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν
ἠγερέθοντο, κακὰ Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ φέρουσαι·
ἡμεῖς δ' ἀμφὶ περὶ κρήνην ἱεροὺς κατὰ βωμοὺς
ἔρδομεν ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας,
καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ῥέεν ἀγλαὸν ὕδωρ·
ἔνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα· δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινός,
σμερδαλέος, τόν ῥ' αὐτὸς Ὀλύμπιος ἧκε φόωσδε,
βωμοῦ ὑπαΐξας, πρός ῥα πλατάνιστον ὄρουσεν.
ἔνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοί, νήπια τέκνα,
ὄζῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ, πετάλοις ὑποπεπτηῶτες.
ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα·
ἔνθ' ὅγε τοὺς ἐλεεινὰ κατήσθιε τετριγῶτας·
μήτηρ δ' ἀμφεποτᾶτο ὀδυρομένη φίλα τέκνα·
τὴν δ' ἐλελιξάμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν.
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεός, ὅσπερ ἔφηνεν·
λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
ἡμεῖς δ' ἑσταότες θαυμάζομεν, οἷον ἐτύχθη.
ὡς οὖν δεινὰ πέλωρα θεῶν εἰςῆλθ' ἑκατόμβας,
Κάλχας δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπέων ἀγόρευεν·
τίπτ' ἄνεῳ ἐγένεσθε, καρηκομόωντες Ἀχαιοί;
ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητίετα Ζεύς,
ὄψιμον, ὀψιτέλεστον, ὅου κλέος οὔποτ' ὀλεῖται.
ὡς οὗτος κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα·
ὣς ἡμεῖς τοσσαῦτ' ἔτεα πτολεμίξομεν αὖθι,
τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἱρήσομεν εὐρυάγυιαν.
κεῖνος τὼς ἀγόρευε· τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
ἀλλ' ἄγε, μίμνετε παντες, ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
αὐτοῦ, εἰςόκεν ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἕλωμεν.
Ὣς ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον—ἀμφὶ δὲ νῆες
σμερδαλέον κονάβησαν, ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν—
μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσῆος θείοιο.
τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·

Digitized by Google

Ὢ πόποι! ἦ δὴ παισὶν ἐοικότες ἀγοράασθε
νηπιάχοις, οἷς οὔτι μέλει πολεμήϊα ἔργα.
πῆ δὴ συνθεσίαι τε καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν;
ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο, μήδεά τ' ἀνδρῶν,
σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαί, ᾗς ἐπέπιθμεν!
αὔτως γάρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν, οὐδέ τι μῆχος
εὑρέμεναι δυνάμεσθα, πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐόντες.
Ἀτρείδη, σὺ δ' ἔθ', ὡς πρίν, ἔχων ἀστεμφέα βουλήν,
ἄρχευ' Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
τούςδε δ' ἔα φθινύθειν, ἕνα καὶ δύο, τοί κεν Ἀχαιῶν
νόσφιν βουλεύωσ'—ἄνυσις δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν—
πρὶν Ἄργοσδ' ἰέναι, πρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο
γνώμεναι εἴτε ψεῦδος ὑπόσχεσις, ἦε καὶ οὐκί.
φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα
ἤματι τῷ, ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον
Ἀργεῖοι, Τρώεσσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες,
ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων.
τῷ μήτις πρὶν ἐπειγέσθω οἰκόνδε νέεσθαι,
πρίν τινα πὰρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι,
τίσασθαι δ' Ἑλένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε.
εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἰκόνδε νέεσθαι,
ἁπτέσθω ἧς νηὸς ἐϋσσέλμοιο μελαίνης,
ὄφρα πρόσθ' ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
ἀλλά, ἄναξ, αὐτός τ' εὖ μήδεο, πείθεό τ' ἄλλῳ·
οὔτοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται ὅ,ττι κεν εἴπω·
κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον,
ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις.
εἰ δέ κεν ὣς ἔρξῃς, καί τοι πείθωνται Ἀχαιοί,
γνώσῃ ἔπειθ', ὅς θ' ἡγεμόνων κακός, ὅς τέ νυ λαῶν,
ἠδ' ὅς κ' ἐσθλὸς ἔῃσι· κατὰ σφέας γὰρ μαχέονται·
γνώσεαι δ', εἰ καὶ θεσπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις,
ἦ ἀνδρῶν κακότητι καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιο.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
ἦ μὰν αὖτ' ἀγορῇ νικᾷς, γέρον, υἷας Ἀχαιῶν.
αἲ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,

Digitized by Google

τοιοῦτοι δεκα μοι συμφράδμονες εἶεν Ἀχαιῶν·
τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε, περθομένη τε.
ἀλλά μοι αἰγίοχος Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει.
καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλεύς τε μαχησάμεθ' εἵνεκα κούρης
ἀντιβίοις ἐπέεσσιν, ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων·
εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν, οὐκέτ' ἔπειτα
Τρωσὶν ἀνάβλησις κακοῦ ἔσσεται, οὐδ' ἠβαιόν.
νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα·
εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω,
εὖ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσιν,
εὖ δέ τις ἅρματος ἀμφὶς ἰδών, πολέμοιο μεδέσθω·
ὥς κε πανημέριοι στυγερῷ κρινώμεθ' Ἄρηϊ.
οὐ γὰρ παυσωλή γε μετέσσεται, οὐδ' ἠβαιον,
εἰ μὴ νὺξ ἐλθοῦσα διακρινέει, μένος ἀνδρῶν.
ἱδρώσει μέν τευ τελαμὼν ἀμφὶ στήθεσσιν
ἀσπίδος ἀμφιβρότης, περὶ δ' ἔγχεϊ χεῖρα καμεῖται·
ἱδρώσει δέ τευ ἵππος, ἐΰξοον ἅρμα τιταίνων.
ὃν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω
μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὔ οἱ ἔπειτα
ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἠδ' οἰωνούς.
Ὣς ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ὡς ὅτε κῦμα
ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ, ὅτε κινήσῃ Νότος ἐλθών,
προβλῆτι σκοπέλῳ· τὸν δ' οὔποτε κύματα λείπει,
παντοίων ἀνέμων, ὅτ' ἂν ἔνθ' ἢ ἔνθα γένωνται.
ἀνστάντες δ' ὀρέοντο, κεδασθέντες κατὰ νῆας,
κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας, καὶ δεῖπνον ἕλοντο.
ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν αἰειγενετάων,
εὐχόμενος θάνατόν τε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἄρηος.
αὐτὰρ ὁ βοῦν ἱέρευσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
πίονα, πενταέτηρον, ὑπερμενέϊ Κρονίωνι·
κίκλησκεν δὲ γέροντας ἀριστῆας Παναχαιῶν,
Νέστορα μὲν πρώτιστα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα,
αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴαντε δυω καὶ Τυδέος υἱόν,

Digitized by Google

ἕκτον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον.
αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
ἤδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο.
βοῦν δὲ περιστήσαντο, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο·
τοῖσιν δ' εὐχόμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφές, αἰθέρι ναίων,
μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι, καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν,
πρίν με κατὰ πρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον
αἰθαλόεν, πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα,
Ἑκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι
χαλκῷ ῥωγαλέον· πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πώ οἱ ἐπεκραίαινε Κρονίων·
ἀλλ' ὅγε δέκτο μὲν ἱρά, πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλεν.
αὐτὰρ ἐπεί ῥ' εὔξαντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο,
αὐέρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
μηρούς τ' ἐξέταμον, κατά τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν,
δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
καὶ τὰ μὲν ἂρ σχίζῃσιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον·
σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπείραντες, ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο.
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
μίστυλλόν τ' ἄρα τἆλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
ὤπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
Ἀτρείδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
μηκέτι νῦν δήθ' αὖθι λεγώμεθα μηδ' ἔτι δηρὸν
ἀμβαλλώμεθα ἔργον, ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίζει.
ἀλλ' ἄγε, κήρυκες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
λαὸν κηρύσσοντες ἀγειρόντων κατὰ νῆας·
ἡμεῖς δ' ἀθρόοι ὧδε κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
ἴομεν, ὄφρα κε θᾶσσον ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα.

Digitized by Google

Ὣς ἔφατ᾽· οὐδ᾽ ἀπίθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν,
κηρύσσειν πόλεμόνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς.
οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ᾽ ἠγείροντο μάλ᾽ ὦκα.
οἱ δ᾽ ἀμφ᾽ Ἀτρείωνα Διοτρεφέες βασιλῆες
θῦνον κρίνοντες· μετὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
αἰγίδ᾽ ἔχουσ᾽ ἐρίτιμον, ἀγήραον, ἀθανάτην τε·
τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθονται,
πάντες ἐϋπλεκέες, ἑκατόμβοιος δὲ ἕκαστος.
σὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν,
ὀτρύνουσ᾽ ἰέναι· ἐν δὲ σθένος ὦρσεν ἑκάστῳ
καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
τοῖσι δ᾽ ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ᾽, ἠὲ νέεσθαι
ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἠΰτε πῦρ ἀΐδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην
οὔρεος ἐν κορυφῇς, ἕκαθεν δέ τε φαίνεται αὐγή·
ὣς τῶν ἐρχομένων ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίοιο
αἴγλη παμφανόωσα δι᾽ αἰθέρος οὐρανὸν ἷκεν.
Τῶν δ᾽, ὥστ᾽ ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλά,
χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,
Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα,
ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσιν,
κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, σμαραγεῖ δέ τε λειμών·
ὣς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον· αὐτὰρ ὑπὸ χθὼν
σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων.
ἔσταν δ᾽ ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι
μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ.
Ἠΰτε μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλά,
αἵτε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσιν,
ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει·
τόσσοι ἐπὶ Τρώεσσι καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
ἐν πεδίῳ ἵσταντο, διαῤῥαῖσαι μεμαῶτες.
Τοὺς δ᾽, ὥστ᾽ αἰπόλια πλατέ᾽ αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες
ῥεῖα διακρίνωσιν, ἐπεί κε νομῷ μιγέωσιν·

Digitized by Google

ὣς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα,
ὑσμίνηνδ' ἰέναι· μετὰ δέ, κρείων Ἀγαμέμνων,
ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διὶ τερπικεραύνῳ,
Ἄρεϊ δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι.
ἠΰτε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων
ταῦρος· ὁ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένῃσιν·
τοῖον ἄρ' Ἀτρείδην θῆκε Ζεὺς ἤματι κείνῳ,
ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσιν.
  Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι·
ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστε, πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα,
ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν·
οἵτινες ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν.
πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω·
οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἶεν,
φωνὴ δ' ἄῤῥηκτος, χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη·
εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο
θυγατέρες, μνησαίαθ', ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω, νῆάς τε προπάσας.
  Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχον,
Ἀρκεσίλαός τε Προθοήνωρ τε Κλονίος τε·
οἵ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο καὶ Αὐλίδα πετρήεσσαν,
Σχοῖνόν τε Σκῶλόν τε, πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν,
Θέσπιαν, Γραῖάν τε καὶ εὐρύχορον Μυκαλησόν,
οἵ τ' ἀμφ' Ἅρμ' ἐνέμοντο καὶ Εἰλέσιον καὶ Ἐρυθρας,
οἵ τ' Ἐλεῶν' εἶχον ἠδ' Ὕλην καὶ Πετεῶνα,
Ὠκαλέην, Μεδεῶνά τ', ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Κώπας, Εὔτρησίν τε, πολυτρήρωνά τε Θίσβην
οἵ τε Κορώνειαν καὶ ποιήενθ' Ἁλίαρτον,
οἵ τε Πλάταιαν ἔχον, ἠδ' οἳ Γλίσαντ' ἐνέμοντο,
οἵ θ' Ὑποθήβας εἶχον, ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Ὀγχηστόν θ' ἱερόν, Ποσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος,
οἵ τε πολυστάφυλον Ἄρνην ἔχον, οἵ τε Μίδειαν
Νῖσάν τε ζαθέην, Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν·
τῶν μὲν πεντήκοντα νέες κίον· ἐν δὲ ἑκάστῃ
κοῦροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον.

Digitized by Google

Οἳ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον,
τῶν ἦρχ' Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος, υἷες Ἄρηος,
οὓς τέκεν Ἀστυόχη, δόμῳ Ἄκτορος Ἀζείδαο,
παρθένος αἰδοίη, ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα,
Ἄρηϊ κρατερῷ· ὁ δέ οἱ παρελέξατο λάθρῃ·
τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.
Αὐτὰρ Φωκήων Σχεδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
υἱέες Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο·
οἳ Κυπάρισσον ἔχον, Πυθῶνά τε πετρήεσσαν,
Κρῖσάν τε ζαθέην καὶ Δαυλίδα καὶ Πανοπῆα,
οἵ τ' Ἀνεμώρειαν καὶ Ὑάμπολιν ἀμφενέμοντο,
οἵ τ' ἄρα πὰρ ποταμὸν Κηφισὸν δῖον ἔναιον,
οἵ τε Λίλαιαν ἔχον, πηγῆς ἔπι Κηφισοῖο·
τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
οἱ μὲν Φωκήων στίχας ἔστασαν ἀμφιέποντες·
Βοιωτῶν δ' ἔμπλην ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσοντο.
Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
μείων, οὔτι τόσος γε ὅσος Τελαμώνιος Αἴας,
ἀλλὰ πολὺ μείων· ὀλίγος μὲν ἔην, λινοθώρηξ,
ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιούς·
οἳ Κῦνόν τ' ἐνέμοντ', Ὀπόεντά τε Καλλίαρόν τε,
Βῆσάν τε Σκάρφην τε καὶ Αὐγειὰς ἐρατεινάς,
Τάρφην τε Θρόνιόν τε, Βοαγρίου ἀμφὶ ῥέεθρα·
τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο
Λοκρῶν, οἳ ναίουσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης.
Οἳ δ' Εὔβοιαν ἔχον μένεα πνείοντες Ἄβαντες,
Χαλκίδα τ' Εἰρέτριάν τε πολυστάφυλόν θ' Ἱστίαιαν,
Κήρινθόν τ' ἔφαλον, Δίου τ' αἰπὺ πτολίεθρον,
οἵ τε Κάρυστον ἔχον, ἠδ' οἳ Στύρα ναιετάασκον·
τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' Ἐλεφήνωρ, ὄζος Ἄρηος,
Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων.
τῷ δ' ἅμ' Ἄβαντες ἕποντο θοοί, ὄπιθεν κομόωντες,
αἰχμηταί, μεμαῶτες ὀρεκτῇσιν μελίῃσιν
θώρηκας ῥήξειν δηΐων ἀμφὶ στήθεσσιν·
τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.

Digitized by Google

Οἳ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον, ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
δῆμον Ἐρεχθῆος μεγαλήτορος, ὅν ποτ' Ἀθήνη
θρέψε, Διὸς θυγάτηρ—τέκε δὲ ζείδωρος Ἄρουρα—
κὰδ δ' ἐν Ἀθήνῃς εἶσεν, ἑῷ ἐνὶ πίονι νηῷ·
ἐνθάδε μιν ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἱλάονται
κοῦροι Ἀθηναίων, περιτελλομένων ἐνιαυτῶν·
τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' υἱὸς Πετεῶο, Μενεσθεύς.
τῷ δ' οὔπω τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνήρ,
κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας—
Νέστωρ οἶος ἔριζεν· ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν—
τῷ δ' ἅμα πεντήκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας.
[στῆσε δ' ἄγων, ἵν' Ἀθηναίων ἵσταντο φάλαγγες.]
Οἳ δ' Ἄργος τ' εἶχον, Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν,
Ἑρμιόνην, Ἀσίνην τε, βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας,
Τροιζῆν', Ἠϊόνας τε καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον,
οἵ τ' ἔχον Αἴγιναν, Μάσητά τε, κοῦροι Ἀχαιῶν·
τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
καὶ Σθένελος, Καπανῆος ἀγακλειτοῦ φίλος υἱός·
τοῖσι δ' ἅμ' Εὐρύαλος τρίτατος κίεν, ἰσόθεος φώς,
Μηκιστέος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος.
συμπάντων δ' ἡγεῖτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδώκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Οἳ δὲ Μυκήνας εἶχον, ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
ἀφνειόν τε Κόρινθον, ἐϋκτιμένας τε Κλεωνάς,
Ὀρνειάς τ' ἐνέμοντο, Ἀραιθυρέην τ' ἐρατεινήν,
καὶ Σικυῶν', ὅθ' ἄρ' Ἄδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευεν,
οἵ θ' Ὑπερησίην τε καὶ αἰπεινὴν Γονόεσσαν,
Πελλήνην τ' εἶχον, ἠδ' Αἴγιον ἀμφενέμοντο,
Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα, καὶ ἀμφ' Ἑλίκην εὐρεῖαν·
τῶν ἑκατὸν νηῶν ἦρχε κρείων Ἀγαμέμνων
Ἀτρεΐδης· ἅμα τῷγε πολὺ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι
λαοὶ ἕποντ'· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκόν,
κυδιόων, ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν,
οὕνεκ' ἄριστος ἔην, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαούς.

Digitized by Google

Οἳ δ' εἶχον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν,
Φᾶρίν τε Σπάρτην τε, πολυτρήρωνά τε Μέσσην,
Βρυσεάς τ' ἐνέμοντο καὶ Αὐγειὰς ἐρατεινάς,
οἵ τ' ἄρ' Ἀμύκλας εἶχον, Ἕλος τ', ἔφαλον πτολίεθρον,
οἵ τε Λάαν εἶχον, ἠδ' Οἴτυλον ἀμφενέμοντο·
τῶν οἱ ἀδελφεὸς ἦρχε, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
ἑξήκοντα νεῶν· ἀπάτερθε δὲ θωρήσσοντο.
ἐν δ' αὐτὸς κίεν ᾗσι προθυμίῃσι πεποιθώς,
ὀτρύνων πόλεμόνδε· μάλιστα δὲ ἵετο θυμῷ
τίσασθαι Ἑλένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε.
Οἳ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρήνην ἐρατεινήν,
καὶ Θρύον, Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ ἐΰκτιτον Αἶπυ,
καὶ Κυπαρισσήεντα καὶ Ἀμφιγένειαν ἔναιον,
καὶ Πτελεὸν καὶ Ἕλος καὶ Δώριον—ἔνθα τε Μοῦσαι
ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρήϊκα παῦσαν ἀοιδῆς,
Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος·
στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν, εἴπερ ἂν αὐταὶ
Μοῦσαι ἀείδοιεν, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο·
αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ ἀοιδὴν
θεσπεσίην ἀφέλοντο, καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν—
τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
τῷ δ' ἐνενήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.
Οἳ δ' ἔχον Ἀρκαδίην, ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ,
Αἰπύτιον παρὰ τύμβον, ἵν' ἀνέρες ἀγχιμαχηταί,
οἳ Φένεόν τ' ἐνέμοντο καὶ Ὀρχομενὸν πολύμηλον,
Ῥίπην τε, Στρατίην τε καὶ ἠνεμόεσσαν Ἐνίσπην,
καὶ Τεγέην εἶχον καὶ Μαντινέην ἐρατεινήν,
Στύμφηλόν τ' εἶχον, καὶ Παῤῥασίην ἐνέμοντο·
τῶν ἦρχ' Ἀγκαίοιο πάϊς, κρείων Ἀγαπήνωρ,
ἑξήκοντα νεῶν· πολέες δ' ἐν νηῒ ἑκάστῃ
Ἀρκάδες ἄνδρες ἔβαινον, ἐπιστάμενοι πολεμίζειν.
αὐτὸς γάρ σφιν δῶκεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
νῆας ἐϋσσέλμους, περάαν ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
Ἀτρείδης· ἐπεὶ οὔ σφι θαλάσσια ἔργα μεμήλει.

Digitized by Google

Οἳ δ' ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ Ἤλιδα δῖαν ἔναιον,
ὅσσον ἐφ' Ὑρμίνη καὶ Μύρσινος ἐσχατόωσα,
πέτρη τ' Ὠλενίη καὶ Ἀλείσιον ἐντὸς ἐέργει·
τῶν αὖ τέσσαρες ἀρχοὶ ἔσαν· δέκα δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ
νῆες ἕποντο θοαί, πολέες δ' ἔμβαινον Ἐπειοί.
τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος ἡγησάσθην,
υἷες, ὁ μὲν Κτεάτου, ὁ δ' ἄρ' Εὐρύτου Ἀκτορίωνος·
τῶν δ' Ἀμαρυγκείδης ἦρχε κρατερὸς Διώρης·
τῶν δὲ τετάρτων ἦρχε Πολύξεινος θεοειδής,
υἱὸς Ἀγασθένεος Αὐγηϊάδαο ἄνακτος.
Οἳ δ' ἐκ Δουλιχίοιο, Ἐχινάων θ' ἱεράων
νήσων, αἳ ναίουσι πέρην ἁλός, Ἤλιδος ἄντα·
τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Μέγης, ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
Φυλεΐδης, ὃν τίκτε Διῒ φίλος ἱππότα Φυλεύς,
ὅς ποτε Δουλίχιόνδ' ἀπενάσσατο, πατρὶ χολωθείς·
τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους,
οἵ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον,
καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν,
οἵ τε Ζάκυνθον ἔχον, ἠδ' οἳ Σάμον ἀμφενέμοντο,
οἵ τ' ἤπειρον ἔχον, ἠδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο·
τῶν μὲν Ὀδυσσεὺς ἦρχε, Διῒ μῆτιν ἀτάλαντος·
τῷ δ' ἅμα νῆες ἕποντο δυώδεκα μιλτοπάρῃοι.
Αἰτωλῶν δ' ἡγεῖτο Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
οἳ Πλευρῶν' ἐνέμοντο καὶ Ὤλενον ἠδὲ Πυλήνην,
Χαλκίδα τ' ἀγχίαλον, Καλυδῶνά τε πετρήεσσαν—
οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆος μεγαλήτορος υἱέες ἦσαν,
οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἔην, θάνε δὲ ξανθὸς Μελέαγρος—
τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο ἀνασσέμεν Αἰτωλοῖσιν·
τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Κρητῶν δ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
οἳ Κνωσόν τ' εἶχον, Γόρτυνά τε τειχιόεσσαν,
Λύκτον, Μίλητόν τε καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον,
Φαιστόν τε Ῥύτιόν τε, πόλεις εὐναιεταώσας,
ἄλλοι θ', οἳ Κρήτην ἑκατόμπολιν ἀμφενέμοντο.

Digitized by Google

τῶν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
Μηριόνης τ', ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ·
τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδώκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Τληπόλεμος δ' Ἡρακλείδης, ἠΰς τε μέγας τε,
ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγεν Ῥοδίων ἀγερώχων·
οἳ Ῥόδον ἀμφενέμοντο διὰ τρίχα κοσμηθέντες,
Λίνδον, Ἰηλυσόν τε καὶ ἀργινόεντα Κάμειρον.
τῶν μὲν Τληπόλεμος δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
ὃν τέκεν Ἀστυόχεια βίῃ Ἡρακληείῃ·
τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος,
πέρσας ἄστεα πολλὰ Διοτρεφέων αἰζηῶν.
Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφη ἐν μεγάρῳ εὐπήκτῳ,
αὐτίκα πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα,
ἤδη γηράσκοντα Λικύμνιον, ὄζον Ἄρηος.
αἶψα δὲ νῆας ἔπηξε, πολὺν δ' ὅγε λαὸν ἀγείρας,
βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον· ἀπείλησαν γάρ οἱ ἄλλοι
υἱέες υἱωνοί τε βίης Ἡρακληείης.
αὐτὰρ ὅγ' ἐς Ῥόδον ἷξεν ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων
τριχθὰ δὲ ᾤκηθεν καταφυλαδόν, ἠδ' ἐφίληθεν
ἐκ Διός, ὅςτε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει.
[καί σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων.]
Νιρεὺς αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἐΐσας,
Νιρεύς, Ἀγλαΐης υἱός, Χαρόποιό τ' ἄνακτος,
Νιρεύς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν
τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα·
ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἔην, παῦρος δέ οἱ εἵπετο λαός.
Οἳ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον, Κράπαθόν τε Κάσον τε,
καὶ Κῶν, Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήσους τε Καλύδνας·
τῶν αὖ Φείδιππός τε καὶ Ἄντιφος ἡγησάσθην,
Θεσσαλοῦ υἷε δύω Ἡρακλείδαο ἄνακτος·
τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.
Νῦν αὖ τούς, ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον,
οἵ τ' Ἄλον, οἵ τ' Ἀλόπην, οἵ τε Τρηχῖν' ἐνέμοντο,
οἵ τ' εἶχον Φθίην ἠδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα·
Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί·

τῶν αὖ πεντήκοντα νεῶν ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς.
ἀλλ' οἵγ' οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἐμνώοντο·
οὐ γὰρ ἔην, ὅστις σφιν ἐπὶ στίχας ἡγήσαιτο.
κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
κούρης χωόμενος Βρισηΐδος ἠϋκόμοιο,
τὴν ἐκ Λυρνησοῦ ἐξείλετο, πολλὰ μογήσας,
Λυρνησὸν διαπορθήσας καὶ τείχεα Θήβης.
κὰδ δὲ Μύνητ' ἔβαλεν καὶ Ἐπίστροφον ἐγχεσιμώρους,
υἱέας Εὐηνοῖο Σεληπιάδαο ἄνακτος·
τῆς ὅγε κεῖτ' ἀχέων, τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν.
Οἳ δ' εἶχον Φυλάκην καὶ Πύρασον ἀνθεμόεντα,
Δήμητρος τέμενος, Ἴτωνά τε, μητέρα μήλων,
ἀγχίαλόν τ' Ἀντρῶν' ἠδὲ Πτελεὸν λεχεποίην·
τῶν αὖ Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
ζωὸς ἐών· τότε δ' ἤδη ἔχεν κάτα γαῖα μέλαινα.
τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος Φυλάκῃ ἐλέλειπτο,
καὶ δόμος ἡμιτελής· τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνήρ,
νηὸς ἀποθρώσκοντα πολὺ πρώτιστον Ἀχαιῶν.
οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἄναρχοι ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχόν·
ἀλλά σφεας κόσμησε Ποδάρκης, ὄζος Ἄρηος,
Ἰφίκλου υἱὸς πολυμήλου Φυλακίδαο,
αὐτοκασίγνητος μεγαθύμου Πρωτεσιλάου,
ὁπλότερος γενεῇ· ὁ δ' ἅμα πρότερος καὶ ἀρείων,
ἥρως Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος· οὐδέ τι λαοὶ
δεύονθ' ἡγεμόνος, πόθεόν δέ μιν ἐσθλὸν ἐόντα·
τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Οἳ δὲ Φερὰς ἐνέμοντο παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην,
Βοίβην καὶ Γλαφύρας καὶ ἐϋκτιμένην Ἰαωλκόν·
τῶν ἦρχ' Ἀδμήτοιο φίλος παῖς ἕνδεκα νηῶν,
Εὔμηλος, τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε δῖα γυναικῶν,
Ἄλκηστις, Πελίαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη.
Οἳ δ' ἄρα Μηθώνην καὶ Θαυμακίην ἐνέμοντο,
καὶ Μελίβοιαν ἔχον καὶ Ὀλιζῶνα τρηχεῖαν·
τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἦρχεν, τόξων εὖ εἰδώς,
ἑπτὰ νεῶν· ἐρέται δ' ἐν ἑκάστῃ πεντήκοντα

Digitized by Google

ἐμβέβασαν, τόξων εὖ εἰδότες ἶφι μάχεσθαι.
ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖτο κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
Λήμνῳ ἐν ἠγαθέῃ, ὅθι μιν λίπον υἷες Ἀχαιῶν,
ἕλκεϊ μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου·
ἔνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων· τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον
Ἀργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκτήταο ἄνακτος.
οὐδὲ μὲν οὐδ' οἳ ἄναρχοι ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχόν·
ἀλλὰ Μέδων κόσμησεν, Ὀϊλῆος νόθος υἱός,
τόν ῥ' ἔτεκεν Ῥήνη ὑπ' Ὀϊλῆϊ πτολιπόρθῳ.
Οἳ δ' εἶχον Τρίκκην καὶ Ἰθώμην κλωμακόεσσαν,
οἵ τ' ἔχον Οἰχαλίην, πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος·
τῶν αὖθ' ἡγείσθην Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδε,
ἰητῆρ' ἀγαθώ, Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων·
τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νεές ἐστιχόωντο.
Οἳ δ' ἔχον Ὀρμένιον, οἵ τε κρήνην Ὑπέρειαν,
οἵ τ' ἔχον Ἀστέριον, Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα·
τῶν ἦρχ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Οἳ δ' Ἄργισσαν ἔχον, καὶ Γυρτώνην ἐνέμοντο,
Ὄρθην, Ἠλώνην τε, πόλιν τ' Ὀλοοσσόνα λευκήν·
τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
υἱὸς Πειριθόοιο, τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς—
τόν ῥ' ὑπὸ Πειριθόῳ τέκετο κλυτὸς Ἱπποδάμεια
ἤματι τῷ, ὅτε Φῆρας ἐτίσατο λαχνήεντας,
τοὺς δ' ἐκ Πηλίου ὦσε, καὶ Αἰθίκεσσι πέλασσεν—
οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε Λεοντεύς, ὄζος Ἄρηος,
υἱὸς ὑπερθύμοιο Κορώνου Καινεΐδαο·
τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Γουνεὺς δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύω καὶ εἴκοσι νῆας·
τῷ δ' Ἐνιῆνες ἕποντο, μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί,
οἳ περὶ Δωδώνην δυσχείμερον οἰκί' ἔθεντο,
οἵ τ' ἀμφ' ἱμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο·
ὅς ῥ' ἐς Πηνειὸν προΐει καλλίρροον ὕδωρ·
οὐδ' ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ,

Digitized by Google

ἀλλά τέ μιν καθύπερθεν ἐπιῤῥέει, ἠΰτ' ἔλαιον.
ὅρκου γὰρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀποῤῥώξ.
Μαγνήτων δ' ἦρχε Πρόθοος, Τενθρηδόνος υἱός,
οἳ περὶ Πηνειὸν καὶ Πήλιον εἰνοσίφυλλον
ναίεσκον· τῶν μὲν Πρόθοος θοὸς ἡγεμόνευεν·
τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν.
τίς τ' ἂρ τῶν ὄχ' ἄριστος ἔην, σύ μοι ἔννεπε, Μοῦσα,
αὐτῶν, ἠδ' ἵππων, οἳ ἅμ' Ἀτρείδῃσιν ἕποντο.
Ἵπποι μὲν μέγ' ἄρισται ἔσαν Φηρητιάδαο,
τὰς Εὔμηλος ἔλαυνε, ποδώκεας, ὄρνιθας ὥς,
ὄτριχας, οἰέτεας, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας·
τὰς ἐν Πηρείῃ θρέψ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
ἄμφω θηλείας, φόβον Ἄρηος φορεούσας.
ἀνδρῶν αὖ μέγ' ἄριστος ἔην Τελαμώνιος Αἴας,
ὄφρ' Ἀχιλεὺς μήνιεν· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατος ἦεν,
ἵπποι θ', οἳ φορέεσκον ἀμύμονα Πηλείωνα.
ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσι ποντοπόροισιν
κεῖτ', ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
Ἀτρείδῃ· λαοὶ δὲ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης
δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες,
τόξοισίν θ'· ἵπποι δὲ παρ' ἅρμασιν οἷσιν ἕκαστος,
λωτὸν ἐρεπτόμενοι, ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον,
ἕστασαν· ἅρματα δ' εὖ πεπυκασμένα κεῖτο ἀνάκτων
ἐν κλισίῃς· οἱ δ' ἀρχὸν Ἀρηΐφιλον ποθέοντες
φοίτων ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ στρατόν, οὐδ' ἐμάχοντο.
Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν, ὡσεί τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο·
γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε, Διῒ ὣς τερπικεραύνῳ
χωομένῳ, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωέϊ γαῖαν ἱμάσσῃ
εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς·
ὣς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ μέγα στεναχίζετο γαῖα
ἐρχομένων· μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο.
Τρωσὶν δ' ἄγγελος ἦλθε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις
πὰρ Διὸς αἰγιόχοιο σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῇ.
οἱ δ' ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσιν,

Digitized by Google

πάντες ὁμηγερέες, ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες.
ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προςέφη πόδας ὠκέα Ἶ
εἴσατο δὲ φθογγὴν υἷϊ Πριάμοιο Πολίτῃ,
ὃς Τρώων σκοπὸς ἷζε, ποδωκείῃσι πεποιθώ
τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰσυήταο γέροντος,
δέγμενος ὁππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν Ἀχα
τῷ μιν ἐεισαμένη μετέφη πόδας ὠκέα Ἶρις
Ὦ γέρον, αἰεί τοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοί εἰ
ὥς ποτ' ἐπ' εἰρήνης· πόλεμος δ' ἀλίαστος
ἦ μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰςήλυθον ἀνδ
ἀλλ' οὔπω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν ὄπωπα·
λίην γὰρ φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάθοισιν,
ἔρχονται πεδίοιο, μαχησόμενοι περὶ ἄστυ.
Ἕκτορ, σοὶ δὲ μάλιστ' ἐπιτέλλομαι ὧδέ γε
πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμου ἐπίκο
ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώ
τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω, οἷσί περ ἄρ
τῶν δ' ἐξηγείσθω, κοσμησάμενος πολιήτας.
Ὣς ἔφαθ'· Ἕκτωρ δ' οὔτι θεᾶς ἔπος ἠγν
αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορήν· ἐπὶ τεύχεα δ' ἐσσεύ
πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός,
πεζοί θ' ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώ
Ἔστι δέ τις προπάροιθε πόλιος αἰπεῖα κολ
ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περίδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα
τὴν ἤτοι ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν,
ἀθάνατοι δέ τε σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίνη
ἔνθα τότε Τρῶές τε διέκριθεν ἠδ' ἐπίκουροι.
Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε μέγας κορυθαίολος Ἕ
Πριαμίδης· ἅμα τῷγε πολὺ πλεῖστοι καὶ ἄρισ
λαοὶ θωρήσσοντο, μεμαότες ἐγχείῃσιν.
Δαρδανίων αὖτ' ἦρχεν ἐῢς παῖς Ἀγχίσαο,
Αἰνείας, τὸν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε δῖ' Ἀφροδίτη,
Ἴδης ἐν κνημοῖσι θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα·
οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε δύω Ἀντήνορος υἷε,

Digitized by Google

Οἳ δὲ Ζέλειαν ἔναιον ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης,
ἀφνειοί, πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο,
Τρῶες· τῶν αὖτ' ἦρχε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,
Πάνδαρος, ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν.
Οἳ δ' Ἀδρήστειάν τ' εἶχον καὶ δῆμον Ἀπαισοῦ,
καὶ Πιτύειαν ἔχον καὶ Τηρείης ὄρος αἰπύ·
τῶν ἦρχ' Ἄδρηστός τε καὶ Ἄμφιος λινοθώρηξ,
υἷε δύω Μέροπος Περκωσίου, ὃς περὶ πάντων
ᾔδεε μαντοσύνας, οὐδὲ οὓς παῖδας ἔασκεν
στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τὼ δέ οἱ οὔτι
πειθέσθην· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
Οἳ δ' ἄρα Περκώτην καὶ Πράκτιον ἀμφενέμοντο,
καὶ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον ἔχον καὶ δῖαν Ἀρίσβην·
τῶν αὖθ' Ὑρτακίδης ἦρχ' Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Ἄσιος Ὑρτακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
αἴθωνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.
Ἱππόθοος δ' ἄγε φῦλα Πελασγῶν ἐγχεσιμώρων,
τῶν οἳ Λάρισσαν ἐριβώλακα ναιετάασκον·
τῶν ἦρχ' Ἱππόθοός τε Πύλαιός τ', ὄζος Ἄρηος,
υἷε δύω Λήθοιο Πελασγοῦ Τευταμίδαο.
Αὐτὰρ Θρήϊκας ἦγ' Ἀκάμας καὶ Πείροος ἥρως,
ὅσσους Ἑλλήσποντος ἀγάρροος ἐντὸς ἐέργει.
Εὔφημος δ' ἀρχὸς Κικόνων ἦν αἰχμητάων,
υἱὸς Τροιζήνοιο Διοτρεφέος Κεάδαο.
Αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους,
τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος,
Ἀξιοῦ, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν.
Παφλαγόνων δ' ἡγεῖτο Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ,
ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων·
οἵ ῥα Κύτωρον ἔχον, καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοντο,
ἀμφί τε Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματ' ἔναιον
Κρῶμνάν τ' Αἰγιαλόν τε καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.
Αὐτὰρ Ἁλιζώνων Ὀδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη.

Digitized by Google

Μυσῶν δὲ Χρόμις ἦρχε καὶ Ἔννομος οἰωνιστής·
ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο Κῆρα μέλαιναν,
ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
ἐν ποταμῷ, ὅθι περ Τρῶας κεράϊζε καὶ ἄλλους.
Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε καὶ Ἀσκάνιος θεοειδής,
τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης· μέμασαν δ' ὑσμῖνι μάχεσθαι.
Μῄοσιν αὖ Μέσθλης τε καὶ Ἄντιφος ἡγησάσθην,
υἷε Ταλαιμένεος, τὼ Γυγαίη τέκε Λίμνη,
οἳ καὶ Μῄονας ἦγον ὑπὸ Τμώλῳ γεγαῶτας.
Νάστης αὖ Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων,
οἳ Μίλητον ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον,
Μαιάνδρου τε ῥοάς, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα·
τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Νάστης ἡγησάσθην,
Νάστης Ἀμφίμαχός τε, Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα,
ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων πόλεμόνδ' ἴεν, ἠΰτε κούρη·
νήπιος, οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
ἐν ποταμῷ, χρυσὸν δ' Ἀχιλεὺς ἐκόμισσε δαΐφρων.
Σαρπηδὼν δ' ἦρχεν Λυκίων καὶ Γλαῦκος ἀμύμων,
τηλόθεν ἐκ Λυκίης, Ξάνθου ἄπο δινήεντος.

Digitized by Google

ΙΛΙΑΔΟΣ Γ.

Ὅρκοι. Τειχοσκοπία. Ἀλεξάνδρου καὶ Μενελάου μονομαχία.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι,
Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὥς·
ἠΰτε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό,
αἵτ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον,
κλαγγῇ ταίγε πέτονται ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων,
ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ Κῆρα φέρουσαι·
ἠέριαι δ' ἄρα ταίγε κακὴν ἔριδα προφέρονται·
οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοί,
ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν.
Εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι Νότος κατέχευεν ὀμίχλην,
ποιμέσιν οὔτι φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνω,
τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν·
ὣς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὤρνυτ' ἀελλὴς
ἐρχομένων· μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τρωσὶν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων καὶ καμπύλα τόξα
καὶ ξίφος· αὐτὰρ ὁ δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ
πάλλων, Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους,
ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.

Digitized by Google

Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
ἐρχόμενον προπάροιθεν ὁμίλου, μακρὰ βιβῶντα,
ὥςτε λέων ἐχάρη, μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας,
εὑρὼν ἢ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα,
πεινάων· μάλα γάρ τε κατεσθίει, εἴπερ ἂν αὐτὸν
σεύωνται ταχέες τε κύνες, θαλεροί τ' αἰζηοί·
ὣς ἐχάρη Μενέλαος, Ἀλέξανδρον θεοειδέα
ὀφθαλμοῖσιν ἰδών· φάτο γὰρ τίσεσθαι ἀλείτην·
αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
ἐν προμάχοισι φανέντα, κατεπλήγη φίλον ἦτορ·
ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο Κῆρ' ἀλεείνων.
ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλίνορσος ἀπέστη
οὔρεος ἐν βήσσῃς, ὑπό τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα,
ἄψ τ' ἀνεχώρησεν, ὦχρός τέ μιν εἷλε παρειάς·
ὣς αὖτις καθ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγερώχων,
δείσας Ἀτρέος υἱὸν Ἀλέξανδρος θεοειδής.
τὸν δ' Ἕκτωρ νείκεσσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
Δύςπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἠπεροπευτά!
αἴθ' ὄφελες ἄγονός τ' ἔμεναι, ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι.
καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν
ἢ οὕτω λώβην τ' ἔμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων.
ἦ που καγχαλόωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
φάντες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι, οὕνεκα καλὸν
εἶδος ἔπ'· ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσίν, οὐδέ τις ἀλκή.
ἦ τοιόςδε ἐών, ἐν ποντοπόροισι νέεσσιν
πόντον ἐπιπλώσας, ἑτάρους ἐρίηρας ἀγείρας,
μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι, γυναῖκ' εὐειδέ' ἀνῆγες
ἐξ ἀπίης γαίης, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων—
πατρί τε σῷ μέγα πῆμα, πόληΐ τε παντί τε δήμῳ,
δυςμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείην δὲ σοὶ αὐτῷ;
οὐκ ἂν δὴ μείνειας Ἀρηΐφιλον Μενέλαον;
γνοίης χ', οἵου φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν.
οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ κίθαρις, τά τε δῶρ' Ἀφροδίτης
ἥ τε κόμη, τό, τε εἶδος, ὅτ' ἐν κονίῃσι μιγείης.

ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες· ἦ τέ κεν ἤδη
λάϊνον ἕσσο χιτῶνα, κακῶν ἕνεχ᾽, ὅσσα ἔοργας.
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
Ἕκτορ· ἐπεί με κατ᾽ αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ᾽ ὑπὲρ αἶσαν·
αἰεί τοι κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστιν ἀτειρής,
ὅστ᾽ εἶσιν διὰ δουρὸς ὑπ᾽ ἀνέρος, ὅς ῥά τε τέχνῃ
νήϊον ἐκτάμνῃσιν, ὀφέλλει δ᾽ ἀνδρὸς ἐρωήν·
ὣς τοι ἐνὶ στήθεσσιν ἀτάρβητος νόος ἐστίν.
μή μοι δῶρ᾽ ἐρατὰ πρόφερε χρυσέης Ἀφροδίτης!
οὔτοι ἀπόβλητ᾽ ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,
ὅσσα κεν αὐτοὶ δῶσιν, ἑκὼν δ᾽ οὐκ ἄν τις ἕλοιτο.
νῦν αὖτ᾽ εἴ μ᾽ ἐθέλεις πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιούς,
αὐτὰρ ἔμ᾽ ἐν μέσσῳ καὶ Ἀρηΐφιλον Μενέλαον
συμβάλετ᾽ ἀμφ᾽ Ἑλένῃ καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι.
ὁππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
κτήμαθ᾽ ἑλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἴκαδ᾽ ἀγέσθω·
οἱ δ᾽ ἄλλοι, φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες,
ναίοιτε Τροίην ἐριβώλακα· τοὶ δὲ νεέσθων
Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιΐδα καλλιγύναικα.
Ὣς ἔφαθ᾽· Ἕκτωρ δ᾽ αὖτ᾽ ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας,
καί ῥ᾽ ἐς μέσσον ἰὼν, Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας,
μέσσου δουρὸς ἑλών· τοὶ δ᾽ ἱδρύνθησαν ἅπαντες.
τῷ δ᾽ ἐπετοξάζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
ἰοῖσίν τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τ᾽ ἔβαλλον.
αὐτὰρ ὁ μακρὸν ἄϋσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Ἴσχεσθ᾽, Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε, κοῦροι Ἀχαιῶν!
στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Ὣς ἔφαθ᾽· οἱ δ᾽ ἔσχοντο μάχης, ἄνεῴ τ᾽ ἐγένοντο
ἐσσυμένως· Ἕκτωρ δὲ μετ᾽ ἀμφοτέροισιν ἔειπεν·
Κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν.
ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς
τεύχεα κάλ᾽ ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
αὐτὸν δ᾽ ἐν μέσσῳ καὶ Ἀρηΐφιλον Μενέλαον

οἵους ἀμφ' Ἑλένῃ καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·
ὁππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
κτήμαθ' ἑλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἴκαδ' ἀγέσθω·
οἱ δ' ἄλλοι φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ τάμωμεν.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Κέκλυτε νῦν καὶ ἐμεῖο· μάλιστα γὰρ ἄλγος ἱκάνει
θυμὸν ἐμόν· φρονέω δὲ διακρινθήμεναι ἤδη
Ἀργείους καὶ Τρῶας, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε
εἵνεκ' ἐμῆς ἔριδος καὶ Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἀρχῆς.
ἡμέων δ' ὁπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται,
τεθναίη· ἄλλοι δὲ διακρινθεῖτε τάχιστα·
οἴσετε δ' ἄρν', ἕτερον λευκόν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν,
Γῇ τε καὶ Ἠελίῳ· Διῒ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.
ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην, ὄφρ' ὅρκια τάμνῃ
αὐτός, ἐπεί οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι·
μήτις ὑπερβασίῃ Διὸς ὅρκια δηλήσηται.
αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται·
οἷς δ' ὁ γέρων μετέῃσιν, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω
λεύσσει, ὅπως ὄχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν Ἀχαιοί τε Τρῶές τε,
ἐλπόμενοι παύσεσθαι ὀϊζυροῦ πολέμοιο.
καί ῥ' ἵππους μὲν ἔρυξαν ἐπὶ στίχας, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί,
τεύχεά τ' ἐξεδύοντο, τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ
πλησίον ἀλλήλων, ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα.
Ἕκτωρ δὲ προτὶ ἄστυ δύω κήρυκας ἔπεμπεν,
καρπαλίμως ἄρνας τε φέρειν, Πρίαμόν τε καλέσσαι.
αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον προΐει κρείων Ἀγαμέμνων,
νῆας ἔπι γλαφυρὰς ἰέναι, ἠδ' ἄρν' ἐκέλευεν
οἰσέμεναι· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησ' Ἀγαμέμνονι δίῳ.—
Ἶρις δ' αὖθ' Ἑλένῃ λευκωλένῳ ἄγγελος ἦλθεν,
εἰδομένη γαλόῳ, Ἀντηνορίδαο δάμαρτι,
τὴν Ἀντηνορίδης εἶχε κρείων Ἑλικάων,
Λαοδίκην, Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.
τὴν δ' εὗρ' ἐν μεγάρῳ· ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινεν,

Digitized by Google

δίπλακα πορφυρέην· πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
οὓς ἕθεν εἵνεκ' ἔπασχον ὑπ' Ἄρηος παλαμάων.
ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἶρις·
Δεῦρ' ἴθι, νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδηαι
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
οἳ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν Ἄρηα
ἐν πεδίῳ, ὀλοοῖο λιλαιόμενοι πολέμοιο,
οἱ δὴ νῦν ἕαται σιγῇ—πόλεμος δὲ πέπαυται—
ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν.
αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηΐφιλος Μενέλαος
μακρῇς ἐγχείῃσι μαχήσονται περὶ σεῖο·
τῷ δέ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις.
Ὣς εἰποῦσα θεὰ γλυκὺν ἵμερον ἔμβαλε θυμῷ
ἀνδρός τε προτέροιο καὶ ἄστεος ἠδὲ τοκήων.
αὐτίκα δ' ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνῃσιν,
ὡρμᾶτ' ἐκ θαλάμοιο, τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα.
οὐκ οἴη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο,
Αἴθρη, Πιτθῆος θυγάτηρ, Κλυμένη τε βοῶπις.
αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανον, ὅθι Σκαιαὶ πύλαι ἦσαν.
Οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνθοον ἠδὲ Θυμοίτην,
Λάμπον τε Κλυτίον θ' Ἱκετάονά τ', ὄζον Ἄρηος,
Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω,
εἵατο δημογέροντες ἐπὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν·
γήραϊ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι, ἀλλ' ἀγορηταὶ
ἐσθλοί, τεττίγεσσιν ἐοικότες, οἵτε καθ' ὕλην
δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσιν·
τοῖοι ἄρα Τρώων ἡγήτορες ἧντ' ἐπὶ πύργῳ.
οἱ δ' ὡς οὖν εἴδονθ' Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν,
ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον·
Οὐ νέμεσις, Τρῶας καὶ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς
τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·
αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικεν.
ἀλλὰ καὶ ὥς, τοίη περ ἐοῦσ', ἐν νηυσὶ νεέσθω,
μηδ' ἡμῖν τεκέεσσί τ' ὀπίσσω πῆμα λίποιτο.

Ὣς ἄρ' ἔφαν· Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλ
δεῦρο πάροιθ' ἐλθοῦσα, φίλον τέκος, ἵζευ
ὄφρα ἴδῃ πρότερόν τε πόσιν πηούς τε φίλο
οὔτι μοι αἰτίη ἐσσί, θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσι
οἵ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολύδακρυν Ἀ
ὥς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνη
ὅστις ὅδ' ἐστὶν Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας
ἤτοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασιν·
καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσι
οὐδ' οὕτω γεραρόν· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοι
Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισιν ἀμείβετο, δῖα γ
αἰδοῖός τέ μοί ἐσσι, φίλε ἑκυρέ, δεινός τε·
ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἁδεῖν κακός, ὁππότε
υἱέϊ σῷ ἑπόμην, θάλαμον γνωτούς τε λιποῦ
παῖδά τε τηλυγέτην καὶ ὁμηλικίην ἐρατεινή
ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα
τοῦτο δέ τοι ἐρέω, ὅ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλ
οὗτός γ' Ἀτρείδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθός, κρατερός τ'
δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἴποτ' ἔην γ
Ὣς φάτο· τὸν δ' ὁ γέρων ἠγάσσατο, φώ
ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον,
ἦ ῥά νύ τοι πολλοὶ δεδμήατο κοῦροι Ἀχαιῶ
ἤδη καὶ Φρυγίην εἰςήλυθον ἀμπελόεσσαν,
ἔνθα ἴδον πλείστους Φρύγας, ἀνέρας αἰολοπω
λαοὺς Ὀτρῆος καὶ Μύγδονος ἀντιθέοιο,
οἵ ῥα τότ' ἐστρατόωντο παρ' ὄχθας Σαγγαρ
καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν μετὰ τοῖσιν ἐλέχ
ἤματι τῷ, ὅτε τ' ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειρα
ἀλλ' οὐδ' οἱ τόσοι ἦσαν, ὅσοι ἑλίκωπες Ἀχα
Δεύτερον αὖτ' Ὀδυσῆα ἰδών, ἐρέειν' ὁ γερ
εἴπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκος, ὅστις ὅδ'
μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο,
εὐρύτερος δ' ὤμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι.

Digitized by Google

αὐτὸς δέ, κτίλος ὥς, ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν·
ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ἐΐσκω πηγεσιμάλλῳ,
ὅςτ' οἴων μέγα πῶϋ διέρχεται ἀργεννάων.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειθ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·
οὗτος δ' αὖ Λαερτιάδης, πολύμητις Ὀδυσσεύς,
ὃς τράφη ἐν δήμῳ Ἰθάκης κραναῆς περ ἐούσης,
εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μήδεα πυκνά.
Τὴν δ' αὖτ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
ὦ γύναι, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτὲς ἔειπες.
ἤδη γὰρ καὶ δεῦρό ποτ' ἤλυθε δῖος Ὀδυσσεύς,
σεῦ ἕνεκ' ἀγγελίης, σὺν Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ·
τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείνισσα, καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα,
ἀμφοτέρων δὲ φυὴν ἐδάην καὶ μήδεα πυκνά.
ἀλλ' ὅτε δὴ Τρώεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν,
στάντων μὲν Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους,
ἄμφω δ' ἑζομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς·
ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὕφαινον,
ἤτοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευεν,
παῦρα μέν, ἀλλὰ μάλα λιγέως· ἐπεὶ οὐ πολύμυθος,
οὐδ' ἀφαμαρτοεπής, ἢ καὶ γένει ὕστερος ἦεν.
ἀλλ' ὅτε δὴ πολύμητις ἀναΐξειεν Ὀδυσσεύς,
στάσκεν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε, κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας,
σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα,
ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκεν, ἀΐδρεϊ φωτὶ ἐοικώς·
φαίης κε ζάκοτόν τέ τιν' ἔμμεναί, ἄφρονά τ' αὔτως·
ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει,
καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν,
οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆΐ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος·
οὐ τότε γ' ὧδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.
Τοτρίτον αὖτ' Αἴαντα ἰδών, ἐρέειν' ὁ γεραιός·
τίς τ' ἄρ' ὅδ' ἄλλος Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε,
ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἠδ' εὐρέας ὤμους;
Τὸν δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἀμείβετο, δῖα γυναικῶν·
οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος, ἕρκος Ἀχαιῶν·
Ἰδομενεὺς δ' ἑτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι, θεὸς ὥς,

Digitized by Google

ἕστηκ'· ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἠγερέθονται.
πολλάκι μιν ξείνισσεν Ἀρηΐφιλος Μενέλαος
οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ὁπότε Κρήτηθεν ἵκοιτο.
νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας ὁρῶ ἑλίκωπας Ἀχαιούς,
οὕς κεν ἐῢ γνοίην, καὶ τοὔνομα μυθησαίμην·
δοιὼ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμήτορε λαῶν,
Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
αὐτοκασιγνήτω, τώ μοι μία γείνατο μήτηρ.
ἢ οὐχ ἑσπέσθην Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς;
ἢ δεῦρο μὲν ἕποντο νέεσσ' ἔνι ποντοπόροισιν,
νῦν αὖτ' οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν,
αἴσχεα δειδιότες καὶ ὀνείδεα πόλλ', ἅ μοί ἐστιν;
Ὣς φάτο· τοὺς δ' ἤδη κατέχεν φυσίζοος αἶα
ἐν Λακεδαίμονι αὖθι, φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ.—
Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ θεῶν φέρον ὅρκια πιστά,
ἄρνε δύω καὶ οἶνον ἐΰφρονα, καρπὸν ἀρούρης,
ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ· φέρε δὲ κρητῆρα φαεινὸν
κῆρυξ Ἰδαῖος ἠδὲ χρύσεια κύπελλα·
ὤτρυνεν δὲ γέροντα παριστάμενος ἐπέεσσιν·
Ὄρσεο, Λαομεδοντιάδη! καλέουσιν ἄριστοι
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
ἐς πεδίον καταβῆναι, ἵν' ὅρκια πιστὰ τάμητε·
αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηΐφιλος Μενέλαος
μακρῇς ἐγχείῃσι μαχήσοντ' ἀμφὶ γυναικί·
τῷ δέ κε νικήσαντι γυνὴ καὶ κτήμαθ' ἕποιτο·
οἱ δ' ἄλλοι, φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες,
ναίοιμεν Τροίην ἐριβώλακα· τοὶ δὲ νέονται
Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιΐδα καλλιγύναικα.
Ὣς φάτο· ῥίγησεν δ' ὁ γέρων, ἐκέλευσε δ' ἑταίροις
ἵππους ζευγνύμεναι· τοὶ δ' ὀτραλέως ἐπίθοντο.
ἂν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, κατὰ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω·
πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον.
τὼ δὲ διὰ Σκαιῶν πεδίονδ' ἔχον ὠκέας ἵππους.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκοντο μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς,
ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν,

Digitized by Google

ἐς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο.
ὤρνυτο δ' αὐτίκ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
ἂν δ' Ὀδυσεὺς πολύμητις· ἀτὰρ κήρυκες ἀγαυοὶ
ὅρκια πιστὰ θεῶν σύναγον, κρητῆρι δὲ οἶνον
μίσγον, ἀτὰρ βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν·
Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν,
ἥ οἱ πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο,
ἀρνῶν ἐκ κεφαλέων τάμνε τρίχας· αὐτὰρ ἔπειτα
κήρυκες Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νεῖμαν ἀρίστοις.
τοῖσιν δ' Ἀτρεΐδης μεγάλ' εὔχετο, χεῖρας ἀνασχών·
Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
Ἠέλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακούεις,
καὶ Ποταμοὶ καὶ Γαῖα, καὶ οἳ ὑπένερθε καμόντας
ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ,
ὑμεῖς μάρτυροι ἔστε, φυλάσσετε δ' ὅρκια πιστά·
εἰ μέν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνῃ,
αὐτὸς ἔπειθ' Ἑλένην ἐχέτω καὶ κτήματα πάντα,
ἡμεῖς δ' ἐν νήεσσι νεώμεθα ποντοπόροισιν·
εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον κτείνῃ ξανθὸς Μενέλαος,
Τρῶας ἔπειθ' Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι
τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν, ἥντιν' ἔοικεν,
ἥτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες
τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν, Ἀλεξάνδροιο πεσόντος,
αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχήσομαι εἵνεκα ποινῆς,
αὖθι μένων, εἵως κε τέλος πολέμοιο κιχείω.
Ἦ, καὶ ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε νηλέϊ χαλκῷ·
καὶ τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας,
θυμοῦ δευομένους· ἀπὸ γὰρ μένος εἵλετο χαλκός.
οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάεσσιν
ἔκχεον, ἠδ' εὔχοντο θεοῖς αἰειγενέτῃσιν·
ὧδε δέ τις εἴπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·
Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι!
ὁππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν,

Digitized by Google

ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι, ὡς ὅδε οἶνος,
αὐτῶν, καὶ τεκέων; ἄλοχοι δ' ἄλλοισι δαμεῖεν.
Ὣς ἔφαν· οὐδ' ἄρα πώ σφιν ἐπεκραίαινε Κρονίων.
τοῖσι δὲ Δαρδανίδης Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·
Κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί·
ἤτοι ἐγὼν εἶμι προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν
ἄψ, ἐπεὶ οὔπω τλήσομ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι
μαρνάμενον φίλον υἱὸν Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ·
Ζεὺς μέν που τόγε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
ὁπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν.
Ἦ ῥα, καὶ ἐς δίφρον ἄρνας θέτο ἰσόθεος φώς·
ἂν δ' ἄρ' ἔβαιν' αὐτός, κατὰ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω·
πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον·
τὼ μὲν ἄρ' ἄψοῤῥοι προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο.
Ἕκτωρ δὲ Πριάμοιο πάϊς καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς
χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον, αὐτὰρ ἔπειτα
κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντες,
ὁππότερος δὴ πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος.
λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·
ὧδε δέ τις εἴπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·
Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε!
ὁππότερος τάδε ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν,
τὸν δὸς ἀποφθίμενον δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω,
ἡμῖν δ' αὖ φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ γενέσθαι.
Ὣς ἄρ' ἔφαν· πάλλεν δὲ μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ
ἂψ ὁρόων· Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσεν.
οἱ μὲν ἔπειθ' ἵζοντο κατὰ στίχας, ἧχι ἑκάστῳ
ἵπποι ἀερσίποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο.
αὐτὰρ ὅγ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλὰ
δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο.
κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκεν
καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν
οἷο κασιγνήτοιο Λυκάονος· ἥρμοσε δ' αὐτῷ.

Digitized by Google

ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν,
ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει.
ὣς δ' αὔτως Μενέλαος Ἀρήϊος ἔντε' ἔδυνεν.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἑκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν,
ἐς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο,
δεινὸν δερκόμενοι· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
Τρῶάς θ' ἱπποδάμους καὶ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.
καί ῥ' ἐγγὺς στήτην διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ,
σείοντ' ἐγχείας, ἀλλήλοισιν κοτέοντε.
πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλεν Ἀτρείδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
οὐδ' ἔῤῥηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμὴ
ἀσπίδ' ἐνὶ κρατερῇ. ὁ δὲ δεύτερος ὤρνυτο χαλκῷ
Ἀτρείδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διῒ πατρί·
Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι, ὅ με πρότερος κάκ' ἔοργεν,
δῖον Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῇς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον·
ὄφρα τις ἐῤῥίγῃσι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων,
ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι, ὅ κεν φιλότητα παράσχῃ.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος.
καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην.
διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο·
ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα
ἔγχος· ὁ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν.
Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
πλῆξεν ἀνασχόμενος κόρυθος φάλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός.
Ἀτρείδης δ' ᾤμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος!
ἦ τ' ἐφάμην τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος·
νῦν δέ μοι ἐν χείρεσσ' ἐάγη ξίφος· ἐκ δέ μοι ἔγχος
ἠΐχθη παλάμηφιν ἐτώσιον, οὐδ' ἔβαλόν μιν.

Digitized by Google

Ἦ, καὶ ἐπαΐξας κόρυθος λάβεν ἱπποδασείης,
ἕλκε δ' ἐπιστρέψας μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς·
ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμὰς ἁπαλὴν ὑπὸ δειρήν,
ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης.
καί νύ κεν εἴρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἤρατο κῦδος,
εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
ἥ οἱ ῥῆξεν ἱμάντα βοὸς ἶφι κταμένοιο·
κεινὴ δὲ τρυφάλεια ἅμ' ἕσπετο χειρὶ παχείῃ.
τὴν μὲν ἔπειθ' ἥρως μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς
ῥίψ' ἐπιδινήσας, κόμισαν δ' ἐρίηρες ἑταῖροι.
αὐτὰρ ὁ ἂψ ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων
ἔγχεϊ χαλκείῳ· τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδιτη
ῥεῖα μάλ', ὥςτε θεός· ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
κὰδ δ' εἷσ' ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ, κηώεντι.
αὐτὴ δ' αὖθ' Ἑλένην καλέουσ' ἴε· τὴν δ' ἐκίχανεν
πύργῳ ἐφ' ὑψηλῷ· περὶ δὲ Τρωαὶ ἅλις ἦσαν.
χειρὶ δὲ νεκταρέου ἑανοῦ ἐτίναξε λαβοῦσα·
γρηΐ δέ μιν εἰκυῖα παλαιγενέϊ προςέειπεν,
εἰροκόμῳ, ἥ οἱ Λακεδαίμονι ναιεταώσῃ
ἤσκειν εἴρια καλά, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκεν·
τῇ μιν ἐεισαμένη προςεφώνεε δῖ' Ἀφροδίτη·
Δεῦρ' ἴθ'· Ἀλέξανδρός σε καλεῖ οἶκόνδε νέεσθαι.
κεῖνος ὅγ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λέχεσσιν,
κάλλεΐ τε στίλβων καὶ εἵμασιν· οὐδέ κε φαίης
ἀνδρὶ μαχησάμενον τόνγ' ἐλθεῖν, ἀλλὰ χορόνδε
ἔρχεσθ', ἠὲ χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν.
Ὣς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν·
καί ῥ' ὡς οὖν ἐνόησε θεᾶς περικαλλέα δειρήν,
στήθεά θ' ἱμερόεντα καὶ ὄμματα μαρμαίροντα,
θάμβησέν τ' ἄρ' ἔπειτα, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαίεαι ἠπεροπεύειν;
ἤ πή με προτέρω πολίων εὐναιομενάων
ἄξεις ἢ Φρυγίης, ἢ Μῃονίης ἐρατεινῆς,
εἴ τίς τοι καὶ κεῖθι φίλος μερόπων ἀνθρώπων;
οὕνεκα δὴ νῦν δῖον Ἀλέξανδρον Μενέλαος

Digitized by Google

νικήσας ἐθέλει στυγερὴν ἐμὲ οἴκαδ' ἄγεσθαι,
τοὔνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης;
ἧσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα, θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους·
μηδ' ἔτι σοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέψειας Ὄλυμπον,
ἀλλ' αἰεὶ περὶ κεῖνον ὀΐζυε, καί ἑ φύλασσε,
εἰςόκε σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται, ἢ ὅγε δούλην.
κεῖσε δ' ἐγὼν οὐκ εἶμι—νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη—
κείνου πορσυνέουσα λέχος· Τρωαὶ δέ μ' ὀπίσσω
πᾶσαι μωμήσονται· ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.
Τὴν δὲ χολωσαμένη προςεφώνεε δῖ' Ἀφροδίτη·
μή μ' ἔρεθε, σχετλίη! μὴ χωσαμένη σε μεθείω,
τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω, ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα,
μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων μητίσομαι ἔχθεα λυγρά,
Τρώων καὶ Δαναῶν, σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὄληαι.
Ὣς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·
βῆ δὲ κατασχομένη ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ,
σιγῇ· πάσας δὲ Τρωὰς λάθεν· ἦρχε δὲ δαίμων.
Αἱ δ' ὅτ' Ἀλεξάνδροιο δόμον περικαλλέ' ἵκοντο,
ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο,
ἡ δ' εἰς ὑψόροφον θάλαμον κίε δῖα γυναικῶν.
τῇ δ' ἄρα δίφρον ἑλοῦσα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη,
ἀντί' Ἀλεξάνδροιο θεὰ κατέθηκε φέρουσα·
ἔνθα κάθιζ' Ἑλένη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
ὄσσε πάλιν κλίνασα, πόσιν δ' ἠνίπαπε μύθῳ·
Ἤλυθες ἐκ πολέμου—ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι,
ἀνδρὶ δαμεὶς κρατερῷ, ὃς ἐμὸς πρότερος πόσις ἦεν.
ἦ μὲν δὴ πρίν γ' εὔχε' Ἀρηϊφίλου Μενελάου
σῇ τε βίῃ καὶ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ φέρτερος εἶναι·
ἀλλ' ἴθι νῦν προκάλεσσαι Ἀρηΐφιλον Μενέλαον,
ἐξαῦτις μαχέσασθαι ἐναντίον! ἀλλά σ' ἔγωγε
παύσασθαι κέλομαι, μηδὲ ξανθῷ Μενελάῳ
ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι
ἀφραδέως, μήπως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμείῃς.
Τὴν δὲ Πάρις μύθοισιν ἀμειβόμενος προςέειπεν·
μή με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἔνιπτε!

Digitized by Google

νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ·
κεῖνον δ' αὖτις ἐγώ· παρὰ γὰρ θεοί εἰσι καὶ ἡμῖν.
ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε.
οὐ γάρ πώποτέ μ' ὧδε ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψεν·
οὐδ' ὅτε σε πρῶτον Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς
ἔπλεον ἁρπάξας ἐν ποντοπόροισι νέεσσιν,
νήσῳ δ' ἐν Κραναῇ ἐμίγην φιλότητι καὶ εὐνῇ·
ὥς σεο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.
Ἦ ῥα, καὶ ἄρχε λέχοσδε κιών· ἅμα δ' εἵπετ' ἄκοιτις·
τὼ μὲν ἄρ' ἐν τρητοῖσι κατεύνασθεν λεχέεσσιν.
Ἀτρείδης δ' ἀν' ὅμιλον ἐφοίτα, θηρὶ ἐοικώς,
εἴ που ἐςαθρήσειεν Ἀλέξανδρον θεοειδέα.
ἀλλ' οὔτις δύνατο Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
δεῖξαι Ἀλέξανδρον τότ' Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.
οὐ μὲν γὰρ φιλότητί γ' ἐκεύθανον, εἴ τις ἴδοιτο·
ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο Κηρὶ μελαίνῃ.
τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι·
νίκη μὲν δὴ φαίνετ' Ἀρηϊφίλου Μενελάου·
ὑμεῖς δ' Ἀργείην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
ἔκδοτε, καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν, ἥντιν' ἔοικεν,
ἥτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
Ὣς ἔφατ' Ἀτρείδης· ἐπὶ δ' ᾔνεον ἄλλοι Ἀχαιοί.

Digitized by Google

ΙΛΙΑΔΟΣ Δ.

Ορκίων σύγχυσις. Ἀγαμέμνονος ἐπιπώλησις.

Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο
χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ, μετὰ δέ σφισι πότνια Ἥβη
νέκταρ ἐῳνοχόει· τοὶ δὲ χρυσέοις δεπάεσσιν
δειδέχατ' ἀλλήλους, Τρώων πόλιν εἰσορόωντες.
αὐτίκ' ἐπειρᾶτο Κρονίδης ἐρεθιζέμεν Ἥρην
κερτομίοις ἐπέεσσι, παραβλήδην ἀγορεύων·
 Δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεάων,
Ἥρη τ' Ἀργείη καὶ Ἀλαλκομενηῒς Ἀθήνη.
ἀλλ' ἤτοι ταὶ νόσφι καθήμεναι, εἰσορόωσαι
τέρπεσθον· τῷ δ' αὖτε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη
αἰεὶ παρμέμβλωκε, καὶ αὐτοῦ Κῆρας ἀμύνει·
καὶ νῦν ἐξεσάωσεν ὀϊόμενον θανέεσθαι.
ἀλλ' ἤτοι νίκη μὲν Ἀρηϊφίλου Μενελάου·
ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
ἤ ῥ' αὖτις πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν
ὄρσομεν, ἦ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν.
εἰ δ' αὖ πως τόδε πᾶσι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,
ἤτοι μὲν οἰκέοιτο πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
αὖτις δ' Ἀργείην Ἑλένην Μενέλαος ἄγοιτο.
 Ὣς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
πλησίαι αἵγ' ἥσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην.

Digitized by Google

ἤτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἶπεν,
σκυζομένη Διῒ πατρί, χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει·
Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδ
Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
πῶς ἐθέλεις ἅλιον θεῖναι πόνον ἠδ' ἀτέλεστον,
ἱδρῶ θ', ὃν ἵδρωσα μόγῳ! καμέτην δέ μοι ἵπποι
λαὸν ἀγειρούσῃ, Πριάμῳ κακὰ τοῖό τε παισίν.
ἔρδ'· ἀτὰρ οὔ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Z
δαιμονίη, τί νύ σε Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες
τόσσα κακὰ ῥέζουσιν, ὅτ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις
Ἰλίου ἐξαλαπάξαι ἐϋκτίμενον πτολίεθρον;
εἰ δὲ σύγ' εἰςελθοῦσα πύλας καὶ τείχεα μακρά,
ὠμὸν βεβρώθοις Πρίαμον Πριάμοιό τε παῖδας
ἄλλους τε Τρῶας, τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο.
ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις· μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω
σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένητα
ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
ὁππότε κεν καὶ ἐγὼ μεμαὼς πόλιν ἐξαλαπάξαι
τὴν ἐθέλω, ὅθι τοι φίλοι ἀνέρες ἐγγεγάασιν,
μήτι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλά μ' ἐᾶσαι.
καὶ γὰρ ἐγώ σοι δῶκα ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ.
αἳ γὰρ ὑπ' ἠελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι
ναιετάουσι πόληες ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
τάων μοι πέρι κῆρι τιέσκετο Ἴλιος ἱρή,
καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο.
οὐ γάρ μοί ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης,
λοιβῆς τε κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
ἤτοι ἐμοὶ τρεῖς μὲν πολὺ φίλταταί εἰσι πόληες,
Ἄργος τε Σπάρτη τε καὶ εὐρυάγυια Μυκήνη·
τὰς διαπέρσαι, ὅτ' ἄν τοι ἀπέχθωνται πέρι κῆρι·
τάων οὔτοι ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι, οὐδὲ μεγαίρω.
εἴπερ γὰρ φθονέω τε, καὶ οὐκ εἰῶ διαπέρσαι,

Digitized by Google

ἀλλὰ χρὴ καὶ ἐμὸν θέμεναι πόνον οὐκ ἀτέλεστον.
καὶ γὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, γένος δ' ἐμοὶ ἔνθεν, ὅθεν σοί·
καί με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
ἀμφότερον, γενεῇ τε, καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις
κέκλημαι· σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις.
ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦθ' ὑποείξομεν ἀλλήλοισιν,
σοὶ μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἐμοί· ἐπὶ δ' ἕψονται θεοὶ ἄλλοι
ἀθάνατοι. σὺ δὲ θᾶσσον Ἀθηναίῃ ἐπιτεῖλαι,
ἐλθεῖν ἐς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν,
πειρᾶν δ', ὥς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθὲ μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς,
πειρᾶν δ', ὥς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι.
Ὣς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα.
οἷον δ' ἀστέρα ἧκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
ἢ ναύτῃσι τέρας, ἠὲ στρατῷ εὐρέϊ λαῶν,
λαμπρόν· τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται·
τῷ εἰκυῖ' ἤϊξεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη,
κὰδ δ' ἔθορ' ἐς μέσσον· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
Τρῶάς θ' ἱπποδάμους καὶ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.
ὧδε δέ τις εἴπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
Ἦ ῥ' αὖτις πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ
ἔσσεται, ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησιν
Ζεύς, ὅστ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.
Ὣς ἄρα τις εἴπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε.
ἡ δ' ἀνδρὶ ἰκέλη Τρώων κατεδύσαθ' ὅμιλον,
Λαοδόκῳ Ἀντηνορίδῃ, κρατερῷ αἰχμητῇ,
Πάνδαρον ἀντίθεον διζημένη, εἴ που ἐφεύροι.
εὗρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε
ἑσταότ'· ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων
λαῶν, οἵ οἱ ἕποντο ἀπ' Αἰσήποιο ῥοάων.
ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Digitized by Google

Ἦ ῥά νύ μοί τι πίϑοιο, Λυκάονος υἱὲ δαΐφρον;
τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν·
πᾶσι δέ κε Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο,
ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ βασιλῆϊ.
τοῦ κεν δὴ πάμπρωτα παρ' ἀγλαὰ δῶρα φέροιο,
αἴ κεν ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήϊον, Ἀτρέος υἱὸν
σῷ βέλεϊ δμηϑέντα, πυρῆς ἐπιβάντ' ἀλεγεινῆς.
ἀλλ' ἄγ', ὀΐστευσον Μενελάου κυδαλίμοιο·
εὔχεο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενέϊ κλυτοτόξῳ,
ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελείης.
 Ὣς φάτ' Ἀϑηναίη· τῷ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖϑεν.
αὐτίκ' ἐσύλα τόξον ἐΰξοον, ἰξάλου αἰγὸς
ἀγρίου, ὅν ῥά ποτ' αὐτὸς ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας,
πέτρης ἐκβαίνοντα δεδεγμένος ἐν προδοκῇσιν,
βεβλήκει πρὸς στῆϑος· ὁ δ' ὕπτιος ἔμπεσε πέτρῃ·
τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει·
καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραοξόος ἤραρε τέκτων,
πᾶν δ' εὖ λειήνας, χρυσέην ἐπέϑηκε κορώνην.
καὶ τὸ μὲν εὖ κατέϑηκε τανυσσάμενος, ποτὶ γαίῃ
ἀγκλίνας· πρόσϑεν δὲ σάκεα σχέϑον ἐσϑλοὶ ἑταῖροι,
μὴ πρὶν ἀναΐξειαν Ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν,
πρὶν βλῆσϑαι Μενέλαον Ἀρήϊον Ἀτρέος υἱόν.
αὐτὰρ ὁ σύλα πῶμα φαρέτρης, ἐκ δ' ἕλετ' ἰὸν
ἀβλῆτα, πτερόεντα, μελαινέων ἕρμ' ὀδυνάων·
αἶψα δ' ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμει πικρὸν ὀϊστόν,
εὔχετο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενέϊ κλυτοτόξῳ,
ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελείης.
ἕλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν καὶ νεῦρα βόεια·
νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον.
αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινεν,
λίγξε βιός, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν, ἆλτο δ' ὀϊστὸς
ὀξυβελής, καϑ' ὅμιλον ἐπιπτέσϑαι μενεαίνων.
 Οὐδὲ σέϑεν, Μενέλαε, ϑεοὶ μάκαρες λελάϑοντο
ἀϑάνατοι, πρώτη δὲ Διὸς ϑυγάτηρ ἀγελείη,

Digitized by Google

ἥ τοι πρόσθε στᾶσα, βέλος ἐχεπευκὲς ἄμυνεν.
ἡ δὲ τόσον μὲν ἔεργεν ἀπὸ χροός, ὡς ὅτε μήτηρ
παιδὸς ἐέργει μυῖαν, ὅθ' ἡδέϊ λέξεται ὕπνῳ.
αὐτὴ δ' αὖτ' ἴθυνεν, ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες
χρύσειοι σύνεχον, καὶ διπλόος ἤντετο θώρηξ·
ἐν δ' ἔπεσε ζωστῆρι ἀρηρότι πικρὸς ὀϊστός·
διὰ μὲν ἂρ ζωστῆρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο,
καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο,
μίτρης θ', ἣν ἐφόρει ἔρυμα χροός, ἕρκος ἀκόντων,
ἥ οἱ πλεῖστον ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἴσατο καὶ τῆς.
ἀκρότατον δ' ἄρ' ὀϊστὸς ἐπέγραψε χρόα φωτός·
αὐτίκα δ' ἔῤῥεεν αἷμα κελαινεφὲς ἐξ ὠτειλῆς.
  Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ
Μῃονὶς ἠὲ Κάειρα, παρήϊον ἔμμεναι ἵππων·
κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ, πολέες τέ μιν ἠρήσαντο
ἱππῆες φορέειν· βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα,
ἀμφότερον, κόσμος θ' ἵππῳ, ἐλατῆρί τε κῦδος·
τοῖοί τοι, Μενέλαε, μιάνθην αἵματι μηροὶ
εὐφυέες, κνῆμαί τ' ἠδὲ σφυρὰ κάλ' ὑπένερθεν.
  Ῥίγησεν δ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
ὡς εἶδεν μέλαν αἷμα καταῤῥέον ἐξ ὠτειλῆς·
ῥίγησεν δὲ καὶ αὐτὸς Ἀρηΐφιλος Μενέλαος.
ὡς δὲ ἴδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας,
ἄψοῤῥόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη.
τοῖς δὲ βαρυστενάχων μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
χειρὸς ἔχων Μενέλαον· ἐπεστενάχοντο δ' ἑταῖροι·
  Φίλε κασίγνητε, θάνατόν νύ τοι ὅρκι' ἔταμνον,
οἶον προστήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι.
ὥς σ' ἔβαλον Τρῶες, κατὰ δ' ὅρκια πιστὰ πάτησαν
οὐ μέν πως ἅλιον πέλει ὅρκιον, αἷμά τε ἀρνῶν,
σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαί, ᾗς ἐπέπιθμεν!
εἴπερ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν,
ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ· σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν,
σὺν σφῇσιν κεφαλῇσι, γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν.
εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
ἔσσεται ἦμαρ, ὅτ' ἄν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή,

Digitized by Google

καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο,
Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
αὐτὸς ἐπισσείῃσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν,
τῆσδ' ἀπάτης κοτέων· τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀτέλεσ
ἀλλά μοι αἰνὸν ἄχος σέθεν ἔσσεται, ὦ Μενέλαε,
αἴ κε θάνῃς, καὶ μοῖραν ἀναπλήσῃς βιότοιο·
καί κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην.
αὐτίκα γὰρ μνήσονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἴης·
κὰδ δέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιμεν
Ἀργείην Ἑλένην· σέο δ' ὀστέα πύσει ἄρουρα,
κειμένου ἐν Τροίῃ, ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ.
καί κέ τις ὧδ' ἐρέει Τρώων ὑπερηνορεόντων,
τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενελάου κυδαλίμοιο·
αἴθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει' Ἀγαμέμνων,
ὡς καὶ νῦν ἅλιον στρατὸν ἤγαγεν ἐνθάδ' Ἀχαιῶν.
καὶ δὴ ἔβη οἶκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
σὺν κεινῇσιν νηυσί, λιπὼν ἀγαθὸν Μενέλαον.
ὥς ποτέ τις ἐρέει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών!
  Τὸν δ' ἐπιθαρσύνων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
θάρσει, μηδέ τί πω δειδίσσεο λαὸν Ἀχαιῶν.
οὐκ ἐν καιρίῳ ὀξὺ πάγη βέλος, ἀλλὰ πάροιθεν
εἰρύσατο ζωστήρ τε παναίολος, ἠδ' ὑπένερθεν
ζῶμά τε καὶ μίτρη, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες.
  Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνω
αἲ γὰρ δὴ οὕτως εἴη, φίλος ὦ Μενέλαε.
ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται, ἠδ' ἐπιθήσει
φάρμαχ', ἅ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων.
  Ἦ, καὶ Ταλθύβιον, θεῖον κήρυκα, προσηύδα·
Ταλθύβι', ὅττι τάχιστα Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον,
φῶτ', Ἀσκληπιοῦ υἱόν, ἀμύμονος ἰητῆρος,
ὄφρα ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήϊον ἀρχὸν Ἀχαιῶν,
ὅν τις ὀϊστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὖ εἰδώς,
Τρώων ἢ Λυκίων· τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.
  Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κῆρυξ ἀπίθησεν ἀκούσας,
Digitized by Google
βῆ δ' ἰέναι κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,

παπταίνων ἥρωα Μαχάονα. τὸν δ' ἐνόησεν
ἑσταότ'· ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων
λαῶν, οἵ οἱ ἕποντο Τρίκης ἐξ ἱπποβότοιο.
ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
"Ορσ', Ἀσκληπιάδη! καλέει κρείων Ἀγαμέμνων,
ὄφρα ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήϊον ἀρχὸν Ἀχαιῶν,
ὅν τις ὀϊστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὖ εἰδώς,
Τρώων ἢ Λυκίων· τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.
Ὣς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν·
βὰν δ' ἰέναι καθ' ὅμιλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν,
ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος
βλήμενος ἦν—περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέραθ', ὅσσοι ἄριστοι,
κυκλόσ', ὁ δ' ἐν μέσσοισι παρίστατο ἰσόθεος φώς—
αὐτίκα δ' ἐκ ζωστῆρος ἀρηρότος ἕλκεν ὀϊστόν·
τοῦ δ' ἐξελκομένοιο, πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι.
λῦσε δέ οἱ ζωστῆρα παναίολον, ἠδ' ὑπένερθεν
ζῶμά τε καὶ μίτρην, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες.
αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδεν ἕλκος, ὅθ' ἔμπεσε πικρὸς ὀϊστός,
αἷμ' ἐκμυζήσας, ἐπ' ἄρ' ἤπια φάρμακα εἰδὼς
πάσσε, τά οἵ ποτε πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων.
Ὄφρα τοὶ ἀμφεπένοντο βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον,
τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἀσπιστάων·
οἱ δ' αὖτις κατὰ τεύχε' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρμης.
Ἔνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον,
οὐδὲ καταπτώσσοντ', οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι,
ἀλλὰ μάλα σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν.
ἵππους μὲν γὰρ ἔασε καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ·
καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιόωντας
Εὐρυμέδων, υἱὸς Πτολεμαίου Πειραΐδαο·
τῷ μάλα πόλλ' ἐπέτελλε παρισχέμεν, ὁππότε κέν μιν
γυῖα λάβῃ κάματος, πολέας διὰ κοιρανέοντα·
αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἐὼν ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν·
καί ῥ' οὓς μὲν σπεύδοντας ἴδοι Δαναῶν ταχυπώλων,
τοὺς μάλα θαρσύνεσκε παριστάμενος ἐπέεσσιν·
Ἀργεῖοι, μήπω τι μεθίετε θούριδος ἀλκῆς!

Digitized by Google

οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσετ' ἀρωγός
ἀλλ' οἵπερ πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσαντο,
τῶν ἤτοι αὐτῶν τέρενα χρόα γῦπες ἔδονται·
ἡμεῖς αὖτ' ἀλόχους τε φίλας καὶ νήπια τέκνα
ἄξομεν ἐν νήεσσιν, ἐπὴν πτολίεθρον ἕλωμεν.
Οὕςτινας αὖ μεθιέντας ἴδοι στυγεροῦ πολέμοιο,
τοὺς μάλα νεικείεσκε χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἐλεγχέες, οὔ νυ σέβεσθε;
τίφθ' οὕτως ἔστητε τεθηπότες, ἠΰτε νεβροί;
αἵτ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον πολέος πεδίοιο θέουσαι,
ἑστᾶσ', οὐδ' ἄρα τίς σφι μετὰ φρεσὶ γίγνεται ἀλκ
ὣς ὑμεῖς ἔστητε τεθηπότες, οὐδὲ μάχεσθε.
ἦ μένετε Τρῶας σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔνθα τε νῆες
εἰρύατ' εὔπρυμνοι, πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
ὄφρα ἴδητ', αἴ κ' ὔμμιν ὑπέρσχῃ χεῖρα Κρονίων;
Ὣς ὅγε κοιρανέων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν·
ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι, κιὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν,
οἱ δ' ἀμφ' Ἰδομενῆα δαΐφρονα θωρήσσοντο·
Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμάχοις, συῒ εἴκελος ἀλκήν,
Μηριόνης δ' ἄρα οἱ πυμάτας ὤτρυνε φάλαγγας.
τοὺς δὲ ἰδὼν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα προςηύδα μειλιχίοισιν·
Ἰδομενεῦ, πέρι μέν σε τίω Δαναῶν ταχυπώλων,
ἠμὲν ἐνὶ πτολέμῳ, ἠδ' ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ,
ἠδ' ἐν δαιθ', ὅτε πέρ τε γερούσιον αἴθοπα οἶνον
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρσι κέρωνται.
εἴπερ γάρ τ' ἄλλοι γε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ
ἔστηχ', ὥςπερ ἐμοί, πιέειν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.
ἀλλ' ὄρσευ πόλεμόνδ', οἷος πάρος εὔχεαι εἶναι!
Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ηὔδα
Ἀτρείδη, μάλα μέν τοι ἐγὼν ἐρίηρος ἑταῖρος
ἔσσομαι, ὡς τοπρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα·
ἀλλ' ἄλλους ὄτρυνε καρηκομόωντας Ἀχαιούς,

Digitized by Google

Τρῶες· τοῖσιν δ' αὖ θάνατος καὶ κήδε' ὀπίσσω
ἔσσετ', ἐπεὶ πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσαντο.
  Ὣς ἔφατ'· Ἀτρείδης δὲ παρῴχετο γηθόσυνος κῆρ.
ἦλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι, κιὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν·
τὼ δὲ κορυσσέσθην, ἅμα δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν.
ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος αἰπόλος ἀνήρ,
ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς·
τῷ δέ τ', ἄνευθεν ἐόντι, μελάντερον, ἠΰτε πίσσα,
φαίνετ' ἰὸν κατὰ πόντον, ἄγει δέ τε λαίλαπα πολλήν·
ῥίγησέν τε ἰδών, ὑπό τε σπέος ἤλασε μῆλα·
τοῖαι ἅμ' Αἰάντεσσι Διοτρεφέων αἰζηῶν
δήϊον ἐς πόλεμον πυκιναὶ κίνυντο φάλαγγες
κυάνεαι, σάκεσίν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
καὶ τοὺς μὲν γήθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
καί σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
  Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
σφῶϊ μέν—οὐ γὰρ ἔοικ' ὀτρυνέμεν—οὔτι κελεύω·
αὐτὼ γὰρ μάλα λαὸν ἀνώγετον ἶφι μάχεσθαι.
αἲ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
τοῖος πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο·
τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε.
  Ὣς εἰπών, τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους·
ἔνθ' ὅγε Νέστορ' ἔτετμε, λιγὺν Πυλίων ἀγορητήν,
οὓς ἑτάρους στέλλοντα, καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι,
ἀμφὶ μέγαν Πελάγοντα, Ἀλάστορά τε Χρομίον τε,
Αἵμονά τε κρείοντα, Βίαντά τε, ποιμένα λαῶν.
ἱππῆας μὲν πρῶτα σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν,
πεζοὺς δ' ἐξόπιθε στῆσεν πολέας τε καὶ ἐσθλούς,
ἕρκος ἔμεν πολέμοιο· κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλασσεν,
ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζοι.
ἱππεῦσιν μὲν πρῶτ' ἐπετέλλετο· τοὺς γὰρ ἀνώγει
σφοὺς ἵππους ἐχέμεν, μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ·
  Μηδέ τις, ἱπποσύνῃ τε καὶ ἠνορέηφι πεποιθώς,
οἶος πρόσθ' ἄλλων μεμάτω Τρώεσσι μάχεσθαι,

Digitized by Google

μηδ' ἀναχωρείτω· ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσεσθε.
ὃς δέ κ' ἀνὴρ ἀπὸ ὧν ὀχέων ἕτερ' ἅρμαθ' ἵκηται,
ἔγχει ὀρεξάσθω· ἐπειὴ πολὺ φέρτερον οὕτως.
ᾧδε καὶ οἱ πρότεροι πόλιας καὶ τείχε' ἐπόρθουν,
τόνδε νόον καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔχοντες.
῝Ως ὁ γέρων ὤτρυνε, πάλαι πολέμων εὖ εἰδώς.
καὶ τὸν μὲν γήθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ὦ γέρον, εἴθ', ὡς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,
ὥς τοι γούναθ' ἕποιτο, βίη δέ τοι ἔμπεδος εἴη·
ἀλλά σε γῆρας τείρει ὁμοΐιον· ὡς ὄφελέν τις
ἀνδρῶν ἄλλος ἔχειν, σὺ δὲ κουροτέροισι μετεῖναι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ
Ἀτρεΐδη, μάλα μέν κεν ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς
ὣς ἔμεν, ὡς ὅτε δῖον Ἐρευθαλίωνα κατέκταν.
ἀλλ' οὔπως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν.
εἰ τότε κοῦρος ἔα, νῦν αὖτέ με γῆρας ἱκάνει.
ἀλλὰ καὶ ὣς ἱππεῦσι μετέσσομαι, ἠδὲ κελεύσω
βουλῇ καὶ μύθοισι· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων.
αἰχμὰς δ' αἰχμάσσουσι νεώτεροι, οἵπερ ἐμεῖο
ὁπλότεροι γεγάασι, πεποίθασίν τε βίηφιν.
῝Ως ἔφατ'· Ἀτρεΐδης δὲ παρῴχετο γηθόσυνος κῆρ
εὗρ' υἱὸν Πετεῶο, Μενεσθῆα πλήξιππον,
ἑσταότ'· ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι, μήστωρες ἀϋτῆς·
αὐτὰρ ὁ πλησίον ἑστήκει πολύμητις Ὀδυσσεύς·
πὰρ δὲ Κεφαλλήνων ἀμφὶ στίχες οὐκ ἀλαπαδναὶ
ἕστασαν· οὐ γάρ πώ σφιν ἀκούετο λαὸς ἀϋτῆς,
ἀλλὰ νέον συνορινόμεναι κίνυντο φάλαγγες
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δὲ μένοντες
ἕστασαν, ὁππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν
Τρώων ὁρμήσειε, καὶ ἄρξειαν πολέμοιο.
τοὺς δὲ ἰδὼν νείκεσσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
καί σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ὦ υἱὲ Πετεῶο, Διοτρεφέος βασιλῆος,

Digitized by Google

τίπτε καταπτώσσοντες ἀφέστατε, μίμνετε δ' ἄλλους;
σφῶϊν μέν τ' ἐπέοικε, μετὰ πρώτοισιν ἐόντας
ἑστάμεν, ἠδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι.
πρώτω γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο,
ὁππότε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζοιμεν Ἀχαιοί.
ἔνθα φίλ', ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι, ἠδὲ κύπελλα
οἴνου πινέμεναι μελιηδέος, ὄφρ' ἐθέλητον·
νῦν δὲ φίλως χ' ὁρόῳτε, καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν
ὑμείων προπάροιθε μαχοίατο νηλέϊ χαλκῷ.
  Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Ἀτρείδη, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων!
πῶς δὴ φῇς πολέμοιο μεθιέμεν;—ὁππότ' Ἀχαιοὶ
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα,
ὄψεαι, ἢν ἐθέλησθα, καὶ αἴ κέν τοι τὰ μεμήλῃ,
Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα προμάχοισι μιγέντα
Τρώων ἱπποδάμων· σὺ δὲ ταῦτ' ἀνεμώλια βάζεις.
  Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
ὡς γνῶ χωομένοιο· πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον·
  Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
οὔτε σε νεικείω περιώσιον, οὔτε κελεύω.
οἶδα γάρ, ὥς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
ἤπια δήνεα οἶδε· τὰ γὰρ φρονέεις ἅ, τ' ἐγώ περ.
ἀλλ' ἴθι, ταῦτα δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθ', εἴ τι κακὸν νῦν
εἴρηται· τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώνια θεῖεν.
  Ὣς εἰπὼν τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους.
εὗρε δὲ Τυδέος υἱόν, ὑπέρθυμον Διομήδεα,
ἑσταότ' ἔν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασι κολλητοῖσιν·
πὰρ δέ οἱ ἑστήκει Σθένελος, Καπανήϊος υἱός.
καὶ τὸν μὲν νείκεσσεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
  Ὤ μοι, Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος, ἱπποδάμοιο,
τί πτώσσεις, τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας;
οὐ μὲν Τυδέϊ γ' ὧδε φίλον πτωσκαζέμεν ἦεν,
ἀλλὰ πολὺ πρὸ φίλων ἑτάρων δηΐοισι μάχεσθαι·
ὡς φάσαν, οἵ μιν ἴδοντο πονεύμενον· οὐ γὰρ ἔγωγε

ἤντησ᾽, οὐδὲ ἴδον· περὶ δ᾽ ἄλλων φασὶ γενέσθαι.
ἤτοι μὲν γὰρ ἄτερ πολέμου εἰσῆλθε Μυκήνας
ξεῖνος ἅμ᾽ ἀντιθέῳ Πολυνείκεϊ, λαὸν ἀγείρων,
οἵ ῥα τότ᾽ ἐστρατόωνθ᾽ ἱερὰ πρὸς τείχεα Θήβης·
καί ῥα μάλα λίσσοντο δόμεν κλειτοὺς ἐπικούρους.
οἱ δ᾽ ἔθελον δόμεναι, καὶ ἐπήνεον, ὡς ἐκέλευον·
ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε, παραίσια σήματα φαίνων.
οἱ δ᾽ ἐπεὶ οὖν ᾤχοντ᾽, ἠδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο,
Ἀσωπὸν δ᾽ ἵκοντο βαθύσχοινον, λεχεποίην·
ἔνθ᾽ αὖτ᾽ ἀγγελίην ἔπι Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί.
αὐτὰρ ὁ βῆ, πολέας τε κιχήσατο Καδμείωνας
δαινυμένους κατὰ δῶμα βίης Ἐτεοκληείης.
ἔνθ᾽ οὐδέ, ξεῖνός περ ἐών, ἱππηλάτα Τυδεὺς
τάρβει, μοῦνος ἐὼν πολέσιν μετὰ Καδμείοισιν·
ἀλλ᾽ ὅγ᾽ ἀεθλεύειν προκαλίζετο, πάντα δ᾽ ἐνίκα
ῥηϊδίως· τοίη οἱ ἐπίρροθος ἦεν Ἀθήνη.
οἱ δὲ χολωσάμενοι Καδμεῖοι, κέντορες ἵππων,
ἂψ ἀνερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἷσαν ἄγοντες,
κούρους πεντήκοντα· δύω δ᾽ ἡγήτορες ἦσαν,
Μαίων Αἱμονίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν,
υἱός τ᾽ Αὐτοφόνοιο, μενεπτόλεμος Πολυφόντης.
Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
πάντας ἔπεφν᾽, ἕνα δ᾽ οἶον ἵει οἶκόνδε νέεσθαι·
Μαίον᾽ ἄρα προέηκε, θεῶν τεράεσσι πιθήσας.
τοῖος ἔην Τυδεὺς Αἰτώλιος· ἀλλὰ τὸν υἱὸν
γείνατο εἷο χέρηα μάχῃ, ἀγορῇ δέ τ᾽ ἀμείνω.
  Ὣς φάτο· τὸν δ᾽ οὔτι προσέφη κρατερὸς Διομήδης,
αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο.
τὸν δ᾽ υἱὸς Καπανῆος ἀμείψατο κυδαλίμοιο·
  Ἀτρείδη, μὴ ψεύδε᾽, ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν.
ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ᾽ ἀμείνονες εὐχόμεθ᾽ εἶναι·
ἡμεῖς καὶ Θήβης ἕδος εἵλομεν ἑπταπύλοιο,
παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ᾽ ὑπὸ τεῖχος Ἄρειον,
πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν καὶ Ζηνὸς ἀρωγῇ·

Digitized by Google

κεῖνοι δὲ σφετερῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο.
τῷ μή μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προςέφη κρατερὸς Διομήδης·
τέττα, σιωπῇ ἧσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ.
οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
ὀτρύνοντι μάχεσθαι ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.
τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἅμ' ἕψεται, εἴ κεν Ἀχαιοὶ
Τρῶας δῃώσωσιν, ἕλωσί τε Ἴλιον ἱρήν·
τούτῳ δ' αὖ μέγα πένθος, Ἀχαιῶν δῃωθέντων.
ἀλλ' ἄγε δή, καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.
Ἦ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε·
δεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσιν ἄνακτος
ὀρνυμένου· ὑπό κεν ταλασίφρονά περ δέος εἷλεν.
Ὡς δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυηχέϊ κῦμα θαλάσσης
ὄρνυτ' ἐπασσύτερον, Ζεφύρου ὑποκινήσαντος·
πόντῳ μὲν ταπρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας
κυρτὸν ἐὸν κορυφοῦται, ἀποπτύει δ' ἁλὸς ἄχνην·
ὣς τότ' ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες
νωλεμέως πόλεμόνδε. κέλευε δὲ οἷσιν ἕκαστος
ἡγεμόνων· οἱ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν—οὐδέ κε φαίης
τόσσον λαὸν ἕπεσθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδήν—
σιγῇ δειδιότες σημάντορας· ἀμφὶ δὲ πᾶσιν
τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, τὰ εἱμένοι ἐστιχόωντο.
Τρῶες δ', ὥςτ' ὄϊες πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ
μυρίαι ἑστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν
ἀζηχὲς μεμακυῖαι, ἀκούουσαι ὄπα ἀρνῶν·
ὣς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει.
οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς,
ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμικτο· πολύκλητοι δ' ἔσαν ἄνδρες.
ὦρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος καὶ Ἔρις, ἄμοτον μεμαυῖα,
Ἄρεος ἀνδροφόνοιο κασιγνήτη ἑτάρη τε·
ἥτ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.

Digitized by Google

ἥ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοίϊον ἔμβαλε μέσσῳ,
ἐρχομένη καθ᾽ ὅμιλον, ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν.
Οἱ δ᾽ ὅτε δή ῥ᾽ ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἵκοντο,
σύν ῥ᾽ ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ᾽ ἔγχεα καὶ μένε᾽ ἀνδρῶν
χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
ἔπληντ᾽ ἀλλήλῃσι, πολὺς δ᾽ ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
ἔνθα δ᾽ ἅμ᾽ οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν,
ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ᾽ αἵματι γαῖα.
ὡς δ᾽ ὅτε χείμαῤῥοι ποταμοί, κατ᾽ ὄρεσφι ῥέοντες,
ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ,
κρουνῶν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης·
τῶν δέ τε τηλόσε δοῦπον ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμήν·
ὣς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχή τε φόβος τε.
Πρῶτος δ᾽ Ἀντίλοχος Τρώων ἕλεν ἄνδρα κορυστήν,
ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον·
τόν ῥ᾽ ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἱπποδασείης,
ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ᾽ ἄρ᾽ ὀστέον εἴσω
αἰχμὴ χαλκείη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
ἤριπε δ᾽, ὡς ὅτε πύργος, ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν ἔλαβε κρείων Ἐλεφήνωρ
Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων·
ἕλκε δ᾽ ὑπ᾽ ἐκ βελέων, λελιημένος, ὄφρα τάχιστα
τεύχεα συλήσειε· μίνυνθα δέ οἱ γένεθ᾽ ὁρμή.
νεκρὸν γάρ ῥ᾽ ἐρύοντα ἰδὼν μεγάθυμος Ἀγήνωρ,
πλευρά, τά οἱ κύψαντι παρ᾽ ἀσπίδος ἐξεφαάνθη,
οὔτησε ξυστῷ χαλκήρεϊ, λῦσε δὲ γυῖα.
ὣς τὸν μὲν λίπε θυμός· ἐπ᾽ αὐτῷ δ᾽ ἔργον ἐτύχθη
ἀργαλέον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δέ, λύκοι ὥς,
ἀλλήλοις ἐπόρουσαν, ἀνὴρ δ᾽ ἄνδρ᾽ ἐδνοπάλιζεν.
Ἔνθ᾽ ἔβαλ᾽ Ἀνθεμίωνος υἱὸν Τελαμώνιος Αἴας,
ἠΐθεον θαλερόν, Σιμοείσιον· ὅν ποτε μήτηρ,
Ἴδηθεν κατιοῦσα, παρ᾽ ὄχθῃσιν Σιμόεντος
γείνατ᾽, ἐπεί ῥα τοκεῦσιν ἅμ᾽ ἕσπετο μῆλα ἰδέσθαι.
τοὔνεκά μιν κάλεον Σιμοείσιον· οὐδὲ τοκεῦσιν
θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν

Digitized by Google

ἔπλεθ᾽, ὑπ᾽ Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
πρῶτον γάρ μιν ἰόντα βάλε στῆθος, παρὰ μαζὸν
δεξιόν· ἀντικρὺ δὲ δι᾽ ὤμου χάλκεον ἔγχος
ἦλθεν. ὁ δ᾽ ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν, αἴγειρος ὥς,
ἥ ῥά τ᾽ ἐν εἱαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο πεφύκει,
λείη, ἀτάρ τέ οἱ ὄζοι ἐπ᾽ ἀκροτάτῃ πεφύασιν·
τὴν μέν θ᾽ ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ αἴθωνι σιδήρῳ
ἐξέταμ᾽, ὄφρα ἴτυν κάμψῃ περικαλλέϊ δίφρῳ·
ἡ μέν τ᾽ ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ᾽ ὄχθας·
τοῖον ἄρ᾽ Ἀνθεμίδην Σιμοείσιον ἐξενάριξεν
Αἴας Διογενής. τοῦ δ᾽ Ἄντιφος αἰολοθώρηξ,
Πριαμίδης, καθ᾽ ὅμιλον ἀκόντισεν ὀξέϊ δουρί.
τοῦ μὲν ἅμαρθ᾽· ὁ δὲ Λεῦκον, Ὀδυσσέος ἐσθλὸν ἑταῖρον,
βεβλήκει βουβῶνα, νέκυν ἑτέρωσ᾽ ἐρύοντα·
ἤριπε δ᾽ ἀμφ᾽ αὐτῷ, νεκρὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
τοῦ δ᾽ Ὀδυσεὺς μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη·
βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
στῆ δὲ μάλ᾽ ἐγγὺς ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
ἀμφὶ ἓ παπτήνας. ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο,
ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος· ὁ δ᾽ οὐχ ἅλιον βέλος ἧκεν,
ἀλλ᾽ υἱὸν Πριάμοιο νόθον βάλε, Δημοκόωντα,
ὅς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθε, παρ᾽ ἵππων ὠκειάων.
τόν ῥ᾽ Ὀδυσεύς, ἑτάροιο χολωσάμενος, βάλε δουρὶ
κόρσην· ἡ δ᾽ ἑτέροιο διὰ κροτάφοιο πέρησεν
αἰχμὴ χαλκείη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε᾽ ἐπ᾽ αὐτῷ.
χώρησαν δ᾽ ὑπό τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ·
Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἴαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς·
ἴθυσαν δὲ πολὺ προτέρω.—Νεμέσησε δ᾽ Ἀπόλλων,
Περγάμου ἐκ κατιδών, Τρώεσσι δὲ κέκλετ᾽ ἀΰσας·
Ὄρνυσθ᾽, ἱππόδαμοι Τρῶες, μηδ᾽ εἴκετε χάρμης
Ἀργείοις· ἐπεὶ οὔ σφι λίθος χρώς, οὐδὲ σίδηρος,
χαλκὸν ἀνασχέσθαι ταμεσίχροα βαλλομένοισιν.
οὐ μὰν οὐδ᾽ Ἀχιλεύς, Θέτιδος παῖς ἠϋκόμοιο,
μάρναται, ἀλλ᾽ ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσει.

Digitized by Google

Ὣς φάτ' ἀπὸ πτόλιος δεινὸς θεός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
ὦρσε Διὸς θυγάτηρ, κυδίστη Τριτογένεια,
ἐρχομένη καθ' ὅμιλον, ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο.
Ἔνθ' Ἀμαρυγκείδην Διώρεα Μοῖρ' ἐπέδησεν.
χερμαδίῳ γὰρ βλῆτο παρὰ σφυρὸν ὀκριόεντι,
κνήμην δεξιτερήν· βάλε δὲ Θρῃκῶν ἀγὸς ἀνδρῶν,
Πείροος Ἰμβρασίδης, ὃς ἄρ' Αἰνόθεν εἰληλούθει.
ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς
ἄχρις ἀπηλοίησεν· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν
κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἑτάροισι πετάσσας,
θυμὸν ἀποπνείων. ὁ δ' ἐπέδραμεν, ὅς ῥ' ἔβαλέν περ,
Πείροος· οὖτα δὲ δουρὶ παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
Τὸν δὲ Θόας Αἰτωλὸς ἐπεσσύμενον βάλε δουρὶ
στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο, πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκός.
ἀγχίμολον δέ οἱ ἦλθε Θόας, ἐκ δ' ὄβριμον ἔγχος
ἐσπάσατο στέρνοιο· ἐρύσσατο δὲ ξίφος ὀξύ,
τῷ ὅγε γαστέρα τύψε μέσην, ἐκ δ' αἴνυτο θυμόν.
τεύχεα δ' οὐκ ἀπέδυσε· περίστησαν γὰρ ἑταῖροι,
Θρήϊκες ἀκρόκομοι, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες,
οἵ ἑ, μέγαν περ ἐόντα καὶ ἴφθιμον καὶ ἀγαυόν,
ὦσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη.
ὣς τώγ' ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τετάσθην,
ἤτοι ὁ μὲν Θρῃκῶν, ὁ δ' Ἐπειῶν χαλκοχιτώνων,
ἡγεμόνες· πολλοὶ δὲ περὶ κτείνοντο καὶ ἄλλοι.
Ἔνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθών,
ὅστις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξέϊ χαλκῷ
δινεύοι κατὰ μέσσον, ἄγοι δέ ἑ Παλλὰς Ἀθήνη,
χειρὸς ἑλοῦσ', αὐτὰρ βελέων ἀπερύκοι ἐρωήν.
πολλοὶ γὰρ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἤματι κείνῳ
πρηνέες ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τέταντο.

Digitized by Google

ΙΛΙΑΔΟΣ Ε.

Διομήδους ἀριστεία.

Ἔνθ᾽ αὖ Τυδείδῃ Διομήδεϊ Παλλὰς Ἀθήνη
δῶκε μένος καὶ θάρσος, ἵν᾽ ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν
Ἀργείοισι γένοιτο, ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο.
δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ,
ἀστέρ᾽ ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅςτε μάλιστα
λαμπρὸν παμφαίνησι, λελουμένος Ὠκεανοῖο·
τοῖόν οἱ πῦρ δαῖεν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων·
ὦρσε δέ μιν κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο.
Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης, ἀφνειός, ἀμύμων,
ἱρεὺς Ἡφαίστοιο· δύω δέ οἱ υἱέες ἤστην,
Φηγεὺς Ἰδαῖός τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
τώ οἱ, ἀποκρινθέντε, ἐναντίω ὁρμηθήτην·
τὼ μὲν ἀφ᾽ ἵπποιϊν, ὁ δ᾽ ἀπὸ χθονὸς ὤρνυτο πεζός.
οἱ δ᾽ ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ᾽ ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Φηγεύς ῥα πρότερος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος·
Τυδείδεω δ᾽ ὑπὲρ ὦμον ἀριστερὸν ἤλυθ᾽ ἀκωκὴ
ἔγχεος, οὐδ᾽ ἔβαλ᾽ αὐτόν· ὁ δ᾽ ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ
Τυδείδης· τοῦ δ᾽ οὐχ ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
ἀλλ᾽ ἔβαλε στῆθος μεταμάζιον, ὦσε δ᾽ ἀφ᾽ ἵππων,
Ἰδαῖος δ᾽ ἀπόρουσε, λιπὼν περικαλλέα δίφρον,
οὐδ᾽ ἔτλη περιβῆναι ἀδελφειοῦ κταμένοιο·

Digitized by Google

οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε Κῆρα μέλαιναν,
ἀλλ' Ἥφαιστος ἔρυτο, σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας,
ὡς δή οἱ μὴ πάγχυ γέρων ἀκαχήμενος εἴη.
ἵππους δ' ἐξελάσας μεγαθύμου Τυδέος υἱός,
δῶκεν ἑταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἴδον υἷε Δάρητος,
τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κτάμενον παρ' ὄχεσφιν,
πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
χειρὸς ἑλοῦσ', ἐπέεσσι προσηύδα θοῦρον Ἄρηα·
Ἄρες, Ἄρες, βροτολοιγέ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα!
οὐκ ἂν δὴ Τρῶας μὲν ἐάσαιμεν καὶ Ἀχαιοὺς
μάρνασθ', ὁπποτέροισι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀρέξῃ,
νῶϊ δὲ χαζώμεσθα, Διὸς δ' ἀλεώμεθα μῆνιν;
Ὣς εἰποῦσα, μάχης ἐξήγαγε θοῦρον Ἄρηα·
τὸν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπ' ἠϊόεντι Σκαμάνδρῳ.
Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοί· ἕλε δ' ἄνδρα ἕκαστος
ἡγεμόνων. πρῶτος δὲ ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
ἀρχὸν Ἁλιζώνων, Ὁδίον μέγαν, ἔκβαλε δίφρου.
πρώτῳ γὰρ στρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν,
ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.
δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖστον ἐνήρατο, Μῄονος υἱόν,
Βώρου, ὃς ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος εἰληλούθει.
τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἔγχεϊ μακρῷ
νύξ', ἵππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν ὦμον·
ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλεν.
τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενῆος ἐσύλευον θεράποντες.
Υἱὸν δὲ Στροφίοιο Σκαμάνδριον, αἵμονα θήρης,
Ἀτρείδης Μενέλαος ἕλ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι,
ἐσθλὸν θηρητῆρα· δίδαξε γὰρ Ἄρτεμις αὐτὴ
βάλλειν ἄγρια πάντα, τάτε τρέφει οὔρεσιν ὕλη.
ἀλλ' οὔ οἱ τότε γε χραῖσμ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
οὐδὲ ἑκηβολίαι, ᾗσιν τοπρίν γ' ἐκέκαστο·
ἀλλά μιν Ἀτρείδης δουρικλειτὸς Μενέλαος,
πρόσθεν ἕθεν φεύγοντα, μετάφρενον οὔτασε δουρὶ

Digitized by Google

ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.
ἤριπε δὲ πρηνής, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Μηριόνης δὲ Φέρεκλον ἐνήρατο, τέκτονος υἱόν,
'Αρμονίδεω, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα
τεύχειν· ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς 'Αθήνη.
ὃς καὶ 'Αλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας ἐΐσας
ἀρχεκάκους, αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο,
οἷ τ' αὐτῷ· ἐπεὶ οὔτι θεῶν ἐκ θέσφατα ᾔδη.
τὸν μὲν Μηριόνης ὅτε δὴ κατέμαρπτε διώκων,
βεβλήκει γλουτὸν κάτα δεξιόν· ἡ δὲ διαπρὸ
ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθ' ἀκωκή.
γνὺξ δ' ἔριπ' οἰμώξας, θάνατος δέ μιν ἀμφεκάλυψεν.
Πήδαιον δ' ἄρ' ἔπεφνε Μέγης, 'Αντήνορος υἱόν,
ὅς ῥα νόθος μὲν ἔην, πύκα δ' ἔτρεφε δῖα Θεανώ,
ἶσα φίλοισι τέκεσσι, χαριζομένη πόσεϊ ᾧ.
τὸν μὲν Φυλείδης δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθών,
βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἰνίον ὀξέϊ δουρί·
ἀντικρὺ δ' ἀν' ὀδόντας ὑπὸ γλῶσσαν τάμε χαλκός.
ἤριπε δ' ἐν κονίῃ, ψυχρὸν δ' ἕλε χαλκὸν ὀδοῦσιν.
Εὐρύπυλος δ' Εὐαιμονίδης 'Υψήνορα δῖον,
υἱὸν ὑπερθύμου Δολοπίονος, ὅς ῥα Σκαμάνδρου
ἀρητὴρ ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ·
τὸν μὲν ἄρ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός,
πρόσθεν ἕθεν φεύγοντα, μεταδρομάδην ἔλασ' ὦμον,
φασγάνῳ ἀΐξας, ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν.
αἱματόεσσα δὲ χεὶρ πεδίῳ πέσε· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.
῟Ως οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης, ποτέροισι μετείη,
ἠὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλέοι, ἦ μετ' 'Αχαιοῖς.
θῦνε γὰρ ἂμ πεδίον, ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς
χειμάρρῳ, ὅστ' ὦκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας·
τὸν δ' οὔτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανόωσιν,
οὔτ' ἄρα ἕρκεα ἴσχει ἀλωάων ἐριθηλέων,
ἐλθόντ' ἐξαπίνης, ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος·

πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἔργα κατήριπε κάλ' αἰζηῶν·
ὣς ὑπὸ Τυδείδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες
Τρώων, οὐδ' ἄρα μιν μίμνον, πολέες περ ἐόντες.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,
θύνοντ' ἂμ πεδίον, πρὸ ἕθεν κλονέοντα φάλαγγα
αἶψ' ἐπὶ Τυδείδῃ ἐτιταίνετο καμπύλα τόξα,
καὶ βάλ' ἐπαΐσσοντα, τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον,
θώρηκος γύαλον· διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός,
ἀντικρὺ δὲ διέσχε, παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ.
τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
Ὄρνυσθε, Τρῶες μεγάθυμοι, κέντορες ἵππων!
βέβληται γὰρ ἄριστος Ἀχαιῶν· οὐδέ ἕ φημι
δήθ' ἀνσχήσεσθαι κρατερὸν βέλος, εἰ ἐτεόν με
ὦρσεν ἄναξ, Διὸς υἱός, ἀπορνύμενον Λυκίηθεν.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δ' οὐ βέλος ὠκὺ δάμ
ἀλλ' ἀναχωρήσας, πρόσθ' ἵπποιϊν καὶ ὄχεσφιν
ἔστη, καὶ Σθένελον προσέφη, Καπανήϊον υἱόν·
Ὄρσο, πέπον Καπανηϊάδη! καταβήσεο δίφρου,
ὄφρα μοι ἐξ ὤμοιο ἐρύσσῃς πικρὸν ὀϊστόν.
Ὣς ἄρ' ἔφη· Σθένελος δὲ καθ' ἵππων ἆλτο χαμ
πὰρ δὲ στὰς βέλος ὠκὺ διαμπερὲς ἐξέρυσ' ὤμου·
αἷμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος.
δὴ τότ' ἔπειτ' ἠρᾶτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Κλῦθί μοι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
εἴποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρέστης
δηΐῳ ἐν πολέμῳ, νῦν αὖτ' ἐμὲ φῖλαι, Ἀθήνη·
δὸς δέ τέ μ' ἄνδρα ἑλεῖν, καὶ ἐς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν
ὅς μ' ἔβαλε φθάμενος, καὶ ἐπεύχεται, οὐθέ μέ φησι
δηρὸν ἔτ' ὄψεσθαι λαμπρὸν φάος ἠελίοιο.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθ
γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν·
ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Θαρσῶν νῦν, Διόμηδες, ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι·
ἐν γάρ τοι στήθεσσι μένος πατρώϊον ἧκα
ἄτρομον, οἷον ἔχεσκε σακέσπαλος ἱππότα Τυδεύς·

Digitized by Google

ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον, ἣ πρὶν ἐπῆεν,
ὄφρ' εὖ γιγνώσκῃς ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα.
τῷ νῦν, αἴ κε θεὸς πειρώμενος ἐνθάδ' ἵκηται,
μήτι σύγ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
ἔλθῃσ' ἐς πόλεμον, τήνγ' οὐτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Τυδείδης δ' ἐξαῦτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη·
καί, πρίν περ θυμῷ μεμαὼς Τρώεσσι μάχεσθαι,
δὴ τότε μιν τρὶς τόσσον ἕλεν μένος, ὥστε λέοντα,
ὅν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις ὀΐεσσιν
χραύσῃ μέν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, οὐδὲ δαμάσσῃ·
τοῦ μέν τε σθένος ὦρσεν· ἔπειτα δέ τ' οὐ προςαμύνει,
ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς δύεται, τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται·
αἱ μέν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται,
αὐτὰρ ὁ ἐμμεμαὼς βαθέης ἐξ ἅλλεται αὐλῆς·
ὣς μεμαὼς Τρώεσσι μίγη κρατερὸς Διομήδης.
Ἔνθ' ἕλεν Ἀστύνοον καὶ Ὑπείρονα, ποιμένα λαῶν·
τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο βαλὼν χαλκήρεϊ δουρί.
τὸν δ' ἕτερον ξίφεϊ μεγάλῳ κληῗδα παρ' ὦμον
πλῆξ'· ἀπὸ δ' αὐχένος ὦμον ἐέργαθεν ἠδ' ἀπὸ νώτου.
τοὺς μὲν ἔασ', ὁ δ' Ἄβαντα μετῴχετο καὶ Πολύϊδον
υἱέας Εὐρυδάμαντος, ὀνειροπόλοιο γέροντος·
τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὀνείρους,
ἀλλά σφεας κρατερὸς Διομήδης ἐξενάριξεν.
βῆ δὲ μετὰ Ξάνθον τε Θόωνά τε, Φαίνοπος υἷε,
ἄμφω τηλυγέτω· ὁ δὲ τείρετο γήραϊ λυγρῷ,
υἱὸν δ' οὐ τέκετ' ἄλλον, ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι.
ἔνθ' ὅγε τοὺς ἐνάριζε, φίλον, δ' ἐξαίνυτο θυμὸν
ἀμφοτέρω, πατέρι δὲ γόον καὶ κήδεα λυγρὰ
λεῖπ', ἐπεὶ οὐ ζώοντε μάχης ἐκ νοστήσαντε
δέξατο· χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο.
Ἔνθ' υἷας Πριάμοιο δύω λάβε Δαρδανίδαο,
εἰν ἐνὶ δίφρῳ ἐόντας, Ἐχέμμονά τε Χρομίον τε.
ὡς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορὼν ἐξ αὐχένα ἄξῃ

Digitized by Google

πόρτιος ἠὲ βοός, ξύλοχον κάτα βοσκομενάων·
ὣς τοὺς ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων Τυδέος υἱὸς
βῆσε κακῶς ἀέκοντας, ἔπειτα δὲ τεύχε' ἐσύλα·
ἵππους δ' οἷς ἑτάροισι δίδου μετὰ νῆας ἐλαύνειν.
Τὸν δ' ἴδεν Αἰνείας ἀλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν·
βῆ δ' ἴμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειαων,
Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι.
εὗρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε·
στῆ δὲ πρόσθ' αὐτοῖο, ἔπος τέ μιν ἀντίον ηὔδα·
Πάνδαρε, ποῦ τοι τόξον ἰδὲ πτερόεντες ὀϊστοί,
καὶ κλέος; ᾧ οὔτις τοι ἐρίζεται ἐνθάδε γ' ἀνὴρ,
οὐδέ τις ἐν Λυκίῃ σέογ' εὔχεται εἶναι ἀμείνων.
ἀλλ' ἄγε, τῷδ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος, Διῒ χεῖρας ἀνασχων,
ὅςτις ὅδε κρατέει, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν
Τρῶας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν·
εἰ μή τις θεός ἐστι, κοτεσσάμενος Τρώεσσιν,
ἱρῶν μηνίσας· χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἔπι μῆνις.
Τὸν δ' αὖτε προςέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
Τυδείδῃ μιν ἔγωγε δαΐφρονι πάντα ἐΐσκω,
ἀσπίδι γιγνώσκων, αὐλώπιδί τε τρυφαλείῃ,
ἵππους τ' εἰςορόων· σάφα δ' οὐκ οἶδ', εἰ θεός ἐστιν.
εἰ δ' ὅγ' ἀνήρ, ὅν φημι, δαΐφρων Τυδέος υἱός,
οὐχ ὅγ' ἄνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται, ἀλλά τις ἄγχι
ἕστηκ' ἀθανάτων, νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους,
ὃς τούτου βέλος ὠκὺ κιχήμενον ἔτραπεν ἄλλῃ.
ἤδη γάρ οἱ ἐφῆκα βέλος, καί μιν βάλον ὦμον
δεξιόν, ἀντικρὺ διὰ θώρηκος γυάλοιο·
καί μιν ἔγωγ' ἐφάμην 'Αϊδωνῆϊ προϊάψειν,
ἔμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα· θεός νύ τίς ἐστι κοτήεις.
ἵπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἅρματα, τῶν κ' ἐπιβαίην·
ἀλλά που ἐν μεγάροισι Λυκάονος ἕνδεκα δίφροι
καλοί, πρωτοπαγεῖς, νεοτευχέες· ἀμφὶ δὲ πέπλοι
πέπτανται· παρὰ δέ σφιν ἑκάστῳ δίζυγες ἵπποι
ἑστᾶσι, κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας.

Digitized by Google

ἦ μέν μοι μάλα πολλὰ γέρων αἰχμητὰ Λυκάων
ἐρχομένῳ ἐπέτελλε δόμοις ἔνι ποιητοῖσιν·
ἵπποισίν μ' ἐκέλευε καὶ ἅρμασιν ἐμβεβαῶτα,
ἀρχεύειν Τρώεσσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην—ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν—
ἵππων φειδόμενος, μή μοι δευοίατο φορβῆς,
ἀνδρῶν εἰλομένων, εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην.
ὣς λίπον, αὐτὰρ πεζὸς ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,
τόξοισιν πίσυνος· τὰ δέ μ' οὐκ ἄρ' ἔμελλον ὀνήσειν.
ἤδη γὰρ δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν ἐφῆκα,
Τυδείδῃ τε καὶ Ἀτρείδῃ· ἐκ δ' ἀμφοτέροιιν
ἀτρεκὲς αἷμ' ἔσσευα βαλών· ἤγειρα δὲ μᾶλλον.
τῷ ῥα κακῇ αἴσῃ ἀπὸ πασσάλου ἀγκύλα τόξα
ἤματι τῷ ἑλόμην, ὅτε Ἴλιον εἰς ἐρατεινὴν
ἡγεόμην Τρώεσσι, φέρων χάριν Ἕκτορι δίῳ.
εἰ δέ κε νοστήσω, καὶ ἐσόψομαι ὀφθαλμοῖσιν
πατρίδ' ἐμὴν ἄλοχόν τε καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα,
αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φώς,
εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τόξα φαεινῷ ἐν πυρὶ θείην,
χερσὶ διακλάσσας· ἀνεμώλια γάρ μοι ὀπηδεῖ.
Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας, Τρώων ἀγός, ἀντίον ηὔδα·
μὴ δ' οὕτως ἀγόρευε· πάρος δ' οὐκ ἔσσεται ἄλλως,
πρίν γ' ἐπὶ νὼ τῷδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν,
ἀντιβίην ἐλθόντε, σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι.
ἀλλ' ἄγ', ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, ὄφρα ἴδηαι,
οἷοι Τρώϊοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι·
τὼ καὶ νῶϊ πόλινδε σαώσετον, εἴπερ ἂν αὖτε
Ζεὺς ἐπὶ Τυδείδῃ Διομήδεϊ κῦδος ὀρέξῃ.
ἀλλ' ἄγε νῦν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα
δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἐπιβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι·
ἠὲ σὺ τόνδε δέδεξο, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
Αἰνεία, σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ' ἡνία καὶ τεὼ ἵππω·
μᾶλλον ὑφ' ἡνιόχῳ εἰωθότι καμπύλον ἅρμα

Digitized by Google

οἴσετον, εἴπερ ἂν αὖτε φεβώμεθα Τυδέος **υἱόν.**
μὴ τὼ μὲν δείσαντε ματήσετον, οὐδ᾿ ἐθέλητον
ἐκφερέμεν πολέμοιο, τεὸν φθόγγον ποθέοντε·
νῶϊ δ᾿ ἐπαΐξας μεγαθύμου Τυδέος υἱός,
αὐτώ τε κτείνῃ, καὶ ἐλάσσῃ μώνυχας ἵππους.
ἀλλὰ σύγ᾿ αὐτὸς ἔλαυνε τέ᾿ ἅρματα καὶ τεὼ ἵππ
τόνδε δ᾿ ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι ὀξέϊ δουρί.
Ὣς ἄρα φωνήσαντες, ἐς ἅρματα ποικίλα βάντε
ἐμμεμαῶτ᾿ ἐπὶ Τυδείδῃ ἔχον ὠκέας ἵππους.
τοὺς δὲ ἴδε Σθένελος, Καπανήϊος ἀγλαὸς υἱός,
αἶψα δὲ Τυδείδην ἔπεα πτερόεντα προςηύδα·
Τυδείδη Διόμηδες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
ἄνδρ᾿ ὁρόω κρατερὼ ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι,
ἶν᾿ ἀπέλεθρον ἔχοντας· ὁ μέν, τόξων εὖ εἰδώς,
Πάνδαρος, υἱὸς δ᾿ αὖτε Λυκάονος εὔχεται εἶναι·
Αἰνείας δ᾿ υἱὸς μὲν ἀμύμονος Ἀγχίσαο
εὔχεται ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ οἵ ἐστ᾿ Ἀφροδίτη.
ἀλλ᾿ ἄγε δὴ χαζώμεθ᾿ ἐφ᾿ ἵππων, μηδέ μοι οὕτω
θῦνε διὰ προμάχων, μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσσῃς.
Τὸν δ᾿ ἄρ᾿ ὑπόδρα ἰδὼν προςέφη κρατερὸς Διομή
μήτι φόβονδ᾿ ἀγόρευ᾿, ἐπεὶ οὐδέ σε πεισέμεν οἴω.
οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι,
οὐδὲ καταπτώσσειν· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν·
ὀκνείω δ᾿ ἵππων ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ καὶ αὔτως
ἀντίον εἶμ᾿ αὐτῶν· τρεῖν μ᾿ οὐκ ἐᾷ Παλλὰς Ἀθήν
τούτω δ᾿ οὐ πάλιν αὖτις ἀποίσετον ὠκέες ἵπποι
ἄμφω ἀφ᾿ ἡμείων, εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγῃσιν.
ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ᾿ ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
αἴ κέν μοι πολύβουλος Ἀθήνη κῦδος ὀρέξῃ,
ἀμφοτέρω κτεῖναι, σὺ δὲ τουςδε μὲν ὠκέας ἵππους
αὐτοῦ ἐρυκακέειν, ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας·
Αἰνείαο δ᾿ ἐπαΐξαι μεμνημένος ἵππων,
ἐκ δ᾿ ἐλάσαι Τρώων μετ᾿ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.
τῆς γάρ τοι γενεῆς, ἧς Τρωΐ περ εὐρύοπα Ζεὺς

Digitized by Google

ἵππων, ὅσσοι ἔασιν ὑπ' ἠῶ τ' ἠέλιόν τε.
τῆς γενεῆς ἔκλεψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγχίσης,
λάθρη Λαομέδοντος ὑποσχὼν θήλεας ἵππους·
τῶν οἱ ἓξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γενέθλη·
τοὺς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτνῃ,
τὼ δὲ δύ' Αἰνείᾳ δῶκεν, μήστωρε φόβοιο·
εἰ τούτω κε λάβοιμεν, ἀροίμεθά κε κλέος ἐσθλόν.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
τὼ δὲ τάχ' ἐγγύθεν ἦλθον, ἐλαύνοντ' ὠκέας ἵππους.
τὸν πρότερος προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
Καρτερόθυμε, δαΐφρον, ἀγαυοῦ Τυδέος υἱέ,
ἦ μάλα σ' οὐ βέλος ὠκὺ δαμάσσατο, πικρὸς ὀϊστός·
νῦν αὖτ' ἐγχείῃ πειρήσομαι, αἴ κε τύχωμι.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλε Τυδείδαο κατ' ἀσπίδα· τῆς δὲ διαπρὸ
αἰχμὴ χαλκείη πταμένη θώρηκι πελάσθη.
τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
Βέβληαι κενεῶνα διαμπερές, οὐδέ σ' ὀΐω
δηρὸν ἔτ' ἀνσχήσεσθαι· ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκας.
Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
ἤμβροτες, οὐδ' ἔτυχες· ἀτὰρ οὐ μὲν σφῶΐ γ' ὀΐω
πρίν γ' ἀποπαύσεσθαι, πρίν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα
αἵματος ἆσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
Ὣς φάμενος προέηκε· βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθήνη
ῥῖνα παρ' ὀφθαλμόν, λευκοὺς δ' ἐπέρησεν ὀδόντας.
τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνὴν τάμε χαλκὸς ἀτειρής,
αἰχμὴ δ' ἐξεσύθη παρὰ νείατον ἀνθερεῶνα.
ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ,
αἰόλα, παμφανόωντα· παρέτρεσσαν δέ οἱ ἵπποι
ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχή τε μένος τε.
Αἰνείας δ' ἀπόρουσε σὺν ἀσπίδι δουρί τε μακρῷ,
δείσας μήπως οἱ ἐρυσαίατο νεκρὸν Ἀχαιοί.
ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε, λέων ὣς ἀλκὶ πεποιθώς·
πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
τὸν κτάμεναι μεμαώς, ὅστις τοῦγ' ἀντίος ἔλθοι,

Digitized by Google

σμερδαλέα ἰάχων. ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ
Τυδείδης, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν,
οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'· ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
τῷ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς
ἰσχίῳ ἐνστρέφεται· κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσιν·
θλάσσε δέ οἱ κοτύλην, πρὸς δ' ἄμφω ῥῆξε τένοντε
ὦσε δ' ἀπὸ ῥινὸν τρηχὺς λίθος. αὐτὰρ ὅγ' ἥρως
ἔστη γνὺξ ἐριπών, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
γαίης· ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψεν.
Καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο ἄναξ ἀνδρῶν Αἰνείας,
εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
μήτηρ, ἥ μιν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε βουκολέοντι·
ἀμφὶ δὲ ὃν φίλον υἱὸν ἐχεύατο πήχεε λευκώ·
πρόσθε δέ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμ' ἐκάλυψεν,
ἕρκος ἔμεν βελέων, μήτις Δαναῶν ταχυπώλων
χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλών, ἐκ θυμὸν ἕλοιτο.
Ἡ μὲν ἑὸν φίλον υἱὸν ὑπεξέφερεν πολέμοιο·
οὐδ' υἱὸς Καπανῆος ἐλήθετο συνθεσιάων
τάων, ἃς ἐπέτελλε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
ἀλλ' ὅγε τοὺς μὲν ἑοὺς ἠρύκακε μώνυχας ἵππους
νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου, ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας·
Αἰνείαο δ' ἐπαΐξας καλλίτριχας ἵππους
ἐξέλασε Τρώων μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς·
δῶκε δὲ Δηϊπύλῳ, ἑτάρῳ φίλῳ, ὃν περὶ πάσης
τῖεν ὁμηλικίης, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ᾔδη,
νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· αὐτὰρ ὅγ' ἥρως
ὧν ἵππων ἐπιβάς, ἔλαβ' ἡνία σιγαλόεντα,
αἶψα δὲ Τυδείδην μέθεπε κρατερώνυχας ἵππους,
ἐμμεμαώς· ὁ δὲ Κύπριν ἐπῴχετο νηλέϊ χαλκῷ,
γιγνώσκων ὅτ' ἄναλκις ἔην θεός, οὐδὲ θεάων
τάων, αἵτ' ἀνδρῶν πόλεμον κάτα κοιρανέουσιν,
οὔτ' ἄρ' Ἀθηναίη, οὔτε πτολίπορθος Ἐνυώ.
ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκίχανε πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων,
ἔνθ' ἐπορεξάμενος μεγαθύμου Τυδέος υἱός,
ἄκρην οὔτασε χεῖρα μετάλμενος ὀξέϊ δουρὶ

Digitized by Google

ἀβληχρήν· εἶθαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν,
ἀμβροσίου διὰ πέπλου, ὅν οἱ Χάριτες κάμον αὐταί,
πρυμνὸν ὕπερ θέναρος. ῥέε δ' ἄμβροτον αἷμα θεοῖο,
ἰχώρ, οἷός πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσιν·
οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον.
[τοὔνεκ' ἀναίμονές εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται.]
ἡ δὲ μέγα ἰάχουσα ἀπὸ ἕο κάββαλεν υἱόν·
καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
κυανέῃ νεφέλῃ, μήτις Δαναῶν ταχυπώλων
χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλών, ἐκ θυμὸν ἕλοιτο.
τῇ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
  Εἶκε, Διὸς θύγατερ, πολέμου καὶ δηϊοτῆτος·
ἦ οὐχ ἅλις, ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις·
εἰ δὲ σύγ' ἐς πόλεμον πωλήσεαι, ἦ τέ σ' ὀΐω
ῥιγήσειν πόλεμόν γε, καὶ εἴ χ' ἑτέρωθι πύθηαι.
  Ὣς ἔφαθ'· ἡ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσατο, τείρετο δ' αἰνῶς.
τὴν μὲν ἄρ' Ἶρις ἑλοῦσα ποδήνεμος ἔξαγ' ὁμίλου,
ἀχθομένην ὀδύνῃσι· μελαίνετο δὲ χρόα καλόν.
εὗρεν ἔπειτα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ θοῦρον Ἄρηα
ἥμενον· ἠέρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο καὶ ταχέ' ἵππω.
ἡ δὲ γνὺξ ἐριποῦσα, κασιγνήτοιο φίλοιο,
πολλὰ λισσομένη, χρυσάμπυκας ᾔτεεν ἵππους·
  Φίλε κασίγνητε, κόμισαί τέ με, δὸς τέ μοι ἵππους,
ὄφρ' ἐς Ὄλυμπον ἵκωμαι, ἵν' ἀθανάτων ἕδος ἐστίν.
λίην ἄχθομαι ἕλκος, ὅ με βροτὸς οὔτασεν ἀνήρ,
Τυδείδης, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διῒ πατρὶ μάχοιτο.
  Ὣς φάτο· τῇ δ' ἄρ' Ἄρης δῶκε χρυσάμπυκας ἵππους·
ἡ δ' ἐς δίφρον ἔβαινεν, ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ.
πὰρ δέ οἱ Ἶρις ἔβαινε, καὶ ἡνία λάζετο χερσίν·
μάστιξεν δ' ἐλάαν, τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην.
αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκοντο θεῶν ἕδος, αἰπὺν Ὄλυμπον,
ἔνθ' ἵππους ἔστησε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις,
λύσασ' ἐξ ὀχέων· παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ,
ἡ δ' ἐν γούνασι πίπτε Διώνης δῖ' Ἀφροδίτη,

μητρὸς ἑῆς· ἡ δ' ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα ἥν,
χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐρανιώνων
μαψιδίως, ὡςεί τι κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ;
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη·
οὖτά με Τυδέος υἱός, ὑπέρθυμος Διομήδης,
οὕνεκ' ἐγὼ φίλον υἱὸν ὑπεξέφερον πολέμοιο,
Αἰνείαν, ὃς ἐμοὶ πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν.
οὐ γὰρ ἔτι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή,
ἀλλ' ἤδη Δαναοί γε καὶ ἀθανάτοισι μάχονται.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διώνη, δῖα θεάων·
τέτλαθι, τέκνον ἐμόν, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ.
πολλοὶ γὰρ δὴ τλῆμεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
ἐξ ἀνδρῶν, χαλέπ' ἄλγε' ἐπ' ἀλλήλοισι τιθέντες.
τλῆ μὲν Ἄρης, ὅτε μιν Ὦτος κρατερός τ' Ἐφιάλτης
παῖδες Ἀλωῆος, δῆσαν κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ·
χαλκέῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τριςκαίδεκα μῆνας.
καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης ἆτος πολέμοιο,
εἰ μὴ μητρυιή, περικαλλὴς Ἠερίβοια,
Ἑρμέᾳ ἐξήγγειλεν· ὁ δ' ἐξέκλεψεν Ἄρηα,
ἤδη τειρόμενον· χαλεπὸς δέ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα.
τλῆ δ' Ἥρη, ὅτε μιν κρατερὸς παῖς Ἀμφιτρύωνος
δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν ὀϊστῷ τριγλώχινι
βεβλήκει· τότε καί μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος.
τλῆ δ' Ἀΐδης ἐν τοῖσι πελώριος ὠκὺν ὀϊστόν,
εὖτέ μιν ωὑτὸς ἀνήρ, υἱὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλών, ὀδύνῃσιν ἔδωκεν.
αὐτὰρ ὁ βῆ πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρὸν Ὄλυμπον,
κῆρ ἀχέων, ὀδύνῃσι πεπαρμένος· αὐτὰρ ὀϊστὸς
ὤμῳ ἔνι στιβαρῷ ἠλήλατο, κῆδε δὲ θυμόν·
τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων,
ἠκέσατ'· οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γ' ἐτέτυκτο.
σχέτλιος, ὀβριμοεργός, ὃς οὐκ ὄθετ' αἴσυλα ῥέζων,
ὃς τόξοισιν ἔκηδε θεούς, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν.

Digitized by Google

σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
νήπιος, οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδέος υἱός,
ὅττι μάλ' οὐ δηναιός, ὃς ἀθανάτοισι μάχηται,
οὐδέ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν,
ἐλθόντ' ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος.
τῷ νῦν Τυδεΐδης, εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστιν,
φραζέσθω, μήτις οἱ ἀμείνων σεῖο μάχηται·
μὴ δὴν Αἰγιάλεια, περίφρων Ἀδρηστίνη,
ἐξ ὕπνου γοόωσα φίλους οἰκῆας ἐγείρῃ,
κουρίδιον ποθέουσα πόσιν, τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν,
ἰφθίμη ἄλοχος Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφοτέρῃσιν ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὀμόργνυ·
ἄλθετο χείρ, ὀδύναι δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι.
αἱ δ' αὖτ' εἰσορόωσαι Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
κερτομίοις ἐπέεσσι Δία Κρονίδην ἐρέθιζον.
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεαι, ὅ,ττι κεν εἴπω;
ἦ μάλα δή τινα Κύπρις Ἀχαιϊάδων ἀνιεῖσα
Τρωσὶν ἅμ' ἑσπέσθαι, τοὺς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησεν,
τῶν τινα καῤῥέζουσα Ἀχαιϊάδων εὐπέπλων,
πρὸς χρυσέῃ περόνῃ καταμύξατο χεῖρα ἀραιήν.
Ὣς φάτο· μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
καί ῥα καλεσσάμενος προσέφη χρυσέην Ἀφροδίτην·
Οὔ τοι, τέκνον ἐμόν, δέδοται πολεμήϊα ἔργα·
ἀλλὰ σύγ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο,
ταῦτα δ' Ἄρηϊ θοῷ καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Αἰνείᾳ δ' ἐπόρουσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
γιγνώσκων ὅ οἱ αὐτὸς ὑπείρεχε χεῖρας Ἀπόλλων·
ἀλλ' ὅγ' ἄρ' οὐδὲ θεὸν μέγαν ἅζετο, ἵετο δ' αἰεὶ
Αἰνείαν κτεῖναι, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.
τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων,
τρὶς δέ οἱ ἐστυφέλιξε φαεινὴν ἀσπίδ' Ἀπόλλων.
ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἶσος,
δεινὰ δ' ὁμοκλήσας προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων·

Digitized by Google

Φράζεο, Τυδείδη, καὶ χάζεο, μηδὲ θεοῖσιν
ἶσ' ἔθελε φρονέειν· ἐπεὶ οὔποτε φῦλον ὁμοῖον
ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων.
Ὣς φάτο· Τυδείδης δ' ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσσω,
μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
Αἰνείαν δ' ἀπάτερθεν ὁμίλου θῆκεν Ἀπόλλων
Περγάμῳ εἰν ἱερῇ, ὅθι οἱ νηός γ' ἐτέτυκτο·
ἤτοι τὴν Λητώ τε καὶ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα
ἐν μεγάλῳ ἀδύτῳ ἀκέοντό τε κύδαινόν τε.
αὐτὰρ ὁ εἴδωλον τεῦξ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
αὐτῷ τ' Αἰνείᾳ ἴκελον καὶ τεύχεσι τοῖον·
ἀμφὶ δ' ἄρ' εἰδώλῳ Τρῶες καὶ δῖοι Ἀχαιοὶ
δῄουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
ἀσπίδας εὐκύκλους λαισήϊά τε πτερόεντα.
δὴ τότε θοῦρον Ἄρηα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἆρες, Ἄρες, βροτολοιγέ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα;
οὐκ ἂν δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο μετελθών,
Τυδείδην, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διῒ πατρὶ μάχοιτο;
Κύπριδα μὲν πρῶτα σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ·
αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο, δαίμονι ἶσος.
Ὣς εἰπών, αὐτὸς μὲν ἐφέζετο Περγάμῳ ἄκρῃ.
Τρῳὰς δὲ στίχας οὖλος Ἄρης ὤτρυνε μετελθών,
εἰδόμενος Ἀκάμαντι θοῷ ἡγήτορι Θρῃκῶν·
υἱάσι δὲ Πριάμοιο Διοτρεφέεσσι κέλευεν·
Ὦ υἱεῖς Πριάμοιο, Διοτρεφέος βασιλῆος,
ἐς τί ἔτι κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς;
ἦ εἰςόκεν ἀμφὶ πύλῃς εὐποιητῇσι μάχωνται;
κεῖται ἀνήρ, ὅντ' ἶσον ἐτίομεν Ἕκτορι δίῳ,
Αἰνείας, υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο.
ἀλλ' ἄγετ', ἐκ φλοίσβοιο σαώσομεν ἐσθλὸν ἑταῖρον.
Ὣς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
ἔνθ' αὖ Σαρπηδὼν μάλα νείκεσεν Ἕκτορα δῖον·
Ἕκτορ, πῇ δή τοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχεσκες;
φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἑξέμεν ἠδ' ἐπικούρων
οἶος, σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσιν.

Digitized by Google

τῶν νῦν οὔτιν' ἐγὼ ἰδέειν δύναμ', οὐδὲ νοῆσαι,
ἀλλὰ καταπτώσσουσι, κύνες ὣς ἀμφὶ λέοντα·
ἡμεῖς δ' αὖ μαχόμεσθ', οἵπερ τ' ἐπίκουροι ἔνειμεν.
καὶ γὰρ ἐγών, ἐπίκουρος ἐών, μάλα τηλόθεν ἥκω·
τηλοῦ γὰρ Λυκίη, Ξάνθῳ ἔπι δινήεντι·
ἔνθ' ἄλοχόν τε φίλην ἔλιπον καὶ νήπιον υἱόν,
κὰδ δὲ κτήματα πολλά, τάτ' ἔλδεται, ὅς κ' ἐπιδευής.
ἀλλὰ καὶ ὣς Λυκίους ὀτρύνω, καὶ μέμον' αὐτὸς
ἀνδρὶ μαχήσασθαι· ἀτὰρ οὔτι μοι ἐνθάδε τοῖον,
οἷόν κ' ἠὲ φέροιεν 'Αχαιοί, ἤ κεν ἄγοιεν·
τύνη δ' ἕστηκας, ἀτὰρ οὐδ' ἄλλοισι κελεύεις
λαοῖσιν μενέμεν, καὶ ἀμυνέμεναι ὤρεσσιν.
μήπως, ὡς ἀψῖσι λίνου ἁλόντε πανάγρου,
ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένησθε·
οἱ δὲ τάχ' ἐκπέρσουσ' εὐναιομένην πόλιν ὑμήν.
σοὶ δὲ χρὴ τάδε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἦμαρ,
ἀρχοὺς λισσομένῳ τηλεκλητῶν ἐπικούρων,
νωλεμέως ἐχέμεν, κρατερὴν δ' ἀποθέσθαι ἐνιπήν.
"Ως φάτο Σαρπηδών· δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος.
αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε·
πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα, κατὰ στρατὸν ᾤχετο πάντη,
ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.
οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν 'Αχαιῶν·
'Αργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες, οὐδ' ἐφόβηθεν.
ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωάς,
ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ
κρίνῃ, ἐπειγομένων ἀνέμων, καρπόν τε καὶ ἄχνας·
αἱ δ' ὑπολευκαίνονται ἀχυρμιαί· ὣς τότ' 'Αχαιοὶ
λευκοὶ ὕπερθε γένοντο κονισάλῳ, ὅν ῥα δι' αὐτῶν
οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον ἐπέπληγον πόδες ἵππων,
ἂψ ἐπιμισγομένων· ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἡνιοχῆες·
οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον. ἀμφὶ δὲ νύκτα
θοῦρος Ἄρης ἐκάλυψε μάχῃ, Τρώεσσιν ἀρήγων,
πάντοσ' ἐποιχόμενος· τοῦ δ' ἐκραίαινεν ἐφετμὰς
Φοίβου 'Απόλλωνος χρυσαόρου, ὅς μιν ἀνώγει.

Digitized by Google

Τρωσὶν θυμὸν ἐγεῖραι, ἐπεὶ ἴδε Παλλάδ' Ἀθήνην
οἰχομένην· ἣ γάρ ῥα πέλεν Δαναοῖσιν ἀρηγών.
Αὐτὸς δ' Αἰνείαν μάλα πίονος ἐξ ἀδύτοιο
ἧκε, καὶ ἐν στήθεσσι μένος βάλε ποιμένι λαῶν.
Αἰνείας δ' ἑτάροισι μεθίστατο· τοὶ δ' ἐχάρησαν,
ὡς εἶδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,
καὶ μένος ἐσθλὸν ἔχοντα· μετάλλησάν γε μὲν οὔτι.
οὐ γὰρ ἔα πόνος ἄλλος, ὃν Ἀργυρότοξος ἔγειρεν,
Ἄρης τε βροτολοιγὸς Ἔρις τ' ἄμοτον μεμαυῖα.
Τοὺς δ' Αἴαντε δύω καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης
ὤτρυνον Δαναοὺς πολεμιζέμεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
οὔτε βίας Τρώων ὑπεδείδισαν, οὔτε ἰωκάς·
ἀλλ' ἔμενον, νεφέλῃσιν ἐοικότες, ἅςτε Κρονίων
νηνεμίης ἔστησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν
ἀτρέμας, ὄφρ' εὕδῃσι μένος Βορέαο καὶ ἄλλων
ζαχρηῶν ἀνέμων, οἵτε νέφεα σκιόεντα
πνοιῇσιν λιγυρῇσι διασκιδνᾶσιν ἀέντες·
ὣς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφέβοντο.
Ἀτρείδης δ' ἀν' ὅμιλον ἐφοίτα, πολλὰ κελεύων·
Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἕλεσθε,
ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι, ἠὲ πέφανται·
φευγόντων δ' οὔτ' ἂρ κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκή.
Ἦ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ θοῶς· βάλε δὲ πρόμον ἄνδρα,
Αἰνείω ἕταρον μεγαθύμου, Δηϊκόωντα
Περγασίδην, ὃν Τρῶες ὁμῶς Πριάμοιο τέκεσσιν
τῖον, ἐπεὶ θοὸς ἔσκε μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι.
τόν ῥα κατ' ἀσπίδα δουρὶ βάλε κρείων Ἀγαμέμνων·
ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἴσατο χαλκός·
νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ἔλασσεν.
δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Ἔνθ' αὖτ' Αἰνείας Δαναῶν ἕλεν ἄνδρας ἀρίστους,
υἷε Διοκλῆος, Κρήθωνά τε Ὀρσίλοχόν τε·
τῶν ῥα πατὴρ μὲν ἔναιεν ἐϋκτιμένῃ ἐνὶ Φηρῇ,
ἀφνειὸς βιότοιο· γένος δ' ἦν ἐκ ποταμοῖο

Digitized by Google

Ἀλφειοῦ, ὅστ' εὐρὺ ῥέει Πυλίων διὰ γαίης.
ὃς τέκετ' Ὀρσίλοχον, πολέεσσ' ἄνδρεσσιν ἄνακτα·
Ὀρσίλοχος δ' ἄρ' ἔτικτε Διοκλῆα μεγάθυμον·
ἐκ δὲ Διοκλῆος διδυμάονε παῖδε γενέσθην,
Κρήθων Ὀρσίλοχός τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
τὼ μὲν ἄρ' ἡβήσαντε μελαινάων ἐπὶ νηῶν
Ἴλιον εἰς εὔπωλον ἅμ' Ἀργείοισιν ἑπέσθην,
τιμὴν Ἀτρείδῃς, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
ἀρνυμένω· τὼ δ' αὖθι τέλος θανάτοιο κάλυψεν.
οἵω τώγε λέοντε δύω ὄρεος κορυφῇσιν
ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ βαθείης τάρφεσιν ὕλης·
τὼ μὲν ἄρ' ἁρπάζοντε βόας καὶ ἴφια μῆλα,
σταθμοὺς ἀνθρώπων κεραΐζετον, ὄφρα καὶ αὐτὼ
ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσι κατέκταθεν ὀξέϊ χαλκῷ·
τοίω τὼ χείρεσσιν ὑπ' Αἰνείαο δαμέντε
καππεσέτην, ἐλάτῃσιν ἐοικότες ὑψηλῇσιν.
  Τὼ δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρηΐφιλος Μενέλαος·
βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
σείων ἐγχείην· τοῦ δ' ὤτρυνεν μένος Ἄρης,
τὰ φρονέων, ἵνα χερσὶν ὑπ' Αἰνείαο δαμείη.
τὸν δ' ἴδεν Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός·
βῆ δὲ διὰ προμάχων· περὶ γὰρ δίε ποιμένι λαῶν,
μήτι πάθῃ, μέγα δέ σφας ἀποσφήλειε πόνοιο.
τὼ μὲν δὴ χεῖράς τε καὶ ἔγχεα ὀξυόεντα
ἀντίον ἀλλήλων ἐχέτην, μεμαῶτε μάχεσθαι·
Ἀντίλοχος δὲ μάλ' ἄγχι παρίστατο ποιμένι λαῶν.
Αἰνείας δ' οὐ μεῖνε, θοός περ ἐὼν πολεμιστής,
ὡς εἶδεν δύο φῶτε παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.
οἱ δ' ἐπεὶ οὖν νεκροὺς ἔρυσαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν,
τὼ μὲν ἄρα δειλὼ βαλέτην ἐν χερσὶν ἑταίρων·
αὐτὼ δὲ στρεφθέντε, μετὰ πρώτοισι μαχέσθην.
  Ἔνθα Πυλαιμένεα ἑλέτην ἀτάλαντον Ἄρηϊ,
ἀρχὸν Παφλαγόνων μεγαθύμων, ἀσπιστάων.
τὸν μὲν ἄρ' Ἀτρείδης δουρικλειτὸς Μενέλαος
ἑσταότ' ἔγχεϊ νύξε, κατὰ κληῗδα τυχήσας.

Digitized by Google

Ἀντίλοχος δὲ Μύδωνα βάλ', ἡνίοχον θεράποντα,
ἐσθλὸν Ἀτυμνιάδην—ὁ δ' ὑπέστρεφε μώνυχας ἵππους—
χερμαδίῳ ἀγκῶνα τυχὼν μέσον· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
ἡνία λεύκ' ἐλέφαντι χαμαὶ πέσον ἐκ κονίῃσιν.
Ἀντίλοχος δ' ἄρ' ἐπαΐξας ξίφει ἤλασε κόρσην·
αὐτὰρ ὅγ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου
κύμβαχος ἐν κονίῃσιν, ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους·
δηθὰ μάλ' ἑστήκει—τύχε γάρ ῥ' ἀμάθοιο βαθείης—
ὄφρ' ἵππω πλήξαντε χαμαὶ βάλον ἐν κονίῃσιν.
τοὺς δ' ἵμασ' Ἀντίλοχος, μετὰ δὲ στρατὸν ἤλασ' Ἀχαιῶν.
Τοὺς δ' Ἕκτωρ ἐνόησε κατὰ στίχας, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
κεκληγώς· ἅμα δὲ Τρώων εἵποντο φάλαγγες
καρτεραί· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ πότνι' Ἐνυώ·
ἡ μέν, ἔχουσα Κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος·
Ἄρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα·
φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἕκτορος, ἄλλοτ' ὄπισθεν.
Τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος, ἰὼν πολέος πεδίοιο,
στήῃ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ ἅλαδε προρέοντι,
ἀφρῷ μορμύροντα ἰδών, ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω·
ὣς τότε Τυδείδης ἀνεχάζετο, εἶπέ τε λαῷ·
Ὦ φίλοι, οἷον δὴ θαυμάζομεν Ἕκτορα δῖον
αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν!
τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἷς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει·
καὶ νῦν οἱ πάρα κεῖνος Ἄρης, βροτῷ ἀνδρὶ ἐοικώς.
ἀλλὰ πρὸς Τρῶας τετραμμένοι αἰὲν ὀπίσσω
εἴκετε, μηδὲ θεοῖς μενεαινέμεν ἶφι μάχεσθαι.
Ὣς ἄρ' ἔφη· Τρῶες δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθον αὐτῶν.
ἔνθ' Ἕκτωρ δύο φῶτε κατέκτανεν, εἰδότε χάρμης,
εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντε, Μενέσθην Ἀγχίαλόν τε.
Τὼ δὲ πεσόντ' ἐλέησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
καὶ βάλεν Ἄμφιον, Σελάγου υἱόν, ὅς ῥ' ἐνὶ Παισῷ
ναῖε πολυκτήμων, πολυλήϊος· ἀλλά ἑ Μοῖρα
ἦγ' ἐπικουρήσοντα μετὰ Πρίαμόν τε καὶ υἷας.

Digitized by Google

τόν ῥα κατὰ ζωστῆρα βάλεν Τελαμώνιος Αἴας,
νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ πάγη δολιχόσκιον ἔγχος·
δούπησεν δὲ πεσών. ὁ δ' ἐπέδραμε φαίδιμος Αἴας,
τεύχεα συλήσων· Τρῶες δ' ἐπὶ δούρατ' ἔχευαν
ὀξέα, παμφανόωντα· σάκος δ' ἀνεδέξατο πολλά.
αὐτὰρ ὁ λὰξ προςβάς, ἐκ νεκροῦ χάλκεον ἔγχος
ἐσπάσατ'· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ
ὤμοιϊν ἀφελέσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν.
δεῖσε δ' ὅγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων ἀγερώχων,
οἳ πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ ἐφέστασαν ἔγχε' ἔχοντες,
οἵ ἑ, μέγαν περ ἐόντα καὶ ἴφθιμον καὶ ἀγαυόν,
ὦσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη.
Ὣς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
Τληπόλεμον δ' Ἡρακλείδην, ἠΰν τε μέγαν τε,
ὦρσεν ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι Μοῖρα κραταιή.
οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
υἱός θ' υἱωνός τε Διὸς νεφεληγερέταο,
τὸν καὶ Τληπόλεμος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Σαρπῆδον, Λυκίων βουληφόρε, τίς τοι ἀνάγκη
πτώσσειν ἐνθάδ' ἐόντι, μάχης ἀδαήμονι φωτί;
ψευδόμενοι δέ σέ φασι Διὸς γόνον αἰγιόχοιο
εἶναι· ἐπεὶ πολλὸν κείνων ἐπιδεύεαι ἀνδρῶν,
οἳ Διὸς ἐξεγένοντο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων.
ἀλλ' οἷόν τινά φασι βίην Ἡρακληείην
εἶναι, ἐμὸν πατέρα θρασυμέμνονα θυμολέοντα!
ὅς ποτε δεῦρ' ἐλθὼν ἕνεχ' ἵππων Λαομέδοντος,
ἓξ οἴης σὺν νηυσὶ καὶ ἀνδράσι παυροτέροισιν,
Ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυιάς.
σοὶ δὲ κακὸς μὲν θυμός, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί·
οὐδέ τί σε Τρώεσσιν ὀΐομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι,
ἐλθόντ' ἐκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός ἐσσι,
ἀλλ' ὑπ' ἐμοὶ δμηθέντα πύλας Ἀΐδαο περήσειν.
Τὸν δ' αὖ Σαρπηδών, Λυκίων ἀγός, ἀντίον ηὔδα·
Τληπόλεμ', ἤτοι κεῖνος ἀπώλεσεν Ἴλιον ἱρήν,
ἀνέρος ἀφραδίῃσιν ἀγαυοῦ Λαομέδοντος,

Digitized by Google

ὅς ῥά μιν εὖ ἔρξαντα κακῷ ἠνίπαπε μύθῳ,
οὐδ᾽ ἀπέδωχ᾽ ἵππους, ὧν εἵνεκα τηλόθεν ἦλθεν.
σοὶ δ᾽ ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ Κῆρα μέλαιναν
ἐξ ἐμέθεν τεύξεσθαι, ἐμῷ δ᾽ ὑπὸ δουρὶ δαμέντα
εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ᾽ Ἄϊδι κλυτοπώλῳ.
Ὣς φάτο Σαρπηδών· ὁ δ᾽ ἀνέσχετο μείλινον ἔγχος
Τληπόλεμος, καὶ τῶν μὲν ἁμαρτῇ δούρατα μακρὰ
ἐκ χειρῶν ἤϊξαν· ὁ μὲν βάλεν αὐχένα μέσσον
Σαρπηδών, αἰχμὴ δὲ διαμπερὲς ἦλθ᾽ ἀλεγεινή·
τὸν δὲ κατ᾽ ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν.
Τληπόλεμος δ᾽ ἄρα μηρὸν ἀριστερὸν ἔγχεϊ μακρῷ
βεβλήκειν· αἰχμὴ δὲ διέσσυτο μαιμώωσα,
ὀστέῳ ἐγχριμφθεῖσα, πατὴρ δ᾽ ἔτι λοιγὸν ἄμυνεν.
Οἱ μὲν ἄρ᾽ ἀντίθεον Σαρπηδόνα δῖοι ἑταῖροι
ἐξέφερον πολέμοιο· βάρυνε δέ μιν δόρυ μακρὸν
ἑλκόμενον· τὸ μὲν οὔτις ἐπεφράσατ᾽, οὐδ᾽ ἐνόησεν,
μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ μείλινον, ὄφρ᾽ ἐπιβαίη,
σπευδόντων· τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποντες.
Τληπόλεμον δ᾽ ἑτέρωθεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
ἐξέφερον πολέμοιο· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς,
τλήμονα θυμὸν ἔχων· μαίμησε δέ οἱ φίλον ἦτορ·
μερμήριξε δ᾽ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
ἢ προτέρω Διὸς υἱὸν ἐριγδούποιο διώκοι,
ἢ ὅγε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο.
οὐδ᾽ ἄρ᾽ Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μόρσιμον ἦεν,
ἴφθιμον Διὸς υἱὸν ἀποκτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ·
τῷ ῥα κατὰ πληθὺν Λυκίων τράπε θυμὸν Ἀθήνη.
ἔνθ᾽ ὅγε Κοίρανον εἷλεν, Ἀλάστορά τε Χρομίον τε,
Ἄλκανδρόν θ᾽ Ἅλιόν τε, Νοήμονά τε Πρύτανίν τε·
καί νύ κ᾽ ἔτι πλέονας Λυκίων κτάνε δῖος Ὀδυσσεύς,
εἰ μὴ ἄρ᾽ ὀξὺ νόησε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ.
βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
δεῖμα φέρων Δαναοῖσι· χάρη δ᾽ ἄρα οἱ προσιόντι
Σαρπηδών, Διὸς υἱός, ἔπος δ᾽ ὀλοφυδνὸν ἔειπε·

Digitized by Google

Πριαμίδη, μὴ δή με ἕλωρ Δαναοῖσιν ἐάσῃς
κεῖσθαι, ἀλλ' ἐπάμυνον! ἔπειτά με καὶ λίποι αἰὼν
ἐν πόλει ὑμετέρῃ· ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἔγωγε
νοστήσας οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
εὐφρανέειν ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν.
Ὣς φάτο· τὸν δ' οὔτι προςέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ,
ἀλλὰ παρήϊξεν, λελιημένος, ὄφρα τάχιστα
ὤσαιτ' Ἀργείους, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο.
οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα δῖοι ἑταῖροι
εἷσαν ὑπ' αἰγιόχοιο Διὸς περικαλλέϊ φηγῷ·
ἐκ δ' ἄρα οἱ μηροῦ δόρυ μείλινον ὦσε θύραζε
ἴφθιμος Πελάγων, ὅς οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος·
τὸν δ' ἔλιπε ψυχή, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς·
αὖτις δ' ἀμπνύνθη, περὶ δὲ πνοιὴ Βορέαο
ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν.
Ἀργεῖοι δ' ὑπ' Ἄρηϊ καὶ Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ
οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν,
οὔτε ποτ' ἀντεφέροντο μάχῃ, ἀλλ' αἰὲν ὀπίσσω
χάζονθ', ὡς ἐπύθοντο μετὰ Τρώεσσιν Ἄρηα.
Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν
Ἕκτωρ τε, Πριάμοιο πάϊς, καὶ χάλκεος Ἄρης;
Ἀντίθεον Τεύθραντ', ἐπὶ δὲ πλήξιππον Ὀρέστην,
Τρῆχόν τ' αἰχμητὴν Αἰτώλιον, Οἰνόμαόν τε,
Οἰνοπίδην θ' Ἕλενον, καὶ Ὀρέσβιον αἰολομίτρην,
ὅς ῥ' ἐν Ὕλῃ ναίεσκε, μέγα πλούτοιο μεμηλώς,
λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισίδι· πὰρ δέ οἱ ἄλλοι
ναῖον Βοιωτοί, μάλα πίονα δῆμον ἔχοντες.
Τοὺς δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ,
αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προςηύδα·
Ὢ πόποι! αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
ἦ ῥ' ἅλιον τὸν μῦθον ὑπέστημεν Μενελάῳ,
Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι,
εἰ οὕτω μαίνεσθαι ἐάσομεν οὖλον Ἄρηα.
ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.

Digitized by Google

Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
ἡ μὲν ἐποιχομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
Ἥρη, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο·
Ἥβη δ' ἀμφ' ὀχέεσσι θοῶς βάλε καμπύλα κύκλα,
χάλκεα, ὀκτάκνημα, σιδηρέῳ ἄξονι ἀμφίς.
τῶν ἤτοι χρυσέη ἴτυς ἄφθιτος, αὐτὰρ ὕπερθεν
χάλκε' ἐπίσσωτρα προσαρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι·
πλῆμναι δ' ἀργύρου εἰσὶ περίδρομοι ἀμφοτέρωθεν·
δίφρος δὲ χρυσέοισι καὶ ἀργυρέοισιν ἱμᾶσιν
ἐντέταται· δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγές εἰσιν.
τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος ῥυμὸς πέλεν· αὐτὰρ ἐπ' ἄκρῳ
δῆσε χρύσειον καλὸν ζυγόν, ἐν δὲ λέπαδνα
κάλ' ἔβαλε, χρύσει'· ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν Ἥρη
ἵππους ὠκύποδας, μεμαυῖ' ἔριδος καὶ ἀϋτῆς.
Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει,
ποικίλον, ὅν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν·
ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδῦσα Διὸς νεφεληγερέταο,
τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.
ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
δεινήν, ἣν πέρι μὲν πάντη φόβος ἐστεφάνωται·
ἐν δ' Ἔρις, ἐν δ' Ἀλκή, ἐν δὲ κρυόεσσα Ἰωκή·
ἐν δέ τε Γοργείη κεφαλή, δεινοῖο πελώρου,
δεινή τε σμερδνή τε, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τετραφάληρον,
χρυσείην, ἑκατὸν πολίων πρυλέεσσ' ἀραρυῖαν.
ἐς δ' ὄχεα φλόγεα ποσὶ βήσετο· λάζετο δ' ἔγχος
βριθύ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
ἡρώων, τοῖσίντε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους·
αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι,
τῇς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὔλυμπός τε,
ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι.
τῇ ῥα δι' αὐτάων κεντρηνεκέας ἔχον ἵππους·
εὗρον δὲ Κρονίωνα θεῶν ἄτερ ἥμενον ἄλλων.

Digitized by Google

ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.
ἔνθ' ἵππους στήσασα θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Ζῆν' ὕπατον Κρονίδην ἐξείρετο καὶ προςέειπεν·
Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ Ἄρει τάδε καρτερὰ ἔργα,
ὁσσάτιόν τε καὶ οἷον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν
μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον; ἐμοὶ δ' ἄχος· οἱ δὲ ἕκηλοι
τέρπονται Κύπρις τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες, ὃς οὔτινα οἶδε θέμιστα.
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεαι, αἴ κεν Ἄρηα
λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξ ἀποδίωμαι;
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προςέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
ἄγρει μάν οἱ ἔπορσον Ἀθηναίην ἀγελείην,
ἥ ἑ μάλιστ' εἴωθε κακῇς ὀδύνῃσι πελάζειν.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
μάστιξεν δ' ἵππους· τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
ὅσσον δ' ἠεροειδὲς ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν,
ἥμενος ἐν σκοπιῇ, λεύσσων ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
τόσσον ἐπιθρώσκουσι θεῶν ὑψηχέες ἵπποι.
ἀλλ' ὅτε δὴ Τροίην ἶξον, ποταμώ τε ῥέοντε,
ἧχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος,
ἔνθ' ἵππους ἔστησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
λύσασ' ἐξ ὀχέων· περὶ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν·
τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι.
Αἱ δὲ βάτην, τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι,
ἀνδράσιν Ἀργείοισιν ἀλεξέμεναι μεμαυῖαι.
ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον, ὅθι πλεῖστοι καὶ ἄριστοι
ἕστασαν, ἀμφὶ βίην Διομήδεος ἱπποδάμοιο
εἰλόμενοι, λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν,
ἢ συσὶ κάπροισιν, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν·
ἔνθα στᾶσ' ἤϋσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Στέντορι εἰσαμένη μεγαλήτορι, χαλκεοφώνῳ,
ὃς τόσον αὐδήσασχ', ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα·
Αἰδώς, Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγητοί!

Digitized by Google

ὄφρα μὲν ἐς πόλεμον πωλέσκετο δῖος Ἀχιλλεύς,
οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Δαρδανιάων
οἴχνεσκον· κείνου γὰρ ἐδείδισαν ὄβριμον ἔγχος·
νῦν δὲ ἑκὰς πόλιος κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται.
 Ὣς εἰποῦσ' ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Τυδείδῃ δ' ἐπόρουσε θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη·
εὗρε δὲ τόνγε ἄνακτα παρ' ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
ἕλκος ἀναψύχοντα, τό μιν βάλε Πάνδαρος ἰῷ.
ἱδρὼς γάρ μιν ἔτειρεν ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος
ἀσπίδος εὐκύκλου· τῷ τείρετο, κάμνε δὲ χεῖρα·
ἂν δ' ἴσχων τελαμῶνα, κελαινεφὲς αἷμ' ἀπομόργνυ.
ἱππείου δὲ θεὰ ζυγοῦ ἥψατο, φώνησέν τε·
 Ἦ ὀλίγον οἷ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς·
Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής.
καί ῥ' ὅτε πέρ μιν ἐγὼ πολεμίζειν οὐκ εἴασκον,
οὐδ' ἐκπαιφάσσειν, ὅτε τ' ἤλυθε νόσφιν Ἀχαιῶν
ἄγγελος ἐς Θήβας, πολέας μετὰ Καδμείωνας·
δαίνυσθαί μιν ἄνωγον ἐνὶ μεγάροισιν ἕκηλον·
αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἔχων ὃν καρτερόν, ὡς τοπάρος περ,
κούρους Καδμείων προκαλίζετο, πάντα δ' ἐνίκα.
[ῥηϊδίως· τοίη οἱ ἐγὼν ἐπιτάῤῥοθος ἦα.]
σοὶ δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ παρά θ' ἵσταμαι, ἠδὲ φυλάσσω,
καί σε προφρονέως κέλομαι Τρώεσσι μάχεσθαι.
ἀλλά σευ ἢ κάματος πολυάϊξ γυῖα δέδυκεν,
ἤ νύ σέ που δέος ἴσχει ἀκήριον· οὐ σύγ' ἔπειτα
Τυδέος ἔκγονός ἐσσι δαΐφρονος Οἰνείδαο.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
γιγνώσκω σε, θεά, θύγατερ Διὸς αἰγιόχοιο·
τῷ τοι προφρονέως ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω.
οὔτε τί με δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνος·
ἀλλ' ἔτι σῶν μέμνημαι ἐφετμέων, ἃς ἐπέτειλας.
οὔ μ' εἴας μακάρεσσι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
ἔλθῃσ' ἐς πόλεμον, τήνγ' οὐτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ.

Digitized by Google

τοὔνεκα νῦν αὐτός τ' ἀναχάζομαι, ἠδὲ καὶ ἄλλους
'Αργείους ἐκέλευσα ἀλήμεναι ἐνθάδε πάντας·
γιγνώσκω γὰρ Ἄρηα μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις 'Αθήνη·
Τυδείδη Διόμηδες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
μήτε σύγ' Ἄρηα τόγε δείδιθι, μήτε τιν' ἄλλον
ἀθανάτων· τοίη τοι ἐγὼν ἐπιτάῤῥοθός εἰμι.
ἀλλ' ἄγ', ἐπ' Ἄρηϊ πρώτῳ ἔχε μώνυχας ἵππους·
τύψον δὲ σχεδίην, μηδ' ἅζεο θοῦρον Ἄρηα
τοῦτον μαινόμενον, τυκτὸν κακόν, ἀλλοπρόσαλλον·
ὃς πρώην μὲν ἐμοί τε καὶ Ἥρῃ στεῦτ' ἀγορεύων
Τρωσὶ μαχήσεσθαι, ἀτὰρ 'Αργείοισιν ἀρήξειν·
νῦν δὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλεῖ, τῶν δὲ λέλασται.
Ὣς φαμένη, Σθένελον μὲν ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε,
χειρὶ πάλιν ἐρύσασ'· ὁ δ' ἄρ' ἐμμαπέως ἀπόρουσεν.
ἡ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε παραὶ Διομήδεα δῖον
ἐμμεμαυῖα θεά· μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων
βριθοσύνῃ· δεινὴν γὰρ ἄγεν θεὸν ἄνδρα τ' ἄριστον.
λάζετο δὲ μάστιγα καὶ ἡνία Παλλὰς 'Αθήνη·
αὐτίκ' ἐπ' Ἄρηϊ πρώτῳ ἔχε μώνυχας ἵππους.
ἤτοι ὁ μὲν Περίφαντα πελώριον ἐξενάριζεν,
Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστον, 'Οχησίου ἀγλαὸν υἱόν·
τὸν μὲν Ἄρης ἐνάριζε μιαιφόνος· αὐτὰρ 'Αθήνη
δῦν' Ἄϊδος κυνέην, μή μιν ἴδοι ὄβριμος Ἄρης.
Ὡς δὲ ἴδε βροτολοιγὸς Ἄρης Διομήδεα δῖον,
ἤτοι ὁ μὲν Περίφαντα πελώριον αὐτόθ' ἔασεν
κεῖσθαι, ὅθι πρῶτον κτείνων ἐξαίνυτο θυμόν·
αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰθὺς Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
πρόσθεν Ἄρης ὠρέξαθ' ὑπὲρ ζυγὸν ἡνία θ' ἵππωι,
ἔγχεϊ χαλκείῳ, μεμαὼς ἀπὸ θυμὸν ἑλέσθαι·
καὶ τόγε χειρὶ λαβοῦσα θεὰ γλαυκῶπις 'Αθήνη,
ὦσεν ὑπ' ἐκ δίφροιο ἐτώσιον ἀϊχθῆναι.
δεύτερος αὖθ' ὡρμᾶτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
ἔγχεϊ χαλκείῳ· ἐπέρεισε δὲ Παλλὰς 'Αθήνη

Digitized by Google

νείατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρην·
τῇ ῥά μιν οὖτα τυχών, διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψε
ἐκ δὲ δόρυ σπάσεν αὖτις. ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος
ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
ἀνέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρηος.
τοὺς δ' ἄρ' ὑπὸ τρόμος εἷλεν Ἀχαιούς τε Τρῶάς
δείσαντας· τόσον ἔβραχ' Ἄρης ἆτος πολέμοιο.
Οἵη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ,
καύματος ἐξ ἀνέμοιο δυσαέος ὀρνυμένοιο·
τοῖος Τυδείδῃ Διομήδεϊ χάλκεος Ἄρης
φαίνεθ', ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν.
καρπαλίμως δ' ἵκανε θεῶν ἕδος, αἰπὺν Ὄλυμπον
πὰρ δὲ Διῒ Κρονίωνι καθέζετο, θυμὸν ἀχεύων,
δεῖξεν δ' ἄμβροτον αἷμα, καταῤῥέον ἐξ ὠτειλῆς,
καί ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ ὁρῶν τάδε καρτερὰ ἔργ
αἰεί τοι ῥίγιστα θεοὶ τετληότες εἰμὲν
ἀλλήλων ἰότητι, χάριν ἄνδρεσσι φέροντες.
σοὶ πάντες μαχόμεσθα· σὺ γὰρ τέκες ἄφρονα κού
οὐλομένην, ᾗτ' αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμηλεν.
ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
σοί τ' ἐπιπείθονται, καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος·
ταύτην δ' οὔτ' ἔπεϊ προτιβάλλεαι, οὔτε τι ἔργῳ,
ἀλλ' ἀνιεῖς, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖδ' ἀΐδηλον·
ἢ νῦν Τυδέος υἱόν, ὑπέρθυμον Διομήδεα,
μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Κύπριδα μὲν πρῶτον σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρ
αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο, δαίμονι ἶσος·
ἀλλά μ' ὑπήνεικαν ταχέες πόδες· ἦ τέ κε δηρὸν
αὐτοῦ πήματ' ἔπασχον ἐν αἰνῇσιν νεκάδεσσιν,
ἤ κε ζὼς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσιν.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη νεφεληγερέτα Ζ
μήτι μοι, ἀλλοπρόσαλλε, παρεζόμενος μινύριζε·
ἔχθιστος δέ μοί ἐσσι θεῶν, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν.

Digitized by Google

μητρός τοι μένος ἐστὶν ἀάσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν,
Ἥρης· τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημ' ἐπέεσσιν.
τῷ σ' ὀΐω κείνης τάδε πάσχειν ἐννεσίῃσιν.
ἀλλ' οὐ μάν σ' ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγε' ἔχοντα·
ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἐσσί, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ.
εἰ δέ τευ ἐξ ἄλλου γε θεῶν γένευ ὧδ' ἀΐδηλος,
καί κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος Οὐρανιώνων.
Ὣς φάτο, καὶ Παιήον' ἀνώγει ἰήσασθαι.
τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων
ἠκέσατ'· οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γ' ἐτέτυκτο.
ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν,
ὑγρὸν ἐόν· μάλα δ' ὦκα περιστρέφεται κυκόωντι·
ὣς ἄρα καρπαλίμως ἰήσατο θοῦρον Ἄρηα.
τὸν δ' Ἥβη λοῦσεν, χαρίεντα δὲ εἵματα ἕσσεν·
πὰρ δὲ Διὶ Κρονίωνι καθέζετο, κύδεϊ γαίων.
Αἱ δ' αὖτις πρὸς δῶμα Διὸς μεγάλοιο νέοντο,
Ἥρη τ' Ἀργείη καὶ Ἀλαλκομενηῒς Ἀθήνη,
παύσασαι βροτολοιγὸν Ἄρην ἀνδροκτασιάων.

Digitized by Google

Digitized by Google

ΙΛΙΑΔΟΣ Ζ.

Ἕκτορος καὶ Ἀνδρομάχης ὁμιλία.

Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή·
πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἴθυσε μάχη πεδίοιο,
ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα,
μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ῥοάων.
  Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος, ἕρκος Ἀχαιῶν,
Τρώων ῥῆξε φάλαγγα, φόως δ' ἑτάροισιν ἔθηκεν,
ἄνδρα βαλών, ὃς ἄριστος ἐνὶ Θρήκεσσι τέτυκτο,
υἱὸν Ἐϋσσώρου, Ἀκάμαντ' ἠΰν τε μέγαν τε.
τόν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἱπποδασείης,
ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὀστέον εἴσω
αἰχμὴ χαλκείη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
  Ἄξυλον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Τευθρανίδην, ὃς ἔναιεν ἐϋκτιμένῃ ἐν Ἀρίσβῃ,
ἀφνειὸς βιότοιο, φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισιν·
πάντας γὰρ φιλέεσκεν, ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων.
ἀλλά οἱ οὔτις τῶνγε τότ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
πρόσθεν ὑπαντιάσας· ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα,
αὐτόν, καὶ θεράποντα Καλήσιον, ὅς ῥα τόθ' ἵππων
ἔσκεν ὑφηνίοχος· τὼ δ' ἄμφω γαῖαν ἐδύτην.
  Δρῆσον δ' Εὐρύαλος καὶ Ὀφέλτιον ἐξενάριξεν·
βῆ δὲ μετ' Αἴσηπον καὶ Πήδασον, οὕς ποτε Νύμφη

Digitized by Google

νηῒς Ἀβαρβαρέη τέκ' ἀμύμονι Βουκολίωνι.
Βουκολίων δ' ἦν υἱὸς ἀγαυοῦ Λαομέδοντος,
πρεσβύτατος γενεῇ, σκότιον δέ ἑ γείνατο μήτηρ·
ποιμαίνων δ' ἐπ' ὄεσσι μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ,
ἡ δ' ὑποκυσσαμένη διδυμάονε γείνατο παῖδε·
καὶ μὲν τῶν ὑπέλυσε μένος καὶ φαίδιμα γυῖα
Μηκιστηϊάδης, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
Ἀστύαλον δ' ἄρ' ἔπεφνε μενεπτόλεμος Πολυποίτης·
Πιδύτην δ' Ὀδυσεὺς Περκώσιον ἐξενάριξεν
ἔγχεϊ χαλκείῳ Τεῦκρος δ' Ἀρετάονα δῖον.
Ἀντίλοχος δ' Ἄβληρον ἐνήρατο δουρὶ φαεινῷ
Νεστορίδης· Ἔλατον δὲ ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
ναῖε δέ, Σατνιόεντος ἐϋῤῥείταο παρ' ὄχθας,
Πήδασον αἰπεινήν. Φύλακον δ' ἕλε Λήϊτος ἥρως
φεύγοντ'· Εὐρύπυλος δὲ Μελάνθιον ἐξενάριξεν.
Ἄδρηστον δ' ἄρ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
ζωὸν ἕλ'· ἵππω γάρ οἱ ἀτυζομένω πεδίοιο,
ὄζῳ ἔνι βλαφθέντε μυρικίνῳ, ἀγκύλον ἅρμα
ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, αὐτὼ μὲν ἐβήτην
πρὸς πόλιν, ᾗπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο·
αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη
πρηνὴς ἐν κονίῃσιν ἐπὶ στόμα· πὰρ δέ οἱ ἔστη
Ἀτρείδης Μενέλαος, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος.
Ἄδρηστος δ' ἄρ' ἔπειτα λαβὼν ἐλλίσσετο γούνων·
Ζώγρει, Ἀτρέος υἱέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα.
πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται,
χαλκός τε χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος·
τῶν κέν τοι χαρίσαιτο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,
εἴ κεν ἐμὲ ζωὸν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ὣς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν.
καὶ δή μιν τάχ' ἔμελλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
δώσειν ᾧ θεράποντι καταξέμεν· ἀλλ' Ἀγαμέμνων
ἀντίος ἦλθε θέων, καὶ ὁμοκλήσας ἔπος ηὔδα·
Ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε, τίη δὲ σὺ κήδεαι αὔτως
ἀνδρῶν; ἦ τοι ἄριστα πεποίηται κατὰ οἶκον

Digitized by Google

πρὸς Τρώων· τῶν μή τις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον,
χεῖράς θ' ἡμετέρας· μηδ' ὅντινα γαστέρι μήτηρ
κοῦρον ἐόντα φέροι, μηδ' ὃς φύγοι· ἀλλ' ἅμα πάντες
Ἰλίου ἐξαπολοίατ' ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι.
Ὣς εἰπὼν ἔτρεψεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως,
αἴσιμα παρειπών. ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ὤσατο χειρὶ
ἥρω' Ἄδρηστον· τὸν δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
οὖτα κατὰ λαπάρην· ὁ δ' ἀνετράπετ'· Ἀτρείδης δὲ
λὰξ ἐν στήθεσι βάς, ἐξέσπασε μείλινον ἔγχος.
Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας·
Ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρηος,
μή τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετόπισθεν
μιμνέτω, ὥς κεν πλεῖστα φέρων ἐπὶ νῆας ἵκηται·
ἀλλ' ἄνδρας κτείνωμεν· ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ἕκηλοι
νεκροὺς ἂμ πεδίον συλήσετε τεθνηῶτας.
Ὣς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
ἔνθα κεν αὖτε Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἴλιον εἰςανέβησαν, ἀναλκείῃσι δαμέντες,
εἰ μὴ ἄρ' Αἰνείᾳ τε καὶ Ἕκτορι εἶπε παραστὰς
Πριαμίδης Ἕλενος, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·
Αἰνεία τε καὶ Ἕκτορ· ἐπεὶ πόνος ὔμμι μάλιστα
Τρώων καὶ Λυκίων ἐγκέκλιται, οὕνεκ' ἄριστοι
πᾶσαν ἐπ' ἰθύν ἐστε μάχεσθαί τε φρονέειν τε·
στῆτ' αὐτοῦ, καὶ λαὸν ἐρυκάκετε πρὸ πυλάων,
πάντῃ ἐποιχόμενοι, πρὶν αὖτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν
φεύγοντας πεσέειν, δηΐοισι δὲ χάρμα γενέσθαι.
αὐτὰρ ἐπεί κε φάλαγγας ἐποτρύνητον ἁπάσας,
ἡμεῖς μὲν Δαναοῖσι μαχησόμεθ', αὖθι μένοντες,
καὶ μάλα τειρόμενοί περ· ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει·
Ἕκτορ, ἀτὰρ σὺ πόλινδε μετέρχεο, εἰπὲ δ' ἔπειτα
μητέρι σῇ καὶ ἐμῇ· ἡ δὲ ξυνάγουσα γεραιὰς
νηὸν Ἀθηναίης γλαυκώπιδος ἐν πόλει ἄκρῃ,
οἴξασα κληῗδι θύρας ἱεροῖο δόμοιο,
πέπλον, ὅς οἱ δοκέει χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος
εἶναι ἐνὶ μεγάρῳ, καί οἱ πολὺ φίλτατος αὐτῇ,

Digitized by Google

θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠϋκόμοιο·
καί οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ,
ἤνις, ἠκέστας, ἱερευσέμεν, αἴ κ' ἐλεήσῃ
ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
αἴ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχῃ Ἰλίου ἱρῆς,
ἄγριον αἰχμητήν, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο·
ὃν δὴ ἐγὼ κάρτιστον Ἀχαιῶν φημὶ γενέσθαι.
οὐδ' Ἀχιλῆά ποθ' ὧδέ γ' ἐδείδιμεν, ὄρχαμον ἀν
ὅνπερ φασὶ θεᾶς ἐξ ἔμμεναι· ἀλλ' ὅδε λίην
μαίνεται, οὐδέ τίς οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν.
Ὣς ἔφαθ'· Ἕκτωρ δ' οὔτι κασιγνήτῳ ἀπίθησ
αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε·
πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα, κατὰ στρατὸν ᾤχετο πάν
ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.
οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν·
Ἀργεῖοι δ' ὑπεχώρησαν, λῆξαν δὲ φόνοιο·
φὰν δέ τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
Τρωσὶν ἀλεξήσοντα κατελθέμεν· ὣς ἐλέλιχθεν.
Ἕκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας·
Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
ὄφρ' ἂν ἐγὼ βείω προτὶ Ἴλιον, ἠδὲ γέρουσιν
εἴπω βουλευτῇσι καὶ ἡμετέρῃς ἀλόχοισιν,
δαίμοσιν ἀρήσασθαι, ὑποσχέσθαι δ' ἑκατόμβας.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα κελαι
ἄντυξ, ἣ πυμάτη θέεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης.—
Γλαῦκος δ', Ἱππολόχοιο πάϊς, καὶ Τυδέος υἱὸς
ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι.
οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
τὸν πρότερος προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε, καταθνητῶν ἀνθρώπων
οὐ μὲν γάρ ποτ' ὄπωπα μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ
τοπρίν· ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἁπάντ

Digitized by Google

δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσιν.
εἰ δέ τις ἀϑανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουϑας,
οὐκ ἂν ἔγωγε ϑεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην.
οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱός, κρατερὸς Λυκόοργος,
δὴν ἦν, ὅς ῥα ϑεοῖσιν ἐπουρανίοισιν ἔριζεν·
ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιϑήνας
σεῦε κατ' ἠγάϑεον Νυσήϊον· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
ϑύσϑλα χαμαὶ κατέχευαν, ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου
ϑεινόμεναι βουπλῆγι· Διώνυσος δὲ φοβηϑεὶς
δύσεϑ' ἁλὸς κατὰ κῦμα· Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ
δειδιότα· κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλῇ.
τῷ μὲν ἔπειτ' ὀδύσαντο ϑεοὶ ῥεῖα ζώοντες,
καί μιν τυφλὸν ἔϑηκε Κρόνου παῖς· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
ἦν, ἐπεὶ ἀϑανάτοισιν ἀπήχϑετο πᾶσι ϑεοῖσιν.
οὐδ' ἂν ἐγὼ μακάρεσσι ϑεοῖς ἐϑέλοιμι μάχεσϑαι.
εἰ δέ τίς ἐσσι βροτῶν, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν,
ἆσσον ἴϑ', ὥς κεν ϑᾶσσον ὀλέϑρου πείραϑ' ἵκηαι.
Τὸν δ' αὖϑ' Ἱππολόχοιο προσηύδα φαίδιμος υἱός·
Τυδείδη μεγάϑυμε, τίη γενεὴν ἐρεείνεις;
οἵη περ φύλλων γενεή, τοιήδε, καὶ ἀνδρῶν.
φύλλα τὰ μέν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ ϑ' ὕλη
τηλεϑόωσα φύει· ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη·
ὣς ἀνδρῶν γενεὴ ἡμὲν φύει, ἡδ' ἀπολήγει.
εἰ δ' ἐϑέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῇς
ἡμετέρην γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν·
ἔστι πόλις Ἐφύρη, μυχῷ Ἄργεος ἱπποβότοιο,
ἔνϑα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν,
Σίσυφος Αἰολίδης· ὁ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκεϑ' υἱόν·
αὐτὰρ Γλαῦκος ἔτικτεν ἀμύμονα Βελλεροφόντην·
τῷ δὲ ϑεοὶ κάλλος τε καὶ ἠνορέην ἐρατεινὴν
ὤπασαν. αὐτάρ οἱ Προῖτος κάκ' ἐμήσατο ϑυμῷ·
ὅς ῥ' ἐκ δήμου ἔλασσεν, ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν
Ἀργείων· Ζεὺς γάρ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασσεν.
τῷ δὲ γυνὴ Προίτου ἐπεμήνατο, δῖ' Ἄντεια,
κρυπταδίῃ φιλότητι μιγήμεναι· ἀλλὰ τὸν οὔτι

Digitized by Google

πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέοντα, δαΐφρονα Βελλεροφόντην.
ἡ δὲ ψευσαμμένη Προῖτον βασιλῆα προςηύδα·
Τεθναίης, ὦ Προῖτ', ἢ κάκτανε Βελλεροφόντην,
ὅς μ' ἔθελεν φιλότητι μιγήμεναι, οὐκ ἐθελούσῃ.
Ὣς φάτο· τὸν δὲ ἄνακτα χόλος λάβεν, οἷον ἄκουσεν·
κτεῖναι μέν ῥ' ἀλέεινε, σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ,
πέμπε δέ μιν Λυκίηνδε, πόρεν δ' ὅγε σήματα λυγρά,
γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά·
δεῖξαι δ' ἠνώγειν ᾧ πενθερῷ, ὄφρ' ἀπόλοιτο.
αὐτὰρ ὁ βῆ Λυκίηνδε θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ·
ἀλλ' ὅτε δὴ Λυκίην ἷξε, Ξάνθον τε ῥέοντα,
προφρονέως μιν τῖεν ἄναξ Λυκίης εὐρείης.
ἐννῆμαρ ξείνισσε, καὶ ἐννέα βοῦς ἱέρευσεν·
ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς·
καὶ τότε μιν ἐρέεινε, καὶ ᾔτεε σῆμα ἰδέσθαι,
ὅ, ττι ῥά οἱ γαμβροῖο πάρα Προίτοιο φέροιτο.
αὐτὰρ ἐπειδὴ σῆμα κακὸν παρεδέξατο γαμβροῦ,
πρῶτον μέν ῥα Χίμαιραν ἀμαιμακέτην ἐκέλευσεν
πεφνέμεν—ἡ δ' ἄρ' ἔην θεῖον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων·
πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα·
δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο—
καὶ τὴν μὲν κατέπεφνε, θεῶν τεράεσσι πιθήσας.
δεύτερον αὖ Σολύμοισι μαχήσατο κυδαλίμοισιν·
καρτίστην δὴ τήνγε μάχην φάτο δύμεναι ἀνδρῶν·
τοτρίτον αὖ κατέπεφνεν Ἀμαζόνας ἀντιανείρας.
τῷ δ' ἄρ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινεν·
κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίστους,
εἷσε λόχον· τοὶ δ' οὔτι πάλιν οἰκόνδε νέοντο·
πάντας γὰρ κατέπεφνεν ἀμύμων Βελλεροφόντης.
ἀλλ' ὅτε δὴ γίγνωσκε θεοῦ γόνον ἠῢν ἐόντα,
αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὅγε θυγατέρα ἥν·
δῶκε δέ οἱ τιμῆς βασιληΐδος ἥμισυ πάσης·
καὶ μέν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον, ἔξοχον ἄλλων,
καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο.
ἡ δ' ἔτεκε τρία τέκνα δαΐφρονι Βελλεροφόντῃ,

Digitized by Google

Ἴσανδρόν τε καὶ Ἱππόλοχον καὶ Λαοδάμειαν—
Λαοδαμείῃ μὲν παρελέξατο μητίετα Ζεύς·
ἡ δ' ἔτεκ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα χαλκοκορυστήν—
ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κεῖνος ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν,
ἤτοι ὁ κὰπ πεδίον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο,
ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.
Ἴσανδρον δέ οἱ υἱὸν Ἄρης ἆτος πολέμοιο
μαρνάμενον Σολύμοισι κατέκτανε κυδαλίμοισιν·
τὴν δὲ χολωσαμένη χρυσήνιος Ἄρτεμις ἔκτα.
Ἱππόλοχος δέ μ' ἔτικτε, καὶ ἐκ τοῦ φημὶ γενέσθαι·
πέμπε δέ μ' ἐς Τροίην, καί μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν,
αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων,
μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, οἳ μέγ' ἄριστοι
ἔν τ' Ἐφύρῃ ἐγένοντο καὶ ἐν Λυκίῃ εὐρείῃ.
ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι.
  Ὣς φάτο· γήθησεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
ἔγχος μὲν κατέπηξεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
αὐτὰρ ὁ μειλιχίοισι προσηύδα ποιμένα λαῶν·
  Ἦ ῥά νύ μοι ξεῖνος πατρώϊός ἐσσι παλαιός·
Οἰνεὺς γάρ ποτε δῖος ἀμύμονα Βελλεροφόντην
ξείνισ' ἐνὶ μεγάροισιν, ἐείκοσιν ἤματ' ἐρύξας·
οἱ δὲ καὶ ἀλλήλοισι πόρον ξεινήϊα καλά.
Οἰνεὺς μὲν ζωστῆρα δίδου φοίνικι φαεινόν,
Βελλεροφόντης δὲ χρύσεον δέπας ἀμφικύπελλον·
καί μιν ἐγὼ κατέλειπον ἰὼν ἐν δώμασ' ἐμοῖσιν.
Τυδέα δ' οὐ μέμνημαι· ἐπεί μ' ἔτι τυτθὸν ἐόντα
κάλλιφ', ὅτ' ἐν Θήβῃσιν ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν.
τῷ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξεῖνος φίλος Ἄργεϊ μέσσῳ
εἰμί, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ, ὅτε κεν τῶν δῆμον ἵκωμαι.
ἔγχεα δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα καὶ δι' ὁμίλου.
πολλοὶ μὲν γὰρ ἐμοὶ Τρῶες κλειτοί τ' ἐπίκουροι,
κτείνειν, ὅν κε θεός γε πόρῃ, καὶ ποσσὶ κιχείω·
πολλοὶ δ' αὖ σοὶ Ἀχαιοί, ἐναιρέμεν, ὅν κε δύνηαι·
τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν· ὄφρα καὶ οἵδε
γνῶσιν, ὅτι ξεῖνοι πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι.

Digitized by Google

Ὣς ἄρα φωνήσαντε, καθ' ἵππων ἀΐξαντε,
χεῖράς τ' ἀλλήλων λαβέτην, καὶ πιστώσαντο.
ἔνθ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεύς,
ὃς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβεν,
χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων.—
Ἕκτωρ δ' ὡς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανε
ἀμφ' ἄρα μιν Τρώων ἄλοχοι θέον ἠδὲ θύγατρες,
εἰρόμεναι παῖδάς τε, κασιγνήτους τε ἔτας τε,
καὶ πόσιας· ὁ δ' ἔπειτα θεοῖς εὔχεσθαι ἀνώγει
πάσας ἑξείης· πολλῇσι δὲ κήδε' ἐφῆπτο.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο δόμον περικαλλέ' ἵκανεν,
ξεστῇς αἰθούσῃσι τετυγμένον—αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο,
πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι· ἔνθα δὲ παῖδες
κοιμῶντο Πριάμοιο παρὰ μνηστῇς ἀλόχοισιν.
κουράων δ' ἑτέρωθεν ἐναντίοι ἔνδοθεν αὐλῆς
δώδεκ' ἔσαν τέγεοι θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο,
πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι· ἔνθα δὲ γαμβροὶ
κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοίῃς ἀλόχοισιν—
ἔνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ,
Λαοδίκην ἐσάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην·
ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε
Τέκνον, τίπτε λιπὼν πόλεμον θρασὺν εἰλήλουθα
ἦ μάλα δὴ τείρουσι δυςώνυμοι υἷες Ἀχαιῶν,
μαρνάμενοι περὶ ἄστυ· σὲ δ' ἐνθάδε θυμὸς ἀνῆκεν
ἐλθόντ', ἐξ ἄκρης πόλιος Διῒ χεῖρας ἀνασχεῖν.
ἀλλὰ μέν', ὄφρα κέ τοι μελιηδέα οἶνον ἐνείκω,
ὡς σπείσῃς Διῒ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν
πρῶτον· ἔπειτα δέ κ' αὐτὸς ὀνήσεαι, αἴ κε πίῃσθα.
ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει·
ὡς τύνη κέκμηκας, ἀμύνων σοῖσιν ἔτῃσιν.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἕκτω
μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μῆτερ,

Digitized by Google

ἅζομαι· οὐδέ πῃ ἔστι, κελαινεφέϊ Κρονίωνι
αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον εὐχετάασθαι.
ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελείης
ἔρχεο σὺν θυέεσσιν, ἀολλίσσασα γεραιάς·
πέπλον δ', ὅστις τοι χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος
ἔστιν ἐνὶ μεγάρῳ, καί τοι πολὺ φίλτατος αὐτῇ,
τὸν θὲς Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠϋκόμοιο,
καί οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ,
ἤνις, ἠκέστας, ἱερευσέμεν, αἴ κ' ἐλεήσῃ
ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
αἴ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχῃ Ἰλίου ἱρῆς,
ἄγριον αἰχμητήν, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο.
ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελείης
ἔρχευ· ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι, ὄφρα καλέσσω,
αἴ κ' ἐθέλησ' εἰπόντος ἀκουέμεν· ὥς κέ οἱ αὖθι
γαῖα χάνοι! μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα
Τρωσί τε καὶ Πριάμῳ μεγαλήτορι, τοῖό τε παισίν.
εἰ κεῖνόν γε ἴδοιμι κατελθόντ' Ἄϊδος εἴσω,
φαίην κε φρέν' ἀτέρπου ὀϊζύος ἐκλελαθέσθαι.
Ὣς ἔφαθ'· ἡ δὲ μολοῦσα ποτὶ μέγαρ', ἀμφιπόλοισιν
κέκλετο· ταὶ δ' ἄρ' ἀόλλισσαν κατὰ ἄστυ γεραιάς.
αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηώεντα,
ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν
Σιδονίων, τὰς αὐτὸς Ἀλέξανδρος θεοειδὴς
ἤγαγε Σιδονίηθεν, ἐπιπλὼς εὐρέα πόντον,
τὴν ὁδόν, ἣν Ἑλένην περ ἀνήγαγεν εὐπατέρειαν.
τῶν ἕν' ἀειραμένη Ἑκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνῃ,
ὃς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν ἠδὲ μέγιστος,
ἀστὴρ δ' ὣς ἀπέλαμπεν· ἔκειτο δὲ νείατος ἄλλων.
βῆ δ' ἰέναι, πολλαὶ δὲ μετεσσεύοντο γεραιαί.
Αἱ δ' ὅτε νηὸν ἵκανον Ἀθήνης ἐν πόλει ἄκρῃ,
τῇσι θύρας ὤϊξε Θεανὼ καλλιπάρῃος,
Κισσηΐς, ἄλοχος Ἀντήνορος ἱπποδάμοιο·
τὴν γὰρ Τρῶες ἔθηκαν Ἀθηναίης ἱέρειαν.
αἱ δ' ὀλολυγῇ πᾶσαι Ἀθήνῃ χεῖρας ἀνέσχον.

Digitized by Google

ἡ δ' ἄρα πέπλον ἑλοῦσα Θεανὼ καλλιπάρῃος,
θῆκεν Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠϋκόμοιο·
εὐχομένη δ' ἠρᾶτο Διὸς κούρῃ μεγάλοιο·
Πότνι' Ἀθηναίη, ἐρυσίπτολι, δῖα θεάων,
ἆξον δὴ ἔγχος Διομήδεος, ἠδὲ καὶ αὐτὸν
πρηνέα δὸς πεσέειν Σκαιῶν προπάροιθε πυλάων·
ὄφρα τοι αὐτίκα νῦν δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ,
ἤνις, ἠκέστας, ἱερεύσομεν, αἴ κ' ἐλεήσῃς
ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα.
Ὣς ἔφατ' εὐχομένη· ἀνένευε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη.
ὣς αἱ μέν ῥ' εὔχοντο Διὸς κούρῃ μεγάλοιο·
Ἕκτωρ δὲ πρὸς δώματ' Ἀλεξάνδροιο βεβήκει
καλά, τά ῥ' αὐτὸς ἔτευξε σὺν ἀνδράσιν, οἳ τότ' ἄριστοι
ἦσαν ἐνὶ Τροίῃ ἐριβώλακι τέκτονες ἄνδρες·
οἵ οἱ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν,
ἐγγύθι τε Πριάμοιο καὶ Ἕκτορος, ἐν πόλει ἄκρῃ
ἔνθ' Ἕκτωρ εἰσῆλθε Διῒ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
ἔγχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυ· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης.
τὸν δ' εὗρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἕποντα,
ἀσπίδα καὶ θώρηκα καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφόωντα·
Ἀργείη δ' Ἑλένη μετ' ἄρα δμωῇσι γυναιξὶν
ἧστο, καὶ ἀμφιπόλοισι περικλυτὰ ἔργα κέλευεν.
τὸν δ' Ἕκτωρ νείκεσσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
Δαιμόνι', οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῷ.
λαοὶ μὲν φθινύθουσι, περὶ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος
μαρνάμενοι· σέο δ' εἵνεκ' ἀϋτή τε πτόλεμός τε
ἄστυ τόδ' ἀμφιδέδηε· σὺ δ' ἂν μαχέσαιο καὶ ἄλλῳ,
εἴ τινά που μεθιέντα ἴδοις στυγεροῦ πολέμοιο.
ἀλλ' ἄνα, μὴ τάχα ἄστυ πυρὸς δηΐοιο θέρηται.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
Ἕκτορ· ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν,
τοὔνεκά τοι ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκουσον.
οὔτοι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλῳ, οὐδὲ νεμέσσει,
ἥμην ἐν θαλάμῳ, ἔθελον δ' ἄχεϊ προτραπέσθαι.

Digitized by Google

νῦν δέ με παρειποῦσ' ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν,
ὥρμησ' ἐς πόλεμον· δοκέει δέ μοι ὧδε καὶ αὐτῷ
λώϊον ἔσσεσθαι· νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας.
ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, Ἀρήϊα τεύχεα δύω·
ἢ ἴθ', ἐγὼ δὲ μέτειμι· κιχήσεσθαι δέ σ' ὀΐω.
Ὣς φάτο· τὸν δ' οὔτι προςέφη κορυθαιόλος Ἕκτωρ.
τὸν δ' Ἑλένη μύθοισι προςηύδα μειλιχίοισιν·
Δᾶερ ἐμεῖο, κυνὸς κακομηχάνου, ὀκρυοέσσης,
ὥς μ' ὄφελ' ἤματι τῷ, ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ,
οἴχεσθαι προφέρουσα κακὴ ἀνέμοιο θύελλα
εἰς ὄρος, ἢ εἰς κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
ἔνθα με κῦμ' ἀπόερσε, πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι.
αὐτὰρ ἐπεὶ τάδε γ' ὧδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο,
ἀνδρὸς ἔπειτ' ὤφελλον ἀμείνονος εἶναι ἄκοιτις,
ὃς ᾔδη νέμεσίν τε καὶ αἴσχεα πόλλ' ἀνθρώπων.
τούτῳ δ' οὔτ' ἂρ νῦν φρένες ἔμπεδοι, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω
ἔσσονται· τῷ καί μιν ἐπαυρήσεσθαι ὀΐω.
ἀλλ' ἄγε νῦν εἴςελθε, καὶ ἕζεο τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ,
δᾶερ, ἐπεί σε μάλιστα πόνος φρένας ἀμφιβέβηκεν
εἵνεκ' ἐμεῖο κυνὸς καὶ Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης·
οἷσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μόρον, ὡς καὶ ὀπίσσω
ἀνθρώποισι πελώμεθ' ἀοίδιμοι ἐσσομένοισιν.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαιόλος Ἕκτωρ·
μή με κάθιζ', Ἑλένη, φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσεις.
ἤδη γάρ μοι θυμὸς ἐπέσσυται, ὄφρ' ἐπαμύνω
Τρώεσσ', οἳ μέγ' ἐμεῖο ποθὴν ἀπεόντος ἔχουσιν·
ἀλλὰ σύγ' ὄρνυθι τοῦτον, ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτός,
ὥς κεν ἔμ' ἔντοσθεν πόλιος καταμάρψῃ ἐόντα.
καὶ γὰρ ἐγὼν οἰκόνδ' ἐςελεύσομαι, ὄφρα ἴδωμαι
οἰκῆας ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν.
οὐ γάρ τ' οἶδ', εἰ ἔτι σφιν ὑπότροπος ἵξομαι αὖτις,
ἢ ἤδη μ' ὑπὸ χερσὶ θεοὶ δαμόωσιν Ἀχαιῶν.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαιόλος Ἕκτωρ.
αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανε δόμους εὐναιετάοντας,
οὐδ' εὗρ' Ἀνδρομάχην λευκώλενον ἐν μεγάροισιν·

ἀλλ' ἥγε ξὺν παιδὶ καὶ ἀμφιπόλῳ εὐπέπλῳ
πύργῳ ἐφεστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε.
Ἕκτωρ δ' ὡς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν,
ἔστη ἐπ' οὐδὸν ἰών, μετὰ δὲ δμωῇσιν ἔειπεν·
Εἰ δ', ἄγε μοι, δμωαί, νημερτεα μυθήσασθε·
πῆ ἔβη Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἐκ μεγάροιο;
ἠέ πη ἐς γαλόων, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
ἢ ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
Τρωαὶ ἐϋπλόκαμον δεινὴν θεὸν ἱλάσκονται;
Τὸν δ' αὖτ' ὀτρηρὴ ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἕκτορ, ἐπεὶ μάλ' ἄνωγας ἀληθέα μυθήσασθαι·
οὔτε πη ἐς γαλόων, οὔτ' εἰνατέρων εὐπέπλων,
οὔτ' ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
Τρωαὶ ἐϋπλόκαμον δεινὴν θεὸν ἱλάσκονται·
ἀλλ' ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν Ἰλίου, οὕνεκ' ἄκουσε
τείρεσθαι Τρῶας, μέγα δὲ κράτος εἶναι Ἀχαιῶν.
ἡ μὲν δὴ πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει,
μαινομένῃ εἰκυῖα· φέρει δ' ἅμα παῖδα τιθήνη.
Ἦ ῥα γυνὴ ταμίη· ὁ δ' ἀπέσσυτο δώματος Ἕκτωρ
τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὖτις, ἐϋκτιμένας κατ' ἀγυιάς.
εὖτε πύλας ἵκανε, διερχόμενος μέγα ἄστυ,
Σκαιάς—τῇ γὰρ ἔμελλε διεξίμεναι πεδίονδε—
ἔνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίη ἦλθε θέουσα,
Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἠετίωνος,
Ἠετίων, ὃς ἔναιεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑλεέσσῃ,
Θήβῃ Ὑποπλακίῃ, Κιλίκεσσ' ἄνδρεσσιν ἀνάσσων·
τοῦπερ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ.
ἥ οἱ ἔπειτ' ἤντησ', ἅμα δ' ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ,
παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὔτως,
Εκτορίδην ἀγαπητόν, ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ·
τόν ῥ' Ἕκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
Ἀστυάνακτ'· οἶος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἕκτωρ.
ἤτοι ὁ μὲν μείδησεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῇ·
Ἀνδρομάχη δέ οἱ ἄγχι παρίστατο δακρυχέουσα,
ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος· οὐδ' ἐλεαίρεις
παῖδά τε νηπίαχον, καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἢ τάχα χήρη
σεῦ ἔσομαι· τάχα γάρ σε κατακτανέουσιν Ἀχαιοί,
πάντες ἐφορμηθέντες· ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη,
σεῦ ἀφαμαρτούσῃ, χθόνα δύμεναι· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη
ἔσται θαλπωρή, ἐπεὶ ἂν σύγε πότμον ἐπίσπῃς,
ἀλλ' ἄχε'— οὐδέ μοί ἐστι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
ἤτοι γὰρ πατέρ' ἀμὸν ἀπέκτανε δῖος Ἀχιλλεύς,
ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλίκων εὐναιετάωσαν,
Θήβην ὑψίπυλον· κατὰ δ' ἔκτανεν Ἠετίωνα,
οὐδέ μιν ἐξενάριξε· σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ·
ἀλλ' ἄρα μιν κατέκηε σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
ἠδ' ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν· περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν
Νύμφαι ὀρεστιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.
οἳ δέ μοι ἑπτὰ κασίγνητοι ἔσαν ἐν μεγάροισιν,
οἱ μὲν πάντες ἰῷ κίον ἤματι Ἄϊδος εἴσω·
πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
βουσὶν ἐπ' εἰλιπόδεσσι καὶ ἀργεννῇς ὀΐεσσιν.
μητέρα δ', ἣ βασίλευεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ,
τὴν ἐπεὶ ἂρ δεῦρ' ἤγαγ' ἅμ' ἄλλοισι κτεάτεσσιν,
ἂψ ὅγε τὴν ἀπέλυσε, λαβὼν ἀπερείσι' ἄποινα·
πατρὸς δ' ἐν μεγάροισι βάλ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα.
Ἕκτορ, ἀτὰρ σύ μοί ἐσσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
ἠδὲ κασίγνητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης.
ἀλλ' ἄγε νῦν ἐλέαιρε, καὶ αὐτοῦ μίμν' ἐπὶ πύργῳ,
μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θήῃς, χήρην τε γυναῖκα·
λαὸν δὲ στῆσον παρ' ἐρινεόν, ἔνθα μάλιστα
ἀμβατός ἐστι πόλις, καὶ ἐπίδρομον ἔπλετο τεῖχος.
τρὶς γὰρ τῇγ' ἐλθόντες ἐπειρήσανθ' οἱ ἄριστοι,
ἀμφ' Αἴαντε δύω καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα,
ἠδ' ἀμφ' Ἀτρείδας καὶ Τυδέος ἄλκιμον υἱόν·
ἤ πού τίς σφιν ἔνισπε θεοπροπίων εὖ εἰδώς,
ἤ νυ καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ·
ἦ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μελει, γύναι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς

Digitized by Google

αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἑλκεσιπέπλους,
αἴ κε, κακὸς ὥς, νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο·
οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν, ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς
αἰεὶ, καὶ πρώτοισι μετὰ Τρώεσσι μάχεσθαι,
ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἠδ' ἐμὸν αὐτοῦ.
εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
ἔσσεται ἦμαρ, ὅτ' ἄν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή,
καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο.
ἀλλ' οὔ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος ὀπίσσω,
οὔτ' αὐτῆς Ἑκάβης, οὔτε Πριάμοιο ἄνακτος,
οὔτε κασιγνήτων, οἵ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
ἐν κονίῃσι πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι δυςμενέεσσιν,
ὅσσον σεῖ', ὅτε κέν τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
δακρυόεσσαν ἄγηται, ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας·
καί κεν ἐν Ἄργει ἐοῦσα, πρὸς ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνοις,
καί κεν, ὕδωρ φορέοις Μεσσηΐδος ἢ Ὑπερείης,
πόλλ' ἀεκαζομένη, κρατερὴ δ' ἐπικείσετ' ἀνάγκη·
καί ποτέ τις εἴπῃσιν, ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέουσαν·
Ἕκτορος ἥδε γυνή, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι
Τρώων ἱπποδάμων, ὅτε Ἴλιον ἀμφεμάχοντο.
ὥς ποτέ τις ἐρέει· σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἄλγος
χήτεϊ τοιοῦδ' ἀνδρός, ἀμύνειν δούλιον ἦμαρ.
ἀλλά με τεθνηῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι,
πρίν γ' ἔτι σῆς τε βοῆς σοῦ θ' ἑλκηθμοῖο πυθέσθαι.
Ὣς εἰπὼν οὗ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος Ἕκτωρ.
ἂψ δ' ὁ πάϊς πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης
ἐκλίνθη ἰάχων, πατρὸς φίλου ὄψιν ἀτυχθείς,
ταρβήσας χαλκόν τ' ἠδὲ λόφον ἱππιοχαίτην,
δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας·
ἐκ δ' ἐγέλασσε πατήρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ.
αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἵλετο φαίδιμος Ἕκτωρ,
καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὶ παμφανόωσαν·
αὐτὰρ ὅγ' ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε, πῆλέ τε χερσίν,
εἶπεν ἐπευξάμενος Διΐ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν·
Ζεῦ, ἄλλοι τε θεοί, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι

Digitized by Google

παῖδ' ἐμόν, ὡς καὶ ἐγώ περ, ἀριπρεπέα Τρώεσσιν,
ὧδε βίην τ' ἀγαθόν, καὶ Ἰλίου, ἶφι ἀνάσσειν·
καί ποτέ τις εἴπῃσι, πατρὸς δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων!
ἐκ πολέμου ἀνιόντα· φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα,
κτείνας δήϊον ἄνδρα, χαρείη δὲ φρένα μήτηρ.
Ὣς εἰπὼν ἀλόχοιο φίλης ἐν χερσὶν ἔθηκεν
παῖδ' ἑόν· ἡ δ' ἄρα μιν κηώδεϊ δέξατο κόλπῳ,
δακρυόεν γελάσασα. πόσις δ' ἐλέησε νοήσας,
χειρί τε μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Δαιμονίη, μή μοί τι λίην ἀκαχίζεο θυμῷ!
οὐ γάρ τίς μ' ὑπὲρ αἶσαν ἀνὴρ Ἄϊδι προϊάψει·
μοῖραν δ' οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,
οὐ κακόν, οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ἐπὴν ταπρῶτα γένηται.
ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
ἱστόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
ἔργον ἐποίχεσθαι· πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει,
πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν.
Ὣς ἄρα φωνήσας κόρυθ' εἵλετο φαίδιμος Ἕκτωρ
ἵππουριν· ἄλοχος δὲ φίλη οἶκόνδε βεβήκει
ἐντροπαλιζομένη, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσα.
αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανε δόμους εὐναιετάοντας
Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο· κιχήσατο δ' ἔνδοθι πολλὰς
ἀμφιπόλους, τῇσιν δὲ γόον πάσῃσιν ἐνῶρσεν.
αἳ μὲν ἔτι ζωὸν γόον Ἕκτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·
οὐ γάρ μιν ἔτ' ἔφαντο ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο
ἵξεσθαι, προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν.
Οὐδὲ Πάρις δήθυνεν ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν·
ἀλλ' ὅγ', ἐπεὶ κατέδυ κλυτὰ τεύχεα, ποικίλα χαλκῷ,
σεύατ' ἔπειτ' ἀνὰ ἄστυ, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς.
ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ,
δεσμὸν ἀποῤῥήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων,
εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο,
κυδιόων· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
ὤμοις ἀΐσσονται· ὁ δ' ἀγλαΐηφι πεποιθώς,
ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων·

Digitized by Google

ὣς υἱὸς Πριάμοιο Πάρις κατὰ Περγάμου ἄκρης
τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἠλέκτωρ, ἐβεβήκει
καγχαλόων, ταχέες δὲ πόδες φέρον. αἶψα δ' ἔπει-
Ἕκτορα δῖον ἔτετμεν ἀδελφεόν, εὖτ' ἄρ' ἔμελλεν
στρέψεσθ' ἐκ χώρης, ὅθι ᾗ ὀάριζε γυναικί.
τὸν πρότερος προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
Ἠθεῖ', ἦ μάλα δή σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω,
δηθύνων, οὐδ' ἦλθον ἐναίσιμον, ὡς ἐκέλευες.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κορυθαίολος Ἕ
δαιμόνι', οὐκ ἄν τίς τοι ἀνήρ, ὃς ἐναίσιμος εἴη,
ἔργον ἀτιμήσειε μάχης, ἐπεὶ ἄλκιμός ἐσσι·
ἀλλὰ ἑκὼν μεθιεῖς τε καὶ οὐκ ἐθέλεις· τὸ δ' ἐμὸν
ἄχνυται ἐν θυμῷ, ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω
πρὸς Τρώων, οἳ ἔχουσι πολὺν πόνον εἵνεκα σεῖο.
ἀλλ' ἴομεν· τὰ δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθ', αἴ κέ ποθι
δώῃ, ἐπουρανίοισι θεοῖς αἰειγενέτῃσιν
κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγάροισιν,
ἐκ Τροίης ἐλάσαντας ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.

Digitized by Google

ΙΛΙΑΔΟΣ Η.

Ἕκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία. Νεκρῶν ἀναίρεσις.

Ὣς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ·
τῷ δ' ἅμ' Ἀλέξανδρος κί' ἀδελφεός· ἐν δ' ἄρα θυμῷ
ἀμφότεροι μέμασαν πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
ὡς δὲ θεὸς ναύτῃσιν ἐελδομένοισιν ἔδωκεν
οὖρον, ἐπὴν κεκάμωσιν ἐϋξέστῃς ἐλάτῃσιν
πόντον ἐλαύνοντες, καμάτῳ δ' ὑπὸ γυῖα λέλυνται·
ὣς ἄρα τὼ Τρώεσσιν ἐελδομένοισι φανήτην.
Ἔνθ' ἑλέτην, ὁ μὲν υἱὸν Ἀρηϊθόοιο ἄνακτος,
Ἄρνῃ ναιετάοντα Μενέσθιον, ὃν κορυνήτης
γείνατ' Ἀρηΐθοος καὶ Φιλομέδουσα βοῶπις·
Ἕκτωρ δ' Ἠϊονῆα βάλ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι
αὐχέν' ὑπὸ στεφάνης εὐχάλκου, λῦσε δὲ γυῖα.
Γλαῦκος δ', Ἱππολόχοιο πάϊς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
Ἰφίνοον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
Δεξιάδην, ἵππων ἐπιάλμενον ὠκειάων,
ὦμον· ὁ δ' ἐξ ἵππων χαμάδις πέσε, λύντο δὲ γυῖα.
Τοὺς δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ,
βῆ ῥα κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα
Ἴλιον εἰς ἱερήν. τῇ δ' ἀντίος ὤρνυτ' Ἀπόλλων,
Περγάμου ἐκ κατιδών, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην·

Digitized by Google

ἀλλήλοισι δὲ τώγε συναντέσθην παρὰ φηγῷ.
τὴν πρότερος προςέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλ
Τίπτε σὺ δ' αὖ μεμαυῖα, Διὸς θύγατερ μεγάλ
ἦλθες ἀπ' Οὐλύμποιο, μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν
ἦ ἵνα δὴ Δαναοῖσι μάχης ἑτεραλκέα νίκην
δῷς; ἐπεὶ οὔτι Τρῶας ἀπολλυμένους ἐλεαίρεις.
ἀλλ' εἴ μοί τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη·
νῦν μὲν παύσωμεν πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα
σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχήσοντ', εἰςόκε τέκμωρ
Ἰλίου εὕρωσιν· ἐπεὶ ὣς φίλον ἔπλετο θυμῷ
ὑμῖν ἀθανάτῃσι, διαπραθέειν τόδε ἄστυ.
Τὸν δ' αὖτε προςέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
ὧδ' ἔστω, Ἑκάεργε· τὰ γὰρ φρονέουσα καὶ αυτη
ἦλθον ἀπ' Οὐλύμποιο μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς·
ἀλλ' ἄγε, πῶς μέμονας πόλεμον καταπαυσέμεν ἀν
Τὴν δ' αὖτε προςέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλ
Ἕκτορος ὄρσωμεν κρατερὸν μένος ἱπποδάμοιο,
ἤν τινά που Δαναῶν προκαλέσσεται, οἰόθεν οἶος
ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
οἱ δέ κ' ἀγασσάμενοι χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ
οἶον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἕκτορι δίῳ.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήν
τῶν δ' Ἕλενος, Πριάμοιο φίλος παῖς, σύνθετο θυμ
βουλήν, ἥ ῥα θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιόωσιν·
στῆ δὲ παρ' Ἕκτορ' ἰών, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπε
Ἕκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, Διῒ μῆτιν ἀτάλαντε,
ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο; κασίγνητος δέ τοί εἰμι·
ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιούς,
αὐτὸς δὲ προκάλεσσαι Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος,
ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι·
οὐ γάρ πώ τοι μοῖρα θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
ὣς γὰρ ἐγὼν ὄπ' ἄκουσα θεῶν αἰειγενετάων.
Ὣς ἔφαθ'· Ἕκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκού
καί ῥ' ἐς μέσσον ἰών, Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας,

Digitized by Google

κὰδ δ' ἄρ' Ἀθηναίη τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
ἑζέσθην, ὄρνισιν ἐοικότες αἰγυπιοῖσιν,
φηγῷ ἐφ' ὑψηλῇ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
ἀνδράσι τερπόμενοι· τῶν δὲ στίχες εἵατο πυκναί,
ἀσπίσι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
οἵη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρίξ,
ὀρνυμένοιο νέον, μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς·
τοῖαι ἄρα στίχες εἵατ' Ἀχαιῶν τε Τρώων τε
ἐν πεδίῳ· Ἕκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπεν·
Κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
ὅρκια μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσσεν,
ἀλλὰ κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισιν,
εἰςόκεν ἢ ὑμεῖς Τροίην εὔπυργον ἕλητε,
ἢ αὐτοὶ παρὰ νηυσὶ δαμείετε ποντοπόροισιν.
ὑμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν·
τῶν νῦν ὅντινα θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
δεῦρ' ἴτω ἐκ πάντων, πρόμος ἔμμεναι Ἕκτορι δίῳ.
ὧδε δὲ μυθέομαι, Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω·
εἰ μέν κεν ἐμὲ κεῖνος ἕλῃ ταναήκεϊ χαλκῷ,
τεύχεα συλήσας, φερέτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.
εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἕλω, δώῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων,
τεύχεα συλήσας, οἴσω προτὶ Ἴλιον ἱρήν,
καὶ κρεμόω προτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο·
τὸν δὲ νέκυν ἐπὶ νῆας ἐϋσσέλμους ἀποδώσω.
ὄφρα ἑ ταρχύσωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
σῆμά τέ οἱ χεύωσιν ἐπὶ πλατεῖ Ἑλληςπόντῳ·
καί ποτέ τις εἴπησι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων,
νηῒ πολυκληῗδι πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον·
ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνηῶτος,
ὅν ποτ' ἀριστεύοντα κατέκτανε φαίδιμος Ἕκτωρ.
ὥς ποτέ τις ἐρέει· τὸ δ' ἐμὸν κλέος οὔποτ' ὀλεῖται.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι.

Digitized by Google

ὀψὲ δὲ δὴ Μενέλαος ἀνίστατο, καὶ μετέειπεν,
νείκει ὀνειδίζων, μέγα δὲ στεναχίζετο θυμῷ·
Ὤ μοι, ἀπειλητῆρες, Ἀχαιΐδες, οὐκέτ᾽ Ἀχαιοί!
ἦ μὲν δὴ λώβη τάδε γ᾽ ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς,
εἰ μή τις Δαναῶν νῦν Ἕκτορος ἀντίος εἶσιν.
ἀλλ᾽ ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε,
ἥμενοι αὖθι ἕκαστοι ἀκήριοι, ἀκλεὲς αὔτως·
τῷδε δ᾽ ἐγὼν αὐτὸς θωρήξομαι· αὐτὰρ ὕπερθεν
νίκης πείρατ᾽ ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Ὣς ἄρα φωνήσας κατεδύσατο τεύχεα καλά.
ἔνθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευτὴ
Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν· ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν·
εἰ μὴ ἀναΐξαντες ἕλον βασιλῆες Ἀχαιῶν·
αὐτός τ᾽ Ἀτρείδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
δεξιτερῆς ἕλε χειρός, ἔπος τ᾽ ἔφατ᾽, ἔκ τ᾽ ὀνόμαζεν·
Ἀφραίνεις, Μενέλαε διοτρεφές· οὐδέ τί σε χρὴ
ταύτης ἀφροσύνης· ἀνὰ δ᾽ ἴσχεο, κηδόμενός περ·
μηδ᾽ ἔθελ᾽ ἐξ ἔριδος σεῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι.
Ἕκτορι Πριαμίδῃ, τόντε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
καὶ δ᾽ Ἀχιλεὺς τούτῳ γε μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ
ἔῤῥιγ᾽ ἀντιβολῆσαι, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἵζευ, ἰὼν μετὰ ἔθνος ἑταίρων·
τούτῳ δὲ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν Ἀχαιοί.
εἴπερ ἀδειής γ᾽ ἐστί, καὶ εἰ μόθου ἔστ᾽ ἀκόρητος,
φημί μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν, αἴ κε φύγῃσιν
δηΐου ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος.
Ὣς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως,
αἴσιμα παρειπών· ὁ δ᾽ ἐπείθετο· τοῦ μὲν ἔπειτα
γηθόσυνοι θεράποντες ἀπ᾽ ὤμων τεύχε᾽ ἕλοντο.
Νέστωρ δ᾽ Ἀργείοισιν ἀνίστατο, καὶ μετέειπεν·
Ὢ πόποι! ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει·
ἦ κε μέγ᾽ οἰμώξειε γέρων, ἱππηλάτα Πηλεύς,
ἐσθλὸς Μυρμιδόνων βουληφόρος ἠδ᾽ ἀγορητής,
ὅς ποτέ μ᾽ εἰρόμενος μέγ᾽ ἐγήθεεν ᾧ ἐνὶ οἴκῳ,
πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε.
τοὺς νῦν εἰ πτώσσοντας ὑφ᾽ Ἕκτορι πάντας ἀκούσαι

πολλά κεν ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀείραι,
θυμὸν ἀπὸ μελέων δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω.
αἲ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
ἡβῷμ', ὡς ὅτ' ἐπ' ὠκυρόῳ Κελάδοντι μάχοντο
ἀγρόμενοι Πύλιοί τε καὶ Ἀρκάδες ἐγχεσίμωροι,
Φειᾶς πὰρ τείχεσσιν, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.
τοῖσι δ' Ἐρευθαλίων πρόμος ἵστατο, ἰσόθεος φώς,
τεύχε' ἔχων ὤμοισιν Ἀρηϊθόοιο ἄνακτος,
δίου Ἀρηϊθόου, τὸν ἐπίκλησιν κορυνήτην
ἄνδρες κίκλησκον, καλλίζωνοί τε γυναῖκες,
οὕνεκ' ἄρ' οὐ τόξοισι μαχέσκετο, δουρί τε μακρῷ,
ἀλλὰ σιδηρείῃ κορύνῃ ῥήγνυσκε φάλαγγας.
τὸν Λυκόοργος ἔπεφνε δόλῳ, οὔτι κράτεΐ γε,
στεινωπῷ ἐν ὁδῷ, ὅθ' ἄρ' οὐ κορύνη οἱ ὄλεθρον
χραῖσμε σιδηρείη· πρὶν γὰρ Λυκόοργος ὑποφθὰς
δουρὶ μέσον περόνησεν· ὁ δ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη·
τεύχεά τ' ἐξενάριξε, τά οἱ πόρε χάλκεος Ἄρης·
καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἔπειτα φόρει μετὰ μῶλον Ἄρηος.
αὐτὰρ ἐπεὶ Λυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα,
δῶκε δ' Ἐρευθαλίωνι, φίλῳ θεράποντι, φορῆναι·
τοῦ ὅγε τεύχε' ἔχων, προκαλίζετο πάντας ἀρίστους.
οἱ δὲ μάλ' ἐτρόμεον καὶ ἐδείδισαν, οὐδέ τις ἔτλη·
ἀλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε πολυτλήμων πολεμίζειν
θάρσεϊ ᾧ· γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκον ἁπάντων·
καὶ μαχόμην οἱ ἐγώ, δῶκεν δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.
τὸν δὴ μήκιστον καὶ κάρτιστον κτάνον ἄνδρα·
πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα.
εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη,
τῷ κε τάχ' ἀντήσειε μάχης κορυθαίολος Ἕκτωρ.
ὑμέων δ' οἵπερ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν,
οὐδ' οἱ προφρονέως μέμαθ' Ἕκτορος ἀντίον ἐλθεῖν.
Ὣς νείκεσσ' ὁ γέρων· οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέσταν.
ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδης ὦρτο κρατερὸς Διομήδης·
τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες, θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν·
τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος,

Digitized by Google

Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ·
τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός
ἂν δὲ Θόας Ἀνδραιμονίδης καὶ δῖος Ὀδυσσεύς
παντες ἄρ' οἵγ' ἔθελον πολεμίζειν Ἕκτορι δίῳ.
τοῖς δ' αὖτις μετέειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ
Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερές, ὅς κε λάχ
οὗτος γὰρ δὴ ὀνήσει ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς·
καὶ δ' αὐτὸς ὃν θυμὸν ὀνήσεται, αἴ κε φύγῃσιν
δηΐου ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο ἕκαστος
ἐν δ' ἔβαλον κυνέῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·
ὧδε δέ τις εἴπεσκεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
Ζεῦ πάτερ, ἢ Αἴαντα λαχεῖν, ἢ Τυδέος υἱόν,
ἢ αὐτὸν βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκήνης!
Ὣς ἄρ' ἔφαν· πάλλεν δὲ Γερήνιος ἱππότα Νε
ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης, ὃν ἄρ' ἤθελον αὐτοί,
Αἴαντος· κήρυξ δὲ φέρων ἀν' ὅμιλον ἁπάντῃ,
δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν.
οἱ δ' οὐ γιγνώσκοντες, ἀπηνήναντο ἕκαστος.
ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν ἵκανε, φέρων ἀν' ὅμιλον ἁπάντῃ,
ὅς μιν ἐπιγράψας κυνέῃ βάλε, φαίδιμος Αἴας,
ἤτοι ὑπέσχεθε χεῖρ'· ὁ δ' ἄρ' ἔμβαλεν, ἄγχι παρ
γνῶ δὲ κλήρου σῆμα ἰδών, γήθησε δὲ θυμῷ.
τὸν μὲν πὰρ πόδ' ἑὸν χαμάδις βάλε, φώνησέν τε·
Ὦ φίλοι, ἤτοι κλῆρος ἐμός· χαίρω δὲ καὶ αὐτὸ
θυμῷ, ἐπεὶ δοκέω νικησέμεν Ἕκτορα δῖον.
ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἂν ἐγὼ πολεμήϊα τεύχεα δύω,
τόφρ' ὑμεῖς εὔχεσθε Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι,
σιγῇ ἐφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Τρῶές γε πύθωνται·
ἠὲ καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὔτινα δείδιμεν ἔμπης.
οὐ γάρ τίς με βίῃ γε ἑκὼν ἀέκοντα δίηται,
οὐδὲ μὲν ἰδρείῃ· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νήϊδά γ' οὕτως
ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' εὔχοντο Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι·

Digitized by Google

Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
δὸς νίκην Αἴαντι καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι·
εἰ δὲ καὶ Ἕκτορά περ φιλέεις, καὶ κήδεαι αὐτοῦ,
ἴσην ἀμφοτέροισι βίην καὶ κῦδος ὄπασσον.
Ὣς ἄρ' ἔφαν· Αἴας δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ.
αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῒ ἕσσατο τεύχη,
σεύατ' ἔπειθ', οἷός τε πελώριος ἔρχεται Ἄρης,
ὅςτ' εἶσιν πόλεμόνδε μετ' ἀνέρας, οὕςτε Κρονίων
θυμοβόρου ἔριδος μένεϊ ξυνέηκε μάχεσθαι.
τοῖος ἄρ' Αἴας ὦρτο πελώριος, ἕρκος Ἀχαιῶν,
μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι· νέρθε δὲ ποσσὶν
ἤϊε μακρὰ βιβάς, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.
τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μέγ' ἐγήθεον εἰςορόωντες·
Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον,
Ἕκτορί τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσεν·
ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδῦναι
ἂψ λαῶν ἐς ὅμιλον, ἐπεὶ προκαλέσσατο χάρμῃ.
Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἠΰτε πύργον,
χάλκεον, ἑπταβόειον, ὅ οἱ Τυχίος κάμε τεύχων,
σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος, Ὕλῃ ἔνι οἰκία ναίων·
ὅς οἱ ἐποίησεν σάκος αἰόλον, ἑπταβόειον,
ταύρων ζατρεφέων, ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκόν.
τὸ πρόσθε στέρνοιο φέρων Τελαμώνιος Αἴας,
στῆ ῥα μάλ' Ἕκτορος ἐγγύς, ἀπειλήσας δὲ προςηύδα·
Ἕκτορ, νῦν μὲν δὴ σάφα εἴσεαι οἰόθεν οἶος,
οἷοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆες μετέασιν,
καὶ μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα, θυμολέοντα.
ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσι ποντοπόροισιν
κεῖτ' ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·
ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι, οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν,
καὶ πολέες· ἀλλ' ἄρχε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο.
Τὸν δ' αὖτε προςέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Αἶαν Διογενές, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
μήτι μευ, ἠΰτε παιδὸς ἀφαυροῦ, πειρήτιζε,
ἠὲ γυναικός, ἣ οὐκ οἶδεν πολεμήϊα ἔργα.
αὐτὰρ ἐγὼν εὖ οἶδα μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε·

Digitized by Google

οἶδ' ἐπὶ δεξιά, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν
ἀζαλέην, τό μοί ἐστι ταλαύρινον πολεμίζειν·
οἶδα δ' ἐπαΐξαι μόθον ἵππων ὠκειάων·
οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ.
ἀλλ' οὐ γάρ σ' ἐθέλω βαλέειν, τοιοῦτον ἐόντα,
λάθρῃ ὀπιπτεύσας, ἀλλ' ἀμφαδόν, αἴ κε τύχωμι.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον,
ἀκρότατον κατὰ χαλκόν, ὃς ὄγδοος ἦεν ἐπ' αὐτῷ.
ἓξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς ἀτειρής·
ἐν τῇ δ' ἑβδομάτῃ ῥινῷ σχέτο. δεύτερος αὖτε
Αἴας Διογενὴς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην.
διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο·
ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα
ἔγχος· ὁ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν.
τὼ δ' ἐκσπασσαμένω δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἅμ' ἄμφω,
σὺν ῥ' ἔπεσον, λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν,
ἢ συσὶ κάπροισιν, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.
Πριαμίδης μὲν ἔπειτα μέσον σάκος οὔτασε δουρί,
οὐδ' ἔῤῥηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμή.
Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἡ δὲ διαπρὸ
ἤλυθεν ἐγχείη, στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα·
τμήδην δ' αὐχέν' ἐπῆλθε· μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα.
ἀλλ' οὐδ' ὧς ἀπέληγε μάχης κορυθαίολος Ἕκτωρ·
ἀλλ' ἀναχασσάμενος λίθον εἵλετο χειρὶ παχείῃ,
κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε·
τῷ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον,
μέσσον ἐπομφάλιον· περιήχησεν δ' ἄρα χαλκός.
δεύτερος αὖτ' Αἴας πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας,
ἧκ' ἐπιδινήσας, ἐπέρεισε δὲ ἶν' ἀπέλεθρον·
εἴσω δ' ἀσπίδ' ἔαξε, βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῳ·
βλάψε δέ οἱ φίλα γούναθ'· ὁ δ' ὕπτιος ἐξετανύσθη,
ἀσπίδ' ἐνιχριμφθείς· τὸν δ' αἶψ' ὤρθωσεν Ἀπόλλων.
καί νύ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο,

Digitized by Google

εἰ μὴ κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
ἦλθον ὁ μὲν Τρώων, ὁ δ' Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ταλθύβιός τε καὶ Ἰδαῖος, πεπνυμένω ἄμφω.
μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων σκῆπτρα σχέθον· εἶπέ τε μῦθον
κῆρυξ Ἰδαῖος, πεπνυμένα μήδεα εἰδώς·
  Μηκέτι, παῖδε φίλω, πολεμίζετε, μηδὲ μάχεσθον·
ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεύς·
ἄμφω δ' αἰχμητά· τόγε δὴ καὶ ἴδμεν ἅπαντες.
νὺξ δ' ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι.
  Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προςέφη Τελαμώνιος Αἴας·
Ἰδαῖ', Ἕκτορι ταῦτα κελεύετε μυθήσασθαι·
αὐτὸς γὰρ χάρμῃ προκαλέσσατο πάντας ἀρίστους.
ἀρχέτω· αὐτὰρ ἐγὼ μάλα πείσομαι, ᾗπερ ἂν οὗτος.
  Τὸν δ' αὖτε προςέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Αἶαν· ἐπεί τοι δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε,
καὶ πινυτήν, περὶ δ' ἔγχει Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι·
νῦν μὲν παυσώμεσθα μάχης καὶ δηϊοτῆτος
σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰςόκε δαίμων
ἄμμε διακρίνῃ, δώῃ δ' ἑτέροισί γε νίκην·
νὺξ δ' ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι·
ὡς σύ τ' εὐφρήνῃς πάντας παρὰ νηυσὶν Ἀχαιούς,
σούς τε μάλιστα ἔτας καὶ ἑταίρους, οἵ τοι ἔασιν·
αὐτὰρ ἐγὼ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
Τρῶας ἐϋφρανέω καὶ Τρωάδας ἑλκεσιπέπλους,
αἵτε μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα.
δῶρα δ', ἄγ', ἀλλήλοισι περικλυτὰ δώομεν ἄμφω,
ὄφρα τις ὧδ' εἴπῃσιν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·
ἠ μὲν ἐμαρνάσθην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο,
ἠδ' αὖτ' ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀρθμήσαντε.
  Ὣς ἄρα φωνήσας δῶκε ξίφος ἀργυρόηλον,
σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ ἐϋτμήτῳ τελαμῶνι·
Αἴας δὲ ζωστῆρα δίδου φοίνικι φαεινόν.
τὼ δὲ διακρινθέντε, ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
ἤϊ', ὁ δ' ἐς Τρώων ὅμαδον κίε. τοὶ δ' ἐχάρησαν,
ὡς εἶδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα προςιόντα,

Digitized by Google

Αἴαντος προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους·
καί ῥ' ἤγον προτὶ ἄστυ, ἀελπτέοντες σόον εἶναι.
Αἴαντ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον, κεχαρηότα νίκῃ.
Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρείδαο γένοντο,
τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
ἄρσενα, πενταέτηρον, ὑπερμενέϊ Κρονίωνι.
τὸν δέρον, ἀμφί θ' ἕπον, καί μιν διέχευαν ἅπαντα,
μίστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πεῖράν τ' ὀβελοῖσιν,
ὤπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης·
νώτοισιν δ' Αἴαντα διηνεκέεσσι γέραιρεν
ἥρως Ἀτρείδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,
Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
ὅ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Ἀτρείδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
τῶν νῦν αἷμα κελαινὸν ἐΰῤῥοον ἀμφὶ Σκάμανδρον
ἐσκέδασ' ὀξὺς Ἄρης, ψυχαὶ δ' Ἀϊδόσδε κατῆλθον.
τῷ σε χρὴ πόλεμον μὲν ἅμ' ἠοῖ παῦσαι Ἀχαιῶν,
αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς
βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν· ἀτὰρ κατακήομεν αὐτοὺς
τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν, ὥς κ' ὀστέα παισὶν ἕκαστος
οἴκαδ' ἄγῃ, ὅτ' ἂν αὖτε νεώμεθα πατρίδα γαῖαν·
τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες,
ἄκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν δείμομεν ὦκα
πύργους ὑψηλούς, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν εὖ ἀραρυίας,
ὄφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη·
ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον,
ἥ χ' ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἐοῦσα,
μήποτ' ἐπιβρίσῃ πόλεμος Τρώων ἀγερώχων.

Digitized by Google

Ὣς ἔφαθ᾽· οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ἐπῄνησαν βασιλῆες·
Τρώων αὖτ᾽ ἀγορὴ γένετ᾽ Ἰλίου ἐν πόλει ἄκρῃ,
δεινή, τετρηχυῖα, παρὰ Πριάμοιο θύρῃσιν.
τοῖσιν δ᾽ Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἦρχ᾽ ἀγορεύειν·
Κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ᾽ ἐπίκουροι,
ὄφρ᾽ εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
δεῦτ᾽ ἄγετ᾽, Ἀργείην Ἑλένην καὶ κτήμαθ᾽ ἅμ᾽ αὐτῇ
δώομεν Ἀτρείδῃσιν ἄγειν· νῦν δ᾽ ὅρκια πιστὰ
ψευσάμενοι μαχόμεσθα· τῷ οὔ νύ τι κέρδιον ἡμιν.
[ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε.]
Ἤτοι ὅγ᾽ ὣς εἰπὼν κατ᾽ ἄρ᾽ ἕζετο. τοῖσι δ᾽ ἀνέστη
δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο·
ὅς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προςηύδα·
Ἀντῆνορ, σὺ μὲν οὐκέτ᾽ ἐμοὶ φίλα ταῦτ᾽ ἀγορεύεις·
οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
εἰ δ᾽ ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί.
αὐτὰρ ἐγὼ Τρώεσσι μεθ᾽ ἱπποδάμοις ἀγορεύσω·
ἀντικρὺ δ᾽ ἀπόφημι, γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω·
κτήματα δ᾽, ὅσσ᾽ ἀγόμην ἐξ Ἄργεος ἡμέτερον δῶ,
πάντ᾽ ἐθέλω δόμεναι, καὶ ἔτ᾽ οἴκοθεν ἄλλ᾽ ἐπιθεῖναι.
Ἤτοι ὅγ᾽ ὣς εἰπὼν κατ᾽ ἄρ᾽ ἕζετο. τοῖσι δ᾽ ἀνέστη
Δαρδανίδης Πρίαμος, θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος·
ὅ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ᾽ ἐπίκουροι,
ὄφρ᾽ εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
νῦν μὲν δόρπον ἕλεσθε κατὰ πτόλιν, ὡς τοπάρος περ,
καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
ἠῶθεν δ᾽ Ἰδαῖος ἴτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
εἰπέμεν Ἀτρείδῃς, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·
καὶ δὲ τόδ᾽ εἰπέμεναι πυκινὸν ἔπος, αἴ κ᾽ ἐθέλωσιν
παύσασθαι πολέμοιο δυςηχέος, εἰςόκε νεκροὺς
κήομεν· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ᾽, εἰςόκε δαίμων
ἄμμε διακρίνῃ, δώῃ δ᾽ ἑτέροισί γε νίκην

Digitized by Google

Ὣς ἔφαθ᾽· οἱ δ᾽ ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ᾽
[δόρπον ἔπειθ᾽ εἵλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσ
ἠῶθεν δ᾽ Ἰδαῖος ἔβη κοίλας ἐπὶ νῆας.
τοὺς δ᾽ εὗρ᾽ εἰν ἀγορῇ Δαναούς, θεράποντας Ἄ
νηῒ πάρα πρύμνῃ Ἀγαμέμνονος· αὐτὰρ ὁ τοῖσι
στὰς ἐν μέσσοισιν, μετεφώνεεν ἠπύτα κῆρυξ·
Ἀτρείδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
ἠνώγει Πρίαμός τε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοί,
εἰπεῖν, αἴ κέ περ ὔμμι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,
μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·
κτήματα μέν, ὅσ᾽ Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
ἠγάγετο Τροίηνδ᾽—ὡς πρὶν ὤφελλ᾽ ἀπολέσθαι!
πάντ᾽ ἐθέλει δόμεναι, καὶ ἔτ᾽ οἴκοθεν ἄλλ᾽ ἐπιθε
κουριδίην δ᾽ ἄλοχον Μενελάου κυδαλίμοιο
οὔ φησιν δώσειν· ἦ μὴν Τρῶές γε κέλονται.
καὶ δὲ τόδ᾽ ἠνώγεον εἰπεῖν ἔπος, αἴ κ᾽ ἐθέλητε
παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκροὺς
κήομεν· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ᾽, εἰσόκε δαίμω
ἄμμε διακρίνῃ, δώῃ δ᾽ ἑτέροισί γε νίκην.
Ὣς ἔφαθ᾽· οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σι
ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Μήτ᾽ ἄρ τις νῦν κτήματ᾽ Ἀλεξάνδροιο δεχέσθ
μήθ᾽ Ἑλένην· γνωτὸν δέ, καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐσ
ὡς ἤδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατ᾽ ἐφῆπται.
Ὣς ἔφαθ᾽· οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ἐπίαχον υἷες Ἀχ
μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
καὶ τότ᾽ ἄρ᾽ Ἰδαῖον προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων
Ἰδαῖ᾽, ἤτοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις,
ὥς τοι ὑποκρίνονται· ἐμοὶ δ᾽ ἐπιανδάνει οὕτως.
ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν, κατακηέμεν οὔτι μεγαίρω·
οὐ γάρ τις φειδὼ νεκύων κατατεθνηώτων
γίγνετ᾽, ἐπεί κε θάνωσι, πυρὸς μειλισσέμεν ὦκα.
ὅρκια δὲ Ζεὺς ἴστω, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
Ὣς εἰπὼν τὸ σκῆπτρον ἀνέσχεθε πᾶσι θεοῖσιν

Digitized by Google

οἱ δ' ἕατ' εἰν ἀγορῇ Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες,
πάντες ὁμηγερέες, ποτιδέγμενοι ὁππότ' ἂν ἔλθοι
Ἰδαῖος· ὁ δ' ἄρ' ἦλθε καὶ ἀγγελίην ἀπέειπεν,
στὰς ἐν μέσσοισιν. τοὶ δ' ὡπλίζοντο μάλ' ὦκα,
ἀμφότερον, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην·
Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐϋσσέλμων ἀπὸ νηῶν
ὤτρυνον, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην.
Ἠέλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
ἐξ ἀκαλαῤῥείταο βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο
οὐρανὸν εἰσανιών· οἱ δ' ἤντεον ἀλλήλοισιν.
ἔνθα διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἕκαστον·
ἀλλ' ὕδατι νίζοντες ἄπο βρότον αἱματόεντα,
δάκρυα θερμὰ χέοντες, ἀμαξάων ἐπάειραν.
οὐδ' εἴα κλαίειν Πριάμος μέγας· οἱ δὲ σιωπῇ
νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν προτὶ Ἴλιον ἱρήν.
ὣς δ' αὔτως ἑτέρωθεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.
Ἦμος δ' οὔτ' ἄρ πω ἠώς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ,
τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγρετο λαὸς Ἀχαιῶν·
τύμβον δ' ἀμφ' αὐτὴν ἕνα ποίεον ἐξαγαγόντες,
ἄκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν τεῖχος ἔδειμαν,
πύργους θ' ὑψηλούς, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεποίεον εὖ ἀραρυίας,
ὄφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη·
ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ἐπ' αὐτῷ τάφρον ὄρυξαν,
εὐρεῖαν, μεγάλην· ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν.
Ὣς οἱ μὲν πονέοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί.
οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἀστεροπητῇ,
θηεῦντο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τίς ἐστι βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν,
ὅστις ἔτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει;
οὐχ ὁράᾳς ὅτι δ' αὖτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ

Digitized by Google

τεῖχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὕπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον
ἤλασαν, οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας;
τοῦ δ' ἤτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠώς·
τοῦ δ' ἐπιλήσονται, ὅ, τ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
ἥρῳ Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντε.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
ὢ πόποι, Ἐννοσίγαι' εὐρυσθενές, οἷον ἔειπες!
ἄλλος κέν τις τοῦτο θεῶν δείσειε νόημα,
ὃς σέο πολλὸν ἀφαυρότερος χεῖράς τε μένος τε·
σὸν δ' ἤτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠώς.
ἄγρει μάν, ὅτ' ἂν αὖτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
τεῖχος ἀναῤῥήξας, τὸ μὲν εἰς ἅλα πᾶν καταχεῦαι,
αὖτις δ' ἠϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι καλύψαι,
ὥς κέν τοι μέγα τεῖχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.—
δύσετο δ' ἠέλιος, τετέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν·
βουφόνεον δὲ κατὰ κλισίας, καὶ δόρπον ἕλοντο.
νῆες δ' ἐκ Λήμνοιο παρέστασαν, οἶνον ἄγουσαι,
πολλαί, τὰς προέηκεν Ἰησονίδης Εὔνηος,
τόν ῥ' ἔτεχ' Ὑψιπύλη ὑπ' Ἰήσονι, ποιμένι λαῶν.
χωρὶς δ' Ἀτρείδῃς, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέθυ, χίλια μέτρα.
ἔνθεν ἄρ' οἰνίζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἴθωνι σιδήρῳ,
ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτῇσι βόεσσιν,
ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσι· τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν.
παννύχιοι μὲν ἔπειτα καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
δαινυντο, Τρῶες δὲ κατὰ πτόλιν ἠδ' ἐπίκουροι.
παννύχιος δέ σφιν κακὰ μήδετο μητίετα Ζεύς,
σμερδαλέα κτυπέων· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει·
οἶνον δ' ἐκ δεπάων χαμάδις χέον, οὐδέ τις ἔτλη
πρὶν πιέειν, πρὶν λεῖψαι ὑπερμενέϊ Κρονίωνι.
κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο.

Digitized by Google

ΙΛΙΑΔΟΣ Θ.

Κόλος μαχη.

Ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν·
Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορὴν ποιήσατο τερπικέραυνος
ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.
αὐτὸς δέ σφ' ἀγόρευε, θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον·
Κέκλυτέ μευ, πάντες τε θεοί, πᾶσαί τε θέαιναι,
ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς τόγε, μήτε τις ἄρσην
πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος· ἀλλ' ἅμα πάντες
αἰνεῖτ', ὄφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα.
ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοντα νοήσω
ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν ἢ Δαναοῖσιν,
πληγεὶς οὐ κατὰ κόσμον, ἐλεύσεται Οὔλυμπόνδε·
ἤ μιν ἑλὼν ῥίψω ἐς Τάρταρον ἠερόεντα,
τῆλε μάλ', ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον·
ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός,
τόσσον ἔνερθ' Ἀΐδεω, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης·
γνώσετ' ἔπειθ', ὅσον εἰμὶ θεῶν κάρτιστος ἁπάντων.
εἰ δ', ἄγε, πειρήσασθε, θεοί, ἵνα εἴδετε πάντες·
σειρὴν χρυσείην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες,
πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοί, πᾶσαί τε θέαιναι·
ἀλλ' οὐκ ἂν ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίονδε

Digitized by Google

Ζῆν', ὕπατον μήστωρ', οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε.
ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσσαι,
αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ', αὐτῇ τε θαλάσσῃ·
σειρὴν μέν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο
δησαίμην· τὰ δέ κ' αὖτε μετήορα πάντα γένοιτο.
τόσσον ἐγὼ περί τ' εἰμὶ θεῶν, περί τ' εἴμ' ἀνθρώπων.
  Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν.
ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
  Ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὅ τοι σθένος οὐκ ἐπιεικτόν·
ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητάων,
οἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται.
ἀλλ' ἤτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἥτις ὀνήσει,
ὡς μὴ πάντες ὄλωνται, ὀδυσσαμένοιο τεοῖο.
  Τὴν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὔ νύ τι θυμῷ
πρόφρονι μυθέομαι· ἐθέλω δέ τοι ἤπιος εἶναι.
  Ὣς εἰπὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω,
ὠκυπέτα, χρυσέῃσιν ἐθείρῃσιν κομόωντε·
χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροΐ· γέντο δ' ἱμάσθλην
χρυσείην, εὔτυκτον, ἑοῦ δ' ἐπεβήσετο δίφρου.
μάστιξεν δ' ἐλάαν· τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
Ἴδην δ' ἵκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,
Γάργαρον, ἔνθα δέ οἱ τέμενος, βωμός τε θυήεις·
ἔνθ' ἵππους ἔστησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
λύσας ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν.
αὐτὸς δ' ἐν κορυφῇσι καθέζετο, κύδεϊ γαίων,
εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
  Οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἕλοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
ῥίμφα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο.
Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἀνὰ πτόλιν ὡπλίζοντο,
παυρότεροι· μέμασαν δὲ καὶ ὧς ὑσμῖνι μάχεσθαι,

Digitized by Google

χρειοῖ ἀναγκαίῃ, πρό τε παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν.
πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαος,
πεζοί θ' ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
Οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἵκοντο,
σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
ἔπληντ' ἀλλήλῃσι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
ἔνθα δ' ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν,
ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
Ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν, καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, πίπτε δὲ λαός.
ἦμος δ' Ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα·
ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο,
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
ἕλκε δὲ μέσσα λαβών, ῥέπε δ' αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν.
[αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
ἑζέσθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄερθεν.]
αὐτὸς δ' ἐξ Ἴδης μεγάλ' ἔκτυπε, δαιόμενον δὲ
ἧκε σέλας μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν· οἱ δὲ ἰδόντες
θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλεν.
Ἔνθ' οὔτ' Ἰδομενεὺς τλῆ μίμνειν, οὔτ' Ἀγαμέμνων,
οὔτε δύ' Αἴαντες μενέτην, θεράποντες Ἄρηος·
Νέστωρ δ' οἶος ἔμιμνε Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,
οὔτι ἑκών, ἀλλ' ἵππος ἐτείρετο· τὸν βάλεν ἰῷ
δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο,
ἄκρην κὰκ κορυφήν, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων
κρανίῳ ἐμπεφύασι, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν.
ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ·
σὺν δ' ἵππους ἐτάραξε, κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ.
ὄφρ' ὁ γέρων ἵπποιο παρηορίας ἀπέταμνεν
φασγάνῳ ἀΐσσων, τόφρ' Ἕκτορος ὠκέες ἵπποι
ἦλθον ἀν' ἰωχμόν, θρασὺν ἡνίοχον φορέοντες,
Ἕκτορα. καί νυ κεν ἔνθ' ὁ γέρων ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσεν,

Digitized by Google

εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
σμερδαλέον δ' ἐβόησεν, ἐποτρύνων Ὀδυσῆα·
  Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
πῇ φεύγεις, μετὰ νῶτα βαλών, κακὸς ὣς ἐν ὁμίλῳ;
μήτις τοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξῃ·
ἀλλὰ μέν', ὄφρα γέροντος ἀπώσομεν ἄγριον ἄνδρα.
  Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἐσάκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
ἀλλὰ παρήϊξεν κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Τυδείδης δ', αὐτός περ ἐών, προμάχοισιν ἐμίχθη·
στῆ δὲ πρόσθ' ἵππων Νηληϊάδαο γέροντος,
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
  Ὦ γέρον, ἦ μάλα δή σε νέοι τείρουσι μαχηταί·
σὴ δὲ βίη λέλυται, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει·
ἠπεδανὸς δὲ νύ τοι θεράπων, βραδέες δέ τοι ἵπποι.
ἀλλ' ἄγ', ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, ὄφρα ἴδηαι,
οἷοι Τρώϊοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι,
οὕς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἑλόμην, μήστωρε φόβοιο.
τούτω μὲν θεράποντε κομείτων· τώδε δὲ νῶϊ
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοις ἰθύνομεν, ὄφρα καὶ Ἕκτωρ
εἴσεται, ἢ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν.
  Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
Νεστορέας μὲν ἔπειθ' ἵππους θεράποντε κομείτην
ἴφθιμοι, Σθένελός τε καὶ Εὐρυμέδων ἀγαπήνωρ.
τὼ δ' εἰς ἀμφοτέρω Διομήδεος ἅρματα βήτην·
Νέστωρ δ' ἐν χείρεσσι λάβ' ἡνία σιγαλόεντα,
μάστιξεν δ' ἵππους· τάχα δ' Ἕκτορος ἄγχι γένοντο
τοῦ δ' ἰθὺς μεμαῶτος ἀκόντισε Τυδέος υἱός·
καὶ τοῦ μέν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ἡνίοχον θεράποντα,
υἱὸν ὑπερθύμου Θηβαίου, Ἠνιοπῆα,
ἵππων ἡνί' ἔχοντα, βάλε στῆθος παρὰ μαζόν·
ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι
ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχή τε μένος τε.
Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο·

Digitized by Google

τὸν μὲν ἔπειτ' εἴασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου,
κεῖσθαι· ὁ δ' ἡνίοχον μέθεπε θρασύν. οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
ἵππω δευέσθην σημάντορος· αἶψα γὰρ εὗρεν
Ἰφιτίδην Ἀρχεπτόλεμον θρασύν, ὅν ῥα τόθ' ἵππων
ὠκυπόδων ἐπέβησε, δίδου δέ οἱ ἡνία χερσίν.
Ἔνθα κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο·
καί νύ κε σήκασθεν κατὰ Ἴλιον, ἠΰτε ἄρνες,
εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
βροντήσας δ' ἄρα δεινόν, ἀφῆκ' ἀργῆτα κεραυνόν,
κὰδ δὲ πρόσθ' ἵππων Διομήδεος ἧκε χαμᾶζε·
δεινὴ δὲ φλὸξ ὦρτο θεείου καιομένοιο·
τὼ δ' ἵππω δείσαντε καταπτήτην ὑπ' ὄχεσφιν.
Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα·
δεῖσε δ' ὅγ' ἐν θυμῷ, Διομήδεα δὲ προσέειπεν·
Τυδείδη, ἄγε δ' αὖτε, φόβονδ' ἔχε μώνυχας ἵππους.
ἦ οὐ γιγνώσκεις, ὅ τοι ἐκ Διὸς οὐχ ἕπετ' ἀλκή;
νῦν μὲν γὰρ τούτῳ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει,
σήμερον· ὕστερον αὖτε καὶ ἡμῖν, αἴ κ' ἐθέλῃσιν,
δώσει· ἀνὴρ δέ κεν οὔτι Διὸς νόον εἰρύσσαιτο,
οὐδὲ μάλ' ἴφθιμος· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει·
Ἕκτωρ γάρ ποτε φήσει, ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων·
Τυδείδης ὑπ' ἐμεῖο φοβεύμενος ἵκετο νῆας.
ὥς ποτ' ἀπειλήσει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών!
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
ὤ μοι, Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος, οἷον ἔειπες!
εἴπερ γάρ σ' Ἕκτωρ γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φήσει,
ἀλλ' οὐ πείσονται Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες,
καὶ Τρώων ἄλοχοι μεγαθύμων, ἀσπιστάων,
τάων ἐν κονίῃσι βάλες θαλεροὺς παρακοίτας.
Ὣς ἄρα φωνήσας φύγαδ' ἔτραπε μώνυχας ἵππους
αὖτις ἀν' ἰωχμόν· ἐπὶ δὲ Τρῶές τε καὶ Ἕκτωρ

Digitized by Google

ἠχῇ θεσπεσίῃ βέλεα στονόεντα χέοντο.
τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Τυδείδη, πέρι μέν σε τίον Δαναοὶ ταχύπωλοι
ἕδρῃ τε κρέασίν τ' ἠδὲ πλείοις δεπάεσσιν·
νῦν δέ σ' ἀτιμήσουσι· γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο.
ἔῤῥε, κακὴ γλήνη! ἐπεὶ οὐκ, εἴξαντος ἐμεῖο,
πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσεαι, οὐδὲ γυναῖκας
ἄξεις ἐν νήεσσι· πάρος τοι δαίμονα δώσω.
Ὣς φάτο· Τυδείδης δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,
ἵππους τε στρέψαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
τρὶς μὲν μερμήριξε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
τρὶς δ' ἄρ' ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων κτύπε μητίετα Ζεύς,
σῆμα τιθεὶς Τρώεσσι, μάχης ἑτεραλκέα νίκην.
Ἕκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας·
Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς!
γιγνώσκω δ', ὅτι μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων
νίκην καὶ μέγα κῦδος, ἀτὰρ Δαναοῖσί γε πῆμα·
νήπιοι, οἳ ἄρα δὴ τάδε τείχεα μηχανόωντο,
ἀβλήχρ', οὐδενόσωρα· τὰ δ' οὐ μένος ἁμὸν ἐρύξει·
ἵπποι δὲ ῥέα τάφρον ὑπερθορέονται ὀρυκτήν.
ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσι γένωμαι,
μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς δηΐοιο γενέσθω,
ὡς πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω, κτείνω δὲ καὶ αὐτούς.
['Αργείους παρὰ νηυσίν, ἀτυζομένους ὑπὸ καπνοῦ.]
Ὣς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε·
Ξάνθε τε καὶ σύ, Πόδαργε, καὶ Αἴθων Λάμπε τε δῖε,
νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον, ἣν μάλα πολλὴν
Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἠετίωνος,
ὑμῖν πὰρ προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν,
[οἶνόν τ' ἐγκεράσασα πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι,]
ἢ ἐμοί, ὅσπερ οἱ θαλερὸς πόσις εὔχομαι εἶναι,
ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον, αἴ κε λάβωμεν
ἀσπίδα Νεστορέην, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει,

Digitized by Google

πᾶσαν χρυσείην ἔμεναι, κανόνας τε καὶ αὐτήν·
αὐτὰρ ἀπ' ὤμοιϊν Διομήδεος ἱπποδάμοιο
δαιδάλεον θώρηκα, τὸν Ἥφαιστος κάμε τεύχων.
εἰ τούτω κε λάβοιμεν, ἐελποίμην κεν Ἀχαιοὺς
αὐτονυχὶ νηῶν ἐπιβησέμεν ὠκειάων.
  Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος.—Νεμέσησε δὲ πότνια Ἥρη,
σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὄλυμπον·
καί ῥα Ποσειδάωνα, μέγαν θεόν, ἀντίον ηὔδα·
  Ὢ πόποι, Ἐννοσίγαι' εὐρυσθενές, οὐδέ νυ σοί περ
ὀλλυμένων Δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός;
οἱ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσιν
πολλά τε καὶ χαρίεντα· σὺ δέ σφισι βούλεο νίκην.
εἴπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν, ὅσοι Δαναοῖσιν ἀρωγοί,
Τρῶας ἀπώσασθαι, καὶ ἐρυκέμεν εὐρύοπα Ζῆ–
ν', αὐτοῦ κ' ἔνθ' ἀκάχοιτο καθήμενος οἶος ἐν Ἴδῃ.
  Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προςέφη κρείων Ἐνοσίχθων·
Ἥρη ἀπτοεπές, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι Διὶ Κρονίωνι μάχεσθαι
ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
  Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
τῶν δ', ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργεν,
πλῆθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων
εἰλομένων· εἴλει δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ
Ἕκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
καί νύ κ' ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέῳ νῆας ἐΐσας,
εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη,
αὐτῷ ποιπνύσαντι, θοῶς ὀτρῦναι Ἀχαιούς.
βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ·
στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγακήτεϊ νηῒ μελαίνῃ,
ἥ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε·
[ἠμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίης Τελαμωνιάδαο,
ἠδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος· τοί ῥ' ἔσχατα νῆας ἐΐσας
εἴρυσαν, ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν·]
ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·

Digitized by Google

Αἰδώς, Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγητο
πῆ ἔβαν εὐχωλαί, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι,
ἃς, ὁπότ' ἐν Λήμνῳ, κενεαυχέες ἠγοράασθε,
ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραιράων,
πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο,
Τρώων ἄνθ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε ἕκαστος
στήσεσθ' ἐν πολέμῳ; νῦν δ' οὐδ' ἑνὸς ἄξιοί ε
[Ἕκτορος, ὃς τάχα νῆας ἐνιπρήσει πυρὶ κηλέῳ
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τιν' ἤδη ὑπερμενέων βασιλήω
τῇδ' ἄτῃ ἄασας, καί μιν μέγα κῦδος ἀπηύρας;
οὐ μὲν δή ποτέ φημι τεὸν περικαλλέα βωμὸν
νηῒ πολυκλήϊδι παρελθέμεν, ἐνθάδε ἔῤῥων·
ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι βοῶν δημὸν καὶ μηρί' ἔκηα,
ἱέμενος Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι.
ἀλλά, Ζεῦ, τόδε πέρ μοι ἐπικρήηνον ἐέλδωρ·
αὐτοὺς δή περ ἔασον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι,
μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιούς.
Ὣς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέο
νεῦσε δέ οἱ λαὸν σόον ἔμμεναι, οὐδ' ἀπολέσθαι.
αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκε, τελειότατον πετεηνῶν,
νεβρὸν ἔχοντ' ὀνύχεσσι, τέκος ἐλάφοιο ταχείης·
πὰρ δὲ Διὸς βωμῷ περικαλλέϊ κάββαλε νεβρόν,
ἔνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον Ἀχαιοί·
οἱ δ' ὡς οὖν εἴδονθ', ὅτ' ἄρ' ἐκ Διὸς ἤλυθεν ὄρνι
μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης
Ἔνθ' οὔτις πρότερος Δαναῶν, πολλῶν περ ἐόν
εὔξατο Τυδείδαο πάρος σχέμεν ὠκέας ἵππους,
τάφρου τ' ἐξελάσαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι
ἀλλὰ πολὺ πρῶτος Τρώων ἕλεν ἄνδρα κορυστήν,
Φραδμονίδην Ἀγέλαον. ὁ μὲν φύγαδ' ἔτραπεν ἵπ
τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν
ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.
ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Τὸν δὲ μετ' Ἀτρεΐδαι, Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλα

Digitized by Google

τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος,
Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ·
τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
Τεῦκρος δ' εἴνατος ἦλθε, παλίντονα τόξα τιταίνων·
στῆ δ' ἄρ' ὑπ' Αἴαντος σάκεϊ Τελαμωνιάδαο.
ἔνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερεν σάκος· αὐτὰρ ὅγ' ἥρως
παπτήνας, ἐπεὶ ἄρ τιν' ὀϊστεύσας ἐν ὁμίλῳ
βεβλήκειν, ὁ μὲν αὖθι πεσὼν ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσεν.
αὐτὰρ ὁ αὖτις ἰών, παῖς ὣς ὑπὸ μητέρα, δύσκεν
εἰς Αἴανθ'· ὁ δέ μιν σάκεϊ κρύπτασκε φαεινῷ.
  Ἔνθα τίνα πρῶτον Τρώων ἕλε Τεῦκρος ἀμύμων;
Ὀρσίλοχον μὲν πρῶτα, καὶ Ὄρμενον ἠδ' Ὀφελέστηι,
Δαίτορά τε Χρομίον τε καὶ ἀντίθεον Λυκοφόντην,
καὶ Πολυαιμονίδην Ἀμοπάονα καὶ Μελάνιππον.
[πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.]
τὸν δὲ ἰδὼν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
τόξου ἄπο κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας·
στῆ δὲ παρ' αὐτὸν ἰών, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
  Τεῦκρε, φίλη κεφαλή, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
βάλλ' οὕτως, αἴ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι,
πατρί τε σῷ Τελαμῶνι, ὅ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα,
καί σε, νόθον περ ἐόντα, κομίσσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·
τόν, καὶ τηλόθ' ἐόντα, ἐϋκλείης ἐπίβησον.
σοὶ δ' ἐγὼ ἐξερέω, ὡς καὶ τετελεσμένον ἔσται·
αἴ κέν μοι δώῃ Ζεύς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀθήνη,
Ἰλίου ἐξαλαπάξαι ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
πρώτῳ τοι μετ' ἐμὲ πρεσβήϊον ἐν χερὶ θήσω,
ἢ τρίποδ', ἠὲ δύω ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσφιν,
ἠὲ γυναῖκ', ἥ κέν τοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι.
  Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε Τεῦκρος ἀμύμων·
Ἀτρείδη κύδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν
ὀτρύνεις; οὐ μέν τοι, ὅση δύναμίς γε πάρεστιν,
παύομαι· ἀλλ' ἐξ οὗ προτὶ Ἴλιον ὠσάμεθ' αὐτούς,
ἐκ τοῦ δὴ τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω.
ὀκτὼ δὴ προέηκα τανυγλώχινας ὀϊστούς,

Digitized by Google

πάντες δ' ἐν χροῒ πῆχθεν Ἀρηϊθόων αἰζηῶν·
τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσσητῆρα.
Ἦ ῥα, καὶ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν
Ἕκτορος ἀντικρύ, βαλέειν δέ ἑ ἵετο θυμός.
καὶ τοῦ μέν ῥ' ἀφάμαρθ'· ὁ δ' ἀμύμονα Γοργυθ
υἱὸν ἐῢν Πριάμοιο, κατὰ στῆθος βάλεν ἰῷ·
τόν ῥ' ἐξ Αἰσύμηθεν ὀπυιομένη τέκε μήτηρ,
καλὴ Καστιάνειρα, δέμας εἰκυῖα θεῇσιν.
μήκων δ' ὡς ἑτέρωσε κάρη βάλεν, ἥτ' ἐνὶ κήπῳ,
καρπῷ βριθομένη νοτίῃσί τε εἰαρινῇσιν·
ὣς ἑτέρωσ' ἤμυσε κάρη πήληκι βαρυνθέν.
Τεῦκρος δ' ἄλλον ὀϊστὸν ἀπο νευρῆφιν ἴαλλεν
Ἕκτορος ἀντικρύ, βαλέειν δέ ἑ ἵετο θυμός.
ἀλλ' ὅγε καὶ τόθ' ἅμαρτε· παρέσφηλεν γὰρ Ἀπ
ἀλλ' Ἀρχεπτόλεμον, θρασὺν Ἕκτορος ἡνιοχῆα,
ἱέμενον πόλεμόνδε, βάλε στῆθος παρὰ μαζόν·
ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι
ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχή τε μένος τε.
Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο·
τὸν μὲν ἔπειτ' εἴασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου·
Κεβριόνην δ' ἐκέλευσεν ἀδελφεὸν ἐγγὺς ἐόντα,
ἵππων ἡνί' ἑλεῖν· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας.
αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος,
σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρί·
βῆ δ' ἰθὺς Τεύκρου, βαλέειν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγει.
ἤτοι ὁ μὲν φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν ὀϊστόν,
θῆκε δ' ἐπὶ νευρῇ· τὸν δ' αὖ κορυθαίολος Ἕκτωρ
αὐερύοντα, παρ' ὦμον, ὅθι κληῒς ἀποέργει
αὐχένα τε στῆθός τε, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν,
τῇ ῥ' ἐπὶ οἷ μεμαῶτα βάλεν λίθῳ ὀκριόεντι·
ῥῆξε δέ οἱ νευρήν· νάρκησε δὲ χεὶρ ἐπὶ καρπῷ·
στῆ δὲ γνὺξ ἐριπών, τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός·
Αἴας δ' οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτοιο πεσόντος,
ἀλλὰ θέων περίβη, καί οἱ σάκος ἀμφεκάλυψεν.

Digitized by Google

Μηκιστεύς, Ἐχίοιο πάϊς, καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
νῆας ἔπι γλαφυρὰς φερέτην βαρέα στενάχοντα.
Ἂψ δ' αὖτις Τρώεσσιν Ὀλύμπιος ἐν μένος ὦρσεν·
οἱ δ' ἰθὺς τάφροιο βαθείης ὦσαν Ἀχαιούς·
Ἕκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε, σθένεϊ βλεμεαίνων.
ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων συὸς ἀγρίου ἠὲ λέοντος
ἅπτηται κατόπισθε, ποσὶν ταχέεσσι διώκων,
ἰσχία τε γλουτούς τε, ἑλισσόμενόν τε δοκεύει·
ὣς Ἕκτωρ ὤπαζε καρηκομόωντας Ἀχαιούς,
αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον· οἱ δ' ἐφέβοντο.
αὐτὰρ ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Τρώων ὑπὸ χερσίν·
οἱ μὲν δὴ παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες,
ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσιν
χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος.
Ἕκτωρ δ' ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους,
Γοργοῦς ὄμματ' ἔχων ἠδὲ βροτολοιγοῦ Ἄρηος.
Τοὺς δὲ ἰδοῦσ' ἐλέησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ὢ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτι νῶϊ
ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ', ὑστάτιόν περ;
οἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται
ἀνδρὸς ἑνὸς ῥιπῇ· ὁ δὲ μαίνεται οὐκέτ' ἀνεκτῶς
Ἕκτωρ Πριαμίδης, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
καὶ λίην οὗτός γε μένος θυμόν τ' ὀλέσειεν,
χερσὶν ὑπ' Ἀργείων φθίμενος ἐν πατρίδι γαίῃ·
ἀλλὰ πατὴρ οὑμὸς φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθῇσιν,
σχέτλιος, αἰὲν ἀλιτρός, ἐμῶν μενέων ἀπερωεύς·
οὐδέ τι τῶν μέμνηται, ὅ οἱ μάλα πολλάκις υἱὸν
τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων.
ἤτοι ὁ μὲν κλαίεσκε πρὸς οὐρανόν· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν.
εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ᾔδε' ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσιν,
εὖτέ μιν εἰς Ἀΐδαο πυλάρταο προὔπεμψεν,

Digitized by Google

ἐξ Ἐρέβευς ἄξοντα κύνα στυγεροῦ Ἀΐδαο·
οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα.
νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγέει, Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλάς,
ἥ οἱ γούνατ' ἔκυσσε, καὶ ἔλλαβε χειρὶ γενείου,
λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
ἔσται μάν, ὅτ' ἂν αὖτε φίλην Γλαυκώπιδα εἴπῃ.
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νῶϊν ἐπέντυε μώνυχας ἵππους,
ὄφρ' ἂν ἐγὼ καταδῦσα Διὸς δόμον αἰγιόχοιο,
τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήξομαι, ὄφρα ἴδωμαι,
εἰ νῶϊ Πριάμοιο πάϊς, κορυθαίολος Ἕκτωρ,
γηθήσει προφανείσα ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.
ἦ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς
δημῷ καὶ σάρκεσσι, πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
ἡ μὲν ἐποιχομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
Ἥρη, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο.
αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει,
ποικίλον, ὅν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν·
ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδῦσα Διὸς νεφεληγερέταο,
τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.
ἐς δ' ὄχεα φλόγεα ποσὶ βήσετο· λάζετο δ' ἔγχος
βριθύ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
ἡρώων, τοῖσίν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους·
αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι,
τῇς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὔλυμπός τε,
ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι.
τῇ ῥα δι' αὐτάων κεντρηνεκέας ἔχον ἵππους.
Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἴδηθεν ἐπεὶ ἴδε, χώσατ' ἄρ' αἰνῶς·
Ἶριν δ' ὤτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν·
Βάσκ' ἴθι, Ἶρι ταχεῖα, πάλιν τρέπε, μηδ' ἔα ἄντην
ἔρχεσθ'· οὐ γὰρ καλὰ συνοισόμεθα πτόλεμόνδε.
ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
γυιώσω μέν σφωϊν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους·

Digitized by Google

αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέω, κατά θ' ἅρματα ἄξω·
οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
ἕλκε' ἀπαλθήσεσθον, ἅ κεν μάρπτησι κεραυνός·
ὄφρ' εἰδῇ Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν ᾧ πατρὶ μάχηται.
Ἥρῃ δ' οὔτι τόσον νεμεσίζομαι, οὐδὲ χολοῦμαι·
αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὅ,ττι νοήσω.
  Ὣς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἶρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα·
βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὄλυμπον.
πρώτῃσιν δὲ πύλῃσι πολυπτύχου Οὐλύμποιο
ἀντομένη κατέρυκε· Διὸς δέ σφ' ἔννεπε μῦθον·
  Πῇ μέματον; τί σφῶϊν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἦτορ;
οὐκ ἐάᾳ Κρονίδης ἐπαμυνέμεν Ἀργείοισιν.
ὧδε γὰρ ἠπείλησε Κρόνου παῖς, εἰ τελέει περ·
γυιώσειν μὲν σφῶϊν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους,
αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέειν, κατά θ' ἅρματα ἄξειν·
οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
ἕλκε' ἀπαλθήσεσθον, ἅ κεν μάρπτησι κεραυνός·
ὄφρ' εἰδῇς, Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν σῷ πατρὶ μάχηαι.
Ἥρῃ δ' οὔτι τόσον νεμεσίζεται, οὐδὲ χολοῦται·
αἰεὶ γάρ οἱ ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὅ,ττι νοήσῃ.
ἀλλὰ σύγ', αἰνοτάτη, κύον ἀδδεές, εἰ ἐτέον γε
τολμήσεις Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος ἀεῖραι.
  Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις·
αὐτὰρ Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
  Ὢ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτ' ἔγωγε
νῶϊ ἐῶ Διὸς ἄντα βροτῶν ἕνεκα πτολεμίζειν.
τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω,
ὅς κε τύχῃ. κεῖνος δέ, τὰ ἃ φρονέων ἐνὶ θυμῷ,
Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι δικαζέτω, ὡς ἐπιεικές.
  Ὣς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους.
τῇσιν δ' Ὧραι μὲν λῦσαν καλλίτριχας ἵππους·
καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐπ' ἀμβροσίῃσι κάπῃσιν·
ἅρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα·
αὐταὶ δὲ χρυσέοισιν ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον
μίγδ' ἄλλοισι θεοῖσι, φίλον τετιημέναι ἦτορ.

Digitized by Google

Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἴδηθεν εὔτροχον ἅρμα καὶ ἵππους
Οὔλυμπόνδε δίωκε, θεῶν δ' ἐξίκετο θώκους.
τῷ δὲ καὶ ἵππους μὲν λῦσε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
ἅρματα δ' ἂμ βωμοῖσι τίθει, κατὰ λῖτα πετάσσας.
αὐτὸς δὲ χρύσειον ἐπὶ θρόνον εὐρύοπα Ζεὺς
ἕζετο· τῷ δ' ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετ' Ὄλυμπος·
αἱ δ' οἶαι Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
ἥσθην, οὐδέ τί μιν προσεφώνεον, οὐδ' ἐρέοντο·
αὐτὰρ ὁ ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσί, φώνησέν τε·
Τίφθ' οὕτω τετίησθον, Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη;
οὐ μέν θην κάμετόν γε μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ
ὀλλῦσαι Τρῶας, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔθεσθε.
πάντως, οἷον ἐμόν γε μένος καὶ χεῖρες ἄαπτοι,
οὐκ ἄν με τρέψειαν, ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ.
σφῶϊν δὲ πρίν περ τρόμος ἔλλαβε φαίδιμα γυῖα,
πρὶν πόλεμόν τ' ἰδέειν, πολέμοιό τε μέρμερα ἔργα.
ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δέ κεν τετελεσμένον ἦεν·
οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων, πληγέντε κεραυνῷ,
ἂψ ἐς Ὄλυμπον ἵκεσθον, ἵν' ἀθανάτων ἕδος ἐστίν.
Ὣς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
πλησίαι αἵγ' ἥσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην.
ἤτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἶπεν,
σκυζομένη Διὶ πατρί, χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει.
Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα·
Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὅ τοι σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν·
ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητάων,
οἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται.
[ἀλλ' ἤτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἥτις ὀνήσει,
ὡς μὴ πάντες ὄλωνται, ὀδυσσαμένοιο τεοῖο.]
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
ἠοῦς δὴ καὶ μᾶλλον ὑπερμενέα Κρονίωνα
ὄψεαι, αἴ κ' ἐθέλῃσθα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
ὀλλύντ' Ἀργείων πουλὺν στρατὸν αἰχμητάων.

Digitized by Google

οὐ γὰρ πρὶν πολέμου ἀποπαύσεται ὄβριμος Ἕκτωρ,
πρὶν ὄρθαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλείωνα.
[ἤματι τῷ, ὅτ' ἂν οἱ μὲν ἐπὶ πρύμνῃσι μάχωνται,
στείνει ἐν αἰνοτάτῳ, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.]
ὣς γὰρ θέσφατόν ἐστι· σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω
χωομένης, οὐδ' εἴ κε τὰ νείατα πείραθ' ἵκηαι
γαίης καὶ πόντοιο, ἵν' Ἰαπετός τε Κρόνος τε
ἥμενοι, οὔτ' αὐγῇς Ὑπερίονος Ἠελίοιο
τέρποντ', οὔτ' ἀνέμοισι, βαθὺς δέ τε Τάρταρος ἀμφίς·
οὐδ' ἢν ἔνθ' ἀφίκηαι ἀλωμένη, οὔ σευ ἔγωγε
σκυζομένης ἀλέγω, ἐπεὶ οὐ σέο κύντερον ἄλλο.
Ὣς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη λευκώλενος Ἥρη.
ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο,
ἕλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.
Τρωσὶν μὲν ῥ' ἀέκουσιν ἔδυ φάος· αὐτὰρ Ἀχαιοῖς
ἀσπασίη, τρίλλιστος, ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννή.
Τρώων αὖτ' ἀγορὴν ποιήσατο φαίδιμος Ἕκτωρ,
νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἔπι δινήεντι,
ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος.
ἐξ ἵππων δ' ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα, μῦθον ἄκουον,
τόν ῥ' Ἕκτωρ ἀγόρευε Διῒ φίλος. ἐν δ' ἄρα χειρὶ
ἔγχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυ· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης·
τῷ ὅγ' ἐρεισάμενος, ἔπεα Τρώεσσι μετηύδα·
Κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι·
νῦν ἐφάμην, νῆάς τ' ὀλέσας καὶ πάντας Ἀχαιούς,
ἂψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν·
ἀλλὰ πρὶν κνέφας ἦλθε, τὸ νῦν ἐσάωσε μάλιστα
Ἀργείους καὶ νῆας ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
ἀλλ' ἤτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· ἀτὰρ καλλίτριχας ἵππους
λύσαθ' ὑπὲξ ὀχέων, παρὰ δέ σφισι βάλλετ' ἐδωδήν·
ἐκ πόλιος δ' ἄξασθε βόας καὶ ἴφια μῆλα
καρπαλίμως, οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζεσθε,
σῖτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε·

Digitized by Google

ὥς κεν παννύχιοι μέσφ' ἠοῦς ἠριγενείης
καίωμεν πυρὰ πολλά, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκῃ·
μήπως καὶ διὰ νύκτα καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
φεύγειν ὁρμήσωνται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
μὴ μὰν ἀσπουδί γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἕκηλοι·
ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἴκοθι πέσσῃ,
βλήμενος ἢ ἰῷ, ἢ ἔγχεϊ ὀξυόεντι,
νηὸς ἐπιθρώσκων· ἵνα τις στυγέῃσι καὶ ἄλλος,
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν Ἄρη.
κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ Διῒ φίλοι ἀγγελλόντων,
παῖδας πρωθήβας, πολιοκροτάφους τε γέροντας
λέξασθαι περὶ ἄστυ θεοδμήτων ἐπὶ πύργων·
θηλύτεραι δὲ γυναῖκες ἐνὶ μεγάροισιν ἑκάστη
πῦρ μέγα καιόντων· φυλακὴ δέ τις ἔμπεδος ἔστω,
μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν, λαῶν ἀπεόντων.
ὧδ' ἔστω, Τρῶες μεγαλήτορες, ὡς ἀγορεύω·
μῦθος δ', ὃς μὲν νῦν ὑγιής, εἰρημένος ἔστω·
τὸν δ' ἠοῦς Τρώεσσι μεθ' ἱπποδάμοις ἀγορεύσω.
εὔχομαι ἐλπόμενος Διΐ τ' ἄλλοισίν τε θεοῖσιν,
ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας Κηρεσσιφορήτους,
[οὓς Κῆρες φορέουσι μελαινάων ἐπὶ νηῶν.]
ἀλλ' ἤτοι ἐπὶ νυκτὶ φυλάξομεν ἡμέας αὐτούς·
πρωῒ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα.
εἴσομαι, εἴ κέ μ' ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης
πὰρ νηῶν πρὸς τεῖχος ἀπώσεται, ἤ κεν ἐγὼ τὸν
χαλκῷ δῃώσας, ἔναρα βροτόεντα φέρωμαι.
αὔριον ἣν ἀρετὴν διαείσεται, εἴ κ' ἐμὸν ἔγχος
μείνῃ ἐπερχόμενον· ἀλλ' ἐν πρώτοισιν, ὀΐω,
κείσεται οὐτηθείς, πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι,
ἠελίου ἀνιόντος ἐς αὔριον. εἰ γὰρ ἐγὼν ὣς
εἴην ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα,
τιοίμην δ', ὡς τίετ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
ὡς νῦν ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν.

Digitized by Google

Ὣς Ἕκτωρ ἀγόρευ'· ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν.
οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἱδρώοντας,
δῆσαν δ' ἱμάντεσσι παρ' ἅρμασιν οἷσιν ἕκαστος·
ἐκ πόλιος δ' ἄξαντο βόας καὶ ἴφια μῆλα
καρπαλίμως· οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζοντο,
σῖτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγοντο.
[ἕρδον δ' ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας.
κνίσσην δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω
ἡδεῖαν· τῆς δ' οὔτι θεοὶ μάκαρες δατέοντο,
οὐδ' ἔθελον· μάλα γάρ σφιν ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή,
καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο.]
Οἱ δέ, μέγα φρονέοντες, ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρῃ
εἵατο παννύχιοι· πυρὰ δέ σφισι καίετο πολλά.
ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην
φαίνετ' ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἔπλετο νήνεμος αἰθήρ·
[ἔκ τ' ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρώονες ἄκροι,
καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπεῤῥάγη ἄσπετος αἰθήρ,]
πάντα δέ τ' εἴδεται ἄστρα· γέγηθε δέ τε φρένα ποιμήν·
τόσσα μεσηγὺ νεῶν ἠδὲ Ξάνθοιο ῥοάων,
Τρώων καιόντων, πυρὰ φαίνετο Ἰλιόθι πρό.
χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο· πὰρ δὲ ἑκάστῳ
εἵατο πεντήκοντα, σέλᾳ πυρὸς αἰθομένοιο.
ἵπποι δὲ κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας,
ἑσταότες παρ' ὄχεσφιν, ἐΰθρονον Ἠῶ μίμνον.

Digitized by Google

ΙΛΙΑΔΟΣ Ι.

Πρεσβεία πρὸς Ἀχιλλέα. Λιταί.

Ὣς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
θεσπεσίη ἔχε φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη·
πένθεϊ δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄριστοι.
ὡς δ' ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόεντα,
Βορέης καὶ Ζέφυρος, τώτε Θρῄκηθεν ἄητον,
ἐλθόντ' ἐξαπίνης· ἄμυδις δέ κε κῦμα κελαινὸν
κορθύεται· πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευαν·
ὣς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
Ἀτρείδης δ', ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ,
φοίτα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κελεύων,
κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον,
μηδὲ βοᾶν· αὐτὸς δὲ μετὰ πρώτοισι πονεῖτο.
ἶζον δ' εἰν ἀγορῇ τετιηότες· ἂν δ' Ἀγαμέμνων
ἵστατο δακρυχέων, ὥςτε κρήνη μελάνυδρος,
ἥτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ·
ὣς ὁ βαρυστενάχων ἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα·
Ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ·
σχέτλιος, ὃς πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν,
Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι·
νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, καί με κελεύει

Digitized by Google

δυςκλέα Ἄργος ἱκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
οὕτω που Διῒ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι,
ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα,
ἠδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἱρήσομεν εὐρυάγυιαν.
 Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
δὴν δ' ἄνεῳ ἦσαν τετιηότες υἷες Ἀχαιῶν·
ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ἀτρείδη, σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ἀφραδέοντι,
ἣ θέμις ἐστίν, ἄναξ, ἀγορῇ· σὺ δὲ μήτι χολωθῇς.
ἀλκὴν μέν μοι πρῶτον ὀνείδισας ἐν Δαναοῖσιν,
φὰς ἔμεν ἀπτόλεμον καὶ ἀνάλκιδα· ταῦτα δὲ πάντα
ἴσασ' Ἀργείων ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες.
σοὶ δὲ διάνδιχα δῶκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
σκήπτρῳ μέν τοι δῶκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων·
ἀλκὴν δ' οὔτοι δῶκεν, ὅ,τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
δαιμόνι', οὕτω που μάλα ἔλπεαι υἷας Ἀχαιῶν
ἀπτολέμους τ' ἔμεναι καὶ ἀνάλκιδας, ὡς ἀγορεύεις;
εἰ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται, ὥςτε νέεσθαι,
ἔρχεο· πάρ τοι ὁδός, νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης
ἑστᾶσ', αἵ τοι ἕποντο Μυκήνηθεν μάλα πολλαί.
ἀλλ' ἄλλοι μενέουσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
εἰςόκε περ Τροίην διαπέρσομεν. εἰ δὲ καὶ αὐτοί,
φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε, μαχησόμεθ', εἰςόκε τέκμωρ
Ἰλίου εὕρωμεν· σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθμεν.
 Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἷες Ἀχαιῶν,
μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετεφώνεεν ἱππότα Νέστωρ·
 Τυδείδη, πέρι μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερός ἐσσι,
καὶ βουλῇ μετὰ πάντας ὁμήλικας ἔπλευ ἄριστος·
οὔτις τοι τὸν μῦθον ὀνόσσεται, ὅσσοι Ἀχαιοί,
οὐδὲ πάλιν ἐρέει· ἀτὰρ οὐ τέλος ἵκεο μύθων.

Digitized by Google

ἦ μὴν καὶ νέος ἐσσί, ἐμὸς δέ κε καὶ παῖς εἴης
ὁπλότατος γενεῆφιν· ἀτὰρ πεπνυμένα βάζεις
Ἀργείων βασιλῆας, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
ἀλλ' ἄγ', ἐγών, ὃς σεῖο γεραίτερος εὔχομαι εἶναι,
ἐξείπω, καὶ πάντα διΐξομαι· οὐδέ κέ τίς μοι
μῦθον ἀτιμήσει, οὐδὲ κρείων Ἀγαμέμνων.
ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος,
ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου, ὀκρυόεντος.
ἀλλ' ἤτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· φυλακτῆρες δὲ ἕκαστοι
λεξάσθων παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός.
κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ ἔπειτα,
Ἀτρείδη, σὺ μὲν ἄρχε· σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι.
δαίνυ δαῖτα γέρουσιν· ἔοικέ τοι, οὔτοι ἀεικές.
πλεῖαί τοι οἴνου κλισίαι, τὸν νῆες Ἀχαιῶν
ἠμάτιαι Θρήκηθεν ἐπ' εὐρέα πόντον ἄγουσιν·
πᾶσά τοί ἐσθ' ὑποδεξίη· πολέεσσι δ' ἀνάσσεις.
πολλῶν δ' ἀγρομένων, τῷ πείσεαι, ὅς κεν ἀρίστην
βουλὴν βουλεύσῃ· μάλα δὲ χρεὼ πάντας Ἀχαιοὺς
ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς, ὅτι δήϊοι ἐγγύθι νηῶν
καίουσιν πυρὰ πολλά· τίς ἂν τάδε γηθήσειεν;
νὺξ δ' ἥδ' ἠὲ διαῤῥαίσει στρατὸν ἠὲ σαώσει.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο.
ἐκ δὲ φυλακτῆρες σὺν τεύχεσιν ἐσσεύοντο,
ἀμφί τε Νεστορίδην Θρασυμήδεα, ποιμένα λαῶν,
ἠδ' ἀμφ' Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενον, υἷας Ἄρηος
ἀμφί τε Μηριόνην, Ἀφαρῆά τε Δηΐπυρόν τε,
ἠδ' ἀμφὶ Κρείοντος υἱόν, Λυκομήδεα δῖον.
ἕπτ' ἔσαν ἡγεμόνες φυλάκων, ἑκατὸν δὲ ἑκάστῳ
κοῦροι ἅμα στεῖχον, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες·
κὰδ δὲ μέσον τάφρου καὶ τείχεος ἷζον ἰόντες·
ἔνθα δὲ πῦρ κήαντο, τίθεντο δὲ δόρπον ἕκαστος.
Ἀτρείδης δὲ γέροντας ἀολλέας ἦγεν Ἀχαιῶν
ἐς κλισίην, παρὰ δέ σφι τίθει μενοεικέα δαῖτα.
οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.

Digitized by Google

αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,
Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
ὅ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Ἀτρείδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι· οὕνεκα πολλῶν
λαῶν ἐσσὶ ἄναξ, καί τοι Ζεὺς ἐγγυάλιξεν
σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βουλεύῃσθα.
τῷ σε χρὴ πέρι μὲν φάσθαι ἔπος, ἠδ' ἐπακοῦσαι,
κρηῆναι δὲ καὶ ἄλλῳ, ὅτ' ἄν τινα θυμὸς ἀνώγῃ
εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν· σέο δ' ἕξεται, ὅ,ττι κεν ἄρχῃ.
αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει,
οἷον ἐγὼ νοέω, ἠμὲν πάλαι, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν,
ἐξέτι τοῦ ὅτε, Διογενές, Βρισηΐδα κούρην
χωομένου Ἀχιλῆος ἔβης κλισίηθεν ἀπούρας·
οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον. μάλα γάρ τοι ἔγωγε
πόλλ' ἀπεμυθεόμην· σὺ δὲ σῷ μεγαλήτορι θυμῷ
εἴξας, ἄνδρα φέριστον, ὃν ἀθάνατοί περ ἔτισαν,
ἠτίμησας· ἑλὼν γὰρ ἔχεις γέρας. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
φραζώμεσθ', ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπίθωμεν
δώροισίν τ' ἀγανοῖσιν, ἔπεσσί τε μειλιχίοισιν.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
ὦ γέρον, οὔτι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας.
ἀασάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι! ἀντί νυ πολλῶν
λαῶν ἐστὶν ἀνήρ, ὅντε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ·
ὡς νῦν τοῦτον ἔτισε, δάμασσε δὲ λαὸν Ἀχαιῶν.
ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας,
ἂψ ἐθέλω ἀρέσσι, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα·
ὑμῖν δ' ἐν πάντεσσι περικλυτὰ δῶρ' ὀνομήνω·
ἕπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
αἴθωνας δὲ λέβητας ἐείκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
πηγούς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
οὔ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνήρ, ᾧ τόσσα γένοιτο,
οὐδέ κεν ἀκτήμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,

Digitized by Google

ὅσσα μοι ἠνείκαντο ἀέθλια μώνυχες ἵπποι.
δώσω δ' ἑπτὰ γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
Λεσβίδας, ἃς, ὅτε Λέσβον ἐϋκτιμένην ἕλεν αὐτός,
ἐξελόμην, αἳ κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν,
τὰς μέν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσεται, ἣν τότ' ἀπηύρων,
κούρην Βρισῆος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι,
μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι,
ἣ θέμις ἀνθρώπων πέλει, ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν.
ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὖτε
ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώωσ' ἀλαπάξαι,
νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσθω,
εἰσελθών, ὅτε κεν δατεώμεθα ληΐδ' Ἀχαιοί.
Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας ἐείκοσιν αὐτὸς ἑλέσθω,
αἵ κε μετ' Ἀργείην Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν.
εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθ' Ἀχαιϊκόν, οὖθαρ ἀρούρης,
γαμβρός κέν μοι ἔοι· τίσω δέ μιν ἶσον Ὀρέστῃ,
ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἔνι πολλῇ.
τρεῖς δέ μοί εἰσι θύγατρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ,
Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα·
τάων ἥν κ' ἐθέλῃσι, φίλην ἀνάεδνον ἀγέσθω
πρὸς οἶκον Πηλῆος· ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω
πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὔπω τις ἑῇ ἐπέδωκε θυγατρί.
ἑπτὰ δέ οἱ δώσω εὐναιόμενα πτολίεθρα,
Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἱρὴν ποιήεσσαν,
Φηράς τε ζαθέας ἠδ' Ἄνθειαν βαθύλειμον,
καλήν τ' Αἴπειαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλός, νέαται Πύλου ἠμαθόεντος·
ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηνες, πολυβοῦται,
οἵ κέ ἑ δωτίνῃσι, θεὸν ὥς, τιμήσουσιν,
καί οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας.
ταῦτά κέ οἱ τελέσαιμι, μεταλλήξαντι χόλοιο.
δμηθήτω! Ἀΐδης τοι ἀμείλιχος ἠδ' ἀδάμαστος·
τοὔνεκα καί τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἁπάντων·
καί μοι ὑποστήτω, ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι,
ἠδ' ὅσσον γενεῇ προγενέστερος εὔχομαι εἶναι.

Digitized by Google

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
Ἀτρείδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
δῶρα μὲν οὐκέτ' ὀνοστὰ διδοῖς Ἀχιλῆϊ ἄνακτι·
ἀλλ' ἄγετε, κλητοὺς ὀτρύνομεν, οἵ κε τάχιστα
ἔλθωσ' ἐς κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.
εἰ δ', ἄγε, τοὺς ἂν ἐγὼν ἐπιόψομαι· οἱ δὲ πιθέσθων.
Φοῖνιξ μὲν πρώτιστα, Διῒ φίλος, ἡγησάσθω·
αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας καὶ δῖος Ὀδυσσεύς·
κηρύκων δ' Ὀδίος τε καὶ Εὐρυβάτης ἅμ' ἑπέσθων·
φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημῆσαί τε κέλεσθε,
ὄφρα Διῒ Κρονίδῃ ἀρησόμεθ', αἴ κ' ἐλεήσῃ.
Ὣς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἑαδότα μῦθον ἔειπεν.
αὐτίκα κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν·
αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ', ἔπιόν θ', ὅσον ἤθελε θυμός,
ὡρμῶντ' ἐκ κλισίης Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο.
τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
δενδίλλων ἐς ἕκαστον, Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα,
πειρᾶν, ὡς πεπίθοιεν ἀμύμονα Πηλείωνα.
Τὼ δὲ βάτην παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
πολλὰ μάλ' εὐχομένω γαιηόχῳ Ἐννοσιγαίῳ,
ῥηϊδίως πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο.
Μυρμιδόνων δ' ἐπί τε κλισίας καὶ νῆας ἱκέσθην·
τὸν δ' εὗρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ,
καλῇ, δαιδαλέῃ, ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἦεν·
τὴν ἄρετ' ἐξ ἐνάρων, πόλιν Ἠετίωνος ὀλέσσας·
τῇ ὅγε θυμὸν ἔτερπεν, ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.
Πάτροκλος δέ οἱ οἶος ἐναντίος ἧστο σιωπῇ,
δέγμενος Αἰακίδην, ὁπότε λήξειεν ἀείδων.
τὼ δὲ βάτην προτέρω, ἡγεῖτο δὲ δῖος Ὀδυσσεύς·
σταν δὲ πρόσθ' αὐτοῖο· ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, λιπὼν ἕδος, ἔνθα θάασσεν.
ὣς δ' αὔτως Πάτροκλος, ἐπεὶ ἴδε φῶτας, ἀνέστη.
τὼ καὶ δεικνύμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Digitized by Google

Χαίρετον· ἦ φίλοι ἄνδρες ἱκάνετον! ἦ τι μαλα χρεώ·
οἵ μοι σκυζομένῳ περ Ἀχαιῶν φίλτατοί ἐστον.
Ὣς ἄρα φωνήσας προτέρω ἄγε δῖος Ἀχιλλεύς,
εἷσεν δ' ἐν κλισμοῖσι, τάπησί τε πορφυρέοισιν·
αἶψα δὲ Πάτροκλον προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἐόντα·
Μείζονα δὴ κρητῆρα, Μενοιτίου υἱέ, καθίστα·
ζωρότερον δὲ κέραιε, δέπας δ' ἔντυνον ἑκάστῳ.
οἱ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ.
Ὣς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἑταίρῳ.
αὐτὰρ ὅγε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ,
ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔθηκ' ὄϊος καὶ πίονος αἰγός,
ἐν δὲ συὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ.
τῷ δ' ἔχεν Αὐτομέδων, τάμνεν δ' ἄρα δῖος Ἀχιλλεύς·
καὶ τὰ μὲν εὖ μίστυλλε, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν·
πῦρ δὲ Μενοιτιάδης δαῖεν μέγα, ἰσόθεος φώς.
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη, καὶ φλὸξ ἐμαράνθη,
ἀνθρακιὴν στορέσας, ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσεν·
πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο, κρατευτάων ἐπαείρας.
αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὤπτησε, καὶ εἰν ἐλεοῖσιν ἔχευεν,
Πάτροκλος μὲν σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ,
καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς.
αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος θείοιο,
τοίχου τοῦ ἑτέροιο· θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει
Πάτροκλον, ὃν ἑταῖρον· ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς.
οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
νεῦσ' Αἴας Φοίνικι. νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς·
πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας, δείδεκτ' Ἀχιλῆα·
Χαῖρ', Ἀχιλεῦ! δαιτὸς μὲν ἐΐσης οὐκ ἐπιδευεῖς,
ἠμὲν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμεμνονος Ἀτρείδαο,
ἠδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν· πάρα γὰρ μενοεικέα πολλὰ
δαίνυσθ'· ἀλλ' οὐ δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μέμηλεν·
ἀλλὰ λίην μέγα πῆμα, Διοτρεφές, εἰσορόωντες,
δείδιμεν· ἐν δοιῇ δὲ σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι
νῆας ἐϋσσέλμους, ει μη συγε δύσεαι ἀλκήν.

ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος αὖλιν ἔθεντο
Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλεκλητοί τ' ἐπίκουροι,
κηάμενοι πυρὰ πολλὰ κατὰ στρατόν, οὐδ' ἔτι φ
σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι
Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων
ἀστράπτει· Ἕκτωρ δὲ μέγα σθένεϊ βλεμεαίνων
μαίνεται ἐκπάγλως, πίσυνος Διΐ, οὐδέ τι τίει
ἀνέρας, οὐδὲ θεούς· κρατερὴ δέ ἑ λύσσα δέδυκεν
ἀρᾶται δὲ τάχιστα φανήμεναι Ἠῶ δῖαν·
στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα,
αὐτάς τ' ἐμπρήσειν μαλεροῦ πυρός· αὐτὰρ Ἀχ
δῃώσειν παρὰ τῇσιν, ὀρινομένους ὑπὸ καπνοῦ.
ταῦτ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή οἱ ἀπειλὰς
ἐκτελέσωσι θεοί· ἡμῖν δὲ δὴ αἴσιμον εἴη
φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ, ἑκὰς Ἄργεος ἱπποβότοιο.
ἀλλ' ἄνα, εἰ μέμονάς γε, καὶ ὀψέ περ, υἷας Ἀχαι
τειρομένους ἐρύεσθαι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.
αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται· οὐδέ τι μῆχος
ῥεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὑρεῖν· ἀλλὰ πολὺ π
φράζευ, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἦμαρ.
ὦ πέπον, ἦ μὲν σοίγε πατὴρ ἐπετέλλετο Πηλεὺς
ἤματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν·
τέκνον ἐμόν, κάρτος μὲν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
δώσουσ', αἴ κ' ἐθέλωσι· σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμὸ
ἴσχειν ἐν στήθεσσι· φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων·
ληγέμεναι δ' ἔριδος κακομηχάνου, ὄφρα σε μᾶλλο
τίωσ' Ἀργείων ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες.
ὣς ἐπέτελλ' ὁ γέρων· σὺ δὲ λήθεαι. ἀλλ' ἔτι καὶ
παύε', ἔα δὲ χόλον θυμαλγέα! σοὶ δ' Ἀγαμέμνω
ἄξια δῶρα δίδωσι, μεταλλήξαντι χόλοιο.
εἰ δέ, σὺ μέν μευ ἄκουσον, ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω,
ὅσσα τοι ἐν κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῶρ' Ἀγαμέμνων
ἕπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,

Digitized by Google

οὔ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνήρ, ᾧ τόσσα γένοιτο,
οὐδέ κεν ἀκτήμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
ὅσσ' Ἀγαμέμνονος ἵπποι ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
δώσει δ' ἑπτὰ γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
Λεσβίδας, ἃς, ὅτε Λέσβον ἐϋκτιμένην ἕλες αὐτός,
ἐξέλεθ', αἳ τότε κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν.
τὰς μέν τοι δώσει, μετὰ δ' ἔσσεται, ἣν τότ' ἀπηύρα
κούρην Βρισῆος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμεῖται,
μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι,
ᾗ θέμις ἐστίν, ἄναξ, ἤτ' ἀνδρῶν ἤτε γυναικῶν.
ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὖτε
ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώωσ' ἀλαπάξαι,
νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηήσασθαι,
εἰσελθών, ὅτε κεν δατεώμεθα ληΐδ' Ἀχαιοί.
Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας ἐείκοσιν αὐτὸς ἑλέσθαι,
αἵ κε μετ' Ἀργείην Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν.
εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθ' Ἀχαιϊκόν, οὖθαρ ἀρούρης,
γαμβρός κέν οἱ ἔοις· τίσει δέ σε ἶσον Ὀρέστῃ,
ὅς οἱ τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἔνι πολλῇ.
τρεῖς δέ οἵ εἰσι θύγατρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ
Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα·
τάων ἥν κ' ἐθέλῃσθα, φίλην ἀνάεδνον ἄγεσθαι
πρὸς οἶκον Πηλῆος· ὁ δ' αὖτ' ἐπὶ μείλια δώσει
πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὔπω τις ἑῇ ἐπέδωκε θυγατρί.
ἑπτὰ δέ τοι δώσει εὐναιόμενα πτολίεθρα,
Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἱρὴν ποιήεσσαν,
Φηράς τε ζαθέας ἠδ' Ἄνθειαν βαθύλειμον,
καλήν τ' Αἴπειαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλός, νέαται Πύλου ἠμαθόεντος·
ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηνες, πολυβοῦται,
οἵ κέ σε δωτίνῃσι, θεὸν ὥς, τιμήσουσιν,
καί τοι ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας.
ταῦτά κέ τοι τελέσειε, μεταλλήξαντι χόλοιο.
εἰ δέ τοι Ἀτρείδης μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μᾶλλον,
αὐτὸς καὶ τοῦ δῶρα· σὺ δ' ἄλλους περ Παναχαιοὺς

Digitized by Google

τειρομένους ἐλέαιρε κατὰ στρατόν, οἵ σε, θεὸν ὥς,
τίσουσ᾽· ἦ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἄροιο.
νῦν γάρ χ᾽ Ἕκτορ᾽ ἕλοις, ἐπεὶ ἂν μάλα τοι σχεδὸν ἔλθοι,
λύσσαν ἔχων ὀλοήν· ἐπεὶ οὔτινά φησιν ὁμοῖον
οἷ ἔμεναι Δαναῶν, οὓς ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν.
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προςέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν᾽ Ὀδυσσεῦ,
χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν,
ᾗπερ δὴ φρονέω τε, καὶ ὡς τετελεσμένον ἔσται·
ὡς μή μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.
ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν,
ὅς χ᾽ ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπῃ.
αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα·
οὔτ᾽ ἔμεγ᾽ Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα πεισέμεν οἴω,
οὔτ᾽ ἄλλους Δαναούς· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν,
μάρνασθαι δηΐοισιν ἐπ᾽ ἀνδράσι νωλεμὲς αἰεί.
ἴση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι·
ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ ἠμὲν κακός, ἠδὲ καὶ ἐσθλός·
κάτθαν᾽ ὁμῶς ὅ, τ᾽ ἀεργὸς ἀνήρ, ὅ, τε πολλὰ ἐοργώς.
οὐδέ τί μοι περίκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν.
ὡς δ᾽ ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσιν
μάστακ᾽, ἐπεί κε λάβῃσι, κακῶς δ᾽ ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ·
ὣς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀΰπνους νύκτας ἴαυον,
ἤματα δ᾽ αἱματόεντα διέπρησσον πολεμίζων,
ἀνδράσι μαρνάμενος ὀάρων ἕνεκα σφετεράων.
δώδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ᾽ ἀνθρώπων,
πεζὸς δ᾽ ἕνδεκά φημι κατὰ Τροίην ἐρίβωλον·
τάων ἐκ πασέων κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
ἐξελόμην, καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον
Ἀτρείδῃ· ὁ δ᾽ ὄπισθε μένων παρὰ νηυσὶ θοῇσιν,
δεξάμενος, διὰ παῦρα δασάσκετο, πολλὰ δ᾽ ἔχεσκεν.
ἄλλα δ᾽ ἀριστήεσσι δίδου γέρα καὶ βασιλεῦσιν·
τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖται, ἐμεῦ δ᾽ ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν
εἵλετ᾽ ἔχει δ᾽ ἄλοχον θυμαρέα· τῇ παριαύων

Digitized by Google

τερπέσθω. τί δὲ δεῖ πολεμιζέμεναι Τρώεσσιν
Ἀργείους; τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας
Ἀτρείδης; ἦ οὐχ Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο;
ἦ μοῦνοι φιλέουσ' ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων
Ἀτρεΐδαι; ἐπεί, ὅςτις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων,
τὴν αὐτοῦ φιλέει καὶ κήδεται· ὡς καὶ ἐγὼ τὴν
ἐκ θυμοῦ φίλεον, δουρικτητήν περ ἐοῦσαν.
νῦν δ' ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἵλετο, καί μ' ἀπάτησεν,
μή μευ πειράτω, εὖ εἰδότος· οὐδέ με πείσει.
ἀλλ', Ὀδυσεῦ, σὺν σοί τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσιν
φραζέσθω, νήεσσιν ἀλεξέμεναι δήϊον πῦρ.
ἦ μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμεῖο,
καὶ δὴ τεῖχος ἔδειμε, καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ
εὐρεῖαν, μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν·
ἀλλ' οὐδ' ὧς δύναται σθένος Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
ἴσχειν. ὄφρα δ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσιν πολέμιζον,
οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἕκτωρ,
ἀλλ' ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν·
ἔνθα ποτ' οἶον ἔμιμνε, μόγις δέ μευ ἔκφυγεν ὁρμήν.
νῦν δ', ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμίζεμεν Ἕκτορι δίῳ,
αὔριον ἱρὰ Διῒ ῥέξας καὶ πᾶσι θεοῖσιν,
νηήσας εὖ νῆας, ἐπὴν ἅλαδε προερύσσω,
ὄψεαι, ἢν ἐθέλῃσθα, καὶ αἴ κέν τοι τὰ μεμήλῃ,
ἦρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεούσας
νῆας ἐμάς, ἐν δ' ἄνδρας ἐρεσσέμεναι μεμαῶτας·
εἰ δέ κεν εὐπλοίην δώῃ κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
ἤματι κε τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἱκοίμην.
ἔστι δέ μοι μάλα πολλά, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔῤῥων·
ἄλλον δ' ἐνθένδε χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρόν,
ἠδὲ γυναῖκας ἐϋζώνους, πολιόν τε σίδηρον
ἄξομαι, ἅσσ' ἔλαχόν γε· γέρας δέ μοι, ὅσπερ ἔδωκεν,
αὖτις ἐφυβρίζων ἕλετο κρείων Ἀγαμέμνων
Ἀτρείδης.—τῷ πάντ' ἀγορευέμεν, ὡς ἐπιτέλλω,
ἀμφαδόν· ὄφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζωνται Ἀχαιοί,
εἴ τινά που Δαναῶν ἔτι ἔλπεται ἐξαπατήσειν,

Digitized by Google

αἰὲν ἀναιδείην ἐπιειμένος!—οὐδ᾽ ἂν ἔμοιγε
τετλαίη, κύνεός περ ἐών, εἰς ὦπα ἰδέσθαι.
οὐδέ τί οἱ βουλὰς συμφράσσομαι, οὐδὲ μὲν ἔργ
ἐκ γὰρ δή μ᾽ ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν· οὐδ᾽ ἂν ἔτ᾽
ἐξαπάφοιτ᾽ ἐπέεσσιν· ἅλις δέ οἱ! ἀλλὰ ἕκηλο
ἐῤῥέτω· ἐκ γὰρ εὖ φρένας εἵλετο μητίετα Ζεύς
ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσ
οὐδ᾽ εἴ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη,
ὅσσα τέ οἱ νῦν ἐστί, καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο·
οὐδ᾽ ὅσ᾽ ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδ᾽ ὅσα
Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖτ
αἵθ᾽ ἑκατόμπυλοί εἰσι, διηκόσιοι δ᾽ ἀν᾽ ἑκάστη
ἀνέρες ἐξοιχνεῦσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
οὐδ᾽ εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε,
οὐδέ κεν ὣς ἔτι θυμὸν ἐμὸν πείσει᾽ Ἀγαμέμνων,
πρίν γ᾽ ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγέα λώβ
κούρην δ᾽ οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο·
οὐδ᾽ εἰ χρυσείῃ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,
ἔργα δ᾽ Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζοι,
οὐδέ μιν ὣς γαμέω· ὁ δ᾽ Ἀχαιῶν ἄλλον ἑλέσθω
ὅςτις οἵ τ᾽ ἐπέοικε, καὶ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν.
ἢν γὰρ δή με σόωσι θεοὶ καὶ οἴκαδ᾽ ἵκωμαι,
Πηλεύς θήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτ
πολλαὶ Ἀχαιΐδες εἰσὶν ἀν᾽ Ἑλλάδα τε Φθίην τ
κοῦραι ἀριστήων, οἵτε πτολίεθρα ῥύονται·
τάων ἥν κ᾽ ἐθέλωμι, φίλην ποιήσομ᾽ ἄκοιτιν.
ἔνθα δέ μοι μάλα πολλὸν ἐπέσσυτο θυμὸς ἀγήνα
γήμαντι μνηστὴν ἄλοχον, εἰκυῖαν ἄκοιτιν,
κτήμασι τέρπεσθαι, τὰ γέρων ἐκτήσατο Πηλεύς.
οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, οὐδ᾽ ὅσα φασὶν
Ἴλιον ἐκτῆσθαι, εὐναιόμενον πτολίεθρον,
τοπρὶν ἐπ᾽ εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν·
οὐδ᾽ ὅσα λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει,

Digitized by Google

κτητοὶ δὲ τρίποδές τε καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα·
ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λεϊστή,
οὔθ' ἑλετή, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων.
μήτηρ γάρ τέ μέ φησι θεά, Θέτις ἀργυρόπεζα,
διχθαδίας Κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε.
εἰ μέν κ' αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
ὤλετο μέν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται·
εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἵκωμι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
ὤλετό μοι κλέος ἐσθλόν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰὼν
ἔσσεται, οὐδέ κέ μ' ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη.
καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην,
οἴκαδ' ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκέτι δήετε τέκμωρ
'Ιλίου αἰπεινῆς· μάλα γάρ ἑθεν εὐρύοπα Ζεὺς
χεῖρα ἑὴν ὑπερέσχε, τεθαρσήκασι δὲ λαοί.
ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἰόντες, ἀριστήεσσιν 'Αχαιῶν
ἀγγελίην ἀπόφασθε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων·
ὄφρ' ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμείνω,
ἥ κέ σφιν νῆάς τε σόῃ καὶ λαὸν 'Αχαιῶν
νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇς· ἐπεὶ οὔ σφισιν ἥδε γ' ἑτοίμη,
ἣν νῦν ἐφράσσαντο, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος.
Φοῖνιξ δ' αὖθι παρ' ἄμμι μένων κατακοιμηθήτω,
ὄφρα μοι ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἕπηται
αὔριον, ἢν ἐθέλῃσιν· ἀνάγκῃ δ' οὔτι μιν ἄξω.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀπέειπεν.
ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
δάκρυ' ἀναπρήσας· περὶ γὰρ δίε νηυσὶν 'Αχαιῶν·
Εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσί, φαίδιμ' 'Αχιλλεῦ,
βάλλεαι, οὐδέ τι πάμπαν ἀμύνειν νηυσὶ θοῇσιν
πῦρ ἐθέλεις ἀΐδηλον, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ·
πῶς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο, φίλον τέκος, αὖθι λιποίμην
οἶος;—σοὶ δέ μ' ἔπεμπε γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς
ἤματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης 'Αγαμέμνονι πέμπεν
νήπιον, οὔπω εἰδόθ' ὁμοιΐου πολέμοιο,
οὐδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσιν

Digitized by Google

τοὔνεκά με προέηκε, διδασκέμεναι τάδε πάντα,
μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων.
ὡς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο, φίλον τέκος, οὐκ ἐθέλοιμι
λείπεσθ', οὐδ' εἴ κέν μοι ὑποσταίη θεὸς αὐτός,
γῆρας ἀποξύσας, θήσειν νέον ἡβώοντα,
οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
φεύγων νείκεα πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο·
ὅς μοι παλλακίδος περιχώσατο καλλικόμοιο·
τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν,
μητέρ' ἐμήν· ἡ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων,
παλλακίδι προμιγῆναι, ἵν' ἐχθήρειε γέροντα.
τῇ πιθόμην καὶ ἔρεξα· πατὴρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' ὀϊσθεὶς,
πολλὰ κατηρᾶτο, στυγερὰς δ' ἐπεκέκλετ' Ἐρινῦς,
μήποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱόν,
ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα· θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς,
Ζεύς τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινὴ Περσεφόνεια.
τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ·
ἀλλά τις ἀθανάτων παῦσεν χόλον, ὅς ῥ' ἐνὶ θυμῷ
δήμου θῆκε φάτιν καὶ ὀνείδεα πόλλ' ἀνθρώπων·
ὡς μὴ πατροφόνος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλεοίμην.
ἔνθ' ἐμοὶ οὐκέτι πάμπαν ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός,
πατρὸς χωομένοιο, κατὰ μέγαρα στρωφᾶσθαι.
ἦ μὲν πολλὰ ἔται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἐόντες
αὐτοῦ λισσόμενοί κατερήτυον ἐν μεγάροισιν.
πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς
ἔσφαζον, πολλοὶ δὲ σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ
εὑόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο·
πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος.
εἰνάνυχες δέ μοι ἀμφ' αὐτῷ παρὰ νύκτας ἴαυον·
οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔσβη
πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς,
ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων.
ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη μοι ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννή,
καὶ τότ' ἐγὼ θαλάμοιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας
ῥήξας ἐξῆλθον, καὶ ὑπέρθορον ἑρκίον αὐλῆς

Digitized by Google

ῥεῖα, λαθὼν φύλακάς τ' ἄνδρας δμωάς τε γυναῖκας.
φεῦγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροιο,
Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα, μητέρα μήλων,
ἐς Πηλῆα ἄναχθ'· ὁ δε με πρόφρων ὑπέδεκτο,
καί με φίλησ', ὡσεί τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ
μοῦνον, τηλύγετον, πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν·
καί μ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν δέ μοι ὤπασε λαόν·
ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης, Δολόπεσσιν ἀνάσσων.
καί σε τοσοῦτον ἔθηκα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
ἐκ θυμοῦ φιλέων· ἐπεὶ οὐκ ἐθέλεσκες ἅμ' ἄλλῳ
οὔτ' ἐς δαῖτ' ἰέναι, οὔτ' ἐν μεγάροισι πάσασθαι,
πρίν γ' ὅτε δή σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γούνασσι καθίσσας,
ὄψου τ' ἄσαιμι προταμὼν καὶ οἶνον ἐπισχών·
πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα
οἴνου, ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ.
ὣς ἐπὶ σοὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα,
τὰ φρονέων, ὅ μοι οὔτι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον
ἐξ ἐμεῦ· ἀλλὰ σὲ παῖδα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
ποιεύμην, ἵνα μοί ποτ' ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνῃς.
ἀλλ', Ἀχιλεῦ, δάμασον θυμὸν μέγαν· οὐδέ τι σε χρὴ
νηλεὲς ἦτορ ἔχειν· στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί,
τῶνπερ καὶ μείζων ἀρετὴ τιμή τε βίη τε.
καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχωλῇς ἀγανῇσιν,
λοιβῇ τε κνίσσῃ τε, παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι
λισσόμενοι, ὅτε κέν τις ὑπερβήῃ καὶ ἁμάρτῃ.
καὶ γάο τε Λιταί εἰσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο,
χωλαί τε ῥυσαί τε, παραβλῶπές τ' ὀφθαλμώ·
αἵ ῥά τε καὶ μετόπισθ' Ἄτης ἀλέγουσι κιοῦσαι.
ἡ δ' Ἄτη σθεναρή τε καὶ ἀρτίπος· οὕνεκα πάσας
πολλὸν ὑπεκπροθέει, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
βλάπτουσ' ἀνθρώπους· αἱ δ' ἐξακέονται ὀπίσσω.
ὃς μέν τ' αἰδέσεται κούρας Διὸς ἆσσον ἰούσας,
τὸν δὲ μέγ' ὤνησαν, καί τ' ἔκλυον εὐξαμένοιο·
ὃς δέ κ' ἀνήνηται, καί τε στερεῶς ἀποείπῃ,
λίσσονται δ' ἄρα ταίγε Δία Κρονίωνα κιοῦσαι,

Digitized by Google

τῷ Ἄτην ἅμ' ἕπεσθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ.
ἀλλ', Ἀχιλεῦ, πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρῃσιν ἕπεσθαι
τιμήν, ἥτ' ἄλλων περ ἐπιγνάμπτει νόον ἐσθλῶν.
εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὄπισθ' ὀνομάζοι
Ἀτρείδης, ἀλλ' αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνοι,
οὐκ ἂν ἔγωγέ σε μῆνιν ἀποῤῥίψαντα κελοίμην
Ἀργείοισιν ἀμυνέμεναι, χατέουσί περ ἔμπης·
νῦν δ' ἅμα τ' αὐτίκα πολλὰ διδοῖ, τὰ δ' ὄπισθεν ὑπέστη,
ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους,
κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαιϊκόν, οἵτε σοὶ αὐτῷ
φίλτατοι Ἀργείων· τῶν μὴ σύγε μῦθον ἐλέγξῃς,
μηδὲ πόδας· πρὶν δ' οὔτι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι.
οὕτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλέα ἀνδρῶν
ἡρώων, ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι·
δωρητοί τε πέλοντο, παράῤῥητοί τ' ἐπέεσσιν.
μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὔτι νέον γε,
ὡς ἦν· ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοισιν.
Κουρῆτές τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι
ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον.
Αἰτωλοὶ μέν, ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος ἐραννῆς·
Κουρῆτες δέ, διαπραθέειν μεμαῶτες Ἄρηϊ.
καὶ γὰρ τοῖσι κακὸν χρυσόθρονος Ἄρτεμις ὦρσεν,
χωσαμένη, ὅ οἱ οὔτι θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς
Οἰνεὺς ῥέξ'· ἄλλοι δὲ θεοὶ δαίνυνθ' ἑκατόμβας·
οἴῃ δ' οὐκ ἔῤῥεξε Διὸς κούρῃ μεγάλοιο,
ἢ λάθετ', ἢ οὐκ ἐνόησεν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.
ἡ δὲ χολωσαμένη, δῖον γένος, Ἰοχέαιρα,
ὦρσεν ἔπι χλούνην σῦν ἄγριον, ἀργιόδοντα,
ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν·
πολλὰ δ' ὅγε προθέλυμνα χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρά,
αὐτῇσιν ῥίζῃσι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων.
τὸν δ' υἱὸς Οἰνῆος ἀπέκτεινεν Μελέαγρος,
πολλέων ἐκ πολίων θηρήτορας ἄνδρας ἀγείρας
καὶ κύνας· οὐ μὲν γάρ κ' ἐδάμη παύροισι βροτοῖσιν·
τόσσος ἔην, πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς.

Digitized by Google

ἡ δ' ἀμφ' αὐτῷ θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ ἀϋτήν,
ἀμφὶ συὸς κεφαλῇ καὶ δέρματι λαχνήεντι,
Κουρήτων τε μεσηγὺ καὶ Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
ὄφρα μὲν οὖν Μελέαγρος Ἀρηΐφιλος πολέμιζεν,
τόφρα δὲ Κουρήτεσσι κακῶς ἦν· οὐδ' ἐδύναντο
τείχεος ἔκτοσθεν μίμνειν, πόλεες περ ἐόντες.
ἀλλ' ὅτε δὴ Μελέαγρον ἔδυ χόλος, ὅστε καὶ ἄλλων
οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων·
ἤτοι ὁ μητρὶ φίλῃ Ἀλθαίῃ χωόμενος κῆρ,
κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ, χαλῇ Κλεοπάτρῃ,
κούρῃ Μαρπήσσης καλλισφύρου Εὐηνίνης,
Ἴδεώ θ', ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν
τῶν τότε—καί ῥα ἄνακτος ἐναντίον εἵλετο τόξον
Φοίβου Ἀπόλλωνος, καλλισφύρου εἵνεκα νύμφης·
τὴν δὲ τότ' ἐν μεγάροισι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρ' αὐτῆς
μήτηρ, Ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα,
κλαῖ', ὅτε μιν ἑκάεργος ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων—
τῇ ὅγε παρκατέλεκτο, χόλον θυμαλγεα πέσσων,
ἐξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος, ἥ ῥα θεοῖσιν
πόλλ' ἀχέουσ' ἠρᾶτο κασιγνήτοιο φόνοιο·
πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἄλοια,
κικλήσκουσ' Ἀΐδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν,
πρόχνυ καθεζομένη, δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι,
παιδὶ δόμεν θάνατον· τῆς δ' ἠεροφοῖτις Ἐριννὺς
ἔκλυεν ἐξ Ἐρέβευσφιν, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα·
τῶν δὲ τάχ' ἀμφὶ πύλας ὅμαδος καὶ δοῦπος ὀρώρει,
πύργων βαλλομένων· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
Αἰτωλῶν, πέμπον δὲ θεῶν ἱερῆας ἀρίστους,
ἐξελθεῖν καὶ ἀμῦναι, ὑποσχόμενοι μέγα δῶρον.
ὁππόθι πιότατον πεδίον Καλυδῶνος ἐραννῆς,
ἔνθα μιν ἤνωγον τέμενος περικαλλὲς ἑλέσθαι,
πεντηκοντόγυον· τὸ μὲν ἥμισυ, οἰνοπέδοιο,
ἥμισυ δέ, ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι.
πολλὰ δέ μιν λιτάνευε γέρων ἱππηλάτα Οἰνεὺς,

Digitized by Google

οὐδοῦ ἐπεμβεβαὼς ὑψηρεφέος θαλάμοιο,
σείων κολλητὰς σανίδας, γουνούμενος υἱόν·
πολλὰ δὲ τόνγε κασίγνηται καὶ πότνια μήτηρ
ἐλλίσσονθ᾽· ὁ δὲ μᾶλλον ἀναίνετο· πολλὰ δ᾽ ἑταῖροι,
οἵ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἁπάντων·
ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὧς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον,
πρίν γ᾽ ὅτε δὴ θάλαμος πύκα βάλλετο· τοὶ δ᾽ ἐπὶ πύργων
βαῖνον Κουρῆτες, καὶ ἐνέπρηθον μέγα ἄστυ.
καὶ τότε δὴ Μελέαγρον εὔζωνος παράκοιτις
λίσσετ᾽ ὀδυρομένη, καί οἱ κατέλεξεν ἅπαντα
κήδε᾽, ὅσ᾽ ἀνθρώποισι πέλει, τῶν ἄστυ ἁλώῃ·
ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει,
τέκνα δέ τ᾽ ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας.
τοῦ δ᾽ ὠρίνετο θυμὸς ἀκούοντος κακὰ ἔργα·
βῆ δ᾽ ἰέναι, χροῒ δ᾽ ἔντε᾽ ἐδύσατο παμφανόωντα.
ὧς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἦμαρ,
εἴξας ᾧ θυμῷ· τῷ δ᾽ οὐκέτι δῶρ᾽ ἐτέλεσσαν
πολλά τε καὶ χαρίεντα, κακὸν δ᾽ ἤμυνε καὶ οὕτως.
ἀλλὰ σὺ μή τοι ταῦτα νόει φρεσί, μηδέ σε δαίμων
ἐνταῦθα τρέψειε, φίλος· κάκιον δέ κεν εἴη,
νηυσὶν καιομένῃσιν ἀμυνέμεν· ἀλλ᾽ ἐπὶ δώροις
ἔρχεο· ἶσον γάρ σε θεῷ τίσουσιν Ἀχαιοί.
εἰ δέ κ᾽ ἄτερ δώρων πόλεμον φθισήνορα δύῃς,
οὐκέθ᾽ ὁμῶς τιμῆς ἔσεαι, πόλεμόν περ ἀλαλκών.
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προςέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Φοῖνιξ, ἄττα γεραιέ, διοτρεφές, οὔτι με ταύτης
χρεὼ τιμῆς· φρονέω δὲ τετιμῆσθαι Διὸς αἴσῃ,
ἥ μ᾽ ἕξει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, εἰςόκ᾽ ἀϋτμὴ
ἐν στήθεσσι μένῃ, καί μοι φίλα γούνατ᾽ ὀρώρῃ.
ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ᾽ ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
μή μοι σύγχει θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων,
Ἀτρείδῃ ἥρωϊ φέρων χάριν· οὐδέ τί σε χρὴ
τὸν φιλέειν, ἵνα μή μοι ἀπέχθηαι φιλέοντι·
καλόν τοι σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν, ὅς κ᾽ ἐμὲ κήδῃ.
ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς.

Digitized by Google

οὗτοι δ' ἀγγελέουσι, σὺ δ' αὐτόθι λέξεο μίμνων
εὐνῇ ἔνι μαλακῇ· ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφιν
φρασσόμεθ', ἤ κε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ', ἤ κε μένωμεν.
Ἦ, καὶ Πατρόκλῳ ὅγ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε σιωπῇ,
Φοίνικι στορεσαι πυκινὸν λέχος, ὄφρα τάχιστα
ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίατο. τοῖσι δ' ἄρ' Αἴας
ἀντίθεος Τελαμωνιάδης μετὰ μῦθον ἔειπεν·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
ἴομεν· οὐ γάρ μοι δοκέει μύθοιο τελευτὴ
τῇδέ γ' ὁδῷ κρανέεσθαι· ἀπαγγεῖλαι δὲ ταχιστα
χρὴ μῦθον Δαναοῖσι, καὶ οὐκ ἀγαθόν περ ἐόντα,
οἵ που νῦν ἕαται ποτιδέγμενοι. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν·
σχέτλιος, οὐδὲ μετατρέπεται φιλότητος ἑταίρων,
τῆς, ᾗ μιν παρὰ νηυσὶν ἐτίομεν ἔξοχον ἄλλων·
νηλής!—καὶ μέν τίς τε κασιγνήτοιο φονῆος
ποινὴν ἢ οὗ παιδὸς ἐδέξατο τεθνηῶτος·
καί ῥ' ὁ μὲν ἐν δήμῳ μένει αὐτοῦ, πόλλ' ἀποτίσας·
τοῦ δέ τ' ἐρητύεται κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,
ποινὴν δεξαμένου. σοὶ δ' ἄλληκτόν τε κακόν τε
θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν εἵνεκα κούρης
οἴης. νῦν δέ τοι ἑπτὰ παρίσχομεν ἔξοχ' ἀρίστας,
ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τῇσι· σὺ δ' ἵλαον ἔνθεο θυμόν,
αἴδεσσαι δὲ μέλαθρον· ὑπωρόφιοι δέ τοί εἰμεν
πληθύος ἐκ Δαναῶν, μέμαμεν δέ τοι ἔξοχον ἄλλων
κήδιστοί τ' ἔμεναι καὶ φίλτατοι, ὅσσοι Ἀχαιοί.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Αἶαν Διογενές, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
πάντα τί μοι κατὰ θυμὸν ἐείσω μυθήσασθαι·
ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, ὁππότ' ἐκείνων
μνήσομαι, ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν
Ἀτρείδης, ὡςεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε, καὶ ἀγγελίην ἀπόφασθε·
οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο μεδήσομαι αἱματόεντος,
πρίν γ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος Ἕκτορα δῖον,

Μυρμιδόνων ἐπί τε κλισίας καὶ νῆας ἱκέσθαι,
κτείνοντ' Ἀργείους, κατά τε σμῦξαι πυρὶ νῆας.
ἀμφὶ δέ τοι τῇ ἐμῇ κλισίῃ καὶ νηῒ μελαίνῃ
Ἕκτορα, καὶ μεμαῶτα, μάχης σχήσεσθαι ὀΐω.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἕκαστος ἑλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
σπείσαντες, παρὰ νῆας ἴσαν πάλιν· ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς.
Πάτροκλος δ' ἑτάροισιν ἰδὲ δμωῇσι κέλευσεν,
Φοίνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος ὅττι τάχιστα.
αἱ δ' ἐπιπειθόμεναι στόρεσαν λέχος, ὡς ἐκέλευσεν,
κώεά τε ῥῆγός τε, λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον.
ἔνθ' ὁ γέρων κατέλεκτο, καὶ Ἠῶ δῖαν ἔμιμνεν.
αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς εὗδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτου·
τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνή, τὴν Λεσβόθεν ἦγεν,
Φόρβαντος θυγάτηρ, Διομήδη καλλιπάρῃος.
Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἐλέξατο· πὰρ δ' ἄρα καὶ τῷ
Ἶφις ἐΰζωνος, τήν οἱ πόρε δῖος Ἀχιλλεύς,
Σκῦρον ἑλὼν αἰπεῖαν, Ἐνυῆος πτολίεθρον.
Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρείδαο γένοντο,
τοὺς μὲν ἄρα χρυσέοισι κυπέλλοις υἷες Ἀχαιῶν
δειδέχατ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδόν, ἔκ τ' ἐρέοντο·
πρῶτος δ' ἐξερέεινεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Εἴπ' ἄγε μ', ὦ πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν·
ἤ ῥ' ἐθέλει νήεσσιν ἀλεξέμεναι δήϊον πῦρ,
ἦ ἀπέειπε, χόλος δ' ἔτ' ἔχει μεγαλήτορα θυμόν;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
Ἀτρείδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
κεῖνός γ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον, ἀλλ' ἔτι μᾶλλοι
πιμπλάνεται μένεος· σὲ δ' ἀναίνεται ἠδὲ σὰ δῶρα.
αὐτόν σε φράζεσθαι ἐν Ἀργείοισιν ἄνωγεν,
ὅππως κεν νῆάς τε σόῃς καὶ λαὸν Ἀχαιῶν·
αὐτὸς δ' ἠπείλησεν, ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφιν
νῆας ἐϋσσέλμους ἅλαδ' ἑλκέμεν ἀμφιελίσσας.
καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυθήσασθαι,
οἴκαδ' ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκέτι δήετε τέκμωρ
Ἰλίου αἰπεινῆς· μάλα γάρ ἑθεν εὐρύοπα Ζεὺς

Digitized by Google

χεῖρα ἑὴν ὑπερέσχε, τεθαρσήκασι δὲ λαοί.
ὣς ἔφατ᾽· εἰσὶ καὶ οἵδε τάδ᾽ εἰπέμεν, οἵ μοι ἕποντο,
Αἴας καὶ κήρυκε δύω, πεπνυμένω ἄμφω.
Φοῖνιξ δ᾽ αὖθ᾽ ὁ γέρων κατελέξατο· ὣς γὰρ ἀνώγει,
ὄφρα οἱ ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδ᾽ ἕπηται
αὔριον, ἢν ἐθέλῃσιν· ἀνάγκῃ δ᾽ οὔτι μιν ἄξει.
"Ὣς ἔφαθ᾽· οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
[μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν.]
δὴν δ᾽ ἄνεῳ ἦσαν τετιηότες υἷες Ἀχαιῶν·
ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Ἀτρεΐδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
μὴ ὄφελες λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλείωνα,
μυρία δῶρα διδούς· ὁ δ᾽ ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως·
νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας.
ἀλλ᾽ ἤτοι κεῖνον μὲν ἐάσομεν, ἤ κεν ἴῃσιν,
ἤ κε μένῃ· τότε δ᾽ αὖτε μαχήσεται, ὁππότε κέν μιν
θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγῃ, καὶ θεὸς ὄρσῃ.
ἀλλ᾽ ἄγεθ᾽, ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
νῦν μὲν κοιμήσασθε, τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ
σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
αὐτὰρ ἐπεί κε φανῇ καλὴ ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
καρπαλίμως πρὸ νεῶν ἐχέμεν λαόν τε καὶ ἵππους,
ὀτρύνων· καὶ δ᾽ αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι.
Ὣς ἔφαθ᾽· οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ἐπῄνησαν βασιλῆες,
μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
καὶ τότε δὴ σπείσαντες ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος·
ἔνθα δὲ κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο.

Digitized by Google

Digitized by Google

ΙΛΙΑΔΟΣ Κ.

Δολώνεια.

Ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστῆες Παναχαιῶν
εὗδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ·
ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν.
ὕπνος ἔχε γλυκερός, πολλὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντα.
ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀστράπτῃ πόσις Ἥρης ἠϋκόμοιο,
τευχων ἢ πολὺν ὄμβρον ἀθέσφατον, ἠὲ χάλαζαν,
ἢ νιφετόν, ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας,
ἠέ ποθι πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο·
ὣς πυκίν' ἐν στήθεσσιν ἀνεστενάχιζ' Ἀγαμέμνων
νειόθεν ἐκ κραδίης· τρομέοντο δέ οἱ φρένες ἐντός.
ἤτοι ὅτ' ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειεν,
θαύμαζεν πυρὰ πολλά, τὰ καίετο Ἰλιόθι πρό,
αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν, ὅμαδόν τ' ἀνθρώπων.
αὐτὰρ ὅτ' ἐς νῆάς τε ἴδοι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν,
πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους ἕλκετο χαίτας
ὑψόθ' ἐόντι Διΐ· μέγα δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ.
ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή,
Νέστορ' ἔπι πρῶτον Νηλήϊον ἐλθέμεν ἀνδρῶν,
εἴ τινά οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτήναιτο,
ἥτις ἀλεξίκακος πᾶσιν Δαναοῖσι γένοιτο.

Digitized by Google

ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαφοινὸν ἑέσσατο δέρμα λέοντος,
αἴθωνος, μεγάλοιο, ποδηνεκές· εἵλετο δ' ἔγχος.
Ὣς δ' αὔτως Μενέλαον ἔχε τρόμος· οὐδὲ γὰρ αὐτῷ
ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανε, μήτι πάθοιεν
Ἀργεῖοι, τοὶ δὴ ἕθεν εἵνεκα πουλὺν ἐφ' ὑγρὴν
ἤλυθον ἐς Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες.
παρδαλέῃ μὲν πρῶτα μετάφρενον εὐρὺ κάλυψεν
ποικίλῃ, αὐτὰρ ἐπὶ στεφάνην κεφαλῆφιν ἀείρας
θήκατο χαλκείην· δόρυ δ' εἵλετο χειρὶ παχείῃ.
βῆ δ' ἴμεν ἀνστήσων ὃν ἀδελφεόν, ὃς μέγα πάντων
Ἀργείων ἤνασσε, θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ.
τὸν δ' εὗρ' ἀμφ' ὤμοισι τιθήμενον ἔντεα καλά,
νηῒ πάρα πρύμνῃ· τῷ δ' ἀσπάσιος γένετ' ἐλθών.
τὸν πρότερος προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Τίφθ' οὕτως, ἠθεῖε, κορύσσεαι; ἦ τιν' ἑταίρων
ὀτρύνεις Τρώεσσιν ἐπίσκοπον; ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
δείδω, μὴ οὔτις τοι ὑπόσχηται τόδε ἔργον,
ἄνδρας δυσμενέας σκοπιαζέμεν οἶος ἐπελθὼν
νύκτα δι' ἀμβροσίην· μάλα τις θρασυκάρδιος ἔσται.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ, Διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
κερδαλέης, ἥτις κεν ἐρύσσεται ἠδὲ σαώσῃ
Ἀργείους καὶ νῆας· ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν.
Ἑκτορέοις ἄρα μᾶλλον ἐπὶ φρένα θῆχ' ἱεροῖσιν.
οὐ γάρ πω ἰδόμην, οὐδ' ἔκλυον αὐδήσαντος,
ἄνδρ' ἕνα τοσσάδε μερμερ' ἐπ' ἤματι μητίσασθαι,
ὅσσ' Ἕκτωρ ἔῤῥεξε, Διῒ φίλος, υἷας Ἀχαιῶν,
αὔτως, οὔτε θεᾶς υἱὸς φίλος, οὔτε θεοῖο.
ἔργα δ' ἔρεξ', ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισιν
δηθά τε καὶ δολιχόν· τόσα γὰρ κακὰ μήσατ' Ἀχαιούς.
ἀλλ' ἴθι νῦν, Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα κάλεσσον,
ῥίμφα θέων ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐπὶ Νέστορα δῖον
εἶμι, καὶ ὀτρυνέω ἀνστήμεναι· αἴ κ' ἐθέλῃσιν
ἐλθεῖν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος, ἠδ' ἐπιτεῖλαι.

Digitized by Google

κείνῳ γάρ κε μάλιστα πιθοίατο· τοῖο γὰρ υἱὸς
σημαίνει φυλάκεσσι, καὶ Ἰδομενῆος ὀπάων,
Μηριόνης· τοῖσιν γὰρ ἐπετράπομέν γε μάλιστα.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
πῶς γάρ μοι μύθῳ ἐπιτέλλεαι ἠδὲ κελεύεις;
αὖθι μένω μετὰ τοῖσι, δεδεγμένος εἰςόκεν ἔλθῃς,
ἦε θέω μετά σ' αὖτις, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω;
Τὸν δ' αὖτε προςέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
αὖθι μένειν, μήπως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιϊν
ἐρχομένω· πολλαὶ γὰρ ἀνὰ στρατόν εἰσι κέλευθοι.
φθέγγεο δ', ᾗ κεν ἴῃσθα, καὶ ἐγρήγορθαι ἄνωχθι,
πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον,
πάντας κυδαίνων· μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ.
ἀλλὰ καὶ αὐτοί περ πονεώμεθα· ὧδέ που ἄμμιν
Ζεὺς ἐπὶ γεινομένοισιν ἵει κακότητα βαρεῖαν.
Ὣς εἰπὼν ἀπέπεμπεν ἀδελφεόν, εὖ ἐπιτείλας.
αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ Νέστορα, ποιμένα λαῶν·
τὸν δ' εὗρεν παρά τε κλισίῃ καὶ νηῒ μελαίνῃ,
εὐνῇ ἔνι μαλακῇ· παρὰ δ' ἔντεα ποικίλ' ἔκειτο,
ἀσπὶς καὶ δύο δοῦρε, φαεινή τε τρυφάλεια.
πὰρ δὲ ζωστὴρ κεῖτο παναίολος, ᾧ ῥ' ὁ γεραιὸς
ζώννυθ', ὅτ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσοιτο,
λαὸν ἄγων· ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπέτρεπε γήραϊ λυγρῷ.
ὀρθωθεὶς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος, κεφαλὴν ἐπαείρας,
Ἀτρείδην προςέειπε, καὶ ἐξερεείνετο μύθῳ·
Τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεαι οἶος
νύκτα δι' ὀφναίην, ὅτε θ' εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
[ἠέ τιν' οὐρήων διζήμενος, ἤ τιν' ἑταίρων;]
φθέγγεο, μηδ' ἀκέων ἐπ' ἔμ' ἔρχεο· τίπτε δέ σε χρεώ;
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
γνώσεαι Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντων
Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερές, εἰςόκ' ἀϋτμὴ
ἐν στήθεσσι μένῃ, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ.

Digitized by Google

πλάζομαι ὧδ', ἐπεὶ οὔ μοι ἐπ' ὄμμασι νήδυμο
ἱζάνει, ἀλλὰ μέλει πόλεμος καὶ κήδε' Ἀχαιῶ
αἰνῶς γὰρ Δαναῶν περιδείδια, οὐδέ μοι ἦτορ
ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτημαι· κραδίη δέ μοι ἔξ
στηθέων ἐκθρώσκει, τρομέει δ' ὑπὸ φαίδιμα γ
ἀλλ' εἴ τι δραίνεις, ἐπεὶ οὐδὲ σέ γ' ὕπνος ἱκάνε
δεῦρ' ἐς τοὺς φύλακας καταβείομεν, ὄφρα ἴδωμ
μὴ τοὶ μὲν καμάτῳ ἀδδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ
κοιμήσωνται, ἀτὰρ φυλακῆς ἐπὶ πάγχυ λάθωι
δυσμενέες δ' ἄνδρες σχεδὸν εἵαται· οὐδέ τι ἴδμ
μήπως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέ
Ἀτρείδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
οὔ θην Ἕκτορι πάντα νοήματα μητίετα Ζεὺς
ἐκτελέει, ὅσα πού νυν ἐέλπεται· ἀλλά μιν οἴω
κήδεσι μοχθήσειν καὶ πλείοσιν, εἴ κεν Ἀχιλλε
ἐκ χόλου ἀργαλέοιο μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ.
σοὶ δὲ μάλ' ἕψομ' ἐγώ· ποτὶ δ' αὖ καὶ ἐγείρομε
ἠμὲν Τυδείδην δουρικλυτὸν ἠδ' Ὀδυσῆα,
ἠδ' Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλέος ἄλκιμον υἱόν.
ἀλλ' εἴ τις καὶ τούσδε μετοιχόμενος καλέσειεν,
ἀντίθεόν τ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα.
τῶν γὰρ νῆες ἔασιν ἑκαστάτω, οὐδὲ μάλ' ἐγγύς.
ἀλλὰ φίλον περ ἐόντα καὶ αἰδοῖον Μενέλαον
νεικέσω—εἴπερ μοι νεμεσήσεαι—οὐδ' ἐπικευσ
ὡς εὕδει, σοὶ δ' οἴῳ ἐπέτρεψεν πονέεσθαι.
νῦν ὄφελεν κατὰ πάντας ἀριστῆας πονέεσθαι
λισσόμενος· χρειὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμ
ὦ γέρον, ἄλλοτε μέν σε καὶ αἰτιάασθαι ἄνωγα·
πολλάκι γὰρ μεθιεῖ τε, καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθα
οὔτ' ὄκνῳ εἴκων, οὔτ' ἀφραδίῃσι νόοιο,
ἀλλ' ἐμέ τ' εἰσορόων, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενος ὁρμ

Digitized by Google

τὸν μὲν ἐγὼ προέηκα καλήμεναι, οὓς σὺ μεταλλᾷς.
ἀλλ' ἴομεν· κείνους δὲ κιχησόμεθα πρὸ πυλάων
ἐν φυλάκεσσ'· ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέεσθαι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
οὕτως οὔτις οἱ νεμεσήσεται οὐδ' ἀπιθήσει
'Αργείων, ὅτε κέν τιν' ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.
῝Ως εἰπὼν ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα·
ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινικόεσσαν,
διπλῆν, ἐκταδίην, οὔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη.
εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ·
βῆ δ' ἰέναι κατὰ νῆας 'Αχαιῶν χαλκοχιτώνων.
πρῶτον ἔπειτ' 'Οδυσῆα, Διῒ μῆτιν ἀτάλαντον,
ἐξ ὕπνου ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
φθεγξάμενος· τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή,
ἐκ δ' ἦλθε κλισίης, καί σφεας πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Τίφθ' οὕτω κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν οἶοι ἀλᾶσθε
νύκτα δι' ἀμβροσίην; ὅ, τι δὴ χρειὼ τόσον ἵκει;
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Οδυσσεῦ,
μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν 'Αχαιούς.
ἀλλ' ἕπευ, ὄφρα καὶ ἄλλον ἐγείρομεν, ὅντ' ἐπέοικεν
βουλὰς βουλεύειν, ἢ φευγέμεν, ἠὲ μάχεσθαι.
῝Ως φάθ'· ὁ δὲ κλισίηνδε κιὼν πολύμητις 'Οδυσσεύς,
ποικίλον ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο, βῆ δὲ μετ' αὐτούς.
βὰν δ' ἐπὶ Τυδείδην Διομήδεα· τὸν δ' ἐκίχανον
ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης σὺν τεύχεσιν· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
εὗδον· ὑπὸ κρασὶν δ' ἔχον ἀσπίδας· ἔγχεα δέ σφιν
ὄρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο· τῆλε δὲ χαλκὸς
λάμφ', ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διός. αὐτὰρ ὅγ' ἥρως
εὗδ', ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοὸς ἀγραύλοιο·
αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαεινός.
τὸν παρστὰς ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
λὰξ ποδὶ κινήσας, ὤτρυνέ τε, νείκεσέ τ' ἄντην·
῎Εγρεο, Τυδέος υἱέ! τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς;

Digitized by Google

οὐκ ἀΐεις, ὡς Τρῶες ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο
εἵαται ἄγχι νεῶν, ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει;
Ὣς φάθ'· ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλα κραιπνῶς ἀνόρουσεν,
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Σχέτλιός ἐσσι, γεραιέ· σὺ μὲν πόνου οὔποτε λήγεις.
οὔ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι νεώτεροι υἷες Ἀχαιῶν,
οἵ κεν ἔπειτα ἕκαστον ἐγείρειαν βασιλήων,
πάντῃ ἐποιχόμενοι; σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι, γεραιέ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, φίλος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
εἰσὶν μέν μοι παῖδες ἀμύμονες, εἰσὶ δὲ λαοὶ
καὶ πολέες, τῶν κέν τις ἐποιχόμενος καλέσειεν·
ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρειὼ βεβίηκεν Ἀχαιούς.
νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς,
ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἠὲ βιῶναι.
ἀλλ' ἴθι νῦν, Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλέος υἱὸν
ἄνστησον—σὺ γάρ ἐσσι νεώτερος—εἴ μ' ἐλεαίρεις:
Ὣς φάθ'· ὁ δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐέσσατο δέρμα λέοντος,
αἴθωνος, μεγάλοιο, ποδηνεκές· εἵλετο δ' ἔγχος.
βῆ δ' ἰέναι, τοὺς δ' ἔνθεν ἀναστήσας ἄγεν ἥρως.
Οἱ δ' ὅτε δὴ φυλάκεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν,
οὐδὲ μὲν εὕδοντας φυλάκων ἡγήτορας εὗρον·
ἀλλ' ἐγρηγορτὶ σὺν τεύχεσιν εἵατο πάντες.
ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ,
θηρὸς ἀκούσαντες κρατερόφρονος, ὅστε καθ' ὕλην
ἔρχηται δι' ὄρεσφι· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ἐπ' αὐτῷ
ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν· ἀπό τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν·
ὣς τῶν νήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάροιϊν ὀλώλει,
νύκτα φυλασσομένοισι κακήν· πεδίονδε γὰρ αἰεὶ
τετράφαθ', ὁππότ' ἐπὶ Τρώων ἀΐοιεν ἰόντων.
τοὺς δ' ὁ γέρων γήθησεν ἰδών, θάρσυνέ τε μύθῳ·
[καί σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·]
Οὕτω νῦν, φίλα τέκνα, φυλάσσετε· μηδέ τιν' ὕπνος
αἱρείτω, μὴ χάρμα γενώμεθα δυσμενέεσσιν.
Ὣς εἰπὼν τάφροιο διέσσυτο· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο

Digitized by Google

Ἀργείων βασιλῆες, ὅσοι κεκλήατο βουλήν.
τοῖς δ' ἅμα Μηριόνης καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς
ἤϊσαν· αὐτοὶ γὰρ κάλεον συμμητιάασθαι.
τάφρον δ' ἐκδιαβάντες ὀρυκτήν, ἑδριόωντο
ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος
πιπτόντων· ὅθεν αὖτις ἀπετράπετ' ὄβριμος Ἕκτωρ,
ὀλλὺς Ἀργείους, ὅτε δὴ περὶ νὺξ ἐκάλυψεν.
ἔνθα καθεζόμενοι, ἔπε' ἀλλήλοισι πίφαυσκον.
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
Ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἀνὴρ πεπίθοιθ' ἑῷ αὐτοῦ
θυμῷ τολμήεντι, μετὰ Τρῶας μεγαθύμους
ἐλθεῖν; εἴ τινά που δηΐων ἕλοι ἐσχατόωντα,
ἤ τινά που καὶ φῆμιν ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο,
ἅσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν· ἢ μεμάασιν
αὖθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἠὲ πόλινδε
ἂψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιούς.
ταῦτά κε πάντα πύθοιτο, καὶ ἂψ εἰς ἡμέας ἔλθοι
ἀσκηθής· μέγα κέν οἱ ὑπουράνιον κλέος εἴη
πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, καί οἱ δόσις ἔσσεται ἐσθλή.
ὅσσοι γὰρ νήεσσιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
τῶν πάντων οἱ ἕκαστος ὄϊν δώσουσι μέλαιναν,
θῆλυν, ὑπόρρηνον· τῇ μὲν κτέρας οὐδὲν ὁμοῖον·
αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ
τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Νέστορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,
ἀνδρῶν δυσμενέων δῦναι στρατόν, ἐγγὺς ἐόντων,
Τρώων· ἀλλ' εἴ τις μοι ἀνὴρ ἅμ' ἕποιτο καὶ ἄλλος,
μᾶλλον θαλπωρὴ καὶ θαρσαλεώτερον ἔσται.
σύν τε δύ' ἐρχομένω, καί τε πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησεν,
ὅππως κέρδος ἔῃ· μοῦνος δ' εἴπερ τε νοήσῃ,
ἀλλά τέ οἱ βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔθελον Διομήδεϊ πολλοὶ ἕπεσθαι·
ἠθελέτην Αἴαντε δύω, θεράποντες Ἄρηος,
ἤθελε Μηριόνης, μάλα δ' ἤθελε Νέστορος υἱός·

Digitized by Google

ἤθελε δ' Ἀτρείδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος·
ἤθελε δ' ὁ τλήμων Ὀδυσεὺς καταδῦναι ὅμιλον
Τρώων· αἰεὶ γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα.
τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Τυδείδη Διόμηδες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
τὸν μὲν δὴ ἕταρόν γ' αἱρήσεαι, ὅν κ' ἐθέλῃσθα,
φαινομένων τὸν ἄριστον· ἐπεὶ μεμάασί γε πολλοί.
μηδὲ σύγ', αἰδόμενος σῇσι φρεσί, τὸν μὲν ἀρείω
καλλείπειν, σὺ δὲ χείρον' ὀπάσσεαι, αἰδοῖ εἴκων,
ἐς γενεὴν ὁρόων, μηδ' εἰ βασιλεύτερός ἐστιν.
Ὣς ἔφατ'· ἔδδεισεν δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ.
τοῖς δ' αὖτις μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Εἰ μὲν δὴ ἕταρόν γε κελεύετέ μ' αὐτὸν ἑλέσθαι,
πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην,
οὗ πέρι μὲν πρόφρων κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
ἐν πάντεσσι πόνοισι, φιλεῖ δέ ἑ Παλλὰς Ἀθήνη;
τούτου γ' ἑσπομένοιο, καὶ ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο
ἄμφω νοστήσαιμεν, ἐπεὶ περίοιδε νοῆσαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
Τυδείδη, μήτ' ἄρ με μάλ' αἴνεε, μήτε τι νείκει.
εἰδόσι γάρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις.
ἀλλ' ἴομεν· μάλα γὰρ νὺξ ἄνεται, ἐγγύθι δ' ἠώς·
ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρῴχηκεν δὲ πλέων νὺξ
τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται.
Ὣς εἰπόνθ' ὅπλοισιν ἔνι δεινοῖσιν ἐδύτην.
Τυδείδῃ μὲν δῶκε μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
φάσγανον ἄμφηκες—τὸ δ' ἑὸν παρὰ νηῒ λέλειπτο—
καὶ σάκος· ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν
ταυρείην, ἄφαλόν τε καὶ ἄλλοφον, ἥτε καταῖτυξ
κέκληται, ῥύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζηῶν.
Μηριόνης δ' Ὀδυσῆϊ δίδου βιὸν ἠδὲ φαρέτρην,
καὶ ξίφος· ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν,
ῥινοῦ ποιητήν· πολέσιν δ' ἔντοσθεν ἱμᾶσιν
ἐντέτατο στερεῶς· ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες
ἀργιόδοντος ὑὸς θαμέες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα,

Digitized by Google

εὖ καὶ ἐπισταμένως· μέσσῃ δ' ἐνὶ πῖλος ἀρήρει.
τήν ῥά ποτ' ἐξ Ἐλεῶνος Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο
ἐξέλετ' Αὐτόλυκος, πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας·
Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι·
Ἀμφιδάμας δὲ Μόλῳ δῶκε ξεινήϊον εἶναι·
αὐτὰρ ὁ Μηριόνῃ δῶκεν ᾧ παιδὶ φορῆναι·
δὴ τότ' Ὀδυσσῆος πύκασεν κάρη ἀμφιτεθεῖσα.
Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν ὅπλοισιν ἔνι δεινοῖσιν ἐδύτην,
βάν ῥ' ἰέναι, λιπέτην δὲ κατ' αὐτόθι πάντας ἀρίστους.
τοῖσι δὲ δεξιὸν ἧκεν ἐρωδιὸν ἐγγὺς ὁδοῖο
Παλλὰς Ἀθηναίη· τοὶ δ' οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
νύκτα δι' ὀρφναίην, ἀλλὰ κλάγξαντος ἄκουσαν.
χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσεύς, ἠρᾶτο δ' Ἀθήνῃ·
Κλῦθί μευ, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἥτε μοι αἰεὶ
ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, οὐδέ σε λήθω
κινύμενος· νῦν αὖτε μάλιστά με φίλαι, Ἀθήνη·
δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας ἐϋκλείας ἀφικέσθαι,
ῥέξαντας μέγα ἔργον, ὅ κε Τρώεσσι μελήσει.
Δεύτερος αὖτ' ἠρᾶτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
κέκλυθι νῦν καὶ ἐμεῖο, Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη·
σπεῖό μοι, ὡς ὅτε πατρὶ ἅμ' ἕσπεο Τυδέϊ δίῳ
ἐς Θήβας, ὅτε τε πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ᾔει.
τοὺς δ' ἄρ' ἐπ' Ἀσωπῷ λίπε χαλκοχίτωνας Ἀχαιούς·
αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μῦθον φέρε Καδμείοισιν
κεῖσ'· ἀτὰρ ἂψ ἀπιὼν μάλα μέρμερα μήσατο ἔργα,
σὺν σοί, δῖα θεά, ὅτε οἱ πρόφρασσα παρέστης.
ὣς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο, καί με φύλασσε.
σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βοῦν ἦνιν, εὐρυμέτωπον,
ἀδμήτην, ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ·
τήν τοι ἐγὼ ῥέξω, χρυσὸν κέρασιν περιχεύας.
Ὣς ἔφαν εὐχόμενοι· τῶν δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
οἱ δ' ἐπεὶ ἠρήσαντο Διὸς κούρῃ μεγάλοιο,
βάν ῥ' ἴμεν, ὥςτε λέοντε δύω, διὰ νύκτα μέλαιναν,
ἂμ φόνον, ἂν νέκυας, διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.
Οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρῶας ἀγήνορας εἴασ' Ἕκτωρ

Digitized by Google

εὕδειν, ἀλλ' ἄμυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους,
ὅσσοι ἔσαν Τρώων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
τοὺς ὅγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν·
Τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειεν
δώρῳ ἔπι μεγάλῳ; μισθὸς δέ οἱ ἄρκιος ἔσται.
δώσω γὰρ δίφρον τε, δύω τ' ἐριαύχενας ἵππους,
οἵ κεν ἄριστοι ἔωσι θοῇς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
ὅςτις κε τλαίη, οἷ τ' αὐτῷ κῦδος ἄροιτο,
νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι,
ἠὲ φυλάσσονται νῆες θοαί, ὡς τοπάρος περ,
ἦ ἤδη χείρεσσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι δαμέντες,
φύξιν βουλεύουσι μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλουσιν
νύκτα φυλασσέμεναι, καμάτῳ ἀδδηκότες αἰνῷ.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δόλων, Εὐμήδεος υἱός,
κήρυκος θείοιο, πολύχρυσος, πολύχαλκος·
ὃς δή τοι εἶδος μὲν ἔην κακός, ἀλλὰ ποδώκης·
αὐτὰρ ὁ μοῦνος ἔην μετὰ πέντε κασιγνήτῃσιν.
ὅς ῥα τότε Τρωσίν τε καὶ Ἕκτορι μῦθον ἔειπεν·
Ἕκτορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,
νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι.
ἀλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχεο, καί μοι ὄμοσσον,
ἦ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ
δωσέμεν, οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλείωνα.
σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἅλιος σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ' ἀπὸ δόξης.
τόφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἶμι διαμπερές, ὄφρ' ἂν ἵκωμαι
νῆ' Ἀγαμεμνονέην, ὅθι που μέλλουσιν ἄριστοι
βουλὰς βουλεύειν, ἢ φευγέμεν, ἠὲ μάχεσθαι.
Ὣς φάθ'· ὁ δ' ἐν χερσὶ σκῆπτρον λάβε, καί οἱ ὄμοσσεν·
ἴστω νῦν Ζεὺς αὐτός, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος
Τρώων· ἀλλά σέ φημι διαμπερὲς ἀγλαϊεῖσθαι.
Ὣς φάτο, καί ῥ' ἐπίορκον ἐπώμοσε· τὸν δ' ὀρόθυνεν.
αὐτίκα δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐβάλλετο καμπύλα τόξα·
ἕσσατο δ' ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο,

Digitized by Google

κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην· ἕλε δ' ὀξὺν ἄκοντα·
βῆ δ' ἰέναι προτὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ· οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
ἐλθὼν ἐκ νηῶν ἂψ Ἕκτορι μῦθον ἀποίσειν.
ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιφ' ὅμιλον,
βῆ ῥ' ἀν' ὁδὸν μεμαώς· τὸν δὲ φράσατο προσιόντα
Διογενὴς Ὀδυσεύς, Διομήδεα δὲ προσέειπεν·
  Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνήρ
οὐκ οἶδ', ἢ νήεσσιν ἐπίσκοπος ἡμετέρῃσιν,
ἦ τινα συλήσων νεκύων κατατεθνηώτων.
ἀλλ' ἐῶμέν μιν πρῶτα παρεξελθεῖν πεδίοιο
τυτθόν· ἔπειτα δέ κ' αὐτὸν ἐπαΐξαντες ἕλοιμεν
καρπαλίμως· εἰ δ' ἄμμε παραφθαίησι πόδεσσιν,
αἰεί μιν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφι προτιειλεῖν,
ἔγχει ἐπαΐσσων, μήπως προτὶ ἄστυ ἀλύξῃ.
  Ὣς ἄρα φωνήσαντε, παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσιν
κλινθήτην· ὁ δ' ἄρ' ὦκα παρέδραμεν ἀφραδίῃσιν.
ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀπέην, ὅσσον τ' ἐπίουρα πέλονται
ἡμιόνων—αἱ γάρ τε βοῶν προφερέστεραί εἰσιν,
ἑλκέμεναι νειοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον—
τὼ μὲν ἐπεδραμέτην· ὁ δ' ἄρ' ἔστη δοῦπον ἀκούσας.
ἔλπετο γὰρ κατὰ θυμόν, ἀποστρέψοντας ἑταίρους
ἐκ Τρώων ἰέναι, πάλιν Ἕκτορος ὀτρύναντος.
ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἄπεσαν δουρηνεκές, ἢ καὶ ἔλασσον,
γνῶ ῥ' ἄνδρας δηΐους, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα
φευγέμεναι· τοὶ δ' αἶψα διώκειν ὡρμήθησαν.
ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δύω κύνε, εἰδότε θήρης,
ἢ κεμάδ' ἠὲ λαγωὸν ἐπείγετον ἐμμενὲς αἰεὶ
χῶρον ἀν' ὑλήενθ', ὁ δέ τε προθέῃσι μεμηκώς·
ὣς τὸν Τυδείδης ἠδὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεύς,
λαοῦ ἀποτμήξαντε, διώκετον ἐμμενὲς αἰεί.
ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε μιγήσεσθαι φυλάκεσσιν,
φεύγων ἐς νῆας, τότε δὴ μένος ἔμβαλ' Ἀθήνη
Τυδείδῃ· ἵνα μήτις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
φθαίη ἐπευξάμενος βαλέειν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
δουρὶ δ' ἐπαΐσσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης·

Digitized by Google

Ἠὲ μέν', ἠέ σε δουρὶ κιχήσομαι· οὐδέ σέ φημι
δηρὸν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἀλύξειν αἰπὺν ὄλεθρον.
Ἦ ῥα, καὶ ἔγχος ἀφῆκεν, ἑκὼν δ' ἡμάρτανε φωτός.
δεξιτερὸν δ' ὑπὲρ ὦμον ἐΰξου δουρὸς ἀκωκὴ
ἐν γαίῃ ἐπάγη· ὁ δ' ἄρ' ἔστη, τάρβησέν τε.
βαμβαίνων—ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίγνετ' ὀδόντων—
χλωρὸς ὑπαὶ δείους. τὼ δ' ἀσθμαίνοντε κιχήτην,
χειρῶν δ' ἁψάσθην· ὁ δὲ δακρύσας ἔπος ηὔδα·
Ζωγρεῖτ', αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι. ἔστι γὰρ ἔνδον
χαλκός τε χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος·
τῶν κ' ὔμμιν χαρίσαιτο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,
εἴ κεν ἐμὲ ζωὸν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προςέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς
θάρσει, μηδέ τί τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω·
ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
πῇ δ' οὕτως ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεαι οἶος
νύκτα δι' ὀρφναίην, ὅτε θ' εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
ἤ τινα συλήσων νεκύων κατατεθνηώτων;
ἤ σ' Ἕκτωρ προέηκε διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα
νῆας ἔπι γλαφυράς; ἦ σ' αὐτὸν θυμὸς ἀνῆκεν;
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Δόλων· ὑπὸ δ' ἔτρεμε γυῖα·
πολλῇσίν μ' ἄτῃσι παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἕκτωρ,
ὅς μοι Πηλείωνος ἀγαυοῦ μώνυχας ἵππους
δωσέμεναι κατένευσε καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ·
ἠνώγει δέ μ' ἰόντα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
ἀνδρῶν δυςμενέων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι,
ἠὲ φυλάσσονται νῆες θοαί, ὡς τοπάρος περ,
ἦ ἤδη χείρεσσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι δαμέντες,
φύξιν βουλεύοιτε μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλοιτε
νύκτα φυλασσέμεναι, καμάτῳ ἀδδηκότες αἰνῷ.
Τὸν δ' ἐπιμειδήσας τροςέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
ἦ ῥά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμός,
ἵππων Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἠδ' ὀχέεσθαι,
ἄλλῳ γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.

Digitized by Google

ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
ποῦ νῦν δεῦρο κιὼν λίπες Ἕκτορα, ποιμένα λαῶν;
ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖται Ἀρήϊα, ποῦ δέ οἱ ἵπποι;
πῶς δ' αἱ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαί τε καὶ εὐναί;
[ἅσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν· ἢ μεμάασιν
αὖθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἦε πόλινδε
ἂψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιούς;]
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
Ἕκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν, ὅσοι βουληφόροι εἰσίν,
βουλὰς βουλεύει θείου παρὰ σήματι Ἴλου,
νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου· φυλακὰς δ' ἃς εἴρεαι, ἥρως,
οὔτις κεκριμένη ῥύεται στρατόν, οὐδὲ φυλάσσει.
ὅσσαι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάραι, οἷσιν ἀνάγκη,
οἱ δ' ἐγρηγόρθασι, φυλασσέμεναί τε κέλονται
ἀλλήλοις. ἀτὰρ αὖτε πολύκλητοι ἐπίκουροι
εὕδουσι· Τρωσὶν γὰρ ἐπιτραπέουσι φυλάσσειν·
οὐ γάρ σφιν παῖδες σχεδὸν εἵαται, οὐδὲ γυναῖκες.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
πῶς γὰρ νῦν, Τρώεσσι μεμιγμένοι ἱπποδάμοισιν
εὕδουσ', ἢ ἀπάνευθε; δίειπέ μοι, ὄφρα δαείω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
τοιγὰρ ἐγὼ καὶ ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
πρὸς μὲν ἁλὸς Κᾶρες καὶ Παίονες ἀγκυλότοξοι,
καὶ Λέλεγες καὶ Καύκωνες, δῖοί τε Πελασγοί·
πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον Λύκιοι, Μυσοί τ' ἀγέρωχοι,
καὶ Φρύγες ἱππόδαμοι καὶ Μῄονες ἱπποκορυσταί.
ἀλλὰ τίη ἐμὲ ταῦτα διεξερέεσθε ἕκαστα;
εἰ γὰρ δὴ μέματον Τρώων καταδῦναι ὅμιλον,
Θρήϊκες οἵδ' ἀπάνευθε νεήλυδες, ἔσχατοι ἄλλων·
ἐν δέ σφιν Ῥῆσος βασιλεύς, παῖς Ἠϊονῆος.
τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους ἴδον ἠδὲ μεγίστους·
λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι.
ἅρμα δέ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἤσκηται·
τεύχεα δὲ χρύσεια, πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,

ἤλυθ' ἔχων· τὰ μὲν οὔτι καταθνητοῖσιν ἔοικεν
ἄνδρεσσιν φορέειν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
ἀλλ' ἐμὲ μὲν νῦν νηυσὶ πελάσσετον ὠκυπόροισιν,
ἤ ἐμὲ δήσαντες λίπετ' αὐτόθι νηλέϊ δεσμῷ,
ὄφρα κεν ἔλθητον, καὶ πειρηθῆτον ἐμεῖο,
ἤ ῥα κατ' αἶσαν ἔειπον ἐν ὑμῖν, ἠὲ καὶ οὐκί.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
μὴ δή μοι φύξιν γε, Δόλων, ἐμβάλλεο θυμῷ,
ἐσθλά περ ἀγγείλας, ἐπεὶ ἵκεο χεῖρας ἐς ἀμάς.
εἰ μὲν γάρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν, ἠὲ μεθῶμεν,
ἦ τε καὶ ὕστερον εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
ἠὲ διοπτεύσων, ἢ ἐναντίβιον πολεμίξων·
εἰ δέ κ' ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃς,
οὐκέτ' ἔπειτα σὺ πῆμά ποτ' ἔσσεαι Ἀργείοισιν.
Ἦ, καὶ ὁ μέν μιν ἔμελλε γενείου χειρὶ παχείῃ
ἁψάμενος λίσσεσθαι· ὁ δ' αὐχένα μέσσον ἔλασσεν,
φασγάνῳ ἀΐξας, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦγε κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη.
τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῆφιν ἕλοντο,
καὶ λυκέην καὶ τόξα παλίντονα καὶ δόρυ μακρόν·
καὶ τάγ' Ἀθηναίῃ ληΐτιδι δῖος Ὀδυσσεὺς
ὑψόσ' ἀνέσχεθε χειρί, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
Χαῖρε, θεά, τοῖσδεσσι! σὲ γὰρ πρώτην ἐν Ὀλύμπῳ
πάντων ἀθανάτων ἐπιβωσόμεθ'· ἀλλὰ καὶ αὖτις
πέμψον ἐπὶ Θρῃκῶν ἀνδρῶν ἵππους τε καὶ εὐνάς.
Ὣς ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ ἕθεν ὑψόσ' ἀείρας
θῆκεν ἀνὰ μυρίκην· δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκεν,
συμμάρψας δόνακας, μυρίκης τ' ἐριθηλέας ὄζους·
μὴ λάθοι αὖτις ἰόντε θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.
τὼ δὲ βάτην προτέρω, διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα·
αἶψα δ' ἐπὶ Θρῃκῶν ἀνδρῶν τέλος ἷξον ἰόντες.
οἱ δ' εὗδον καμάτῳ ἀδδηκότες, ἔντεα δέ σφιν
καλὰ παρ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο, εὖ κατὰ κόσμον,
τριστοιχί· παρὰ δέ σφιν ἑκάστῳ δίζυγες ἵπποι.
Ῥῆσος δ' ἐν μέσῳ εὗδε, παρ' αὐνῷ δ' ὠκέες ἵπποι

ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἱμᾶσι δέδεντο·
τὸν δ' Ὀδυσεὺς προπάροιθεν ἰδὼν Διομήδεϊ δεῖξεν·
Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀνήρ, οὗτοι δέ τοι ἵπποι,
οὓς νῶϊν πίφαυσκε Δόλων, ὃν ἐπέφνομεν ἡμεῖς.
ἀλλ' ἄγε δή, πρόφερε κρατερὸν μένος· οὐδέ τί σε χρὴ
ἑστάμεναι μέλεον σὺν τεύχεσιν· ἀλλὰ λύ' ἵππους·
ἠὲ σύγ' ἄνδρας ἔναιρε, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.
Ὣς φάτο· τῷ δ' ἔμπνευσε μένος γλαυκῶπις Ἀθήνη·
κτεῖνε δ' ἐπιστροφάδην, τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικής,
ἄορι θεινομένων· ἐρυθαίνετο δ' αἵματι γαῖα.
ὡς δὲ λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθών,
αἴγεσιν ἢ ὀΐεσσι, κακὰ φρονέων ἐνορούσῃ·
ὣς μὲν Θρήϊκας ἄνδρας ἐπῴχετο Τυδέος υἱός,
ὄφρα δυώδεκ' ἔπεφνεν· ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς,
ὅντινα Τυδείδης ἄορι πλήξειε παραστάς,
τὸν δ' Ὀδυσεὺς μετόπισθε λαβὼν ποδὸς ἐξερύσασκεν,
τὰ φρονέων κατὰ θυμόν, ὅπως καλλίτριχες ἵπποι
ῥεῖα διέλθοιεν, μηδὲ τρομεοίατο θυμῷ,
νεκροῖς ἀμβαίνοντες· ἀήθεσσον γὰρ ἔτ' αὐτῶν.
ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆα κιχήσατο Τυδέος υἱός,
τὸν τρισκαιδέκατον μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα,
ἀσθμαίνοντα· κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῆφιν ἐπέστη.
[τὴν νύκτ', Οἰνείδαο πάϊς, διὰ μῆτιν Ἀθήνης.]
τόφρα δ' ἄρ' ὁ τλήμων Ὀδυσεὺς λύε μώνυχας ἵππους,
σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσι, καὶ ἐξήλαυνεν ὁμίλου,
τόξῳ ἐπιπλήσσων· ἐπεὶ οὐ μάστιγα φαεινὴν
ποικίλου ἐκ δίφροιο νοήσατο χερσὶν ἑλέσθαι·
ῥοίζησεν δ' ἄρα, πιφαύσκων Διομήδεϊ δίῳ.
Αὐτὰρ ὁ μερμήριζε μένων, ὅ,τι κύντατον ἔρδοι·
ἢ ὅγε δίφρον ἑλών, ὅθι ποικίλα τεύχε' ἔκειτο,
ῥυμοῦ ἐξερύοι, ἢ ἐκφέροι ὑψόσ' ἀείρας·
ἢ ἔτι τῶν πλεόνων Θρῃκῶν ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο.
ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα, τόφρα δ' Ἀθήνη
ἐγγύθεν ἱσταμένη προσέφη Διομήδεα δῖον·
Νόστου δὴ μνῆσαι, μεγαθύμου Τυδέος υἱέ,

Digitized by Google

νῆας ἔπι γλαφυράς· μὴ καὶ πεφοβημένος ἔλθῃ
μή πού τις καὶ Τρῶας ἐγείρῃσιν θεὸς ἄλλος.
  Ὣς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε θεᾶς ὄπα φωνησάσῃ
καρπαλίμως δ' ἵππων ἐπεβήσετο· κόπτε δ' Ὀ
τόξῳ· τοὶ δ' ἐπέτοντο θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
  Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλ
ὡς ἴδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδέος υἱὸν ἕπουσαν·
τῇ κοτέων, Τρώων κατεδύσατο πουλὺν ὅμιλον,
ὦρσεν δὲ Θρῃκῶν βουληφόρον Ἱπποκόωντα,
Ῥήσου ἀνεψιὸν ἐσθλόν. ὁ δ' ἐξ ὕπνου ἀνορούσ
ὡς ἴδε χῶρον ἐρῆμον, ὅθ' ἔστασαν ὠκέες ἵπποι,
ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσιν,
ᾤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον τ' ὀνόμηνεν ἑταῖρο
Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὦρτο κυδοιμό
θυνόντων ἄμυδις· θηεῦντο δὲ μέρμερα ἔργα,
ὅσσ' ἄνδρες ῥέξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.
  Οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον, ὅθι σκοπὸν Ἕκτορος
ἔνθ' Ὀδυσεὺς μὲν ἔρυξε, Διῒ φίλος, ὠκέας ἵππο
Τυδείδης δὲ χαμᾶζε θορὼν ἔναρα βροτόεντα
ἐν χείρεσσ' Ὀδυσῆϊ τίθει· ἐπεβήσατο δ' ἵππω
μάστιξεν δ' ἵππους, τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
[νῆας ἔπι γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμ
Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον ἄϊε, φώνησέν τε·
  Ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
ψεύσομαι, ἦ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός.
ἵππων μ' ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει
αἲ γὰρ δὴ Ὀδυσεύς τε καὶ ὁ κρατερὸς Διομήδης
ὧδ' ἄφαρ ἐκ Τρώων ἐλασαίατο μώνυχας ἵππους
ἀλλ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μήτι πάθωσιν
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.
  Οὔπω πᾶν εἴρητο ἔπος, ὅτ' ἄρ' ἤλυθον αὐτοί.
καί ῥ' οἱ μὲν κατέβησαν ἐπὶ χθόνα· τοὶ δὲ χαρ
δεξιῇ ἠσπάζοντο, ἔπεσσί τε μειλιχίοισιν.

Digitized by Google

ὅππως τούς δ' ἵππους λάβετον· καταδύντες ὅμιλον
Τρώων; ἤ τίς σφωε πόρεν θεὸς ἀντιβολησας;
αἰνῶς ἀκτίνεσσιν ἐοικότες ἠελίοιο.
αἰεὶ μὲν Τρώεσσ' ἐπιμίσγομαι, οὐδέ τί φημι
μιμνάζειν παρὰ νηυσί, γέρων περ ἐὼν πολεμιστής·
ἀλλ' οὔπω τοίους ἵππους ἴδον, οὐδ' ἐνόησα.
ἀλλά τιν' ὔμμ' ὀΐω δόμεναι θεὸν ἀντιάσαντα·
ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεύς,
κούρη τ' αἰγιόχοιο Διός, γλαυκῶπις Ἀθήνη.
  Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προςέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ ἀμείνονας, ἠέπερ οἵδε,
ἵππους δωρήσαιτ', ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
ἵπποι δ' οἵδε, γεραιέ, νεήλυδες, οὓς ἐρεείνεις,
Θρηΐκιοι· τὸν δέ σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης
ἔκτανε, πὰρ δ' ἑτάρους δυοκαίδεκα πάντας ἀρίστους.
τὸν τριςκαιδέκατον σκοπὸν εἵλομεν ἐγγύθι νηῶν·
τόν ῥα διοπτῆρα στρατοῦ ἔμμεναι ἡμετέροιο
Ἕκτωρ τε προέηκε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοί.
  Ὣς εἰπὼν τάφροιο διήλασε μώνυχας ἵππους,
καγχαλόων· ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες Ἀχαιοί.
οἱ δ' ὅτε Τυδείδεω κλισίην εὔτυκτον ἵκοντο,
ἵππους μὲν κατέδησαν ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσιν
φάτνῃ ἐφ' ἱππείῃ, ὅθι περ Διομήδεος ἵπποι
ἕστασαν ὠκύποδες, μελιηδέα πυρὸν ἔδοντες.
νηῒ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἔναρα βροτόεντα Δόλωνος
θῆκ' Ὀδυσεύς, ὄφρ' ἱρὸν ἑτοιμασσαίατ' Ἀθήνῃ.
αὐτοὶ δ' ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ,
ἐςβάντες, κνήμας τε ἰδὲ λόφον, ἀμφί τε μηρούς.
αὐτὰρ ἐπεί σφιν κῦμα θαλάσσης ἱδρῶ πολλὸν
νίψεν ἀπὸ χρωτός, καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ,
ἔς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες ἐϋξέστας λουσαντο.
τὼ δὲ λοεσσαμένω, καὶ ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίῳ,
δείπνῳ ἐφιζανέτην· ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἀθήνῃ
πλείου ἀφυσσάμενοι λεῖβον μελιηδέα οἶνον.

Digitized by Google

ΙΛΙΑΔΟΣ Λ.

Ἀγαμέμνονος ἀριστεία.

Ἠὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
ὤρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν
Ζεὺς δ' Ἔριδα προΐαλλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
ἀργαλέην, πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν.
στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγακήτεϊ νηῒ μελαίνῃ,
ἥ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε,
ἠμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο,
ἠδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος· τοί ῥ' ἔσχατα νῆας ἐΐσας
εἴρυσαν, ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν.
ἔνθα στᾶσ' ἤϋσε θεὰ μέγα τε δεινόν τε
ὄρθι', Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ
καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
[τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ', ἠὲ νέεσθαι
ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.]
 Ἀτρείδης δ' ἐβόησεν, ἰδὲ ζώννυσθαι ἄνωγεν
Ἀργείους· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκόν.
κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκεν
καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν,
τόν ποτέ οἱ Κινύρης δῶκε, ξεινήϊον εἶναι.
πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, οὕνεκ' Ἀχαιοὶ

Digitized by Google

ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσϑαι ἔμελλον·
τοὔνεκά οἱ τὸν δῶκε, χαριζόμενος βασιλῆϊ.
τοῦ δ' ἤτοι δέκα οἶμοι ἔσαν μέλανος κυάνοιο,
δώδεκα δὲ χρυσοῖο, καὶ εἴκοσι κασσιτέροιο·
κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δειρὴν
τρεῖς ἑκάτερϑ', ἴρισσιν ἐοικότες, ἅστε Κρονίων
ἐν νέφεϊ στήριξε, τέρας μερόπων ἀνϑρώπων.
ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος· ἐν δέ οἱ ἧλοι
χρύσειοι πάμφαινον· ἀτὰρ περὶ κουλεὸν ἦεν
ἀργύρεον, χρυσέοισιν ἀορτήρεσσιν ἀρηρός.
ἂν δ' ἕλετ' ἀμφιβρότην, πολυδαίδαλον ἀσπίδα ϑοῦριν,
καλήν, ἣν πέρι μὲν κύκλοι δέκα χάλκεοι ἦσαν·
ἐν δέ οἱ ὀμφαλοὶ ἦσαν ἐείκοσι κασσιτέροιο
λευκοί, ἐν δὲ μέσοισιν ἔην μέλανος κυάνοιο.
τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο,
δεινὸν δερκομένη· περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε.
τῆς δ' ἐξ ἀργύρεος τελαμὼν ἦν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
κυάνεος ἐλέλικτο δράκων, κεφαλαὶ δέ οἱ ἦσαν
τρεῖς ἀμφιστρεφέες, ἑνὸς αὐχένος ἐκπεφυυῖαι.
κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην ϑέτο, τετραφάληρον,
ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καϑύπερϑεν ἔνευεν.
εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω, κεκορυϑμένα χαλκῷ,
ὀξέα· τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω
λάμπ'· ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀϑηναίη τε καὶ Ἥρη,
τιμῶσαι βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκήνης.
Ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἑῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος,
ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖϑ' ἐπὶ τάφρῳ·
αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι ϑωρηχϑέντες
ῥώοντ'· ἄσβεστος δὲ βοὴ γένετ' ἠῶϑι πρό.
φϑὰν δὲ μέγ' ἱππήων ἐπὶ τάφρῳ κοσμηϑέντες·
ἱππῆες δ' ὀλίγον μετεκίαϑον· ἐν δὲ κυδοιμὸν
ὦρσε κακὸν Κρονίδης, κατὰ δ' ὑψόϑεν ἧκεν ἐέρσας
αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰϑέρος, οὕνεκ' ἔμελλεν
πολλὰς ἰφϑίμους κεφαλὰς Ἄϊδι προϊάψειν.
Τρῶες δ' αὖϑ' ἑτέρωϑεν ἐπὶ ϑρωσμῷ πεδίοιο,

Digitized by Google

Ἕκτορά τ᾽ ἀμφὶ μέγαν καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
Αἰνείαν θ᾽, ὃς Τρωσί, θεὸς ὥς, τίετο δήμῳ,
τρεῖς τ᾽ Ἀντηνορίδας, Πόλυβον καὶ Ἀγήνορα δῖον,
ἠΐθεόν τ᾽ Ἀκάμαντ᾽, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν.
Ἕκτωρ δ᾽ ἐν πρώτοισι φέρ᾽ ἀσπίδα πάντοσ᾽ ἐΐσην.
οἷος δ᾽ ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὔλιος ἀστήρ,
παμφαίνων, τοτὲ δ᾽ αὖτις ἔδυ νέφεα σκιόεντα·
ὣς Ἕκτωρ ὁτὲ μέν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν,
ἄλλοτε δ᾽ ἐν πυμάτοισι, κελεύων· πᾶς δ᾽ ἄρα χαλκῷ
λάμφ᾽, ὥςτε στεροπὴ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
Οἱ δ᾽, ὥστ᾽ ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν
ὄγμον ἐλαύνωσιν, ἀνδρὸς μάκαρος κατ᾽ ἄρουραν,
πυρῶν ἢ κριθῶν· τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει·
ὣς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ᾽ ἀλλήλοισι θορόντες
δήουν, οὐδ᾽ ἕτεροι μνώοντ᾽ ὀλοοῖο φόβοιο·
ἴσας δ᾽ ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχον· οἱ δέ, λύκοι ὥς,
θῦνον. Ἔρις δ᾽ ἄρ᾽ ἔχαιρε πολύστονος εἰςορόωσα·
οἴη γάρ ῥα θεῶν παρετύγχανε μαρναμένοισιν·
οἱ δ᾽ ἄλλοι οὔ σφιν πάρεσαν θεοί, ἀλλὰ ἕκηλοι
σφοῖσιν ἐνὶ μεγάροισι καθείατο, ἧχι ἑκάστῳ
δώματα καλὰ τέτυκτο κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο.
πάντες δ᾽ ἠτιόωντο κελαινεφέα Κρονίωνα,
οὕνεκ᾽ ἄρα Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
τῶν μὲν ἄρ᾽ οὐκ ἀλέγιζε πατήρ· ὁ δὲ νόσφι λιασθείς,
τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο, κύδεϊ γαίων,
εἰςορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
χαλκοῦ τε στεροπήν, ὀλλύντας τ᾽ ὀλλυμένους τε.
Ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
τόφρα μάλ᾽ ἀμφοτέρων βέλε᾽ ἥπτετο, πίπτε δὲ λαός·
ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὡπλίσσατο δεῖπνον
οὔρεος ἐν βήσσῃσιν, ἐπεί τ᾽ ἐκορέσσατο χεῖρας
τάμνων δένδρεα μακρά, ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν,
σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ·
τῆμος σπῇ ἀρετῇ Δαναοὶ ῥήξαντο φάλαγγας,
κεκλόμενοι ἑτάροισι κατὰ στίχας. ἐν δ᾽ Ἀγαμέμνων

Digitized by Google

πρῶτος ὄρουσ᾽· ἕλε δ᾽ ἄνδρα Βιήνορα, ποιμένα λαῶν,
αὐτόν, ἔπειτα δ᾽ ἑταῖρον, Ὀϊλῆα πλήξιππον.
ἤτοι ὅγ᾽ ἐξ ἵππων κατεπάλμενος, ἀντίος ἔστη·
τὸν δ᾽ ἰθὺς μεμαῶτα μετώπιον ὀξέϊ δουρὶ
νύξ᾽, οὐδὲ στεφάνη δόρυ οἱ σχέθε χαλκοβάρεια,
ἀλλὰ δι᾽ αὐτῆς ἦλθε καὶ ὀστέου, ἐγκέφαλος δὲ
ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
καὶ τοὺς μὲν λίπεν αὖθι ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
στήθεσι παμφαίνοντας, ἐπεὶ περίδυσε χιτῶνας·
αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ᾽ Ἶσόν τε καὶ Ἄντιφον ἐξεναρίξων,
υἷε δύω Πριάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον, ἄμφω
εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας· ὁ μὲν νόθος ἡνιόχευεν,
Ἄντιφος αὖ παρέβασκε περικλυτός· ὥ ποτ᾽ Ἀχιλλεὺς
Ἴδης ἐν κνημοῖσι δίδη μόσχοισι λύγοισιν,
ποιμαίνοντ᾽ ἐπ᾽ ὄεσσι λαβών, καὶ ἔλυσεν ἀποίνων.
δὴ τότε γ᾽ Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στῆθος βάλε δουρί·
Ἄντιφον αὖ παρὰ οὖς ἔλασε ξίφει, ἐκ δ᾽ ἔβαλ᾽ ἵππων.
σπερχόμενος δ᾽ ἀπὸ τοῖϊν ἐσύλα τεύχεα καλά,
γιγνώσκων· καὶ γάρ σφε πάρος παρὰ νηυσὶ θοῇσιν
εἶδεν, ὅτ᾽ ἐξ Ἴδης ἄγαγεν πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
ὡς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα
ῥηϊδίως συνέαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν,
ἐλθὼν εἰς εὐνήν, ἁπαλόν τέ σφ᾽ ἦτορ ἀπηύρα·
ἡ δ᾽ εἴπερ τε τύχῃσι μάλα σχεδόν, οὐ δύναταί σφιν
χραισμεῖν· αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἱκάνει·
καρπαλίμως δ᾽ ἤϊξε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην,
σπεύδουσ᾽, ἱδρώουσα, κραταιοῦ θηρὸς ὑφ᾽ ὁρμῆς·
ὣς ἄρα τοῖς οὔτις δύνατο χραισμῆσαι ὄλεθρον
Τρώων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ᾽ Ἀργείοισι φέβοντο.
Αὐτὰρ ὁ Πείσανδρόν τε καὶ Ἱππόλοχον μενεχάρμην,
υἱέας Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος, ὅς ῥα μάλιστα,
χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἀγλαὰ δῶρα,
οὐκ εἴασχ᾽ Ἑλένην δόμεναι ξανθῷ Μενελάῳ·
τοῦπερ δὴ δύο παῖδε λάβε κρείων Ἀγαμέμνων,

Digitized by Google

εἰν ἐνὶ δίφρῳ ἐόντας, ὁμοῦ δ᾽ ἔχον ὠκέας ἵππους·
ἐκ γάρ σφεας χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα,
τὼ δὲ κυκηθήτην· ὁ δ᾽ ἐναντίον ὦρτο, λέων ὥς,
Ἀτρείδης· τὼ δ᾽ αὖτ᾽ ἐκ δίφρου γουναζέσθην·
Ζώγρει, Ἀτρέος υἱέ, σὺ δ᾽ ἄξια δέξαι ἄποινα·
πολλὰ δ᾽ ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις κειμήλια κεῖται,
χαλκός τε χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος·
τῶν κέν τοι χαρίσαιτο πατὴρ ἀπερείσι᾽ ἄποινα,
εἰ νῶϊ ζωοὺς πεπύθοιτ᾽ ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ὣς τώγε κλαίοντε προσαυδήτην βασιλῆα
μειλιχίοις ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ᾽ ὄπ᾽ ἄκουσαν·
Εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος υἱέες ἐστόν,
ὅς ποτ᾽ ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἄνωγεν,
ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ,
αὖθι κατακτεῖναι, μηδ᾽ ἐξέμεν ἂψ ἐς Ἀχαιούς·
νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην.
Ἦ, καὶ Πείσανδρον μὲν ἀφ᾽ ἵππων ὦσε χαμᾶζε,
δουρὶ βαλὼν πρὸς στῆθος· ὁ δ᾽ ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη.
Ἱππόλοχος δ᾽ ἀπόρουσε, τὸν αὖ χαμαὶ ἐξενάριξεν,
χεῖρας ἀπὸ ξίφεϊ τμήξας, ἀπό τ᾽ αὐχένα κόψας·
ὅλμον δ᾽ ὣς ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι᾽ ὁμίλου.
τοὺς μὲν ἔασ᾽· ὁ δ᾽, ὅθι πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες,
τῇ ῥ᾽ ἐνόρουσ᾽, ἅμα δ᾽ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί.
πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεκον φεύγοντας ἀνάγκῃ,
ἱππεῖς δ᾽ ἱππῆας—ὑπὸ δέ σφισιν ὦρτο κονίη
ἐκ πεδίου, τὴν ὦρσαν ἐρίγδουποι πόδες ἵππων—
χαλκῷ δηϊόωντες. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
αἰὲν ἀποκτείνων ἕπετ᾽, Ἀργείοισι κελεύων.
ὡς δ᾽ ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ·
πάντῃ τ᾽ εἰλυφόων ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι
πρόῤῥιζοι πίπτουσιν, ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ·
ὣς ἄρ᾽ ὑπ᾽ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι πίπτε κάρηνα
Τρώων φευγόντων, πολλοὶ δ᾽ ἐριαύχενες ἵπποι
κείν᾽ ὄχεα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφυρας,

Digitized by Google

ἡνιόχους ποθέοντες ἀμύμονας· οἱ δ' ἐπὶ γαίῃ
κείατο, γύπεσσιν πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλόχοισιν.
"Εκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεύς, ἔκ τε κονίης,
ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ
'Ατρείδης δ' ἕπετο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων.
οἱ δὲ παρ' Ἴλου σῆμα παλαιοῦ Δαρδανίδαο,
μέσσον κὰπ πεδίον, παρ' ἐρινεὸν ἐσσεύοντο,
ἱέμενοι πόλιος· ὁ δὲ κεκληγὼς ἕπετ' αἰεὶ
'Ατρείδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.
ἀλλ' ὅτε δὴ Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκοντο,
ἔνθ' ἄρα δὴ ἵσταντο, καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμνον.
οἱ δ' ἔτι κὰμ μέσσον πεδίον φοβέοντο, βόες ὥς,
ἅςτε λέων ἐφόβησε, μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ,
πάσας· τῇ δέ τ' ἰῇ ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος·
τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν,
πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει·
ὣς τοὺς 'Ατρείδης ἔφεπε κρείων 'Αγαμέμνων,
αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον· οἱ δ' ἐφέβοντο.
πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε καὶ ὕπτιοι ἔκπεσον ἵππων
'Ατρείδεω ὑπὸ χερσί· περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν.
ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλεν ὑπὸ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος
ἵξεσθαι, τότε δή ῥα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ἴδης ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιδηέσσης,
οὐρανόθεν καταβάς· ἔχε δὲ στεροπὴν μετὰ χερσίν.
Ἶριν δ' ὤτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν·
Βάσκ' ἴθι, Ἶρι ταχεῖα, τὸν Ἕκτορι μῦθον ἔνισπε.
ὄφρ' ἂν μέν κεν ὁρᾷ 'Αγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
τόφρ' ἀναχωρείτω, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθω
μάρνασθαι δηΐοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
αὐτὰρ ἐπεί κ' ἢ δουρὶ τυπεὶς ἢ βλήμενος ἰῷ,
εἰς ἵππους ἅλεται, τότε οἱ κράτος ἐγγυαλίξω,
κτείνειν, εἰςόκε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκηται,
δύῃ τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.

Ὣς ἔφατ᾽· οὐδ᾽ ἀπίθησε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις
βῆ δὲ κατ᾽ Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν·
εὗρ᾽ υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἕκτορα δῖον,
ἑσταότ᾽ ἔν θ᾽ ἵπποισι καὶ ἅρμασι κολλητοῖσιν·
ἀγχοῦ δ᾽ ἱσταμένη προςέφη πόδας ὠκέα Ἶρις·
Ἕκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, Διῒ μῆτιν ἀτάλαντε,
Ζεύς με πατὴρ προέηκε, τεῒν τάδε μυθήσασθαι.
ὄφρ᾽ ἂν μέν κεν ὁρᾷς Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
θύνοντ᾽ ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
τόφρ᾽ ὑπόεικε μάχης, τὸν δ᾽ ἄλλον λαὸν ἄνωχθι
μάρνασθαι δηΐοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
αὐτὰρ ἐπεί κ᾽ ἢ δουρὶ τυπεὶς ἢ βλήμενος ἰῷ,
εἰς ἵππους ἅλεται, τότε τοι κράτος ἐγγυαλίξει,
κτείνειν, εἰςόκε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκηαι,
δύῃ τ᾽ ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
Ἡ μὲν ἄρ᾽ ὣς εἰποῦσ᾽ ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις.
Ἕκτωρ δ᾽ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε,
πάλλων δ᾽ ὀξέα δοῦρα κατὰ στρατὸν ᾤχετο πάντῃ
ὀτρύνων μαχέσασθαι· ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.
οἱ δ᾽ ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
Ἀργεῖοι δ᾽ ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας·
ἀρτύνθη δὲ μάχη, σταν δ᾽ ἀντίοι· ἐν δ᾽ Ἀγαμέμνων
πρῶτος ὄρουσ᾽· ἔθελεν δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἁπάντων.
Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ᾽ ἔχουσαι,
ὅςτις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν,
ἢ αὐτῶν Τρώων, ἠὲ κλειτῶν ἐπικούρων.
Ἰφιδάμας Ἀντηνορίδης, ἠΰς τε μέγας τε,
ὃς τράφη ἐν Θρῄκῃ ἐριβώλακι, μητέρι μήλων·
Κισσῆς τόνγ᾽ ἔθρεψε δόμοις ἔνι τυτθὸν ἐόντα,
μητροπάτωρ, ὃς τίκτε Θεανὼ καλλιπάρῃον.
αὐτὰρ ἐπεί ῥ᾽ ἥβης ἐρικυδέος ἵκετο μέτρον,
αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ᾽ ὅγε θυγατέρα ἥν·
γήμας δ᾽, ἐκ θαλάμοιο μετὰ κλέος ἵκετ᾽ Ἀχαιῶν,
σὺν δυοκαίδεκα νηυσὶ κορωνίσιν, αἵ οἱ ἕποντο·
τὰς μὲν ἔπειτ᾽ ἐν Περκώτῃ λίπε νῆας ἐΐσας,

Digitized by Google

αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἐὼν εἰς Ἴλιον εἰληλούθει·
ὅς ῥα τότ' Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν.
οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Ἀτρείδης μὲν ἅμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.
Ἰφιδάμας δὲ κατὰ ζώνην, θώρηκος ἔνερθεν,
νύξ'· ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρείῃ χειρὶ πιθήσας·
οὐδ' ἔτορε ζωστῆρα παναίολον, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
ἀργύρῳ ἀντομένη, μόλιβος ὥς, ἐτράπετ' αἰχμή.
καὶ τόγε χειρὶ λαβὼν εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
ἕλκ' ἐπὶ οἷ μεμαώς, ὥςτε λῖς· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
σπάσσατο· τὸν δ' ἄορι πλῆξ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα.
ὣς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον,
οἰκτρός, ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου, ἀστοῖσιν ἀρήγων,
κουριδίης, ἧς οὔτι χάριν ἴδε, πολλὰ δ' ἔδωκεν·
πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέστη
αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς, τά οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο.
δὴ τότε γ' Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων ἐξενάριξεν,
βῆ δὲ φέρων ἀν' ὅμιλον Ἀχαιῶν τεύχεα καλά.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Κόων, ἀριδείκετος ἀνδρῶν,
πρεσβυγενὴς Ἀντηνορίδης, κρατερόν ῥά ἑ πένθος
ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε, κασιγνήτοιο πεσόντος.
στῆ δ' εὐρὰξ σὺν δουρί, λαθὼν Ἀγαμέμνονα δῖον·
νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν,
ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή.
ῥίγησέν τ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
ἀλλ' οὐδ' ὣς ἀπέληγε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο,
ἀλλ' ἐπόρουσε Κόωνι, ἔχων ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος.
ἤτοι ὁ Ἰφιδάμαντα κασίγνητον καὶ ὄπατρον
ἕλκε ποδὸς μεμαώς, καὶ ἀΰτει πάντας ἀρίστους·
τὸν δ' ἕλκοντ' ἀν' ὅμιλον ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
οὔτησε ξυστῷ χαλκήρεϊ, λῦσε δὲ γυῖα·
τοῖο δ' ἐπ' Ἰφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψε παραστάς.
ἔνθ' Ἀντήνορος υἷες, ὑπ' Ἀτρείδῃ βασιλῆϊ
πότμον ἀναπλήσαντες, ἔδυν δόμον Ἄϊδος εἴσω.

Digitized by Google

Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν,
ἔγχεΐ τ' ἄορί τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν,
ὄφρα οἱ αἷμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς·
αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἕλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα,
ὀξεῖαι δ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρεΐδαο.
ὡς δ' ὅτ' ἂν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα,
δριμύ, τό, τε προϊεῖσι μογοστόκοι Εἰλείθυιαι,
Ἥρης θυγατέρες, πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι·
ὣς ὀξεῖ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρεΐδαο.
ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡνιόχῳ ἐπέτελλεν,
νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.
ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·
Ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
ὑμεῖς μὲν νῦν νηυσὶν ἀμύνετε ποντοπόροισιν
φύλοπιν ἀργαλέην, ἐπεὶ οὐκ ἐμὲ μητίετα Ζεὺς
εἴασε Τρώεσσι πανημέριον πολεμίζειν.
Ὣς ἔφαθ'· ἡνίοχος δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
νῆας ἔπι γλαφυράς· τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην·
ἄφρεον δὲ στήθεα, ῥαίνοντο δὲ νέρθε κονίῃ,
τειρόμενον βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντες.
Ἕκτωρ δ' ὡς ἐνόησ' Ἀγαμέμνονα νόσφι κιόντα,
Τρωσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας·
Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς!
οἴχετ' ἀνὴρ ὤριστος, ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκεν
Ζεὺς Κρονίδης. ἀλλ' ἰθὺς ἐλαύνετε μώνυχας ἵππους
ἰφθίμων Δαναῶν, ἵν' ὑπέρτερον εὖχος ἄρησθε.
Ὣς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
ὡς δ' ὅτε πού τις θηρητὴρ κύνας ἀργιόδοντας
σεύῃ ἐπ' ἀγροτέρῳ συῒ καπρίῳ ἠὲ λέοντι·
ὣς ἐπ' Ἀχαιοῖσιν σεῦε Τρῶας μεγαθύμους
Ἕκτωρ Πριαμίδης, βροτολοιγῷ ἶσος Ἄρηϊ.
αὐτὸς δ' ἐν πρώτοισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει·
ἐν δ' ἔπεσ' ὑσμίνῃ, ὑπεραέϊ ἶσος ἀέλλῃ,
ἥτε καθαλλομένη ἰοειδέα πόντον ὀρίνει.

Digitized by Google

Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν
Ἕκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν ;
Ἀσαῖον μὲν πρῶτα καὶ Αὐτόνοον καὶ Ὀπίτην,
καὶ Δόλοπα Κλυτίδην καὶ Ὀφέλτιον ἠδ' Ἀγέλαον,
Αἴσυμνόν τ' Ὦρόν τε καὶ Ἱππόνοον μενεχάρμην.
τοὺς ἄρ' ὅγ' ἡγεμόνας Δαναῶν ἕλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
πληθύν· ὡς ὁπότε νέφεα Ζέφυρος στυφελίξῃ
ἀργέσταο Νότοιο, βαθείῃ λαίλαπι τύπτων·
πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται, ὑψόσε δ' ἄχνη
σκίδναται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς·
ὣς ἄρα πυκνὰ καρήαθ' ὑφ' Ἕκτορι δάμνατο λαῶν.
Ἔνθα κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο,
καί νύ κεν ἐν νήεσσι πέσον φεύγοντες Ἀχαιοί,
εἰ μὴ Τυδείδῃ Διομήδεϊ κέκλετ' Ὀδυσσεύς·
Τυδείδη, τί παθόντε λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς ;
ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἔμ' ἵστασο· δὴ γὰρ ἔλεγχος
ἔσσεται, εἴ κεν νῆας ἕλῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
ἤτοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι· ἀλλὰ μίνυνθα
ἡμέων ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ νεφεληγερέτα Ζεὺς
Τρωσὶν δὴ βόλεται δοῦναι κράτος, ἠέπερ ἡμῖν.
Ἦ, καὶ Θυμβραῖον μὲν ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε,
δουρὶ βαλὼν κατὰ μαζὸν ἀριστερόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ἀντίθεον θεράποντα, Μολίονα, τοῖο ἄνακτος.
τοὺς μὲν ἔπειτ' εἴασαν, ἐπεὶ πολέμου ἀπέπαυσαν·
τὼ δ' ἀν' ὅμιλον ἰόντε κυδοίμεον, ὡς ὅτε κάπρω
ἐν κυσὶ θηρευτῇσι μέγα φρονέοντε πέσητον.
ὣς ὄλεκον Τρῶας παλινορμένω· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνεον Ἕκτορα δῖον.
Ἔνθ' ἑλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε, δήμου ἀρίστω,
υἷε δύω Μέροπος Περκωσίου, ὃς περὶ πάντων
ᾔδεε μαντοσύνας, οὐδὲ οὓς παῖδας ἔασκεν
στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τὼ δέ οἱ οὔτι
πειθέσθην· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
τοὺς μὲν Τυδείδης δουρικλειτὸς Διομήδης,

Digitized by Google

θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν, κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα·
Ἱππόδαμον δ' Ὀδυσεὺς καὶ Ὑπείροχον ἐξενάριξεν.
Ἔνθα σφιν κατὰ ἶσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων,
ἐξ Ἴδης καθορῶν· τοὶ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον.
ἤτοι Τυδέος υἱὸς Ἀγάστροφον οὔτασε δουρὶ
Παιονίδην ἥρωα κατ' ἰσχίον· οὐ γάρ οἱ ἵπποι
ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.
τοὺς μὲν γὰρ θεράπων ἀπάνευθ' ἔχεν· αὐτὰρ ὁ πεζὸς
θῦνε διὰ προμάχων, εἵως φίλον ὤλεσε θυμόν.
Ἕκτωρ δ' ὀξὺ νόησε κατὰ στίχας, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
κεκληγώς· ἅμα δὲ Τρώων εἵποντο φάλαγγες.
τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
αἶψα δ' Ὀδυσσῆα προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἐόντα·
Νῶϊν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται, ὄβριμος Ἕκτωρ·
ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, τιτυσκόμενος κεφαλῆφιν,
ἄκρην κὰκ κόρυθα· πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός,
οὐδ' ἵκετο χρόα καλόν· ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια,
τρίπτυχος, αὐλῶπις, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Ἕκτωρ δ' ὦκ' ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὁμίλῳ·
στῆ δὲ γνὺξ ἐριπὼν, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
γαίης· ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψεν.
ὄφρα δὲ Τυδείδης μετὰ δούρατος ᾤχετ' ἐρωήν,
τῆλε διὰ προμάχων, ὅθι οἱ καταείσατο γαίης,
τόφρ' Ἕκτωρ ἄμπνυτο, καὶ ἂψ ἐς δίφρον ὀρούσας
ἐξέλασ' ἐς πληθύν, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν
δουρὶ δ' ἐπαΐσσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον· ἦ τέ τοι ἄγχι
ἦλθε κακόν· νῦν αὖτέ σ' ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
ᾧ μέλλεις εὔχεσθαι, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.
ἦ θήν σ' ἐξανύω γε, καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάρροθός ἐστιν.
νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὅν κε κιχείω.
Ἦ, καὶ Παιονίδην δουρικλυτὸν ἐξενάριξεν.

Digitized by Google

αὐτὰρ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο,
Τυδείδῃ ἔπι τόξα τιταίνετο, ποιμένι λαῶν,
στήλῃ κεκλιμένος, ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ
Ἴλου Δαρδανίδαο, παλαιοῦ δημογέροντος.
ἤτοι ὁ μὲν θώρηκα Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο
αἴνυτ' ἀπὸ στήθεσφι παναίολον, ἀσπίδα τ' ὤμων,
καὶ κόρυθα βριαρήν· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκεν,
καὶ βάλεν, οὐδ' ἄρα μιν ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός· διὰ δ' ἀμπερὲς ἰὸς
ἐν γαίῃ κατέπηκτο. ὁ δὲ μάλα ἡδὺ γελάσσας,
ἐκ λόχου ἀμπήδησε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
Βέβληαι, οὐδ' ἅλιον βέλος ἔκφυγεν· ὡς ὄφελόν τοι,
νείατον ἐς κενεῶνα βαλών, ἐκ θυμὸν ἑλέσθαι.
οὕτω κεν καὶ Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος,
οἵτε σε πεφρίκασι, λέονθ' ὡς μηκάδες αἶγες.
Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προςέφη κρατερὸς Διομήδης·
τοξότα, λωβητήρ, κέρᾳ ἀγλαέ, παρθενοπῖπα,
εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης,
οὐκ ἄν τοι χραίσμῃσι βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί·
νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδός, εὔχεαι αὔτως.
οὐκ ἀλέγω, ὡςεί με γυνὴ βάλοι ἢ παῖς ἄφρων·
κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο.
ἦ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο, καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρῃ,
ὀξὺ βέλος πέλεται, καὶ ἀκήριον αἶψα τίθησιν·
τοῦ δὲ γυναικὸς μέν τ' ἀμφίδρυφοί εἰσι παρειαί,
παῖδες δ' ὀρφανικοί· ὁ δέ θ' αἵματι γαῖαν ἐρεύθων
πύθεται· οἰωνοὶ δὲ περὶ πλέες ἠὲ γυναῖκες.
Ὣς φάτο· τοῦ δ' Ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν
ἔστη πρόσθ'· ὁ δ' ὄπισθε καθεζόμενος, βέλος ὠκὺ
ἐκ ποδὸς ἕλκ'· ὀδύνη δὲ διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινή.
ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡνιόχῳ ἐπέτελλεν,
νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.
Οἰώθη δ' Ὀδυσεὺς δουρικλυτός, οὐδέ τις αὐτῷ
Ἀργείων παρέμεινεν, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας·
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·

Digitized by Google

Ὤ μοι ἐγώ, τί πάθω; μέγα μὲν κακόν, αἴ κε φέβωμαι,
πληθὺν ταρβήσας· τὸ δὲ ῥίγιον, αἴ κεν ἁλώω
μοῦνος· τοὺς δ' ἄλλους Δαναοὺς ἐφόβησε Κρονίων.
ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
οἶδα γάρ, ὅττι κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο·
ὃς δέ κ' ἀριστεύῃσι μάχῃ ἔνι, τὸν δὲ μάλα χρεὼ
ἑστάμεναι κρατερῶς, ἤτ' ἔβλητ', ἤτ' ἔβαλ' ἄλλον.
Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἀσπιστάων·
ἔλσαν δ' ἐν μέσσοισι, μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες.
ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες θαλεροί τ' αἰζηοὶ
σεύωνται, ὁ δέ τ' εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο,
θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσσιν·
ἀμφὶ δέ τ' ἀΐσσονται· ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων
γίγνεται· οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ, δεινόν περ ἐόντα·
ὥς ῥα τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα, Διῒ φίλον, ἐσσεύοντο
Τρῶες. ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀμύμονα Δηϊοπίτην
οὔτασεν ὦμον ὕπερθεν ἐπάλμενος ὀξέϊ δουρί·
αὐτὰρ ἔπειτα Θόωνα καὶ Ἔννομον ἐξενάριξεν·
Χερσιδάμαντα δ' ἔπειτα, καθ' ἵππων ἀΐξαντα,
δουρὶ κατὰ πρότμησιν ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
νύξεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσών, ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
τοὺς μὲν ἔασ', ὁ δ' ἄρ' Ἱππασίδην Χάροπ' οὔτασε δουρί,
αὐτοκασίγνητον εὐηγενέος Σώκοιο
τῷ δ' ἐπαλεξήσων Σῶκος κίεν, ἰσόθεος φώς·
στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ὦ Ὀδυσεῦ πολύαινε, δόλων ἆτ' ἠδὲ πόνοιο,
σήμερον ἢ δοιοῖσιν ἐπεύξεαι Ἱππασίδῃσιν,
τοιώδ' ἄνδρε κατακτείνας, καὶ τεύχε' ἀπούρας·
ἤ κεν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃς.
Ὣς εἰπὼν οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην·
διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο·
πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χρόα ἔργαθεν, οὐδέ τ ἔασεν
Παλλὰς Ἀθηναίη μιχθήμεναι ἔγκασι φωτός.

Digitized by Google

γνῶ δ' Ὀδυσεύς, ὅ οἱ οὔτι βέλος κατὰ καίριον ἦλθεν·
ἂψ δ' ἀναχωρήσας Σῶκον πρὸς μῦθον ἔειπεν·
  Ἆ δείλ', ἦ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
ἤτοι μέν ῥ' ἔμ' ἔπαυσας ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι·
σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ Κῆρα μέλαιναν
ἤματι τῷδ' ἔσσεσθαι· ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα,
εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπώλῳ.
  Ἦ, καὶ ὁ μὲν φύγαδ' αὖτις ὑποστρέψας ἐβεβήκει·
τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν
ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.
δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ὀδυσσεύς·
  Ὦ Σῶχ', Ἱππάσου υἱὲ δαΐφρονος, ἱπποδάμοιο,
φθῆ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, οὐδ' ὑπάλυξας.
ἆ δείλ', οὐ μὲν σοίγε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἀλλ' οἰωνοὶ
ὠμησταὶ ἐρύουσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες.
αὐτὰρ ἐπεί κε θάνω, κτεριοῦσί με δῖοι Ἀχαιοί.
  Ὣς εἰπών, Σώκοιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
ἔξω τε χροὸς ἕλκε καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης·
αἷμα δέ οἱ σπασθέντος ἀνέσσυτο, κῆδε δὲ θυμόν.
Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ὅπως ἴδον αἷμ' Ὀδυσῆος,
κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
αὐτὰρ ὅγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, αὖε δ' ἑταίρους·
τρὶς μὲν ἔπειτ' ἤϋσεν, ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός,
τρὶς δ' ἄϊεν ἰάχοντος Ἀρηΐφιλος Μενέλαος·
αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἐόντα·
  Αἶαν Διογενές, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
ἀμφί μ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵκετο φωνή,
τῷ ἰκέλη, ὡςεί ἑ βιῴατο μοῦνον ἐόντα
Τρῶες, ἀποτμήξαντες ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
ἀλλ' ἴομεν καθ' ὅμιλον· ἀλεξέμεναι γὰρ ἄμεινον.
δείδω, μήτι πάθῃσιν ἐνὶ Τρώεσσι μονωθείς,
ἐσθλὸς ἐών, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι γένηται.
  Ὣς εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο ἰσόθεος φώς·
εὗρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διῒ φίλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν

Digitized by Google

Τρῶες ἕπονθ', ὡςεί τε δαφοινοὶ θῶες ὄρεσφιν
ἀμφ' ἔλαφον κεραὸν βεβλημένον, ὅντ' ἔβαλ' ἀνὴρ
ἰῷ ἀπὸ νευρῆς· τὸν μέν τ' ἤλυξε πόδεσσιν
φεύγων, ὄφρ' αἷμα λιαρόν, καὶ γούνατ' ὀρώρῃ·
αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε δαμάσσεται ὠκὺς ὀϊστός,
ὠμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσιν
ἐν νέμεϊ σκιερῷ· ἐπί τε λῖν ἤγαγε δαίμων
σίντην· θῶες μέν τε διέτρεσαν, αὐτὰρ ὁ δάπτει·
ὥς ῥα τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
Τρῶες ἕπον πολλοί τε καὶ ἄλκιμοι· αὐτὰρ ὅγ' ἥρως
ἀΐσσων ᾧ ἔγχει ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ.
Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἠΰτε πύργον,
στῆ δὲ παρέξ· Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.
ἤτοι τὸν Μενέλαος Ἀρήϊος ἔξαγ' ὁμίλου,
χειρὸς ἔχων, εἵως θεράπων σχεδὸν ἤλασεν ἵππους.
  Αἴας δὲ Τρώεσσιν ἐπάλμενος εἷλε Δόρυκλον
Πριαμίδην, νόθον υἱόν· ἔπειτα δὲ Πάνδοκον οὖτα·
οὖτα δὲ Λύσανδρον καὶ Πύρασον ἠδὲ Πυλάρτην.
ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισιν
χειμάῤῥους κατ' ὄρεσφιν, ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ,
πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας, πολλὰς δέ τε πεύκας
ἐςφέρεται, πολλὸν δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει·
ὣς ἔφεπε κλονέων πεδίον τότε φαίδιμος Αἴας,
δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας· οὐδέ πω Ἕκτωρ
πεύθετ', ἐπεί ῥα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάρνατο πάσης,
ὄχθας πὰρ ποταμοῖο Σκαμάνδρου· τῇ ῥα μάλιστα
ἀνδρῶν πίπτε κάρηνα, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει,
Νέστορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ Ἀρήϊον Ἰδομενῆα.
Ἕκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὁμίλει, μέρμερα ῥέζων
ἔγχεΐ θ' ἱπποσύνῃ τε· νέων δ' ἀλάπαζε φάλαγγας.
οὐδ' ἄν πω χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοί,
εἰ μὴ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο,
παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα, ποιμένα λαῶν,
ἰῷ τριγλώχινι βαλὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον.
τῷ ῥα περίδδεισαν μένεα πνείοντες Ἀχαιοί,

Digitized by Google

μήπως μιν, πολέμοιο μετακλινθέντος, ἕλοιεν.
αὐτίκα δ' Ἰδομενεὺς προςεφώνεε Νέστορα δῖον·
Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
ἄγρει, σῶν ὀχέων ἐπιβήσεο· πὰρ δὲ Μαχάων
βαινέτω· ἐς νῆας δὲ τάχιστ' ἔχε μώνυχας ἵππους.
ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.
[ἰούς τ' ἐκτάμνειν, ἐπί τ' ἤπια φάρμακα πάσσειν.]
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
αὐτίκα δ' ὧν ὀχέων ἐπεβήσετο· πὰρ δὲ Μαχάων
βαῖν', Ἀσκληπιοῦ υἱὸς ἀμύμονος ἰητῆρος·
μάστιξεν δ' ἵππους, τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
νῆας ἔπι γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
Κεβριόνης δὲ Τρῶας ὀρινομένους ἐνόησεν,
Ἕκτορι παρβεβαώς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἕκτορ, νῶϊ μὲν ἐνθάδ' ὁμιλέομεν Δαναοῖσιν,
ἐσχατιῇ πολέμοιο δυςηχέος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Τρῶες ὀρίνονται ἐπιμίξ, ἵπποι τε καὶ αὐτοί.
Αἴας δὲ κλονέει Τελαμώνιος· εὖ δέ μιν ἔγνων·
εὐρὺ γὰρ ἀμφ' ὤμοισιν ἔχει σάκος. ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς
κεῖσ' ἵππους τε καὶ ἅρμ' ἰθύνομεν, ἔνθα μάλιστα
ἱππῆες πεζοί τε, κακὴν ἔριδα προβαλόντες,
ἀλλήλους ὀλέκουσι, βοὴ δ' ἄσβεστος ὄρωρεν.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
μάστιγι λιγυρῇ· τοὶ δέ, πληγῆς ἀΐοντες
ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς,
στείβοντες νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων
νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον,
ἃς ἄρ' ἀφ' ἱππείων ὁπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον,
αἵ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων. ὁ δὲ ἵετο δῦναι ὅμιλον
ἀνδρόμεον, ῥῆξαί τε, μετάλμενος· ἐν δὲ κυδοιμὸν
ἧκε κακὸν Δαναοῖσι, μίνυνθα δὲ χάζετο δουρός.
αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν
ἔγχεΐ τ' ἄορί τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν·
Αἴαντος δ' ἀλέεινε μάχην Τελαμωνιάδαο.
[Ζεὺς γάρ οἱ νεμεσᾶθ', ὅτ' ἀμείνονι φωτὶ μάχοιτο.]

Digitized by Google

Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἴανθ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ὦρσεν·
στῆ δὲ ταφών, ὄπιθεν δὲ σάκος βάλεν ἑπταβόειον·
τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὁμίλου, θηρὶ ἐοικώς,
ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων.
ὡς δ' αἴθωνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο
ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται,
οἵτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι,
πάννυχοι ἐγρήσσοντες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων,
ἰθύει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
ἀντίοι ἀΐσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
καιόμεναί τε δεταί, τάςτε τρεῖ, ἐσσύμενός περ·
ἠῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ·
ὣς Αἴας τότ' ἀπὸ Τρώων τετιημενος ἦτορ
ἤϊε, πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ δίε νηυσὶν 'Αχαιῶν.
ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδας
νωθής, ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγη,
κείρει τ' εἰςελθὼν βαθὺ λήϊον· οἱ δέ τε παῖδες
τύπτουσιν ῥοπάλοισι· βίη δέ τε νηπίη αὐτῶν·
σπουδῇ τ' ἐξήλασσαν, ἐπεί τ' ἐκορέσσατο φορβῆς·
ὣς τότ' ἔπειτ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν,
Τρῶες ὑπέρφυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σάκος, αἰὲν ἕποντο.
Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν μνησάσκετο θούριδος ἀλκῆς,
αὖτις ὑποστρεφθείς, καὶ ἐρητύσασκε φάλαγγας
Τρώων ἱπποδάμων· ὁτὲ δὲ τρωπάσκετο φεύγειν.
πάντας δὲ προέεργε θοὰς ἐπὶ νῆας ὁδεύειν·
αὐτὸς δὲ Τρώων καὶ 'Αχαιῶν θῦνε μεσηγὺ
ἱστάμενος· τὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
ἄλλα μὲν ἐν σάκεϊ μεγάλῳ πάγεν, ὄρμενα πρόσσω·
πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
ἐν γαίῃ ἵσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησ' Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός,
Εὐρύπυλος, πυκινοῖσι βιαζόμενον βελέεσσιν·
στῆ ῥα παρ' αὐτὸν ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
καὶ βάλε Φαυσιάδην 'Απισάονα, ποιμένα λαῶν,

Digitized by Google

ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
Εὐρύπυλος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἴνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων
τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
τεύχε' ἀπαινύμενον Ἀπισάονος, αὐτίκα τόξον
ἕλκετ' ἐπ' Εὐρυπύλῳ, καί μιν βάλε μηρὸν ὀϊστῷ
δεξιόν· ἐκλάσθη δὲ δόναξ, ἐβάρυνε δὲ μηρόν.
ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων·
ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·
Ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
στῆτ' ἐλελιχθέντες, καὶ ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ
Αἴανθ', ὃς βελέεσσι βιάζεται· οὐδέ ἕ φημι
φεύξεσθ' ἐκ πολέμοιο δυσηχέος· ἀλλὰ μάλ' ἄντην
ἵστασθ' ἀμφ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν.
Ὣς ἔφατ' Εὐρύπυλος βεβλημένος· οἱ δὲ παρ' αὐτὸν
πλησίοι ἔστησαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες,
δούρατ' ἀνασχόμενοι· τῶν δ' ἀντίος ἤλυθεν Αἴας,
στῆ δὲ μεταστρεφθείς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων.
ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο.
Νέστορα δ' ἐκ πολέμοιο φέρον Νηλήϊαι ἵπποι
ἱδρῶσαι· ἦγον δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
ἑστήκει γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγακήτεϊ νηΐ,
εἰσορόων πόνον αἰπύν, ἰῶκά τε δακρυόεσσαν.
αἶψα δ' ἑταῖρον ἑὸν Πατροκλῆα προσέειπεν,
φθεγξάμενος παρὰ νηός· ὁ δὲ κλισίηθεν ἀκούσας,
ἔκμολεν ἶσος Ἄρηϊ· κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή.
τὸν πρότερος προσέειπε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός·
Τίπτε με κικλήσκεις, Ἀχιλεῦ; τί δέ σε χρεὼ ἐμεῖο;
τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Δῖε Μενοιτιάδη, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
νῦν ὀΐω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς
λισσομένους· χρειὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός.
ἀλλ' ἴθι νῦν, Πάτροκλε Διῒ φίλε, Νέστορ' ἔρειο,
ὅντινα τοῦτον ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμοιο.
ἤτοι μὲν τάγ' ὄπισθε Μαχάονι πάντα ἔοικεν,

Digitized by Google

τῷ Ἀσκληπιάδῃ, ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὄμματα φωτός·
ἵπποι γάρ με παρήϊξαν, πρόσσω μεμαυῖαι.
Ὣς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἑταίρῳ·
βῆ δὲ θέειν παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Νηληϊάδεω ἀφίκοντο,
αὐτοὶ μέν ῥ' ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν·
ἵππους δ' Εὐρυμέδων θεράπων λύε τοῖο γέροντος
ἐξ ὀχέων· τοὶ δ' ἱδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων,
στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖν' ἁλός· αὐτὰρ ἔπειτα
ἐς κλισίην ἐλθόντες, ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον.
τοῖσι δὲ τεῦχε κυκειῶ ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη,
τὴν ἄρετ' ἐκ Τενέδοιο γέρων, ὅτε πέρσεν Ἀχιλλεύς,
θυγατέρ' Ἀρσινόου μεγαλήτορος, ἥν οἱ Ἀχαιοὶ
ἔξελον, οὕνεκα βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἁπάντων.
ἥ σφωϊν πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν
καλήν, κυανόπεζαν, ἐΰξοον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῆς
χάλκειον κάνεον· ἐπὶ δὲ κρόμυον, ποτῷ ὄψον,
ἠδὲ μέλι χλωρόν, παρὰ δ' ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτήν·
πὰρ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραιός,
χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον· οὔατα δ' αὐτοῦ
τέσσαρ' ἔσαν, δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον
χρύσειαι νεμέθοντο· δύω δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν.
ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης,
πλεῖον ἐόν· Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν.
ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνή, εἰκυῖα θεῇσιν,
οἴνῳ Πραμνείῳ, ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν
κνήστι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν·
πινέμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεί ῥ' ὥπλισσε κυκειῶ.
τὼ δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντ' ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν,
μύθοισιν τέρποντο πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες.
Πάτροκλος δὲ θύρῃσιν ἐφίστατο, ἰσόθεος φώς.
τὸν δὲ ἰδὼν ὁ γεραιὸς ἀπὸ θρόνου ὦρτο φαεινοῦ,
ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἑλών, κατὰ δ' ἑδριάασθαι ἄνωγεν.
Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἀναίνετο, εἶπέ τε μῦθον
Οὐχ ἕδος ἐστί, γεραιὲ Διοτρεφές, οὐδέ με πείσεις.

Digitized by Google

αἰδοῖος, νεμεσητός, ὅ με προέηκε πυθέσθαι,
ὅντινα τοῦτον ἄγεις βεβλημένον· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
γιγνώσκω· ὁρόω δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
νῦν δὲ ἔπος ἐρέων πάλιν ἄγγελος εἶμ' Ἀχιλῆϊ.
εὖ δὲ σὺ οἶσθα, γεραιὲ Διοτρεφές, οἷος ἐκεῖνος
δεινὸς ἀνήρ· τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόῳτο.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
τίπτε τ' ἄρ' ὧδ' Ἀχιλεὺς ὀλοφύρεται υἷας Ἀχαιῶν,
ὅσσοι δὴ βέλεσιν βεβλήαται; οὐδέ τι οἶδεν
πένθεος ὅσσον ὄρωρε κατὰ στρατόν. οἱ γὰρ ἄριστοι
ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε.
βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης, κρατερὸς Διομήδης·
οὔτασται δ' Ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς ἠδ' Ἀγαμέμνων·
[βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ·]
τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἤγαγον ἐκ πολέμοιο,
ἰῷ ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς,
ἐσθλὸς ἐών, Δαναῶν οὐ κήδεται, οὐδ' ἐλεαίρει.
ἦ μένει, εἰςόκε δὴ νῆες θοαὶ ἄγχι θαλάσσης,
Ἀργείων ἀέκητι, πυρὸς δηΐοιο θέρωνται,
αὐτοί τε κτεινώμεθ' ἐπισχερώ;—οὐ γὰρ ἐμὴ ἲς
ἔσθ', οἵη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.
εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη,
ὡς ὁπότ' Ἠλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη
ἀμφὶ βοηλασίῃ, ὅτ' ἐγὼ κτάνον Ἰτυμονῆα,
ἐσθλὸν Ὑπειροχίδην, ὃς ἐν Ἤλιδι ναιετάασκεν,
ῥύσι' ἐλαυνόμενος. ὁ δ' ἀμύνων ᾗσι βόεσσιν,
ἔβλητ' ἐν πρώτοισιν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι,
κὰδ δ' ἔπεσεν, λαοὶ δὲ περίτρεσαν ἀγροιῶται.
ληΐδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν ἤλιθα πολλήν,
πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πώεα οἰῶν,
τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν,
ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα,
πάσας θηλείας, πολλῇσι δὲ πῶλοι ὑπῆσαν.
καὶ τὰ μὲν ἠλασάμεσθα Πύλον Νηλήϊον εἴσω
ἐννύχιοι προτὶ ἄστυ· γεγήθει δὲ φρένα Νηλεύς,

οὕνεκά μοι τύχε πολλὰ νέῳ πολεμόνδε κιόντι.
κήρυκες δ' ἐλίγαινον ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφιν,
τοὺς ἴμεν, οἷσι χρεῖος ὀφείλετ' ἐν Ἤλιδι δίῃ·
οἱ δὲ συναγρόμενοι Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες
δαίτρευον· πολέσιν γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὄφειλον,
ὡς ἡμεῖς παῦροι, κεκακωμένοι, ἐν Πύλῳ ἦμεν.—
ἐλθὼν γάρ ῥ' ἐκάκωσε βίη Ἡρακληείη
τῶν προτέρων ἐτέων, κατὰ δ' ἔκταθεν ὅσσοι ἄριστοι.
δώδεκα γὰρ Νηλῆος ἀμύμονος υἱέες ἦμεν·
τῶν οἶος λιπόμην, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο.—
ταῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες,
ἡμέας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανόωντο.—
ἐκ δ' ὁ γέρων ἀγέλην τε βοῶν καὶ πῶϋ μέγ' οἰῶν
εἵλετο, κρινάμενος τριηκόσι' ἠδὲ νομῆας.
καὶ γὰρ τῷ χρεῖος μέγ' ὀφείλετ' ἐν Ἤλιδι δίῃ,
τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν,
ἐλθόντες μετ' ἄεθλα. περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον
θεύσεσθαι· τοὺς δ' αὖθι ἄναξ ἀνδρῶν Αὐγείας
κάσχεθε· τὸν δ' ἐλατῆρ' ἀφίει, ἀκαχήμενον ἵππων.
τῶν ὁ γέρων ἐπέων κεχολωμένος ἠδὲ καὶ ἔργων,
ἐξέλετ' ἄσπετα πολλά· τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκεν.
[δαιτρεύειν, μήτις οἱ ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης].
ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, ἀμφί τε ἄστυ
ἔρδομεν ἱρὰ θεοῖς· οἱ δὲ τρίτῳ ἤματι πάντες
ἦλθον ὁμῶς αὐτοί τε πολεῖς καὶ μώνυχες ἵπποι,
πανσυδίῃ· μετὰ δέ σφι Μολίονε θωρήσσοντο,
παῖδ' ἔτ' ἐόντ', οὔπω μάλα εἰδότε θούριδος ἀλκῆς.
ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις, αἰπεῖα κολώνη.
τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ, νεάτη Πύλου ἠμαθόεντος·
τὴν ἀμφεστρατόωντο, διαῤῥαῖσαι μεμαῶτες.
ἀλλ' ὅτε πᾶν πεδίον μετεκίαθον, ἄμμι δ' Ἀθήνη
ἄγγελος ἦλθε θέουσ' ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσσεσθαι,
ἔννυχος, οὐδ' ἀέκοντα Πύλον κάτα λαὸν ἄγειρεν,
ἀλλὰ μάλ' ἐσσυμένους πολεμίζειν. οὐδέ με Νηλεὺς
εἴα θωρήσσεσθαι, ἀπέκρυψεν δέ μοι ἵππους·

Digitized by Google

οὐ γάρ πώ τί μ' ἔφη ἴδμεν πολεμήϊα ἔργα.
ἀλλὰ καὶ ὣς ἱππεῦσι μετέπρεπον ἡμετέροισιν,
καὶ πεζός περ ἐών· ἐπεὶ ὣς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη.
ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυήϊος εἰς ἅλα βάλλων,
ἐγγύθεν Ἀρήνης, ὅθι μείναμεν Ἠῶ δῖαν
ἱππῆες Πυλίων, τὰ δ' ἐπέῤῥεον ἔθνεα πεζῶν.
ἔνθεν πανσυδίῃ σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
ἔνδιοι ἱκόμεσθ' ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο.
ἔνθα Διῒ ῥέξαντες ὑπερμενεῖ ἱερὰ καλά,
ταῦρον δ' Ἀλφειῷ, ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι,
αὐτὰρ Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι βοῦν ἀγελαίην,
δόρπον ἔπειθ' ἑλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν·
καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσιν οἷσιν ἕκαστος,
ἀμφὶ ῥοὰς ποταμοῖο. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
ἀμφίσταντο δὴ ἄστυ διαπραθέειν μεμαῶτες·
ἀλλά σφι προπάροιθε φάνη μέγα ἔργον Ἄρηος.
εὖτε γὰρ ἠέλιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης,
συμφερόμεσθα μάχῃ, Διΐ τ' εὐχόμενοι καὶ Ἀθήνῃ.
ἀλλ' ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Ἐπειῶν ἔπλετο νεῖκος,
πρῶτος ἐγὼν ἕλον ἄνδρα, κόμισσα δὲ μώνυχας ἵππους,
Μούλιον αἰχμητήν· γαμβρὸς δ' ἦν Αὐγείαο,
πρεσβυτάτην δὲ θύγατρ' εἶχε ξανθὴν Ἀγαμήδην,
ἣ τόσα φάρμακα ᾔδη, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών.
τὸν μὲν ἐγὼ προσιόντα βάλον χαλκήρεϊ δουρί.
ἤριπε δ' ἐν κονίῃσιν· ἐγὼ δ' ἐς δίφρον ὀρούσας,
στῆν ῥα μετὰ προμάχοισιν. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, ἐπεὶ ἴδον ἄνδρα πεσόντα.
ἡγεμόν' ἱππήων, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα, κελαινῇ λαίλαπι ἶσος·
πεντήκοντα δ' ἕλον δίφρους, δύο δ' ἀμφὶς ἕκαστον
φῶτες ὀδὰξ ἕλον οὖδας, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
καί νύ κεν Ἀκτορίωνε Μολίονε παῖδ' ἀλάπαξα,
εἰ μή σφωε πατὴρ εὐρυκρείων Ἐνοσίχθων
ἐκ πολέμου ἐσάωσε, καλύψας ἠέρι πολλῇ.
ἔνθα Ζεὺς Πυλίοισι μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν.

Digitized by Google

τόφρα γὰρ οὖν ἑπόμεσθα διὰ σπιδέος πεδίοιο,
κτείνοντές τ' αὐτούς, ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες,
ὄφρ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου βήσαμεν ἵππους,
πέτρης τ' Ὠλενίης, καὶ Ἀλεισίου ἔνθα κολώνη
κέκληται· ὅθεν αὖτις ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη.
ἔνθ' ἄνδρα κτείνας πύματον λίπον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
ἂψ ἀπὸ Βουπρασίοιο Πύλονδ' ἔχον ὠκέας ἵππους,
πάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Διΐ, Νέστορί τ' ἀνδρῶν.
ὣς ἔον, εἴποτ' ἔην γε μετ' ἀνδράσιν.—αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
οἶος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται· ἦ τέ μιν οἴω
πολλὰ μετακλαύσεσθαι, ἐπεί κ' ἀπὸ λαὸς ὄληται.
ὦ πέπον, ἦ μὲν σοίγε Μενοίτιος ὧδ' ἐπέτελλεν
ἤματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν.
νῶϊ δέ τ' ἔνδον ἐόντες, ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
πάντα μάλ' ἐν μεγάροις ἠκούομεν, ὡς ἐπέτελλεν.
Πηλῆος δ' ἱκόμεσθα δόμους εὐναιετάοντας,
λαὸν ἀγείροντες κατ' Ἀχαιΐδα πουλυβότειραν.
ἔνθα δ' ἔπειθ' ἥρωα Μενοίτιον εὕρομεν ἔνδον,
ἠδὲ σέ, πὰρ δ' Ἀχιλῆα. γέρων δ' ἱππηλάτα Πηλεὺς
πίονα μηρί' ἔκαιε βοὸς Διῒ τερπικεραύνῳ
αὐλῆς ἐν χόρτῳ· ἔχε δὲ χρύσειον ἄλεισον,
σπένδων αἴθοπα οἶνον ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσιν.
σφῶϊ μὲν ἀμφὶ βοὸς ἕπετον κρέα, νῶϊ δ' ἔπειτα
στῆμεν ἐνὶ προθύροισι· ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἑλών, κατὰ δ' ἑδριάασθαι ἄνωγεν,
ξείνιά τ' εὖ παρέθηκεν, ἅ, τε ξείνοις θέμις ἐστίν.
αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
ἦρχον ἐγὼ μύθοιο, κελεύων ὔμμ' ἅμ' ἕπεσθαι·
σφὼ δὲ μάλ' ἠθέλετον, τὼ δ' ἄμφω πόλλ' ἐπέτελλον.
Πηλεὺς μὲν ᾧ παιδὶ γέρων ἐπέτελλ' Ἀχιλῆϊ,
αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων·
σοὶ δ' αὖθ' ὧδ' ἐπέτελλε Μενοίτιος, Ἄκτορος υἱός·
τέκνον ἐμόν, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς,
πρεσβύτερος δὲ σύ ἐσσι· βίῃ δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων·
ἀλλ' εὖ οἱ φάσθαι πυκινὸν ἔπος, ἠδ' ὑποθέσθαι,

Digitized by Google

καί οἱ σημαίνειν ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθόν περ
ὣς ἐπέτελλ' ὁ γέρων, σὺ δὲ λήθεαι. ἀλλ' ἔτι κ
ταῦτ' εἴποις Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι, αἴ κε πίθηται.
τίς δ' οἶδ', εἴ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίναις
παρειπών; ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρο
εἰ δέ τινα φρεσὶν ᾗσι θεοπροπίην ἀλεείνει,
καί τινά οἱ πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
ἀλλὰ σέ περ προέτω, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἑπέσθ
Μυρμιδόνων, αἴ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι·
καί τοι τεύχεα καλὰ δότω πόλεμόνδε φέρεσθαι,
αἴ κέ σε τῷ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν
τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
ῥεῖα δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ
ὤσαισθε προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
Ὣς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρ
βῆ δὲ θέειν παρὰ νῆας ἐπ' Αἰακίδην Ἀχιλῆα.
ἀλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας Ὀδυσσῆος θείοιο
ἷξε θέων Πάτροκλος, ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε
ἤην, τῇ δὴ καί σφι θεῶν ἐτετεύχατο βωμοί·
ἔνθα οἱ Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντεβόλησεν,
Διογενὴς Εὐαιμονίδης, κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ,
σκάζων ἐκ πολέμου· κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρὼς
ὤμων καὶ κεφαλῆς· ἀπὸ δ' ἕλκεος ἀργαλέοιο
αἷμα μέλαν κελάρυζε· νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν.
τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός,
καί ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἆ δειλοί, Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες!
ὣς ἄρ' ἐμέλλετε, τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης,
ἄσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας ἀργέτι δημῷ;
ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, Διοτρεφὲς Εὐρύπυλ' ἥρω
ἦ ῥ' ἔτι που σχήσουσι πελώριον Ἕκτορ' Ἀχαιο
ἦ ἤδη φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες;
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντίον ηὔδ
οὐκέτι, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἄλκαρ Ἀχαιῶν

Digitized by Google

ἔσσεται, ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέονται.
οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε,
χερσὶν ὕπο Τρώων· τῶν δὲ σθένος ὄρνυται αἰέν·
ἀλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σάωσον, ἄγων ἐπὶ νῆα μέλαιναν·
μηροῦ δ' ἔκταμ' ὀϊστόν, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν
νίζ' ὕδατι λιαρῷ· ἐπὶ δ' ἤπια φάρμακα πάσσε,
ἐσθλά, τά σε προτί φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι,
ὃν Χείρων ἐδίδαξε, δικαιότατος Κενταύρων.
ἰητροὶ μὲν γάρ, Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων,
τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ὀΐομαι ἕλκος ἔχοντα,
χρηΐζοντα καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἰητῆρος,
κεῖσθαι· ὁ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μένει ὀξὺν Ἄρηα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός·
πῶς τ' ἄρ' ἔοι τάδε ἔργα; τί ῥέξομεν, Εὐρύπυλ' ἥρως;
ἔρχομαι, ὄφρ' Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι μῦθον ἐνίσπω,
ὃν Νέστωρ ἐπέτελλε Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν·
ἀλλ' οὐδ' ὧς περ σεῖο μεθήσω τειρομένοιο.
Ἦ, καὶ ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν ἄγε ποιμένα λαῶν
ἐς κλισίην· θεράπων δὲ ἰδὼν ὑπέχευε βοείας.
ἔνθα μιν ἐκτανύσας, ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ
ὀξὺ βέλος περιπευκές, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν
νίζ' ὕδατι λιαρῷ· ἐπι δὲ ῥίζαν βάλε πικρήν,
χερσὶ διατρίψας, ὀδυνήφατον, ἥ οἱ ἁπάσας
ἔσχ' ὀδύνας· τὸ μὲν ἕλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα.

Digitized by Google

Digitized by Google

ΙΛΙΑΔΟΣ Μ.

Τειχομαχία.

Ὣς ὁ μὲν ἐν κλισίῃσι Μενοιτίου ἄλκιμος υἱὸς
ἰᾶτ' Εὐρύπυλον βεβλημένον· οἱ δ' ἐμάχοντο
Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδόν. οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
τάφρος ἔτι σχήσειν Δαναῶν καὶ τεῖχος ὕπερθεν
εὐρύ, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὕπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον
ἤλασαν· οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας,
ὄφρα σφιν νῆάς τε θοὰς καὶ ληΐδα πολλὴν
ἐντὸς ἔχον ῥύοιτο· θεῶν δ' ἀέκητι τέτυκτο
ἀθανάτων· τὸ καὶ οὔτι πολὺν χρόνον ἔμπεδον ἦεν·
ὄφρα μὲν Ἕκτωρ ζωὸς ἔην, καὶ μήνι' Ἀχιλλεύς,
καὶ Πριάμοιο ἄνακτος ἀπόρθητος πόλις ἔπλεν,
τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν.
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρώων θάνον ὅσσοι ἄριστοι,
πολλοὶ δ' Ἀργείων, οἱ μὲν δάμεν, οἱ δ' ἐλίποντο,
πέρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
Ἀργεῖοι δ' ἐν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἔβησαν·
δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
τεῖχος ἀμαλδῦναι, ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες,
ὅσσοι ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἅλαδε προρέουσιν,
Ῥῆσός θ' Ἑπτάπορός τε, Κάρησός τε Ῥοδίος τε
Γρήνικός τε καὶ Αἴσηπος, δῖός τε Σκάμανδρος,

Digitized by Google

καὶ Σιμόεις, ὅθι πολλὰ βοάγρια καὶ τρυφάλειαι
κάππεσον ἐν κονίῃσι, καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν·
τῶν πάντων ὁμόσε στόματ᾽ ἔτραπε Φοῖβος Ἀπόλλων,
ἐννῆμαρ δ᾽ ἐς τεῖχος ἵει ῥόον· ὗε δ᾽ ἄρα Ζεὺς
συνεχές, ὄφρα κε θᾶσσον ἁλίπλοα τείχεα θείη.
αὐτὸς δ᾽ Ἐννοσίγαιος, ἔχων χείρεσσι τρίαιναν,
ἡγεῖτ᾽· ἐκ δ᾽ ἄρα πάντα θεμείλια κύμασι πέμπεν
φιτρῶν καὶ λάων, τὰ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοί·
λεῖα δ᾽ ἐποίησεν παρ᾽ ἀγάῤῥοον Ἑλλήςποντον,
αὖτις δ᾽ ἠϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι κάλυψεν,
τεῖχος ἀμαλδύνας· ποταμοὺς δ᾽ ἔτρεψε νέεσθαι
κὰρ ῥόον, ᾗπερ πρόσθεν ἵεν καλλίῤῥοον ὕδωρ.
Ὣς ἄρ᾽ ἔμελλον ὄπισθε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
θησέμεναι· τότε δ᾽ ἀμφὶ μάχη ἐνοπή τε δεδήει
τεῖχος ἐΰδμητον, κανάχιζε δὲ δούρατα πύργων
βαλλόμεν᾽. Ἀργεῖοι δέ, Διὸς μάστιγι δαμέντες,
νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐελμένοι ἰσχανόωντο,
Ἕκτορα δειδιότες, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο·
αὐτὰρ ὅγ᾽, ὡς τοπρόσθεν, ἐμάρνατο ἶσος ἀέλλῃ.
ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἂν ἔν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῇσιν
κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται, σθένεϊ βλεμεαίνων·
οἱ δέ τε πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες
ἀντίοι ἵστανται, καὶ ἀκοντίζουσι θαμειὰς
αἰχμὰς ἐκ χειρῶν· τοῦ δ᾽ οὔποτε κυδάλιμον κῆρ
ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται· ἀγηνορίη δέ μιν ἔκτα.
ταρφέα τε στρέφεται, στιχας ἀνδρῶν πειρητίζων·
ὅππῃ τ᾽ ἰθύσῃ, τῇτ᾽ εἴκουσι στίχες ἀνδρῶν·
ὣς Ἕκτωρ ἀν᾽ ὅμιλον ἰὼν εἰλίσσεθ᾽, ἑταίρους
τάφρον ἐποτρύνων διαβαινέμεν. οὐδέ οἱ ἵπποι
τόλμων ὠκύποδες· μάλα δὲ χρεμέτιζον, ἐπ᾽ ἄκρῳ
χείλει ἐφεσταότες· ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος
εὐρεῖ᾽, οὔτ᾽ ἄρ᾽ ὑπερθορέειν σχεδόν, οὔτε περῆσαι
ῥηϊδίη· κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν
ἔστασαν ἀμφοτέρωθεν· ὕπερθεν δὲ σκολόπεσσιν
ὀξέσιν ἠρήρει, τοὺς ἔστασαν υἷες Ἀχαιῶν,

Digitized by Google

πυκνοὺς καὶ μεγάλους, δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρήν.
ἔνθ' οὔ κεν ῥέα ἵππος ἐΰτροχον ἅρμα τιταίνων
ἐςβαίη, πεζοὶ δὲ μενοίνεον, εἰ τελέουσιν.
δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραστάς·
  Ἕκτορ τ' ἠδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἠδ' ἐπικούρων,
ἀφραδέως διὰ τάφρον ἐλαύνομεν ὠκέας ἵππους·
ἡ δὲ μάλ' ἀργαλέη περάαν· σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ
ὀξέες ἑστᾶσιν, ποτὶ δ' αὐτοὺς τεῖχος Ἀχαιῶν·
ἔνθ' οὔπως ἔστιν καταβήμεναι, οὐδὲ μάχεσθαι
ἱππεῦσι· στεῖνος γάρ, ὅθι τρώσεσθαι ὀΐω.
εἰ μὲν γὰρ δὴ πάγχυ κακὰ φρονέων ἀλαπάζει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετ' ἀρήγειν,
ἦ τ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι καὶ αὐτίκα τοῦτο γενέσθαι,
νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἄργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς·
εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι, παλίωξις δὲ γένηται
ἐκ νηῶν, καὶ τάφρῳ ἐνιπλήξωμεν ὀρυκτῇ·
οὐκέτ' ἔπειτ' ὀΐω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι
ἄψορρον προτὶ ἄστυ, ἑλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες,
ἵππους μὲν θεράποντες ἐρυκόντων ἐπὶ τάφρῳ,
αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
Ἕκτορι πάντες ἑπώμεθ' ἀολλέες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
οὐ μενέουσ', εἰ δή σφιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.
  Ὣς φάτο Πουλυδάμας· ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων·
αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε.
οὐδὲ μὲν ἄλλοι Τρῶες ἐφ' ἵππων ἠγερέθοντο·
ἀλλ' ἀπὸ πάντες ὄρουσαν, ἐπεὶ ἴδον Ἕκτορα δῖον.
ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἑῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος,
ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ·
οἱ δὲ διαστάντες, σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες,
πένταχα κοσμηθέντες, ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο.
  Οἱ μὲν ἅμ' Ἕκτορ' ἴσαν καὶ ἀμύμονι Πουλυδάμαντι,
οἳ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
τεῖχος ῥηξάμενοι κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι·
καί σφιν Κεβριόνης τρίτος εἵπετο· πὰρ δ' ἄρ' ὄχεσφιν

Digitized by Google

ἄλλον, Κεβριόναο χερείονα, κάλλιπεν Ἕκτωρ.
τῶν δ' ἑτέρων Πάρις ἦρχε, καὶ Ἀλκάθοος καὶ Ἀγήνωρ
τῶν δὲ τρίτων Ἕλενος καὶ Δηΐφοβος θεοειδής,
υἷε δύω Πριάμοιο· τρίτος δ' ἦν Ἄσιος ἥρως,
Ἄσιος Ὑρτακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
αἴθωνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.
τῶν δὲ τετάρτων ἦρχεν ἐῢς παῖς Ἀγχίσαο,
Αἰνείας· ἅμα τῷγε δύω Ἀντήνορος υἷε,
Ἀρχέλοχός τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης·
Σαρπηδὼν δ' ἡγήσατ' ἀγακλειτῶν ἐπικούρων,
πρὸς δ' ἕλετο Γλαῦκον καὶ Ἀρήϊον Ἀστεροπαῖον·
οἱ γάρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι
τῶν ἄλλων μετά γ' αὐτόν· ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων.
οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῇσι βόεσσιν,
βάν ῥ' ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι, οὐδέ τ' ἔφαντο
σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.
Ἔνθ' ἄλλοι Τρῶες, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
βουλῇ Πουλυδάμαντος ἀμωμήτοιο πίθοντο·
ἀλλ' οὐχ Ὑρτακίδης ἔθελ' Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
αὖθι λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἡνίοχον θεράποντα·
ἀλλὰ σὺν αὐτοῖσιν πέλασεν νήεσσι θοῇσιν,
νήπιος· οὐδ' ἄρ' ἔμελλε, κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἀλύξας,
ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος, παρὰ νηῶν
ἂψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν·
πρόσθεν γάρ μιν Μοῖρα δυςώνυμος ἀμφεκάλυψεν
ἔγχεϊ Ἰδομενῆος ἀγαυοῦ Δευκαλίδαο.
εἴσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά, τῇπερ Ἀχαιοὶ
ἐκ πεδίου νίσσοντο σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
τῇ ῥ' ἵππους τε καὶ ἅρμα διήλασεν, οὐδὲ πύλῃσιν
εὗρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὀχῆα·
ἀλλ' ἀναπεπταμένας ἔχον ἀνέρες, εἴ τιν' ἑταίρων
ἐκ πολέμου φεύγοντα σαώσειαν μετὰ νῆας.
τῇ ῥ' ἰθὺς φρονέων ἵππους ἔχε· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο,
ὀξέα κεκλήγοντες· ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς
σχήσεσθ' ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι,

Digitized by Google

νήπιοι· ἐν δὲ πύλῃσι δύ' ἀνέρας εὗρον ἀρίστους,
υἷας ὑπερθύμους Λαπιθάων αἰχμητάων·
τὸν μέν, Πειριθόου υἷα, κρατερὸν Πολυποίτην,
τὸν δέ, Λεοντῆα, βροτολοιγῷ ἶσον Ἄρηϊ·
τὼ μὲν ἄρα προπάροιθε πυλάων ὑψηλάων
ἕστασαν, ὡς ὅτε τε δρύες οὔρεσιν ὑψικάρηνοι,
αἵτ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑετὸν ἤματα πάντα,
ῥίζῃσιν μεγάλῃσι διηνεκέεσσ' ἀραρυῖαι·
ὣς ἄρα τὼ χείρεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφιν,
μίμνον ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον, οὐδ' ἐφέβοντο.
οἱ δ' ἰθὺς πρὸς τεῖχος ἐΰδμητον, βόας αὔας
ὑψόσ' ἀνασχόμενοι, ἔκιον μεγάλῳ ἀλαλητῷ,
Ἄσιον ἀμφὶ ἄνακτα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην,
Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα, Θόωνά τε Οἰνόμαόν τε.
οἱ δ' ἤτοι εἵως μὲν ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς
ὤρνυον, ἔνδον ἐόντες, ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν·
αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος, ἐπεσσυμένους ἐνόησαν
Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχή τε φόβος τε,
ἐκ δὲ τὼ ἀΐξαντε, πυλάων πρόσθε μαχέσθην,
ἀγροτέροισι σύεσσιν ἐοικότε, τώτ' ἐν ὄρεσσιν
ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν δέχαται κολοσυρτὸν ἰόντα,
δοχμώ τ' ἀΐσσοντε περὶ σφίσιν ἄγνυτον ὕλην,
πρυμνὴν ἐκτάμνοντες, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων
γίγνεται, εἰςόκε τίς τε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἕληται·
ὣς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινός,
ἄντην βαλλομένων· μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο
λαοῖσιν καθύπερθε πεποιθότες ἠδὲ βίηφιν.
οἱ δ' ἄρα χερμαδίοισιν ἐϋδμήτων ἀπὸ πύργων
βάλλον, ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων,
νηῶν τ' ὠκυπόρων. νιφάδες δ' ὡς πίπτον ἔραζε,
ἅςτ' ἄνεμος ζαής, νέφεα σκιόεντα δονήσας,
ταρφειὰς κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
ὣς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον, ἠμὲν Ἀχαιῶν,
ἠδὲ καὶ ἐκ Τρώων· κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἀΰτευν,
βαλλόμεναι μυλάκεσσι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.

Digitized by Google

δή ῥα τότ' ᾤμωξέν τε καὶ ὢ πεπλήγετο μηρὼ
Ἄσιος Ὑρτακίδης, καὶ ἀλαστήσας ἔπος ηὔδα·
  Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά νυ καὶ σὺ φιλοψευδὴς ἐτέτυξο
πάγχυ μάλ'· οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωας Ἀχαιοὺς
σχήσειν ἡμέτερόν γε μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους.
οἱ δ', ὥςτε σφῆκες μέσον αἰόλοι ἠὲ μέλισσαι
οἰκία ποιήσωνται ὁδῷ ἔπι παιπαλοέσσῃ,
οὐδ' ἀπολείπουσιν κοῖλον δόμον, ἀλλὰ μένοντες
ἄνδρας θηρητῆρας, ἀμύνονται περὶ τέκνων·
ὣς οἵγ' οὐκ ἐθέλουσι πυλάων, καὶ δύ' ἐόντε,
χάσσασθαι, πρίν γ' ἠὲ κατακτάμεν, ἠὲ ἁλῶναι.
  Ὣς ἔφατ', οὐδὲ Διὸς πεῖθε φρένα ταῦτ' ἀγορεύων·
Ἕκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
  [Ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν·
ἀργαλέον δέ με ταῦτα, θεὸν ὥς, πάντ' ἀγορεῦσαι.
πάντῃ γὰρ περὶ τεῖχος ὀρώρει θεσπιδαὲς πῦρ
λάϊνον· Ἀργεῖοι δέ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκῃ
νηῶν ἠμύνοντο· θεοὶ δ' ἀκαχείατο θυμὸν
πάντες, ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάῤῥοθοι ἦσαν.
σὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα.]
  Ἔνθ' αὖ Πειριθόου υἱός, κρατερὸς Πολυποίτης,
δουρὶ βάλεν Δάμασον, κυνέης διὰ χαλκοπαρῄου·
οὐδ' ἄρα χαλκείη κόρυς ἔσχεθεν· ἀλλὰ διαπρὸ
αἰχμὴ χαλκείη ῥῆξ' ὀστέον· ἐγκέφαλος δὲ
ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα·
αὐτὰρ ἔπειτα Πύλωνα καὶ Ὄρμενον ἐξενάριξεν.
υἱὸν δ' Ἀντιμάχοιο Λεοντεύς, ὄζος Ἄρηος.
Ἱππόμαχον βάλε δουρί, κατὰ ζωστῆρα τυχήσας.
αὖτις δ' ἐκ κολεοῖο ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
Ἀντιφάτην μὲν πρῶτον, ἐπαΐξας δι' ὁμίλου,
πλῆξ' αὐτοσχεδίην· ὁ δ' ἄρ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη·
αὐτὰρ ἔπειτα Μένωνα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην,
πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
  Ὄφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα μαρμαίροντα,
τόφρ' οἱ Πουλυδάμαντι καὶ Ἕκτορι κοῦροι ἕποντο,

Digitized by Google

οἳ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
τεῖχός τε ῥήξειν, καὶ ἐνιπρήσειν πυρὶ νῆας.
οἵ ῥ' ἔτι μερμήριζον, ἐφεσταότες παρὰ τάφρῳ.
ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε, περησέμεναι μεμαῶσιν,
αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων,
φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
ζωόν, ἔτ' ἀσπαίροντα· καὶ οὔπω λήθετο χάρμης.
κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στῆθος παρὰ δειρήν,
ἰδνωθεὶς ὀπίσω· ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ἧκε χαμᾶζε,
ἀλγήσας ὀδύνῃσι, μέσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὁμίλῳ·
αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῇς ἀνέμοιο.
Τρῶες δ' ἐῤῥίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν,
κείμενον ἐν μέσσοισι, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραστάς
Ἕκτορ· ἀεὶ μέν πώς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορῇσιν,
ἐσθλὰ φραζομένῳ· ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν,
δῆμον ἐόντα παρὲξ ἀγορευέμεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ, σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν·
νῦν δ' αὖτ' ἐξερέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
μὴ ἴομεν Δαναοῖσι μαχησόμενοι περὶ νηῶν.
ὧδε γὰρ ἐκτελέεσθαι ὀΐομαι, εἰ ἐτεόν γε
Τρωσὶν ὅδ' ὄρνις ἐπῆλθε, περησέμεναι μεμαῶσιν,
αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων,
φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
ζωόν· ἄφαρ δ' ἀφέηκε, πάρος φίλα οἰκί' ἱκέσθαι,
οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν ἑοῖσιν.
ὣς ἡμεῖς, εἴπερ τε πύλας καὶ τεῖχος Ἀχαιῶν
ῥηξόμεθα σθένεϊ μεγάλῳ, εἴξωσι δ' Ἀχαιοί,
οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα·
πολλοὺς γὰρ Τρώων καταλείψομεν, οὕς κεν Ἀχαιοὶ
χαλκῷ δῃώσουσιν, ἀμυνόμενοι περὶ νηῶν.
ὧδέ χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος, ὃς σάφα θυμῷ
εἰδείη τεράων, καί οἱ πειθοίατο λαοί.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·

Digitized by Google

οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί,
ὃς κέλεαι Ζηνὸς μὲν ἐριγδούποιο λαθέσθαι
βουλέων, ἅστε μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν·
τύνη δ' οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι κελεύεις
πείθεσθαι· τῶν οὔτι μετατρέπομ', οὐδ' ἀλεγίζω,
εἴτ' ἐπὶ δεξί' ἴωσι πρὸς Ἠῶ τ' Ἠέλιόν τε,
εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοίγε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα.
ἡμεῖς δὲ μεγάλοιο Διὸς πειθώμεθα βουλῇ,
ὃς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.
τίπτε σὺ δείδοικας πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα;
εἴπερ γάρ τ' ἄλλοι γε περὶ κτεινώμεθα πάντες
νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων, σοὶ δ' οὐ δέος ἔστ' ἀπολέσθαι·
οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήϊος, οὐδὲ μαχήμων.
εἰ δὲ σὺ δηϊοτῆτος ἀφέξεαι, ἠέ τιν' ἄλλον
παρφάμενος ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις πολέμοιο,
αὐτίκ' ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις.
  Ὣς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
ἠχῇ θεσπεσίῃ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
ὦρσεν ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἀνέμοιο θύελλαν,
ἥ ῥ' ἰθὺς νηῶν κονίην φέρεν· αὐτὰρ Ἀχαιῶν
θέλγε νόον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζεν.
τοῦπερ δὴ τεράεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφιν,
ῥήγνυσθαι μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν πειρήτιζον.
κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις,
στήλας τε προβλῆτας ἐμόχλεον, ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ
πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων.
τὰς οἵγ' αὐέρυον, ἔλποντο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
ῥήξειν. οὐδέ νύ πω Δαναοὶ χάζοντο κελεύθου·
ἀλλ' οἵγε ῥινοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπάλξεις,
βάλλον ἀπ' αὐτάων δηΐους ὑπὸ τεῖχος ἰόντας.
  Ἀμφοτέρω δ' Αἴαντε κελευτιόωντ' ἐπὶ πύργων
πάντοσε φοιτήτην, μένος ὀτρύνοντες Ἀχαιῶν·

Digitized by Google

ἄλλον μειλιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσιν
νείκεον, ὅντινα πάγχυ μάχης μεθιέντα ἴδοιεν·
Ὦ φίλοι, Ἀργείων ὅς τ' ἔξοχος, ὅς τε μεσήεις,
ὅς τε χερειότερος· ἐπεὶ οὔπω πάντες ὁμοῖοι
ἀνέρες ἐν πολέμῳ· νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασιν·
καὶ δ' αὐτοὶ τόδε που γιγνώσκετε. μήτις ὀπίσσω
τετράφθω προτὶ νῆας, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας·
ἀλλὰ πρόσσω ἵεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε,
αἴ κε Ζεὺς δώῃσιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητής,
νεῖκος ἀπωσαμένους, δηΐους προτὶ ἄστυ δίεσθαι.
Ὣς τώγε προβοῶντε μάχην ὤτρυνον Ἀχαιῶν.
τῶν δ', ὥςτε νιφάδες χιόνος πίπτουσι θαμειαὶ
ἤματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὤρετο μητίετα Ζεὺς
νιφέμεν, ἀνθρώποισι πιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα·
κοιμήσας δ' ἀνέμους χέει ἔμπεδον, ὄφρα καλύψῃ
ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς καὶ πρώονας ἄκρους,
καὶ πεδία λωτεῦντα καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα,
καί τ' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς κέχυται λιμέσιν τε καὶ ἀκταῖς,
κῦμα δέ μιν προςπλάζον ἐρύκεται· ἄλλα τε πάντα
εἰλύαται καθύπερθ', ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος·
ὣς τῶν ἀμφοτέρωσε λίθοι πωτῶντο θαμειαί,
αἱ μὲν ἄρ' ἐς Τρῶας, αἱ δ' ἐκ Τρώων ἐς Ἀχαιούς,
βαλλομένων· τὸ δὲ τεῖχος ὕπερ πᾶν δοῦπος ὀρώρει.
Οὐδ' ἄν πω τότε γε Τρῶες καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ
τείχεος ἐῤῥήξαντο πύλας καὶ μακρὸν ὀχῆα,
εἰ μὴ ἄρ' υἱὸν ἑὸν Σαρπηδόνα μητίετα Ζεὺς
ὦρσεν ἐπ' Ἀργείοισι, λέονθ' ὣς βουσὶν ἕλιξιν.
αὐτίκα δ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' ἐΐσην,
καλήν, χαλκείην, ἐξήλατον· ἣν ἄρα χαλκεὺς
ἤλασεν, ἔντοσθεν δὲ βοείας ῥάψε θαμειάς,
χρυσείῃς ῥάβδοισι διηνεκέσιν περὶ κύκλον·
τὴν ἄρ' ὅγε πρόσθε σχόμενος, δύο δοῦρε τινάσσων,
βῆ ῥ' ἴμεν, ὥςτε λέων ὀρεσίτροφος, ὅςτ' ἐπιδευὴς
δηρὸν ἔῃ κρειῶν, κέλεται δέ ἑ θυμὸς ἀγήνωρ,
μήλων πειρήσοντα, καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·

Digitized by Google

εἴπερ γάρ χ' εὕρησι παρ' αὐτόφι βώτορας ἄνδρας
σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα,
οὔ ῥά τ' ἀπείρητος μέμονε σταθμοῖο δίεσθαι,
ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἢ ἥρπαξε μετάλμενος, ἠὲ καὶ αὐτὸς
ἔβλητ' ἐν πρώτοισι θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι·
ὥς ῥα τότ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκεν,
τεῖχος ἐπαΐξαι, διά τε ῥήξασθαι ἐπάλξεις.
αὐτίκα δὲ Γλαῦκον προσέφη, παῖδ' Ἱππολόχοιο·
Γλαῦκε, τίη δὴ νῶϊ τετιμήμεσθα μάλιστα
ἕδρῃ τε κρέασίν τ' ἠδὲ πλείοις δεπάεσσιν,
ἐν Λυκίῃ, πάντες δέ, θεοὺς ὥς, εἰσορόωσιν;
καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα, Ξάνθοιο παρ' ὄχθας,
καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο;
τῷ νῦν χρὴ Λυκίοισι μέτα πρώτοισιν ἐόντας
ἑστάμεν, ἠδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι·
ὄφρα τις ὧδ' εἴπῃ Λυκίων πύκα θωρηκτάων·
οὐ μὰν ἀκληεῖς Λυκίην κάτα κοιρανέουσιν
ἡμέτεροι βασιλῆες, ἔδουσί τε πίονα μῆλα,
οἶνόν τ' ἔξαιτον, μελιηδέα· ἀλλ' ἄρα καὶ ἲς
ἐσθλή, ἐπεὶ Λυκίοισι μέτα πρώτοισι μάχονται.
ὦ πέπον, εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντε,
αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε
ἔσσεσθ', οὔτε κεν αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μαχοίμην,
οὔτε κε σὲ στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν·
νῦν δ'—ἔμπης γὰρ Κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο
μυρίαι, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτόν, οὐδ' ὑπαλύξαι—
ἴομεν, ἠέ τῳ εὖχος ὀρέξομεν, ἠέ τις ἡμῖν.
Ὣς ἔφατ'· οὐδὲ Γλαῦκος ἀπετράπετ', οὐδ' ἀπίθησεν.
τὼ δ' ἰθὺς βήτην, Λυκίων μέγα ἔθνος ἄγοντε.
Τοὺς δὲ ἰδὼν ῥίγησ' υἱός Πετεῶο Μενεσθεύς·
τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἴσαν, κακότητα φέροντες.
πάπτηνεν δ' ἀνὰ πύργον Ἀχαιῶν, εἴ τιν' ἴδοιτο
ἡγεμόνων, ὅςτις οἱ ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύναι·
ἐς δ' ἐνόησ' Αἴαντε δύω, πολέμου ἀκορήτω,
ἑσταότας, Τεῦκρόν τε, νέον κλισίηθεν ἰόντα,

Digitized by Google

ἐγγύθεν· ἀλλ' οὔπως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν·
τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν, ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἶκεν,
βαλλομένων σακέων τε καὶ ἱπποκόμων τρυφαλειῶν
καὶ πυλέων· πᾶσαι γὰρ ἐπώχατο· τοὶ δὲ κατ' αὐτὰς
ἱστάμενοι πειρῶντο βίῃ ῥήξαντες ἐσελθεῖν.
αἶψα δ' ἐπ' Αἴαντα προΐει κήρυκα Θοώτην·
"Ἔρχεο, δῖε Θοῶτα, θέων Αἴαντα κάλεσσον·
ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γάρ κ' ὄχ' ἄριστον ἁπάντων
εἴη, ἐπεὶ τάχα τῇδε τετεύξεται αἰπὺς ὄλεθρος.
ὧδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί, οἳ τοπάρος περ
ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
εἰ δέ σφιν καὶ κεῖθι πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
ἀλλά περ οἶος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
καί οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἑσπέσθω, τόξων εὖ εἰδώς.
"Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κήρυξ ἀπίθησεν ἀκούσας·
βῆ δὲ θέειν παρὰ τεῖχος Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι κιών, εἶθαρ δὲ προσηύδα·
Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
ἠνώγει Πετεῶο Διοτρεφέος φίλος υἱὸς
κεῖσ' ἴμεν, ὄφρα πόνοιο μίνυνθά περ ἀντιάσητον·
ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γάρ κ' ὄχ' ἄριστον ἁπάντων
εἴη, ἐπεὶ τάχα κεῖθι τετεύξεται αἰπὺς ὄλεθρος.
ὧδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί, οἳ τοπάρος περ
ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
εἰ δὲ καὶ ἐνθάδε περ πόλεμος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
ἀλλά περ οἶος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
καί οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἑσπέσθω, τόξων εὖ εἰδώς.
"Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
αὐτίκ' Ὀϊλιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Αἶαν, σφῶϊ μὲν αὖθι, σὺ καὶ κρατερὸς Λυκομήδης,
ἑσταότες Δαναοὺς ὀτρύνετον ἶφι μάχεσθαι.
αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἶμι, καὶ ἀντιόω πολέμοιο·
αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὖτις, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπαμύνω.
"Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη Τελαμώνιος Αἴας,
καί οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἦε κασίγνητος καὶ ὄπατρος·

Digitized by Google

τοῖς δ' ἅμα Πανδίων Τεύκρου φέρε καμπύλα τόξα.
εὖτε Μενεσθῆος μεγαθύμου πύργον ἵκοντο,
τείχεος ἐντὸς ἰόντες, ἐπειγομένοισι δ' ἵκοντο.
οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον, ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσοι,
ἴφθιμοι Λυκίων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
σὺν δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, ὦρτο δ' ἀϋτή.
  Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
Σαρπήδοντος ἑταῖρον, Ἐπικλῆα μεγάθυμον,
μαρμάρῳ ὀκριόεντι βαλών, ὅ ῥα τείχεος ἐντὸς
κεῖτο μέγας παρ' ἔπαλξιν ὑπέρτατος· οὐδέ κέ μιν ῥέα
χείρεσσ' ἀμφοτέρῃς ἔχοι ἀνήρ, οὐδὲ μάλ' ἡβῶν,
οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'· ὁ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαλ' ἀείρας·
θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην, σὺν δ' ὀστέ' ἄραξεν
πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς· ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἐοικὼς
κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου, λίπε δ' ὀστέα θυμός·
Τεῦκρος δὲ Γλαῦκον, κρατερὸν παῖδ' Ἱππολόχοιο,
ἰῷ ἐπεσσύμενον βάλε τείχεος ὑψηλοῖο,
ᾗ ῥ' ἴδε γυμνωθέντα βραχίονα· παῦσε δὲ χάρμης.
ἂψ δ' ἀπὸ τείχεος ἆλτο λαθών, ἵνα μήτις Ἀχαιῶν
βλήμενον ἀθρήσειε, καὶ εὐχετοῷτ' ἐπέεσσιν.
Σαρπήδοντι δ' ἄχος γένετο, Γλαύκου ἀπιόντος,
αὐτίκ' ἐπεί τ' ἐνόησεν· ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης·
ἀλλ' ὅγε Θεστορίδην Ἀλκμάονα δουρὶ τυχήσας
νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὁ δ' ἑσπόμενος πέσε δουρὶ
πρηνής, ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Σαρπηδὼν δ' ἄρ' ἔπαλξιν ἑλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν,
ἕλχ', ἡ δ' ἕσπετο πᾶσα διαμπερές· αὐτὰρ ὕπερθεν
τεῖχος ἐγυμνώθη, πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον.
  Τὸν δ' Αἴας καὶ Τεῦκρος ὁμαρτήσανθ'· ὁ μὲν ἰῷ
βεβλήκει τελαμῶνα περὶ στήθεσσι φαεινὸν
ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ἀλλὰ Ζεὺς Κῆρας ἄμυνεν
παιδὸς ἑοῦ, μὴ νηυσὶν ἔπι πρύμνῃσι δαμείη·
Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἡ δὲ διαπρο
ἤλυθεν ἐγχείη, στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα.
χώρησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος· οὐδ' ὅγε πάμπαν

Digitized by Google

χάζετ', ἐπεί οἱ θυμὸς ἐέλπετο κῦδος ἀρέσθαι.
κέκλετο δ' ἀντιθέοισιν ἑλιξάμενος Λυκίοισιν·
Ὦ Λύκιοι, τί τ' ἄρ' ὧδε μεθίετε θούριδος ἀλκῆς;
ἀργαλέον δέ μοί ἐστι, καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι,
μούνῳ ῥηξαμένῳ θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
ἀλλ' ἐφομαρτεῖτε· πλεόνων δέ τοι ἔργον ἄμεινον.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
μᾶλλον ἐπέβρισαν βουληφόρον ἀμφὶ ἄνακτα.
Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας
τείχεος ἔντοσθεν, μέγα δέ σφισι φαίνετο ἔργον.
οὔτε γὰρ ἴφθιμοι Λύκιοι Δαναῶν ἐδύναντο
τεῖχος ῥηξάμενοι θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
οὔτε ποτ' αἰχμηταὶ Δαναοὶ Λυκίους ἐδύναντο
τείχεος ἂψ ὤσασθαι, ἐπεὶ ταπρῶτα πέλασθεν.
ἀλλ' ὥστ' ἀμφ' οὔροισι δύ' ἀνέρε δηριάασθον,
μέτρ' ἐν χερσὶν ἔχοντες, ἐπιξύνῳ ἐν ἀρούρῃ,
ὥτ' ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ ἴσης·
ὣς ἄρα τοὺς διέεργον ἐπάλξιες· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων
δῄουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
ἀσπίδας εὐκύκλους, λαισήϊά τε πτερόεντα.
πολλοὶ δ' οὐτάζοντο κατὰ χρόα νηλέϊ χαλκῷ,
ἠμὲν ὅτεῴ στρεφθέντι μετάφρενα γυμνωθείη
μαρναμένων, πολλοὶ δὲ διαμπερὲς ἀσπίδος αὐτῆς.
πάντῃ δὴ πύργοι καὶ ἐπάλξιες αἵματι φωτῶν
ἐῤῥάδατ' ἀμφοτέρωθεν ἀπὸ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν.
ἀλλ' οὐδ' ὣς ἐδύναντο φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν·
ἀλλ' ἔχον, ὥστε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις ἀληθής,
ἥτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον, ἀμφὶς ἀνέλκει
ἰσάζουσ', ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρηται·
ὣς μὲν τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο πτόλεμός τε,
πρίν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον Ἕκτορι δῶκεν,
Πριαμίδῃ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν.
ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον, Τρώεσσι γεγωνώς·
Ὄρνυσθ', ἱππόδαμοι Τρῶες! ῥήγνυσθε δὲ τεῖχος
Ἀργείων καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαὲς πῦρ!

Digitized by Google

Ὣς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' οὔασι πάντες ἄκου
ἴθυσαν δ' ἐπὶ τεῖχος ἀολλέες· οἱ μὲν ἔπειτα
κροσσάων ἐπέβαινον, ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες.
"Εκτωρ δ' ἁρπάξας λᾶαν φέρεν, ὅς ῥα πυλάων
ἑστήκει πρόσθε, πρυμνὸς παχύς, αὐτὰρ ὕπερθεν
ὀξὺς ἔην· τὸν δ' οὔ κε δύ' ἀνέρε δήμου ἀρίστω
ῥηϊδίως ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν,
οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'· ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος
[τόν οἱ ἐλαφρὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω
ὡς δ' ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἰός,
χειρὶ λαβὼν ἑτέρῃ, ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπείγει·
ὣς "Εκτωρ ἰθὺς σανίδων φέρε λᾶαν ἀείρας,
αἵ ῥα πύλας εἴρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας,
δικλίδας, ὑψηλάς· δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες
εἶχον ἐπημοιβοί, μία δὲ κληῒς ἐπαρήρει.
στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἐρεισάμενος βάλε μέσ
εὖ διαβάς, ἵνα μή οἱ ἀφαυρότερον βέλος εἴη.
ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς· πέσε δὲ λίθος
βριθοσύνῃ, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον· οὐδ' ἄρ'
ἐσχεθέτην, σανίδες δὲ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλη
λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς. ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος "Εκτωρ
νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια· λάμπε δὲ χαλκῷ
σμερδαλέῳ, τὸν ἕεστο περὶ χροΐ· δοιὰ δὲ χερσὶν
δοῦρ' ἔχεν. οὐκ ἄν τίς μιν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας,
νόσφι θεῶν, ὅτ' ἐσᾶλτο πύλας· πυρὶ δ' ὄσσε δεδή
κέκλετο δὲ Τρώεσσιν ἑλιξάμενος καθ' ὅμιλον,
τεῖχος ὑπερβαίνειν· τοὶ δ' ὀτρύνοντι πίθοντο·
αὐτίκα δ' οἱ μὲν τεῖχος ὑπέρβασαν, οἱ δὲ κατ' αὐτ
ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας. Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν
νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη.

Digitized by Google

ΙΛΙΑΔΟΣ Ν.

Μάχη ἐπὶ ταῖς ναυσίν.

Ζεὺς δ᾽ ἐπεὶ οὖν Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα νηυσὶ πέλασσεν,
τοὺς μὲν ἔα παρὰ τῇσι πόνον τ᾽ ἐχέμεν καὶ ὀϊζὺν
νωλεμέως· αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινώ,
νόσφιν ἐφ᾽ ἱπποπόλων Θρῃκῶν καθορώμενος αἶαν,
Μυσῶν τ᾽ ἀγχεμάχων καὶ ἀγαυῶν Ἱππημολγῶν,
γλακτοφάγων, Ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων.
ἐς Τροίην δ᾽ οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὄσσε φαεινώ·
οὐ γὰρ ὅγ᾽ ἀθανάτων τιν᾽ ἐέλπετο ὃν κατὰ θυμὸν
ἐλθόντ᾽ ἢ Τρώεσσιν ἀρηξέμεν ἢ Δαναοῖσιν.
Οὐδ᾽ ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κρείων Ἐνοσίχθων·
καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων ἧστο πτόλεμόν τε μάχην τε
ὑψοῦ ἐπ᾽ ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑληέσσης
Θρηϊκίης· ἔνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἴδη,
φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
ἔνθ᾽ ἄρ᾽ ὅγ᾽ ἐξ ἁλὸς ἕζετ᾽ ἰών, ἐλέαιρε δ᾽ Ἀχαιούς,
Τρωσὶν δαμναμένους, Διῒ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
Αὐτίκα δ᾽ ἐξ ὄρεος κατεβήσετο παιπαλόεντος,
κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς· τρέμε δ᾽ οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη
ποσσὶν ὑπ᾽ ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.
τρὶς μὲν ὀρέξατ᾽ ἰών, τὸ δὲ τέτρατον ἵκετο τέκμωρ,
Αἰγάς· ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης,

Digitized by Google

χρύσεα, μαρμαίροντα τετεύχαται, ἄφθιτα αἰεί.
ἔνθ' ἐλθὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω,
ὠκυπέτα, χρυσέῃσιν ἐθείρῃσιν κομόωντε.
χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροΐ· γέντο δ' ἱμάσθλην
χρυσείην, εὔτυκτον, ἑοῦ δ' ἐπεβήσετο δίφρου·
βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'· ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ
πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα·
γηθοσύνῃ δὲ θάλασσα διΐστατο· τοὶ δ' ἐπέτοντο
ῥίμφα μάλ', οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων·
τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας ἐΰσκαρθμοι φέρον ἵπποι.
Ἔστι δέ τι σπέος εὐρὺ βαθείης βένθεσι λίμνης,
μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἴμβρου παιπαλοέσσης·
ἔνθ' ἵππους ἔστησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
λύσας ἐξ ὀχέων, παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ
ἔδμεναι· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας,
ἀῤῥήκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν
νοστήσαντα ἄνακτα· ὁ δ' ἐς στρατὸν ᾤχετ' Ἀχαιῶν.
Τρῶες δέ, φλογὶ ἶσοι, ἀολλέες, ἠὲ θυέλλῃ,
Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἕποντο,
ἄβρομοι, αὐΐαχοι· ἔλποντο δὲ νῆας Ἀχαιῶν
αἱρήσειν, κτενέειν δὲ παρ' αὐτόφι πάντας Ἀχαιούς.
Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος, ἐννοσίγαιος,
Ἀργείους ὤτρυνε, βαθείης ἐξ ἁλὸς ἐλθών,
εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
Αἴαντε πρώτω προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτώ·
Αἴαντε, σφὼ μέν τε σαώσετε λαὸν Ἀχαιῶν,
ἀλκῆς μνησαμένω, μηδὲ κρυεροῖο φόβοιο.
ἄλλῃ μὲν γὰρ ἔγωγ' οὐ δείδια χεῖρας ἀάπτους
Τρώων, οἳ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ.
ἕξουσιν γὰρ ἅπαντας ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί·
τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδια, μήτι πάθωμεν,
ᾗ ῥ' ὅγ' ὁ λυσσώδης φλογὶ εἴκελος ἡγεμονεύει,
Ἕκτωρ, ὃς Διὸς εὔχετ' ἐρισθενέος παῖς εἶναι.
σφῶϊν δ' ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν,
αὐτώ θ' ἑστάμεναι κρατερῶς, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους·

Digitized by Google

τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσαιτ' ἀπὸ νηῶν
ὠκυπόρων, εἰ καί μιν Ὀλύμπιος αὐτὸς ἐγείρει.
'Η, καὶ σκηπανίῳ γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
ἀμφοτέρω κεκοπὼς πλῆσεν μένεος κρατεροῖο·
γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας, καὶ χεῖρας ὕπερθεν.
αὐτὸς δ', ὥστ' ἴρηξ ὠκύπτερος ὦρτο πέτεσθαι,
ὅς ῥά τ' ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης περιμήκεος ἀρθείς,
ὁρμήσῃ πεδίοιο διώκειν ὄρνεον ἄλλο·
ὣς ἀπὸ τῶν ἤϊξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
τοῖιν δ' ἔγνω πρόσθεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσέφη Τελαμώνιον υἱόν·
Αἶαν· ἐπεί τις νῶϊ θεῶν, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν,
μάντεϊ εἰδόμενος κέλεται παρὰ νηυσὶ μάχεσθαι—
οὐδ' ὅγε Κάλχας ἐστί, θεοπρόπος οἰωνιστής·
ἴχνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν ἠδὲ κνημάων
ῥεῖ' ἔγνων ἀπιόντος· ἀρίγνωτοι δὲ θεοί περ—
καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
μᾶλλον ἐφορμᾶται πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθεν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·
οὕτω νῦν καὶ ἐμοὶ περὶ δούρατι χεῖρες ἄαπτοι
μαιμῶσιν, καί μοι μένος ὤρορε· νέρθε δὲ ποσσὶν
ἔσσυμαι ἀμφοτέροισι· μενοινώω δὲ καὶ οἶος
Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτι μάχεσθαι.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
χάρμῃ γηθόσυνοι, τήν σφιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ.
Τόφρα δὲ τοὺς ὄπιθεν Γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιούς,
οἳ παρὰ νηυσὶ θοῇσιν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ·
τῶν ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέῳ καμάτῳ φίλα γυῖα λέλυντο,
καί σφιν ἄχος κατὰ θυμὸν ἐγίγνετο, δερκομένοισιν
Τρῶας, τοὶ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ.
τοὺς οἵγ' εἰσορόωντες, ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λεῖβον·
οὐ γὰρ ἔφαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ. ἀλλ' Ἐνοσίχθων
ῥεῖα μετεισάμενος κρατερὰς ὤτρυνε φάλαγγας.
Τεῦκρον ἔπι πρῶτον καὶ Λήϊτον ἦλθε κελεύων,

Digitized by Google

Πηνέλεών θ' ἥρωα, Θόαντά τε Δηΐπυρόν τε,
Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μήστωρας ἀϋτῆς·
τοὺς ὅγ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προςηύδα·
Αἰδώς, Ἀργεῖοι, κοῦροι νέοι! ὔμμιν ἔγωγε
μαρναμένοισι πέποιθα σαωσέμεναι νέας ἁμάς·
εἰ δ' ὑμεῖς πολέμοιο μεθήσετε λευγαλέοιο,
νῦν δὴ εἴδεται ἦμαρ, ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.
ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι,
δεινόν, ὃ οὔποτ' ἔγωγε τελευτήσεσθαι ἔφασκον,
Τρῶας ἐφ' ἡμετέρας ἰέναι νέας! οἳ τοπάρος περ
φυζακινῇς ἐλάφοισιν ἐοίκεσαν, αἵτε καθ' ὕλην
θώων πορδαλίων τε λύκων τ' ἤϊα πέλονται,
αὔτως ἠλάσκουσαι, ἀνάλκιδες, οὐδ' ἐπὶ χάρμη·
ὣς Τρῶες τοπρίν γε μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν
μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον, οὐδ' ἠβαιόν.
νῦν δ' ἕκαθεν πόλιος κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται,
ἡγεμόνος κακότητι, μεθημοσύνῃσί τε λαῶν,
οἳ κείνῳ ἐρίσαντες ἀμυνέμεν οὐκ ἐθέλουσιν
νηῶν ὠκυπόρων, ἀλλὰ κτείνονται ἀν' αὐτάς.
ἀλλ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτήτυμον αἴτιός ἐστιν
ἥρως Ἀτρείδης εὐρυκείων Ἀγαμέμνων,
οὕνεκ' ἀπητίμησε ποδώκεα Πηλείωνα·
ἡμέας γ' οὔπως ἔστι μεθιέμεναι πολέμοιο.
ἀλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον· ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν,
ὑμεῖς δ' οὐκέτι καλὰ μεθίετε θούριδος ἀλκῆς,
πάντες ἄριστοι ἐόντες ἀνὰ στρατόν. οὐδ' ἂν ἔγωγε
ἀνδρὶ μαχησαίμην, ὅςτις πολέμοιο μεθείη,
λυγρὸς ἐών· ὑμῖν δὲ νεμεσσῶμαι πέρι κῆρι.
ὦ πέπονες, τάχα δή τι κακὸν ποιήσετε μεῖζον
τῇδε μεθημοσύνῃ· ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος
αἰδῶ καὶ νέμεσιν· δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν.
Ἕκτωρ δὴ παρὰ νηυσὶ βοὴν ἀγαθὸς πολεμίζει
καρτερός, ἔρρηξεν δὲ πύλας καὶ μακρὸν ὀχῆα.

Digitized by Google

καρτεραί, ἃς οὔτ' ἄν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθών,
οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος. οἱ γὰρ ἄριστοι
κρινθέντες Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα δῖον ἔμιμνον,
φράξαντες δόρυ δουρί, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ·
ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ·
ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
νευόντων· ὣς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν·
ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
σειόμεν'· οἱ δ' ἰθὺς φρόνεον, μέμασαν δὲ μάχεσθαι.
Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες, ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ
ἀντικρὺ μεμαώς, ὀλοοίτροχος ὣς ἀπὸ πέτρης,
ὅντε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάῤῥοος ὤσῃ,
ῥήξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης·
ὕψι δ' ἀναθρώσκων πέτεται, κτυπέει δέ θ' ὑπ' αὐτοῦ
ὕλη· ὁ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, ἕως ἵκηται
ἰσόπεδον, τότε δ' οὔτι κυλίνδεται, ἐσσύμενός περ·
ὣς Ἕκτωρ εἵως μὲν ἀπείλει, μέχρι θαλάσσης
ῥέα διελεύσεσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
κτείνων· ἀλλ' ὅτε δὴ πυκινῇς ἐνέκυρσε φάλαγξιν,
στῆ ῥα μάλ' ἐγχριμφθείς. οἱ δ' ἀντίοι υἷες Ἀχαιῶν,
νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν,
ὦσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη.
ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον, Τρώεσσι γεγωνώς·
Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
παρμένετ'! οὔτοι δηρὸν ἐμὲ σχήσουσιν Ἀχαιοί,
καὶ μάλα πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες·
ἀλλ', ὀΐω, χάσσονται ὑπ' ἔγχεος, εἰ ἐτεόν με
ὦρσε θεῶν ὥριστος, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
Ὣς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Δηΐφοβος δ' ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
Πριαμίδης, πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
κοῦφα ποσὶ προβιβὰς καὶ ὑπασπίδια προποδίζων.
Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
ταυρείην· τῆς δ' οὔτι διήλασεν, ἀλλὰ πολὺ πρὶν

Digitized by Google

ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ· Δηΐφοβος δὲ
ἀσπίδα ταυρείην σχέθ' ἀπὸ ἕο, δεῖσε δὲ θυμῷ
ἔγχος Μηριόναο δαΐφρονος· αὐτὰρ ὅγ' ἥρως
ἂψ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, χώσατο δ' αἰνῶς
ἀμφότερον, νίκης τε καὶ ἔγχεος, ὃ ξυνέαξεν.
βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
οἰσόμενος δόρυ μακρόν, ὅ οἱ κλισίηφι λέλειπτο.
Οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
Τεῦκρος δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
Ἴμβριον αἰχμητήν, πολυΐππου Μέντορος υἱόν.
ναῖε δὲ Πήδαιον, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν,
κούρην δὲ Πριάμοιο νόθην ἔχε, Μηδεσικάστην·
αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
ἂψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσιν·
ναῖε δὲ πὰρ Πριάμῳ· ὁ δέ μιν τίεν ἶσα τέκεσσιν.
τόν ῥ' υἱὸς Τελαμῶνος ὑπ' οὔατος ἔγχεϊ μακρῷ
νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὁ δ' αὖτ' ἔπεσεν, μελίη ὥς,
ἥτ' ὄρεος κορυφῇ ἕκαθεν περιφαινομένοιο
χαλκῷ ταμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσσῃ·
ὣς πέσεν· ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Τεῦκρος δ' ὡρμήθη, μεμαὼς ἀπὸ τεύχεα δῦσαι·
Ἕκτωρ δ' ὁρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
τυτθόν· ὁ δ' Ἀμφίμαχον, Κτεάτου υἷ' Ἀκτορίωνος,
νισσόμενον πόλεμόνδε, κατὰ στῆθος βάλε δουρί.
δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ
Ἕκτωρ δ' ὡρμήθη κόρυθα κροτάφοις ἀραρυῖαν
κρατὸς ἀφαρπάξαι μεγαλήτορος Ἀμφιμάχοιο·
Αἴας δ' ὁρμηθέντος ὀρέξατο δουρὶ φαεινῷ
Ἕκτορος· ἀλλ' οὔπη χροὸς εἴσατο, πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
σμερδαλέῳ κεκάλυφθ'· ὁ δ' ἄρ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν οὖτα,
ὦσε δέ μιν σθένεϊ μεγάλῳ· ὁ δὲ χάσσατ' ὀπίσσω
νεκρῶν ἀμφοτέρων· τοὺς δ' ἐξείρυσσαν Ἀχαιοί.
Ἀμφίμαχον μὲν ἄρα Στιχίος, δῖός τε Μενεσθεύς,
ἀρχοὶ Ἀθηναίων, κόμισαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν·

Digitized by Google

Ἴμβριον αὖτ' Αἴαντε, μεμαότε θούριδος ἀλκῆς.
ὥςτε δύ' αἶγα λέοντε κυνῶν ὕπο καρχαροδόντων
ἁρπάξαντε, φέρητον ἀνὰ ῥωπήϊα πυκνά,
ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης μετὰ γαμφηλῇσιν ἔχοντε·
ὥς ῥα τὸν ὑψοῦ ἔχοντε δύω Αἴαντε κορυστά,
τεύχεα συλήτην· κεφαλὴν δ' ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς
κόψεν Ὀϊλιάδης, κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο·
ἧκε δέ μιν σφαιρηδὸν ἑλιξάμενος δι' ὁμίλου,
Ἕκτορι δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν ἐν κονίῃσιν.
  Καὶ τότε δὴ πέρι κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη,
υἱωνοῖο πεσόντος ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι·
βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
ὀτρυνέων Δαναούς, Τρώεσσι δὲ κήδε' ἔτευχεν.
Ἰδομενεὺς δ' ἄρα οἱ δουρικλυτὸς ἀντεβόλησεν,
ἐρχόμενος παρ' ἑταίρου, ὅ οἱ νέον ἐκ πολέμοιο
ἦλθε, κατ' ἰγνύην βεβλημένος ὀξέϊ χαλκῷ.
τὸν μὲν ἑταῖροι ἔνεικαν, ὁ δ' ἰητροῖς ἐπιτείλας
ἤϊεν ἐς κλισίην· ἔτι γὰρ πολέμοιο μενοίνα
ἀντιάαν. τὸν δὲ προςέφη κρείων Ἐνοσίχθων,
εἰσάμενος φθογγὴν Ἀνδραίμονος υἷϊ Θόαντι,
ὃς πάσῃ Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι
Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε, θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ·
  Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ
οἴχονται, τὰς Τρωσὶν ἀπείλεον υἷες Ἀχαιῶν;
  Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ηὔδα·
ὦ Θόαν, οὔτις ἀνὴρ νῦν αἴτιος, ὅσσον ἔγωγε
γιγνώσκω· πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πτολεμίζειν·
οὔτε τινὰ δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνῳ
εἴκων, ἀνδύεται πόλεμον κακόν· ἀλλά που οὕτω
μέλλει δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενέϊ Κρονίωνι,
νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἄργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς.
ἀλλά, Θόαν· καὶ γὰρ τοπάρος μενεδήϊος ἦσθα,
ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον, ὅθι μεθιέντα ἴδηαι·
τῷ νῦν μήτ' ἀπόληγε, κέλευέ τε φωτὶ ἑκάστῳ.
  Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·

Digitized by Google

Ἰδομενεῦ, μὴ κεῖνος ἀνὴρ ἔτι νοστήσειεν
ἐκ Τροίης, ἀλλ᾽ αὖθι κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο,
ὅςτις ἐπ᾽ ἤματι τῷδε ἑκὼν μεθίῃσι μάχεσθαι.
ἀλλ᾽ ἄγε, τεύχεα δεῦρο λαβὼν ἴθι· ταῦτα δ᾽ ἅμα χρὴ
σπεύδειν, αἴ κ᾽ ὄφελός τι γενώμεθα, καὶ δύ᾽ ἐόντε.
συμφερτὴ δ᾽ ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν·
νῶϊ δὲ καί κ᾽ ἀγαθοῖσιν ἐπισταίμεσθα μάχεσθαι.
  Ὣς εἰπών, ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἂμ πόνον ἀνδρῶν·
Ἰδομενεὺς δ᾽ ὅτε δὴ κλισίην εὔτυκτον ἵκανεν,
δύσετο τεύχεα καλὰ περὶ χροΐ, γέντο δὲ δοῦρε·
βῆ δ᾽ ἴμεν ἀστεροπῇ ἐναλίγκιος, ἥντε Κρονίων
χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ᾽ αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν· ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαί·
ὣς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε, περὶ στήθεσσι θέοντος.
Μηριόνης δ᾽ ἄρα οἱ, θεράπων ἐΰς, ἀντεβόλησεν,
ἐγγὺς ἔτι κλισίης· μετὰ γὰρ δόρυ χάλκεον ᾔει
οἰσόμενος· τὸν δὲ προςέφη σθένος Ἰδομενῆος·
  Μηριόνη, Μόλου υἱέ, πόδας ταχύ, φίλταθ᾽ ἑταίρων,
τίπτ᾽ ἦλθες, πόλεμόν τε λιπὼν καὶ δηϊοτῆτα;
ἠέ τι βέβληαι, βέλεος δέ σε τείρει ἀκωκή;
ἠέ τευ ἀγγελίης μετ᾽ ἔμ᾽ ἤλυθες; οὐδέ τοι αὐτὸς
ἧσθαι ἐνὶ κλισίῃσι λιλαίομαι, ἀλλὰ μάχεσθαι.
  Τὸν δ᾽ αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
[Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε χαλκοχιτώνων,]
ἔρχομαι, εἴ τί τοι ἔγχος ἐνὶ κλισίῃσι λέλειπται,
οἰσόμενος· τό νυ γὰρ κατεάξαμεν, ὃ πρὶν ἔχεσκον,
ἀσπίδα Δηϊφόβοιο βαλὼν ὑπερηνορέοντος.
  Τὸν δ᾽ αὖτ᾽ Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ηὔδα
δούρατα δ᾽, αἴ κ᾽ ἐθέλησθα, καὶ ἕν, καὶ εἴκοσι δήεις·
ἑσταότ᾽ ἐν κλισίῃ πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα,
Τρώϊα, τὰ κταμένων ἀποαίνυμαι. οὐ γὰρ ὀΐω
ἀνδρῶν δυςμενέων ἑκὰς ἱστάμενος πολεμίζειν.
τῷ μοι δούρατά τ᾽ ἔστι καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
καὶ κόρυθες καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανόωντες.
  Τὸν δ᾽ αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·

Digitized by Google

καί τοι ἐμοὶ παρά τε κλισίῃ καὶ νηῒ μελαίνῃ
πόλλ' ἔναρα Τρώων· ἀλλ' οὐ σχεδόν ἐστιν ἑλέσθαι.
οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐμέ φημι λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς,
ἀλλὰ μετὰ πρώτοισι μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν
ἵσταμαι, ὁππότε νεῖκος ὀρώρηται πολέμοιο.
ἄλλον πού τινα μᾶλλον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
λήθω μαρνάμενος, σὲ δὲ ἴδμεναι αὐτὸν ὀΐω.
Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ηὔδα·
οἶδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι· τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι;
εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι
ἐς λόχον, ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν,
ἔνθ' ὅ,τε δειλὸς ἀνήρ, ὅς τ' ἄλκιμος, ἐξεφαάνθη—
τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ·
οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἧσθαι ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός,
ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει·
ἐν δέ τέ οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει,
Κῆρας ὀϊομένῳ, πάταγος δέ τε γίγνετ' ὀδόντων·
τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἂρ τρέπεται χρώς, οὔτε τι λίην
ταρβεῖ, ἐπειδὰν πρῶτον ἐσίζηται λόχον ἀνδρῶν,
ἀρᾶται δὲ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαῒ λυγρῇ—
οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο.
εἴπερ γάρ κε βλεῖο πονεύμενος, ἠὲ τυπείης,
οὐκ ἂν ἐν αὐχέν' ὄπισθε πέσοι βέλος, οὐδ' ἐνὶ νώτῳ,
ἀλλά κεν ἢ στέρνων ἢ νηδύος ἀντιάσειεν,
πρόσσω ἱεμένοιο, μετὰ προμάχων ὀαριστύν.
ἀλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, νηπύτιοι ὥς,
ἑσταότες, μή πού τις ὑπερφιάλως νεμεσήσῃ·
ἀλλὰ σύγε κλισίηνδε κιὼν ἕλευ ὄβριμον ἔγχος.
Ὣς φάτο· Μηριόνης δέ, θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
καρπαλίμως κλισίηθεν ἀνείλετο χάλκεον ἔγχος,
βῆ δὲ μετ' Ἰδομενῆα, μέγα πτολέμοιο μεμηλώς.
οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόνδε μέτεισιν,
τῷ δὲ Φόβος, φίλος υἱός, ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβής,
ἕσπετο, ὅςτ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστήν·
τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρῄκης Ἐφύρους μέτα θωρήσσεσθον,

Digitized by Google

τοξοσύνῃ, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ·
οἵ μιν ἄδην ἐλόωσι, καὶ ἐσσύμενον, πολέμοιο,
Ἕκτορα Πριαμίδην, καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν.
αἰπύ οἱ ἐσσεῖται, μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι,
κείνων νικήσαντι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
νῆας ἐνιπρῆσαι, ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων
ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι θοῇσιν.
ἀνδρὶ δέ κ' οὐκ εἴξειε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
ὃς θνητός τ' εἴη, καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτήν,
χαλκῷ τε ῥηκτὸς μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν·
οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι χωρήσειεν,
ἔν γ' αὐτοσταδίῃ· ποσὶ δ' οὔπως ἔστιν ἐρίζειν.
νῶϊν δ' ὧδ' ἐπ' ἀριστέρ' ἔχε στρατοῦ, ὄφρα τάχιστα
εἴδομεν, ἠέ τῳ εὖχος ὀρέξομεν, ἠέ τις ἡμῖν.
Ὣς φάτο· Μηριόνης δέ, θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
ἦρχ' ἴμεν, ὄφρ' ἀφίκοντο κατὰ στρατόν, ᾗ μιν ἀνώγει.
Οἱ δ' ὡς Ἰδομενῆα ἴδον, φλογὶ εἴκελον ἀλκήν,
αὐτόν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
τῶν δ' ὁμὸν ἵστατο νεῖκος ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν.
ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχωσιν ἄελλαι
ἤματι τῷ, ὅτε τε πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους,

Digitized by Google

ὣς ἄρα τῶν ὁμόσ' ἦλθε μάχη, μέμασαν δ' ἐνὶ θυμῷ
ἀλλήλους καθ' ὅμιλον ἐναιρέμεν ὀξέϊ χαλκῷ.
ἔφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείῃσιν
μακρῇς, ἃς εἶχον ταμεσίχροας· ὄσσε δ' ἄμερδεν
αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἄπο λαμπομενάων,
θωρήκων τε νεοσμήκτων, σακέων τε φαεινῶν,
ἐρχομένων ἄμυδις· μάλα κεν θρασυκάρδιος εἴη,
ὃς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον, οὐδ' ἀκάχοιτο.
Τὼ δ' ἀμφὶς φρονέοντε δύω Κρόνου υἷε κραταιὼ
ἀνδράσιν ἡρώεσσι τετεύχετον ἄλγεα λυγρά.
Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἕκτορι βούλετο νίκην,
κυδαίνων Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ τι πάμπαν
ἤθελε λαὸν ὀλέσθαι Ἀχαιϊκὸν Ἰλιόθι πρό,
ἀλλὰ Θέτιν κύδαινε καὶ υἱέα καρτερόθυμον·
Ἀργείους δὲ Ποσειδάων ὀρόθυνε μετελθών,
λάθρη ὑπεξαναδὺς πολιῆς ἁλός· ἤχθετο γάρ ῥα
Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
ἦ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἠδ' ἴα πάτρη,
ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει καὶ πλείονα ᾔδη.
τῷ ῥα καὶ ἀμφαδίην μὲν ἀλεξέμεναι ἀλέεινεν,
λάθρη δ' αἰὲν ἔγειρε κατὰ στρατόν, ἀνδρὶ ἐοικώς.
τοὶ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο
πεῖραρ ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν,
ἄρρηκτόν τ' ἄλυτόν τε, τὸ πολλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
Ἔνθα, μεσαιπόλιός περ ἐών, Δαναοῖσι κελεύσας
Ἰδομενεύς, Τρώεσσι μετάλμενος ἐν φόβον ὦρσεν.
πέφνε γὰρ Ὀθρυονῆα, Καβησόθεν ἔνδον ἐόντα,
ὅς ῥα νέον πολέμοιο μετὰ κλέος εἰληλούθει·
ᾔτεε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
Κασσάνδρην, ἀνάεδνον· ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον,
ἐκ Τροίης ἀέκοντας ἀπωσέμεν υἷας Ἀχαιῶν.
τῷ δ' ὁ γέρων Πρίαμος ὑπό τ' ἔσχετο καὶ κατένευσεν
δωσέμεναι· ὁ δὲ μάρναθ', ὑποσχεσίῃσι πιθήσας.
Ἰδομενεὺς δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
καὶ βάλεν ὕψι βιβάντα τυχών· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ

χάλκεος, ὃν φορέεσκε, μέσῃ δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο, φώνησέν τε·
'Οθρυονεῦ, περὶ δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων,
εἰ ἐτεὸν δὴ πάντα τελευτήσεις, ὅσ' ὑπέστης
Δαρδανίδῃ Πριάμῳ· ὁ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἥν.
καί κέ τοι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποσχόμενοι τελέσαιμεν·
δοῖμεν δ' Ἀτρείδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
Ἄργεος ἐξαγαγόντες, ὀπυιέμεν· εἴ κε σὺν ἄμμιν
Ἰλίου ἐκπέρσῃς εὐναιόμενον πτολίεθρον.
ἀλλ' ἕπευ, ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποντοπόροισιν
ἀμφὶ γάμῳ· ἐπεὶ οὔτοι ἐεδνωταὶ κακοί εἰμεν.
Ὣς εἰπὼν ποδὸς ἕλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην
ἥρως Ἰδομενεύς. τῷ δ' Ἄσιος ἤλυθεν ἀμύντωρ,
πεζὸς πρόσθ' ἵππων· τὼ δὲ πνείοντε κατ' ὤμων
αἰὲν ἔχ' ἡνίοχος θεράπων· ὁ δὲ ἵετο θυμῷ
Ἰδομενῆα βαλεῖν· ὁ δέ μιν φθάμενος βάλε δουρὶ
λαιμὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν.
ἤριπε δ', ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωΐς,
ἠὲ πίτυς βλωθρή, τήντ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊον εἶναι·
ὣς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθεὶς,
βεβρυχώς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης.
ἐκ δέ οἱ ἡνίοχος πλήγη φρένας, ἃς πάρος εἶχεν·
οὐδ' ὅγ' ἐτόλμησεν, δηΐων ὑπὸ χεῖρας ἀλύξας,
ἂψ ἵππους στρέψαι. τὸν δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης
δουρὶ μέσον περόνησε τυχών· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
χαλκέος, ὃν φορέεσκε, μέσῃ δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
αὐτὰρ ὅγ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου·
ἵππους δ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
ἐξέλασε Τρώων μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.
Δηΐφοβος δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθεν Ἰδομενῆος,
Ἀσίου ἀχνύμενος, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος,
Ἰδομενεύς· κρύφθη γὰρ ὑπ' ἀσπίδι πάντοσ' ἐΐσῃ,
τὴν ἄρ' ὅγε ῥινοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ

Digitized by Google

δινωτὴν φορέεσκε, δύω κανόνεσσ' ἀραρυῖαν·
τῇ ὕπο πᾶς ἐάλη, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος
καρφαλέον δέ οἱ ἀσπὶς ἐπιθρέξαντος ἄϋσεν
ἔγχεος· οὐδ' ἅλιόν ῥα βαρείης χειρὸς ἀφῆκεν,
ἀλλ' ἔβαλ' Ἱππασίδην Ὑψήνορα, ποιμένα λαῶν,
ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
Δηΐφοβος δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν ἀΰσας·
  Οὐ μὰν αὖτ' ἄτιτος κεῖτ' Ἄσιος· ἀλλά ἕ φημι,
εἰς Ἄϊδός περ ἰόντα πυλάρταο κρατεροῖο,
γηθήσειν κατὰ θυμόν· ἐπεί ῥά οἱ ὤπασα πομπον.
  Ὣς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο,
Ἀντιλόχῳ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν·
ἀλλ' οὐδ', ἀχνύμενός περ, ἑοῦ ἀμέλησεν ἑταίρου,
ἀλλὰ θέων περίβη, καί οἱ σάκος ἀμφεκάλυψεν.
τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύω ἐρίηρες ἑταῖροι,
Μηκιστεύς, Ἐχίοιο πάϊς, καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
νῆας ἔπι γλαφυρὰς φερέτην βαρέα στενάχοντα.
  Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα· ἵετο δ' αἰεὶ
ἠέ τινα Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι,
ἢ αὐτὸς δουπῆσαι, ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς.
ἔνθ' Αἰσυήταο Διοτρεφέος φίλον υἱόν,
ἥρω' Ἀλκάθοον—γαμβρὸς δ' ἦν Ἀγχίσαο·
πρεσβυτάτην δ' ὤπυιε θυγατρῶν, Ἱπποδάμειαν,
τὴν πέρι κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
ἐν μεγάρῳ· πᾶσαν γὰρ ὁμηλικίην ἐκέκαστο
κάλλεϊ καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσί· τοὔνεκα καί μιν
γῆμεν ἀνὴρ ὤριστος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ—
τὸν τόθ' ὑπ' Ἰδομενῆϊ Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
θέλξας ὄσσε φαεινά, πέδησε δὲ φαίδιμα γυῖα.
οὔτε γὰρ ἐξοπίσω φυγέειν δύνατ', οὔτ' ἀλέασθαι·
ἀλλ', ὥστε στήλην ἢ δένδρεον ὑψιπέτηλον,
ἀτρέμας ἑσταότα, στῆθος μέσον οὔτασε δουρὶ
ἥρως Ἰδομενεύς, ῥῆξεν δέ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα
χάλκεον, ὅς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροὸς ἤρκει ὄλεθρον·
δὴ τότε γ' αὖον ἄϋσεν, ἐρεικόμενος περὶ δουρί.

Digitized by Google

δούπησεν δὲ πεσών, δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει,
ἥ ῥα οἱ ἀσπαίρουσα καὶ οὐρίαχον πελέμιζεν
ἔγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης·
Ἰδομενεὺς δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν ἀΰσας·
Δηΐφοβ', ἦ ἄρα δή τι ἐΐσκομεν ἄξιον εἶναι,
τρεῖς ἑνὸς ἀντὶ πεφάσθαι; ἐπεὶ σύ περ εὔχεαι αὔτω
δαιμόνι'! ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίον ἵστασ' ἐμεῖο,
ὄφρα ἴδῃ, οἷος Ζηνὸς γόνος ἐνθάδ' ἱκάνω·
ὃς πρῶτον Μίνωα τέκε, Κρήτῃ ἐπίουρον·
Μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Δευκαλίωνα·
Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίκτε, πολέσσ' ἄνδρεσσιν ἄνακτα
Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ· νῦν δ' ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν,
σοί τε κακὸν καὶ πατρὶ καὶ ἄλλοισι Τρώεσσιν.
Ὣς φάτο· Δηΐφοβος δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,
ἤ τινά που Τρώων ἑταρίσσαιτο μεγαθύμων,
ἂψ ἀναχωρήσας, ἦ πειρήσαιτο καὶ οἷος.
ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
βῆναι ἐπ' Αἰνείαν· τὸν δ' ὕστατον εὗρεν ὁμίλου
ἑσταότ'· αἰεὶ γὰρ Πριάμῳ ἐπεμήνιε δίῳ,
οὕνεκ' ἄρ' ἐσθλὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν οὔτι τίεσκεν.
ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε, νῦν σε μάλα χρὴ
γαμβρῷ ἀμυνέμεναι, εἴπερ τί σε κῆδος ἱκάνει.
ἀλλ' ἕπευ, Ἀλκαθόῳ ἐπαμύνομεν, ὅς σε πάρος περ
γαμβρὸς ἐὼν ἔθρεψε δόμοις ἔνι, τυτθὸν ἐόντα·
τὸν δέ τοι Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἐξενάριξεν.
Ὣς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν·
βῆ δὲ μετ' Ἰδομενῆα, μέγα πτολέμοιο μεμηλώς
ἀλλ' οὐκ Ἰδομενῆα φόβος λάβε, τηλύγετον ὥς,
ἀλλ' ἔμεν', ὡς ὅτε τις σῦς οὔρεσιν ἀλκὶ πεποιθώς,
ὅστε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν
χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ· φρίσσει δέ τε νῶτον ὕπερθεν·
ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον· αὐτὰρ ὀδόντας

Digitized by Google

Αἰνείαν ἐπιόντα βοηθόον· αὖε δ' ἑταίρους,
Ἀσκάλαφόν τ' ἐςορῶν, Ἀφαρῆά τε Δηΐπυρόν τε,
Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μήστωρας ἀϋτῆς·
τοὺς ὅγ' ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προςηύδα·
Δεῦτε, φίλοι, καί μ' οἴῳ ἀμύνετε! δείδια δ' αἰνῶς
Αἰνείαν ἐπιόντα πόδας ταχύν, ὅς μοι ἔπεισιν·
ὃς μάλα καρτερός ἐστι μάχῃ ἔνι φῶτας ἐναίρειν·
καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅ, τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
εἰ γὰρ ὁμηλικίη γε γενοίμεθα τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
αἶψά κεν ἠὲ φέροιτο μέγα κράτος, ἠὲ φεροίμην.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἕνα φρεσὶ θυμον ἔχοντες,
πλησίοι ἔστησαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.
Αἰνείας δ' ἑτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἑτάροισιν,
Δηΐφοβόν τε Πάριν τ' ἐςορῶν καὶ Ἀγήνορα δῖον,
οἵ οἱ ἅμ' ἡγεμόνες Τρώων ἔσαν· αὐτὰρ ἔπειτα
λαοὶ ἕπονθ', ὡςεί τε μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα
πιόμεν' ἐκ βοτάνης· γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν·
ὣς Αἰνείᾳ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγήθει,
ὡς ἴδε λαῶν ἔθνος ἐπισπόμενον ἑοῖ αὐτῷ.
Οἱ δ' ἀμφ' Ἀλκαθόῳ αὐτοσχεδὸν ὡρμήθησαν
μακροῖσι ξυστοῖσι· περὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
σμερδαλέον κονάβιζε, τιτυσκομένων καθ' ὅμιλον
ἀλλήλων· δύο δ' ἄνδρες Ἀρήϊοι ἔξοχον ἄλλων,
Αἰνείας τε καὶ Ἰδομενεύς, ἀτάλαντοι Ἄρηϊ,
ἵεντ' ἀλλήλων ταμέειν χρόα νηλέϊ χαλκῷ.
Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενῆος·
ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης
ᾤχετ', ἐπεί ῥ' ἅλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.
Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Οἰνόμαον βάλε γαστέρα μέσσην·
ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
ἤφυσ'· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
Ἰδομενεὺς δ' ἐκ μὲν νέκυος δολιχόσκιον ἔγχος
ἐσπάσατ', οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ
ὤμοιϊν ἀφελέσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν.

Digitized by Google

οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὁρμηθέντι,
οὔτ' ἄρ' ἐπαΐξαι μεθ' ἑὸν βέλος, οὔτ' ἀλέασθαι.
τῷ ῥα καὶ ἐν σταδίῃ μὲν ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ,
τρέσσαι δ' οὐκέτι ῥίμφα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο.
τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
Δηΐφοβος· δὴ γάρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεί·
ἀλλ' ὅγε καὶ τόθ' ἅμαρτεν, ὁ δ' Ἀσκάλαφον βάλε δουρὶ
υἱὸν Ἐνυαλίοιο· δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
ἔσχεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
οὐδ' ἄρα πώ τι πέπυστο βριήπυος ὄβριμος Ἄρης
υἷος ἑοῖο πεσόντος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ·
ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἄκρῳ Ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσέοισι νέφεσσιν
ἧστο, Διὸς βουλῇσιν ἐελμένος, ἔνθα περ ἄλλοι
ἀθάνατοι θεοὶ ἦσαν, ἐεργόμενοι πολέμοιο.
Οἱ δ' ἀμφ' Ἀσκαλάφῳ αὐτοσχεδὸν ὡρμήθησαν
Δηΐφοβος μὲν ἀπ' Ἀσκαλάφου πήληκα φαεινὴν
ἥρπασε· Μηριόνης δέ, θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
δουρὶ βραχίονα τύψεν ἐπάλμενος, ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
αὐλῶπις τρυφάλεια χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα.
Μηριόνης δ' ἐξαῦτις ἐπάλμενος, αἰγυπιὸς ὥς,
ἐξέρυσε πρυμνοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος·
ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, τὸν δὲ Πολίτης,
αὐτοκασίγνητος, περὶ μέσσω χεῖρε τιτήνας,
ἐξῆγεν πολέμοιο δυσηχέος, ὄφρ' ἵκεθ' ἵππους
ὠκέας, οἵ οἱ ὄπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
ἕστασαν, ἡνίοχόν τε καὶ ἅρματα ποικίλ' ἔχοντες·
οἳ τόνγε προτὶ ἄστυ φέρον βαρέα στενάχοντα,
τειρόμενον· κατὰ δ' αἷμα νεουτάτου ἔῤῥεε χειρός.
Οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
ἔνθ' Αἰνέας Ἀφαρῆα Καλητορίδην ἐπορούσας
λαιμὸν τύψ', ἐπὶ οἷ τετραμμένον, ὀξέϊ δουρί·
ἐκλίνθη δ' ἑτέρωσε κάρη, ἐπὶ δ' ἀσπὶς ἑάφθη,
καὶ κόρυς· ἀμφὶ δέ οἱ θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
Ἀντίλοχος δὲ Θόωνα μεταστρεφθέντα δοκεύσας
οὔτασ' ἐπαΐξας· ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν,

Digitized by Google

ἧτ' ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερές, αὐχέν' ἱκάνει·
τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν
κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἑτάροισι πετάσσας.
Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἴνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων,
παπταίνων· Τρῶες δὲ περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος
οὔταζον σάκος εὐρὺ παναίολον· οὐδ' ἐδύναντο
εἴσω ἐπιγράψαι τέρενα χρόα νηλέϊ χαλκῷ
Ἀντιλόχου· πέρι γάρ ῥα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Νέστορος υἱὸν ἔρυτο, καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν.
οὐ μὲν γάρ ποτ' ἄνευ δηΐων ἦν, ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς
στρωφᾶτ'· οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
σειόμενον ἐλέλικτο· τιτύσκετο δὲ φρεσὶν ᾗσιν,
ἤ τευ ἀκοντίσσαι, ἠὲ σχεδὸν ὁρμηθῆναι.
Ἀλλ' οὐ λῆθ' Ἀδάμαντα τιτυσκόμενος καθ' ὅμιλον,
Ἀσιάδην, ὅς οἱ οὖτα μέσον σάκος ὀξέϊ χαλκῷ,
ἐγγύθεν ὁρμηθείς· ἀμενήνωσεν δέ οἱ αἰχμὴν
κυανοχαῖτα Ποσειδάων, βιότοιο μεγήρας.
καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ μεῖν', ὥςτε σκῶλος πυρίκαυστος,
ἐν σάκει Ἀντιλόχοιο, τὸ δ' ἥμισυ κεῖτ' ἐπὶ γαίης·
ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων
Μηριόνης δ' ἀπιόντα μετασπόμενος βάλε δουρὶ
αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ, ἔνθα μάλιστα
γίγνετ' Ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσιν·
ἔνθα οἱ ἔγχος ἔπηξεν· ὁ δ' ἑσπόμενος, περὶ δουρί
ἤσπαιρ', ὡς ὅτε βοῦς, τόντ' οὔρεσι βουκόλοι ἄνδρες
ἰλλάσιν οὐκ ἐθέλοντα βίῃ δήσαντες ἄγουσιν·
ὣς ὁ τυπεὶς ἤσπαιρε μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δήν,
ὄφρα οἱ ἐκ χροὸς ἔγχος ἀνεσπάσατ' ἐγγύθεν ἐλθὼν
ἥρως Μηριόνης· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
Δηΐπυρον δ' Ἕλενος ξίφεϊ σχεδὸν ἤλασε κόρσην
Θρηϊκίῳ, μεγάλῳ, ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν·
ἡ μὲν ἀποπλαγχθεῖσα χαμαὶ πέσε· καί τις Ἀχαιῶν
μαρναμένων μετὰ ποσσὶ κυλινδομένην ἐκόμισσεν·
τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν.
Ἀτρεΐδην δ' ἄχος εἷλε, βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·

Digitized by Google

βῆ δ' ἐπαπειλήσας Ἑλένῳ ἥρωϊ ἄνακτι,
ὀξὺ δόρυ κραδάων· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκεν.
τὼ δ' ἄρ' ὁμαρτήτην, ὁ μὲν ἔγχεϊ ὀξυόεντι
ἵετ' ἀκοντίσσαι, ὁ δ' ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ·
Πριαμίδης μὲν ἔπειτα κατὰ στῆθος βάλεν ἰῷ
θώρηκος γύαλον, ἀπὸ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός.
ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος πτυόφιν μεγάλην κατ' ἀλωὴν
θρώσκωσιν κύαμοι μελανόχροες, ἢ ἐρέβινθοι,
πνοιῇ ὕπο λιγυρῇ καὶ λικμητῆρος ἐρωῇ·
ὣς ἀπὸ θώρηκος Μενελάου κυδαλίμοιο
πολλὸν ἀποπλαγχθείς, ἑκὰς ἔπτατο πικρὸς ὀϊστος.
Ἀτρείδης δ' ἄρα χεῖρα, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
τὴν βάλεν, ᾗ ῥ' ἔχε τόξον ἐΰξοον· ἐν δ' ἄρα τόξῳ
ἀντικρὺ διὰ χειρὸς ἐλήλατο χάλκεον ἔγχος.
ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων,
χεῖρα παρακρεμάσας· τὸ δ' ἐφέλκετο μείλινον ἔγχος.
καὶ τὸ μὲν ἐκ χειρὸς ἔρυσεν μεγάθυμος Ἀγήνωρ,
αὐτὴν δὲ ξυνέδησεν ἐϋστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ,
σφενδόνῃ, ἣν ἄρα οἱ θεράπων ἔχε ποιμένι λαῶν.
Πείσανδρος δ' ἰθὺς Μενελάου κυδαλίμοιο
ἤϊε· τὸν δ' ἄγε Μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοσδε,
σοί, Μενέλαε, δαμῆναι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Ἀτρείδης μὲν ἅμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.
Πείσανδρος δὲ σάκος Μενελάου κυδαλίμοιο
οὔτασεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·
ἔσχεθε γὰρ σάκος εὐρύ, κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ
ἔγχος· ὁ δὲ φρεσὶν ᾗσι χάρη, καὶ ἐέλπετο νίκην.
Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
ἆλτ' ἐπὶ Πεισάνδρῳ· ὁ δ' ὑπ' ἀσπίδος εἵλετο καλὴν
ἀξίνην εὔχαλκον, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ,
μακρῷ, ἐϋξέστῳ· ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο.
ἤτοι ὁ μὲν κόρυθος φάλον ἤλασεν ἱπποδασείης
ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτόν· ὁ δὲ προσιόντα, μέτωπον,
ῥινὸς ὕπερ πυμάτης· λάκε δ' ὀστέα, τὼ δέ οἱ ὄσσε

Digitized by Google

πὰρ ποσὶν αἱματόεντα χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν·
ἰδνώθη δὲ πεσών. ὁ δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βαίνων,
τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
Λείψετέ θην οὕτω γε νέας Δαναῶν ταχυπώλων,
Τρῶες ὑπερφίαλοι, δεινῆς ἀκόρητοι ἀϋτῆς!
ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς,
ἣν ἐμὲ λωβήσασθε, κακαὶ κύνες· οὐδέ τι θυμῷ
Ζηνὸς ἐριβρεμέτεω χαλεπὴν ἐδδείσατε μῆνιν
ξεινίου· ὅςτε ποτ' ὔμμι διαφθέρσει πόλιν αἰπήν.
οἵ μευ κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ
μὰψ οἴχεσθ' ἀνάγοντες, ἐπεὶ φιλέεσθε παρ' αὐτῇ·
νῦν αὖτ' ἐν νηυσὶν μενεαίνετε ποντοπόροισιν
πῦρ ὀλοὸν βαλέειν, κτεῖναι δ' ἥρωας Ἀχαιούς·
ἀλλά ποθι σχήσεσθε, καὶ ἐσσύμενοί περ, Ἄρηος.
Ζεῦ πάτερ, ἦ τέ σέ φασι περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,
ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν· σέο δ' ἐκ τάδε πάντα πέλονται.
οἷον δὴ ἄνδρεσσι χαρίζεαι ὑβριστῇσιν,
Τρωσίν, τῶν μένος αἰὲν ἀτάσθαλον, οὐδὲ δύνανται
φυλόπιδος κορέσασθαι ὁμοιΐου πολέμοιο!
πάντων μὲν κόρος ἐστί, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος,
μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο,
τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι,
ἢ πολέμου· Τρῶες δὲ μάχης ἀκόρητοι ἔασιν.
Ὣς εἰπών, τὰ μὲν ἔντε' ἀπὸ χροὸς αἱματόεντα
συλήσας, ἑτάροισι δίδου Μενέλαος ἀμύμων,
αὐτὸς δ' αὖτ' ἐξαῦτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη,
Ἔνθα οἱ υἱὸς ἐπᾶλτο Πυλαιμένεος βασιλῆος,
Ἁρπαλίων, ὅ ῥα πατρὶ φίλῳ ἕπετο πτολεμίξων
ἐς Τροίην· οὐδ' αὖτις ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν·
ὅς ῥα τότ' Ἀτρείδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ
ἐγγύθεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·
ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων,
πάντοσε παπταίνων, μήτις χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ.
Μηριόνης δ' ἀπιόντος ἵει χαλκήρε' ὀϊστόν·
καί ῥ' ἔβαλε γλουτὸν κάτα δεξιόν· αὐτὰρ ὀϊστὸς

Digitized by Google

ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ᾽ ὀστέον ἐξεπέρησεν.
ἑζόμενος δὲ κατ᾽ αὖθι, φίλων ἐν χερσὶν ἑταίρων,
θυμὸν ἀποπνείων, ὥςτε σκώληξ, ἐπὶ γαίῃ
κεῖτο ταθείς· ἐκ δ᾽ αἷμα μέλαν ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.
τὸν μὲν Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο·
ἐς δίφρον δ᾽ ἀνέσαντες ἄγον προτὶ Ἴλιον ἱρήν,
ἀχνύμενοι· μετὰ δέ σφι πατὴρ κίε, δάκρυα λείβων·
ποινὴ δ᾽ οὔτις παιδὸς ἐγίγνετο τεθνηῶτος.
Τοῦ δὲ Πάρις μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη·
ξεῖνος γάρ οἱ ἔην πολέσιν μετὰ Παφλαγόνεσσιν·
τοῦ ὅγε χωόμενος προΐει χαλκήρε᾽ ὀϊστόν.
ἦν δέ τις Εὐχήνωρ, Πολυΐδου μάντιος υἱός,
ἀφνειός τ᾽ ἀγαθός τε, Κορινθόθι οἰκία ναίων,
ὅς ῥ᾽ εὖ εἰδὼς Κῆρ᾽ ὀλοήν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινεν.
πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρων ἀγαθὸς Πολύϊδος,
νούσῳ ὑπ᾽ ἀργαλέῃ φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν,
ἢ μετ᾽ Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι·
τῷ ῥ᾽ ἅμα τ᾽ ἀργαλέην θωὴν ἀλέεινεν Ἀχαιῶν,
νοῦσόν τε στυγερήν, ἵνα μὴ πάθοι ἄλγεα θυμῷ.
τὸν βάλ᾽ ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος· ὦκα δὲ θυμὸς
ᾤχετ᾽ ἀπὸ μελέων, στυγερὸς δ᾽ ἄρα μιν σκότος εἷλεν.
Ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο·
Ἕκτωρ δ᾽ οὐκ ἐπέπυστο Διῒ φίλος, οὐδέ τι ᾔδη,
ὅττι ῥά οἱ νηῶν ἐπ᾽ ἀριστερὰ δηϊόωντο
λαοὶ ὑπ᾽ Ἀργείων· τάχα δ᾽ ἂν καὶ κῦδος Ἀχαιῶν
ἔπλετο· τοῖος γὰρ γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
ὤτρυν᾽ Ἀργείους, πρὸς δὲ σθένει αὐτὸς ἄμυνεν·
ἀλλ᾽ ἔχεν, ᾗ ταπρῶτα πύλας καὶ τεῖχος ἐσᾶλτο,
ῥηξάμενος Δαναῶν πυκινὰς στίχας ἀσπιστάων·
ἔνθ᾽ ἔσαν Αἴαντός τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου,
θῖν᾽ ἐφ᾽ ἁλὸς πολιῆς εἰρυμέναι· αὐτὰρ ὕπερθεν
τεῖχος ἐδέδμητο χθαμαλώτατον, ἔνθα μάλιστα
ζαχρηεῖς γίγνοντο μάχῃ αὐτοί τε καὶ ἵπποι.
Ἔνθα δὲ Βοιωτοὶ καὶ Ἰάονες ἑλκεχίτωνες,
Λοκροὶ καὶ Φθῖοι καὶ φαιδιμόεντες Ἐπειοί,

Digitized by Google

σπουδῇ ἐπαΐσσοντα νεῶν ἔχον. οὐδ' ἐδύναντο
ὦσαι ἀπὸ σφείων φλογὶ εἴκελον Ἕκτορα δῖον·
οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
ἦρχ' υἱὸς Πετεῶο, Μενεσθεύς· οἱ δ' ἅμ' ἕποντο
Φείδας τε Στιχίος τε βίας τ' ἐΰς· αὐτὰρ Ἐπειῶν
Φυλεΐδης τε Μέγης, Ἀμφίων τε Δρακίος τε.
πρὸ Φθίων δέ, Μέδων τε μενεπτόλεμός τε Ποδάρκης·
ἤτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θείοιο
ἔσκε, Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν
ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἄπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτας,
γνωτὸν μητρυιῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Ὀϊλεύς·
αὐτὰρ ὁ, Ἰφίκλοιο πάϊς τοῦ Φυλακίδαο·
οἱ μὲν πρὸ Φθίων μεγαθύμων θωρηχθέντες,
ναῦφιν ἀμυνόμενοι, μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο.
Αἴας δ' οὐκέτι πάμπαν, Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός,
ἵστατ' ἀπ' Αἴαντος Τελαμωνίου, οὐδ' ἠβαιόν·
ἀλλ' ὥςτ' ἐν νειῷ βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον,
ἶσον θυμὸν ἔχοντε, τιταίνετον· ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
πρυμνοῖσιν κεράεσσι πολὺς ἀνακηκίει ἱδρώς·
τὼ μέν τε ζυγὸν οἶον ἐΰξοον ἀμφὶς ἐέργει,
ἱεμένω κατὰ ὦλκα· τεμεῖ δέ τε τέλσον ἀρούρης·
ὣς τὼ παρβεβαῶτε μάλ' ἕστασαν ἀλλήλοιϊν.
ἀλλ' ἤτοι Τελαμωνιάδῃ πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ
λαοὶ ἕπονθ' ἕταροι, οἵ οἱ σάκος ἐξεδέχοντο,
ὁππότε μιν κάματός τε καὶ ἱδρὼς γούναθ' ἵκοιτο.
οὐδ' ἄρ' Ὀϊλιάδῃ μεγαλήτορι Λοκροὶ ἕποντο·
οὐ γάρ σφι σταδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ·
οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας ἱπποδασείας,
οὐδ' ἔχον ἀσπίδας εὐκύκλους καὶ μείλινα δοῦρα·
ἀλλ' ἄρα τόξοισιν καὶ ἐϋστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ
Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕποντο πεποιθότες· οἷσιν ἔπειτα
ταρφέα βάλλοντες, Τρώων ῥήγνυντο φάλαγγας.
δή ῥα τόθ' οἱ μὲν πρόσθε, σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
μάρναντο Τρωσίν τε καὶ Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ·

Digitized by Google

οἱ δ' ὄπιθεν βάλλοντες, ἐλάνθανον· οὐδέ τι χάρμη
Τρῶες μιμνήσκοντο· συνεκλόνεον γὰρ ὀϊστοί.
"Ἔνθα κε λευγαλέως νηῶν ἄπο καὶ κλισιάων
Τρῶες ἐχώρησαν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν,
εἰ μὴ Πουλυδάμας θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραστά
"Ἕκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραῤῥητοῖσι πιθέσθαι.
οὕνεκά τοι πέρι δῶκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα,
τοὔνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις περιΐδμεναι ἄλλων;
ἀλλ' οὔπως ἅμα πάντα δυνήσεαι αὐτὸς ἑλέσθαι.
ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα·
[ἄλλῳ δ' ὀρχηστύν, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν·]
ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τιθεῖ νόον εὐρύοπα Ζεὺς
ἐσθλόν, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἄνθρωποι·
καί τε πολέας ἐσάωσε, μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω.
αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
πάντη γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδηεν·
Τρῶες δὲ μεγάθυμοι, ἐπεὶ κατὰ τεῖχος ἔβησαν,
οἱ μὲν ἀφεστᾶσιν σὺν τεύχεσιν, οἱ δὲ μάχονται
παυρότεροι πλεόνεσσι, κεδασθέντες κατὰ νῆας.
ἀλλ' ἀναχασσάμενος κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους
ἔνθεν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαίμεθα βουλήν,
ἤ κεν ἐνὶ νήεσσι πολυκλήϊσι πέσωμεν,
αἴ κ' ἐθέλῃσι θεὸς δόμεναι κράτος, ἤ κεν ἔπειτα
πὰρ νηῶν ἔλθωμεν ἀπήμονες. ἦ γὰρ ἔγωγε
δείδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ
χρεῖος, ἐπεὶ παρὰ νηυσὶν ἀνὴρ ἆτος πολέμοιο
μίμνει, ὃν οὐκέτι πάγχυ μάχης σχήσεσθαι ὀΐω.
Ὣς φάτο Πουλυδάμας· ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπή
[αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε,]
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Πουλυδάμα, σὺ μὲν αὐτοῦ ἐρύκακε πάντας ἀρίστο
αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἶμι, καὶ ἀντιόω πολέμοιο·
αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὖτις, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω.

Digitized by Google

κεκληγώς, διὰ δὲ Τρώων πέτετ' ἠδ' ἐπικούρων.
οἱ δ' ἐς Πανθοίδην ἀγαπήνορα Πουλυδάμαντα
πάντες ἐπεσσεύοντ', ἐπεὶ Ἕκτορος ἔκλυον αὐδήν.
αὐτὰρ ὁ Δηΐφοβόν τε, βίην θ' Ἑλένοιο ἄνακτος,
Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα καὶ Ἄσιον, Ὑρτάκου υἱόν,
φοίτα ἀνὰ προμάχους διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι.
τοὺς δ' εὗρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας, οὐδ' ἀνολέθρους·
ἀλλ' οἱ μὲν δὴ νηυσὶν ἔπι πρύμνῃσιν Ἀχαιῶν
χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες·
οἱ δ' ἐν τείχει ἔσαν βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.
τὸν δὲ τάχ' εὗρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυοέσσης,
δῖον Ἀλέξανδρον, Ἑλένης πόσιν ἠϋκόμοιο,
θαρσύνονθ' ἑτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.
ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος προσέφη αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἠπεροπευτά!
ποῦ τοι Δηΐφοβός τε, βίη θ' Ἑλένοιο ἄνακτος,
Ἀσιάδης τ' Ἀδάμας ἠδ' Ἄσιος, Ὑρτάκου υἱός;
ποῦ δέ τοι Ὀθρυονεύς; νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης
Ἴλιος αἰπεινή· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
Ἕκτορ· ἐπεί τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάασθαι·
ἄλλοτε δή ποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο
μέλλω, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάλκιδα γείνατο μήτηρ.
ἐξ οὗ γὰρ παρὰ νηυσὶ μάχην ἤγειρας ἑταίρων,
ἐκ τοῦδ' ἐνθάδ' ἐόντες ὁμιλέομεν Δαναοῖσιν
νωλεμέως· ἕταροι δὲ κατέκταθεν, οὓς σὺ μεταλλᾷς.
οἴω Δηΐφοβός τε βίη θ' Ἑλένοιο ἄνακτος
οἴχεσθον, μακρῇσι τετυμμένω ἐγχείῃσιν
ἀμφοτέρω κατὰ χεῖρα· φόνον δ' ἤμυνε Κρονίων.
νῦν δ' ἄρχ', ὅππη σε κραδίη θυμός τε κελεύει·
ἡμεῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἅμ' ἑψόμεθ', οὐδέ τί φημι
ἀλκῆς δευήσεσθαι, ὅση δύναμίς γε πάρεστιν.
πὰρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι, καὶ ἐσσύμενον, πολεμίζειν.
Ὣς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως.
βὰν δ' ἴμεν, ἔνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν,

Digitized by Google

ἀμφί τε Κεβριόνην καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
Φάλκην Ὀρθαῖόν τε καὶ ἀντίθεον Πολυφήτην,
Πάλμυν τ' Ἀσκάνιόν τε, Μόρυν θ', υἷ' Ἱπποτίωνος·
οἵ ῥ' ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοὶ
ἠοῖ τῇ προτέρῃ· τότε δὲ Ζεὺς ὦρσε μάχεσθαι.
οἱ δ' ἴσαν, ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλῃ,
ἥ ῥά θ' ὑπὸ βροντῆς πατρὸς Διὸς εἶσι πέδονδε,
θεσπεσίῳ δ' ὁμάδῳ ἁλὶ μίσγεται, ἐν δέ τε πολλὰ
κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
κυρτὰ φαληριόωντα, πρὸ μέν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα·
ὣς Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι,
χαλκῷ μαρμαίροντες ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο.
Ἕκτωρ δ' ἡγεῖτο, βροτολοιγῷ ἶσος Ἄρηϊ,
Πριαμίδης· πρὸ ἕθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
ῥινοῖσιν πυκινήν· πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκός·
ἀμφί δέ οἱ κροτάφοισι φαεινὴ σείετο πήληξ.
πάντῃ δ' ἀμφὶ φάλαγγας ἐπειρᾶτο προποδίζων,
εἴ πώς οἱ εἴξειαν ὑπασπίδια προβιβῶντι·
ἀλλ' οὐ σύγχει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
Αἴας δὲ πρῶτος προκαλέσσατο, μακρὰ βιβάσθων·
  Δαιμόνιε, σχεδὸν ἐλθέ· τίη δειδίσσεαι αὔτως
Ἀργείους; οὔτοι τι μάχης ἀδαήμονές εἰμεν,
ἀλλὰ Διὸς μάστιγι κακῇ ἐδάμημεν Ἀχαιοί.
ἦ θήν πού τοι θυμὸς ἐέλπεται ἐξαλαπάξειν
νῆας· ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν.
ἦ κε πολὺ φθαίη εὐναιομένη πόλις ὑμὴ
χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε, περθομένη τε.
σοὶ δ' αὐτῷ φημὶ σχεδὸν ἔμμεναι, ὁππότε φεύγων
ἀρήσῃ Διΐ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν,
θάσσονας ἰρήκων ἔμεναι καλλίτριχας ἵππους,
οἵ σε πόλινδ' οἴσουσι, κονίοντες πεδίοιο.
  Ὣς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
αἰετὸς ὑψιπέτης· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς Ἀχαιῶν,
θάρσυνος οἰωνῷ· ὁ δ' ἀμείβετο φαίδιμος Ἕκτωρ·
  Αἶαν ἁμαρτοεπές, βουγάϊε, ποῖον ἔειπες!

Digitized by Google

εἰ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς παῖς αἰγιόχοιο
εἴην ἤματα πάντα, τέκοι δέ με πότνια Ἥρη,
τιοίμην δ', ὡς τίετ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
ὡς νῦν ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν
πᾶσι μάλ'· ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφήσεαι, αἴ κε ταλάσσῃς
μεῖναι ἐμὸν δόρυ μακρόν, ὅ τοι χρόα λειριόεντα
δάψει· ἀτὰρ Τρώων κορέεις κύνας ἠδ' οἰωνοὺς
δημῷ καὶ σάρκεσσι, πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
ἠχῇ θεσπεσίῃ, ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθεν.
Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐπίαχον, οὐδ' ἐλάθοντο
ἀλκῆς, ἀλλ' ἔμενον Τρώων ἐπιόντας ἀρίστους.
ἠχὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' αἰθέρα καὶ Διὸς αὐγάς.

Digitized by Google

Digitized by Google

ΙΛΙΑΔΟΣ Ξ.

Διὸς ἀπάτη.

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχή, πίνοντά περ ἔμπης
ἀλλ' Ἀσκληπιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Φράζεο, δῖε Μαχᾶον, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα·
μείζων δὴ παρὰ νηυσὶ βοὴ θαλερῶν αἰζηῶν.
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος αἴθοπα οἶνον,
εἰσόκε θερμὰ λοετρὰ ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη
θερμήνῃ, καὶ λούσῃ ἄπο βρότον αἱματόεντα·
αὐτὰρ ἐγὼν ἐλθὼν τάχα εἴσομαι ἐς περιωπήν.
Ὣς εἰπὼν σάκος εἷλε τετυγμένον υἷος ἑοῖο,
κείμενον ἐν κλισίῃ, Θρασυμήδεος ἱπποδάμοιο,
χαλκῷ παμφαῖνον· ὁ δ' ἔχ' ἀσπίδα πατρὸς ἑοῖο.
εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ·
στῆ δ' ἐκτὸς κλισίης, τάχα δ' εἴσιδεν ἔργον ἀεικές,
τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὄπισθεν,
Τρῶας ὑπερθύμους· ἐρέριπτο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν.
ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ·
ὀσσόμενον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα
αὔτως, οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδετέρωσε,
πρίν τινα κεκριμένον καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὖρον·
ὣς ὁ γέρων ὥρμαινε, δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν
διχθάδι', ἢ μεθ' ὅμιλον ἴοι Δαναῶν ταχυπώλων,

Digitized by Google

ἠὲ μετ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν.
ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
βῆναι ἐπ' Ἀτρείδην. οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον,
μαρνάμενοι· λάκε δέ σφι περὶ χροῒ χαλκὸς ἀτειρὴς,
νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
Νέστορι δὲ ξύμβληντο Διοτρεφέες βασιλῆες,
πὰρ νηῶν ἀνιόντες, ὅσοι βεβλήατο χαλκῷ,
Τυδείδης Ὀδυσεύς τε καὶ Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων.
πολλὸν γάρ ῥ' ἀπάνευθε μάχης εἰρύατο νῆες
θῖν' ἔφ' ἁλὸς πολιῆς· τὰς γὰρ πρώτας πεδίονδε
εἴρυσαν, αὐτὰρ τεῖχος ἐπὶ πρύμνῃσιν ἔδειμαν.
οὐδὲ γὰρ οὐδ', εὐρύς περ ἐών, ἐδυνήσατο πάσας
αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν· στείνοντο δὲ λαοί·
τῷ ῥα προκρόσσας ἔρυσαν, καὶ πλῆσαν ἁπάσης
ἠϊόνος στόμα μακρόν, ὅσον συνεέργαθον ἄκραι.
τῷ ῥ' οἵγ' ὀψείοντες ἀϋτῆς καὶ πολέμοιο,
ἔγχει ἐρειδόμενοι, κίον ἀθρόοι· ἄχνυτο δέ σφιν
θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν. ὁ δὲ ξύμβλητο γεραιός,
Νέστωρ, πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
τὸν καὶ φωνήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
τίπτε λιπὼν πόλεμον φθισήνορα δεῦρ' ἀφικάνεις;
δείδω, μὴ δή μοι τελέσῃ ἔπος ὄβριμος Ἕκτωρ,
ὥς ποτ' ἐπηπείλησεν ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων,
μὴ πρὶν πὰρ νηῶν προτὶ Ἴλιον ἀπονέεσθαι.
πρὶν πυρὶ νῆας ἐνιπρῆσαι, κτεῖναι δὲ καὶ αὐτούς.
κεῖνος τὼς ἀγόρευε· τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
ὢ πόποι, ἦ ῥα καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον, ὥσπερ Ἀχιλλεύς,
οὐδ' ἐθέλουσι μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
ἦ δὴ ταῦτά γ' ἑτοῖμα τετεύχαται, οὐδέ κεν ἄλλως
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης αὐτὸς παρατεκτήναιτο.
τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν,
ἄῤῥηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔσεσθαι·

Digitized by Google

οἱ δ' ἐπὶ νηυσὶ θοῇσι μάχην ἀλίαστον ἔχουσιν
νωλεμές· οὐδ' ἂν ἔτι γνοίης, μάλα περ σκοπιάζων,
ὁπποτέρωθεν Ἀχαιοὶ ὀρινόμενοι κλονέονται·
ὡς ἐπιμὶξ κτείνονται, ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἵκει.
ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
εἴ τι νόος ῥέξει· πόλεμον δ' οὐκ ἄμμε κελεύω
δύμεναι· οὐ γάρ πως βεβλημένον ἔστι μάχεσθαι.
Τὸν δ' αὖτε προςέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Νέστορ, ἐπειδὴ νηυσὶν ἔπι πρύμνῃσι μάχονται,
τεῖχος δ' οὐκ ἔχραισμε τετυγμένον, οὐδέ τι τάφρος,
ᾗ ἔπι πόλλ' ἔπαθον Δαναοί, ἔλποντο δὲ θυμῷ
ἄῤῥηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔσεσθαι.
οὕτω που Διῒ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι,
νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἄργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς.
ᾔδεα μὲν γὰρ ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν·
οἶδα δὲ νῦν, ὅτι τοὺς μὲν ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσιν
κυδάνει, ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδησεν.
ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης,
ἕλκωμεν, πάσας δὲ ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν·
ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὁρμίσσομεν, εἰςόκεν ἔλθῃ
νὺξ ἀβρότη, ἢν καὶ τῇ ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες· ἔπειτα δέ κεν ἐρυσαίμεθα νῆας ἁπάσας.
οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακόν, οὐδ' ἀνὰ νύκτα.
βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγῃ κακόν, ἠὲ ἁλώῃ.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προςέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Ἀτρείδη, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων!
οὐλόμεν', αἴθ' ὤφελλες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου
σημαίνειν, μηδ' ἄμμιν ἀνασσέμεν· οἷσιν ἄρα Ζεὺς
ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολυπεύειν
ἀργαλέους πολέμους, ὄφρα φθιόμεσθα ἕκαστος.
οὕτω δὴ μέμονας Τρώων πόλιν εὐρυάγυιαν
καλλείψειν, ἧς εἵνεκ' ὀϊζύομεν κακὰ πολλά;
σίγα, μήτις τ' ἄλλος Ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ

Digitized by Google

ὅςτις ἐπίσταιτο ᾗσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν,
σκηπτοῦχός τ' εἴη, καί οἱ πειθοίατο λαοὶ
τοσσοίδ', ὅσσοισιν σὺ μετ' Ἀργείοισιν ἀνάσσεις·
[νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες·]
ὃς κέλεαι, πολέμοιο συνεσταότος καὶ ἀϋτῆς,
νῆας ἐϋσσέλμους ἅλαδ' ἑλκέμεν, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται, ἐπικρατέουσί περ ἔμπης,
ἡμῖν δ' αἰπὺς ὄλεθρος ἐπιῤῥέπῃ. οὐ γὰρ Ἀχαιοὶ
σχήσουσιν πόλεμον, νηῶν ἅλαδ' ἑλκομενάων,
ἀλλ' ἀποπαπτανέουσιν, ἐρωήσουσι δὲ χάρμης.
ἔνθα κε σὴ βουλὴ δηλήσεται, ὄρχαμε λαῶν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
ὦ Ὀδυσσεῦ, μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ
ἀργαλέῃ· ἀτὰρ οὐ μὲν ἐγὼν ἀέκοντας ἄνωγα
νῆας ἐϋσσέλμους ἅλαδ' ἑλκέμεν υἷας Ἀχαιῶν.
νῦν δ' εἴη, ὃς τῆςδέ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι,
ἢ νέος, ἠὲ παλαιός· ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
ἐγγὺς ἀνήρ—οὐ δηθὰ ματεύσομεν—αἴ κ' ἐθέλητε
πείθεσθαι· καὶ μήτι κότῳ ἀγάσησθε ἕκαστος,
οὕνεκα δὴ γενεῆφι νεώτατός εἰμι μεθ' ὑμῖν·
πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι.
[Τυδέος, ὃν Θήβῃσι χυτὴ κατὰ γαῖα κάλυψεν.]
Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
ᾤκεον δ' Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
Ἄγριος ἠδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππότα Οἰνεύς,
πατρὸς ἐμοῖο πατήρ· ἀρετῇ δ' ἦν ἔξοχος αὐτῶν.
ἀλλ' ὁ μὲν αὐτόθι μεῖνε· πατὴρ δ' ἐμὸς Ἄργεϊ νάσθη,
πλαγχθείς· ὣς γάρ που Ζεὺς ἤθελε καὶ θεοὶ ἄλλοι.
Ἀδρήστοιο δ' ἔγημε θυγατρῶν, ναῖε δὲ δῶμα
ἀφνειὸν βιότοιο, ἅλις δέ οἱ ἦσαν ἄρουραι
πυροφόροι, πολλοὶ δὲ φυτῶν ἔσαν ὄρχατοι ἀμφίς,
πολλὰ δέ οἱ πρόβατ' ἔσκε· κέκαστο δὲ πάντας Ἀχαιοὺς
ἐγχείῃ· τὰ δὲ μέλλετ' ἀκουέμεν, ὡς ἐτεόν περ.
τῷ οὐκ ἄν με γένος γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φάντες,

Digitized by Google

μῦθον ἀτιμήσαιτε πεφασμένον, ὅν κ' εὖ εἴπω.
δεῦτ' ἴομεν πόλεμόνδε, καὶ οὐτάμενοί περ, ἀνάγκῃ.
ἔνθα δ' ἔπειτ' αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊοτῆτος,
ἐκ βελέων, μή πού τις ἐφ' ἕλκεϊ ἕλκος ἄρηται·
ἄλλους δ' ὀτρύνοντες ἐνήσομεν, οἳ τοπάρος περ
θυμῷ ἦρα φέροντες ἀφεστᾶσ', οὐδὲ μάχονται.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο·
βὰν δ' ἴμεν, ἦρχε δ' ἄρα σφιν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
ἀλλὰ μετ' αὐτοὺς ἦλθε, παλαιῷ φωτὶ ἐοικώς·
δεξιτερὴν δ' ἕλε χεῖρ' Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο,
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἀτρείδη, νῦν δή που Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ
γηθεῖ ἐνὶ στήθεσσι, φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν
δερκομένῳ· ἐπεὶ οὔ οἱ ἔνι φρένες, οὐδ' ἠβαιαί.
ἀλλ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλοιτο, θεὸς δέ ἑ σιφλώσειεν!
σοὶ δ' οὔπω μάλα πάγχυ θεοὶ μάκαρες κοτέουσιν·
ἀλλ' ἔτι που Τρώων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
εὐρὺ κονίσουσιν πεδίον· σὺ δ' ἐπόψεαι αὐτὸς
φεύγοντας προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
Ὣς εἰπὼν μέγ' ἄϋσεν, ἐπεσσύμενος πεδίοιο.
ὅσσον δ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
ἀνέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρηος·
τόσσην ἐκ στήθεσφιν ὄπα κρείων Ἐνοσίχθων
ἧκεν· Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ
καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
Ἥρη δ' εἰσεῖδε χρυσόθρονος ὀφθαλμοῖσιν
στᾶσ' ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ ῥίου· αὐτίκα δ' ἔγνω
τὸν μὲν ποιπνύοντα μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν,
αὐτοκασίγνητον καὶ δαέρα, χαῖρε δὲ θυμῷ·
Ζῆνα δ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς πολυπίδακος Ἴδης
ἥμενον εἰσεῖδε· στυγερὸς δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ.
μερμήριξε δ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
ὅππως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον αἰγιόχοιο.
ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή,

Digitized by Google

ἐλθεῖν εἰς Ἴδην, εὖ ἐντύνασαν ἓ αὐτήν,
εἴ πως ἱμείραιτο παραδραθέειν φιλότητι
ᾗ χροιῇ, τῷ δ' ὕπνον ἀπήμονά τε λιαρόν τε
χεύῃ ἐπὶ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσὶ πευκαλίμῃσιν.
βῆ δ' ἴμεν ἐς θάλαμον, τόν οἱ φίλος υἱὸς ἔτευξεν,
Ἥφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν
κληῗδι κρυπτῇ, τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῷγεν.
ἔνθ' ἥγ' εἰςελθοῦσα, θύρας ἐπέθηκε φαεινάς.
ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος
λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ,
ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ, τό ῥά οἱ τεθυωμένον ἦεν·
τοῦ καὶ κινυμένοιο Διὸς κατὰ χαλκοβατὲς δῶ,
ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετ' ἀϋτμή.
τῷ ῥ' ἥγε χρόα καλὸν ἀλειψαμένη, ἰδὲ χαίτας
πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαεινούς,
καλούς, ἀμβροσίους, ἐκ κράατος ἀθανάτοιο.
ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἑανὸν ἕσαθ', ὅν οἱ Ἀθήνη
ἔξυσ' ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά·
χρυσείης δ' ἐνετῇσι κατὰ στῆθος περονᾶτο.
ζώσατο δὲ ζώνην, ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν·
ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἧκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσιν,
τρίγληνα, μορόεντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.
κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο δῖα θεάων,
καλῷ, νηγατέῳ· λευκὸν δ' ἦν, ἠέλιος ὥς·
ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.
αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῒ θήκατο κόσμον,
βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο, καλεσσαμένη δ' Ἀφροδίτην,
τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν, πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο, φίλον τέκος, ὅ, ττι κεν εἴπω;
ἦέ κεν ἀρνήσαιο, κοτεσσαμένη τόγε θυμῷ,
οὕνεκ' ἐγὼ Δαναοῖσι, σὺ δὲ Τρώεσσιν ἀρήγεις;
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
Ἥρη, πρέσβα θεά, θύγατερ μεγάλοιο Κρόνοιο,

Digitized by Google

Τὴν δὲ δολοφρονέουσα προςηύδα πότνια Ἥρη·
δὸς νῦν μοι φιλότητα καὶ ἵμερον, ᾧτε σὺ πάντας
δαμνᾷ ἀθανάτους ἠδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους.
εἶμι γὰρ ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,
Ὠκεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
οἵ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐῢ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον,
δεξάμενοι Ῥείης, ὅτε τε Κρόνον εὐρύοπα Ζεὺς
γαίης νέρθε καθεῖσε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης·
τοὺς εἶμ' ὀψομένη, καί σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.
ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
εὐνῆς καὶ φιλότητος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
εἰ κείνω γ' ἐπέεσσι παραιπεπιθοῦσα φίλον κῆρ,
εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότητι,
αἰεί κέ σφι φίλη τε καὶ αἰδοίη καλεοίμην.
Τὴν δ' αὖτε προςέειπε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη·
οὐκ ἔστ', οὐδὲ ἔοικε, τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι·
Ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις.
Ἦ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα,
ποικίλον· ἔνθα δέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο·
ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς
πάρφασις, ἥτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.
τόν ῥά οἱ ἔμβαλε χερσίν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Τῆ νῦν, τοῦτον ἱμάντα τεῷ ἐγκάτθεο κόλπῳ,
ποικίλον, ᾧ ἔνι πάντα τετεύχαται· οὐδέ σέ φημι
ἄπρηκτόν γε νέεσθαι, ὅ, τι φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς.
Ὣς φάτο· μείδησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
μειδήσασα δ' ἔπειτα ἑῷ ἐγκάτθετο κόλπῳ.
Ἡ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
Ἥρη δ' ἀΐξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο,
Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα καὶ Ἠμαθίην ἐρατεινήν,
σεύατ' ἐφ' ἱπποπόλων Θρῃκῶν ὄρεα νιφόεντα,
ἀκροτάτας κορυφάς· οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖϊν·
ἐξ Ἀθόω δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσατο κυμαίνοντα,

ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Ὕπνε, ἄναξ πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων
ἦ μὲν δή ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν
πείθευ· ἐγὼ δέ κέ τοι ἰδέω χάριν ἤματα πάντα.
κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὄσσε φαεινώ,
αὐτίκ' ἐπεί κεν ἐγὼ παραλέξομαι ἐν φιλότητι.
δῶρα δέ τοι δώσω καλὸν θρόνον, ἄφθιτον αἰεί,
χρύσεον· Ἥφαιστος δέ κ' ἐμὸς παῖς ἀμφιγυήεις
τεύξει ἀσκήσας, ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἥσει,
τῷ κεν ἐπισχοίης λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε νήδυμος Ὕπνος·
Ἥρη, πρέσβα θεά, θύγατερ μεγάλοιο Κρόνοιο,
ἄλλον μέν κεν ἔγωγε θεῶν αἰειγενετάων
ῥεῖα κατευνήσαιμι, καὶ ἂν ποταμοῖο ῥέεθρα
Ὠκεανοῦ, ὅςπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται·
Ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε Κρονίονος ἆσσον ἱκοίμην,
οὐδὲ κατευνήσαιμ', ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύοι.
ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο τεὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμή,
ἤματι τῷ, ὅτε κεῖνος ὑπέρθυμος Διὸς υἱὸς
ἔπλεεν Ἰλιόθεν, Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξας.
ἤτοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο,
νήδυμος ἀμφιχυθείς· σὺ δέ οἱ κακὰ μήσαο θυμῷ,
ὄρσασ' ἀργαλέων ἀνέμων ἐπὶ πόντον ἀήτας·
καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὐναιομένην ἀπένεικας,
νόσφι φίλων πάντων. ὁ δ' ἐπεγρόμενος χαλέπαινεν,
ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεούς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
ζήτει· καί κέ μ' ἄϊστον ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ,
εἰ μὴ Νὺξ δμήτειρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν·
τὴν ἱκόμην φεύγων· ὁ δ' ἐπαύσατο, χωόμενός περ.
ἅζετο γάρ, μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι.
νῦν αὖ τοῦτό μ' ἄνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσσαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶπις πότνια Ἥρη·
Ὕπνε, τίη δὲ σὺ ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς;
ἦ φῄς, ὣς Τρώεσσιν ἀρηξέμεν εὐρύοπα Ζῆ–
ν', ὡς Ἡρακλῆος περιχώσατο, παιδὸς ἑοῖο;

Digitized by Google

ἀλλ' ἴθ', ἐγὼ δέ κέ τοι Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων
δώσω ὀπυιέμεναι, καὶ σὴν κεκλῆσθαι ἄκοιτιν.
[Πασιθέην, ἧς αἰὲν ἐέλδεαι ἤματα πάντα.]
  Ὣς φάτο· χήρατο δ' Ὕπνος, ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα·
ἄγρει νῦν μοι ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ·
χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἕλε χθόνα πουλυβότειραν,
τῇ δ' ἑτέρῃ ἅλα μαρμαρέην· ἵνα νῶϊν ἅπαντες
μάρτυροι ὦσ' οἱ ἔνερθε θεοί, Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες·
ἦ μὲν ἐμοὶ δώσειν Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων,
Πασιθέην, ἧς αὐτὸς ἐέλδομαι ἤματα πάντα.
  Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
ὤμνυε δ', ὡς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας
τοὺς Ὑποταρταρίους, οἳ Τιτῆνες καλέονται.
αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὄμοσέν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον,
τὼ βήτην, Λήμνου τε καὶ Ἴμβρου ἄστυ λιπόντε,
ἠέρα ἑσσαμένω, ῥίμφα πρήσσοντε κέλευθον.
Ἴδην δ' ἱκέσθην πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,
Λεκτόν, ὅθι πρῶτον λιπέτην ἅλα· τὼ δ' ἐπὶ χέρσου
βήτην· ἀκροτάτη δὲ ποδῶν ὕπο σείετο ὕλη.
ἔνθ' Ὕπνος μὲν ἔμεινε, πάρος Διὸς ὄσσε ἰδέσθαι,
εἰς ἐλάτην ἀναβὰς περιμήκετον, ἣ τότ' ἐν Ἴδῃ
μακροτάτη πεφυυῖα δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν·
ἔνθ' ἧστ' ὄζοισιν πεπυκασμένος εἰλατίνοισιν,
ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἥντ' ἐν ὄρεσσιν
χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν.
  Ἥρη δὲ κραιπνῶς προσεβήσετο Γάργαρον ἄκρον
Ἴδης ὑψηλῆς· ἴδε δὲ νεφεληγερέτα Ζεύς.
ὡς δ' ἴδεν, ὥς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν,
οἷον ὅτε πρῶτόν περ ἐμισγέσθην φιλότητι,
εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας.
στῆ δ' αὐτῆς προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
  Ἥρη, πῇ μεμαυῖα κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνεις,
ἵπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἅρματα, τῶν κ' ἐπιβαίης.
  Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
ἔρχομαι ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,

Digitized by Google

Ὠκεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
οἵ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐῢ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον·
τοὺς εἶμ' ὀψομένη, καί σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.
ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
εὐνῆς καὶ φιλότητος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
ἵπποι δ' ἐν πρυμνωρείῃ πολυπίδακος Ἴδης
ἑστᾶσ', οἵ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν.
νῦν δὲ σεῦ εἵνεκα δεῦρο κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνω,
μήπως μοι μετέπειτα χολώσεαι, αἴ κε σιωπῇ
οἴχωμαι πρὸς δῶμα βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προςέφη νεφεληγερέτα Ζεύ
Ἥρη, κεῖσε μὲν ἔστι καὶ ὕστερον ὁρμηθῆναι·
νῶϊ δ', ἄγ', ἐν φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε.
οὐ γάρ πώποτέ μ' ὧδε θεᾶς ἔρος, οὐδὲ γυναικὸς,
θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσεν·
οὐδ' ὁπότ' ἠρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο,
ἣ τέκε Πειρίθοον, θεόφιν μήστωρ' ἀτάλαντον·
οὐδ' ὅτε περ Δανάης καλλισφύρου Ἀκρισιώνης
ἣ τέκε Περσῆα, πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν·
οὐδ' ὅτε Φοίνικος κούρης τηλεκλειτοῖο,
ἣ τέκε μοι Μίνω τε καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν·
οὐδ' ὅτε περ Σεμέλης, οὐδ' Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ,
ἥ ῥ' Ἡρακλῆα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα·
ἡ δὲ Διώνυσον Σεμέλη τέκε, χάρμα βροτοῖσιν·
οὐδ' ὅτε Δήμητρος καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης·
οὐδ' ὁπότε Λητοῦς ἐρικυδέος, οὐδὲ σεῦ αὐτῆς·
ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.
Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προςηύδα πότνια Ἥρη·
αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
εἰ νῦν ἐν φιλότητι λιλαίεαι εὐνηθῆναι
Ἴδης ἐν κορυφῇσι, τὰ δὲ προπέφανται ἅπαντα·
πῶς κ' ἔοι, εἴ τις νῶϊ θεῶν αἰειγενετάων
εὕδοντ' ἀθρήσειε, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθὼν

Digitized by Google

ἀλλ' εἰ δή ῥ' ἐθέλεις, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
ἔστιν τοι θάλαμος, τόν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν,
Ἥφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν·
ἔνθ' ἴομεν κείοντες, ἐπεί νύ τοι εὔαδεν εὐνή.
  Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἥρη, μήτε θεῶν τόγε δείδιθι, μήτε τιν' ἀνδρῶν,
ὄψεσθαι· τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω,
χρύσεον· οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι Ἠέλιός περ,
οὗτε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι.
  Ἦ ῥα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἣν παράκοιτιν·
τοῖσι δ' ὑπὸ χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην,
λωτόν θ' ἑρσήεντα ἰδὲ κρόκον ἠδ' ὑάκινθον,
πυκνὸν καὶ μαλακόν, ὃς ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἔεργεν
τῷ ἔνι λεξάσθην, ἐπὶ δὲ νεφέλην ἕσσαντο
καλήν, χρυσείην· στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔερσαι.
  Ὣς ὁ μὲν ἀτρέμας εὗδε πατὴρ ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ,
ὕπνῳ καὶ φιλότητι δαμείς, ἔχε δ' ἀγκὰς ἄκοιτιν,
βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν νήδυμος Ὕπνος,
ἀγγελίην ἐρέων γαιηόχῳ Ἐννοσιγαίῳ.
ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
  Πρόφρων νῦν Δαναοῖσι, Ποσείδαον, ἐπάμυνε,
καί σφιν κῦδος ὄπαζε μίνυνθά περ, ὄφρ' ἔτι εὕδει
Ζεύς· ἐπεὶ αὐτῷ ἐγὼ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψα·
Ἥρη δ' ἐν φιλότητι παρήπαφεν εὐνηθῆναι.
  Ὣς εἰπὼν ὁ μὲν ᾤχετ' ἐπὶ κλυτὰ φῦλ' ἀνθρώπων
τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνῆκεν ἀμυνέμεναι Δαναοῖσιν.
αὐτίκα δ' ἐν πρώτοισι μέγα προθορὼν ἐκέλευσεν·
  Ἀργεῖοι, καὶ δ' αὖτε μεθίεμεν Ἕκτορι νίκην,
Πριαμίδῃ, ἵνα νῆας ἕλῃ, καὶ κῦδος ἄρηται;
ἀλλ' ὁ μὲν οὕτω φησί, καὶ εὔχεται, οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς
νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσι μένει κεχολωμένος ἦτορ.
κείνου δ' οὔτι λίην ποθὴ ἔσσεται, εἴ κεν οἱ ἄλλοι
ἡμεῖς ὀτρυνώμεθ' ἀμυνέμεν ἀλλήλοισιν.
ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα παντες.
ἀσπίδες ὅσσαι ἄρισται ἐνὶ στρατῷ ἠδὲ μέγισται,

Digitized by Google

ἑσσάμενοι, κεφαλὰς δὲ παναίθῃσιν κορύθεσσιν
κρύψαντες, χερσίν τε τὰ μακρότατ' ἔγχε' ἑλόντες,
ἴομεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἡγήσομαι, οὐδ' ἔτι φημὶ
Ἕκτορα Πριαμίδην μενέειν, μάλα περ μεμαῶτα.
[ὃς δέ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὤμῳ,
χείρονι φωτὶ δότω, ὁ δ' ἐν ἀσπίδι μείζονι δύτω.]
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο.
τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον, οὐτάμενοί περ,
Τυδείδης Ὀδυσεύς τε καὶ Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων·
οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας, Ἀρήϊα τεύχε' ἄμειβον.
ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρηα δὲ χείρονι δόσκεν.
αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἕσσαντο περὶ χροῒ νώροπα χαλκόν,
βάν ῥ' ἴμεν· ἦρχε δ' ἄρα σφι Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
δεινὸν ἄορ τανύηκες ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ,
εἴκελον ἀστεροπῇ· τῷ δ' οὐ θέμις ἐστὶ μιγῆναι
ἐν δαῒ λευγαλέῃ, ἀλλὰ δέος ἰσχάνει ἄνδρας.
Τρῶας δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐκόσμει φαίδιμος Ἕκτωρ.
δή ῥα τότ' αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο τάνυσσαν
κυανοχαῖτα Ποσειδάων καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ,
ἤτοι ὁ μὲν Τρώεσσιν, ὁ δ' Ἀργείοισιν ἀρήγων.
ἐκλύσθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλισίας τε νέας τε
Ἀργείων· οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοάᾳ ποτὶ χέρσον,
ποντόθεν ὀρνύμενον πνοιῇ Βορέω ἀλεγεινῇ·
οὔτε πυρὸς τόσσος γε πέλει βρόμος αἰθομένοιο,
οὔρεος ἐν βήσσῃς, ὅτε τ' ὤρετο καιέμεν ὕλην·
οὔτ' ἄνεμος τόσσον γε ποτὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν
ἠπύει, ὅςτε μάλιστα μέγα βρέμεται χαλεπαίνων·
ὅσση ἄρα Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἔπλετο φωνή,
δεινὸν ἀϋσάντων, ὅτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Αἴαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε φαίδιμος Ἕκτωρ
ἔγχει, ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰθύ οἱ, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
τῇ ῥα δύω τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην,
ἤτοι ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φασγάνου ἀργυροήλου·
τώ οἱ ῥυσάσθην τέρενα χρόα. χώσατο δ' Ἕκτωρ,

Digitized by Google

ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός.
ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων.
τὸν μὲν ἔπειτ' ἀπιόντα μέγας Τελαμώνιος Αἴας
χερμαδίῳ, τά ῥα πολλά, θοάων ἔχματα νηῶν,
πὰρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο· τῶν ἓν ἀείρας
στῆθος βεβλήκειν ὑπὲρ ἄντυγος, ἀγχόθι δειρῆς·
στρόμβον δ' ὣς ἔσσευε βαλών, περὶ δ' ἔδραμε πάντῃ.
ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ πληγῆς πατρὸς Διὸς ἐξερίπῃ δρῦς
πρόρριζος, δεινὴ δὲ θεείου γίγνεται ὀδμὴ
ἐξ αὐτῆς· τὸν δ' οὔπερ ἔχει θράσος, ὅς κεν ἴδηται,
ἐγγὺς ἐών· χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγάλοιο κεραυνός·
ὣς ἔπεσ' Ἕκτορος ὦκα χαμαὶ μένος ἐν κονίῃσιν.
χειρὸς δ' ἔκβαλεν ἔγχος, ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπὶς ἑάφθη,
καὶ κόρυς· ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον υἷες Ἀχαιῶν,
ἐλπόμενοι ἐρύεσθαι, ἀκόντιζον δὲ θαμειὰς
αἰχμάς· ἀλλ' οὔτις ἐδυνήσατο ποιμένα λαῶν
οὐτάσαι, οὐδὲ βαλεῖν· πρὶν γὰρ περίβησαν ἄριστοι,
Πουλυδάμας τε καὶ Αἰνείας καὶ δῖος Ἀγήνωρ,
Σαρπηδών τ', ἀρχὸς Λυκίων, καὶ Γλαῦκος ἀμύμων·
τῶν δ' ἄλλων οὔτις εὖ ἀκήδεσεν, ἀλλὰ πάροιθεν
ἀσπίδας εὐκύκλους σχέθον αὐτοῦ. τὸν δ' ἄρ' ἑταῖροι
χερσὶν ἀείραντες φέρον ἐκ πόνου, ὄφρ' ἵκεθ' ἵππους
ὠκέας, οἵ οἱ ὄπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
ἕστασαν, ἡνίοχόν τε καὶ ἅρματα ποικίλ' ἔχοντες·
οἳ τόνγε προτὶ ἄστυ φέρον βαρέα στενάχοντα.
  Ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο,
Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς,
ἔνθα μιν ἐξ ἵππων πέλασαν χθονί, κὰδ δὲ οἱ ὕδωρ
χεῦαν· ὁ δ' ἀμπνύνθη, καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν
ἑζόμενος δ' ἐπὶ γοῦνα, κελαινεφὲς αἷμ' ἀπέμεσσεν·
αὖτις δ' ἐξοπίσω πλῆτο χθονί, τὼ δέ οἱ ὄσσε
νὺξ ἐκάλυψε μέλαινα· βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα.
  Ἀργεῖοι δ' ὡς οὖν ἴδον Ἕκτορα νόσφι κιόντα,
μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.

Digitized by Google

ἔνθα πολὺ πρώτιστος Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας
Σάτνιον οὔτασε δουρὶ μετάλμενος ὀξυόεντι,
Ἠνοπίδην, ὃν ἄρα Νύμφη τέκε νηῒς ἀμύμων
Ἤνοπι βουκολέοντι παρ' ὄχθας Σατνιόεντος·
τὸν μὲν Ὀϊλιάδης δουρικλυτός, ἐγγύθεν ἐλθών,
οὖτα κατὰ λαπάρην· ὁ δ' ἀνετράπετ', ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
τῷ δ' ἐπὶ Πουλυδάμας ἐγχέσπαλος ἦλθεν ἀμύντωρ
Πανθοΐδης· βάλε δὲ Προθοήνορα δεξιὸν ὦμον,
υἱὸν Ἀρηϊλύκοιο· δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
ἔσχεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
Πουλυδάμας δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν ἀΰσας·
Οὐ μὰν αὖτ' ὀΐω μεγαθύμου Πανθοΐδαο
χειρὸς ἄπο στιβαρῆς ἅλιον πηδῆσαι ἄκοντα,
ἀλλά τις Ἀργείων κόμισε χροΐ· καί μιν ὀΐω
αὐτῷ σκηπτόμενον κατίμεν δόμον Ἄϊδος εἴσω.
Ὣς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο·
Αἴαντι δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν,
τῷ Τελαμωνιάδῃ· τοῦ γὰρ πέσεν ἄγχι μάλιστα.
καρπαλίμως δ' ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Πουλυδάμας δ' αὐτὸς μὲν ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν,
λικριφὶς ἀΐξας· κόμισεν δ' Ἀντήνορος υἱός,
Ἀρχέλοχος· τῷ γάρ ῥα θεοὶ βούλευσαν ὄλεθρον.
τὸν ῥ' ἔβαλεν, κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ,
νείατον ἀστράγαλον· ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
τοῦ δὲ πολὺ πρότερον κεφαλή, στόμα τε, ῥῖνές τε
οὔδεϊ πλῆντ', ἤπερ κνῆμαι καὶ γοῦνα πεσόντος.
Αἴας δ' αὖτ' ἐγέγωνεν ἀμύμονι Πουλυδάμαντι·
Φράζεο, Πουλυδάμα, καί μοι νημερτὲς ἔνισπε·
ἦ ῥ' οὐχ οὗτος ἀνὴρ Προθοήνορος ἀντὶ πεφάσθαι
ἄξιος; οὐ μέν μοι κακὸς εἴδεται, οὐδὲ κακῶν ἔξ,
ἀλλὰ κασίγνητος Ἀντήνορος ἱπποδάμοιο,
ἢ παῖς· αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἐῴκει.
Ἦ ῥ', εὖ γιγνώσκων· Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμόν.
ἔνθ' Ἀκάμας Πρόμαχον Βοιώτιον οὔτασε δουρί,

Digitized by Google

ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαώς· ὁ δ' ὕφελκε ποδοῖϊν.
τῷ δ' Ἀκάμας ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν ἀΰσας·
Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἀπειλάων ἀκόρητοι!
οὔ θην οἴοισίν γε πόνος τ' ἔσεται καὶ ὀϊζὺς
ἡμῖν, ἀλλά ποθ' ὧδε κατακτανέεσθε καὶ ὔμμες.
φράζεσθ', ὡς ὑμῖν Πρόμαχος δεδμημένος εὕδει
ἔγχει ἐμῷ· ἵνα μήτι κασιγνήτοιό γε ποινὴ
δηρὸν ἄτιτος ἔῃ. τῷ καί κέ τις εὔχεται ἀνὴρ
γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα λιπέσθαι.
Ὣς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο.
Πηνέλεῳ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν·
ὡρμήθη δ' Ἀκάμαντος· ὁ δ' οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωὴν
Πηνελέοιο ἄνακτος· ὁ δ' οὔτασεν Ἰλιονῆα,
υἱὸν Φόρβαντος πολυμήλου, τόν ῥα μάλιστα
Ἑρμείας Τρώων ἐφίλει, καὶ κτῆσιν ὄπασσεν·
τῷ δ' ἄρ' ὑπὸ μήτηρ μοῦνον τέκεν Ἰλιονῆα·
τὸν τόθ' ὑπ' ὀφρύος οὖτα κατ' ὀφθαλμοῖο θέμεθλα,
ἐκ δ' ὦσε γλήνην· δόρυ δ' ὀφθαλμοῖο διαπρὸ
καὶ διὰ ἰνίου ἦλθεν· ὁ δ' ἕζετο, χεῖρε πετάσσας
ἄμφω. Πηνέλεως δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
αὐχένα μέσσον ἔλασσεν, ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε,
αὐτῇ σὺν πήληκι, κάρη· ἔτι δ' ὄβριμον ἔγχος
ἦεν ἐν ὀφθαλμῷ· ὁ δὲ φῆ, κώδειαν ἀνασχών,
πέφραδέ τε Τρώεσσι, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
Εἰπέμεναί μοι, Τρῶες, ἀγαυοῦ Ἰλιονῆος
πατρὶ φίλῳ καὶ μητρί, γοήμεναι ἐν μεγάροισιν
οὐδὲ γὰρ ἡ Προμάχοιο δάμαρ Ἀλεγηνορίδαο
ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται, ὁππότε κεν δὴ
ἐκ Τροίης σὺν νηυσὶ νεώμεθα κοῦροι Ἀχαιῶν.
Ὣς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπη φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν
ἤρατ', ἐπεί ῥ' ἔκλινε μάχην κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
Αἴας ῥα πρῶτος Τελαμώνιος Ὕρτιον οὖτα,

Digitized by Google

Γυρτιάδην, Μυσῶν ἡγήτορα καρτεροθύμων·
Φάλκην δ' Ἀντίλοχος καὶ Μέρμερον ἐξενάριξεν·
Μηριόνης δὲ Μόρυν τε καὶ Ἱπποτίωνα κατέκτα·
Τεῦκρος δὲ Προθόωνά τ' ἐνήρατο καὶ Περιφήτην·
Ἀτρείδης δ' ἄρ' ἔπειθ' Ὑπερήνορα, ποιμένα λαῶν,
οὖτα κατὰ λαπάρην, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσσεν
δηώσας· ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην ὠτειλὴν
ἔσσυτ' ἐπειγομένη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
πλείστους δ' Αἴας εἷλεν, Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός·
οὐ γάρ οἵ τις ὁμοῖος ἐπισπέσθαι ποσὶν ἦεν,
ἀνδρῶν τρεσσάντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὄρσῃ.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ο.

Παλίωξις παρὰ τῶν νεῶν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Δαναῶν ὑπὸ χερσίν,
οἱ μὲν δὴ παρ' ὄχεσφιν ἐρητύοντο μένοντες,
χλωροὶ ὑπαὶ δείους, πεφοβημένοι· ἔγρετο δὲ Ζεὺς
Ἴδης ἐν κορυφῇσι παρὰ χρυσοθρόνου Ἥρης.
στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας, ἴδε δὲ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς,
τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὄπισθεν,
Ἀργείους· μετὰ δέ σφι Ποσειδάωνα ἄνακτα.
Ἕκτορα δ' ἐν πεδίῳ ἴδε κείμενον· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
εἵαθ'· ὁ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι, κῆρ ἀπινύσσων,
αἷμ' ἐμέων· ἐπεὶ οὔ μιν ἀφαυρότατος βάλ' Ἀχαιῶν.
τὸν δὲ ἰδὼν ἐλέησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδὼν Ἥρην πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἦ μάλα δὴ κακότεχνος, ἀμήχανε, σὸς δόλος, Ἥρη,
Ἕκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης, ἐφόβησε δὲ λαούς.
οὐ μὰν οἶδ', εἰ αὖτε κακοῤῥαφίης ἀλεγεινῆς
πρώτη ἐπαύρηαι, καί σε πληγῇσιν ἱμάσσω.
ἦ οὐ μέμνῃ, ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν, ἐκ δὲ ποδοῖϊν
ἄκμονας ἧκα δύω, περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἴηλα
χρύσεον, ἄῤῥηκτον; σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν
ἐκρέμω· ἠλάστεον δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὄλυμπον,

Digitized by Google

λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδόν· ὃν δὲ λάβοιμι,
ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, ὄφρ' ἂν ἵκηται
γῆν ὀλιγηπελέων· ἐμὲ δ' οὐδ' ὧς θυμὸν ἀνίει
ἀζηχὴς ὀδύνη Ἡρακλῆος θείοιο,
τὸν σὺ ξὺν Βορέῃ ἀνέμῳ πεπιθοῦσα θυέλλας,
πέμψας ἐπ' ἀτρύγετον πόντον, κακὰ μητιόωσα,
καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὐναιομένην ἀπένεικας·
τὸν μὲν ἐγὼν ἔνθεν ῥυσάμην, καὶ ἀνήγαγον αὖτις
Ἄργος ἐς ἱππόβοτον, καὶ πολλά περ ἀθλήσαντα.
τῶν σ' αὖτις μνήσω, ἵν' ἀπολλήξῃς ἀπατάων·
ὄφρα ἴδῃ, ἤν τοι χραίσμῃ φιλότης τε καὶ εὐνή,
ἣν ἐμίγης ἐλθοῦσα θεῶν ἄπο, καί μ' ἀπάτησας.
Ὣς φάτο· ῥίγησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅςτε μέγιστος
ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν·
σή θ' ἱερὴ κεφαλὴ καὶ νωΐτερον λέχος αὐτῶν
κουρίδιον, τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγώ ποτε μὰψ ὀμόσαιμι·
μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
πημαίνει Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει·
ἀλλά που αὐτὸν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
τειρομένους δ' ἐπὶ νηυσὶν ἰδὼν ἐλέησεν Ἀχαιούς.
αὐτάρ τοι καὶ κείνῳ ἐγὼ παραμυθησαίμην,
τῇ ἴμεν, ᾗ κεν δὴ σύ, Κελαινεφές, ἡγεμονεύῃς.
Ὣς φάτο· μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
καί μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Εἰ μὲν δὴ σύγ' ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
ἶσον ἐμοὶ φρονέουσα μετ' ἀθανάτοισι καθίζοις,
τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλῃ,
αἶψα μεταστρέψειε νόον, μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ.
ἀλλ' εἰ δή ῥ' ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις,
ἔρχεο νῦν μετὰ φῦλα θεῶν, καὶ δεῦρο κάλεσσον
Ἶρίν τ' ἐλθέμεναι καὶ Ἀπόλλωνα κλυτότοξον·

Digitized by Google

ἔλθῃ, καὶ εἴπῃσι Ποσειδάωνι ἄνακτι,
παυσάμενον πολέμοιο, τὰ ἃ πρὸς δώμαθ' ἱκέσθαι·
Ἕκτορα δ' ὀτρύνῃσι μάχην ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων,
αὖτις δ' ἐμπνεύσῃσι μένος, λελάθῃ δ' ὀδυνάων,
αἳ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας, αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
αὖτις ἀποστρέψῃσιν, ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόρσας·
φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσιν
Πηλείδεω Ἀχιλῆος. ὁ δ' ἀνστήσει ὃν ἑταῖρον,
Πάτροκλον· τὸν δὲ κτενεῖ ἔγχεϊ φαίδιμος Ἕκτωρ
Ἰλίου προπάροιθε, πολέας ὀλέσαντ' αἰζηοὺς
τοὺς ἄλλους, μετὰ δ', υἱὸν ἐμὸν Σαρπηδόνα δῖον.
τοῦ δὲ χολωσάμενος κτενεῖ Ἕκτορα δῖος Ἀχιλλεύς.
ἐκ τοῦ δ' ἂν τοι ἔπειτα παλίωξιν παρὰ νηῶν
αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερές, εἰσόκ' Ἀχαιοὶ
Ἴλιον αἰπὺ ἕλοιεν, Ἀθηναίης διὰ βουλάς.
τοπρὶν δ' οὔτ' ἄρ' ἐγὼ παύω χόλον, οὔτε τιν' ἄλλον
ἀθανάτων Δαναοῖσιν ἀμυνέμεν ἐνθάδ' ἐάσω,
πρίν γε τὸ Πηλείδαο τελευτηθῆναι ἐέλδωρ·
ὥς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῷ δ' ἐπένευσα κάρητι,
ἤματι τῷ, ὅτ' ἐμεῖο θεὰ Θέτις ἥψατο γούνων,
λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
  Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὄλυμπον.
ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀΐξῃ νόος ἀνέρος, ὅστ' ἐπὶ πολλὴν
γαῖαν ἐληλουθώς, φρεσὶ πυκαλίμῃσι νοήσῃ·
ἔνθ' εἴην, ἢ ἔνθα· μενοινήῃσί τε πολλά·
ὣς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο πότνια Ἥρη,
ἵκετο δ' αἰπὺν Ὄλυμπον. ὁμηγερέεσσι δ' ἐπῆλθεν
ἀθανάτοισι θεοῖσι Διὸς δόμῳ· οἱ δὲ ἰδόντες
πάντες ἀνήϊξαν, καὶ δεικανόωντο δέπασσιν.
ἡ δ' ἄλλους μὲν ἔασε, Θέμιστι δὲ καλλιπαρῄῳ
δέκτο δέπας· πρώτη γὰρ ἐναντίη ἦλθε θέουσα·
καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
  Ἥρη, τίπτε βέβηκας, ἀτυζομένῃ δὲ ἔοικας;

Digitized by Google

Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
μή με, θεὰ Θέμι, ταῦτα διείρεο· οἶσθα καὶ αὐτή,
οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής.
ἀλλὰ σύγ' ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἔνι δαιτὸς ἐΐσης·
ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσεαι ἀθανάτοισιν,
οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφαύσκεται· οὐδέ τί φημι
πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, οὔτε βροτοῖσιν,
οὔτε θεοῖς, εἴπερ τις ἔτι νῦν δαίνυται εὔφρων.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσα καθέζετο πότνια Ἥρη
ὤχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοί· ἡ δ' ἐγέλασσεν
χείλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν
ἰάνθη· πᾶσιν δὲ νεμεσσηθεῖσα μετηύδα·
Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες!
ἢ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν, ἆσσον ἰόντες,
ἢ ἔπει ἠὲ βίῃ· ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει,
οὐδ' ὄθεται· φησὶν γὰρ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
κάρτεΐ τε σθένεΐ τε διακριδὸν εἶναι ἄριστος.
τῷ ἔχεθ', ὅ, ττι κεν ὔμμι κακὸν πέμπῃσιν ἑκάστῳ.
ἤδη γὰρ νῦν ἔλπομ' Ἄρηΐ γε πῆμα τετύχθαι·
υἱὸς γάρ οἱ ὄλωλε μάχῃ ἔνι, φίλτατος ἀνδρῶν,
Ἀσκάλαφος, τόν φησιν ὃν ἔμμεναι ὄβριμος Ἄρης.
Ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ Ἄρης θαλερὼ πεπλήγετο μηρὼ
χερσὶ καταπρηνέσσ', ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα·
Μὴ νῦν μοι νεμεσήσετ', Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
τίσασθαι φόνον υἷος, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
εἴπερ μοι καὶ μοῖρα, Διὸς πληγέντι κεραυνῷ
κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι μεθ' αἵματι καὶ κονίῃσιν.
Ὣς φάτο· καί ῥ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε
ζευγνύμεν· αὐτὸς δ' ἔντε' ἐδύσετο παμφανόωντα.
ἔνθα κ' ἔτι μείζων τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος
πὰρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη,
εἰ μὴ Ἀθήνη, πᾶσι περιδδείσασα θεοῖσιν,
ὦρτο διὲκ προθύρου, λίπε δὲ θρόνον, ἔνθα θάασσεν.
τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυθ' εἵλετο καὶ σάκος ὤμων,

Digitized by Google

ἔγχος δ' ἵστησε στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ἑλοῦσα
χάλκεον· ἡ δ' ἐπέεσσι καθάπτετο θοῦρον Ἄρηα·
Μαινόμενε, φρένας ἠλέ, διέφθορας; ἦ νύ τοι αὔτως
οὔατ' ἀκουέμεν ἐστί, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς.
οὐκ ἀΐεις, ἅ,τε φησὶ θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
ἣ δὴ νῦν πὰρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου εἰλήλουθεν;
ἦ ἐθέλεις αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας κακὰ πολλὰ
ἂψ ἴμεν Οὔλυμπόνδε, καὶ ἀχνύμενός περ, ἀνάγκῃ,
αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φυτεῦσαι;
αὐτίκα γὰρ Τρῶας μὲν ὑπερθύμους καὶ Ἀχαιοὺς
λείψει, ὁ δ' ἡμέας εἶσι κυδοιμήσων ἐς Ὄλυμπον·
μάρψει δ' ἑξείης, ὅς τ' αἴτιος, ὅς τε καὶ οὐκί.
τῷ σ' αὖ νῦν κέλομαι μεθέμεν χόλον υἷος ἑῆος.
ἤδη γάρ τις, τοῦγε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων,
ἢ πέφατ', ἢ καὶ ἔπειτα πεφήσεται· ἀργαλέον δέ.
πάντων ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε τόκον τε.
Ὣς εἰποῦσ' ἵδρυσε θρόνῳ ἔνι θοῦρον Ἄρηα.
Ἥρη δ' Ἀπόλλωνα καλέσσατο δώματος ἐκτός,
Ἰρίν θ', ἥτε θεοῖσι μετ' ἄγγελος ἀθανάτοισιν·
καί σφεας φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ζεὺς σφὼ εἰς Ἴδην κέλετ' ἐλθέμεν ὅττι τάχιστα·
αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθητε, Διός τ' εἰς ὦπα ἴδησθε,
ἕρδειν ὅ,ττι κε κεῖνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσα, πάλιν κίε πότνια Ἥρη·
ἕζετο δ' εἰνὶ θρόνῳ· τὼ δ' ἀΐξαντε πετέσθην,
Ἴδην δ' ἵκανον πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν·
εὗρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ
ἥμενον· ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἐστεφάνωτο.
τὼ δὲ πάροιθ' ἐλθόντε Διὸς νεφεληγερέταο
στήτην· οὐδέ σφωϊν ἰδὼν ἐχολώσατο θυμῷ,
ὅττι οἱ ὦκ' ἐπέεσσι φίλης ἀλόχοιο πιθέσθην.
Ἶριν δὲ προτέρην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Βάσκ' ἴθι, Ἶρι ταχεῖα, Ποσειδάωνι ἄνακτι
πάντα τάδ' ἀγγεῖλαι, μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι.
παυσάμενόν μιν ἄνωχθι μάχης ἠδὲ πτολέμοιο

Digitized by Google

ἔρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν, ἢ εἰς ἅλα δῖαν.
εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἀλογήσει,
φραζέσθω δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
μή μ' οὐδέ, κρατερός περ ἐών, ἐπιόντα ταλάσσῃ
μεῖναι· ἐπεὶ εὖ φημι βίῃ πολὺ φέρτερος εἶναι,
καὶ γενεῇ πρότερος· τοῦ δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ,
ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, τόντε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις·
βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν.
ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐκ νεφέων πτῆται νιφὰς ἠὲ χάλαζα
ψυχρὴ ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο·
ὣς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο ὠκέα Ἶρις,
ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προςέφη κλυτὸν Ἐννοσίγαιον·
Ἀγγελίην τινά τοι, Γαιήοχε κυανοχαῖτα,
ἦλθον δεῦρο φέρουσα παραὶ Διὸς αἰγιόχοιο.
παυσάμενόν σ' ἐκέλευσε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
ἔρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν, ἢ εἰς ἅλα δῖαν.
εἰ δέ οἱ οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεαι, ἀλλ' ἀλογήσεις,
ἠπείλει καὶ κεῖνος ἐναντίβιον πολεμίζων
ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι· σὲ δ' ὑπεξαλέασθαι ἀνώγει
χεῖρας, ἐπεὶ σέο φησὶ βίῃ πολὺ φέρτερος εἶναι.
καὶ γενεῇ πρότερος· σὸν δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ,
ἶσόν οἱ φάσθαι, τόντε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προςέφη κλυτὸς Ἐννοσίγαιος
ὢ πόποι! ἦ ῥ', ἀγαθός περ ἐών, ὑπέροπλον ἔειπεν,
εἴ μ' ὁμότιμον ἐόντα βίῃ ἀέκοντα καθέξει.
τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφεοί, οὓς τέκετο Ῥέα,
Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' Ἀΐδης, ἐνέροισιν ἀνάσσων.
τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς·
ἤτοι ἐγὼν ἔλαχον πολιὴν ἅλα ναιέμεν αἰεί,
παλλομένων, Ἀΐδης δ' ἔλαχε ζόφον ἠερόεντα·
Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν·
γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων, καὶ μακρὸς Ὄλυμπος.
τῷ ῥα καὶ οὔτι Διὸς βέομαι φρεσίν· ἀλλὰ ἕκηλος,
καὶ κρατερός περ ἐών, μενέτω τριτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ.

Digitized by Google

χερσὶ δὲ μήτι με πάγχυ, κακὸν ὥς, δειδισσέσθω.
θυγατέρεσσιν γάρ τε καὶ υἱάσι βέλτερον εἴη
ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν, οὓς τέκεν αὐτός·
οἵ ἕθεν ὀτρύνοντος ἀκούσονται καὶ ἀνάγκῃ.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις·
οὕτω γὰρ δή τοι, Γαιήοχε κυανοχαῖτα,
τόνδε φέρω Διῒ μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε;
ἦ τι μεταστρέψεις; στρεπταὶ μέν τε φρένες ἐσθλῶν.
οἶσθ', ὡς πρεσβυτέροισιν Ἐριννύες αἰὲν ἕπονται.
Τὴν δ' αὖτε προςέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
Ἶρι θεά, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες·
ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ.
ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει,
ὁππότ' ἂν ἰσόμορον καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ
νεικείειν ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.
ἀλλ' ἤτοι νῦν μέν κε νεμεσσηθεὶς ὑποείξω.
[ἄλλο δέ τοι ἐρέω, καὶ ἀπειλήσω τόγε θυμῷ·
αἴ κεν ἄνευ ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης ἀγελείης,
Ἥρης Ἑρμείω τε καὶ Ἡφαίστοιο ἄνακτος,
Ἰλίου αἰπεινῆς πεφιδήσεται, οὐδ' ἐθελήσει
ἐκπέρσαι, δοῦναι δὲ μέγα κράτος Ἀργείοισιν,
ἴστω τοῦθ', ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται.]
Ὣς εἰπὼν λίπε λαὸν Ἀχαιϊκὸν Ἐννοσίγαιος·
δῦνε δὲ πόντον ἰών, πόθεσαν δ' ἥρωες Ἀχαιοί.
καὶ τότ' Ἀπόλλωνα προςέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἔρχεο νῦν, φίλε Φοῖβε, μεθ' Ἕκτορα χαλκοκορυστήν·
ἤδη μὲν γάρ τοι γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
οἴχεται εἰς ἅλα δῖαν, ἀλευάμενος χόλον αἰπὺν
ἡμέτερον· μάλα γάρ κε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι,
οἵπερ ἐνέρτεροί εἰσι θεοί, Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες.
ἀλλὰ τόδ' ἠμὲν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον ἠδὲ οἱ αὐτῷ
ἔπλετο, ὅττι πάροιθε νεμεσσηθεὶς ὑπόειξεν
χεῖρας ἐμάς· ἐπεὶ οὔ κεν ἀνιδρωτί γ' ἐτελέσθη.
ἀλλὰ σύ γ' ἐν χείρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,

Digitized by Google

σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, Ἑκατηβόλε, φαίδιμος Ἕκτωρ·
τόφρα γὰρ οὖν οἱ ἔγειρε μένος μέγα, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
φεύγοντες νῆάς τε καὶ Ἑλλήςποντον ἵκωνται.
κεῖθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε,
ὥς κε καὶ αὖτις Ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων·
βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων, ἴρηκι ἐοικὼς
ὠκέϊ, φασσοφόνῳ, ὅςτ' ὤκιστος πετεηνῶν·
εὗρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἕκτορα δῖον,
ἥμενον, οὐδ' ἔτι κεῖτο· νέον δ' ἐςαγείρετο θυμόν,
ἀμφὶ ἓ γιγνώσκων ἑτάρους· ἀτὰρ ἆσθμα καὶ ἱδρὼς
παύετ', ἐπεί μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο.
ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος προςέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων·
Ἕκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, τίη δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων
ἧσ' ὀλιγηπελέων; ἦ πού τί σε κῆδος ἱκάνει·
Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προςέφη κορυθαιόλος Ἕκτωρ·
τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε θεῶν, ὅς μ' εἴρεαι ἄντην;
οὐκ ἀΐεις, ὅ με νηυσὶν ἔπι πρύμνῃσιν Ἀχαιῶν,
οὓς ἑτάρους ὀλέκοντα, βοὴν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας
χερμαδίῳ πρὸς στῆθος, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
καὶ δὴ ἔγωγ' ἐφάμην νέκυας καὶ δῶμ' Ἀΐδαο
ἤματι τῷδ' ὄψεσθαι, ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ.
Τὸν δ' αὖτε προςέειπεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων·
θάρσει νῦν· τοῖόν τοι ἀοσσητῆρα Κρονίων
ἐξ Ἴδης προέηκε παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν,
Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον· ὅς σε πάρος περ
ῥύομ', ὁμῶς αὐτόν τε καὶ αἰπεινὸν πτολίεθρον.
ἀλλ' ἄγε νῦν ἱππεῦσιν ἐπότρυνον πολέεσσιν,
νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν ὠκέας ἵππους·
αὐτὰρ ἐγὼ προπάροιθε κιών, ἵπποισι κέλευθον
πᾶσαν λειανέω, τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιούς.
Ὣς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν.
ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ,
δεσμὸν ἀποῤῥήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων,
εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο,

Digitized by Google

κυδιόων· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
ὤμοις ἀΐσσονται· ὁ δ' ἀγλαΐηφι πεποιθώς,
ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων·
ὣς Ἕκτωρ λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα,
ὀτρύνων ἱππῆας, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδήν.
οἱ δ', ὥςτ' ἢ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα
ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται·
τὸν μέν τ' ἠλίβατος πέτρη καὶ δάσκιος ὕλη
εἰρύσατ', οὐδ' ἄρα τέ σφι κιχήμεναι αἴσιμον ἦεν·
τῶν δέ θ' ὑπὸ ἰαχῆς ἐφάνη λῖς ἠϋγένειος
εἰς ὁδόν, αἶψα δὲ πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαῶτας·
ὣς Δαναοὶ εἵως μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἕποντο,
νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδον Ἕκτορ' ἐποιχόμενον στίχας ἀνδρῶν,
τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός.
  Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀγόρευε Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστος, ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι,
ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίῃ· ἀγορῇ δέ ἑ παῦροι Ἀχαιῶν
νίκων, ὁππότε κοῦροι ἐρίσσειαν περὶ μύθων·
ὅ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
  Ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
οἷον δ' αὖτ' ἐξαῦτις ἀνέστη, Κῆρας ἀλύξας,
Ἕκτωρ! ἦ θήν μιν μάλα ἔλπετο θυμὸς ἑκάστου
χερσὶν ὑπ' Αἴαντος θανέειν Τελαμωνιάδαο.
ἀλλά τις αὖτε θεῶν ἐῤῥύσατο καὶ ἐσάωσεν
Ἕκτορ', ὃ δὴ πολλῶν Δαναῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
ὡς καὶ νῦν ἔσσεσθαι ὀΐομαι· οὐ γὰρ ἄτερ γε
Ζηνὸς ἐριγδούπου πρόμος ἵσταται, ὧδε μενοινῶν.
ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
πληθὺν μὲν ποτὶ νῆας ἀνώξομεν ἀπονέεσθαι·
αὐτοὶ δ', ὅσσοι ἄριστοι ἐνὶ στρατῷ εὐχόμεθ' εἶναι,
στείομεν, ὥς κε πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες,
δούρατ' ἀνασχόμενοι· τὸν δ' οἴω, καὶ μεμαῶτα,
θυμῷ δείσεσθαι Δαναῶν καταδῦναι ὅμιλον.

Digitized by Google

Ὣς ἔφαθ᾽· οἱ δ᾽ ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ᾽ ἐπίθοντο
οἱ μὲν ἄρ᾽ ἀμφ᾽ Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα,
Τεῦκρον, Μηριόνην τε, Μέγην τ᾽, ἀτάλαντον Ἄρηϊ,
ὑσμίνην ἤρτυνον, ἀριστῆας καλέσαντες,
Ἕκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον· αὐτὰρ ὀπίσσω
ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.
Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ᾽ ἄρ᾽ Ἕκτωρ
μακρὰ βιβάς· πρόσθεν δὲ κί᾽ αὐτοῦ Φοῖβος Ἀπόλλων
εἱμένος ὤμοιϊν νεφέλην, ἔχε δ᾽ αἰγίδα θοῦριν,
δεινήν, ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπέ᾽, ἣν ἄρα χαλκεὺς
Ἥφαιστος Διῒ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν·
τὴν ἄρ᾽ ὅγ᾽ ἐν χείρεσσιν ἔχων, ἡγήσατο λαῶν.
Ἀργεῖοι δ᾽ ὑπέμειναν ἀολλέες· ὦρτο δ᾽ ἀϋτὴ
ὀξεῖ᾽ ἀμφοτέρωθεν· ἀπὸ νευρῆφι δ᾽ ὀϊστοὶ
θρῶσκον· πολλὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
ἄλλα μὲν ἐν χροῒ πήγνυτ᾽ Ἀρηϊθόων αἰζηῶν,
πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
ἐν γαίῃ ἵσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι.
ὄφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ᾽ ἀτρέμα Φοῖβος Ἀπόλλων
τόφρα μάλ᾽ ἀμφοτέρων βέλε᾽ ἥπτετο, πίπτε δὲ λαός.
αὐτὰρ ἐπεὶ κατένωπα ἰδὼν Δαναῶν ταχυπώλων
σεῖσ᾽, ἐπὶ δ᾽ αὐτὸς ἄϋσε μάλα μέγα, τοῖσι δὲ θυμὸν
ἐν στήθεσσιν ἔθελξε, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
οἱ δ᾽, ὥςτ᾽ ἠὲ βοῶν ἀγέλην ἢ πῶϋ μέγ᾽ οἰῶν
θῆρε δύω κλονέωσι, μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῷ,
ἐλθόντ᾽ ἐξαπίνης, σημάντορος οὐ παρεόντος·
ὣς ἐφόβηθεν Ἀχαιοὶ ἀνάλκιδες· ἐν γὰρ Ἀπόλλων
ἧκε φόβον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζεν.
Ἔνθα δ᾽ ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα, κεδασθείσης ὑσμίνης.
Ἕκτωρ μὲν Στιχίον τε καὶ Ἀρκεσίλαον ἔπεφνεν,
τὸν μέν, Βοιωτῶν ἡγήτορα χαλκοχιτώνων,
τὸν δέ, Μενεσθῆος μεγαθύμου πιστὸν ἑταῖρον.
Αἰνείας δὲ Μέδοντα καὶ Ἴασον ἐξενάριξεν·
ἤτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θείοιο

ἔσκε, Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν
ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἄπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς,
γνωτὸν μητρυιῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Ὀϊλεύς·
Ἴασος αὖτ' ἀρχὸς μὲν Ἀθηναίων ἐτέτυκτο,
υἱὸς δὲ Σφήλοιο καλέσκετο Βουκολίδαο.
Μηκιστῆ δ' ἕλε Πουλυδάμας, Ἐχίον δὲ Πολίτης
πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ, Κλονίον δ' ἕλε δῖος Ἀγήνωρ.
Δηΐοχον δὲ Πάρις βάλε νείατον ὦμον ὄπισθεν
φεύγοντ' ἐν προμάχοισι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν.
Ὄφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα, τόφρα δ' Ἀχαιοὶ
τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ,
ἔνθα καὶ ἔνθα φέβοντο, δύοντο δὲ τεῖχος ἀνάγκῃ.
Ἕκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας·
Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, ἐᾶν δ' ἔναρα βροτόεντα!
ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἑτέρωθι νοήσω,
αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι, οὐδέ νυ τόνγε
γνωτοί τε γνωταί τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα,
ἀλλὰ κύνες ἐρύουσι πρὸ ἄστεος ἡμετέροιο.
Ὣς εἰπὼν μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους,
κεκλόμενος Τρώεσσι κατὰ στίχας. οἱ δὲ σὺν αὐτῷ
πάντες ὁμοκλήσαντες, ἔχον ἐρυσάρματας ἵππους,
ἠχῇ θεσπεσίῃ· προπάροιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
ῥεῖ' ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων
ἐς μέσσον κατέβαλλε· γεφύρωσεν δὲ κέλευθον
μακρὴν ἠδ' εὐρεῖαν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ
γίγνεται, ὁππότ' ἀνὴρ σθένεος πειρώμενος ἧσιν.
τῇ ῥ' οἵγε προχέοντο φαλαγγηδόν, πρὸ δ' Ἀπόλλων,
αἰγίδ' ἔχων ἐρίτιμον· ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις ψάμαθον παῖς ἄγχι θαλάσσης,
ὅστ' ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέῃσιν,
ἂψ αὖτις συνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων·
ὣς ῥα σύ, ἤϊε Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ ὀϊζὺν
σύγχεας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνῶρσας.
Ὣς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες,

ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσιν
χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος·
Νέστωρ αὖτε μάλιστα Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,
εὔχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
Ζεῦ πάτερ, εἴποτέ τίς τοι ἐν Ἄργεΐ περ πολυπύρῳ
ἢ βοὸς ἢ οἴος κατὰ πίονα μηρία καίων,
εὔχετο νοστῆσαι, σὺ δ' ὑπέσχεο καὶ κατένευσας·
τῶν μνῆσαι, καὶ ἄμυνον, Ὀλύμπιε, νηλεὲς ἦμαρ·
μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιούς.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεύς,
ἀράων ἀΐων Νηληϊάδαο γέροντος.
Τρῶες δ' ὡς ἐπύθοντο Διὸς κτύπον αἰγιόχοιο,
μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
οἱ δ', ὥςτε μέγα κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο
νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, ὁππότ' ἐπείγῃ
ἲς ἀνέμου· ἡ γάρ τε μάλιστά γε κύματ' ὀφέλλει·
ὣς Τρῶες μεγάλῃ ἰαχῇ κατὰ τεῖχος ἔβαινον,
ἵππους δ' εἰςελάσαντες, ἐπὶ πρύμνῃσι μάχοντο
ἔγχεσιν ἀμφιγύοις αὐτοσχεδόν· οἱ μὲν ἀφ' ἵππων,
οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὕψι μελαινάων ἐπιβάντες,
μακροῖσι ξυστοῖσι, τά ῥά σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο
ναύμαχα, κολλήεντα, κατὰ στόμα εἱμένα χαλκῷ.
Πάτροκλος δ', εἵως μὲν Ἀχαιοί τε Τρῶές τε
τείχεος ἀμφεμάχοντο θοάων ἔκτοθι νηῶν,
τόφρ' ὅγ' ἐνὶ κλισίῃ ἀγαπήνορος Εὐρυπύλοιο
ἧστό τε, καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις, ἐπὶ δ' ἕλκεϊ λυγρῷ
φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων.
αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησεν
Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχή τε φόβος τε,
ᾤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὣ πεπλήγετο μηρὼ
χερσὶ καταπρηνέσσ', ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα.
Εὐρύπυλ', οὐκέτι τοι δύναμαι, χατέοντί περ ἔμπης,
ἐνθάδε παρμενέμεν· δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν·
ἀλλὰ σὲ μὲν θεράπων ποτιτερπέτω· αὐτὰρ ἔγωγε

Digitized by Google

σπεύσομαι εἰς Ἀχιλῆα, ἵν' ὀτρύνω πολεμίζειν.
τίς δ' οἶδ', εἴ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίνω
παρειπών; ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου.
Τὸν μὲν ἄρ', ὡς εἰπόντα, πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Τρῶας ἐπερχομένους μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐδύναντο,
παυροτέρους περ ἐόντας, ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν.
οὔτε ποτὲ Τρῶες Δαναῶν ἐδύναντο φάλαγγας,
ῥηξάμενοι, κλισίῃσι μιγήμεναι ἠδὲ νέεσσιν.
ἀλλ' ὥστε στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει
τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, ὅς ῥά τε πάσης
εὖ εἰδῇ σοφίης, ὑποθημοσύνῃσιν Ἀθήνης·
ὣς μὲν τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο πτόλεμός τε·
ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο νέεσσιν.
Ἕκτωρ δ' ἄντ' Αἴαντος ἐείσατο κυδαλίμοιο.
τὼ δὲ μιῆς περὶ νηὸς ἔχον πόνον, οὐδ' ἐδύναντο,
οὔθ' ὁ τὸν ἐξελάσαι, καὶ ἐνιπρῆσαι πυρὶ νῆας,
οὔθ' ὁ τὸν ἂψ ὤσασθαι, ἐπεί ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων.
ἔνθ' υἷα Κλυτίοιο Καλήτορα φαίδιμος Αἴας,
πῦρ ἐς νῆα φέροντα, κατὰ στῆθος βάλε δουρί.
δούπησεν δὲ πεσών, δαλὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Ἕκτωρ δ' ὡς ἐνόησεν ἀνεψιὸν ὀφθαλμοῖσιν,
ἐν κονίῃσι πεσόντα νεὸς προπάροιθε μελαίνης,
Τρωσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας·
Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
μὴ δή πω χάζεσθε μάχης ἐν στείνεϊ τῷδε·
ἀλλ' υἷα Κλυτίοιο σαώσατε, μή μιν Ἀχαιοὶ
τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
Ὣς εἰπὼν Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
τοῦ μὲν ἅμαρθ'· ὁ δ' ἔπειτα Λυκόφρονα, Μάστορος υἱόν,
Αἴαντος θεράποντα, Κυθήριον, ὅς ῥα παρ' αὐτῷ
ναῖ', ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα Κυθήροισι ζαθέοισιν,
τόν ῥ' ἔβαλεν κεφαλὴν ὑπὲρ οὔατος ὀξέϊ χαλκῷ,
ἑσταότ' ἄγχ' Αἴαντος· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν
νηὸς ἄπο πρύμνης χαμάδις πέσε· λύντο δὲ γυῖα.
Αἴας δ' ἐρρίγησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα·

Digitized by Google

Τεῦκρε πέπον, δὴ νῶϊν ἀπέκτατο πιστὸς ἑταῖρος,
Μαστορίδης, ὃν νῶϊ, Κυθηρόθεν ἔνδον ἐόντα,
ἶσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν ἐν μεγάροισιν·
τὸν δ' Ἕκτωρ μεγάθυμος ἀπέκτανε. ποῦ νύ τοι ἰοὶ
ὠκύμοροι καὶ τόξον, ὅ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων;
Ὣς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε· θέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη,
τόξον ἔχων ἐν χειρὶ παλίντονον ἠδὲ φαρέτρην
ἰοδόκον· μάλα δ' ὦκα βέλεα Τρώεσσιν ἐφίει.
καί ῥ' ἔβαλε Κλεῖτον, Πεισήνορος ἀγλαὸν υἱόν,
Πουλυδάμαντος ἑταῖρον, ἀγαυοῦ Πανθοΐδαο,
ἡνία χερσὶν ἔχοντα· ὁ μὲν πεπόνητο καθ' ἵππους·
τῇ γὰρ ἔχ', ᾗ ῥα πολὺ πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες,
Ἕκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
ἦλθε κακόν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένων περ.
αὐχένι γάρ οἱ ὄπισθε πολύστονος ἔμπεσεν ἰός·
ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι,
κείν' ὄχεα κροτέοντες. ἄναξ δ' ἐνόησε τάχιστα.
Πουλυδάμας, καὶ πρῶτος ἐναντίος ἤλυθεν ἵππων.
τους μὲν ὅγ' Ἀστυνόῳ, Προτιάονος υἱέϊ, δῶκεν·
πολλὰ δ' ἐπώτρυνε σχεδὸν ἴσχειν εἰσορόωντα
ἵππους· αὐτὸς δ' αὖτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.
Τεῦκρος δ' ἄλλον ὀϊστὸν ἐφ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ
αἴνυτο, καί κεν ἔπαυσε μάχην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
εἴ μιν ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξείλετο θυμόν.
ἀλλ' οὐ λῆθε Διὸς πυκινὸν νόον, ὅς ῥ' ἐφύλασσεν
Ἕκτορ', ἀτὰρ Τεῦκρον Τελαμώνιον εὖχος ἀπηύρα,
ὅς οἱ ἐϋστρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ
ῥῆξ' ἐπὶ τῷ ἐρύοντι· παρεπλάγχθη δέ οἱ ἄλλῃ
ἰὸς χαλκοβαρής, τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Τεῦκρος δ' ἐῤῥίγησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα·
Ὢ πόποι, ἦ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει
δαίμων ἡμετέρης, ὅ, τε μοι βιὸν ἔκβαλε χειρός,
νευρὴν δ' ἐξέῤῥηξε νεόστροφον, ἣν ἐνέδησα

Digitized by Google

ὦ πέπον, ἀλλὰ βιὸν μὲν ἔα καὶ ταρφέας ἰοὺς
κεῖσθαι, ἐπεὶ συνέχευε θεός, Δαναοῖσι μεγήρας.
αὐτὰρ χερσὶν ἑλὼν δολιχὸν δόρυ, καὶ σάκος ὤμῳ,
μάρναό τε Τρώεσσι, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς·
μὴ μὰν ἀσπουδί γε, δαμασσάμενοί περ, ἕλοιεν
νῆας ἐϋσσέλμους· ἀλλὰ μνησώμεθα χάρμης.
  Ὣς φάθ'· ὁ δὲ τόξον μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔθηκεν·
αὐτὰρ ὅγ' ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμνον·
κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν·
[ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν·]
εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ·
βῆ δ' ἰέναι, μάλα δ' ὦκα θέων Αἴαντι παρέστη.
  Ἕκτωρ δ' ὡς εἶδεν Τεύκρου βλαφθέντα βέλεμνα,
Τρωσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας·
  Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς
νῆας ἀνὰ γλαφυράς! δὴ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
ἀνδρὸς ἀριστῆος Διόθεν βλαφθέντα βέλεμνα.
ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίγνεται ἀλκή,
ἠμὲν ὁτέοισιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ,
ἠδ' ὅτινας μινύθῃ τε, καὶ οὐκ ἐθέλῃσιν ἀμύνειν·
ὡς νῦν Ἀργείων μινύθει μένος, ἄμμι δ' ἀρήγει.
ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες! ὃς δέ κεν ὑμέων
βλήμενος, ἠὲ τυπείς, θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
τεθνάτω! οὔ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης
τεθνάμεν· ἀλλ' ἄλοχός τε σόη καὶ παῖδες ὀπίσσω,
καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, εἴ κεν Ἀχαιοὶ
οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
  Ὣς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Αἴας δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἑτάροισιν·
  Αἰδώς, Ἀργεῖοι! νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι,
ἠὲ σαωθῆναι, καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν.
ἦ ἔλπεσθ', ἢν νῆας ἕλῃ κορυθαιόλος Ἕκτωρ,
ἐμβαδὸν ἵξεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος;
ἦ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκούετε λαὸν ἅπαντα

Digitized by Google

Ἕκτορος, ὃς δὴ νῆας ἐνιπρῆσαι μενεαίνει;
οὐ μὰν ἔς γε χορὸν κέλετ' ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
ἡμῖν δ' οὔτις τοῦδε νόος καὶ μῆτις ἀμείνων,
ἢ αὐτοσχεδίῃ μῖξαι χεῖράς τε μένος τε.
βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι,
ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
ὧδ' αὔτως παρὰ νηυσίν, ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισιν.
Ὣς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
ἔνθ' Ἕκτωρ μὲν ἕλε Σχεδίον, Περιμήδεος υἱόν,
ἀρχὸν Φωκήων· Αἴας δ' ἕλε Λαοδάμαντα,
ἡγεμόνα πρυλέων, Ἀντήνορος ἀγλαὸν υἱόν·
Πουλυδάμας δ' Ὦτον Κυλλήνιον ἐξενάριξεν,
Φυλείδεω ἕταρον, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἐπειῶν.
τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσεν ἰδών· ὁ δ' ὕπαιθα λιάσθη
Πουλυδάμας· καὶ τοῦ μὲν ἀπήμβροτεν· οὐ γὰρ Ἀπόλλων
εἴα Πάνθου υἱὸν ἐνὶ προμάχοισι δαμῆναι·
αὐτὰρ ὅγε Κροίσμου στῆθος μέσον οὔτασε δουρί.
δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
τόφρα δὲ τῷ ἐπόρουσε Δόλοψ, αἰχμῆς εὖ εἰδώς,
Λαμπετίδης — ὃν Λάμπος ἐγείνατο, φέρτατος ἀνδρῶν,
Λαομεδοντιάδης, εὖ εἰδότα θούριδος ἀλκῆς —
ὃς τότε Φυλείδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρί,
ἐγγύθεν ὁρμηθείς· πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ,
τόν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα· τόν ποτε Φυλεὺς
ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.
ξεῖνος γάρ οἱ ἔδωκεν ἄναξ ἀνδρῶν Εὐφήτης,
ἐς πόλεμον φορέειν, δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρήν·
ὅς οἱ καὶ τοτε παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἤρκεσ' ὄλεθρον.
τοῦ δὲ Μέγης κόρυθος χαλκήρεος ἱπποδασείης
κύμβαχον ἀκρότατον νύξ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι.
ῥῆξε δ' ἀφ' ἵππειον λόφον αὐτοῦ· πᾶς δὲ χαμᾶζε
κάππεσεν ἐν κονίῃσι, νέον φοίνικι φαεινός.
ἕως ὁ τῷ πολέμιζε μένων, ἔτι δ' ἔλπετο νίκην,
τόφρα δέ οἱ Μενέλαος Ἀρήϊος ἦλθεν ἀμύντωρ.
στῆ δ' εὐρὰξ σὺν δουρὶ λαθών, βάλε δ' ὦμον ὄπισθεν·

Digitized by Google

αἰχμὴ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα,
πρόσσω ἱεμένη· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐλιάσθη.
τὼ μὲν ἐεισάσθην χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων
συλήσειν· Ἕκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευσεν
πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἱκεταονίδην ἐνένιπτεν,
ἴφθιμον Μελάνιππον· ὁ δ' ὄφρα μὲν εἰλίποδας βοῦς
βόσκ' ἐν Περκώτῃ, δηΐων ἀπονόσφιν ἐόντων
αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
ἂψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσιν,
ναῖε δὲ πὰρ Πριάμῳ, ὁ δέ μιν τίεν ἶσα τέκεσσιν·
τόν ῥ' Ἕκτωρ ἐνένιπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Οὕτω δή, Μελάνιππε, μεθήσομεν; οὐδέ νυ σοί περ
ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, ἀνεψιοῦ κταμένοιο;
οὐχ ὁράᾳς, οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἕπουσιν;
ἀλλ' ἕπευ! οὐ γὰρ ἔτ' ἔστιν ἀποσταδὸν Ἀργείοισιν
μάρνασθαι, πρίν γ' ἠὲ κατακτάμεν, ἠὲ κατ' ἄκρης
Ἴλιον αἰπεινὴν ἑλέειν, κτάσθαι τε πολίτας.
Ὣς εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο ἰσόθεος φώς.
Ἀργείους δ' ὤτρυνε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ,
ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας!
αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι, ἠὲ πέφανται·
φευγόντων δ' οὔτ' ἂρ κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκή.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον,
ἐν θυμῷ δὲ βάλοντο ἔπος· φράξαντο δὲ νῆας
ἕρκεϊ χαλκείῳ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς Τρῶας ἔγειρεν.
Ἀντίλοχον δ' ὤτρυνε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Ἀντίλοχ', οὔτις σεῖο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν,
οὔτε ποσὶν θάσσων, οὔτ' ἄλκιμος ὡς σὺ μάχεσθαι·
εἴ τινά που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλοισθα!
Ὣς εἰπὼν ὁ μὲν αὖτις ἀπέσσυτο, τὸν δ' ὀρόθυνεν·
ἐκ δ' ἔθορε προμάχων, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
ἀμφὶ ἓ παπτήνας· ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο,
ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος· ὁ δ' οὐχ' ἅλιον βέλος ἧκεν·
ἀλλ' Ἱκετάονος υἱὸν ὑπέρθυμον Μελάνιππον,

Digitized by Google

νισσόμενον πόλεμόνδε, βάλε στῆθος παρὰ μαζόν.
δούπησεν δὲ πεσών, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, κύων ὥς, ὅστ' ἐπὶ νεβρῷ
βλημένῳ ἀΐξῃ, τόντ' ἐξ εὐνῆφι θορόντα
θηρητὴρ ἐτύχησε βαλών, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
ὣς ἐπὶ σοί, Μελάνιππε, θόρ' Ἀντίλοχος μενεχάρμη
τεύχεα συλήσων. ἀλλ' οὐ λάθεν Ἕκτορα δῖον,
ὅς ῥά οἱ ἀντίος ἦλθε θέων ἀνὰ δηϊοτῆτα.
Ἀντίλοχος δ' οὐ μεῖνε, θοός περ ἐὼν πολεμιστής,
ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικώς,
ὅστε, κύνα κτείνας ἢ βουκόλον ἀμφὶ βόεσσιν,
φεύγει, πρίν περ ὅμιλον ἀολλισθήμεναι ἀνδρῶν·
ὣς τρέσε Νεστορίδης· ἐπὶ δὲ Τρῶές τε καὶ Ἕκτωρ
ἠχῇ θεσπεσίῃ βέλεα στονόεντα χέοντο·
στῆ δὲ μεταστρεφθείς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων

Τρῶες δέ, λείουσιν ἐοικότος ὠμοφάγοισιν,
νηυσὶν ἐπεσσεύοντο, Διὸς δ' ἐτέλειον ἐφετμάς·
ὅ σφισιν αἰὲν ἔγειρε μένος μέγα, θέλγε δὲ θυμὸν
Ἀργείων, καὶ κῦδος ἀπαίνυτο, τοὺς δ' ὀρόθυνεν.
Ἕκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι,
Πριαμίδῃ, ἵνα νηυσὶ κορωνίσι θεσπιδαὲς πῦρ
ἐμβάλῃ ἀκάματον, Θέτιδος δ' ἐξαίσιον ἀρὴν
πᾶσαν ἐπικρήνειε· τὸ γὰρ μένε μητίετα Ζεύς,
νηὸς καιομένης σέλας ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι.
ἐκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμελλε παλίωξιν παρὰ νηῶν
θησέμεναι Τρώων, Δαναοῖσι δὲ κῦδος ὀρέξαι.
τὰ φρονέων, νήεσσιν ἔπι γλαφυρῇσιν ἔγειρεν
Ἕκτορα Πριαμίδην, μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτόν.
μαίνετο δ', ὡς ὅτ' Ἄρης ἐγχέσπαλος, ἢ ὀλοὸν πῦρ
οὔρεσι μαίνηται, βαθέης ἐν τάρφεσιν ὕλης·
ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίγνετο, τὼ δέ οἱ ὄσσε
λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσιν· ἀμφὶ δὲ πήληξ
σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένοιο.

Digitized by Google

τίμα καὶ κύδαινε. μινυνθάδιος γὰρ ἔμελλεν
ἔσσεσθ᾽· ἤδη γάρ οἱ ἐπώρνυε μόρσιμον ἦμαρ
Παλλὰς Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλεΐδαο βίηφιν.]
καί ῥ᾽ ἔθελεν ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν, πειρητίζων,
ᾗ δὴ πλεῖστον ὅμιλον ὅρα καὶ τεύχε᾽ ἄριστα·
ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὣς δύνατο ῥῆξαι, μάλα περ μενεαίνων.
ἴσχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες, ἠΰτε πέτρη
ἠλίβατος, μεγάλη, πολιῆς ἁλὸς ἐγγὺς ἐοῦσα,
ἥτε μένει λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα,
κύματά τε τροφόεντα, τάτε προσερεύγεται αὐτήν·
ὣς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον, οὐδ᾽ ἐφέβοντο.
αὐτὰρ ὁ, λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν, ἔνθορ᾽ ὁμίλῳ·
ἐν δ᾽ ἔπεσ᾽, ὡς ὅτε κῦμα θοῇ ἐν νηῒ πέσῃσιν
λάβρον ὑπὸ νεφέων ἀνεμοτρεφές, ἡ δέ τε πᾶσα
ἄχνῃ ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης
ἱστίῳ ἐμβρέμεται· τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται
δειδιότες· τυτθὸν γὰρ ὑπ᾽ ἐκ θανάτοιο φέρονται·
ὣς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
αὐτὰρ ὅγ᾽, ὥςτε λέων ὀλοόφρων βουσὶν ἐπελθών.
αἵ ῥά τ᾽ ἐν εἱαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο νέμονται
μυρίαι· ἐν δέ τε τῇσι νομεύς, οὔπω σάφα εἰδὼς
θηρὶ μαχήσασθαι ἕλικος βοὸς ἀμφὶ φονῇσιν·
ἤτοι ὁ μὲν πρώτῃσι καὶ ὑστατίῃσι βόεσσιν
αἰὲν ὁμοστιχάει, ὁ δέ τ᾽ ἐν μέσσῃσιν ὀρούσας
βοῦν ἔδει, αἱ δέ τε πᾶσαι ὑπέτρεσαν· ὣς τότ᾽ Ἀχαιοὶ
θεσπεσίως ἐφόβηθεν ὑφ᾽ Ἕκτορι καὶ Διῒ πατρὶ
πάντες· ὁ δ᾽ οἶον ἔπεφνε Μυκηναῖον Περιφήτην,
Κοπρῆος φίλον υἱόν, ὃς Εὐρυσθῆος ἄνακτος
ἀγγελίης οἴχνεσκε βίῃ Ἡρακληείῃ·
τοῦ γένετ᾽ ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων
παντοίας ἀρετάς, ἠμὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι,
καὶ νόον ἐν πρώτοισι Μυκηναίων ἐτέτυκτο·
ὅς ῥα τόθ᾽ Ἕκτορι κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυάλιξεν.
στρεφθεὶς γὰρ μετόπισθεν, ἐν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο,
τὴν αὐτὸς φορέεσκε ποδηνεκέ᾽, ἕρκος ἀκόντων·

Digitized by Google

τῇ ὅγ' ἐνὶ βλαφθείς, πέσεν ὕπτιος· ἀμφὶ δὲ πήληξ
σμερδαλέον κονάβησε περὶ κροτάφοισι πεσόντος.
Ἕκτωρ δ' ὀξὺ νόησε, θέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη,
στήθεϊ δ' ἐν δόρυ πῆξε, φίλων δέ μιν ἐγγὺς ἑταίρων
κτεῖν'· οἱ δ' οὐκ ἐδύναντο, καὶ ἀχνύμενοί περ ἑταίρου,
χραισμεῖν· αὐτοὶ γὰρ μάλα δείδισαν Ἕκτορα δῖον.
Εἰςωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, περὶ δ' ἔσχεθον ἄκραι
νῆες, ὅσαι πρῶται εἰρύατο· τοὶ δ' ἐπέχυντο.
Ἀργεῖοι δὲ νεῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκῃ
τῶν πρωτέων, αὐτοῦ δὲ παρὰ κλισίῃσιν ἔμειναν
ἀθρόοι, οὐδ' ἐκέδασθεν ἀνὰ στρατόν· ἴσχε γὰρ αἰδώς,
καὶ δέος· ἀζηχὲς γὰρ ὁμόκλεον ἀλλήλοισιν.
Νέστωρ αὖτε μάλιστα Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,
λίσσεθ' ὑπὲρ τοκέων γουνούμενος ἄνδρα ἕκαστον·
Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ
ἄλλων ἀνθρώπων! ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἕκαστος
παίδων ἠδ' ἀλόχων καὶ κτήσιος ἠδὲ τοκήων,
ἠμὲν ὅτεῳ ζώουσι, καὶ ᾧ κατατεθνήκασιν.
τῶν ὕπερ ἐνθάδ' ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρεόντων,
ἑστάμεναι κρατερῶς· μηδὲ τρωπᾶσθε φόβονδε!
Ὣς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὦσεν Ἀθήνη
θεσπέσιον· μάλα δέ σφι φόως γένετ' ἀμφοτέρωθεν,
ἠμὲν πρὸς νηῶν καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο.
Ἕκτορα δὲ φράσσαντο βοὴν ἀγαθὸν καὶ ἑταίρους,
ἠμὲν ὅσοι μετόπισθεν ἀφέστασαν, οὐδ' ἐμάχοντο,
ἠδ' ὅσσοι παρὰ νηυσὶ μάχην ἐμάχοντο θοῇσιν.
Οὐδ' ἄρ' ἔτ' Αἴαντι μεγαλήτορι ἥνδανε θυμῷ
ἑστάμεν, ἔνθα περ ἄλλοι ἀφέστασαν υἷες Ἀχαιῶν·
ἀλλ' ὅγε νηῶν ἴκρι' ἐπῴχετο, μακρὰ βιβάσθων,
νώμα δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσιν,
κολλητὸν βλήτροισι, δυωκαιεικοσίπηχυ.
ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδώς,
ὅςτ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναγείρεται ἵππους,
σεύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστυ δίηται,

Digitized by Google

λαοφόρον καθ' ὁδόν· πολέες τέ ἑ θηήσαντο
ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες· ὁ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ
θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, οἱ δὲ πέτονται·
ὣς Αἴας ἐπὶ πολλὰ θοάων ἴκρια νηῶν
φοίτα, μακρὰ βιβάς, φωνὴ δέ οἱ αἰθέρ' ἵκανεν.
αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευεν,
νηυσί τε καὶ κλισίῃσιν ἀμυνέμεν. οὐδὲ μὲν Ἕκτωρ
μίμνεν ἐνὶ Τρώων ὁμάδῳ πύκα θωρηκτάων·
ἀλλ' ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἴθων
ἔθνος ἐφορμᾶται, ποταμὸν πάρα βοσκομενάων,
χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων·
ὣς Ἕκτωρ ἴθυσε νεὸς κυανοπρῴροιο,
ἀντίος ἀΐσσων· τὸν δὲ Ζεὺς ὦσεν ὄπισθεν
χειρὶ μάλα μεγάλῃ, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅμ' αὐτῷ.
Αὖτις δὲ δριμεῖα μάχη παρὰ νηυσὶν ἐτύχθη·
φαίης κ' ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν
ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ· ὣς ἐσσυμένως ἐμάχοντο.
τοῖσι δὲ μαρναμένοισιν ὅδ' ἦν νόος· ἤτοι Ἀχαιοὶ
οὐκ ἔφασαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ, ἀλλ' ὀλέεσθαι·
Τρωσὶν δ' ἔλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἑκάστου,
νῆας ἐνιπρήσειν, κτενέειν θ' ἥρωας Ἀχαιούς.
οἱ μὲν τὰ φρονέοντες ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
Ἕκτωρ δὲ πρύμνης νεὸς ἥψατο ποντοπόροιο,
καλῆς, ὠκυάλου, ἣ Πρωτεσίλαον ἔνεικεν
ἐς Τροίην, οὐδ' αὖτις ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν.
τοῦπερ δὴ περὶ νηὸς Ἀχαιοί τε Τρῶές τε
δῄουν ἀλλήλους αὐτοσχεδόν· οὐδ' ἄρα τοίγε
τόξων ἀϊκὰς ἀμφὶς μένον, οὐδέ τ' ἀκόντων,
ἀλλ' οἵγ' ἐγγύθεν ἱστάμενοι, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο,
καὶ ξίφεσιν μεγάλοισι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
πολλὰ δὲ φάσγανα καλά, μελάνδετα, κωπήεντα,
ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμάδις πέσον, ἄλλα δ' ἀπ' ὤμων
ἀνδρῶν μαρναμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.

Digitized by Google

Ἕκτωρ δὲ πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει,
ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων, Τρωσὶν δὲ κέλευεν·
Οἴσετε πῦρ, ἅμα δ' αὐτοὶ ἀολλέες ὄρνυτ' ἀϋτήν!
νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκεν,
νῆας ἑλεῖν, αἳ δεῦρο θεῶν ἀέκητι μολοῦσαι,
ἡμῖν πήματα πολλὰ θέσαν, κακότητι γερόντων·
οἵ μ' ἐθέλοντα μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν,
αὐτόν τ' ἰσχανάασκον, ἐρητύοντό τε λαόν.
ἀλλ' εἰ δή ῥα τότε βλάπτε φρένας εὐρύοπα Ζεὺς
ἡμετέρας, νῦν αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισιν ὄρουσαν.
Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσιν·
ἀλλ' ἀνεχάζετο τυτθόν, ὀϊόμενος θανέεσθαι,
θρῆνυν ἐφ' ἑπταπόδην, λίπε δ' ἴκρια νηὸς ἐΐσης.
ἔνθ' ἄρ' ὅγ' ἑστήκει δεδοκημένος, ἔγχεϊ δ' αἰεὶ
Τρῶας ἄμυνε νεῶν, ὅςτις φέροι ἀκάματον πῦρ·
αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων, Δαναοῖσι κέλευεν·
Ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρηος,
ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς!
ἠέ τινάς φαμεν εἶναι ἀοσσητῆρας ὀπίσσω,
ἠέ τι τεῖχος ἄρειον, ὅ κ' ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι;
οὐ μέν τι σχεδόν ἐστι πόλις πύργοις ἀραρυῖα,
ᾗ κ' ἀπαμυναίμεσθ', ἑτεραλκέα δῆμον ἔχοντες·
ἀλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ πύκα θωρηκτάων,
πόντῳ κεκλιμένοι, ἑκὰς ἥμεθα πατρίδος αἴης.
τῷ ἐν χερσὶ φόως, οὐ μειλιχίῃ πολέμοιο.
Ἦ, καὶ μαιμώων ἔφεπ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι.
ὅςτις δὲ Τρώων κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο
σὺν πυρὶ κηλείῳ, χάριν Ἕκτορος ὀτρύναντος,
τὸν δ' Αἴας οὔτασκε, δεδεγμένος ἔγχεϊ μακρῷ·
δώδεκα δὲ προπάροιθε νεῶν αὐτοσχεδὸν οὖτα.

Digitized by Google

ΙΛΙΑΔΟΣ Π.

Πατρόκλεια.

*Ὣς οἱ μὲν περὶ νηὸς ἐϋσσέλμοιο μάχοντο·
Πάτροκλος δ' Ἀχιλῆϊ παρίστατο, ποιμένι λαῶν,
δάκρυα θερμὰ χέων, ὥςτε κρήνη μελάνυδρος,
ἥτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ.
τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προςηύδα·
Τίπτε δεδάκρυσαι, Πατρόκλεις; ἠΰτε κούρη
νηπίη, ἥθ' ἅμα μητρὶ θέουσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει,
εἱανοῦ ἀπτομένη, καί τ' ἐσσυμένην κατερύκει,
δακρυόεσσα δέ μιν ποτιδέρκεται, ὄφρ' ἀνέληται·
τῇ ἴκελος, Πάτροκλε, τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβεις.
ἠέ τι Μυρμιδόνεσσι πιφαύσκεαι, ἢ ἐμοὶ αὐτῷ;
ἠέ τιν' ἀγγελίην Φθίης ἐξ ἔκλυες οἶος;
ζώειν μὰν ἔτι φασὶ Μενοίτιον, Ἄκτορος υἱόν,
ζώει δ' Αἰακίδης Πηλεὺς μετὰ Μυρμιδόνεσσιν·
τῶν κε μάλ' ἀμφοτέρων ἀκαχοίμεθα τεθνηώτων.
ἠὲ σύγ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι, ὡς ὀλέκονται
νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ὑπερβασίης ἕνεκα σφῆς;
ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ· ἵνα εἴδομεν ἄμφω.
Τὸν δὲ βαρυστενάχων προςέφης, Πατρόκλεις ἱππεῦ·*

μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς.
οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε.
βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης·
οὔτασται δ' Ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς ἠδ' Ἀγαμέμνων·
βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ.
τοὺς μέν τ' ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται,
ἕλκε' ἀκειόμενοι· σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ!
μὴ ἐμέ γοῦν οὗτός γε λάβοι χόλος ὃν σὺ φυλάσσεις·
αἰναρέτη! τί σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀψίγονός περ,
αἴ κε μὴ Ἀργείοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνῃς;
νηλεές! οὐκ ἄρα σοίγε πατὴρ ἦν ἱππότα Πηλεύς,
οὐδὲ Θέτις μήτηρ· γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα,
πέτραι δ' ἠλίβατοι· ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
εἰ δέ τινα φρεσὶ σῇσι θεοπροπίην ἀλεείνεις,
καί τινά τοι πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ·
ἀλλ' ἐμέ περ πρόες ὦχ', ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὄπασσον
Μυρμιδόνων, ἤν πού τι φόως Δαναοῖσι γένωμαι.
δὸς δέ μοι ὤμοιϊν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι,
αἴ κ' ἐμὲ σοὶ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν
τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
ῥεῖα δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ
ὤσαιμεν προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
  Ὣς φάτο λισσόμενος, μέγα νήπιος· ἦ γὰρ ἔμελλεν
οἷ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα λιτέσθαι.
τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προςέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
  Ὢ μοι, Διογενὲς Πατρόκλεις, οἷον ἔειπες!
οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἥντινα οἶδα,
οὔτε τί μοι πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ·
ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει,
ὁππότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμέρσαι,
καὶ γέρας ἂψ ἀφελέσθαι, ὅ, τε κράτεϊ προβεβήκῃ·
αἰνὸν ἄχος τό μοί ἐστιν, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ.
κούρην ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν.

δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα, πόλιν εὐτείχεα πέρσας,
τὴν ἂψ ἐκ χειρῶν ἕλετο κρείων Ἀγαμέμνων
Ἀτρείδης, ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν· οὐδ' ἄρα πως ἦν
ἀσπερχὲς κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσίν· ἤτοι ἔφην γε
οὐ πρὶν μηνιθμὸν καταπαυσέμεν, ἀλλ' ὁπότ' ἂν δὴ
νῆας ἐμὰς ἀφίκηται ἀϋτή τε πτόλεμός τε.
τύνη δ' ὤμοιϊν μὲν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δῦθι,
ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι μάχεσθαι·
εἰ δὴ κυάνεον Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκεν
νηυσὶν ἐπικρατέως· οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης
κεκλίαται, χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες,
Ἀργεῖοι· Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκεν
θάρσυνος· οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον,
ἐγγύθι λαμπομένης· τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλους
πλήσειαν νεκύων, εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων
ἤπια εἰδείη· νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμάχονται.
οὐ γὰρ Τυδείδεω Διομήδεος ἐν παλάμῃσιν
μαίνεται ἐγχείη, Δαναῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι·
οὐδέ πω Ἀτρείδεω ὀπὸς ἔκλυον αὐδήσαντος
ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς· ἀλλ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο,
Τρωσὶ κελεύοντος, περιάγνυται· οἱ δ' ἀλαλητῷ
πᾶν πεδίον κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιούς.
ἀλλὰ καὶ ὥς, Πάτροκλε, νεῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνων
ἔμπεσ' ἐπικρατέως· μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο
νῆας ἐνιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἕλωνται.
πείθεο δ', ὥς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω,
ὡς ἄν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄρηαι
πρὸς πάντων Δαναῶν, ἀτὰρ οἱ περικαλλέα κούρην
ἂψ ἀπονάσσωσιν, ποτὶ δ' ἀγλαὰ δῶρα πόρωσιν.
ἐκ νηῶν ἐλάσας, ἰέναι πάλιν· εἰ δέ κεν αὖ τοι
δώῃ κῦδος ἀρέσθαι ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
μὴ σύγ' ἄνευθεν ἐμεῖο λιλαίεσθαι πολεμίζειν
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ἀτιμότερον δέ με θήσεις.
μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι,

Digitized by Google

Τρῶας ἐναιρόμενος, προτὶ Ἴλιον ἡγεμονεύειν·
μήτις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν αἰειγενετάων
ἐμβήῃ· μάλα τούς γε φιλεῖ ἑκάεργος Ἀπόλλων·
ἀλλὰ πάλιν τρωπᾶσθαι, ἐπὴν φάος ἐν νήεσσιν
θήῃς, τοὺς δέ τ' ἐᾶν πεδίον κάτα δηριάασθαι.
αἲ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον!
μήτε τις οὖν Τρώων θάνατον φύγοι, ὅσσοι ἔασιν,
μήτε τις Ἀργείων, νῶϊν δ' ἐκδύμεν ὄλεθρον·
ὄφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσιν·
δάμνα μιν Ζηνός τε νόος, καὶ Τρῶες ἀγαυοί,
βάλλοντες· δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαεινὴ
πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε· βάλλετο δ' αἰεὶ
κὰπ φάλαρ' εὐποίηθ'· ὁ δ' ἀριστερὸν ὦμον ἔκαμνεν
ἔμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον· οὐδ' ἐδύναντο
ἀμφ' αὐτῷ πελεμίξαι, ἐρείδοντες βελέεσσιν.
αἰεὶ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι· κὰδ δέ οἱ ἱδρὼς
πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔῤῥεεν, οὐδέ πῃ εἶχεν
ἀμπνεῦσαι· πάντῃ δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο.
Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
ὅππως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ἕκτωρ Αἴαντος δόρυ μείλινον, ἄγχι παραστάς,
πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ, αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὄπισθεν·
ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε· τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας
πῆλ' αὔτως ἐν χειρὶ κόλον δόρυ· τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα.
γνῶ δ' Αἴας κατὰ θυμὸν ἀμύμονα, ῥίγησέν τε,
ἔργα θεῶν, ὅ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κεῖρεν
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην·
χάζετο δ' ἐκ βελέων. τοὶ δ' ἔμβαλον ἀκάματον πῦρ
νηῒ θοῇ· τῆς δ' αἶψα κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλόξ.
ὣς τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
μηρὼ πληξάμενος, Πατροκλῆα προσέειπεν·
Ὄρσεο, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἱπποκέλευθε!

Digitized by Google

λεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηΐοιο ἰωήν!
μὴ δὴ νῆας ἕλωσι, καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται.
δύσεο τεύχεα θᾶσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω.
Ὣς φάτο· Πάτροκλος δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ.
κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκεν
καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν,
ποικίλον, ἀστερόεντα, ποδώκεος Αἰακίδαο.
ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν,
ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε, τά οἱ παλάμηφιν ἀρήρει.
ἔγχος δ' οὐχ ἕλετ' οἶον ἀμύμονος Αἰακίδαο,
βριθύ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
πάλλειν, ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς·
Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.
ἵππους δ' Αὐτομέδοντα θοῶς ζευγνῦμεν ἄνωγεν,
τὸν μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα τῖε μάλιστα·
πιστότατος δέ οἱ ἔσκε μάχῃ ἔνι μεῖναι ὁμοκλήν.
τῷ δὲ καὶ Αὐτομέδων ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους,
Ξάνθον καὶ Βαλίον, τὼ ἅμα πνοιῇσι πετέσθην·
τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἅρπυια Ποδάργη,
βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο.
ἐν δὲ παρηορίῃσιν ἀμύμονα Πήδασον ἵει,
τόν ῥά ποτ' Ἠετίωνος ἑλὼν πόλιν ἤγαγ' Ἀχιλλεύς·
ὃς καὶ θνητὸς ἐών, ἕπεθ' ἵπποις ἀθανάτοισιν.
Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποιχόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεὺς
πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν· οἱ δέ, λύκοι ὣς
ὠμοφάγοι, τοῖσίν τε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή,
οἵτ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὔρεσι δηώσαντες
δάπτουσιν· πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινόν·
καί τ' ἀγεληδὸν ἴασιν, ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ

Digitized by Google

ἄκρον, ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος· ἐν δέ τε θυμὸς
στήθεσιν ἄτρομός ἐστι, περιστένεται δέ τε γαστήρ·
τοῖοι Μυρμιδόνων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο
ῥώοντ'· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν Ἀρήϊος ἵστατ' Ἀχιλλεύς,
ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.
  Πεντήκοντ' ἦσαν νῆες θοαί, ᾗσιν Ἀχιλλεὺς
ἐς Τροίην ἡγεῖτο Διῒ φίλος· ἐν δ' ἄρ' ἑκάστῃ
πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῗσιν ἑταῖροι·
πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποίθει,
σημαίνειν· αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἤνασσεν.
τῆς μὲν ἰῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος αἰολοθώρηξ,
υἱὸς Σπερχειοῖο, Διϊπετέος ποταμοῖο·
ὃν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ, καλὴ Πολυδώρη,
Σπερχειῷ ἀκάμαντι, γυνὴ θεῷ εὐνηθεῖσα,
αὐτὰρ ἐπίκλησιν Βώρῳ, Περιήρεος υἷϊ,
ὅς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπυιε, πορὼν ἀπερείσια ἕδνα.
τῆς δ' ἑτέρης Εὔδωρος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
παρθένιος, τὸν ἔτικτε χορῷ καλὴ Πολυμήλη,
Φύλαντος θυγάτηρ· τῆς δὲ κρατὺς Ἀργειφόντης
ἠράσατ', ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελπομένῃσιν
ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου, κελαδεινῆς.
αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ' ἀναβάς, παρελέξατο λάθρῃ
Ἑρμείας ἀκάκητα· πόρεν δέ οἱ ἀγλαὸν υἱὸν
Εὔδωρον, πέρι μὲν θείειν ταχὺν ἠδὲ μαχητήν.
αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε μογοστόκος Εἰλείθυια
ἐξάγαγε πρὸ φόωσδε, καὶ Ἠελίου ἴδεν αὐγάς,
τὴν μὲν Ἐχεκλῆος κρατερὸν μένος Ἀκτορίδαο
ἠγάγετο πρὸς δώματ', ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα·
τὸν δ' ὁ γέρων Φύλας εὖ ἔτρεφεν, ἠδ' ἀτίταλλεν,
ἀμφαγαπαζόμενος, ὡςεὶ θ' ἑὸν υἱὸν ἐόντα.
τῆς δὲ τρίτης Πείσανδρος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
Μαιμαλίδης, ὃς πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν,
ἔγχεϊ μάρνασθαι, μετὰ Πηλείωνος ἑταῖρον.
τῆς δὲ τετάρτης ἦρχε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ·

Digitized by Google

πέμπτης δ' Ἀλκιμέδων, Λαέρκεος υἱὸς ἀμύμων.
αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντας ἅμ' ἡγεμόνεσσιν Ἀχιλλεὺς
στῆσεν ἐὺ κρίνας, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·
Μυρμιδόνες, μήτις μοι ἀπειλάων λελαθέσθω,
ἃς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἀπειλεῖτε Τρώεσσιν,
πάνθ' ὑπὸ μηνιθμόν, καί μ' ᾐτιάασθε ἕκαστος·
σχέτλιε, Πηλέος υἱέ, χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ·
νηλεές! ὃς παρὰ νηυσὶν ἔχεις ἀέκοντας ἑταίρους·
οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα ποντοπόροισιν
αὖτις· ἐπεί ῥά τοι ὧδε κακὸς χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε· νῦν δὲ πέφανται
φυλόπιδος μέγα ἔργον, ἕης τοπρίν γ' ἐράασθε.
ἔνθα τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων Τρώεσσι μαχέσθω!
Ὣς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν, ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν.
ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισιν
δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων·
ὣς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι·
ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ·
ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
νευόντων· ὣς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
πάντων δὲ προπάροιθε δύ' ἀνέρε θωρήσσοντο,
Πάτροκλός τε καὶ Αὐτομέδων, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
βῆ ῥ' ἴμεν ἐς κλισίην· χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέῳγεν
καλῆς, δαιδαλέης, τήν οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα
θῆκ' ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι, ἐὺ πλήσασα χιτώνων,
χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων, οὔλων τε ταπήτων.
ἔνθα δέ οἱ δέπας ἔσκε τετυγμένον, οὐδέ τις ἄλλος
οὔτ' ἀνδρῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ αἴθοπα οἶνον,
οὔτέ τεῳ σπένδεσκε θεῶν, ὅτε μὴ Διῒ πατρί.
τό ῥα τότ' ἐκ χηλοῖο λαβὼν ἐκάθηρε θεείῳ
πρῶτον, ἔπειτα δὲ νίψ' ὕδατος καλῇσι ῥοῇσιν·
νίψατο δ' αὐτὸς χεῖρας, ἀφύσσατο δ' αἴθοπα οἶνον·

Digitized by Google

εὔχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἕρκεϊ, λεῖβε δὲ οἶνον,
οὐρανὸν εἰςανιδών· Δία δ' οὐ λάθε τερπικέραυνον
 Ζεῦ ἄνα, Δωδωναῖε, Πελασγικέ, τηλόθι ναίων,
Δωδώνης μεδέων δυςχειμέρου· ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ
σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι!
ἦ μὲν δή ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες εὐξαμένοιο,
τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
ἠδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ·
αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι,
ἀλλ' ἕταρον πέμπω, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
μάρνασθαι· τῷ κῦδος ἅμα πρόες, εὐρύοπα Ζεῦ.
θάρσυνον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν, ὄφρα καὶ Ἕκτωρ
εἴσεται, ἤ ῥα καὶ οἶος ἐπίστηται πολεμίζειν
ἡμέτερος θεράπων, ἦ οἱ τότε χεῖρες ἄαπτοι
μαίνονθ', ὁππότ' ἐγώ περ ἴω μετὰ μῶλον Ἄρηος.
αὐτὰρ ἐπεί κ' ἀπὸ ναῦφι μάχην ἐνοπήν τε δίηται,
ἀσκηθής μοι ἔπειτα θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκοιτο,
τεύχεσί τε ξὺν πᾶσι καὶ ἀγχεμάχοις ἑτάροισιν.
 Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεύς.
τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατήρ, ἕτερον δ' ἀνένευσεν·
νηῶν μέν οἱ ἀπώσασθαι πόλεμόν τε μάχην τε
δῶκε, σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι.
ἤτοι ὁ μὲν σπείσας τε καὶ εὐξάμενος Διῒ πατρί,
ἂψ κλισίην εἰςῆλθε, δέπας δ' ἀπέθηκ' ἐνὶ χηλῷ·
στῆ δὲ πάροιθ' ἐλθὼν κλισίης, ἔτι δ' ἤθελε θυμῷ
εἰςιδέειν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν.
 Οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες
ἔστιχον, ὄφρ' ἐν Τρωσὶ μέγα φρονέοντες ὄρουσαν.
αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο
εἰνοδίοις, οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες,
αἰεὶ κερτομέοντες, ὁδῷ ἔπι οἰκί' ἔχοντας,
νηπίαχοι· ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσιν·
τοὺς δ' εἴπερ παρά τίς τε κιὼν ἄνθρωπος ὁδίτης
κινήσῃ ἀεκων, οι δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες

Digitized by Google

πρόσσω πᾶς πέτεται, καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσιν·
τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ ϑυμὸν ἔχοντες,
ἐκ νηῶν ἐχέοντο· βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
Πάτροκλος δ' ἑτάροισιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας·
Μυρμιδόνες, ἕταροι Πηληϊάδεω 'Αχιλῆος,
ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασϑε δὲ ϑούριδος ἀλκῆς·
ὡς ἂν Πηλείδην τιμήσομεν, ὃς μέγ' ἄριστος
'Αργείων παρὰ νηυσί, καὶ ἀγχέμαχοι ϑεράποντες·
γνῷ δὲ καὶ 'Ατρείδης εὐρυκρείων 'Αγαμέμνων
ἣν ἄτην, ὅτ' ἄριστον 'Αχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.
Ὣς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ ϑυμὸν ἑκάστου.
ἐν δ' ἔπεσον Τρώεσσιν ἀολλέες· ἀμφὶ δὲ νῆες
σμερδαλέον κονάβησαν, ἀϋσάντων ὑπ' 'Αχαιῶν.
Τρῶες δ' ὡς εἴδοντο Μενοιτίου ἄλκιμον υἱόν,
αὐτόν, καὶ ϑεράποντα, σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας,
πᾶσιν ὀρίνϑη ϑυμός, ἐκίνηϑεν δὲ φάλαγγες,
ἐλπόμενοι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλείωνα
μηνιϑμὸν μὲν ἀποῤῥίψαι, φιλότητα δ' ἑλέσϑαι·
πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεϑρον.
Πάτροκλος δὲ πρῶτος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
ἀντικρὺ κατὰ μέσσον, ὅϑι πλεῖστοι κλονέοντο,
νηῒ παρὰ πρύμνῃ μεγαϑύμου Πρωτεσιλάου·
καὶ βάλε Πυραίχμην, ὃς Παίονας ἱπποκορυστὰς
ἤγαγεν ἐξ 'Αμυδῶνος, ἀπ' 'Αξιοῦ εὐρυρέοντος·
τὸν βάλε δεξιὸν ὦμον· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν
κάππεσεν οἰμώξας· ἕταροι δέ μιν ἀμφεφόβηϑεν
Παίονες· ἐν γὰρ Πάτροκλος φόβον ἧκεν ἅπασιν,
ἡγεμόνα κτείνας, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσϑαι·
ἐκ νηῶν δ' ἔλασεν, κατὰ δ' ἔσβεσεν αἰϑόμενον πῦρ.
ἡμιδαὴς δ' ἄρα νηῦς λίπετ' αὐτόϑι· τοὶ δ' ἐφόβηϑεν
Τρῶες ϑεσπεσίῳ ὁμάδῳ· Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο
νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχϑη.
ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
κινήσῃ πυκινὴν νεφέλην στεροπηγερέτα Ζεύς,
ἔκ τ' ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρώονες ἄκροι,

Digitized by Google

καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπεῤῥάγη ἄσπετος αἰθήρ·
ὣς Δαναοί, νηῶν μὲν ἀπωσάμενοι δήϊον πῦρ,
τυτθὸν ἀνέπνευσαν· πολέμου δ' οὐ γίγνετ' ἐρωή.
οὐ γάρ πώ τι Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
προτροπάδην φοβέοντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
ἀλλ' ἔτ' ἄρ' ἀνθίσταντο, νεῶν δ' ὑπόεικον ἀνάγκῃ.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα, κεδασθείσης ὑσμίνης,
ἡγεμόνων. πρῶτος δὲ Μενοιτίου ἄλκιμος υἱὸς
αὐτίκ' ἄρα στρεφθέντος Ἀρηϊλύκου βάλε μηρὸν
ἔγχεϊ ὀξυόεντι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν·
ῥῆξεν δ' ὀστέον ἔγχος· ὁ δὲ πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
κάππεσ'. ἀτὰρ Μενέλαος Ἀρήϊος οὖτα Θόαντα,
στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυῖα.
Φυλείδης δ' Ἄμφικλον ἐφορμηθέντα δοκεύσας,
ἔφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα πάχιστος
μυὼν ἀνθρώπου πέλεται· περὶ δ' ἔγχεος αἰχμῇ
νεῦρα διεσχίσθη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
Νεστορίδαι δ', ὁ μὲν οὔτασ' Ἀτύμνιον ὀξέϊ δουρί,
Ἀντίλοχος, λαπάρης δὲ διήλασε χάλκεον ἔγχος·
ἤριπε δὲ προπάροιθε· Μάρις δ' αὐτοσχεδὰ δουρὶ
Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε, κασιγνήτοιο χολωθείς,
στὰς πρόσθεν νέκυος· τοῦ δ' ἀντίθεος Θρασυμήδης
ἔφθη ὀρεξάμενος, πρὶν οὐτάσαι, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
ὦμον ἄφαρ· πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωκὴ
δρύψ' ἀπὸ μυώνων, ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄραξεν.
δούπησεν δὲ πεσών, κατὰ δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
ὣς τὼ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντε,
βήτην εἰς Ἔρεβος, Σαρπηδόνος ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
υἷες ἀκοντισταὶ Ἀμισωδάρου· ὅς ῥα Χίμαιραν
θρέψεν ἀμαιμακέτην, πολέσιν κακὸν ἀνθρώποισιν.
Αἴας δὲ Κλεόβουλον Ὀϊλιάδης ἐπορούσας
ζωὸν ἕλε, βλαφθέντα κατὰ κλόνον· ἀλλά οἱ αὖθι
λῦσε μένος, πλήξας ξίφει αὐχένα κωπήεντι.

Digitized by Google

Πηνέλεως δὲ Λύκων τε συνέδραμον· ἔγχεσι μὲν γὰρ
ἤμβροτον ἀλλήλων, μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω·
τὼ δ' αὖτις ξιφέεσσι συνέδραμον. ἔνθα Λύκων μὲν
ἱπποκόμου κόρυθος φάλον ἤλασεν· ἀμφὶ δὲ καυλὸν
φάσγανον ἐῤῥαίσθη· ὁ δ' ὑπ' οὔατος αὐχένα θεῖνεν
Πηνέλεως, πᾶν δ' εἴσω ἔδυ ξίφος, ἔσχεθε δ' οἶον
δέρμα· παρηέρθη δὲ κάρη, ὑπέλυντο δὲ γυῖα.
Μηριόνης δ' Ἀκάμαντα κιχεὶς ποσὶ καρπαλίμοισιν,
νύξ', ἵππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν ὦμον.
ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς.
Ἰδομενεὺς δ' Ἐρύμαντα κατὰ στόμα νηλέϊ χαλκῷ
νύξε· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησεν
νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλοιο· κέασσε δ' ἄρ' ὀστέα λευκά·
ἐκ δ' ἐτίναχθεν ὀδόντες· ἐνέπλησθεν δέ οἱ ἄμφω
αἵματος ὀφθαλμοί· τὸ δ' ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥῖνας
πρῆσε χανών· θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.
Οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν ἕλον ἄνδρα ἕκαστος.
ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισιν
σίνται, ὑπ' ἐκ μήλων αἱρεύμενοι, αἵτ' ἐν ὄρεσσιν
ποιμένος ἀφραδίῃσι διέτμαγεν· οἱ δὲ ἰδόντες,
αἶψα διαρπάζουσιν ἀνάλκιδα θυμὸν ἐχούσας·
ὣς Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον· οἱ δὲ φόβοιο
δυσκελάδου μνήσαντο, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ
ἵετ' ἀκοντίσσαι· ὁ δὲ ἰδρείῃ πολέμοιο,
ἀσπίδι ταυρείῃ κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους,
σκέπτετ' ὀϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων.
ἦ μὲν δὴ γίγνωσκε μάχης ἑτεραλκέα νίκην·
ἀλλὰ καὶ ὣς ἀνέμιμνε, σάω δ' ἐρίηρας ἑταίρους.
Ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω,
αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνῃ·
ὣς τῶν ἐκ νηῶν γένετο ἰαχή τε φόβος τε·
οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέραον πάλιν. Ἕκτορα δ' ἵπποι
ἔκφερον ὠκύποδες σὺν τεύχεσι· λεῖπε δὲ λαὸν
Τρωϊκόν, οὓς ἀέκοντας ὀρυκτὴ τάφρος ἔρυκεν.

πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι
ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἅρματ' ἀνάκτων·
Πάτροκλος δ' ἕπετο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων,
Τρωσὶ κακὰ φρονέων· οἱ δὲ ἰαχῇ τε φόβῳ τε
πάσας πλῆσαν ὁδούς, ἐπεὶ ἂρ τμάγεν· ὕψι δ' ἄελλα
σκίδναθ' ὑπὸ νεφέων· τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι
ἄψοῤῥον προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
Πάτροκλος δ', ᾗ πλεῖστον ὀρινόμενον ἴδε λαόν,
τῇ ῥ' ἔχ' ὁμοκλήσας· ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἔπιπτον
πρηνέες ἐξ ὀχέων, δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον.
ἀντικρὺ δ' ἄρα τάφρον ὑπέρθορον ὠκέες ἵπποι,
[ἄμβροτοι, οὓς Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα,
πρόσσω ἱέμενοι· ἐπὶ δ' Ἕκτορι κέκλετο θυμός·
ἵετο γὰρ βαλέειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι.
ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθὼν
ἤματ' ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ
Ζεύς, ὅτε δή ῥ' ἄνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ,
οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας,
ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες·
τῶν δέ τε πάντες μὲν ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες,
πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι,
ἐς δ' ἅλα πορφυρέην μεγάλα στενάχουσι ῥέουσαι
ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ· μινύθει δέ τε ἔργ' ἀνθρώπων·
ὣς ἵπποι Τρῳαὶ μεγάλα στενάχοντο θέουσαι.
Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν πρώτας ἐπέκερσε φάλαγγας
ἂψ ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετές, οὐδὲ πόληος
εἴα ἱεμένους ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ μεσηγὺ
νηῶν καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος ὑψηλοῖο
κτεῖνε μεταΐσσων, πολέων δ' ἀπετίνυτο ποινήν.
ἔνθ' ἤτοι Πρόνοον πρῶτον βάλε δουρὶ φαεινῷ,
στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυῖα·
δούπησεν δὲ πεσών. ὁ δὲ Θέστορα, Ἤνοπος υἱόν,
δεύτερον ὁρμηθείς — ὁ μὲν εὐξέστῳ ἐνὶ δίφρῳ

Digitized by Google

γναθμὸν δεξιτερόν, διὰ δ' αὐτοῦ πεῖρεν ὀδόντων·
ἕλκε δὲ δουρὸς ἑλὼν ὑπὲρ ἄντυγος, ὡς ὅτε τις φὼς,
πέτρῃ ἔπι προβλῆτι καθήμενος, ἱερὸν ἰχθὺν
ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἤνοπι χαλκῷ·
ὣς ἕλκ' ἐκ δίφροιο κεχηνότα δουρὶ φαεινῷ,
κὰδ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσε· πεσόντα δέ μιν λίπε θυμός.
αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύαλον ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ
μέσσην κὰκ κεφαλήν· ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη
ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
κάππεσεν· ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύμαντα καὶ Ἀμφοτερὸν καὶ Ἐπάλτην,
Τληπόλεμόν τε Δαμαστορίδην, Ἐχίον τε Πύριν τε,
Ἰφέα τ' Εὔιππόν τε καὶ Ἀργεάδην Πολύμηλον,
πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
Σαρπηδὼν δ' ὡς οὖν ἴδ' ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους
χέρσ' ὕπο Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμέντας,
κέκλετ' ἄρ' ἀντιθέοισι καθαπτόμενος Λυκίοισιν·
Αἰδώς, ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε; νῦν θοοὶ ἔστε!
ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος, ὄφρα δαείω,
ὅστις ὅδε κρατέει· καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν
Τρῶας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
Ἦ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε.
Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν, ἐπεὶ ἴδεν, ἔκθορε δίφρου.
οἱ δ', ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχωνται,
ὣς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.—
τοὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
Ἥρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε·
Ὤ μοι ἐγών, ὅτε μοι Σαρπηδόνα, φίλτατον ἀνδρῶν,
μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμῆναι!
διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε, φρεσὶν ὁρμαίνοντι,
ἤ μιν ζωὸν ἐόντα μάχης ἄπο δακρυοέσσης
θείω ἀναρπάξας Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ,
ἦ ἤδη ὑπὸ χερσὶ Μενοιτιάδαο δαμάσσω.

Digitized by Google

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
ἄνδρα θνητὸν ἐόντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
ἂψ ἐθέλεις θανάτοιο δυςηχέος ἐξαναλῦσαι;
ἔρδ'· ἀτὰρ οὔ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
αἴ κε ζῶν πέμψῃς Σαρπηδόνα ὅνδε δόμονδε,
φράζεο, μήτις ἔπειτα θεῶν ἐθέλῃσι καὶ ἄλλος
πέμπειν ὃν φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης.
πολλοὶ γὰρ περὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο μάχονται
υἱέες ἀθανάτων, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἐνήσεις.
ἀλλ' εἴ τοι φίλος ἐστί, τεὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ,
ἤτοι μέν μιν ἔασον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
χέρσ' ὕπο Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμῆναι·
αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τόνγε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰών,
πέμπειν μιν Θάνατόν τε φέρειν καὶ νήδυμον Ὕπνον,
εἰςόκε δὴ Λυκίης εὐρείης δῆμον ἵκωνται·
ἔνθα ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε
τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,
παῖδα φίλον τιμῶν, τόν οἱ Πάτροκλος ἔμελλεν
φθίσειν ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης.—
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
ἔνθ' ἤτοι Πάτροκλος ἀγακλειτὸν Θρασύμηλον,
ὅς ῥ' ἠῢς θεράπων Σαρπηδόνος ἦεν ἄνακτος,
τὸν βάλε νείαιραν κατὰ γαστέρα, λῦσε δὲ γυῖα.
Σαρπηδὼν δ' αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ,
δεύτερος ὁρμηθείς· ὁ δὲ Πήδασον οὔτασεν ἵππον
ἔγχεϊ δεξιὸν ὦμον· ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν ἀΐσθων.
κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
τὼ δὲ διαστήτην· κρίκε δὲ ζυγόν, ἡνία δέ σφιν
σύγχυτ', ἐπειδὴ κεῖτο παρήορος ἐν κονίῃσιν.
τοῖο μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὕρετο τέκμωρ·

Digitized by Google

σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
ἀΐξας ἀπέκοψε παρήορον, οὐδ' ἐμάτησεν·
τὼ δ' ἰθυνθήτην, ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν.
τὼ δ' αὖτις συνίτην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο.
"Ενθ' αὖ Σαρπηδὼν μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ·
Πατρόκλου δ' ὑπὲρ ὦμον ἀριστερὸν ἤλυθ' ἀκωκὴ
ἔγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ
Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
ἀλλ' ἔβαλ', ἔνθ' ἄρα τε φρένες ἔρχαται ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ.
ἤριπε δ', ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωΐς,
ἠὲ πίτυς βλωθρή, τήντ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊνον εἶναι·
ὣς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθείς,
βεβρυχώς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης.
ἠΰτε ταῦρον ἔπεφνε λέων, ἀγέληφι μετελθών,
αἴθωνα, μεγάθυμον, ἐν εἰλιπόδεσσι βόεσσιν,
ὤλετό τε στενάχων ὑπὸ γαμφηλῇσι λέοντος·
ὣς ὑπὸ Πατρόκλῳ Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων
κτεινόμενος μενέαινε, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον
Γλαῦκε πέπον, πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσι, νῦν σε μάλα χρὴ
αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν·
νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος κακός, εἰ θοός ἐσσι!
πρῶτα μὲν ὄτρυνον Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,
πάντη ἐποιχόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι·
αὐτὰρ ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμεῦ πέρι μάρναο χαλκῷ.
σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος
ἔσσομαι ἤματα πάντα διαμπερές, εἴ κέ μ' Ἀχαιοὶ
τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα!
"Ως ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν,
ὀφθαλμοὺς ῥῖνάς θ'. ὁ δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βαίνων,
ἐκ χροὸς ἕλκε δόρυ· προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἕποντο
τοῖο δ' ἅμα ψυχήν τε καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ' αἰχμήν.

Digitized by Google

Γλαύκῳ δ' αἰνὸν ἄχος γένετο, φθογγῆς ἀΐοντι·
ὡρίνθη δέ οἱ ἦτορ, ὅτ' οὐ δύνατο προσαμῦναι.
χειρὶ δ' ἑλὼν ἐπίεζε βραχίονα· τεῖρε γὰρ αὐτὸν
ἕλκος, ὃ δή μιν Τεῦκρος ἐπεσσύμενον βάλεν ἰῷ
τείχεος ὑψηλοῖο, ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύνων.
εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι·
Κλῦθι, ἄναξ, ὅς που Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ
εἶς, ἢ ἐνὶ Τροίῃ· δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν
ἀνέρι κηδομένῳ, ὡς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει.
ἕλκος μὲν γὰρ ἔχω τόδε καρτερόν· ἀμφὶ δέ μοι χεὶρ
ὀξείῃς ὀδύνῃσιν ἐλήλαται, οὐδέ μοι αἷμα
τερσῆναι δύναται· βαρύθει δέ μοι ὦμος ὑπ' αὐτοῦ·
ἔγχος δ' οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπεδον, οὐδὲ μάχεσθαι
ἐλθὼν δυσμενέεσσιν. ἀνὴρ δ' ὤριστος ὄλωλεν,
Σαρπηδών, Διὸς υἱός· ὁ δ' οὐδ' ᾧ παιδὶ ἀμύνει.
ἀλλὰ σύ πέρ μοι, ἄναξ, τόδε καρτερὸν ἕλκος ἄκεσσαι,
κοίμησον δ' ὀδύνας, δὸς δὲ κράτος, ὄφρ' ἑτάροισιν
κεκλόμενος Λυκίοισιν ἐποτρύνω πολεμίζειν,
αὐτός τ' ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχωμαι.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας, ἀπὸ δ' ἕλκεος ἀργαλέοιο
αἷμα μέλαν τέρσηνε, μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ.
Γλαῦκος δ' ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσί, γήθησέν τε,
ὅττι οἱ ὦκ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένοιο.
πρῶτα μὲν ὤτρυνεν Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,
πάντῃ ἐποιχόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι.
αὐτὰρ ἔπειτα μετὰ Τρῶας κίε, μακρὰ βιβάσθων,
Πουλυδάμαντ' ἔπι Πανθοΐδην καὶ Ἀγήνορα δῖον·
βῆ δὲ μετ' Αἰνείαν τε καὶ Ἕκτορα χαλκοκορυστήν.
ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἕκτορ, νῦν δὴ πάγχυ λελασμένος εἶς ἐπικούρων,
οἳ σέθεν εἵνεκα τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
θυμὸν ἀποφθινύθουσι· σὺ δ' οὐκ ἐθέλεις ἐπαμύνειν.
κεῖται Σαρπηδών, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,
ὃς Λυκίην εἴρυτο δίκῃσί τε καὶ σθένεϊ ᾧ·

Digitized by Google

τὸν δ' ὑπὸ Πατρόκλῳ δάμασ' ἔγχεϊ χάλκεος Ἄρης.
ἀλλά, φίλοι, πάρστητε, νεμεσσήθητε δὲ θυμῷ,
μὴ ἀπο τεύχε' ἕλωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρὸν
Μυρμιδονες, Δαναῶν κεχολωμένοι, ὅσσοι ὄλοντο,
τοὺς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφνομεν ἐγχείῃσιν.
  Ὣς ἔφατο· Τρῶας δὲ κατάκρηθεν λάβε πένθος
ἄσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν· ἐπεί σφισιν ἕρμα πόληος
ἔσκε, καὶ ἀλλοδαπός περ ἐών· πολέες γὰρ ἅμ' αὐτῷ
λαοὶ ἕποντ', ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
βὰν δ' ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι· ἦρχε δ' ἄρα σφιν
Ἕκτωρ, χωομενος Σαρπηδόνος. αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
ὦρσε Μενοιτιάδεω Πατροκλῆος λάσιον κῆρ·
Αἴαντε πρώτω προςέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτώ·
  Αἴαντε, νῦν σφῶϊν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω,
οἷοί περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἢ καὶ ἀρείους.
κεῖται ἀνήρ, ὃς πρῶτος ἐςήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν,
Σαρπηδών. ἀλλ' εἴ μιν ἀεικισσαίμεθ' ἑλόντες,
τεύχεά τ' ὤμοιϊν ἀφελοίμεθα, καί τιν' ἑταίρων
αὐτοῦ ἀμυνομένων δαμασαίμεθα νηλέϊ χαλκῷ!
  Ὣς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον.
οἱ δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας,
Τρῶες και Λύκιοι, καὶ Μυρμιδόνες καὶ Ἀχαιοί,
συμβαλον ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχεσθαι,
δεινὸν ἀΰσαντες· μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτῶν.
Ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτ' ὀλοὴν τάνυσε κρατερῇ ὑσμίνῃ,
ὄφρα φίλῳ περὶ παιδὶ μάχης ὀλοὸς πόνος εἴη.
  Ὦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἑλίκωπας Ἀχαιούς.
βλῆτο γὰρ οὔτι κάκιστος ἀνὴρ μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
υἱὸς Ἀγακλῆος μεγαθύμου, δῖος Ἐπειγεύς,
ὅς ῥ' ἐν Βουδείῳ εὐναιομένῳ ἤνασσεν
τοπρίν· ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν ἀνεψιὸν ἐξεναρίξας,
ἐς Πηλῆ' ἱκέτευσε καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν·
οἱ δ' ἅμ' Ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι πέμπον ἕπεσθαι
Ἴλιον εἰς εὔπωλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.
τόν ῥα τόθ' ἀπτόμενον νέκυος βάλε φαίδιμος Ἕκτωρ

Digitized by Google

χερμαδίῳ κεφαλήν· ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη
ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ
κάππεσεν, ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
Πατρόκλῳ δ' ἄρ' ἄχος γένετο, φθιμένου ἑτάροιο.
ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων, ἴρηκι ἐοικὼς
ὠκέϊ, ὅςτ' ἐφόβησε κολοιούς τε ψῆράς τε·
ὣς ἰθὺς Λυκίων, Πατρόκλεις ἱπποκέλευθε,
ἔσσυο καὶ Τρώων· κεχόλωσο δὲ κῆρ ἑτάροιο.
καί ῥ' ἔβαλε Σθενέλαον, Ἰθαιμένεος φίλον υἱόν,
αὐχένα χερμαδίῳ, ῥῆξεν δ' ἀπὸ τοῖο τένοντας.
χώρησαν δ' ὑπό τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ.
ὅσση δ' αἰγανέης ῥιπὴ ταναοῖο τέτυκται,
ἥν ῥά τ' ἀνὴρ ἀφέῃ πειρώμενος, ἢ ἐν ἀέθλῳ,
ἠὲ καὶ ἐν πολέμῳ, δηΐων ὕπο θυμοραϊστέων·
τόσσον ἐχώρησαν Τρῶες, ὤσαντο δ' Ἀχαιοί.
Γλαῦκος δὲ πρῶτος, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,
ἐτράπετ', ἔκτεινεν δὲ Βαθυκλῆα μεγάθυμον,
Χάλκωνος φίλον υἱόν, ὃς Ἑλλάδι οἰκία ναίων,
ὄλβῳ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν·
τὸν μὲν ἄρα Γλαῦκος στῆθος μέσον οὔτασε δουρί,
στρεφθεὶς ἐξαπίνης, ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων.
δούπησεν δὲ πεσών· πυκινὸν δ' ἄχος ἔλλαβ' Ἀχαιούς.
ὡς ἔπεσ' ἐσθλὸς ἀνήρ· μέγα δὲ Τρῶες κεχάροντο·
στὰν δ' ἀμφ' αὐτὸν ἰόντες ἀολλέες· οὐδ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
ἀλκῆς ἐξελάθοντο, μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν.
ἔνθ' αὖ Μηριόνης Τρώων ἕλεν ἄνδρα κορυστήν,
Λαόγονον, θρασὺν υἱὸν Ὀνήτορος, ὃς Διὸς ἱρεὺς
Ἰδαίου ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ·
τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος· ὦκα δὲ θυμὸς
ᾤχετ' ἀπὸ μελέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλεν.
Αἰνείας δ' ἐπὶ Μηριόνῃ δόρυ χάλκεον ἧκεν·
ἔλπετο γὰρ τεύξεσθαι ὑπασπίδια προβιβῶντος.
ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
πρόσσω γὰρ κατέκυψε, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
οὔδει ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη.

Digitized by Google

ἔγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
[αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης
ᾤχετ', ἐπεί ῥ' ἅλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.]
Αἰνείας δ' ἄρα θυμὸν ἐχώσατο, φώνησέν τε·
Μηριόνη, τάχα κέν σε, καὶ ὀρχηστήν περ ἐόντα,
ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε διαμπερές, εἴ σ' ἔβαλόν περ.
Τὸν δ' αὖ Μηριόνης δουρικλυτὸς ἀντίον ηὔδα·
Αἰνεία, χαλεπόν σε, καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα,
πάντων ἀνθρώπων σβέσσαι μένος, ὅς κε σεῦ ἄντα
ἔλθῃ ἀμυνόμενος: θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τέτυξαι.
εἰ καὶ ἐγώ σε βάλοιμι τυχὼν μέσον ὀξέϊ χαλκῷ,
αἶψά κε, καὶ κρατερός περ ἐὼν καὶ χερσὶ πεποιθώς,
εὖχος ἐμοὶ δοίης, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπώλῳ.
Ὣς φάτο· τὸν δ' ἐνένιπτε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός·
Μηριόνη, τί σὺ ταῦτα, καὶ ἐσθλὸς ἐών, ἀγορεύεις;
ὦ πέπον, οὔτι Τρῶες ὀνειδείοις ἐπέεσσιν
νεκροῦ χωρήσουσι, πάρος τινὰ γαῖα καθέξει.
ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ', ἐνὶ βουλῇ·
τῷ οὔτι χρὴ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
Ὣς εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο ἰσόθεος φώς.
τῶν δ', ὥστε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν
οὔρεος ἐν βήσσῃς· ἕκαθεν δέ τε γίγνετ' ἀκουή·
ὣς τῶν ὤρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
χαλκοῦ τε ῥινοῦ τε, βοῶν τ' εὐποιητάων,
νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
οὐδ' ἂν ἔτι φράδμων περ ἀνὴρ Σαρπηδόνα δῖον
ἔγνω, ἐπεὶ βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίῃσιν
ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρους.
οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ὁμίλεον, ὡς ὅτε μυῖαι
σταθμῷ ἔνι βρομέωσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας,
ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει·
ὣς ἄρα τοὶ περὶ νεκρὸν ὁμίλεον. οὐδέ ποτε Ζεὺς
τρέψεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὄσσε φαεινώ,

Digitized by Google

πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλου, μερμηρίζων,
ἢ ἤδη καὶ κεῖνον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
αὐτοῦ ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι φαίδιμος Ἕκτωρ
χαλκῷ δῃώσῃ, ἀπό τ' ὤμων τεύχε' ἕληται,
ἢ ἔτι καὶ πλεόνεσσιν ὀφέλλειεν πόνον αἰπύν.
ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
ὄφρ' ἠῢς θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
ἐξαῦτις Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα χαλκοκορυστὴν
ὤσαιτο προτὶ ἄστυ, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο.
Ἕκτορι δὲ πρωτίστῳ ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνῆκεν·
ἐς δίφρον δ' ἀναβάς, φύγαδ' ἔτραπε, κέκλετο δ' ἄλλους
Τρῶας φευγέμεναι· γνῶ γὰρ Διὸς ἱρὰ τάλαντα.
ἔνθ' οὐδ' ἴφθιμοι Λύκιοι μένον, ἀλλ' ἐφόβηθεν
πάντες, ἐπεὶ βασιλῆα ἴδον, βεβλαμμένον ἦτορ,
κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρει· πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ
κάππεσον, εὖτ' ἔριδα κρατερὴν ἐτάνυσσε Κρονίων
οἱ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμοιϊν Σαρπηδόνος ἔντε' ἕλοντο,
χάλκεα, μαρμαίροντα, τὰ μὲν κοίλας ἐπὶ νῆας
δῶκε φέρειν ἑτάροισι Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός.
καὶ τότ' Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Εἰ δ', ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, κελαινεφὲς αἷμα κάθηρον
ἐλθὼν ἐκ βελέων Σαρπηδόνα, καί μιν ἔπειτα
πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσιν,
χρῖσόν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσον·
πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
Ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἵ ῥά μιν ὦκα
θήσουσ' ἐν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ.
ἔνθα ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε
τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων·
βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς φύλοπιν αἰνήν·
αὐτίκα δ' ἐκ βελέων Σαρπηδόνα δῖον ἀείρας,
πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λοῦσεν ποταμοῖο ῥοῇσιν,
χρῖσέν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσεν·

Digitized by Google

πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
Ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἵ ῥά μιν ὦκα
κάτθεσαν ἐν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ.
Πάτροκλος δ' ἵπποισι καὶ Αὐτομέδοντι κελεύσας,
Τρῶας καὶ Λυκίους μετεκίαθε, καὶ μέγ' ἀάσθη·
νήπιος· εἰ δὲ ἔπος Πηληϊάδαο φύλαξεν,
ἦ τ' ἂν ὑπέκφυγε Κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο.
ἀλλ' αἰεί τε Διὸς κρείσσων νόος ἠέπερ ἀνδρῶν·
[ὅςτε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνησι μάχεσθαι·]
ὅς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀνῆκεν.
Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξας,
Πατρόκλεις, ὅτε δή σε θεοὶ θάνατόνδε κάλεσσαν;
Ἄδρηστον μὲν πρῶτα καὶ Αὐτόνοον καὶ Ἔχεκλον,
καὶ Πέριμον Μεγάδην καὶ Ἐπίστορα καὶ Μελάνιππον,
αὐτὰρ ἔπειτ' Ἔλασον καὶ Μούλιον ἠδὲ Πυλάρτην·
τοὺς ἕλεν· οἱ δ' ἄλλοι φύγαδε μνώοντο ἕκαστος.
Ἔνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἕλον υἷες Ἀχαιῶν,
Πατρόκλου ὑπὸ χερσί· περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν·
εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐϋδμήτου ἐπὶ πύργου
ἔστη, τῷ ὀλοὰ φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀρήγων.
τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο
Πάτροκλος, τρὶς δ' αὐτὸν ἀπεστυφέλιξεν Ἀπόλλων,
χείρεσσ' ἀθανάτῃσι φαεινὴν ἀσπίδα νύσσων.
ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἶσος,
δεινὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπεα πτερόεντα προςηύδα·
Χάζεο, Διογενὲς Πατρόκλεις! οὔ νύ τοι αἶσα
σῷ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθαι Τρώων ἀγερώχων,
οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος, ὅςπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
Ὣς φάτο· Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω,
μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
Ἕκτωρ δ' ἐν Σκαιῇσι πύλῃς ἔχε μώνυχας ἵππους·
δίζε γάρ, ἠὲ μάχοιτο, κατὰ κλόνον αὖτις ἐλάσσας,
ἦ λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι.
ταῦτ' ἄρα οἱ φρονέοντι παρίστατο Φοῖβος Ἀπόλλων,

ἀνέρι εἰσάμενος αἰζηῷ τε κρατερῷ τε,
Ἀσίῳ, ὃς μήτρως ἦν Ἕκτορος ἱπποδάμοιο,
αὐτοκασίγνητος Ἑκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος
ὃς Φρυγίῃ ναίεσκε ῥοῆς ἔπι Σαγγαρίοιο·
τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
Ἕκτορ, τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; οὐδέ τί σε χρή.
αἴϑ', ὅσον ἥσσων εἰμί, τόσον σέο φέρτερος εἴην·
τῷ κε τάχα στυγερῶς πολέμου ἀπερωήσειας.
ἀλλ' ἄγε, Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους,
αἴ κέν πώς μιν ἕλῃς, δώῃ δέ τοι εὖχος Ἀπόλλων.
Ὣς εἰπὼν ὁ μὲν αὖτις ἔβη ϑεὸς ἂμ πόνον ἀνδρῶν.
Κεβριόνῃ δ' ἐκέλευσε δαΐφρονι φαίδιμος Ἕκτωρ,
ἵππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν. αὐτὰρ Ἀπόλλων
δύσεϑ' ὅμιλον ἰών, ἐν δὲ κλόνον Ἀργείοισιν
ἧκε κακόν· Τρωσὶν δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζεν.
Ἕκτωρ δ' ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα, οὐδ' ἐνάριζεν·
αὐτὰρ ὁ Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους.
Πάτροκλος δ' ἑτέρωϑεν ἀφ' ἵππων ἆλτο χαμᾶζε,
σκαιῇ ἔγχος ἔχων· ἑτέρηφι δὲ λάζετο πέτρον
μάρμαρον, ὀκριόεντα, τόν οἱ περὶ χεὶρ ἐκάλυψεν.
ἧκε δ' ἐρεισάμενος· οὐδὲ δὴν χάζετο φωτός,
οὐδ' ἁλίωσε βέλος· βάλε δ' Ἕκτορος ἡνιοχῆα,
Κεβριόνην, νόϑον υἱὸν ἀγακλῆος Πριάμοιο,
ἵππων ἡνί' ἔχοντα, μετώπιον ὀξέϊ λᾶϊ.
ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν λίϑος, οὐδέ οἱ ἔσχεν
ὀστέον· ὀφϑαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν,
αὐτοῦ πρόσϑε ποδῶν· ὁ δ' ἄρ', ἀρνευτῆρι ἐοικώς,
κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος δίφρου· λίπε δ' ὀστέα ϑυμός.
τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφης, Πατρόκλεις ἱππεῦ·
Ὢ πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνήρ! ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ!
εἰ δή που καὶ πόντῳ ἐν ἰχϑυόεντι γένοιτο,
πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε, τήϑεα διφῶν,
νηὸς ἀποϑρώσκων, εἰ καὶ δυσπέμφελος εἴη·
ὡς νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ῥεῖα κυβιστᾷ.
ἦ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιστητῆρες ἔασιν!

Digitized by Google

Ὣς εἰπὼν ἐπὶ Κεβριόνῃ ἥρωϊ βεβήκει,
οἶμα λέοντος ἔχων, ὅςτε σταθμοὺς κεραΐζων
ἔβλητο πρὸς στῆθος, ἑή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή·
ὣς ἐπὶ Κεβριόνῃ, Πατρόκλεις, ἆλσο μεμαώς.
Ἕκτωρ δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἆλτο χαμᾶζε.
τὼ περὶ Κεβριόναο, λέονθ' ὥς, δηρινθήτην,
ὥτ' ὄρεος κορυφῇσι περὶ κταμένης ἐλάφοιο,
ἄμφω πεινάοντε, μέγα φρονέοντε μάχεσθον·
ὣς περὶ Κεβριόναο δύω μήστωρες ἀϋτῆς,
Πάτροκλός τε Μενοιτιάδης· καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ,
ἵεντ' ἀλλήλων ταμέειν χρόα νηλέϊ χαλκῷ.
Ἕκτωρ μὲν κεφαλῆφιν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει·
Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἔχεν ποδός· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
Ὡς δ' Εὖρός τε Νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοιϊν
οὔρεος ἐν βήσσῃς βαθέην πελεμιζέμεν ὕλην,
φηγόν τε, μελίην τε, τανύφλοιόν τε κράνειαν,
αἵτε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους
ἠχῇ θεσπεσίῃ, πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων·
ὣς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
δῄουν, οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο.
πολλὰ δὲ Κεβριόνην ἀμφ' ὀξέα δοῦρ' ἐπεπήγει,
ἰοί τε πτερόεντες ἀπὸ νευρῆφι θορόντες·
πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξεν
μαρναμένων ἀμφ' αὐτόν· ὁ δ' ἐν στροφάλιγγι κονίης
κεῖτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἱπποσυνάων.
Ὄφρα μὲν Ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
τόφρα μαλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, πίπτε δὲ λαός.
ἦμος δ' Ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε,
καὶ τότε δή ῥ' ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν.
ἐκ μὲν Κεβριόνην βελέων ἥρωα ἔρυσσαν
Τρώων ἐξ ἐνοπῆς, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἕλοντο.
Πάτροκλος δὲ Τρωσὶ κακὰ φρονέων ἐνόρουσεν·
τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ,

Digitized by Google

ἀλλ᾽ ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἶσος,
ἔνθ᾽ ἄρα τοι, Πάτροκλε, φάνη βιότοιο τελευτή.
ἤντετο γάρ τοι Φοῖβος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
δεινός· ὁ μὲν τὸν ἰόντα κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόησεν·
ἠέρι γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντεβόλησεν.
στῆ δ᾽ ὄπιθε, πλῆξεν δὲ μετάφρενον εὐρέε τ᾽ ὤμω
χειρὶ καταπρηνεῖ· στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε.
τοῦ δ᾽ ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλε Φοῖβος Ἀπόλλων·
ἡ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε ποσσὶν ὑφ᾽ ἵππων
αὐλῶπις τρυφάλεια· μιάνθησαν δὲ ἔθειραι
αἵματι καὶ κονίῃσι. πάρος γε μὲν οὐ θέμις ἦεν,
ἱππόκομον πήληκα μιαίνεσθαι κονίῃσιν·
ἀλλ᾽ ἀνδρὸς θείοιο κάρη χαρίεν τε μέτωπον
ῥύετ᾽, Ἀχιλλῆος· τότε δὲ Ζεὺς Ἕκτορι δῶκεν
ᾗ κεφαλῇ φορέειν· σχεδόθεν δέ οἱ ἦεν ὄλεθρος.
πᾶν δέ οἱ ἐν χείρεσσιν ἄγη δολιχόσκιον ἔγχος,
βριθύ, μέγα, στιβαρόν, κεκορυθμένον· αὐτὰρ ἀπ᾽ ὤμων
ἀσπὶς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέσε τερμιόεσσα.
λῦσε δέ οἱ θώρηκα ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων.
τὸν δ᾽ ἄτη φρένας εἷλε, λύθεν δ᾽ ὑπὸ φαίδιμα γυῖα,
στῆ δὲ ταφών· ὄπιθεν δὲ μετάφρενον ὀξέϊ δουρὶ
ὤμων μεσσηγὺς σχεδόθεν βάλε Δάρδανος ἀνήρ,
Πανθοΐδης Εὔφορβος, ὃς ἡλικίην ἐκέκαστο
ἔγχεΐ θ᾽ ἱπποσύνῃ τε, πόδεσσί τε καρπαλίμοισιν·
καὶ γὰρ δή ποτε φῶτας ἐείκοσι βῆσεν ἀφ᾽ ἵππων,
πρῶτ᾽ ἐλθὼν σὺν ὄχεσφι, διδασκόμενος πολέμοιο·
ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος, Πατρόκλεις ἱππεῦ,
οὐδὲ δάμασσ᾽· ὁ μὲν αὖτις ἀνέδραμε, μίκτο δ᾽ ὁμίλῳ,
ἐκ χροὸς ἁρπάξας δόρυ μείλινον· οὐδ᾽ ὑπέμεινεν
Πάτροκλον, γυμνόν περ ἐόντ᾽, ἐν δηϊοτῆτι.
Πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθείς,
ἂψ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ᾽ ἀλεείνων.
Ἕκτωρ δ᾽ ὡς εἶδεν Πατροκλῆα μεγάθυμον
ἂψ ἀναχαζόμενον, βεβλημένον ὀξέϊ χαλκῷ,
ἀγχίμολόν ῥά οἱ ἦλθε κατὰ στίχας, οὖτα δὲ δουρὶ

Digitized by Google

νείατον ἐς κενεῶνα· διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν.
δούπησεν δὲ πεσών, μέγα δ' ἤκαχε λαὸν Ἀχαιῶν.
ὡς δ' ὅτε σῦν ἀκάμαντα λέων ἐβιήσατο χάρμῃ,
ὥτ' ὄρεος κορυφῇσι μέγα φρονέοντε μάχεσθον,
πίδακος ἀμφ' ὀλίγης· ἐθέλουσι δὲ πιέμεν ἄμφω·
πολλὰ δέ τ' ἀσθμαίνοντα λέων ἐδάμασσε βίηφιν·
ὣς πολέας πέφνοντα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν
Ἕκτωρ Πριαμίδης σχεδὸν ἔγχεϊ θυμὸν ἀπηύρα·
καί οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντα προςηύδα·
Πάτροκλ', ἦ που ἔφησθα πόλιν κεραϊζέμεν ἀμήν,
Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας, ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας,
ἄξειν ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
νήπιε! τάων δὲ πρόσθ' Ἕκτορος ὠκέες ἵπποι
ποσσὶν ὀρωρέχαται πολεμίζειν· ἔγχεϊ δ' αὐτὸς
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισι μεταπρέπω, ὅ σφιν ἀμύνω
ἦμαρ ἀναγκαῖον· σὲ δέ τ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.
ἆ δειλ'! οὐδέ τοι, ἐσθλὸς ἐών, χραίσμησεν Ἀχιλλεύς
ὅς πού τοι μάλα πολλὰ μένων ἐπετέλλετ' ἰόντι·
μή μοι πρὶν ἰέναι, Πατρόκλεις ἱπποκέλευθε,
νῆας ἔπι γλαφυράς, πρὶν Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
αἱματόεντα χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι·
ὥς πού σε προςέφη, σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθεν.
Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προςέφης, Πατρόκλεις ἱππεῦ·
ἤδη νῦν, Ἕκτορ, μεγάλ' εὔχεο· σοὶ γὰρ ἔδωκεν
νίκην Ζεὺς Κρονίδης καὶ Ἀπόλλων, οἵ μ' ἐδάμασσαν
ῥηϊδίως· αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἕλοντο.
τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν,
πάντες κ' αὐτόθ' ὄλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
ἀλλά με Μοῖρ' ὀλοὴ καὶ Λητοῦς ἔκτανεν υἱός,
ἀνδρῶν δ' Εὔφορβος· σὺ δέ με τρίτος ἐξεναρίζεις.
ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
οὔ θην οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέῃ, ἀλλά τοι ἤδη
ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή,
χερσὶ δαμέντ' Ἀχιλῆος ἀμύμονος Αἰακίδαο.

Digitized by Google

Ὣς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος ϑανάτοιο κάλυψεν·
ψυχὴ δ' ἐκ ῥεϑέων πταμένη Ἄϊδόςδε βεβήκει,
ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀδροτῆτα καὶ ἥβην.
τὸν καὶ τεϑνηῶτα προςηύδα φαίδιμος Ἕκτωρ·
  Πατρόκλεις, τί νύ μοι μαντεύεαι αἰπὺν ὄλεϑρον;
τίς δ' οἶδ', εἴ κ' Ἀχιλεύς, Θέτιδος παῖς ἠϋκόμοιο,
φϑήῃ ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ ϑυμὸν ὀλέσσαι;
  Ὣς ἄρα φωνήσας δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
εἴρυσε, λὰξ προςβάς· τὸν δ' ὕπτιον ὦσ' ἀπὸ δουρός.
αὐτίκα δὲ ξὺν δουρὶ μετ' Αὐτομέδοντα βεβήκει,
ἀντίϑεον ϑεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο·
ἵετο γὰρ βαλέειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι
ἄμβροτοι, οὓς Πηλῆϊ ϑεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.

Digitized by Google

ΙΛΙΑΔΟΣ Ρ.

Μενελάου ἀριστεια.

Οὐδ' ἔλαθ' Ἀτρέος υἱόν, Ἀρηΐφιλον Μενέλαον,
Πάτροκλος Τρώεσσι δαμεὶς ἐν δηϊοτῆτι.
βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ·
ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ,
πρωτοτόκος, κινυρή, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο·
ὣς περὶ Πατρόκλῳ βαῖνε ξανθὸς Μενέλαος.
πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
τὸν κτάμεναι μεμαώς, ὅστις τοῦγ' ἀντίος ἔλθοι.
οὐδ' ἄρα Πάνθου υἱὸς ἐϋμμελίης ἀμέλησεν
Πατρόκλοιο πεσόντος ἀμύμονος· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ
ἔστη, καὶ προςέειπεν Ἀρηΐφιλον Μενέλαον·
Ἀτρείδη Μενέλαε, Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
χάζεο, λεῖπε δὲ νεκρόν, ἔα δ' ἔναρα βροτόεντα!
οὐ γάρ τις πρότερος Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
Πάτροκλον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην·
τῷ με ἔα κλέος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρέσθαι,
μή σε βάλω, ἀπὸ δὲ μελιηδέα θυμὸν ἕλωμαι.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προςέφη ξανθὸς Μενέλαος·
Ζεῦ πάτερ, οὐ μὲν καλόν, ὑπέρβιον εὐχετάασθαι.
οὔτ' οὖν πορδάλιος τόσσον μένος, οὔτε λέοντος,

Digitized by Google

θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πέρι σθένεϊ βλεμεναίνει,
ὅσσον Πάνθου υἷες ἐϋμμελίαι φρονέουσιν.
οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Ὑπερήνορος ἱπποδάμοιο
ἧς ἥβης ἀπόνηθ', ὅτε μ' ὤνατο, καί μ' ὑπέμεινεν,
καί μ' ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστὴν
ἔμμεναι· οὐδέ ἕ φημι, πόδεσσί γε οἷσι κιόντα,
εὐφρῆναι ἄλοχόν τε φίλην, κεδνούς τε τοκῆας.
ὥς θην καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος, εἴ κέ μευ ἄντα
στήῃς· ἀλλα σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
ἐς πληθὺν ἰέναι, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο,
πρίν τι κακὸν παθέειν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.
Ὣς φάτο, τὸν δ' οὐ πεῖθεν· ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα·
νῦν μὲν δή, Μενέλαε Διοτρεφές, ἦ μάλα τίσεις
γνωτὸν ἐμόν, τὸν ἔπεφνες, ἐπευχόμενος δ' ἀγορεύεις·
χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο,
ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας.
ἦ κέ σφιν δειλοῖσι γόου κατάπαυμα γενοίμην,
εἴ κεν ἐγὼ κεφαλήν τε τεὴν καὶ τεύχε' ἐνείκας,
Πάνθῳ ἐν χείρεσσι βάλω καὶ Φρόντιδι δίῃ.
ἀλλ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται,
οὐδέ τ' ἀδήριτος, ἤτ' ἀλκῆς, ἤτε φόβοιο.
Ὣς εἰπών, οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην·
οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμὴ
ἀσπίδ' ἐνὶ κρατερῇ. ὁ δὲ δεύτερος ὤρνυτο χαλκῷ
Ἀτρείδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διῒ πατρί·
ἂψ δ' ἀναχαζομένοιο, κατὰ στομάχοιο θέμεθλα
νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρείῃ χειρὶ πιθήσας·
ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή.
δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι, Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι,
πλοχμοί θ', οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο.
οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης
χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ,
καλόν, τηλεθάον· τὸ δέ τε πνοιαὶ δονέουσιν
παντοίων ἀνέμων, καί τε βρύει ἄνθεϊ λευκῷ·

Digitized by Google

ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ
βόθρου τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ·
τοῖον Πάνθου υἱὸν ἐϋμμελίην Εὔφορβον
'Ατρείδης Μενέλαος ἐπεὶ κτάνε, τεύχε' ἐσύλα.
  Ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων ὀρεσίτροφος, ἀλκὶ πεποιθώς,
βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἁρπάσῃ, ἥτις ἀρίστη·
τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν,
πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει,
δῃῶν· ἀμφὶ δὲ τόνγε κύνες ἄνδρες τε νομῆες
πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν
ἀντίον ἐλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἱρεῖ·
ὣς τῶν οὔτινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα
ἀντίον ἐλθέμεναι Μενελάου κυδαλίμοιο.
ἔνθα κε ῥεῖα φέροι κλυτὰ τεύχεα Πανθοΐδαο
'Ατρείδης, εἰ μή οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος 'Απόλλων,
ὅς ῥά οἱ Ἕκτορ' ἐπῶρσε, θοῷ ἀτάλαντον Ἄρηϊ,
ἀνέρι εἰσάμενος, Κικόνων ἡγήτορι Μέντῃ·
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
  Ἕκτορ, νῦν σὺ μὲν ὧδε θέεις, ἀκίχητα διώκων,
ἵππους Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἠδ' ὀχέεσθαι,
ἄλλῳ γ' ἢ 'Αχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
τόφρα δέ τοι Μενέλαος 'Αρήϊος, 'Ατρέος υἱός,
Πατρόκλῳ περιβάς, Τρώων τὸν ἄριστον ἔπεφνεν,
Πανθοΐδην Εὔφορβον, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
  Ὣς εἰπὼν ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἂμ πόνον ἀνδρῶν·
Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελαίνας.
πάπτηνεν δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ στίχας· αὐτίκα δ' ἔγνω
τὸν μὲν ἀπαινύμενον κλυτὰ τεύχεα, τὸν δ' ἐπὶ γαίῃ
κείμενον· ἔῤῥει δ' αἷμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν.
βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
ὀξέα κεκληγώς, φλογὶ εἴκελος Ἡφαίστοιο
ἀσβέστῳ· οὐδ' υἱὸν λάθεν 'Ατρέος ὀξὺ βοήσας·
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
  Ὤ μοι ἐγών, εἰ μέν κε λίπω κάτα τεύχεα καλά,

Digitized by Google

Πάτροκλόν θ', ὃς κεῖται ἐμῆς ἕνεκ' ἐνθάδε τιμῆς·
μήτις μοι Δαναῶν νεμεσήσεται, ὅς κεν ἴδηται.
εἰ δέ κεν Ἕκτορι μοῦνος ἐὼν καὶ Τρωσὶ μάχωμαι
αἰδεσθείς, μήπως με περιστήωσ' ἕνα πολλοί·
Τρῶας δ' ἐνθάδε πάντας ἄγει κορυθαίολος Ἕκτωρ.
ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλῃ πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι,
ὅν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη.
τῷ μ' οὔτις Δαναῶν νεμεσήσεται, ὅς κεν ἴδηται
Ἕκτορι χωρήσαντ', ἐπεὶ ἐκ θεόφιν πολεμίζει.
εἰ δέ που Αἴαντός γε βοὴν ἀγαθοῖο πυθοίμην,
ἄμφω κ' αὖτις ἰόντες ἐπιμνησαίμεθα χάρμης,
καὶ πρὸς δαίμονά περ, εἴ πως ἐρυσαίμεθα νεκρὸν
Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ· κακῶν δέ κε φέρτατον εἴη.
Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον· ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ.
αὐτὰρ ὅγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, λεῖπε δὲ νεκρόν,
ἐντροπαλιζόμενος· ὥςτε λῖς ἠϋγένειος,
ὅν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται
ἔγχεσι καὶ φωνῇ· τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ
παχνοῦται, ἀέκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ μεσσαύλοιο·
ὣς ἀπὸ Πατρόκλοιο κίε ξανθὸς Μενέλαος.
στῆ δὲ μεταστρεφθείς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων,
παπταίνων Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν.
τὸν δὲ μάλ' αἶψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
θαρσύνονθ' ἑτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
θεσπέσιον γάρ σφιν φόβον ἔμβαλε Φοῖβος Ἀπόλλων.
βῆ δὲ θέειν, εἶθαρ δὲ παριστάμενος ἔπος ηὔδα·
Αἶαν, δεῦρο, πέπον, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος
σπεύσομεν, αἴ κε νέκυν περ Ἀχιλλῆϊ προφέρωμεν
γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Ὣς ἔφατ'· Αἴαντι δὲ δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν.
βῆ δὲ διὰ προμάχων, ἅμα δὲ ξανθὸς Μενέλαος.
Ἕκτωρ μὲν Πάτροκλον, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα,
ἕλχ', ἵν' ἀπ' ὤμοιϊν κεφαλὴν τάμοι ὀξέϊ χαλκῷ,

Digitized by Google

τὸν δὲ νέκυν Τρῳῇσιν ἐρυσσάμενος κυσὶ δοίη.
Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἠΰτε πύργον.
Ἕκτωρ δ' ἂψ ἐς ὅμιλον ἰὼν ἀνεχάζεθ' ἑταίρων,
ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε· δίδου δ' ὅγε τεύχεα καλὰ
Τρωσὶ φέρειν προτὶ ἄστυ, μέγα κλέος ἔμμεναι αὐτῷ.
Αἴας δ' ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας,
ἑστήκει, ὥς τίς τε λέων περὶ οἷσι τέκεσσιν,
ᾧ ῥά τε νήπι' ἄγοντι συναντήσωνται ἐν ὕλῃ
ἄνδρες ἐπακτῆρες· ὁ δέ τε σθενεϊ βλεμεαίνει·
πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται, ὄσσε καλύπτων·
ὣς Αἴας περὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει.
Ἀτρείδης δ' ἑτέρωθεν, Ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
ἑστήκει, μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσιν ἀέξων.
Γλαῦκος δ' Ἱππολόχοιο πάϊς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
Ἕκτορ' ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ·
"Ἕκτορ, εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο!
ἦ σ' αὔτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει, φύξηλιν ἐόντα.
φράζεο νῦν, ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσεις
οἶος σὺν λαοῖσι, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν.
οὐ γάρ τις Λυκίων γε μαχησόμενος Δαναοῖσιν
εἶσι περὶ πτόλιος· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν,
μάρνασθαι δηΐοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμὲς αἰεί.
πῶς κε σὺ χείρονα φῶτα σαώσειας μεθ' ὅμιλον,
σχέτλι'! ἐπεὶ Σαρπηδόν', ἅμα ξεῖνον καὶ ἑταῖρον,
κάλλιπες Ἀργείοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι;
ὅς τοι πόλλ' ὄφελος γένετο, πτόλεΐ τε καὶ αὐτῷ,
ζωὸς ἐών· νῦν δ' οὔ οἱ ἀλαλκέμεναι κύνας ἔτλης.
τῷ νῦν εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπείσεται ἀνδρῶν,
οἴκαδ' ἴμεν, Τροίῃ δὲ πεφήσεται αἰπὺς ὄλεθρος.
εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσὲς ἐνείη,
ἄτρομον, οἷόν τ' ἄνδρας ἐσέρχεται, οἳ περὶ πάτρης
ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο,
αἶψά κε Πάτροκλον ἐρυσαίμεθα Ἴλιον εἴσω.
εἰ δ' οὗτος προτὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος

Digitized by Google

ἔλθοι τεθνηώς, καί μιν ἐρυσαίμεθα χάρμης,
αἶψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνος ἔντεα καλὰ
λύσειαν, καί κ' αὐτὸν ἀγοίμεθα Ἴλιον εἴσω.
τοίου γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος, ὃς μεγ' ἄριστος
Ἀργείων παρὰ νηυσί, καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες.
ἀλλὰ σύγ' Αἴαντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασσας
στήμεναι ἄντα, κατ' ὄσσε ἰδὼν δηΐων ἐν ἀϋτῇ,
οὐδ' ἰθὺς μαχέσασθαι· ἐπεὶ σέο φέρτερός ἐστιν.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προςέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ
Γλαῦκε, τίη δὲ σὺ τοῖος ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπες!
ὢ πόποι, ἦ τ' ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,
τῶν ὅσσοι Λυκίην ἐριβώλακα ναιετάουσιν·
νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες·
ὅςτε με φῂς Αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομεῖναι.
οὔτοι ἐγὼν ἔῤῥιγα μάχην, οὐδὲ κτύπον ἵππων·
ἀλλ' αἰεί τε Διὸς κρείσσων νόος αἰγιόχοιο,
ὅςτε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
ῥηϊδίως, ὁτὲ δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἔμ' ἵστασο, καὶ ἴδε ἔργον·
ἠὲ πανημέριος κακὸς ἔσσομαι, ὡς ἀγορεύεις,
ἦ τινα καὶ Δαναῶν, ἀλκῆς μάλα περ μεμαῶτα,
σχήσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
Ὣς εἰπὼν Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας·
Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς·
ὄφρ' ἂν ἐγὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἔντεα δύω
καλά, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξα κατακτάς.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἕκτωρ
δηΐου ἐκ πολέμοιο· θέων δ' ἐκίχανεν ἑταίρους
ὦκα μάλ', οὔπω τῆλε, ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπών,
οἳ προτὶ ἄστυ φέρον κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐδαο.
στὰς δ' ἀπάνευθε μάχης πολυδακρύτου, ἔντε' ἄμειβεν·
ἤτοι ὁ μὲν τὰ ἃ δῶκε, φέρειν προτὶ Ἴλιον ἱρήν,
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ὁ δ' ἄμβροτα τεύχεα δῦνεν

Digitized by Google

Πηλείδεω Ἀχιλῆος, ἅ οἱ θεοὶ Οὐρανίωνες
πατρὶ φίλῳ ἔπορον· ὁ δ᾽ ἄρα ᾧ παιδὶ ὄπασσεν
γηράς· ἀλλ᾽ οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγήρα.
Τὸν δ᾽ ὡς οὖν ἀπάνευθεν ἴδεν νεφεληγερέτα Ζεύς,
τεύχεσι Πηλείδαο κορυσσόμενον θείοιο,
κινήσας ῥα κάρη, προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν·
Ἆ δειλ᾽, οὐδέ τί τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν.
ὃς δή τοι σχεδόν ἐστι· σὺ δ᾽ ἄμβροτα τεύχεα δύνεις
ἀνδρὸς ἀριστῆος, τόντε τρομέουσι καὶ ἄλλοι.
τοῦ δὴ ἑταῖρον ἔπεφνες ἐνηέα τε κρατερόν τε·
τεύχεα δ᾽ οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων
εἵλευ· ἀτάρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίξω,
τῶν ποινήν, ὅ τοι οὔτι μάχης ἐκ νοστήσαντι
δέξεται Ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα Πηλείωνος.
Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ᾽ ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.
Ἕκτορι δ᾽ ἥρμοσε τεύχε᾽ ἐπὶ χροΐ· δῦ δέ μιν Ἄρης
δεινός, ἐνυάλιος· πλῆσθεν δ᾽ ἄρα οἱ μέλε᾽ ἐντὸς
ἀλκῆς καὶ σθένεος. μετὰ δὲ κλειτοὺς ἐπικούρους
βῆ ῥα μέγα ἰάχων· ἰνδάλλετο δέ σφισι πᾶσιν,
τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμου Πηλείωνος.
ὤτρυνεν δὲ ἕκαστον ἐποιχόμενος ἐπέεσσιν,
Μέσθλην τε Γλαῦκόν τε, Μέδοντά τε Θερσίλοχόν τε,
Ἀστεροπαῖόν τε Δεισήνορά θ᾽ Ἱππόθοόν τε,
Φόρκυν τε Χρομίον τε καὶ Ἔννομον οἰωνιστήν·
τοὺς ὅγ᾽ ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Κέκλυτε, μυρία φῦλα περικτιόνων ἐπικούρων·
οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος, οὐδὲ χατίζων,
ἐνθάδ᾽ ἀφ᾽ ὑμετέρων πολίων ἤγειρα ἕκαστον·
ἀλλ᾽ ἵνα μοι Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα
προφρονέως ῥύοισθε φιλοπτολέμων ὑπ᾽ Ἀχαιῶν
τὰ φρονέων, δώροισι κατατρύχω καὶ ἐδωδῇ
λαούς, ὑμέτερον δὲ ἑκάστου θυμὸν ἀέξω.
τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος, ἢ ἀπολέσθω,
ἠὲ σαωθήτω! ἡ γὰρ πολέμου ὀαριστύς.
ὃς δέ κε Πάτροκλον, καὶ τεθνηῶτά περ, ἔμπης

Digitized by Google

Τρῶας ἐς ἱπποδάμους ἐρύσῃ, εἴξῃ δέ οἱ Αἴας,
ἥμισυ τῷ ἐνάρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς
ἕξω ἐγώ· τὸ δέ οἱ κλέος ἔσσεται, ὅσσον ἐμοί περ.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν,
δούρατ' ἀνασχόμενοι· μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμός,
νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν Τελαμωνιάδαο·
νήπιοι, ἦ τε πολέσσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπηύρα.
καὶ τότ' ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
Ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε Διοτρεφές, οὐκέτι νῶϊ
ἔλπομαι αὐτώ περ νοστησέμεν ἐκ πολέμοιο.
οὔτι τόσον νέκυος περιδείδια Πατρόκλοιο,
ὅς κε τάχα Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνούς,
ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια, μήτι πάθῃσιν,
καὶ σῇ· ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει,
Ἕκτωρ, ἡμῖν δ' αὖτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
ἀλλ' ἄγ', ἀριστῆας Δαναῶν κάλει, ἤν τις ἀκούσῃ.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·
Ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
οἵτε παρ' Ἀτρείδῃς, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
δήμια πίνουσιν, καὶ σημαίνουσιν ἕκαστος
λαοῖς· ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.
ἀργαλέον δέ μοί ἐστι διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον
ἡγεμόνων· τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδηεν.
ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω, νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ,
Πάτροκλον Τρῳῇσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι.
Ὣς ἔφατ'· ὀξὺ δ' ἄκουσεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας.
πρῶτος δ' ἀντίος ἦλθε θέων ἀνὰ δηϊοτῆτα·
τὸν δὲ μετ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος,
Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ.
τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ᾗσι φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι,
ὅσσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἤγειραν Ἀχαιῶν;
Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ.
ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι Διϊπετέος ποταμοῖο
βέβρυχεν μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι

Digitized by Google

ἠϊόνες βοόωσιν, ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω·
τόσση ἄρα Τρῶες ἰαχῇ ἴσαν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
ἕστασαν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
φραχθέντες σάκεσιν χαλκήρεσιν. ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
λαμπρῇσιν κορύθεσσι Κρονίων ἠέρα πολλὴν
χεῦ'· ἐπεὶ οὐδὲ Μενοιτιάδην ἤχθαιρε πάρος γε,
ὄφρα, ζωὸς ἐών, θεράπων ἦν Αἰακίδαο·
μίσησεν δ' ἄρα μιν δηΐων κυσὶ κύρμα γενέσθαι
Τρῳῇσιν· τῷ καί οἱ ἀμυνέμεν ὦρσεν ἑταίρους.
Ὦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἑλίκωπας Ἀχαιούς·
νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν, οὐδέ τιν' αὐτῶν
Τρῶες ὑπέρθυμοι ἕλον ἔγχεσιν, ἱέμενοί περ·
ἀλλὰ νέκυν ἐρύοντο· μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοὶ
μέλλον ἀπέσσεσθαι· μάλα γάρ σφεας ὦκ' ἐλέλιξεν
Αἴας, ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο
τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.
ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων, συῒ εἴκελος ἀλκὴν
καπρίῳ, ὅστ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ' αἰζηοὺς
ῥηϊδίως ἐκέδασσεν, ἑλιξάμενος διὰ βήσσας·
ὣς υἱὸς Τελαμῶνος ἀγαυοῦ, φαίδιμος Αἴας,
ῥεῖα μετεισάμενος Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας,
οἳ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν, φρόνεον δὲ μάλιστα
ἄστυ πότι σφέτερον ἐρύειν, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
Ἤτοι τὸν Λήθοιο Πελασγοῦ φαίδιμος υἱός,
Ἱππόθοος, ποδὸς ἕλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας,
Ἕκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
ἦλθε κακόν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένων περ.
τὸν δ' υἱὸς Τελαμῶνος, ἐπαΐξας δι' ὁμίλου,
πλῆξ' αὐτοσχεδίην κυνέης διὰ χαλκοπαρῄου·
ἤρικε δ' ἱπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ,
πληγεῖσ' ἔγχεΐ τε μεγάλῳ καὶ χειρὶ παχείῃ·
ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς
αἱματόεις· τοῦ δ' αὖθι λύθη μένος· ἐκ δ' ἄρα χειρων
Πατρόκλοιο πόδα μεγαλήτορος ἧκε χαμᾶζε

κεῖσθαι· ὁ δ' ἄγχ' αὐτοῖο πέσε πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ,
τῆλ' ἀπὸ Λαρίσσης ἐριβώλακος· οὐδὲ τοκεῦσιν
θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν
ἔπλεθ', ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
Ἕκτωρ δ' αὖτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος,
τυτθόν· ὁ δὲ Σχεδίον, μεγαθύμου Ἰφίτου υἱόν,
Φωκήων ὄχ' ἄριστον, ὃς ἐν κλειτῷ Πανοπῆϊ
οἰκία ναιετάασκε, πολέσσ' ἄνδρεσσιν ἀνάσσων·
τὸν βάλ' ὑπὸ κληῗδα μέσην· διὰ δ' ἀμπερὲς ἄκρη
αἰχμὴ χαλκείη παρὰ νείατον ὦμον ἀνέσχεν.
δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Αἴας δ' αὖ Φόρκυνα δαΐφρονα, Φαίνοπος υἱόν,
Ἱπποθόῳ περιβάντα, μέσην κατὰ γαστέρα τύψει·
ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
ἤφυσ'· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
χώρησαν δ' ὑπό τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ·
Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἴαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς,
Φόρκυν θ' Ἱππόθοόν τε· λύοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων.
Ἔνθα κεν αὖτε Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἴλιον εἰςανέβησαν, ἀναλκείῃσι δαμέντες·
Ἀργεῖοι δέ κε κῦδος ἕλον, καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν,
κάρτεϊ καὶ σθένεϊ σφετέρῳ. ἀλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων
Αἰνείαν ὤτρυνε, δέμας Περίφαντι ἐοικώς,
κήρυκι Ἠπυτίδῃ, ὅς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι
κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρεσὶ μήδεα εἰδώς·
τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
Αἰνεία, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσσαισθε
Ἴλιον αἰπεινήν; ὡς δὴ ἴδον ἀνέρας ἄλλους
κάρτεΐ τε σθένεΐ τε πεποιθότας, ἠνορέῃ τε
πλήθεΐ τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας.
ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσιν
νίκην· ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον, οὐδὲ μάχεσθε.
Ὣς ἔφατ'· Αἰνείας δ' ἑκατηβόλον Ἀπόλλωνα

Digitized by Google

Ἕκτορ τ' ἠδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἠδ' ἐπικούρων,
αἰδὼς μὲν νῦν ἥδε γ', Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἴλιον εἰςαναβῆναι, ἀναλκείῃσι δαμέντας!
ἀλλ' ἔτι γάρ τίς φησι θεῶν, ἐμοὶ ἄγχι παραστάς,
Ζῆν', ὕπατον μήστωρα, μάχης ἐπιτάῤῥοθον εἶναι.
τῷ ῥ' ἰθὺς Δαναῶν ἴομεν, μηδ' οἵγε ἕκηλοι
Πάτροκλον νηυσὶν πελασαίατο τεθνηῶτα.
Ὣς φάτο· καί ῥα πολὺ προμάχων ἐξάλμενος ἔστη.
οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
ἔνθ' αὖτ' Αἰνείας Λειώκριτον οὔτασε δουρί,
υἱὸν Ἀρίσβαντος, Λυκομήδεος ἐσθλὸν ἑταῖρον.
τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρηΐφιλος Λυκομήδης·
στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
καὶ βάλεν Ἱππασίδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
ὅς ῥ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλακος εἰληλούθει,
καὶ δὲ μετ' Ἀστεροπαῖον ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρήϊος Ἀστεροπαῖος,
ἴθυσεν δὲ καὶ ὁ πρόφρων Δαναοῖσι μάχεσθαι·
ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχε· σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντη
ἑσταότες περὶ Πατρόκλῳ, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο.
Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπῴχετο, πολλὰ κελεύων·
οὔτε τιν' ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει,
οὔτε τινὰ προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἔξοχον ἄλλων,
ἀλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, σχεδόθεν δὲ μάχεσθαι.
ὣς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος· αἵματι δὲ χθὼν
δεύετο πορφυρέῳ· τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον
νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων,
καὶ Δαναῶν· οὐδ' οἱ γὰρ ἀναιμωτί γ' ἐμάχοντο·
παυρότεροι δὲ πολὺ φθίνυθον· μέμνηντο γὰρ αἰεὶ
ἀλλήλοις καθ' ὅμιλον ἀλεξέμεναι φόνον αἰπύν.
Ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρός· οὐδέ κε φαίη
οὔτε ποτ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι, οὔτε σελήνην.
ἠέρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἔπι, ὅσσοι ἄριστοι
ἕστασαν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ κατατεθνηῶτι.

Digitized by Google

οἱ δ' ἄλλοι Τρῶες καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
εὔκηλοι πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι· πέπτατο δ' αὐγὴ
Ἠελίου ὀξεῖα, νέφος δ' οὐ φαίνετο πάσης
γαίης, οὐδ' ὀρέων· μεταπαυόμενοι δ' ἐμάχοντο,
ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα,
πολλὸν ἀφεσταότες. τοὶ δ' ἐν μέσῳ ἄλγε' ἔπασχον
ἠέρι καὶ πολέμῳ· τείροντο δὲ νηλέϊ χαλκῷ,
ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν. δύο δ' οὔπω φῶτε πεπύσθην,
ἀνέρε κυδαλίμω, Θρασυμήδης Ἀντίλοχός τε,
Πατρόκλοιο θανόντος ἀμύμονος, ἀλλ' ἔτ' ἔφαντο
ζωὸν ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῳ Τρώεσσι μάχεσθαι.
τὼ δ' ἐπιοσσομένω θάνατον καὶ φύζαν ἑταίρων,
νόσφιν ἐμαρνάσθην, ἐπεὶ ὣς ἐπετέλλετο Νέστωρ,
ὀτρύνων πόλεμόνδε μελαινάων ἀπὸ νηῶν.

Τοῖς δὲ πανημερίοις ἔριδος μέγα νεῖκος ὀρώρει
ἀργαλέης· καμάτῳ δὲ καὶ ἱδρῷ νωλεμὲς αἰεὶ
γούνατά τε κνῆμαί τε, πόδες θ' ὑπένερθεν ἑκάστου,
χεῖρές τ' ὀφθαλμοί τε παλάσσετο μαρναμένοιϊν,
ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην
λαοῖσιν δώῃ τανύειν, μεθύουσαν ἀλοιφῇ·
δεξάμενοι δ' ἄρα τοίγε διαστάντες τανύουσιν
κυκλόσ', ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, δύνει δέ τ' ἀλοιφή,
πολλῶν ἑλκόντων· τάνυται δέ τε πᾶσα διαπρό·
ὣς οἵγ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ
ἕλκεον ἀμφότεροι· μάλα γάρ σφισιν ἔλπετο θυμός,
Τρωσὶν μέν, ἐρύειν προτὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς,
νῆας ἔπι γλαφυράς· περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει
ἄγριος· οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
τόνγε ἰδοῦσ' ὀνόσαιτ', οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἵκοι.

Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων
ἤματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον. οὐδ' ἄρα πώ τι
ᾔδεε Πάτροκλον τεθνηότα δῖος Ἀχιλλεύς.
πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν μάρναντο θοάων,
τείχει ὕπο Τρώων· τό μιν οὔποτε ἔλπετο θυμῷ

Digitized by Google

τεθνάμεν, ἀλλὰ ζωόν, ἐνιχριμφθέντα πύλῃσιν,
ἂψ ἀπονοστήσειν· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
ἐκπέρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἕθεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ.
πολλάκι γὰρ τόγε μητρὸς ἐπεύθετο, νόσφιν ἀκούων,
ἥ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα·
δὴ τότε γ' οὔ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον, ὅσσον ἐτύχθη,
μήτηρ, ὅττι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὤλεθ' ἑταῖρος.
  Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες,
νωλεμὲς ἐγχρίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
ὧδε δέ τις εἴπεσκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
  Ὦ φίλοι, οὐ μὰν ἧμιν ἐϋκλεὲς ἀπονέεσθαι
νῆας ἔπι γλαφυράς· ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μέλαινα
πᾶσι χάνοι! τό κεν ἧμιν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη,
εἰ τοῦτον Τρώεσσι μεθήσομεν ἱπποδάμοισιν
ἄστυ πότι σφέτερον ἐρύσαι, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
  Ὣς δέ τις αὖ Τρώων μεγάθυμων αὐδήσασκεν·
ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι
πάντας ὁμῶς, μήπω τις ἐρωείτω πολέμοιο!
  Ὣς ἄρα τις εἴπεσκε, μένος δ' ὄρσασκεν ἑταίρου.
ὣς οἱ μὲν μάρναντο· σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς
χάλκεον οὐρανὸν ἷκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.
  Ἵπποι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν ἐόντες,
κλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην ἡνιόχοιο
ἐν κονίῃσι πεσόντος ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο.
ἦ μὰν Αὐτομέδων, Διώρεος ἄλκιμος υἱός,
πολλὰ μὲν ἂρ μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων,
πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἀρειῇ·
τὼ δ' οὔτ' ἂψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον
ἠθελέτην ἰέναι, οὔτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιούς·
ἀλλ' ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἥτ' ἐπὶ τύμβῳ
ἀνέρος ἑστήκει τεθνηότος ἠὲ γυναικός·
ὣς μένον ἀσφαλέως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
οὔδει ἐνισκίμψαντε καρήατα· δάκρυα δέ σφιν
θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν,

Digitized by Google

μυρομένω δ' ἄρα τώγε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
κινήσας δὲ κάρη, προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν·
Ἆ δειλώ, τί σφῶϊ δόμεν Πηλῆϊ ἄνακτι
θνητῷ, ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε!
ἦ ἵνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχητον;
οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς
πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει.
ἀλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἅρμασι δαιδαλέοισιν
Ἕκτωρ Πριαμίδης ἐποχήσεται· οὐ γὰρ ἐάσω.
ἦ οὐχ ἅλις, ὡς καὶ τεύχε' ἔχει, καὶ ἐπεύχεται αὔτως;
σφῶϊν δ' ἐν γούνασσι βαλῶ μένος ἠδ' ἐνὶ θυμῷ,
ὄφρα καὶ Αὐτομέδοντα σαώσετον ἐκ πολέμοιο
νῆας ἔπι γλαφυράς· ἔτι γάρ σφισι κῦδος ὀρέξω,
κτείνειν, εἰςόκε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκωνται,
δύῃ τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
Ὣς εἰπὼν ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἠΰ.
τὼ δ', ἀπὸ χαιτάων κονίην οὖδάςδε βαλόντε,
ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς.
τοῖσι δ' ἐπ' Αὐτομέδων μάχετ', ἀχνύμενόςπερ ἑταίρου,
ἵπποις ἀΐσσων, ὥςτ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας·
ῥέα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπὲκ Τρώων ὀρυμαγδοῦ,
ῥεῖα δ' ἐπαΐξασκε πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων.
ἀλλ' οὐχ ᾕρει φῶτας, ὅτε σεύαιτο διώκειν·
οὐ γάρ πως ἦν, οἶον ἐόνθ' ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ
ἔγχει ἐφορμᾶσθαι, καὶ ἐπίσχειν ὠκέας ἵππους.
ὀψὲ δὲ δή μιν ἑταῖρος ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν
Ἀλκιμέδων, υἱὸς Λαέρκεος Αἱμονίδαο·
στῆ δ' ὄπιθεν δίφροιο, καὶ Αὐτομέδοντα προςηύδα·
Αὐτόμεδον, τίς τοί νυ θεῶν νηκερδέα βουλὴν
ἐν στήθεσσιν ἔθηκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλάς;
οἶον πρὸς Τρῶας μάχεαι πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ
μοῦνος· ἀτάρ τοι ἑταῖρος ἀπέκτατο· τεύχεα δ' Ἕκτωρ
αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται Αἰακίδαο.
Τὸν δ' αὖτ' Αὐτομέδων προςέφη, Διώρεος υἱός·
Ἀλκίμεδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος,
ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμῆσίν τε μένος τε,

εἰ μὴ Πατροκλος, θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος,
ζωὸς ἐών; νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει·
ἀλλὰ σὺ μὲν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα
δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι.
Ὣς ἔφατ'· Ἀλκιμέδων δὲ βοηθόον ἅρμ' ἐπορούσας,
καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν·
Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε. νόησε δὲ φαίδιμος Ἕκτωρ·
αὐτίκα δ' Αἰνείαν προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἐόντα·
Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
ἵππω τώδ' ἐνόησα ποδώκεος Αἰακίδαο,
ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἡνιόχοισι κακοῖσιν.
τῷ κεν ἐελποίμην αἱρησέμεν, εἰ σύγε θυμῷ
σῷ ἐθέλεις· ἐπεὶ οὐκ ἄν, ἐφορμηθέντε γε νῶϊ,
τλαῖεν ἐναντίβιον στάντες μαχέσασθαι Ἄρηϊ.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησεν ἐῢς παῖς Ἀγχίσαο.
τὼ δ' ἰθὺς βήτην, βοέῃς εἰλυμένω ὤμους
αὔῃσι, στερεῇσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
τοῖσι δ' ἅμα Χρομίος τε καὶ Ἄρητος θεοειδὴς
ἤϊσαν ἀμφότεροι· μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμός,
αὐτώ τε κτενέειν, ἐλάαν τ' ἐριαύχενας ἵππους·
νήπιοι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀναιμωτί γε νέεσθαι
αὖτις ἀπ' Αὐτομέδοντος. ὁ δ' εὐξάμενος Διῒ πατρί,
ἀλκῆς καὶ σθένεος πλῆτο φρένας ἀμφιμελαίνας.
αὐτίκα δ' Ἀλκιμέδοντα προσηύδα, πιστὸν ἑταῖρον·
Ἀλκίμεδον, μὴ δή μοι ἀπόπροθεν ἰσχέμεν ἵππους,
ἀλλὰ μάλ' ἐμπνείοντε μεταφρένῳ. οὐ γὰρ ἔγωγε
Ἕκτορα Πριαμίδην μένεος σχήσεσθαι ὀΐω,
πρίν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππω,
νῶϊ κατακτείναντα, φοβῆσαί τε στίχας ἀνδρῶν
Ἀργείων, ἤ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἁλοίη.
Ὣς εἰπὼν Αἴαντε καλέσσατο καὶ Μενέλαον·
Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε, καὶ Μενέλαε,
ἤτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπεθ', οἵπερ ἄριστοι,
ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, καὶ ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν·

Digitized by Google

Ἕκτωρ Αἰνείας θ', οἳ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι.
ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.
ἥσω γὰρ καὶ ἐγώ· τὰ δέ κεν Διῒ πάντα μελήσει.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλεν Ἀρήτοιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην·
ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἴσατο χαλκός·
νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ἔλασσεν.
ὡς δ' ὅτ' ἂν ὀξὺν ἔχων πέλεκυν αἰζήϊος ἀνήρ,
κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοὸς ἀγραύλοιο,
ἶνα τάμῃ διὰ πᾶσαν, ὁ δὲ προθορὼν ἐρίπῃσιν·
ὣς ἄρ' ὅγε προθορὼν πέσεν ὕπτιος· ἐν δέ οἱ ἔγχος
νηδυίοισι μάλ' ὀξὺ κραδαινόμενον, λύε γυῖα.
Ἕκτωρ δ' Αὐτομέδοντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
πρόσσω γὰρ κατέκυψε· τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
οὔδει ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη
ἔγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
καί νύ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν ὡρμηθήτην,
εἰ μή σφω' Αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε,
οἵ ῥ' ἦλθον καθ' ὅμιλον, ἑταίρου κικλήσκοντος.
τοὺς ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὖτις
Ἕκτωρ, Αἰνείας τ' ἠδὲ Χρομίος θεοειδής·
Ἄρητον δὲ κατ' αὖθι λίπον, δεδαϊγμένον ἦτορ,
κείμενον· Αὐτομέδων δέ, θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
Ἦ δὴ μὰν ὀλίγον γε Μενοιτιάδαο θανόντος
κῆρ ἄχεος μεθέηκα, χερείονά περ καταπέφνων.
Ὣς εἰπών, ἐς δίφρον ἑλὼν ἔναρα βροτόεντα
θῆκ'· ἂν δ' αὐτὸς ἔβαινε, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν
αἱματόεις, ὥς τίς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς.
Ἂψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη,
ἀργαλέη, πολύδακρυς· ἔγειρε δὲ νεῖκος Ἀθήνη,
οὐρανόθεν καταβᾶσα· προῆκε γὰρ εὐρύοπα Ζεύς,
ὀρνύμεναι Δαναούς· δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτοῦ.
ἠΰτε πορφυρέην ἶριν θνητοῖσι τανύσσῃ
Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο.

Digitized by Google

ἢ καὶ χειμῶνος δυςθαλπέος, ὅς ῥά τε ἔργων
ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονί, μῆλα δὲ κήδει·
ὣς ἡ πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἓ αὐτήν,
δύσετ' Ἀχαιῶν ἔθνος, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον.
πρῶτον δ' Ἀτρέος υἱὸν ἐποτρύνουσα προςηύδα,
ἴφθιμον Μενέλαον· ὁ γάρ ῥά οἱ ἐγγύθεν ἦεν·
εἰσαμένη Φοίνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
Σοὶ μὲν δή, Μενέλαε, κατηφείη καὶ ὄνειδος
ἔσσεται, εἴ κ' Ἀχιλῆος ἀγαυοῦ πιστὸν ἑταῖρον
τείχει ὕπο Τρώων ταχέες κύνες ἑλκήσουσιν,
ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα!
Τὴν δ' αὖτε προςέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Φοῖνιξ, ἄττα, γεραιὲ παλαιγενές, εἰ γὰρ Ἀθήνη
δοίη κάρτος ἐμοί, βελέων δ' ἀπερύκοι ἐρωήν·
τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλοιμι παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν
Πατρόκλῳ· μάλα γάρ με θανὼν ἐσεμάσσατο θυμόν.
ἀλλ' Ἕκτωρ πυρὸς αἰνὸν ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγει
χαλκῷ δηϊόων· τῷ γὰρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.
Ὣς φάτο· γήθησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
ὅττι ῥά οἱ πάμπρωτα θεῶν ἠρήσατο πάντων.
ἐν δὲ βίην ὤμοισι καὶ ἐν γούνασσιν ἔθηκεν,
καί οἱ μυίης θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἐνῆκεν,
ἥτε, καὶ ἐργομένη μάλα περ χροὸς ἀνδρομέοιο,
ἰσχανάᾳ δακέειν, λαρόν τέ οἱ αἷμ' ἀνθρώπου·
τοίου μιν θάρσευς πλῆσε φρένας ἀμφιμελαίνας.
βῆ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
ἔσκε δ' ἐνὶ Τρώεσσι Ποδῆς, υἱὸς Ἠετίωνος,
ἀφνειός τ' ἀγαθός τε· μάλιστα δέ μιν τίεν Ἕκτωρ
δήμου, ἐπεί οἱ ἑταῖρος ἔην φίλος εἰλαπιναστής·
τόν ῥα κατὰ ζωστῆρα βάλε ξανθὸς Μενέλαος,
ἀΐξαντα φόβονδε· διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν·
δούπησεν δὲ πεσών. ἀτὰρ Ἀτρείδης Μενέλαος
νεκρὸν ὑπὲκ Τρώων ἔρυσεν μετὰ ἔθνος ἑταίρων.
Ἕκτορα δ' ἐγγύθεν ἱστάμενος ὤτρυνεν Ἀπόλλων,

Digitized by Google

ξείνων φίλτατος ἔσκεν, Ἀβυδόθι οἰκία ναίων·
[τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων·]
Ἕκτορ, τίς κέ σ' ἔτ' ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσειεν;
οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, ὃς τοπάρος περ
μαλθακὸς αἰχμητής· νῦν δ' οἴχεται οἶος ἀείρας
νεκρὸν ὑπὲκ Τρώων, σὸν δ' ἔκτανε πιστὸν ἑταῖρον,
ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Ποδῆν, υἱὸν Ἠετίωνος.
Ὣς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·
βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.
καὶ τότ' ἄρα Κρονίδης ἕλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
μαρμαρέην· Ἴδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψεν,
ἀστράψας δέ, μάλα μεγάλ' ἔκτυπε, τὴν δ' ἐτίναξεν·
νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιούς.
Πρῶτος Πηνέλεως Βοιώτιος ἦρχε φόβοιο.
βλῆτο γὰρ ὦμον δουρί, πρόσω τετραμμένος αἰεί,
ἄκρον ἐπιλίγδην· γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις
αἰχμὴ Πουλυδάμαντος· ὁ γάρ ῥ' ἔβαλε σχεδὸν ἐλθών.
Λήϊτον αὖθ' Ἕκτωρ σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
υἱὸν Ἀλεκτρυόνος μεγαθύμου, παῦσε δὲ χάρμης·
τρέσσε δὲ παπτήνας, ἐπεὶ οὐκέτι ἔλπετο θυμῷ,
ἔγχος ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεσθαι Τρώεσσιν.
Ἕκτορα δ' Ἰδομενευς μετὰ Λήϊτον ὁρμηθέντα
βεβλήκει θώρηκα κατὰ στῆθος παρὰ μαζόν·
ἐν καυλῷ δ' ἐάγη δολιχὸν δόρυ· τοὶ δ' ἐβόησαν
Τρῶες· ὁ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Δευκαλίδαο,
δίφρῳ ἐφεσταότος· τοῦ μέν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἅμαρτεν·
αὐτὰρ ὁ Μηριόναο ὀπάονά θ' ἡνίοχόν τε,
Κοίρανον, ὅς ῥ' ἐκ Λύκτου ἐϋκτιμένης ἕπετ' αὐτῷ—
πεζὸς γὰρ ταπρῶτα λιπὼν νέας ἀμφιελίσσας
ἤλυθε, καί κε Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν,
εἰ μὴ Κοίρανος ὦκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους·
καὶ τῷ μὲν φάος ἦλθεν, ἄμυνε δὲ νηλεὲς ἦμαρ·
αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο—
τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος, ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας
ὦσε δόρυ πρυμνόν, διὰ δὲ γλῶσσαν τάμε μέσσην.
ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἡνία χεῦεν ἔραζε.

Digitized by Google

καὶ τάγε Μηριόνης ἔλαβεν χείρεσσι φίλῃσιν
κύψας ἐκ πεδίοιο, καὶ Ἰδομενῆα προσηύδα·
Μάστιε νῦν, εἵως κε θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι·
γιγνώσκεις δὲ καὶ αὐτός, ὅτ᾽ οὐκέτι κάρτος Ἀχαιῶν.
Ὣς ἔφατ᾽· Ἰδομενεὺς δ᾽ ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
νῆας ἔπι γλαφυράς· δὴ γὰρ δέος ἔμπεσε θυμῷ.
Οὐδ᾽ ἔλαθ᾽ Αἴαντα μεγαλήτορα καὶ Μενέλαον
Ζεύς, ὅτε δὴ Τρώεσσι δίδου ἑτεραλκέα νίκην.
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
Ὢ πόποι, ἤδη μέν κε, καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐστιν,
γνοίη, ὅτι Τρώεσσι πατὴρ Ζεὺς αὐτὸς ἀρήγει.
τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε᾽ ἅπτεται, ὅςτις ἀφείη,
ἢ κακός, ἢ ἀγαθός· Ζεὺς δ᾽ ἔμπης πάντ᾽ ἰθύνει·
ἡμῖν δ᾽ αὔτως πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε.
ἀλλ᾽ ἄγετ᾽, αὐτοί περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
ἠμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
χάρμα φίλοις ἑτάροισι γενώμεθα νοστήσαντες·
οἵ που δεῦρ᾽ ὁρόωντες ἀκηχέδατ᾽, οὐδ᾽ ἔτι φασὶν
Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
σχήσεσθ᾽, ἀλλ᾽ ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.
εἴη δ᾽, ὅςτις ἑταῖρος ἀπαγγείλειε τάχιστα
Πηλείδῃ· ἐπεὶ οὔ μιν ὀΐομαι οὐδὲ πεπύσθαι
λυγρῆς ἀγγελίης, ὅτι οἱ φίλος ὤλεθ᾽ ἑταῖρος.
ἀλλ᾽ οὔπῃ δύναμαι ἰδέειν τοιοῦτον Ἀχαιῶν·
ἠέρι γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοί τε καὶ ἵπποι.
Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ᾽ ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν,
ποίησον δ᾽ αἴθρην, δὸς δ᾽ ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι·
ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον, ἐπεί νύ τοι εὔαδεν οὕτως!
Ὣς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα·
αὐτίκα δ᾽ ἠέρα μὲν σκέδασεν, καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην·
ἠέλιος δ᾽ ἐπέλαμψε, μάχη δ᾽ ἐπὶ πᾶσα φαάνθη·
καὶ τότ᾽ ἄρ᾽ Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
Σκέπτεο νῦν, Μενέλαε Διοτρεφές, αἴ κεν ἴδηαι
ζωὸν ἔτ᾽ Ἀντίλοχον, μεγαθύμου Νέστορος υἱόν·

Digitized by Google

῝Ως ἔφατ᾽· οὐδ᾽ ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
βῆ δ᾽ ἰέναι, ὥς τίς τε λέων ἀπὸ μεσσαύλοιο,
ὅςτ᾽ ἐπεὶ ἄρ κε κάμῃσι κύνας τ᾽ ἄνδρας τ᾽ ἐρεθίζων,
οἵτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι,
πάννυχοι ἐγρήσσοντες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων
ἰθύει, ἀλλ᾽ οὔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
ἀντίοι ἀΐσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
καιόμεναί τε δεταί, τάςτε τρεῖ ἐσσύμενός περ·
ἠῶθεν δ᾽ ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ·
ὣς ἀπὸ Πατρόκλοιο βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
ἤϊε πόλλ᾽ ἀέκων· περὶ γὰρ δίε, μή μιν ᾽Αχαιοὶ
ἀργαλέου πρὸ φόβοιο ἕλωρ δηΐοισι λίποιεν.
πολλὰ δὲ Μηριόνῃ τε καὶ Αἰάντεσσ᾽ ἐπέτελλεν·
Αἴαντ᾽, ᾽Αργείων ἡγήτορε, Μηριόνη τε,
νῦν τις ἐνηείης Πατροκλῆος δειλοῖο
μνησάσθω· πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι,
ζωὸς ἐών· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
῝Ως ἄρα φωνήσας ἀπέβη ξανθὸς Μενέλαος,
πάντοσε παπταίνων, ὥςτ᾽ αἰετός, ὅν ῥά τέ φασιν
ὀξύτατον δέρκεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν,
ὅντε, καὶ ὑψόθ᾽ ἐόντα, πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτώξ,
θάμνῳ ὑπ᾽ ἀμφικόμῳ κατακείμενος· ἀλλά τ᾽ ἐπ᾽ αὐτῷ
ἔσσυτο, καί τέ μιν ὦκα λαβὼν ἐξείλετο θυμόν·
ὣς τότε σοί, Μενέλαε Διοτρεφές, ὄσσε φαεινὼ
πάντοσε δινείσθην, πολέων κατὰ ἔθνος ἑταίρων
εἴ που Νέστορος υἱὸν ἔτι ζώοντα ἴδοιο.
τὸν δὲ μάλ᾽ αἶψ᾽ ἐνόησε μάχης ἐπ᾽ ἀριστερὰ πάσης,
θαρσύνονθ᾽ ἑτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
ἀγχοῦ δ᾽ ἱστάμενος προςέφη ξανθὸς Μενέλαος·
᾽Αντίλοχ᾽, εἰ δ᾽, ἄγε δεῦρο, Διοτρεφές, ὄφρα πύθηαι
λυγρῆς ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι.
ἤδη μὲν σὲ καὶ αὐτὸν ὀΐομαι εἰςορόωντα
γιγνώσκειν, ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει,
νίκη δὲ Τρώων· πέφαται δ᾽ ὤριστος ᾽Αχαιῶν,
Πάτροκλος, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι τέτυκται.
ἀλλὰ σύγ᾽ αἶψ᾽ ᾽Αχιλῆϊ, θέων ἐπὶ νῆας ᾽Αχαιῶν,

Digitized by Google

εἰπεῖν, αἴ κε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σαώσῃ
γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Ὣς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δὲ κατέστυγε, μῦθον ἀκούσας.
δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε· τὼ δέ οἱ ὄσσε
δακρυόφι πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
ἀλλ' οὐδ' ὣς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησεν·
βῆ δὲ θέειν, τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἑταίρῳ,
Λαοδόκῳ, ὅς οἱ σχεδὸν ἔστρεφε μώνυχας ἵππους.
τὸν μὲν δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο,
Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα.
Οὐδ' ἄρα σοί, Μενέλαε Διοτρεφές, ἤθελε θυμὸς
τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν, ἔνθεν ἀπῆλθεν
Ἀντίλοχος, μεγάλη δὲ ποθὴ Πυλίοισιν ἐτύχθη·
ἀλλ' ὅγε τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα δῖον ἀνῆκεν,
αὐτὸς δ' αὖτ' ἐπὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει·
στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι θέων, εἶθαρ δὲ προςηύδα·
Κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα θοῇσιν
ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ μιν οἴω
νῦν ἰέναι, μάλα περ κεχολωμένον Ἕκτορι δίῳ·
οὐ γάρ πως ἂν γυμνὸς ἐὼν Τρώεσσι μάχοιτο.
ἡμεῖς δ' αὐτοί περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
ἠμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Τρώων ἐξ ἐνοπῆς θάνατον καὶ Κῆρα φύγωμεν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες, ἀγακλεὲς ὦ Μενέλαε·
ἀλλὰ σὺ μὲν καὶ Μηριόνης ὑποδύντε μάλ' ὦκα,
νεκρὸν ἀείραντες φέρετ' ἐκ πόνου. αὐτὰρ ὄπισθεν
νῶϊ μαχησόμεθα Τρωσίν τε καὶ Ἕκτορι δίῳ
ἶσον θυμὸν ἔχοντες, ὁμώνυμοι, οἳ τοπάρος περ
μίμνομεν ὀξὺν Ἄρηα παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο
ὕψι μάλα μεγάλως· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθεν
Τρωϊκός, ὡς εἴδοντο νέκυν αἴροντας Ἀχαιούς.
ἴθυσαν δὲ κύνεσσιν ἐοικότες, οἵτ' ἐπὶ κάπρῳ
βλημένῳ ἀΐξωσι πρὸ κούρων θηρητήρων·

Digitized by Google

ἕως μὲν γάρ τε θέουσι, διαῤῥαῖσαι μεμαῶτες,
ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐν τοῖσιν ἑλίξεται, ἀλκὶ πεποιθώς,
ἄψ τ' ἀνεχώρησαν, διά τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος·
ὣς Τρῶες εἵως μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἕποντο,
νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
ἀλλ' ὅτε δή ῥ' Αἴαντε μεταστρεφθέντε κατ' αὐτοὺς
σταίησαν, τῶν δὲ τράπετο χρώς, οὐδέ τις ἔτλη
πρόσσω ἀΐξας, περὶ νεκροῦ δηριάασθαι.
  Ὣς οἵγε μεμαῶτε νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο
νῆας ἔπι γλαφυράς· ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν
ἄγριος, ἠΰτε πῦρ, τό,τ' ἐπεσσύμενον πόλιν ἀνδρῶν
ὄρμενον ἐξαίφνης φλεγέθει, μινύθουσι δὲ οἶκοι
ἐν σέλαϊ μεγάλῳ· τὸ δ' ἐπιβρέμει ἲς ἀνέμοιο·
ὣς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητάων
ἀζηχὴς ὀρυμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν.
οἱ δ', ὥςθ' ἡμίονοι, κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες,
ἕλκωσ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν
ἢ δοκόν, ἠὲ δόρυ μέγα νήϊον· ἐν δέ τε θυμὸς
τείρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἱδρῷ σπευδόντεσσιν·
ὣς οἵγε μεμαῶτε νέκυν φέρον. αὐτὰρ ὄπισθεν
Αἴαντ' ἰσχανέτην, ὥςτε πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ
ὑλήεις, πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς·
ὅςτε καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέεθρα
ἴσχει, ἄφαρ δέ τε πᾶσι ῥόον πεδίονδε τίθησιν,
πλάζων· οὐδέ τί μιν σθένεϊ ῥηγνῦσι ῥέοντες·
ὣς αἰεὶ Αἴαντε μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω
Τρώων· οἱ δ' ἅμ' ἕποντο, δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα,
Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ.
τῶν δ', ὥςτε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν,
οὖλον κεκλήγοντες, ὅτε προΐδωσιν ἰόντα
κίρκον, ὅ,τε σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν·
ὣς ἄρ' ὑπ' Αἰνείᾳ τε καὶ Ἕκτορι κοῦροι Ἀχαιῶν
οὖλον κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δὲ χάρμης.
πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περί τ' ἀμφί τε τάφρον
φευγόντων Δαναῶν· πολέμου δ' οὐ γίγνετ' ἐρωή.

Digitized by Google

ΙΛΙΑΔΟΣ Σ.

Ὁπλοποιΐα.

Ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο·
Ἀντίλοχος δ' Ἀχιλῆϊ πόδας ταχὺς ἄγγελος ἦλθεν.
τὸν δ' εὗρε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων,
τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν, ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν·
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
Ὤ μοι ἐγώ, τί τ' ἄρ' αὖτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
νηυσὶν ἔπι κλονέονται, ἀτυζόμενοι πεδίοιο;
μὴ δή μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ,
ὥς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε, καί μοι ἔειπεν,
Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον, ἔτι ζώοντος ἐμεῖο,
χερσὶν ὕπο Τρώων λείψειν φάος ἠελίοιο.
ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός·
σχέτλιος· ἦ τ' ἐκέλευον, ἀπωσάμενον δήϊον πῦρ,
ἂψ ἐπὶ νῆας ἴμεν, μηδ' Ἕκτορι ἶφι μάχεσθαι.
Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν
τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθεν ἀγαυοῦ Νέστορος υἱός,
δάκρυα θερμὰ χέων, φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινήν·
Ὤ μοι, Πηλέος υἱὲ δαΐφρονος, ἦ μάλα λυγρῆς
πεύσεαι ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι.
κεῖται Πάτροκλος· νέκυος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται

Digitized by Google

Ὣς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.
ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν,
χεύατο κὰκ κεφαλῆς, χαρίεν δ' ᾔσχυνε πρόσωπον·
νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη.
αὐτὸς δ' ἐν κονίῃσι μέγας μεγαλωστὶ τανυσθεὶς
κεῖτο, φίλῃσι δὲ χερσὶ κόμην ᾔσχυνε δαΐζων.
δμωαὶ δ', ἃς Ἀχιλεὺς ληΐσσατο Πάτροκλός τε,
θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἴαχον· ἐκ δὲ θύραζε
ἔδραμον ἀμφ' Ἀχιλῆα δαΐφρονα, χερσὶ δὲ πᾶσαι
στήθεα πεπλήγοντο, λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστης.
Ἀντίλοχος δ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων,
χεῖρας ἔχων Ἀχιλῆος· ὁ δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ·
δείδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ·
σμερδαλέον δ' ᾤμωξεν. ἄκουσε δὲ πότνια μήτηρ,
ἡμένη ἐν βένθεσσιν ἁλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι·
κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα· θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο,
πᾶσαι ὅσαι κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηΐδες ἦσαν.
ἔνθ' ἄρ' ἔην Γλαύκη τε, Θάλειά τε Κυμοδόκη τε,
Νησαίη Σπειώ τε, Θόη θ' Ἁλίη τε βοῶπις,
Κυμοθόη τε καὶ Ἀκταίη καὶ Λιμνώρεια,
καὶ Μελίτη καὶ Ἴαιρα, καὶ Ἀμφιθόη καὶ Ἀγαυὴ
Δωτώ τε Πρωτώ τε, Φέρουσά τε Δυναμένη τε,
Δεξαμένη τε καὶ Ἀμφινόμη καὶ Καλλιάνειρα,
Δωρὶς καὶ Πανόπη καὶ ἀγακλειτὴ Γαλάτεια,
Νημερτής τε καὶ Ἀψευδὴς καὶ Καλλιάνασσα·
ἔνθα δ' ἔην Κλυμένη, Ἰάνειρά τε καὶ Ἰάνασσα,
Μαῖρα καὶ Ὠρείθυια, ἐϋπλόκαμός τ' Ἀμάθεια·
ἄλλαι θ', αἳ κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηΐδες ἦσαν.
τῶν δὲ καὶ ἀργύφεον πλῆτο σπέος· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
στήθεα πεπλήγοντο· Θέτις δ' ἐξῆρχε γόοιο·
Κλῦτε, κασίγνηται Νηρηΐδες, ὄφρ' εὖ πᾶσαι
εἴδετ' ἀκούουσαι, ὅσ' ἐμῷ ἔνι κήδεα θυμῷ.
ὤ μοι ἐγὼ δειλή, ὤ μοι δυσαριστοτόκεια!

Digitized by Google

τὸν μεν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὣς γουνῷ ἀλωῆς,
νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω,
Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις,
οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηλήϊον εἴσω.
ὄφρα δέ μοι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος Ἠελίοιο,
ἄχνυται, οὐδέ τί οἱ δύναμαι χραισμῆσαι ἰοῦσα.
ἀλλ' εἶμ', ὄφρα ἴδωμι φίλον τέκος, ἠδ' ἐπακούσω,
ὅ,ττι μιν ἵκετο πένθος, ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα.
Ὣς ἄρα φωνήσασα λίπε σπέος· αἱ δὲ σὺν αὐτῇ
δακρυόεσσαι ἴσαν, περὶ δέ σφισι κῦμα θαλάσσης
ῥήγνυτο. ταὶ δ' ὅτε δὴ Τροίην ἐρίβωλον ἵκοντο,
ἀκτὴν εἰςανέβαινον ἐπισχερώ, ἔνθα θαμειαὶ
Μυρμιδόνων εἴρυντο νέες ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλῆα.
τῷ δὲ βαρυστενάχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ,
ὀξὺ δὲ κωκύσασα κάρη λάβε παιδὸς ἑοῖο·
καί ῥ' ὀλοφυρομένη, ἔπεα πτερόεντα προςηύδα·
Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος;
ἐξαύδα, μὴ κεῦθε· τὰ μὲν δή τοι τετέλεσται
ἐκ Διός, ὡς ἄρα δὴ πρίν γ' εὔχεο, χεῖρας ἀνασχών,
πάντας ἐπὶ πρύμνῃσιν ἀλήμεναι υἷας Ἀχαιῶν,
σεῦ ἐπιδευομένους, παθέειν τ' ἀεκήλια ἔργα.
Τὴν δὲ βαρυστενάχων προςέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς
μῆτερ ἐμή, τὰ μὲν ἄρ μοι Ὀλύμπιος ἐξετέλεσσεν·
ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος, ἐπεὶ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος,
Πάτροκλος, τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τῖον ἑταίρων
ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ! τὸν ἀπώλεσα· τεύχεα δ' Ἕκτωρ
δῃώσας ἀπέδυσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
καλά· τὰ μὲν Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα,
ἤματι τῷ, ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον εὐνῇ.
αἴθ' ὄφελες σὺ μὲν αὖθι μετ' ἀθανάτῃς ἁλίῃσιν
ναίειν, Πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν!
νῦν δ', ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη,
παιδὸς ἀποφθιμένοιο, τὸν οὐχ ὑποδέξεαι αὖτις,
οἴκαδε νοστήσαντ'· ἐπεὶ οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν

Digitized by Google

πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃ,
Πατρόκλοιο δ᾽ ἕλωρα Μενοιτιάδεω ἀποτίσῃ.
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπε Θέτις, κατὰ δάκρυ χέουσα·
ὠκύμορος δή μοι, τέκος, ἔσσεαι, οἷ᾽ ἀγορεύεις·
αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ᾽ Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος.
Τὴν δὲ μέγ᾽ ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
αὐτίκα τεθναίην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ᾽ ἔμελλον ἑταίρῳ
κτεινομένῳ ἐπαμῦναι· ὁ μὲν μάλα τηλόθι πάτρης
ἔφθιτ᾽, ἐμεῖο δὲ δῆσεν, ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι.
νῦν δ᾽, ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
οὐδέ τι Πατρόκλῳ γενόμην φάος, οὐδ᾽ ἑτάροισιν
τοῖς ἄλλοις, οἳ δὴ πολέες δάμεν Ἕκτορι δίῳ·
ἀλλ᾽ ἧμαι παρὰ νηυσίν, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης,
τοῖος ἐών, οἷος οὔτις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
ἐν πολέμῳ· ἀγορῇ δέ τ᾽ ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι.
ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν, ἔκ τ᾽ ἀνθρώπων ἀπόλοιτο,
καὶ χόλος, ὅςτ᾽ ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι·
ὅςτε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο
ἀνδρῶν ἐν στήθεσσιν ἀέξεται, ἠΰτε καπνός·
ὡς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ.
νῦν δ᾽ εἶμ᾽, ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω,
Ἕκτορα· Κῆρα δ᾽ ἐγὼ τότε δέξομαι, ὁππότε κεν δὴ
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἠδ᾽ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλῆος φύγε Κῆρα,
ὅςπερ φίλτατος ἔσκε Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι·
ἀλλά ἑ Μοῖρ᾽ ἐδάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρης.
ὣς καὶ ἐγών, εἰ δή μοι ὁμοίη μοῖρα τέτυκται,
κείσομ᾽, ἐπεί κε θάνω· νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀροίμην,
καί τινα Τρωϊάδων καὶ Δαρδανίδων βαθυκόλπων,
ἀμφοτέρῃσιν χερσὶ παρειάων ἁπαλάων
δάκρυ ὀμορξαμένην, ἀδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην·

Digitized by Google

Τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον, ἐτήτυμον· οὐ κακόν ἐστιν
τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν αἰπὺν ὄλεθρον·
ἀλλά τοι ἔντεα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται,
χάλκεα, μαρμαίροντα· τὰ μὲν κορυθαίολος Ἕκτωρ
αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται· οὐδέ ἕ φημι
δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ.
ἀλλὰ σὺ μὲν μήπω καταδύσεο μῶλον Ἄρηος,
πρίν γ᾽ ἐμὲ δεῦρ᾽ ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδηαι.
ἠῶθεν γὰρ νεῦμαι, ἅμ᾽ ἠελίῳ ἀνιόντι,
τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ᾽ Ἡφαίστοιο ἄνακτος.
Ὣς ἄρα φωνήσασα πάλιν τράπεθ᾽ υἷος ἑοῖο·
καὶ στρεφθεῖσ᾽, ἁλίῃσι κασιγνήτῃσι μετηύδα·
Ὑμεῖς μὲν νῦν δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
ὀψόμεναί τε γέρονθ᾽ ἅλιον καὶ δώματα πατρός,
και οἱ πάντ᾽ ἀγορεύσατ᾽· ἐγὼ δ᾽ ἐς μακρὸν Ὄλυμπον
εἶμι παρ᾽ Ἥφαιστον κλυτοτέχνην, αἴ κ᾽ ἐθέλῃσιν
υἱεῖ ἐμῷ δόμεναι κλυτὰ τεύχεα παμφανόωντα·
Ὣς ἔφαθ᾽· αἱ δ᾽ ὑπὸ κῦμα θαλάσσης αὐτίκ᾽ ἔδυσαν·
ἡ δ᾽ αὖτ᾽ Οὔλυμπόνδε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
ἤϊεν, ὄφρα φίλῳ παιδὶ κλυτὰ τεύχε᾽ ἐνείκοι.
Τὴν μὲν ἄρ᾽ Οὔλυμπόνδε πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
θεσπεσίῳ ἀλαλητῷ ὑφ᾽ Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
φεύγοντες, νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο.
οὐδέ κε Πάτροκλόν περ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
εκ βελέων ἐρύσαντο νέκυν, θεράποντ᾽ Ἀχιλῆος·
αὖτις γὰρ δὴ τόνγε κίχον λαός τε καὶ ἵπποι,
Ἕκτωρ τε Πριάμοιο πάϊς, φλογὶ εἴκελος ἀλκήν.
τρὶς μέν μιν μετόπισθε ποδῶν λάβε φαίδιμος Ἕκτωρ,
ἑλκέμεναι μεμαώς, μέγα δὲ Τρώεσσιν ὁμόκλα·
τρὶς δὲ δύ᾽ Αἴαντες, θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν,
νεκροῦ ἀπεστυφέλιξαν· ὁ δ᾽ ἔμπεδον, ἀλκὶ πεποιθώς,
ἄλλοτ᾽ ἐπαΐξασκε κατὰ μόθον, ἄλλοτε δ᾽ αὖτε
στάσκε μέγα ἰάχων· ὀπίσω δ᾽ οὐ χάζετο πάμπαν.
ὡς δ᾽ ἀπὸ σώματος οὔτι λέοντ᾽ αἴθωνα δύνανται

ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα δίεσθαι·
ὣς ῥα τὸν οὐκ ἐδύναντο δύω Αἴαντε κορυστὰ
Ἕκτορα Πριαμίδην ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι.
καί νύ κεν εἴρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἤρατο κῦδος,
εἰ μὴ Πηλείωνι ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις
ἄγγελος ἦλθε θέουσ' ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσσεσθαι,
κρύβδα Διὸς ἄλλων τε θεῶν· πρὸ γὰρ ἧκέ μιν Ἥρη.
ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προςηύδα·
Ὄρσεο, Πηλείδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν·
Πατρόκλῳ ἐπάμυνον, οὗ εἵνεκα φύλοπις αἰνὴ
ἕστηκε πρὸ νεῶν. οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσιν,
οἱ μέν, ἀμυνόμενοι νέκυος πέρι τεθνηῶτος,
οἱ δὲ ἐρύσσασθαι ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν
Τρῶες ἐπιθύουσι· μάλιστα δὲ φαίδιμος Ἕκτωρ
ἑλκέμεναι μέμονεν· κεφαλὴν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγει
πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, ταμόνθ' ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς.
ἀλλ' ἄνα, μηδ' ἔτι κεῖσο· σέβας δέ σε θυμὸν ἱκέσθω,
Πάτροκλον Τρῳῇσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι·
σοὶ λώβη, αἴ κέν τι νέκυς ἠσχυμμένος ἔλθῃ.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Ἶρι θεά, τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἧκεν;
Τὸν δ' αὖτε προςέειπε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις·
Ἥρη με προέηκε, Διὸς κυδρὴ παράκοιτις·
οὐδ' οἶδε Κρονίδης ὑψίζυγος, οὐδέ τις ἄλλος
ἀθανάτων, οἳ Ὄλυμπον ἀγάννιφον ἀμφινέμονται.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προςέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
πῶς τ' ἄρ' ἴω μετὰ μῶλον; ἔχουσι δὲ τεύχε' ἐκεῖνοι·
μήτηρ δ' οὔ με φίλη πρίν γ' εἴα θωρήσσεσθαι,
πρίν γ' αὐτὴν ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι·
στεῦτο γὰρ Ἡφαίστοιο πάρ' οἰσέμεν ἔντεα καλά.
ἄλλου δ' οὔ τευ οἶδα, τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω,
εἰ μὴ Αἴαντός γε σάκος Τελαμωνιάδαο.
ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὅγ', ἔλπομ', ἐνὶ πρώτοισιν ὁμιλεῖ,
ἔγχεϊ δηϊόων περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
Τὸν δ' αὖτε προςέειπε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις·

Digitized by Google

εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὅ τοι κλυτὰ τεύχε' ἔχονται·
ἀλλ' αὔτως ἐπὶ τάφρον ἰών, Τρώεσσι φάνηθι,
αἴ κέ σ' ὑποδδείσαντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν
τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
  Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις.
αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ὦρτο Διῒ φίλος· ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
ὤμοις ἰφθίμοισι βάλ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν·
ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δῖα θεάων
χρύσεον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαῖε φλόγα παμφανόωσαν.
ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται,
τηλόθεν ἐκ νήσου, τὴν δήϊοι ἀμφιμάχονται,
οἵτε πανημέριοι στυγερῷ κρίνονται Ἄρηϊ
ἄστεος ἐκ σφετέρου· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
πυρσοί τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι, ὑψόσε δ' αὐγὴ
γίγνεται ἀΐσσουσα, περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι,
αἴ κέν πως σὺν νηυσὶν ἀρῆς ἀλκτῆρες ἵκωνται·
ὣς ἀπ' Ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέλας αἰθέρ' ἵκανεν.
στῆ δ' ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος· οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς
μίσγετο· μητρὸς γὰρ πυκινὴν ὠπίζετ' ἐφετμήν.
ἔνθα στὰς ἤϋσ'· ἀπάτερθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
φθέγξατ'· ἀτὰρ Τρώεσσιν ἐν ἄσπετον ὦρσε κυδοιμόν.
ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ
ἄστυ περιπλομένων δηΐων ὕπο θυμοραϊστέων·
ὣς τότ' ἀριζήλη φωνὴ γένετ' Αἰακίδαο.
οἱ δ' ὡς οὖν ἄϊον ὄπα χάλκεον Αἰακίδαο,
πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ καλλίτριχες ἵπποι
ἂψ ὄχεα τρόπεον· ὄσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῷ.
ἡνίοχοι δ' ἔκπληγεν, ἐπεὶ ἴδον ἀκάματον πῦρ
δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμου Πηλείωνος
δαιόμενον· τὸ δὲ δαῖε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
τρὶς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἴαχε δῖος Ἀχιλλεύς·
τρὶς δὲ κυκήθησαν Τρῶες, κλειτοί τ' ἐπίκουροι.
ἔνθα δὲ καὶ τότ' ὄλοντο δυώδεκα φῶτες ἄριστοι
ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔγχεσιν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ

Digitized by Google

ἀσπασίως Πάτροκλον ὑπ᾽ ἐκ βελέων ἐρύσαντες,
κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι· φίλοι δ᾽ ἀμφέσταν ἑταῖροι
μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι ποδώκης εἵπετ᾽ Ἀχιλλεύς,
δάκρυα θερμὰ χέων, ἐπεὶ εἴσιδε πιστὸν ἑταῖρον,
κείμενον ἐν φέρτρῳ, δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ.
τόν ῥ᾽ ἤτοι μὲν ἔπεμπε σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
ἐς πόλεμον, οὐδ᾽ αὖτις ἐδέξατο νοστήσαντα.
Ἠέλιον δ᾽ ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη
πέμψεν ἐπ᾽ Ὠκεανοῖο ῥοὰς ἀέκοντα νέεσθαι·
Ἠέλιος μὲν ἔδυ, παύσαντο δὲ δῖοι Ἀχαιοὶ
φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο.
Τρῶες δ᾽ αὖθ᾽ ἑτέρωθεν, ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης
χωρήσαντες, ἔλυσαν ὑφ᾽ ἅρμασιν ὠκέας ἵππους·
ἐς δ᾽ ἀγορὴν ἀγέροντο, πάρος δόρποιο μέδεσθαι.
ὀρθῶν δ᾽ ἑσταότων ἀγορὴ γένετ᾽, οὐδέ τις ἔτλη
ἕζεσθαι· πάντας γὰρ ἔχε τρόμος, οὕνεκ᾽ Ἀχιλλεὺς
ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ᾽ ἀλεγεινῆς.
τοῖσι δὲ Πουλυδάμας πεπνυμένος ἦρχ᾽ ἀγορεύειν,
Πανθοΐδης· ὁ γὰρ οἶος ὅρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω·
Ἕκτορι δ᾽ ἦεν ἑταῖρος, ἰῇ δ᾽ ἐν νυκτὶ γένοντο·
ἀλλ᾽ ὁ μὲν ἂρ μύθοισιν, ὁ δ᾽ ἔγχεϊ πολλὸν ἐνίκα·
ὅ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Ἀμφὶ μάλα φράζεσθε, φίλοι· κέλομαι γὰρ ἔγωγε
ἄστυδε νῦν ἰέναι, μὴ μίμνειν Ἠῶ δῖαν
ἐν πεδίῳ παρὰ νηυσίν· ἑκὰς δ᾽ ἀπὸ τείχεός εἰμεν.
ὄφρα μὲν οὗτος ἀνὴρ Ἀγαμέμνονι μήνιε δίῳ,
τόφρα δὲ ῥηΐτεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί.
χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε θοῇς ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων,
ἐλπόμενος νῆας αἱρησέμεν ἀμφιελίσσας.
νῦν δ᾽ αἰνῶς δείδοικα ποδώκεα Πηλείωνα·
οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐκ ἐθελήσει
μίμνειν ἐν πεδίῳ, ὅθι περ Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ
ἐν μέσῳ ἀμφότεροι μένος Ἄρηος δατέονται,

Digitized by Google

νῦν μὲν νὺξ ἀπέπαυσε ποδώκεα Πηλείωνα
ἀμβροσίη· εἰ δ' ἄμμε κιχήσεται ἐνθάδ' ἐόντας
αὔριον ὁρμηθεὶς σὺν τεύχεσιν, εὖ νύ τις αὐτὸν
γνώσεται· ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται Ἴλιον ἱρήν,
ὅς κε φύγῃ· πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
Τρώων· αἲ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο!
εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπέεσσι πιθώμεθα, κηδόμενοί περ,
νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἕξομεν· ἄστυ δὲ πύργοι,
ὑψηλαί τε πύλαι, σανίδες τ' ἐπὶ τῇς ἀραρυῖαι,
μακραί, ἐΰξεστοι, ἐζευγμέναι εἰρύσσονται.
πρωῒ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
στήσομεθ' ἂμ πύργους· τῷ δ' ἄλγιον, αἴκ' ἐθέλῃσιν
ἐλθὼν ἐκ νηῶν περὶ τείχεος ἄμμι μάχεσθαι.
ἂψ πάλιν εἶσ' ἐπὶ νῆας, ἐπεί κ' ἐριαύχενας ἵππους
παντοίου δρόμου ἄσῃ ὑπὸ πτόλιν ἠλασκάζων.
εἴσω δ' οὔ μιν θυμὸς ἐφορμηθῆναι ἐάσει,
οὐδέ ποτ' ἐκπέρσει, πρίν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προςέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις,
ὃς κέλεαι κατὰ ἄστυ ἀλήμεναι αὖτις ἰόντας.
ἦ οὔπω κεκόρησθε ἐελμένοι ἔνδοθι πύργων;
πρὶν μὲν γὰρ Πριάμοιο πόλιν μέροπες ἄνθρωποι
πάντες μυθέσκοντο πολύχρυσον, πολύχαλκον·
νῦν δὲ δὴ ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλά·
πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην καὶ Μῃονίην ἐρατεινὴν
κτήματα περνάμεν' ἵκει, ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο Ζεύς.
νῦν δ' ὅτε πέρ μοι ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
κῦδος ἀρέσθ' ἐπὶ νηυσί, θαλάσσῃ τ' ἔλσαι Ἀχαιούς,
νήπιε, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ.
οὐ γάρ τις Τρώων ἐπιπείσεται· οὐ γὰρ ἐάσω.
ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
νῦν μὲν δόρπον ἕλεσθε κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν,
καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
Τρώων δ' ὃς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει,
συλλέξας, λαοῖσι δότω καταδημοβορῆσαι,

τῶν τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν, ἦπερ Ἀχαιούς.
πρωῒ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα.
εἰ δ' ἐτεὸν παρὰ ναῦφιν ἀνέστη δῖος Ἀχιλλεύς,
ἄλγιον, αἴ κ' ἐθέλησι, τῷ ἔσσεται. οὔ μιν ἔγωγε
φεύξομαι ἐκ πολέμοιο δυσηχέος, ἀλλὰ μάλ' ἄντην
στήσομαι, ἤ κε φέρῃσι μέγα κράτος, ἦ κε φεροίμην.
ξυνὸς Ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα.
  Ὣς Ἕκτωρ ἀγόρευ'· ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν,
νήπιοι· ἐκ γάρ σφεων φρένας εἵλετο Παλλὰς Ἀθήνη.
Ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπῄνησαν, κακὰ μητιόωντι·
Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὔτις, ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν.
δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατόν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
παννύχιοι Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες.
τοῖσι δὲ Πηλείδης ἁδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου;
πυκνὰ μάλα στενάχων· ὥςτε λῖς ἠϋγένειος,
ᾧ ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφηβόλος ἁρπάσῃ ἀνὴρ
ὕλης ἐκ πυκινῆς· ὁ δέ τ' ἄχνυται ὕστερος ἐλθών·
πολλὰ δέ τ' ἄγκε' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν,
εἴ ποθεν ἐξεύροι· μάλα γὰρ δριμὺς χόλος αἱρεῖ·
ὣς ὁ βαρυστενάχων μετεφώνεε Μυρμιδόνεσσιν·
  Ὢ πόποι, ἦ ῥ' ἅλιον ἔπος ἔκβαλον ἤματι κείνῳ,
θαρσύνων ἥρωα Μενοίτιον ἐν μεγάροισιν·
φῆν δέ οἱ εἰς Ὀπόεντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν,
Ἴλιον ἐκπέρσαντα, λαχόντα τε ληΐδος αἶσαν.
ἀλλ' οὐ Ζεὺς ἄνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ.
ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι
αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νοστήσαντα
δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς,
οὐδὲ Θέτις μήτηρ, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα καθέξει.
νῦν δ' ἐπεὶ οὖν, Πάτροκλε, σεῦ ὕστερος εἶμ' ὑπὸ γαῖαν
οὔ σε πρὶν κτεριῶ, πρίν γ' Ἕκτορος ἐνθάδ' ἐνεῖκαι
τεύχεα καὶ κεφαλήν, μεγαθύμου σεῖο φονῆος·
δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσω

Digitized by Google

Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθείς.
τόφρα δέ μοι παρὰ νηυσὶ κορωνίσι κείσεαι αὔτως·
ἀμφὶ δὲ σὲ Τρωαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι
κλαύσονται, νύκτας τε καὶ ἤματα δακρυχέουσαι,
τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα βίηφί τε δουρί τε μακρῷ,
πιείρας πέρθοντε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων.
  Ὣς εἰπὼν ἑτάροισιν ἐκέκλετο δῖος Ἀχιλλεύς,
ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα τάχιστα
Πάτροκλον λούσειαν ἄπο βρότον αἱματόεντα.
οἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ,
ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἑλόντες·
γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ.
αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσεν ὕδωρ ἐνὶ ἤνοπι χαλκῷ,
καὶ τότε δὴ λοῦσάν τε, καὶ ἤλειψαν λίπ' ἐλαίῳ·
ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος ἐννεώροιο·
ἐν λεχέεσσι δὲ θέντες, ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν
ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς· καθύπερθε δέ, φάρεϊ λευκῷ.
παννύχιοι μὲν ἔπειτα πόδας ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλῆα
Μυρμιδόνες Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες.—
Ζεὺς δ' Ἥρην προςέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε·
  Ἔπρηξας καὶ ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
ἀνστήσασ' Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· ἦ ῥά νυ σεῖο
ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί.
  Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
καὶ μὲν δή πού τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι,
ὅςπερ θνητός τ' ἐστί, καὶ οὐ τόσα μήδεα οἶδεν·
πῶς δὴ ἔγωγ', ἣ φημι θεάων ἔμμεν ἀρίστη,
ἀμφότερον, γενεῇ τε, καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις
κέκλημαι, σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις,
οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάψαι;
  Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.—
Ἡφαίστου δ' ἵκανε δόμον Θέτις ἀργυρόπεζα,
ἄφθιτον, ἀστερόεντα, μεταπρεπέ' ἀθανάτοισιν,
χάλκεον, ὅν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο Κυλλοποδίων.

Digitized by Google

τὸν δ' εὗρ' ἱδρώοντα, ἑλισσόμενον περὶ φύσας,
σπεύδοντα· τρίποδας γὰρ ἐείκοσι πάντας ἔτευχεν,
ἑστάμεναι περὶ τοῖχον ἐϋσταθέος μεγάροιο·
χρύσεα δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἑκάστῳ πυθμένι θῆκεν,
ὄφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαίατ' ἀγῶνα,
ἠδ' αὖτις πρὸς δῶμα νεοίατο θαῦμα ἰδέσθαι.
οἱ δ' ἤτοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὔατα δ' οὔπω
δαιδάλεα προςέκειτο· τά ῥ' ἤρτυε, κόπτε δὲ δεσμούς.
ὄφρ' ὅγε ταῦτ' ἐπονεῖτο ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν,
τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.
τὴν δὲ ἴδε προμολοῦσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος,
καλή, τὴν ὤπυιε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Τίπτε, Θέτι τανύπεπλε, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,
αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
ἀλλ' ἕπεο προτέρω, ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω.
Ὣς ἄρα φωνήσασα πρόσω ἄγε δῖα θεάων.
τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου,
καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν·
κέκλετο δ' Ἥφαιστον κλυτοτέχνην, εἶπέ τε μῦθον·
Ἥφαιστε, πρόμολ' ὧδε! Θέτις νύ τι σεῖο χατίζει·
τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
Ἦ ῥά νύ μοι δεινή τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον·
ἥ μ' ἐσάωσ', ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο, τῆλε πεσόντα,
μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, ἥ μ' ἐθέλησεν
κρύψαι, χωλὸν ἐόντα· τότ' ἂν πάθον ἄλγεα θυμῷ,
εἰ μή μ' Εὐρυνόμη τε Θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ,
Εὐρυνόμη, θυγάτηρ ἀψοῤῥόου Ὠκεανοῖο.
τῇσι παρ' εἰνάετες χάλκευον δαίδαλα πολλά,
πόρπας τε γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε καὶ ὅρμους,
ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ· περὶ δὲ ῥόος Ὠκεανοῖο
ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος· οὐδέ τις ἄλλος
ἤδεεν, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,

Digitized by Google

πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τίνειν.
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράθες ξεινήϊα καλά,
ὄφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι ὅπλα τε πάντα.
'Η, καὶ ἀπ' ἀκμοθέτοιο πέλωρ αἴητον ἀνέστη,
χωλεύων· ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί.
φύσας μέν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρός, ὅπλα τε πάντα
λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, τοῖς ἐπονεῖτο·
σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ,
αὐχένα τε στιβαρὸν καὶ στήθεα λαχνήεντα·
δῦ δὲ χιτῶν'· ἕλε δὲ σκῆπτρον παχύ, βῆ δὲ θύραζε,
χωλεύων· ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι,
χρύσειαι, ζωῇσι νεήνισιν εἰοικυῖαι.
τῇς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσίν, ἐν δὲ καὶ αὐδή,
καὶ σθένος, ἀθανάτων δὲ θεῶν ἄπο ἔργα ἴσασιν.
αἱ μὲν ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον· αὐτὰρ ὁ ἔῤῥων
πλησίον, ἔνθα Θέτις περ, ἐπὶ θρόνου ἷζε φαεινοῦ·
ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Τίπτε, Θέτι τανύπεπλε, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,
αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
αὔδα ὅ, τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
"Ηφαιστ', ἦ ἄρα δή τις, ὅσαι θεαί εἰσ' ἐν 'Ολύμπῳ,
τοσσάδ' ἐνὶ φρεσὶν ᾗσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρά.
ὅσσ' ἐμοὶ ἐκ πασέων Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν;
ἐκ μέν μ' ἀλλάων ἁλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν,
Αἰακίδῃ Πηλῆϊ, καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνήν,
πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα· ὁ μὲν δὴ γήραϊ λυγρῷ
κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος. ἄλλα δέ μοι νῦν·
υἱὸν ἐπεί μοι δῶκε γενέσθαι τε τραφέμεν τε,
ἔξοχον ἡρώων· ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος·
τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὣς γουνῷ ἀλωῆς,
νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν "Ιλιον εἴσω,
Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις
οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηλήϊον εἴσω

Digitized by Google

ὄφρα δέ μοι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος Ἠελίοιο,
ἄχνυται, οὐδέ τί οἱ δύναμαι χραισμῆσαι ἰοῦσα.
κούρην ἣν ἄρα οἱ γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν,
τὴν ἂψ ἐκ χειρῶν ἕλετο κρείων Ἀγαμέμνων.
ἤτοι ὁ τῆς ἀχέων, φρένας ἔφθιεν· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Τρῶες ἐπὶ πρύμνῃσιν ἐείλεον, οὐδὲ θύραζε
εἴων ἐξιέναι· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
Ἀργείων, καὶ πολλὰ περικλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον.
ἔνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠναίνετο λοιγὸν ἀμῦναι·
αὐτὰρ ὁ Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ ἃ τεύχεα ἕσσεν,
πέμπε δέ μιν πόλεμόνδε, πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπασσεν.
πᾶν δ' ἦμαρ μάρναντο περὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν·
καί νύ κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ Ἀπόλλων
πολλὰ κακὰ ῥέξαντα, Μενοιτίου ἄλκιμον υἱόν,
ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἕκτορι κῦδος ἔδωκεν.
τοὔνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, αἴ κ' ἐθέλησθα
υἱεῖ ἐμῷ ὠκυμόρῳ δόμεν ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
καὶ καλὰς κνημῖδας, ἐπισφυρίοις ἀραρυίας,
καὶ θώρηχ'· ὃ γὰρ ἦν οἱ, ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος,
Τρωσὶ δαμείς· ὁ δὲ κεῖται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχεύων.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
αἲ γάρ μιν θανάτοιο δυσηχέος ὧδε δυναίμην
νόσφιν ἀποκρύψαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἱκάνοι·
ὥς οἱ τεύχεα καλὰ παρέσσεται, οἷά τις αὖτε
ἀνθρώπων πολέων θαυμάσσεται, ὅς κεν ἴδηται.
Ὣς εἰπὼν τὴν μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δ' ἐπὶ φύσας·
τὰς δ' ἐς πῦρ ἔτρεψε, κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι.
φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων,
παντοίην εὔπρηστον ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι,
ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρέμμεναι, ἄλλοτε δ' αὖτε,
ὅππως Ἥφαιστός τ' ἐθέλοι, καὶ ἔργον ἄνοιτο.
χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα κασσίτερόν τε,
καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα· γέντο δὲ χειρὶ
ῥαιστῆρα κρατερήν, ἑτέρῃφι δὲ γέντο πυράγρην.

Digitized by Google

Ποίει δὲ πρώτιστα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
πάντοσε δαιδάλλων, περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινήν,
τρίπλακα, μαρμαρέην, ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμῶνα.
πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν.
Ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανόν, ἐν δὲ θάλασσαν,
Ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα, Σελήνην τε πλήθουσαν,
ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα, τάτ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται,
Πληϊάδας θ' Ὑάδας τε, τό, τε σθένος Ὠρίωνος,
Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν,
ἥτ' αὐτοῦ στρέφεται, καί τ' Ὠρίωνα δοκεύει,
οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.
Ἐν δὲ δύω ποίησε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων
καλάς. ἐν τῇ μέν ῥα γάμοι τ' ἔσαν εἰλαπίναι τε·
νύμφας δ' ἐκ θαλάμων, δαΐδων ὕπο λαμπομενάων,
ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ· πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει·
κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον· αἱ δὲ γυναῖκες
ἱστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἑκάστη.
λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀθρόοι· ἔνθα δὲ νεῖκος
ὠρώρει· δύο δ' ἄνδρες ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς
ἀνδρὸς ἀποφθιμένου· ὁ μὲν εὔχετο πάντ' ἀποδοῦναι,
δήμῳ πιφαύσκων· ὁ δ' ἀναίνετο μηδὲν ἑλέσθαι.
ἄμφω δ' ἱέσθην ἐπὶ ἵστορι πεῖραρ ἑλέσθαι.
λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυον, ἀμφὶς ἀρωγοί·
κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον· οἱ δὲ γέροντες
εἵατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ·
σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρσ' ἔχον ἠεροφώνων·
τοῖσιν ἔπειτ' ἤϊσσον, ἀμοιβηδὶς δὲ δίκαζον.
κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύω χρυσοῖο τάλαντα,
τῷ δόμεν, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴποι.
Τὴν δ' ἑτέρην πόλιν ἀμφὶ δύω στρατοὶ εἵατο λαῶν,
τεύχεσι λαμπόμενοι. δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλή,
ἠὲ διαπραθέειν, ἢ ἄνδιχα πάντα δάσασθαι,
κτῆσιν ὅσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργει·

Digitized by Google

οἱ δ' οὔπω πείθοντο, λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο.
τεῖχος μέν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα
ῥύατ', ἐφεσταότες, μετὰ δ' ἀνέρες, οὓς ἔχε γῆρας·
οἱ δ' ἴσαν· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ Παλλὰς Ἀθη
ἄμφω χρυσείω, χρύσεια δὲ εἵματα ἕσθην,
καλὼ καὶ μεγάλω σὺν τεύχεσιν, ὥςτε θεώ περ,
ἀμφὶς ἀριζήλω· λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν.
οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον, ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι,
ἐν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρδμὸς ἔην πάντεσσι βοτοῖσιν,
ἔνθ' ἄρα τοίγ' ἵζοντ', εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ.
τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δύω σκοποὶ εἵατο λαῶν,
δέγμενοι ὁππότε μῆλα ἰδοίατο καὶ ἕλικας βοῦς.
οἱ δὲ τάχα προγένοντο, δύω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες,
τερπόμενοι σύριγξι· δόλον δ' οὔτι προνόησαν.
οἱ μὲν τὰ προϊδόντες ἐπέδραμον, ὦκα δ' ἔπειτα
τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ
ἀργεννῶν οἰῶν· κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας.
οἱ δ' ὡς οὖν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον παρὰ βουσίν,
εἰράων προπάροιθε καθήμενοι, αὐτίκ' ἐφ' ἵππων
βάντες ἀερσιπόδων μετεκίαθον, αἶψα δ' ἵκοντο.
στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας,
βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν.
ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλεον, ἐν δ' ὀλοὴ Κήρ,
ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον,
ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖιν·
εἶμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν.
ὡμίλευν δ', ὥςτε ζωοὶ βροτοί, ἠδ' ἐμάχοντο,
νεκρούς τ' ἀλλήλων ἔρυον κατατεθνηῶτας.
  Ἐν δ' ἐτίθει νειὸν μαλακήν, πίειραν ἄρουραν,
εὐρεῖαν, τρίπολον· πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ
ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα.
οἱ δ' ὁπότε στρέψαντες ἱκοίατο τέλσον ἀρούρης,
τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιηδέος οἴνου

Digitized by Google

ἡ δὲ μελαίνετ' ὄπισθεν, ἀρηρομένῃ δὲ ἐῴκει,
χρυσείη περ ἐοῦσα· τὸ δὴ πέρι θαῦμα τέτυκτο.
'Εν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήϊον· ἔνθα δ' ἔριθοι
ἤμων, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε
ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο.
τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν· αὐτὰρ ὄπισθεν
παῖδες δραγμεύοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες,
ἀσπερχὲς πάρεχον· βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ
σκῆπτρον ἔχων ἑστήκει ἐπ' ὄγμου γηθόσυνος κῆρ.
κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυῒ δαῖτα πένοντο,
βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν ἄμφεπον· αἱ δὲ γυναῖκες,
δεῖπνον ἐρίθοισιν, λεύκ' ἄλφιτα πολλὰ πάλυνον.
'Εν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν,
καλήν, χρυσείην· μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν·
ἑστήκει δὲ κάμαξι διαμπερὲς ἀργυρέῃσιν.
ἀμφὶ δέ, κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἕρκος ἔλασσεν
κασσιτέρου· μία δ' οἴη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτήν,
τῇ νίσσοντο φορῆες, ὅτε τρυγόῳεν ἀλωήν.
παρθενικαὶ δὲ καὶ ἠΐθεοι, ἀταλὰ φρονέοντες,
πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπόν.
τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ
ἱμερόεν κιθάριζε· λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν
λεπταλέῃ φωνῇ· τοὶ δὲ ῥήσσοντες ἁμαρτῇ
μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο.
'Εν δ' ἀγέλην ποίησε βοῶν ὀρθοκραιράων·
αἱ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχατο κασσιτέρου τε·
μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε,
πὰρ ποταμὸν κελάδοντα, παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα.
χρύσειοι δὲ νομῆες ἅμ' ἐστιχόωντο βόεσσιν,
τέσσαρες, ἐννέα δέ σφι κύνες πόδας ἀργοὶ ἕποντο.
σμερδαλέω δὲ λέοντε δύ' ἐν πρώτῃσι βόεσσιν
ταῦρον ἐρύγμηλον ἐχέτην· ὁ δὲ μακρὰ μεμυκὼς
ἕλκετο· τὸν δὲ κύνες μετεκίαθον ἠδ' αἰζηοί.

Digitized by Google

ἔγκατα καὶ μέλαν αἷμα λαφύσσετον· οἱ δὲ νομῆες
αὔτως ἐνδίεσαν, ταχέας κύνας ὀτρύνοντες.
οἱ δ' ἤτοι δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων,
ἱστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον, ἔκ τ' ἀλέοντο.
'Εν δὲ νομὸν ποίησε περικλυτὸς 'Αμφιγυήεις,
ἐν καλῇ βήσσῃ, μέγαν οἰῶν ἀργεννάων,
σταθμούς τε κλισίας τε κατηρεφέας ἰδὲ σηκούς.
'Εν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς 'Αμφιγυήεις
τῷ ἴκελον, οἷόν ποτ' ἐνὶ Κνωσῷ εὐρείῃ
Δαίδαλος ἤσκησεν καλλιπλοκάμῳ 'Αριάδνῃ.
ἔνθα μὲν ἠΐθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι
ὠρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες.
τῶν δ' αἱ μὲν λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας
εἵατ' ἐϋννήτους, ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ·
καί ῥ' αἱ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας
εἶχον χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.
οἱ δ' ὁτὲ μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσιν
ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν
ἑζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται, αἴ κε θέῃσιν·
ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισιν.
πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περιΐσταθ' ὅμιλος,
τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδός,
φορμίζων· δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτούς,
μολπῆς ἐξάρχοντος, ἐδίνευον κατὰ μέσσους.
'Εν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος 'Ωκεανοῖο,
ἄντυγα πὰρ πυμάτην σάκεος πύκα ποιητοῖο.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
τεῦξ' ἄρα οἱ θώρηκα, φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς·
τεῦξε δέ οἱ κόρυθα βριαρήν, κροτάφοις ἀραρυῖαν,
καλήν, δαιδαλέην· ἐπὶ δὲ χρύσεον λόφον ἧκεν·
τεῦξε δέ οἱ κνημῖδας ἑανοῦ κασσιτέροιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε κλυτὸς 'Αμφιγυήεις,
μητρὸς 'Αχιλλῆος θῆκε προπάροιθεν ἀείρας.

Digitized by Google

ΙΛΙΑΔΟΣ Τ.

Μήνιδος ἀπόῤῥησις.

Ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων
ὤρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν·
ἡ δ' ἐς νῆας ἵκανε, θεοῦ πάρα δῶρα φέρουσα.
εὗρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον ὃν φίλον υἱὸν,
κλαίοντα λιγέως· πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
μύρονθ'· ἡ δ' ἐν τοῖσι παρίστατο δῖα θεάων,
ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Τέκνον ἐμόν, τοῦτον μὲν ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
κεῖσθαι, ἐπειδὴ πρῶτα θεῶν ἰότητι δαμάσθη·
τύνη δ' Ἡφαίστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο,
καλὰ μάλ', οἷ' οὔπω τις ἀνὴρ ὤμοισι φόρησεν.
Ὣς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατὰ τεύχε' ἔθηκεν
πρόσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.
Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἕλε τρόμος, οὐδέ τις ἔτλη
ἄντην εἰςιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
ὡς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος· ἐν δέ οἱ ὄσσε
δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὡςεὶ σέλας, ἐξεφάανθεν·
τέρπετο δ', ἐν χείρεσσιν ἔχων θεοῦ ἀγλαὰ δῶρα.
αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ᾗσι τετάρπετο, δαίδαλα λεύσσων,
αὐτίκα μητέρα ἣν ἔπεα πτερόεντα προςηύδα·
Μῆτερ ἐμή, τὰ μὲν ὅπλα θεὸς πόρεν, οἷ' ἐπιεικὲς

Digitized by Google

ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, μηδὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσσαι.
νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ θωρήξομαι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
δείδω, μή μοι τόφρα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν
μυῖαι, καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλάς,
εὐλὰς ἐγγείνωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν—
ἐκ δ' αἰὼν πέφαται—κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπήῃ.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
τέκνον, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
τῷ μὲν ἐγὼ πειρησω ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα,
μυίας, αἵ ῥά τε φῶτας Ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
ἤνπερ γὰρ κῆταί γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν,
αἰεὶ τῷδ' ἔσται χρὼς ἔμπεδος, ἢ καὶ ἀρείων.
ἀλλὰ σύγ' εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιούς,
μῆνιν ἀποειπὼν Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
αἶψα μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσσεο, δύσεο δ' ἀλκήν.
Ὣς ἄρα φωνήσασα μένος πολυθαρσὲς ἐνῆκεν·
Πατρόκλῳ δ' αὖτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν
στάξε κατὰ ῥινῶν, ἵνα οἱ χρὼς ἔμπεδος εἴη.
Αὐτὰρ ὁ βῆ παρὰ θῖνα θαλάσσης δῖος Ἀχιλλεὺς
σμερδαλέα ἰάχων, ὦρσεν δ' ἥρωας Ἀχαιούς.
καί ῥ' οἵπερ τοπάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον,
οἵ τε κυβερνῆται καὶ ἔχον οἰήϊα νηῶν,
καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, σίτοιο δοτῆρες,
καὶ μὴν οἱ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν, οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς
ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
τὼ δὲ δύω σκάζοντε βάτην Ἄρεος θεράποντε,
Τυδείδης τε μενεπτόλεμος καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
ἔγχει ἐρειδομένω· ἔτι γὰρ ἔχον ἕλκεα λυγρά.
κὰδ δὲ μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἵζοντο κιόντες.
αὐτὰρ ὁ δεύτατος ἦλθεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
ἕλκος ἔχων· καὶ γὰρ τὸν ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
οὖτα Κόων Ἀντηνορίδης χαλκήρεϊ δουρί.
αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἀολλίσθησαν Ἀχαιοί,
τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἀτρείδη, ἦ ἄρ τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον

Digitized by Google

ἔπλετο, σοὶ καὶ ἐμοί, ὅτε νῶΐ περ, ἀχνυμένω κῆρ,
θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν εἵνεκα κούρης.
τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῷ,
ἤματι τῷ, ὅτ' ἐγὼν ἑλόμην Λυρνησὸν ὀλέσσας·
τῷ κ' οὐ τόσσοι Ἀχαιοὶ ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας,
δυσμενέων ὑπὸ χερσίν, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος.
Ἕκτορι μὲν καὶ Τρωσὶ τὸ κέρδιον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
δηρὸν ἐμῆς καὶ σῆς ἔριδος μνήσεσθαι ὀΐω.
ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ.
νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον· οὐδέ τί με χρὴ
ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν. ἀλλ' ἄγε θᾶσσον
ὄτρυνον πόλεμόνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς,
ὄφρ' ἔτι καὶ Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθών,
αἴ κ' ἐθέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν ἰαύειν· ἀλλά τιν' οἴω
ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν, ὅς κε φύγῃσιν
δηΐου ἐκ πολέμοιο ὑπ' ἔγχεος ἡμετέροιο.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
μῆνιν ἀπειπόντος μεγαθύμου Πηλείωνος.
τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
[αὐτόθεν ἐξ ἕδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς·]
Ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρηος,
ἑσταότος μὲν καλὸν ἀκούειν, οὐδὲ ἔοικεν
ὑββάλλειν· χαλεπὸν γάρ, ἐπιστάμενόν περ ἐόντα.
ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι
ἢ εἴποι; βλάβεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής.
Πηλεΐδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
σύνθεσθ', Ἀργεῖοι, μῦθόν τ' εὖ γνῶτε ἕκαστος.
πολλάκι δή μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον,
καί τέ με νεικείεσκον· ἐγὼ δ' οὐκ αἴτιός εἰμι,
ἀλλὰ Ζεὺς καὶ Μοῖρα καὶ ἠεροφοῖτις Ἐρινύς,
οἵτε μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβαλον ἄγριον ἄτην,
ἤματι τῷ, ὅτ' Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων.
ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι; θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ.
πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἣ πάντας ἀᾶται,

Digitized by Google

οὐλομένη· τῆς μέν θ' ἁπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει
πίλναται, ἀλλ' ἄρα ἥγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει.
[βλαπτουσ' ἀνθρώπους· κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γε πέδησεν.]
καὶ γὰρ δή νύ ποτε Ζῆν' ἄσατο, τόνπερ ἄριστον
ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φασ' ἔμμεναι· ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν
Ἥρη, θῆλυς ἐοῦσα, δολοφροσύνῃς ἀπάτησεν,
ἤματι τῷ, ὅτ' ἔμελλε βίην Ἡρακληείην
Ἀλκμήνη τέξεσθαι ἐϋστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.
ἤτοι ὅγ' εὐχόμενος μετέφη πάντεσσι θεοῖσιν·
 Κέκλυτέ μευ, πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι,
ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγει.
σήμερον ἄνδρα φόωςδε μογοστόκος Εἰλείθυια
ἐκφανεῖ, ὃς πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει,
τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἵθ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσίν.
 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προςηύδα πότνια Ἥρη
ψευστήσεις, οὐδ' αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις.
εἰ δ', ἄγε νῦν μοι ὄμοσσον, Ὀλύμπιε, καρτερὸν ὅρκον,
ἦ μὲν τὸν πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξειν,
ὅς κεν ἐπ' ἤματι τῷδε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικὸς
τῶν ἀνδρῶν, οἳ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι, γενέθλης.
 Ὣς ἔφατο· Ζεὺς δ' οὔτι δολοφροσύνην ἐνόησεν,
ἀλλ' ὄμοσεν μέγαν ὅρκον· ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη.
Ἥρη δ' ἀΐξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο,
καρπαλίμως δ' ἵκετ' Ἄργος Ἀχαιϊκόν, ἔνθ' ἄρα ᾔδη
ἰφθίμην ἄλοχον Σθενέλου Περσηϊάδαο.
ἡ δ' ἐκύει φίλον υἱόν· ὁ δ' ἕβδομος ἑστήκει μείς·
ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φόωςδε, καὶ ἠλιτόμηνον ἐόντα,
Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, σχέθε δ' Εἰλειθυίας.
αὐτὴ δ' ἀγγελέουσα, Δία Κρονίωνα προςηύδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἀργικέραυνε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω.
ἤδη ἀνὴρ γέγον' ἐσθλός, ὃς Ἀργείοισιν ἀνάξει,
Εὐρυσθεύς, Σθενέλοιο πάϊς Περσηϊάδαο,
σὸν γένος· οὔ οἱ ἀεικὲς ἀνασσέμεν Ἀργείοισιν.

Digitized by Google

χωόμενος φρεσὶν ᾗσι, καὶ ὤμοσε καρτερὸν ὅρκον,
μήποτ' ἐς Οὔλυμπόν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα
αὖτις ἐλεύσεσθαι Ἄτην, ἣ πάντας ἀᾶται.
Ὣς εἰπὼν ἔῤῥιψεν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
χειρὶ περιστρέψας· τάχα δ' ἵκετο ἔργ' ἀνθρώπων.
τὴν αἰεὶ στενάχεσχ', ὅθ' ἑὸν φίλον υἱὸν ὁρῷτο
ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων
ὣς καὶ ἐγών, ὅτε δ' αὖτε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ
Ἀργείους ὀλέεσκεν ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν,
οὐ δυνάμην λελαθέσθ' Ἄτης, ᾗ πρῶτον ἀάσθην.
ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, καί μευ φρένας ἐξέλετο Ζεύς,
ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα·
ἀλλ' ὄρσευ πόλεμόνδε, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς!
δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχεῖν, ὅσσα τοι ἐλθὼν
χθιζὸς ἐνὶ κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῖος Ὀδυσσεύς.
εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ Ἄρηος·
δῶρα δέ τοι θεράποντες, ἐμῆς παρὰ νηὸς ἑλόντες,
οἴσουσ', ὄφρα ἴδηαι, ὅ τοι μενοεικέα δώσω.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἀτρείδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
δῶρα μέν, αἴ κ' ἐθέλῃσθα, παρασχέμεν, ὡς ἐπιεικές,
ἤτ' ἐχέμεν· πάρα σοί. νῦν δὲ μνησώμεθα χάρμης
αἶψα μάλ'· οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἐόντας,
οὐδὲ διατρίβειν· ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον·
ὥς κέ τις αὖτ' Ἀχιλῆα μετὰ πρώτοισιν ἴδηται,
ἔγχεϊ χαλκείῳ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας.
ὧδέ τις ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσευς·
μὴ δ' οὕτως, ἀγαθός περ ἐών, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
νήστιας ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον υἷας Ἀχαιῶν,
Τρωσὶ μαχησομένους. ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται
φύλοπις, εὖτ' ἂν πρῶτον ὁμιλήσωσι φάλαγγες
ἀνδρῶν, ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέροισιν.
ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθι θοῇς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς

Google

σιτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
ἄκμηνος σίτοιο δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι.
εἴπερ γὰρ θυμῷ γε μενοινάᾳ πολεμίζειν,
ἀλλά τε λάθρη γυῖα βαρύνεται, ἠδὲ κιχάνει
δίψα τε καὶ λιμός, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι.
ὃς δέ κ' ἀνήρ, οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς,
ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολεμίζῃ,
θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν, οὐδέ τι γυῖα
πρὶν κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο.
ἀλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι
ὅπλεσθαι· τὰ δὲ δῶρα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορήν, ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ
ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺ δὲ φρεσὶ σῇσιν ἰανθῇς.
ὀμνυέτω δέ τοι ὅρκον, ἐν Ἀργείοισιν ἀναστάς,
μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι·
[ἣ θέμις ἐστίν, ἄναξ, ἤτ' ἀνδρῶν ἤτε γυναικῶν·]
καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἵλαος ἔστω.
αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω
πιείρῃ, ἵνα μήτι δίκης ἐπιδευὲς ἔχῃσθα.
Ἀτρείδη, σὺ δ' ἔπειτα δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλῳ
ἔσσεαι· οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητόν, βασιλῆα
ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
χαίρω σεῦ, Λαερτιάδη, τὸν μῦθον ἀκούσας·
ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα διίκεο καὶ κατέλεξας.
ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὀμόσαι, κέλεται δέ με θυμός,
οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
μιμνέτω αὖθι τέως, ἐπειγόμενός περ Ἄρηος·
μίμνετε δ' ἄλλοι πάντες ἀολλέες, ὄφρα κε δῶρα
ἐκ κλισίης ἔλθῃσι, καὶ ὅρκια πιστὰ τάμωμεν.
σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι, ἠδὲ κελεύω·
κρινάμενος κούρητας ἀριστῆας Παναχαιῶν,

Digitized by Google

χθιζὸν ὑπέστημεν δώσειν, ἀγέμεν τε γυναῖκας.
Ταλθύβιος δέ μοι ὦκα κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
κάπρον ἑτοιμασάτω, ταμέειν Διΐ τ' Ἠελίῳ τε.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προςέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἀτρείδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
ἄλλοτέ περ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι,
ὁππότε τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένηται,
καὶ μένος οὐ τόσον ᾖσιν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν.
νῦν δ' οἱ μὲν κέαται δεδαϊγμένοι, οὓς ἐδάμασσεν
Ἕκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
ὑμεῖς δ' ἐς βρωτὺν ὀτρύνετον! ἦ τ' ἂν ἔγωγε
νῦν μὲν ἀνώγοιμι πτολεμίζειν υἷας Ἀχαιῶν
νήστιας, ἀκμήνους· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
τεύξεσθαι μέγα δόρπον, ἐπὴν τισαίμεθα λώβην.
πρὶν δ' οὔπως ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰείη
οὐ πόσις, οὐδὲ βρῶσις, ἑταίρου τεθνηῶτος,
ὅς μοι ἐνὶ κλισίῃ δεδαϊγμένος ὀξέϊ χαλκῷ
κεῖται, ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
μύρονται· τό μοι οὔτι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμηλεν,
ἀλλὰ φόνος τε καὶ αἷμα καὶ ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προςέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλέος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
κρείσσων εἷς ἐμέθεν καὶ φέρτερος οὐκ ὀλίγον περ
ἔγχει, ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματί γε προβαλοίμην
πολλόν· ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα.
τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν.
αἶψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν·
ἧςτε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν·
ἄμητος δ' ὀλίγιστος, ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα
Ζεύς, ὅςτ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.
γαστέρι δ' οὔπως ἔστι νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιούς·
λίην γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι ἤματα πάντα
πίπτουσιν· πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο;
ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν, ὅς κε θάνῃσιν,

Digitized by Google

νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἤματι δακρύσαντας·
ὅσσοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ στυγεροῖο λίπωνται,
μεμνῆσθαι πόσιος καὶ ἐδητύος, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
ἀνδράσι δυσμενέεσσι μαχώμεθα νωλεμὲς αἰεί,
ἑσσάμενοι χροῒ χαλκὸν ἀτειρέα. μηδέ τις ἄλλην
λαῶν ὀτρυντὺν ποτιδέγμενος ἰσχαναάσθω.
ἥδε γὰρ ὀτρυντὺς κακὸν ἔσσεται, ὅς κε λίπηται
νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων· ἀλλ' ἀθρόοι ὁρμηθέντες,
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα.
Ἦ, καὶ Νέστορος υἷας ὀπάσσατο κυδαλίμοιο,
Φυλείδην τε Μέγητα Θόαντά τε Μηριόνην τε,
καὶ Κρειοντιάδην Λυκομήδεα καὶ Μελάνιππον.
βὰν δ' ἴμεν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο.
αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον·
ἑπτὰ μὲν ἐκ κλισίης τρίποδας φέρον, οὕς οἱ ὑπέστη,
αἴθωνας δὲ λέβητας ἐείκοσι, δώδεκα δ' ἵππους·
ἐκ δ' ἄγον αἶψα γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
ἕπτ', ἀτὰρ ὀγδοάτην, Βρισηΐδα καλλιπάρῃον.
χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσεὺς δέκα πάντα τάλαντα,
ἦρχ', ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κούρητες Ἀχαιῶν·
καὶ τὰ μὲν ἐν μέσσῃ ἀγορῇ θέσαν. ἂν δ' Ἀγαμέμνων
ἵστατο· Ταλθύβιος δέ, θεῷ ἐναλίγκιος αὐδήν,
κάπρον ἔχων ἐν χερσί, παρίστατο ποιμένι λαῶν.
Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν,
ἥ οἱ πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο,
κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, Διῒ χεῖρας ἀνασχών,
εὔχετο· τοὶ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτόφιν εἵατο σιγῇ
Ἀργεῖοι, κατὰ μοῖραν, ἀκούοντες βασιλῆος.
εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος,
Γῆ τε καὶ Ἠέλιος καὶ Ἐριννύες, αἵθ' ὑπὸ γαῖαν
ἀνθρώπους τίνυνται, ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ·
μὴ μὲν ἐγὼ κούρῃ Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπενεῖκαι,
οὔτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχρημένος, οὔτε τευ ἄλλου·

Digitized by Google

ἀλλ' ἔμεν' ἀπροτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν.
εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν
πολλὰ μάλ', ὅσσα διδοῦσιν, ὅτις σφ' ἀλίτηται ὀμόσσας.
'Η, καὶ ἀπὸ στόμαχον κάπρου τάμε νηλέϊ χαλκῷ.
τὸν μὲν Ταλθύβιος πολιῆς ἁλὸς ἐς μέγα λαῖτμα
ῥίψ' ἐπιδινήσας, βόσιν ἰχθύσιν. αὐτὰρ 'Αχιλλεὺς
ἀνστὰς 'Αργείοισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα·
Ζεῦ πάτερ, ἦ μεγάλας ἄτας ἄνδρεσσι δίδοισθα!
οὐκ ἂν δήποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν
'Ατρείδης ὤρινε διαμπερές, οὐδέ κε κούρην
ἦγεν, ἐμεῦ ἀέκοντος, ἀμήχανος· ἀλλά ποθι Ζεὺς
ἤθελ' 'Αχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι.
νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα.
Ὣς ἄρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν.
οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
δῶρα δὲ Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο,
βὰν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες 'Αχιλλῆος θείοιο·
καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃσι θέσαν, κάθισαν δὲ γυναῖκας
ἵππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες ἀγαυοί.
Βρισηῒς δ' ἄρ' ἔπειτ', ἰκέλη χρυσέῃ 'Αφροδίτῃ,
ὡς ἴδε Πάτροκλον δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ,
ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, λίγ' ἐκώκυε, χερσὶ δ' ἄμυσσεν
στήθεά τ' ἠδ' ἁπαλὴν δειρὴν ἰδὲ καλὰ πρόσωπα.
εἶπε δ' ἄρα κλαίουσα γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν·
Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ!
ζωὸν μέν σε ἔλειπον ἐγὼ κλισίηθεν ἰοῦσα·
νῦν δέ σε τεθνηῶτα κιχάνομαι, ὄρχαμε λαῶν,
ἂψ ἀνιοῦσ'· ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί!
ἄνδρα μέν, ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
εἶδον πρὸ πτόλιος δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ·
τρεῖς τε κασιγνήτους, τούς μοι μία γείνατο μήτηρ,
κηδείους, οἳ πάντες ὀλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον.
οὐδὲ μὲν οὐδέ μ' ἔασκες, ὅτ' ἄνδρ' ἐμὸν ὠκὺς 'Αχιλλεὺς
ἔκτεινεν, πέρσεν δὲ πόλιν θείοιο Μύνητος,
κλαίειν ἀλλά μ' ἔφασκες 'Αχιλλῆος θείοιο

Digitized by Google

κουριδίην ἄλοχον θήσειν, ἄξειν τ' ἐνὶ νηυσὶν
ἐς Φθίην, δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσιν.
τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνηότα, μείλιχον αἰεί.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες,
Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἑκάστη.
αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο,
λισσόμενοι δειπνῆσαι· ὁ δ' ἠρνεῖτο στεναχίζων·
Λίσσομαι, εἴ τις ἔμοιγε φίλων ἐπιπείθεθ' ἑταίρων,
μή με πρὶν σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτῆτος
ἄσασθαι φίλον ἦτορ· ἐπεί μ' ἄχος αἰνὸν ἱκάνει.
δύντα δ' ἐς ἠέλιον μενέω, καὶ τλήσομαι ἔμπης.
Ὣς εἰπὼν ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασεν βασιλῆας·
δοιὼ δ' Ἀτρείδα μενέτην καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
Νέστωρ Ἰδομενεύς τε, γέρων θ' ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον· οὐδέ τι θυμῷ
τέρπετο, πρὶν πολέμου στόμα δύμεναι αἱματόεντος.
μνησάμενος δ' ἀδινῶς ἀνενείκατο, φώνησέν τε·
Ἦ ῥά νύ μοί ποτε καὶ σύ, δυσάμμορε, φίλταθ' ἑταίρων
αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας
αἶψα καὶ ὀτραλέως, ὁπότε σπερχοίατ' Ἀχαιοί,
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν Ἄρηα·
νῦν δὲ σὺ μὲν κεῖσαι δεδαϊγμένος· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
ἄκμηνον πόσιος καὶ ἐδητύος, ἔνδον ἐόντων,
σῇ ποθῇ. οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι·
οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην,
ὅς που νῦν Φθίηφι τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβει
χήτει τοιοῦδ' υἷος· ὁ δ' ἀλλοδαπῷ ἐνὶ δήμῳ
εἵνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης Τρωσὶν πολεμίζω·
ἠὲ τόν, ὃς Σκύρῳ μοι ἔνι τρέφεται φίλος υἱός.
[εἴ που ἔτι ζώει γε Νεοπτόλεμος θεοειδής.]
πρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει,
οἶον ἐμὲ φθίσεσθαι ἀπ' Ἄργεος ἱπποβότοιο
αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, σὲ δέ τε Φθίηνδε νέεσθαι,

Digitized by Google

στῆσιν ἐμὴν δμῶάς τε καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα.
ἤδη γὰρ Πηλῆά γ᾽ ὀΐομαι ἢ κατὰ πάμπαν
τεθνάμεν, ἤ που τυτθὸν ἔτι ζώοντ᾽ ἀκάχησθαι,
γήραΐ τε στυγερῷ, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενον αἰεὶ
λυγρὴν ἀγγελίην, ὅτ᾽ ἀποφθιμένοιο πύθηται.
Ὣς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γέροντες,
μνησάμενοι τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον.
μυρομένους δ᾽ ἄρα τούςγε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
αἶψα δ᾽ Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προςηύδα·
Τέκνον ἐμόν, δὴ πάμπαν ἀποίχεαι ἀνδρὸς ἑῆος.
ἦ νύ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ᾽ Ἀχιλλεύς,
κεῖνος ὅγε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων
ἧσται ὀδυρόμενος ἕταρον φίλον· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
οἴχονται μετὰ δεῖπνον, ὁ δ᾽ ἄκμηνος καὶ ἄπαστος.
ἀλλ᾽ ἴθι οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
στάξον ἐνὶ στήθεσσ᾽, ἵνα μή μιν λιμὸς ἵκηται.
Ὣς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
ἡ δ᾽, ἅρπῃ εἰκυῖα τανυπτέρυγι, λιγυφώνῳ,
οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο δι᾽ αἰθέρος. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
αὐτίκα θωρήσσοντο κατὰ στρατόν· ἡ δ᾽ Ἀχιλῆϊ
νέκταρ ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
στάξ᾽, ἵνα μή μιν λιμὸς ἀτερπὴς γούναθ᾽ ἵκοιτο·
αὐτὴ δὲ πρὸς πατρὸς ἐρισθενέος πυκινὸν δῶ
ᾤχετο. τοὶ δ᾽ ἀπάνευθε νεῶν ἐχέοντο θοάων.
ὡς δ᾽ ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται,
ψυχραί, ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο·
ὣς τότε ταρφειαὶ κόρυθες, λαμπρὸν γανόωσαι,
νηῶν ἐκφορέοντο, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
θώρηκες κε κραταιγύαλοι καὶ μείλινα δοῦρα.
αἴγλη δ᾽ οὐρανὸν ἷκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν
χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς· ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο ποσσὶν
ἀνδρῶν· ἐν δὲ μέσοισι κορύσσετο δῖος Ἀχιλλεύς.
[τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλε· τὼ δέ οἱ ὄσσε

Digitized by Google

δῦν' ἄχος ἄτλητον· ὁ δ' ἄρα Τρωσὶν μενεαίνων
δύσετο δῶρα θεοῦ, τά οἱ Ἥφαιστος κάμε τεύχων.]
κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκεν
καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν.
ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε
εἵλετο, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ', ἠΰτε μήνης.
ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτῃσι φανήῃ
καιομένοιο πυρός· τὸ δὲ καίεται ὑψόθ' ὄρεσφιν,
σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ· τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄελλαι
πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν·
ὣς ἀπ' Ἀχιλλῆος σάκεος σέλας αἰθέρ' ἵκανεν
καλοῦ, δαιδαλέου. περὶ δὲ τρυφάλειαν ἀείρας
κρατὶ θέτο βριαρήν· ἡ δ', ἀστὴρ ὥς, ἀπέλαμπεν
ἵππουρις τρυφάλεια· περισσείοντο δ' ἔθειραι
χρύσεαι, ἃς Ἥφαιστος ἵει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
πειρήθη δ' ἕο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι δῖος Ἀχιλλεύς,
εἰ οἷ ἐφαρμόσσειε, καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα·
τῷ δ' αὖτε πτερὰ γίγνετ', ἄειρε δὲ ποιμένα λαῶν.
ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος,
βριθύ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
πάλλειν, ἀλλά μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς,
Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.
ἵππους δ' Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος ἀμφιέποντες
ζεύγνυον· ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδν' ἔσαν· ἐν δὲ χαλινοὺς
γαμφηλῇς ἔβαλον, κατὰ δ' ἡνία τεῖναν ὀπίσσω
κολλητὸν ποτὶ δίφρον. ὁ δὲ μάστιγα φαεινὴν
χειρὶ λαβὼν ἀραρυῖαν, ἐφ' ἵπποιϊν ἀνόρουσεν,
Αὐτομέδων· ὄπιθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεύς,
τεύχεσι παμφαίνων, ὥςτ' ἠλέκτωρ Ὑπερίων.
σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἑοῖο·
Ξάνθε τε καὶ Βαλίε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης,

Digitized by Google

ἄλλως δὴ φράζεσθε σαωσέμεν ἡνιοχῆα
ἂψ Δαναῶν ἐς ὅμιλον, ἐπεί χ' ἑῶμεν πολέμοιο·
μηδ', ὡς Πάτροκλον, λίπετ' αὐτοῦ τεθνηῶτα!
Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφι προςέφη πόδας αἰόλος ἵππος,
Ξάνθος, ἄφαρ δ' ἤμυσε καρήατι· πᾶσα δὲ χαίτη,
ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγόν, οὖδας ἵκανεν·
αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
Καὶ λίην σ' ἔτι νῦν γε σαώσομεν, ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ·
ἀλλά τοι ἐγγύθεν ἦμαρ ὀλέθριον· οὐδέ τοι ἡμεῖς
αἴτιοι, ἀλλὰ θεός τε μέγας καὶ Μοῖρα κραταιή.
οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτῆτί τε νωχελίῃ τε
Τρῶες ἀπ' ὤμοιїν Πατρόκλου τεύχε' ἕλοντο·
ἀλλὰ θεῶν ὤριστος, ὃν ἠΰκομος τέκε Λητώ,
ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἕκτορι κῦδος ἔδωκεν.
νῶϊ δὲ καί κεν ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν,
ἥνπερ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
μόρσιμόν ἐστι, θεῷ τε καὶ ἀνέρι ἶφι δαμῆναι.
Ὡς ἄρα φωνήσαντος Ἐριννύες ἔσχεθον αὐδήν.
τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προςέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεαι; οὐδέ τί σε χρή.
εὖ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτός, ὅ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
οὐ λήξω, πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο.
Ἦ ῥα, καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους.

Digitized by Google

Digitized by Google

ΙΛΙΑΔΟΣ Υ.

Θεομαχία.

Ὣς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι θωρήσσοντο
ἀμφὶ σέ, Πηλέος υἱέ, μάχης ἀκόρητον, Ἀχαιοί·
Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο.
Ζεὺς δὲ Θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι
κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου· ἡ δ' ἄρα πάντη
φοιτήσασα, κέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι.
οὔτε τις οὖν Ποταμῶν ἀπέην, νόσφ' Ὠκεανοῖο,
οὔτ' ἄρα Νυμφάων, αἵτ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πίσεα ποιήεντα.
ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο,
ξεστῇς αἰθούσῃσιν ἐφίζανον, ἃς Διῒ πατρὶ
Ἥφαιστος ποίησεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν.
ὣς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγηγέρατ'· οὐδ' Ἐνοσίχθων
νηκούστησε θεᾶς, ἀλλ' ἐξ ἁλὸς ἦλθε μετ' αὐτούς.
ἷζε δ' ἄρ' ἐν μεσσοισι, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν·
Τίπτ' αὖτ', Ἀργικέραυνε, θεοὺς ἀγορήνδε κάλεσσας;
ἤ τι περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις;
τῶν γὰρ νῦν ἄγχιστα μάχη πόλεμός τε δέδηεν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
ἔγνως, Ἐννοσίγαιε, ἐμὴν ἐν στήθεσι βουλήν,
ὧν ἕνεκα ξυνάγειρα· μέλουσί μοι, ὀλλύμενοί περ.

Digitized by Google

ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ μενέω πτυχὶ Οὐλύμποιο
ἥμενος, ἔνϑ' ὁρόων φρένα τέρψομαι· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
ἔρχεσϑ', ὄφρ' ἂν ἵκησϑε μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς·
ἀμφοτέροισι δ' ἀρήγεϑ', ὅπῃ νόος ἐστὶν ἑκάστου.
εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἶος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται,
οὐδὲ μίνυνϑ' ἕξουσι ποδώκεα Πηλείωνα.
καὶ δέ τέ μιν καὶ πρόσϑεν ὑποτρομέεσκον ὁρῶντες·
νῦν δ', ὅτε δὴ καὶ ϑυμὸν ἑταίρου χώεται αἰνῶς,
δείδω, μὴ καὶ τεῖχος ὑπέρμορον ἐξαλαπάξῃ.
Ὣς ἔφατο Κρονίδης, πόλεμον δ' ἀλίαστον ἔγειρεν.
βὰν δ' ἴμεναι πόλεμόνδε ϑεοί, δίχα ϑυμὸν ἔχοντες·
Ἥρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰς Ἀϑήνη,
ἠδὲ Ποσειδάων γαιήοχος ἠδ' ἐριούνης
Ἑρμείας, ὃς ἐπὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσι κέκασται·
Ἥφαιστος δ' ἅμα τοῖσι κίε, σϑένεϊ βλεμεαίνων,
χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί.
ἐς δὲ Τρῶας Ἄρης κορυϑαίολος· αὐτὰρ ἅμ' αὐτῷ
Φοῖβος ἀκερσεκόμης ἠδ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
Λητώ τε Ξάνϑος τε, φιλομμειδής τ' Ἀφροδίτη.
Εἵως μέν ῥ' ἀπάνευϑε ϑεοὶ ϑνητῶν ἔσαν ἀνδρῶν,
τέως Ἀχαιοὶ μὲν μέγα κύδανον, οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς
ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς·
Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυϑε γυῖα ἕκαστον,
δειδιότας, ὅϑ' ὁρῶντο ποδώκεα Πηλείωνα
τεύχεσι λαμπόμενον, βροτολοιγῷ ἶσον Ἄρηϊ.
αὐτὰρ ἐπεὶ μεϑ' ὅμιλον Ὀλύμπιοι ἤλυϑον ἀνδρῶν,
ὦρτο δ' Ἔρις κρατερή, λαοσσόος· αὖε δ' Ἀϑήνη,
στᾶσ' ὁτὲ μὲν παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός,
ἄλλοτ' ἐπ' ἀκτάων ἐριδούπων μακρὸν ἄϋτει.
αὖε δ' Ἄρης ἑτέρωϑεν, ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσος,
ὀξὺ κατ' ἀκροτάτης πόλιος Τρώεσσι κελεύων,
ἄλλοτε πὰρ Σιμόεντι ϑέων ἐπὶ Καλλικολώνῃ.
Ὣς τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες ϑεοὶ ὀτρύνοντες,
σύμβαλον, ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο βαρεῖαν.
δεινὸν δὲ βρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε ϑεῶν τε

Digitized by Google

ὑψόθεν· αὐτὰρ ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξεν
γαῖαν ἀπειρεσίην, ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
πάντες δ' ἐσσείοντο πόδες πολυπίδακος Ἴδης,
και κορυφαί, Τρώων τε πόλις καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων, Ἀϊδωνεύς,
δείσας δ' ἐκ θρόνου ἆλτο, καὶ ἴαχε, μή οἱ ὕπερθεν
γαῖαν ἀναῤῥήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη
σμερδαλέ', εὐρώεντα, τάτε στυγέουσι θεοί περ.
τόσσος ἄρα κτύπος ὦρτο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
ἤτοι μὲν γὰρ ἔναντα Ποσειδάωνος ἄνακτος
ἵστατ' Ἀπόλλων Φοῖβος, ἔχων ἰὰ πτερόεντα·
ἄντα δ' Ἐνυαλίοιο θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ἥρῃ δ' ἀντέστη χρυσηλάκατος, κελαδεινή,
Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, κασιγνήτη Ἑκάτοιο·
Λητοῖ δ' ἀντέστη σῶκος, ἐριούνιος Ἑρμῆς·
ἄντα δ' ἄρ' Ἡφαίστοιο μέγας Ποταμὸς βαθυδίνης,
ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.
  Ὣς οἱ μὲν θεοὶ ἄντα θεῶν ἴσαν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἕκτορος ἄντα μαλιστα λιλαίετο δῦναι ὅμιλον
Πριαμίδεω· τοῦ γάρ ῥα μάλιστά ἑ θυμὸς ἀνώγει
αἵματος ἆσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
Αἰνείαν δ' ἰθὺς λαοσσόος ὦρσεν Ἀπόλλων
ἀντία Πηλείωνος, ἐνῆκε δέ οἱ μένος ἠΰ.
υἱέϊ δὲ Πριάμοιο Λυκάονι εἴσατο φωνήν·
τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
  Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαί,
ἃς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἰνοποτάζων,
Πηλείδεω Ἀχιλῆος ἐναντιβιον πολεμίζειν;
  Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμειβόμενος προσέειπεν
Πριαμίδη, τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις
ἀντία Πηλείωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι;
οὐ μὲν γὰρ νῦν πρῶτα ποδώκεος ἄντ' Ἀχιλῆος
στήσομαι, ἀλλ' ἤδη με καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησεν
ἐξ Ἴδης, ὅτε βουσὶν ἐπήλυθεν ἡμετέρῃσιν,

Digitized by Google

πέρσε δὲ Λυρνησὸν καὶ Πήδασον· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
εἰρύσαθ', ὅς μοι ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα.
ἦ κ' ἐδάμην ὑπὸ χερσὶν Ἀχιλλῆος καὶ Ἀθήνης,
ἥ οἱ πρόσθεν ἰοῦσα τίθει φάος, ἠδ' ἐκέλευεν
ἔγχεϊ χαλκείῳ Λέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρειν.
τῷ οὐκ ἔστ' Ἀχιλῆος ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι·
αἰεὶ γὰρ πάρα εἷς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμυνει.
καὶ δ' ἄλλως τοῦγ' ἰθὺ βέλος πέτετ', οὐδ' ἀπολήγει,
πρὶν χροὸς ἀνδρομέοιο διελθεῖν. εἰ δὲ θεός περ
ἶσον τείνειεν πολέμου τέλος, οὔ με μάλα ῥέα
νικήσει, οὐδ' εἰ παγχάλκεος εὔχεται εἶναι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων
ἥρως, ἀλλ' ἄγε, καὶ σὺ θεοῖς αἰειγενέτῃσιν
εὔχεο· καὶ δὲ σέ φασι Διὸς κούρης Ἀφροδίτης
ἐκγεγάμεν, κεῖνος δὲ χερείονος ἐκ θεοῦ ἐστίν.
ἡ μὲν γὰρ Διός ἐσθ', ἡ δ' ἐξ ἁλίοιο γέροντος.
ἀλλ' ἰθὺς φέρε χαλκὸν ἀτειρέα, μηδέ σε πάμπαν
λευγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ.
Ὣς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν·
βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.
οὐδ' ἔλαθ' Ἀγχίσαο πάϊς λευκώλενον Ἥρην,
ἀντία Πηλείωνος ἰὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν·
ἡ δ' ἄμυδις καλέσασα θεοὺς μετὰ μῦθον ἔειπεν·
Φράζεσθον δὴ σφῶϊ, Ποσείδαον καὶ Ἀθήνη,
ἐν φρεσὶν ὑμετέρῃσιν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
Αἰνείας ὅδ' ἔβη, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
ἀντία Πηλειωνος· ἀνῆκε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων·
ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσσω
αὐτόθεν· ἤ τις ἔπειτα καὶ ἡμείων Ἀχιλῆϊ
παρσταίη, δοίη δὲ κράτος μέγα, μηδέ τι θυμῷ
δευέσθω· ἵνα εἰδῇ, ὅ μιν φιλεουσιν ἄριστοι
ἀθανάτων, οἱ δ' αὖτ' ἀνεμώλιοι, οἳ τοπάρος περ
Τρωσὶν ἀμύνουσιν πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα.
πάντες δ' Οὐλύμποιο κατήλθομεν ἀντιόωντες
τῆσδε μάχης, ἵνα μήτι μετὰ Τρώεσσι πάθῃσιν

Digitized by Google

σήμερον· ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται, ἅσσα οἱ Αἶσα
γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
εἰ δ' Ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκ πεύσεται ὀμφῆς,
δείσετ' ἔπειθ', ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ
ἐν πολέμῳ· χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς.
  Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
Ἥρη, μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον· οὐδέ τί σε χρή.
οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσαι·
[ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰμεν·]
ἀλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεσθα κιόντες
ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν, πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει.
εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων,
ἢ Ἀχιλῆ' ἴσχωσι, καὶ οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι,
αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφι νεῖκος ὀρεῖται
φυλόπιδος· μάλα δ' ὦκα διακρινθέντας ὀΐω
ἂψ ἴμεν Οὔλυμπόνδε, θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων,
ἡμετέρῃς ὑπὸ χερσὶν ἀνάγκῃ ἶφι δαμέντας.
  Ὣς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο Κυανοχαίτης
τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θείοιο,
ὑψηλόν, τό ῥά οἱ Τρῶες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
ποίεον, ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγὼν ἀλέοιτο,
ὁππότε μιν σεύαιτο ἀπ' ἠϊόνος πεδίονδε.
ἔνθα Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἕζετο, καὶ θεοὶ ἄλλοι,
ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄῤῥηκτον νεφέλην ὤμοισιν ἕσαντο·
οἱ δ' ἑτέρωσε κάθιζον ἐπ' ὀφρύσι Καλλικολώνης,
ἀμφὶ σέ, ἤϊε Φοῖβε, καὶ Ἄρηα πτολίπορθον.
ὣς οἱ μέν ῥ' ἑκάτερθε καθείατο μητιόωντες
βουλάς· ἀρχέμεναι δὲ δυσηλεγέος πολέμοιο
ὤκνεον ἀμφότεροι· Ζεὺς δ' ἥμενος ὕψι κέλευεν.
  Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, καὶ λάμπετο χαλκῷ,
ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων· κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν
ὀρνυμένων ἄμυδις. δύο δ' ἀνέρες ἔξοχ' ἄριστοι
ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.

Digitized by Google

νευστάζων κόρυθι βριαρῇ· ἀτὰρ ἀσπίδα θοῦριν
πρόσθεν ἔχε στέρνοιο, τίνασσε δὲ χάλκεον ἔγχος.
Πηλείδης δ' ἑτέρωθεν ἐναντίον ὦρτο, λέων ὣς
σίντης, ὅντε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμάασιν,
ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος· ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων
ἔρχεται, ἀλλ' ὅτε κέν τις Ἀρηϊθόων αἰζηῶν
δουρὶ βάλῃ, ἐάλη τε χανών, περί τ' ἀφρὸς ὀδόντας
γίγνεται, ἐν δέ τέ οἱ κραδίῃ στένει ἄλκιμον ἦτορ·
οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
μαστίεται, ἑὲ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι·
γλαυκιόων δ' ἰθὺς φέρεται μένει, ἤν τινα πέφνῃ
ἀνδρῶν, ἢ αὐτὸς φθίεται πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ·
ὣς Ἀχιλῆ' ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,
ἀντίον ἐλθέμεναι μεγαλήτορος Αἰνείαο.
οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
  Αἰνεία, τί σὺ τόσσον ὁμίλου πολλὸν ἐπελθὼν
ἔστης; ἦ σέγε θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
ἐλπόμενον Τρώεσσιν ἀνάξειν ἱπποδάμοισιν
τιμῆς τῆς Πριάμου; ἀτὰρ εἴ κεν ἔμ' ἐξεναρίξῃς,
οὔ τοι τοὔνεκά γε Πρίαμος γέρας ἐν χερὶ θήσει·
εἰσὶν γάρ οἱ παῖδες· ὁ δ' ἔμπεδος, οὐδ' ἀεσίφρων.
ἦ νύ τί τοι Τρῶες τέμενος τάμον, ἔξοχον ἄλλων,
καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμηαι,
αἴ κεν ἐμὲ κτείνῃς; χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ ῥέξειν.
ἤδη μὲν σέγε, φημί, καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησα.
ἦ οὐ μέμνῃ, ὅτε πέρ σε, βοῶν ἄπο, μοῦνον ἐόντα,
σεῦα κατ' Ἰδαίων ὀρέων ταχέεσσι πόδεσσιν
καρπαλίμως; τότε δ' οὔτι μετατροπαλίζεο φεύγων·
ἔνθεν δ' ἐς Λυρνησὸν ὑπέκφυγες· αὐτὰρ ἐγὼ τὴν
πέρσα, μεθορμηθεὶς σὺν Ἀθήνῃ καὶ Διῒ πατρί·
ληϊάδας δὲ γυναῖκας, ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας,
ἦγον· ἀτὰρ σὲ Ζεὺς ἐῤῥύσατο, καὶ θεοὶ ἄλλοι.
ἀλλ' οὐ νῦν σε ῥύεσθαι ὀΐομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ

Digitized by Google

ἐς πληθὺν ἰέναι, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο,
πρίν τι κακὸν παθέειν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.
Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
Πηλείδη, μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε, νηπύτιον ὥς,
ἔλπεο δειδίξεσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτός,
ἠμὲν κερτομίας ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι.
ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεήν, ἴδμεν δὲ τοκῆας,
πρόκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων·
ὄψει δ' οὔτ' ἄρ πω σὺ ἐμοὺς ἴδες, οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σούς.
φασὶ σὲ μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι,
μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος, καλλιπλοκάμου ἁλοσύδνης·
αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο
εὔχομαι ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ μοί ἐστ' Ἀφροδίτη.
τῶν δὴ νῦν ἕτεροί γε φίλον παῖδα κλαύσονται
σήμερον· οὐ γάρ φημ' ἐπέεσσί γε νηπυτίοισιν
ὧδε διακρινθέντε, μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι.
εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῇς
ἡμετέρην γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν·
Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεύς,
κτίσσε δὲ Δαρδανίην· ἐπεὶ οὔπω Ἴλιος ἱρὴ
ἐν πεδίῳ πεπόλιστο, πόλις μερόπων ἀνθρώπων,
ἀλλ' ἔθ' ὑπωρείας ᾤκεον πολυπιδάκου Ἴδης.
Δάρδανος αὖ τέκεθ' υἱὸν Ἐριχθόνιον βασιλῆα,
ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
τοῦ τρισχίλιαι ἵπποι ἕλος κάτα βουκολέοντο
θήλειαι, πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῇσιν.—
τάων καὶ Βορέης ἠράσσατο βοσκομενάων,
ἵππῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο κυανοχαίτῃ·
αἱ δ' ὑποκυσσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πώλους.
αἱ δ' ὅτε μὲν σκιρτῷεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν,
ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων·
ἀλλ' ὅτε δὴ σκιρτῷεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἁλὸς πολιοῖο θέεσκον.—
Τρῶα δ' Ἐριχθόνιος τέκετο Τρώεσσιν ἄνακτα·

Digitized by Google

Ἶλός τ' Ἀσσάρακός τε καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης,
ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων
τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διῒ οἰνοχοεύειν,
κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη.
Ἶλος δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Λαομέδοντα·
Λαομέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο Πρίαμόν τε,
Λάμπον τε Κλυτίον θ' Ἱκετάονά τ', ὄζον Ἄρηος·
Ἀσσάρακος δὲ Κάπυν· ὁ δ' ἄρ' Ἀγχίσην τέκε παῖδα·
αὐτὰρ ἔμ' Ἀγχίσης, Πρίαμος δ' ἔτεχ' Ἕκτορα δῖον.
ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι.
Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε, μινύθει τε,
ὅππως κεν ἐθέλῃσιν· ὁ γὰρ κάρτιστος ἁπάντων.
ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, νηπύτιοι ὥς,
ἑσταότ' ἐν μέσσῃ ὑσμίνῃ δηϊοτῆτος.
ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι
πολλὰ μάλ'· οὐδ' ἂν νηῦς ἑκατόζυγος ἄχθος ἄροιτο.
στρεπτὴ δὲ γλῶσσ' ἐστὶ βροτῶν, πολέες δ' ἔνι μῦθοι
παντοῖοι· ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα.
ὁπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις.
ἀλλὰ τίη ἔριδας καὶ νείκεα νῶϊν ἀνάγκη
νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, ὥστε γυναῖκας,
αἵτε χολωσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοβόροιο
νεικεῦσ' ἀλλήλῃσι μέσην ἐς ἄγυιαν ἰοῦσαι,
πολλ' ἐτεά τε καὶ οὐκί· χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει.
ἀλκῆς δ' οὔ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα,
πρὶν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον. ἀλλ' ἄγε, θᾶσσον
γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν!
Ἦ ῥα, καὶ ἐν δεινῷ σάκεϊ ἔλασ' ὄβριμον ἔγχος,
σμερδαλέῳ· μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκῇ.
Πηλείδης δὲ σάκος μὲν ἀπὸ ἕο χειρὶ παχείῃ
ἔσχετο, ταρβήσας· φάτο γὰρ δολιχόσκιον ἔγχος
ῥέα διελεύσεσθαι μεγαλήτορος Αἰνείαο·
νήπιος, οὐδ' ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
ὡς οὐ ῥηΐδι' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα
ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, οὐδ' ὑποείκειν.

Digitized by Google

οὐδὲ τότ' Αἰνείαο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
ἀλλὰ δύω μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς
ἦσαν· ἐπεὶ πέντε πτύχας ἤλασε Κυλλοποδίων,
τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο,
τὴν δὲ μίαν χρυσέην· τῇ ῥ' ἔσχετο μείλινον ἔγχος.
Δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
ἄντυγ' ὕπο πρώτην, ᾗ λεπτότατος θέε χαλκός,
λεπτοτάτη δ' ἐπέην ῥινὸς βοός· ἡ δὲ διαπρὸ
Πηλιὰς ἤϊξεν μελίη, λάκε δ' ἀσπὶς ὑπ' αὐτῆς.
Αἰνείας δ' ἐάλη, καὶ ἀπὸ ἕθεν ἀσπίδ' ἀνέσχεν,
δείσας· ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
ἔστη ἱεμένη, διὰ δ' ἀμφοτέρους ἕλε κύκλους
ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ὁ δ' ἀλευάμενος δόρυ μακρόν,
ἔστη, κὰδ δ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσιν,
ταρβήσας, ὅ οἱ ἄγχι πάγη βέλος. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
ἐμμεμαὼς ἐπόρουσεν, ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ
Αἰνείας, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν,
οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'· ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
ἔνθα κεν Αἰνείας μὲν ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ,
ἢ κόρυθ', ἠὲ σάκος, τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον·
τὸν δέ κε Πηλείδης σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα·
εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι θεοῖς μετὰ μῦθον ἔειπεν·
Ὢ πόποι, ἦ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰνείαο,
ὃς τάχα Πηλείωνι δαμεὶς Ἄϊδόσδε κάτεισιν,
πειθόμενος μύθοισιν Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο·
νήπιος, οὐδέ τι οἱ χραισμήσει λυγρὸν ὄλεθρον.
ἀλλὰ τίη νῦν οὗτος ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει,
μὰψ ἕνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων, κεχαρισμένα δ' αἰεὶ
δῶρα θεοῖσι δίδωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ὑπ' ἐκ θανάτου ἀγάγωμεν,
μήπως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται, αἴ κεν Ἀχιλλεὺς

Digitized by Google

τόνδε κατακτείνῃ· μόριμον δέ οἵ ἐστ' ἀλέασθαι,
ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται
Δαρδάνου, ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παίδων,
οἳ ἕθεν ἐξεγένοντο, γυναικῶν τε θνητάων.
ἤδη γὰρ Πριάμου γενεὴν ἤχθηρε Κρονίων·
νῦν δὲ δὴ Αἰνείαο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει,
καὶ παίδων παῖδες, τοί κεν μετόπισθε γένωνται.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
Ἐννοσίγαι', αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῇσι νόησον
Αἰνείαν, ἤ κέν μιν ἐρύσσεαι, ἤ κεν ἐάσεις.
[Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ δαμήμεναι, ἐσθλὸν ἐόντα.]
ἤτοι μὲν γὰρ νῶϊ πολέας ὠμόσσαμεν ὅρκους
πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ,
μηδ' ὁπότ' ἂν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται
δαιομένη, δαίωσι δ' Ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
βῆ ῥ' ἴμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων,
ἷξε δ', ὅθ' Αἰνείας ἠδ' ὁ κλυτὸς ἦεν Ἀχιλλεύς.
αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμῶν χέειν ἀχλύν,
Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ· ὁ δὲ μελίην εὔχαλκον
ἀσπίδος ἐξέρυσεν μεγαλήτορος Αἰνείαο·
καὶ τὴν μὲν προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἔθηκεν·
Αἰνείαν δ' ἔσσευσεν ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀείρας.
πολλὰς δὲ στίχας ἡρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων
Αἰνείας ὑπερᾶλτο, θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας·
ἷξε δ' ἐπ' ἐσχατιὴν πολυάϊκος πολέμοιο,
ἔνθα δὲ Καύκωνες πόλεμον μέτα θωρήσσοντο.
τῷ δὲ μάλ' ἐγγύθεν ἦλθε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Αἰνεία, τίς σ' ὧδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει
ἀντία Πηλείωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι,
ὃς σεῦ ἅμα κρείσσων καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν;

Digitized by Google

αυτὰρ ἐπεί κ' Ἀχιλεὺς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
θαρσήσας δὴ ἔπειτα μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι·
οὐ μὲν γαρ τίς σ' ἄλλος Ἀχαιῶν ἐξεναρίξει.
  Ὣς εἰπὼν λίπεν αὐτόθ', ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα.
αἶψα δ' ἔπειτ' Ἀχιλῆος ἀπ' ὀφθαλμῶν σκέδασ' ἀχλὺν
θεσπεσίην· ὁ δ' ἔπειτα μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν·
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
  Ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
ἔγχος μὲν τόδε κεῖται ἐπὶ χθονός, οὐδέ τι φῶτα
λεύσσω, τῷ ἐφέηκα, κατακτάμεναι μενεαίνων.
ἦ ῥα καὶ Αἰνείας φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν
ἦεν· ἀτάρ μιν ἔφην μὰψ αὔτως εὐχετάασθαι.
ἐῤῥέτω! οὔ οἱ θυμὸς ἐμεῦ ἔτι πειρηθῆναι
ἔσσεται, ὃς καὶ νῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο.
ἀλλ' ἄγε δὴ Δαναοῖσι φιλοπτολέμοισι κελεύσας,
τῶν ἄλλων Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθών.
  Ἦ, καὶ ἐπὶ στίχας ἆλτο· κέλευε δὲ φωτὶ ἑκάστῳ·
μηκέτι νῦν Τρώων ἑκὰς ἕστατε, δῖοι Ἀχαιοί,
ἀλλ' ἄγ', ἀνὴρ ἄντ' ἀνδρὸς ἴτω, μεμάτω δὲ μάχεσθαι.
ἀογαλέον δέ μοί ἐστι, καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι,
τοσσούσδ' ἀνθρώπους ἐφέπειν, καὶ πᾶσι μάχεσθαι·
οὐδέ κ' Ἄρης, ὅσπερ θεὸς ἄμβροτος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
τοσσῆσδ' ὑσμίνης ἐφέποι στόμα, καὶ πονέοιτο·
ἀλλ' ὅσσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε,
καὶ σθένει, οὔ μέ τί φημι μεθησέμεν, οὐδ' ἠβαιόν
ἀλλὰ μάλα στιχὸς εἶμι διαμπερές, οὐδέ τιν' οἴω
Τρώων χαιρήσειν, ὅστις σχεδὸν ἔγχεος ἔλθῃ.
  Ὣς φάτ' ἐποτρύνων· Τρώεσσι δὲ φαίδιμος Ἕκτωρ
κέκλεθ' ὁμοκλήσας, φάτο δ' ἴμμεναι ἄντ' Ἀχιλῆος·
  Τρῶες ὑπέρθυμοι, μὴ δείδιτε Πηλείωνα!
καί κεν ἐγὼν ἐπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχοίμην·
ἔγχεϊ δ' ἀργαλέον, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
οὐδ' Ἀχιλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει,
ἀλλὰ τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει.

Digitized by Google

τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ.
Ὣς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' ἀντίοι ἔγχε' ἄειραν
Τρῶες· τῶν δ' ἄμυδις μίχθη μένος, ὦρτο δ' ἀϋτή·
καὶ τότ' ἄρ' Ἕκτορα εἶπε παραστὰς Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἕκτορ, μηκέτι πάμπαν Ἀχιλλῆϊ προμάχιζε,
ἀλλὰ κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο,
μήπως σ' ἠὲ βάλῃ, ἠὲ σχεδὸν ἄορι τύψῃ.
Ὣς ἔφαθ'· Ἕκτωρ δ' αὖτις ἐδύσατο οὐλαμὸν ἀνδρῶν,
ταρβήσας, ὅτ' ἄκουσε θεοῦ ὄπα φωνήσαντος.
ἐν δ' Ἀχιλεὺς Τρώεσσι θόρε, φρεσὶν εἱμένος ἀλκήν,
σμερδαλέα ἰάχων· πρῶτον δ' ἕλεν Ἰφιτίωνα,
ἐσθλὸν Ὀτρυντεΐδην, πολέων ἡγήτορα λαῶν,
ὃν Νύμφη τέκε νηῒς Ὀτρυντῆϊ πτολιπόρθῳ,
Τμώλῳ ὕπο νιφόεντι, Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ·
τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα βάλ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεὺς
μέσσην κὰκ κεφαλήν· ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη.
δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεύς·
Κεῖσαι, Ὀτρυντεΐδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν!
ἐνθάδε τοι θάνατος· γενεὴ δέ τοί ἐστ' ἐπὶ λίμνῃ
Γυγαίῃ, ὅθι τοι τέμενος πατρώϊόν ἐστιν,
Ὕλλῳ ἐπ' ἰχθυόεντι καὶ Ἕρμῳ δινήεντι.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν·
τὸν μὲν Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπισσώτροις δατέοντο
πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ. ὁ δ' ἐπ' αὐτῷ Δημολέοντα,
ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης, Ἀντήνορος υἱόν,
νύξε κατὰ κρόταφον, κυνέης διὰ χαλκοπαρῄου.
οὐδ' ἄρα χαλκείη κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ δι' αὐτῆς
αἰχμὴ ἱεμένη ῥῆξ' ὀστέον, ἐγκέφαλος δὲ
ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
Ἱπποδάμαντα δ' ἔπειτα, καθ' ἵππων ἀΐξαντα,
πρόσθεν ἕθεν φεύγοντα, μετάφρενον οὖτασε δουρί.
αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἄϊσθε καὶ ἤρυγεν, ὡς ὅτε ταῦρος

Digitized by Google

κούρων ἑλκόντων· γάνυται δε τε τοῖς Ἐνοσίχθων·
ὣς ἄρα τόνγ' ἐρυγόντα λίπ' ὀστέα θυμὸς ἀγήνωρ.
αὐτὰρ ὁ βῆ σὺν δουρὶ μετ' ἀντίθεον Πολύδωρον,
Πριαμίδην· τὸν δ' οὔτι πατὴρ εἴασκε μάχεσθαι,
οὕνεκά οἱ μετὰ παισὶ νεώτατος ἔσκε γόνοιο,
καί οἱ φίλτατος ἔσκε, πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκα·
δὴ τότε νηπιέῃσι, ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων,
θῦνε διὰ προμάχων, εἵως φίλον ὤλεσε θυμόν.
τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
νῶτα παραΐσσοντος, ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες
χρύσειοι σύνεχον, καὶ διπλόος ἤντετο θώρηξ·
ἀντικρὺ δὲ διέσχε παρ' ὀμφαλὸν ἔγχεος αἰχμή·
γνὺξ δ' ἔριπ' οἰμώξας· νεφέλη δέ μιν ἀμφεκάλυψεν
κυανέη, προτὶ οἷ δ' ἔλαβ' ἔντερα χερσὶ λιασθείς.
Ἕκτωρ δ' ὡς ἐνόησε κασίγνητον Πολύδωρον,
ἔντερα χερσὶν ἔχοντα, λιαζόμενον προτὶ γαίῃ,
κάρ ῥά οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
δηρὸν ἑκὰς στρωφᾶσθ', ἀλλ' ἀντίος ἦλθ' Ἀχιλῆϊ,
ὀξὺ δόρυ κραδάων, φλογὶ εἴκελος. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
ὡς εἶδ', ὣς ἀνέπαλτο, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
Ἐγγὺς ἀνήρ, ὃς ἐμόν γε μάλιστ' ἐσεμάσσατο θυμόν,
ὅς μοι ἑταῖρον ἔπεφνε τετιμένον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
ἀλλήλους πτώσσοιμεν ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.
Ἦ, καὶ ὑπόδρα ἰδὼν προσεφώνεεν Ἕκτορα δῖον·
ἆσσον ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι!
Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Πηλείδη, μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε, νηπύτιον ὥς,
ἔλπεο δειδίξεσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτός,
ἠμὲν κερτομίας, ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι.
οἶδα δ', ὅτι σὺ μὲν ἐσθλός, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χείρων.
ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
αἴ κέ σε χειρότερός περ ἐὼν ἀπὸ θυμὸν ἕλωμαι,
δουρὶ βαλών· ἐπειὴ καὶ ἐμὸν βέλος ὀξὺ πάροιθεν.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δόρυ, καὶ τόγ' Ἀθήνη
πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο,

Digitized by Google

ἦκα μάλα ψύξασα· τὸ δ' ἂψ ἵκεθ' Ἕκτορα δῖον,
αὐτοῦ δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
ἐμμεμαὼς ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων,
σμερδαλέα ἰάχων· τὸν δ' ἐξήρπαξεν Ἀπόλλων
ῥεῖα μάλ', ὥςτε θεός, ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ.
τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
ἔγχεϊ χαλκείῳ· τρὶς δ' ἠέρα τύψε βαθεῖαν.
ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἶσος,
δεινὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπεα πτερόεντα προςηύδα·
Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον! ἦ τέ τοι ἄγχι
ἦλθε κακόν· νῦν αὖτέ σ' ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
ᾧ μέλλεις εὔχεσθαι, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.
ἦ θήν σ' ἐξανύω γε, καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάῤῥοθός ἐστιν.
νῦν δ' αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὅν κε κιχείω.
Ὣς εἰπὼν Δρύοπ' οὖτα κατ' αὐχένα μέσσον ἄκοντι·
ἤριπε δὲ προπάροιθε ποδῶν· ὁ δὲ τὸν μὲν ἔασεν,
Δημοῦχον δὲ Φιλητορίδην, ἠΰν τε μέγαν τε,
κὰγ γόνυ δουρὶ βαλὼν ἠρύκακε· τὸν μὲν ἔπειτα
οὐτάζων ξίφεϊ μεγάλῳ, ἐξαίνυτο θυμόν.
αὐτὰρ ὁ Λαόγονον καὶ Δάρδανον, υἷε Βίαντος,
ἄμφω ἐφορμηθείς, ἐξ ἵππων ὦσε χαμᾶζε,
τὸν μὲν δουρὶ βαλών, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας.
Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην· ὁ μὲν ἀντίος ἤλυθε, γούνων,
εἴπως εὖ πεφίδοιτο, λαβών, καὶ ζωὸν ἀφείη,
μηδὲ κατακτείνειεν, ὁμηλικίην ἐλεήσας·
νήπιος, οὐδὲ τὸ ᾔδη, ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν.
οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων,
ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαώς· ὁ μὲν ἥπτετο χείρεσι γούνων,
ἱέμενος λίσσεσθ', ὁ δὲ φασγάνῳ οὖτα καθ' ἧπαρ·
ἐκ δέ οἱ ἧπαρ ὄλισθεν, ἀτὰρ μέλαν αἷμα κατ' αὐτοῦ
κόλπον ἐνέπλησεν, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν,
θυμοῦ δευόμενον. ὁ δὲ Μούλιον οὖτα παραστὰς

Digitized by Google

μέσσην κὰκ κεφαλὴν ξίφει ἤλασε κωπήεντι
πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.
Δευκαλίωνα δ' ἔπειθ', ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες
ἀγκῶνος, τῇ τόνγε φίλης διὰ χειρὸς ἔπειρεν
αἰχμῇ χαλκείῃ· ὁ δέ μιν μένε χεῖρα βαρυνθείς,
πρόσθ' ὁρόων θάνατον· ὁ δὲ φασγάνῳ αὐχένα θείνας,
τῆλ' αὐτῇ πήληκι κάρη βάλε· μυελὸς αὖτε
σφονδυλίων ἔκπαλθ'· ὁ δ' ἐπὶ χθονὶ κεῖτο τανυσθείς.
αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετ' ἀμύμονα Πείρεω υἱόν,
Ῥίγμον, ὃς ἐκ Θρῄκης ἐριβώλακος εἰληλούθει·
τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι, πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκός.
ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων. ὁ δ' Ἀρηΐθοον θεράποντα,
ἂψ ἵππους στρέψαντα, μετάφρενον ὀξέϊ δουρὶ
νύξ', ἀπὸ δ' ἅρματος ὦσε· κυκήθησαν δέ οἱ ἵπποι.
Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ
οὔρεος ἀζαλέοιο, βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη,
πάντῃ τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει·
ὣς ὅγε πάντῃ θῦνε σὺν ἔγχεϊ, δαίμονι ἶσος,
κτεινομένους ἐφέπων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
ὡς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἄρσενας εὐρυμετώπους,
τριβέμεναι κρῖ λευκὸν ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ.
ῥίμφα τε λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων·
ὣς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι
στεῖβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων
νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον,
ἃς ἄρ' ἀφ' ἱππείων ὁπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον,
αἵ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων· ὁ δὲ ἵετο κῦδος ἀρέσθαι
Πηλείδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

Digitized by Google

Digitized by Google

ΙΛΙΑΔΟΣ Φ

Μάχη παραποτάμιος.

Ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐΰῤῥεῖος ποταμοῖο,
Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς,
ἔνθα διατμήξας, τοὺς μὲν πεδίονδε δίωκεν
προς πόλιν, ᾗπερ Ἀχαιοὶ ἀτυζόμενοι φοβέοντο
ἤματι τῷ προτέρῳ, ὅτε μαίνετο φαίδιμος Ἕκτωρ·
τῇ ῥ' οἵγε προχέοντο πεφυζότες· ἠέρα δ' Ἥρη
πίτνα πρόσθε βαθεῖαν, ἐρυκέμεν· ἡμίσεες δὲ
ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο βαθύῤῥοον, ἀργυροδίνην·
ἐν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ· βράχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα,
ὄχθαι δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλ' ἴαχον· οἱ δ' ἀλαλητῷ
ἔννεον ἔνθα καὶ ἔνθα, ἑλισσόμενοι περὶ δίνας.
ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ ῥιπῆς πυρὸς ἀκρίδες ἠερέθονται,
φευγέμεναι ποταμόνδε· τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ,
ὄρμενον ἐξαίφνης, ταὶ δὲ πτώσσουσι καθ' ὕδωρ·
ὣς ὑπ' Ἀχιλλῆος Ξάνθου βαθυδινήεντος
πλῆτο ῥόος κελάδων ἐπιμὶξ ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν.
  Αὐτὰρ ὁ Διογενὴς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' ὄχθῃ,
κεκλιμένον μυρίκῃσιν· ὁ δ' ἔσθορε, δαίμονι ἶσος,
φάσγανον οἶον ἔχων, κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα.
τύπτε δ' ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικὴς
ἄορι θεινομένων, ἐρυθαίνετο δ' αἵματι ὕδωρ.

Digitized by Google

ὡς δ' ὑπὸ δελφῖνος μεγακήτεος ἰχθύες ἄλλοι
φεύγοντες, πιμπλᾶσι μυχοὺς λιμένος εὐόρμου,
δειδιότες· μάλα γάρ τε κατεσθίει, ὅν κε λάβῃσιν·
ὣς Τρῶες ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα
πτῶσσον ὑπὸ κρημνούς. ὁ δ' ἐπεὶ κάμε χεῖρας ἐναίρων,
ζωοὺς ἐκ ποταμοῖο δυώδεκα λέξατο κούρους,
ποινὴν Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο θανόντος.
τοὺς ἐξῆγε θύραζε τεθηπότας, ἠΰτε νεβρούς,
δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσιν,
τοὺς αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσιν·
δῶκε δ' ἑταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
αὐτὰρ ὁ ἂψ ἐπόρουσε, δαϊζέμεναι μενεαίνων.
"Ενθ' υἷεῖ Πριάμοιο συνήντετο Δαρδανίδαο,
ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι, Λυκάονι· τόν ῥά ποτ' αὐτὸς
ἦγε λαβὼν ἐκ πατρὸς ἀλωῆς οὐκ ἐθέλοντα,
ἐννύχιος προμολών· ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξέϊ χαλκῷ
τάμνε, νέους ὄρπηκας, ἵν' ἅρματος ἄντυγες εἶεν·
τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ἀχιλλεύς.
καὶ τοτε μεν μιν Λῆμνον ἐϋκτιμένην ἐπέρασσεν,
νηυσὶν ἄγων· ἀτὰρ υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκεν.
κεῖθεν δὲ ξεῖνός μιν ἐλύσατο, πολλὰ δ' ἔδωκεν,
Ἴμβριος Ἠετίων, πέμψεν δ' ἐς δῖαν Ἀρίσβην·
ἔνθεν ὑπεκπροφυγών, πατρώϊον ἵκετο δῶμα.
ἕνδεκα δ' ἤματα θυμὸν ἐτέρπετο οἷσι φίλοισιν,
ἐλθὼν ἐκ Λήμνοιο· δυωδεκάτῃ δέ μιν αὖτις
χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν, ὅς μιν ἔμελλεν
πέμψειν εἰς Ἀΐδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι.
τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
γυμνόν, ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἔγχος·
ἀλλὰ τὰ μέν ῥ' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε· τεῖρε γὰρ ἱδρὼς
φεύγοντ' ἐκ ποταμοῦ, κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα·
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
"Ω πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
ἦ μάλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες, οὕσπερ ἔπεφνον,
αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος·

Digitized by Google

οἷον δὴ καὶ ὅδ' ἦλθε, φυγὼν ὕπο νηλεὲς ἦμαρ,
Λῆμνον ἐς ἠγαθέην πεπερημένος· οὐδέ μιν ἔσχεν
πόντος ἁλὸς πολιῆς, ὃ πολέας ἀέκοντας ἐρύκει.
ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροιο
γεύσεται, ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσίν, ἠδὲ δαείω,
ἢ ἄρ' ὁμῶς καὶ κεῖθεν ἐλεύσεται, ἦ μιν ἐρύξει
γῆ φυσίζοος, ἥτε κατὰ κρατερόν περ ἐρύκει.
  Ὣς ὥρμαινε μένων· ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθε τεθηπώς,
γούνων ἅψασθαι μεμαώς· πέρι δ' ἤθελε θυμῷ
ἐκφυγέειν θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα μέλαιναν.
ἤτοι ὁ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεύς,
οὐτάμεναι μεμαώς· ὁ δ' ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων,
κύψας· ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
ἔστη, ἱεμένη χροὸς ἄμεναι ἀνδρομέοιο.
αὐτὰρ ὁ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἑλὼν ἐλλίσσετο γούνων·
τῇ δ' ἑτέρῃ ἔχεν ἔγχος ἀκαχμένον, οὐδὲ μεθίει·
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
  Γουνοῦμαί σ', Ἀχιλεῦ· σὺ δέ μ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον!
ἀντί τοί εἰμ' ἱκέταο, Διοτρεφές, αἰδοίοιο.
πὰρ γὰρ σοὶ πρώτῳ πασάμην Δημήτερος ἀκτήν,
ἤματι τῷ, ὅτε μ' εἷλες ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ,
καί μ' ἐπέρασσας, ἄνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε
Λῆμνον ἐς ἠγαθέην· ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον.
νῦν δὲ λύμην, τρὶς τόσσα πορών· ἠὼς δέ μοί ἐστιν
ἥδε δυωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,
πολλὰ παθών· νῦν αὖ με τεῆς ἐν χερσὶν ἔθηκεν
Μοῖρ' ὀλοή· μέλλω που ἀπέχθεσθαι Διῒ πατρί,
ὅς μέ σοι αὖτις ἔδωκε· μινυνθάδιον δέ με μήτηρ
γείνατο Λαοθόη, θυγάτηρ Ἄλταο γέροντος,
Ἄλτεω, ὃς Λελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει,
Πήδασον αἰπήεσσαν ἔχων ἐπὶ Σατνιόεντι.
τοῦ δ' ἔχε θυγατέρα Πρίαμος, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας·
τῆςδε δύω γενόμεσθα, σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις.
ἤτοι τὸν πρώτοισι μετὰ πρυλέεσσι δάμασσας,
ἀντίθεον Πολύδωρον, ἐπεὶ βάλε ὀξέϊ δουρί·

Digitized by Google

νῦν δὲ δὴ ἐνθάδε μοι κακὸν ἔσσεται· οὐ γὰρ ὀΐω
σὰς χεῖρας φεύξεσθαι, ἐπεί ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων.
ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν
μή με κτεῖν'· ἐπεὶ οὐχ ὁμογάστριος Ἕκτορός εἰμι,
ὅς τοι ἑταῖρον ἔπεφνεν ἐνηέα τε κρατερόν τε.
  Ὣς ἄρα μιν Πριάμοιο προςηύδα φαίδιμος υἱός,
λισσόμενος ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσεν·
  Νήπιε, μή μοι ἄποινα πιφαύσκεο, μηδ' ἀγόρευε!
πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπεῖν αἴσιμον ἦμαρ,
τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν
Τρώων, καὶ πολλοὺς ζωοὺς ἕλον, ἠδ' ἐπέρασσα·
νῦν δ' οὐκ ἔσθ', ὅςτις θάνατον φύγῃ, ὅν κε θεός γε
Ἰλίου προπάροιθεν ἐμῇς ἐν χερσὶ βάλῃσιν,
καὶ πάντων Τρώων, πέρι δ' αὖ Πριάμοιό γε παίδων.
ἀλλά, φίλος, θάνε καὶ σύ! τίη ὀλοφύρεαι οὕτως;
κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
οὐχ ὁράᾳς, οἷος κἀγὼ καλός τε μέγας τε;
πατρὸς δ' εἴμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ με γείνατο μήτηρ·
ἀλλ' ἔπι τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή—
ἔσσεται ἢ ἠώς, ἢ δείλη, ἢ μέσον ἦμαρ—
ὁππότε τις καὶ ἐμεῖο Ἄρει ἐκ θυμὸν ἕληται,
ἢ ὅγε δουρὶ βαλών, ἢ ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ.
  Ὣς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ·
ἔγχος μέν ῥ' ἀφέηκεν, ὁ δ' ἕζετο χεῖρε πετάσσας
ἀμφοτέρας. Ἀχιλεὺς δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
τύψε κατὰ κληῗδα παρ' αὐχένα· πᾶν δέ οἱ εἴσω
δῦ ξίφος ἄμφηκες· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
κεῖτο ταθείς· ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.
τὸν δ' Ἀχιλεὺς ποταμόνδε, λαβὼν ποδός, ἧκε φέρεσθαι,
καί οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
  Ἐνταυθοῖ νῦν κεῖσο μετ' ἰχθύσιν, οἵ σ' ὠτειλὴν
αἷμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες· οὐδέ σε μήτηρ
ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται· ἀλλὰ Σκάμανδρος
οἴσει δινήεις εἴσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον.
θρώσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρῖχ' ὑπαΐξει

Digitized by Google

ἰχθυς, ὅς κε φάγῃσι Λυκάονος ἀργέτα δημόν.
φθείρεσθ', εἰςόκεν ἄστυ κιχείομεν Ἰλίου ἱρῆς,
ὑμεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὄπιθεν κεραΐζων.
οὐδ' ὑμῖν Ποταμός περ ἐΰῤῥοος ἀργυροδίνης
ἀρκέσει, ᾧ δὴ δηθὰ πολέας ἱερεύετε ταύρους,
ζωοὺς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε μώνυχας ἵππους.
ἀλλὰ καὶ ὣς ὀλέεσθε κακὸν μόρον, εἰςόκε πάντες
τίσετε Πατρόκλοιο φόνον καὶ λοιγὸν Ἀχαιῶν,
οὓς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφνετε, νόσφιν ἐμεῖο.
Ὣς ἄρ' ἔφη· Ποταμὸς δὲ χολώσατο κηρόθι μᾶλλον·
ὥρμηνεν δ' ἀνὰ θυμόν, ὅπως παύσειε πόνοιο
δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
τόφρα δὲ Πηλέος υἱός, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος,
Ἀστεροπαίῳ ἐπᾶλτο, κατακτάμεναι μενεαίνων,
υἱέϊ Πηλεγόνος· τὸν δ' Ἀξιὸς εὐρυρέεθρος
γείνατο, καὶ Περίβοια, Ἀκεσσαμενοῖο θυγατρῶν
πρεσβυτάτη· τῇ γάρ ῥα μίγη Ποταμὸς βαθυδίνης.
τῷ δ' Ἀχιλεὺς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ ποταμοῖο
ἔστη, ἔχων δύο δοῦρε· μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκεν
Ξάνθος, ἐπεὶ κεχόλωτο δαϊκταμένων αἰζηῶν,
τοὺς Ἀχιλεὺς ἐδάϊζε κατὰ ῥόον, οὐδ' ἐλέαιρεν.
οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
τὸν πρότερος προςέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν, ὅ μευ ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν;
δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσιν.
Τὸν δ' αὖ Πηλεγόνος προςεφώνεε φαίδιμος υἱός·
Πηλείδη μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρεείνεις;
εἴμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου, τηλόθ' ἐούσης,
Παίονας, ἄνδρας ἄγων δολιχεγχέας· ἥδε δέ μοι νῦν
ἠὼς ἑνδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα.
αὐτὰρ ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος,
[Ἀξιοῦ, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησιν,]
ὃς τέκε Πηλεγόνα κλυτὸν ἔγχεϊ, τὸν δ' ἐμέ φασιν
γείνασθαι· νῦν αὖτε μαχώμεθα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ.
Ὣς φάτ' ἀπειλήσας· ὁ δ' ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεὺς

Digitized by Google

Πηλιάδα μελίην· ὁ δ' ἁμαρτῆ δούρασιν ἀμφὶς
ἥρως Ἀστεροπαῖος· ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν·
καί ῥ' ἑτέρῳ μὲν δουρὶ σάκος βάλεν, οὐδὲ διαπρὸ
ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
τῷ δ' ἑτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρὸς
δεξιτερῆς, σύτο δ' αἷμα κελαινεφές· ἡ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ
γαίῃ ἐνεστήρικτο, λιλαιομένη χροὸς ἆσαι.
δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς μελίην ἰθυπτίωνα
Ἀστεροπαίῳ ἐφῆκε, κατακτάμεναι μενεαίνων.
καὶ τοῦ μέν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ὑψηλὴν βάλεν ὄχθην,
μεσσοπαλὲς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μείλινον ἔγχος.
Πηλείδης δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
ἆλτ' ἐπὶ οἷ μεμαώς· ὁ δ' ἄρα μελίην Ἀχιλῆος
οὐ δύνατ' ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσαι χειρὶ παχείῃ.
τρὶς μέν μιν πελέμιξεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων,
τρὶς δὲ μεθῆκε βίῃ· τὸ δὲ τέτρατον, ἤθελε θυμῷ
ἆξαι ἐπιγνάμψας δόρυ μείλινον Αἰακίδαο,
ἀλλὰ πρὶν Ἀχιλεὺς σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα.
γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν
ἀσθμαίνοντ'· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐνὶ στήθεσσιν ὀρούσας,
τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
Κεῖσ' οὕτω! χαλεπόν τοι ἐρισθενέος Κρονίωνος
παισὶν ἐριζέμεναι, Ποταμοῖό περ ἐκγεγαῶτι.
φῆσθα σὺ μὲν Ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρυρέοντος·
αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου Διὸς εὔχομαι εἶναι.
τίκτε μ' ἀνὴρ πολλοῖσιν ἀνάσσων Μυρμιδόνεσσιν,
Πηλεὺς Αἰακίδης· ὁ δ' ἄρ' Αἰακὸς ἐκ Διὸς ἦεν.
τῷ κρείσσων μὲν Ζεὺς Ποταμῶν ἁλιμυρηέντων,
κρείσσων δ' αὖτε Διὸς γενεὴ Ποταμοῖο τέτυκται.
καὶ γὰρ σοὶ Ποταμός γε πάρα μέγας, εἰ δύναταί τι
χραισμεῖν· ἀλλ' οὐκ ἔστι Διῒ Κρονίωνι μάχεσθαι.
τῷ οὐδὲ κρείων Ἀχελώϊος ἰσοφαρίζει,

Digitized by Google

καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα μακρὰ νάουσιν
ἀλλὰ καὶ ὃς δείδοικε Διὸς μεγάλοιο κεραυνόν,
δεινήν τε βροντήν, ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγήσῃ.
Ἦ ῥα, καὶ ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος.
τὸν δὲ κατ' αὐτόθι λεῖπεν, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
κείμενον ἐν ψαμάθοισι, δίαινε δέ μιν μέλαν ὕδωρ.
τὸν μὲν ἄρ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες ἀμφεπένοντο,
δημὸν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες.
αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ Παίονας ἱπποκορυστάς,
οἵ ῥ' ἔτι πὰρ ποταμὸν πεφοβήατο δινήεντα,
ὡς εἶδον τὸν ἄριστον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
χέρσ' ὕπο Πηλείδαο καὶ ἄορι ἶφι δαμέντα.
ἔνθ' ἕλε Θερσίλοχόν τε Μύδωνά τε Ἀστύπυλόν τε,
Μνῆσόν τε Θρασίον τε καὶ Αἴνιον ἠδ' Ὀφελέστην·
καί νύ κ' ἔτι πλέονας κτάνε Παίονας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης,
ἀνέρι εἰσάμενος, βαθέης δ' ἐκ φθέγξατο δίνης·
Ὦ Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατέεις, περὶ δ' αἴσυλα ῥέζεις
ἀνδρῶν· αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί.
εἴ τοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι,
ἐξ ἐμέθεν γ' ἐλάσας πεδίον κάτα μέρμερα ῥέζε.
πλήθει γὰρ δή μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα·
οὐδέ τί πη δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα δῖαν,
στεινόμενος νεκύεσσι· σὺ δὲ κτείνεις ἀϊδήλως.
ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον· ἄγη μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
ἔσται ταῦτα, Σκάμανδρε Διοτρεφές, ὡς σὺ κελεύεις,
Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων,
πρὶν ἔλσαι κατὰ ἄστυ, καὶ Ἕκτορι πειρηθῆναι
ἀντιβίην, ἤ κέν με δαμάσσεται, ἦ κεν ἐγὼ τόν.
Ὣς εἰπὼν Τρώεσσιν ἐπέσσυτο, δαίμονι ἶσος.
καὶ τότ' Ἀπόλλωνα προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης·
Ὢ πόποι, Ἀργυρότοξε, Διὸς τέκος, οὐ σύγε βουλὰς
εἰρύσαο Κρονίωνος, ὅ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν,

Digitized by Google

Τρωσὶ παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, εἰςόκεν ἔλθῃ
δείελος ὀψὲ δύων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν.
'Η, καὶ 'Αχιλλεὺς μὲν δουρικλυτὸς ἔνθορε μέσσῳ,
κρημνοῦ ἀπαΐξας· ὁ δ' ἐπέσσυτο, οἴδματι θύων·
πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα κυκώμενος· ὦσε δὲ νεκροὺς
πολλούς, οἵ ῥα κατ' αὐτὸν ἅλις ἔσαν, οὓς κτάν' 'Αχιλλεύς·
τοὺς ἔκβαλλε θύραζε, μεμυκώς, ἠΰτε ταῦρος,
χέρσονδε· ζωοὺς δὲ σάω κατὰ καλὰ ῥέεθρα,
κρύπτων ἐν δίνῃσι βαθείῃσιν μεγάλῃσιν·
δεινὸν δ' ἀμφ' 'Αχιλῆα κυκώμενον ἵστατο κῦμα,
ὦθει δ' ἐν σάκεϊ πίπτων ῥόος· οὐδὲ πόδεσσιν
εἶχε στηρίξασθαι. ὁ δὲ πτελέην ἕλε χερσὶν
εὐφυέα, μεγάλην· ἡ δ' ἐκ ῥιζῶν ἐριποῦσα,
κρημνὸν ἅπαντα διῶσεν, ἐπέσχε δὲ καλὰ ῥέεθρα
ὄζοισιν πυκινοῖσι· γεφύρωσεν δέ μιν αὐτόν,
εἴσω πᾶσ' ἐριποῦσ'· ὁ δ' ἄρ' ἐκ δίνης ἀνορούσας,
ἤϊξεν πεδίοιο ποσὶ κραιπνοῖσι πέτεσθαι,
δείσας. οὐδέ τ' ἔληγε μέγας θεός, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτὸν
ἀκροκελαινιόων, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο
δῖον 'Αχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
Πηλείδης δ' ἀπόρουσεν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή,
αἰετοῦ οἴματ' ἔχων μέλανος, τοῦ θηρητῆρος,
ὅςθ' ἅμα κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν·
τῷ εἰκὼς ἤϊξεν· ἐπὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
σμερδαλέον κονάβιζεν· ὕπαιθα δὲ τοῖο λιασθεὶς
φεῦγ', ὁ δ' ὄπισθε ῥέων ἕπετο μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ.
ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
ἂμ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύῃ,
χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων·
τοῦ μέν τε προρέοντος, ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι
ὀχλεῦνται· τὸ δέ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει
χώρῳ ἔνι προαλεῖ, φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα·
ὣς αἰεὶ 'Αχιλῆα κιχήσατο κῦμα ῥόοιο,
καὶ λαιψηρὸν ἐόντα· θεοὶ δέ τε φέρτεροι ἀνδρῶν.

Digitized by Google

ὁσσάκι δ' ὁρμήσειε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
στῆναι ἐναντίβιον, καὶ γνώμεναι, εἴ μιν ἅπαντες
ἀθάνατοι φοβέουσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
τοσσάκι μιν μέγα κῦμα Διϊπετέος ποταμοῖο
πλάζ' ὤμους καθύπερθεν· ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα.
θυμῷ ἀνιάζων· ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα
λάβρος, ὕπαιθα ῥέων, κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖϊν.
Πηλείδης δ' ᾤμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
Ζεῦ πάτερ, ὡς οὔτις με θεῶν ἐλεεινὸν ὑπέστη
ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι! ἔπειτα δὲ καί τι πάθοιμι.
ἄλλος δ' οὔτις μοι τόσον αἴτιος Οὐρανιώνων,
ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἥ με ψεύδεσσιν ἔθελγεν·
ἥ μ' ἔφατο Τρώων ὑπὸ τείχεϊ θωρηκτάων
λαιψηροῖς ὀλέεσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν.
ὥς μ' ὄφελ' Ἕκτωρ κτεῖναι, ὃς ἐνθάδε γ' ἔτραφ' ἄριστος·
τῷ κ' ἀγαθὸς μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸν δέ κεν ἐξενάριξεν.
νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι,
ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὡς παῖδα συφορβόν,
ὅν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρσῃ χειμῶνι περῶντα.
Ὣς φάτο· τῷ δὲ μάλ' ὦκα Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη
στήτην ἐγγὺς ἰόντε, δέμας δ' ἄνδρεσσιν ἐΐκτην·
χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστώσαντ' ἐπέεσσιν.
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
Πηλείδη, μήτ' ἄρ τι λίην τρέε, μήτε τι τάρβει·
τοίω γάρ τοι νῶϊ θεῶν ἐπιταῤῥόθω εἰμέν,
Ζηνὸς ἐπαινήσαντος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·
ὡς οὔ τοι Ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστιν·
ἀλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφήσει, σὺ δὲ εἴσεαι αὐτός.
αὐτάρ τοι πυκινῶς ὑποθησόμεθ', αἴ κε πίθηαι·
μὴ πρὶν παύειν χεῖρας ὁμοιΐου πολέμοιο,
πρὶν κατὰ Ἰλιόφι κλυτὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι
Τρωϊκόν, ὅς κε φύγῃσι. σὺ δ' Ἕκτορι θυμὸν ἀπούρας,
ἂψ ἐπὶ νῆας ἴμεν· δίδομεν δέ τοι εὖχος ἀρέσθαι.
Τὼ μὲν ἄρ' ὣς εἰπόντε μετ' ἀθανάτους ἀπεβήτην.
αὐτὰρ ὁ βῆ — μέγα γάρ ῥα θεῶν ὤτρυνεν ἐφετμή —

Digitized by Google

ἐς πεδίον· τὸ δὲ πᾶν πλῆθ' ὕδατος ἐκχυμένοιο·
πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαϊκταμένων αἰζηῶν
πλῶον, καὶ νέκυες. τοῦ δ' ὑψόσε γούνατ' ἐπήδα
πρὸς ῥόον ἀΐσσοντος ἀν' ἰθύν· οὐδέ μιν ἔσχεν
εὐρυρέων ποταμός· μέγα γὰρ σθένος ἔμβαλ' Ἀθήνη.
οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὃν μένος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
χώετο Πηλείωνι, κόρυσσε δὲ κῦμα ῥόοιο,
ὑψόσ' ἀειρόμενος· Σιμόεντι δὲ κέκλετ' ἀΰσας·
Φίλε κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφότεροί περ
σχῶμεν· ἐπεὶ τάχα ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
ἐκπέρσει, Τρῶες δὲ κατὰ μόθον οὐ μενέουσιν.
ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, καὶ ἐμπίπληθι ῥέεθρα
ὕδατος ἐκ πηγέων, πάντας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους·
ἵστη δὲ μέγα κῦμα· πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε
φιτρῶν καὶ λάων, ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα,
ὃς δὴ νῦν κρατέει, μέμονεν δ' ὅγε ἶσα θεοῖσιν.
φημὶ γὰρ οὔτε βίην χραισμησέμεν, οὔτε τι εἶδος,
οὔτε τὰ τεύχεα καλά, τά που μάλα νειόθι λίμνης
κείσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα· κὰδ δέ μιν αὐτὸν
εἰλύσω ψαμάθοισιν ἅλις, χέραδος περιχεύας
μυρίον, οὐδέ οἱ ὀστέ' ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ
ἀλλέξαι· τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.
αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύξεται, οὐδέ τί μιν χρεὼ
ἔσται τυμβοχοῆς, ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί.
Ἦ, καὶ ἐπῶρτ' Ἀχιλῆϊ κυκώμενος, ὑψόσε θύων,
μορμύρων ἀφρῷ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσιν.
πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα Διϊπετέος ποταμοῖο
ἵστατ' ἀειρόμενον, κατὰ δ' ᾕρεε Πηλείωνα.
Ἥρη δὲ μέγ' ἄϋσε, περιδδείσασ' Ἀχιλῆϊ,
μή μιν ἀποέρσειε μέγας Ποταμὸς βαθυδίνης.
αὐτίκα δ' Ἥφαιστον προσεφώνεεν, ὃν φίλον υἱόν·
Ὄρσεο, Κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος· ἄντα σέθεν γὰρ
Ξάνθον δινήεντα μάχῃ ἠΐσκομεν εἶναι·
ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, πιφαύσκεο δὲ φλόγα πολλήν.
αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἀργέσταο Νότοιο

Digitized by Google

εἴσομαι ἐξ ἁλόθεν χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλαν,
ἥ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κήαι,
φλέγμα κακὸν φορέουσα. σὺ δὲ Ξάνθοιο παρ' ὄχθας
δένδρεα καῖ', ἐν δ' αὐτὸν ἵει πυρί· μηδέ σε πάμπαν
μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ·
μηδὲ πρὶν ἀπόπαυε τεὸν μένος, ἀλλ' ὁπότ' ἂν δὴ
φθέγξομ' ἐγὼν ἰάχουσα, τότε σχεῖν ἀκάματον πῦρ!
Ὣς ἔφαθ'· Ἥφαιστος δὲ τιτύσκετο θεσπιδαὲς πῦρ.
πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, καῖε δὲ νεκροὺς
πολλούς, οἵ ῥα κατ' αὐτόθ' ἅλις ἔσαν, οὓς κτὰν Ἀχιλλεύς·
πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ.
ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ἀλωὴν
αἶψ' ἀνξηράνῃ· χαίρει δέ μιν ὅςτις ἐθείρῃ·
ὣς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν, κὰδ' δ' ἄρα νεκροὺς
κῆεν· ὁ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα παμφανόωσαν.
καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρῖκαι,
καίετο δὲ λωτός τ' ἠδὲ θρύον ἠδὲ κύπειρον,
τὰ περὶ καλὰ ῥέεθρα ἅλις ποταμοῖο πεφύκει·
τείροντ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες, οἳ κατὰ δίνας,
οἳ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα,
πνοιῇ τειρόμενοι πολυμήτιος Ἡφαίστοιο.
καίετο δ' ἲς Ποταμοῖο, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Ἥφαιστ', οὔτις σοίγε θεῶν δύνατ' ἀντιφερίζειν,
οὐδ' ἂν ἐγὼ σοίγ' ὧδε πυρὶ φλεγέθοντι μαχοίμην.
λῆγ' ἔριδος· Τρῶας δὲ καὶ αὐτίκα δῖος Ἀχιλλεὺς
ἄστεος ἐξελάσειε. τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς;
Φῆ, πυρὶ καιόμενος· ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα.
ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ,
κνίσσῃ μελδόμενος ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο,
πάντοθεν ἀμβολάδην, ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται
ὣς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζέε δ' ὕδωρ·
οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο· τεῖρε δ' ἀϋτμὴ
Ἡφαίστοιο βίηφι πολύφρονος. αὐτὰρ ὅγ' Ἥρην,
πολλὰ λισσόμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἥρη, τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν

Digitized by Google

ἐξ ἄλλων; οὐ μέν τοι ἐγὼ τόσον αἴτιός εἰμι,
ὅσσον οἱ ἄλλοι πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοί.
ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι, εἰ σὺ κελεύεις·
παυέσθω δὲ καὶ οὗτος. ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὀμοῦμαι,
μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ,
μηδ' ὁπότ' ἂν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται
καιομένη, καίωσι δ' Ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τογ' ἄκουσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
αὐτίκ' ἄρ' Ἥφαιστον προςεφώνεεν, ὃν φίλον υἱόν·
Ἥφαιστε, σχέο, τέκνον ἀγακλέες! οὐ γὰρ ἔοικεν
ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτῶν ἕνεκα στυφελίζειν.
Ὣς ἔφαθ'· Ἥφαιστος δὲ κατέσβεσε θεσπιδαὲς πῦρ·
ἄψοῤῥον δ' ἄρα κῦμα κατέσσυτο καλὰ ῥέεθρα.
αὐτὰρ ἐπεὶ Ξάνθοιο δάμη μένος, οἱ μὲν ἔπειτα
παυσάσθην· Ἥρη γὰρ ἐρύκακε χωομένη περ.
Ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πέσε βεβριθυῖα,
ἀργαλέη· δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο·
σὺν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ, βράχε δ' εὐρεῖα χθών·
ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός. ἄϊε δὲ Ζεύς,
ἥμενος Οὐλύμπῳ· ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ
γηθοσύνῃ, ὅθ' ὁρᾶτο θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας.
ἔνθ' οἵγ' οὐκέτι δηρὸν ἀφέστασαν· ἦρχε γὰρ Ἄρης
ῥινοτόρος, καὶ πρῶτος Ἀθηναίῃ ἐπόρουσεν,
χάλκεον ἔγχος ἔχων, καὶ ὀνείδειον φάτο μῦθον·
Τίπτ' αὖτ', ὦ κυνάμυια, θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις,
θάρσος ἄητον ἔχουσα, μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν;
ἦ οὐ μέμνῃ, ὅτε Τυδείδην Διομήδε' ἀνῆκας
οὐτάμεναι; αὐτὴ δὲ πανόψιον ἔγχος ἑλοῦσα,
ἰθὺς ἐμεῦ ὦσας, διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψας;
τῷ σ' αὖ νῦν ὀΐω ἀποτισέμεν, ὅσσα μ' ἔοργας.
Ὣς εἰπὼν οὔτησε κατ' ἀσπίδα θυσσανόεσσαν,
σμερδαλέην, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός·
τῇ μιν Ἄρης οὔτησε μιαιφόνος ἔγχεϊ μακρῷ.
ἡ δ' ἀναχασσαμένη λίθον εἵλετο χειρὶ παχείῃ,
κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε,

Digitized by Google

τόν ῥ᾽ ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης.
τῷ βάλε θοῦρον Ἄρηα κατ᾽ αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα.
ἑπτὰ δ᾽ ἐπέσχε πέλεθρα πεσών, ἐκόνισε δὲ χαίτας·
τεύχεά τ᾽ ἀμφαράβησε· γέλασσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
καί μιν ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Νηπύτι᾽, οὐδέ νύ πώ περ ἐπεφράσω, ὅσσον ἀρείων
εὔχομ᾽ ἐγὼν ἔμεναι, ὅτι μοι μένος ἰσοφαρίζεις.
οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐριννύας ἐξαποτίνοις,
ἥ τοι χωομένη κακὰ μήδεται, οὕνεκ᾽ Ἀχαιοὺς
κάλλιπες, αὐτὰρ Τρωσὶν ὑπερφιάλοισιν ἀμύνεις.
Ὣς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινώ.
τὸν δ᾽ ἄγε χειρὸς ἑλοῦσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
πυκνὰ μάλα στενάχοντα· μόγις δ᾽ ἐσαγείρετο θυμόν.
τὴν δ᾽ ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
αὐτίκ᾽ Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ὢ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
καὶ δ᾽ αὖθ᾽ ἡ κυνάμυια ἄγει βροτολοιγὸν Ἄρηα
δηΐου ἐκ πολέμοιο κατὰ κλόνον· ἀλλὰ μέτελθε!
Ὣς φάτ᾽· Ἀθηναίη δὲ μετέσσυτο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
καί ῥ᾽ ἐπιεισαμένη, πρὸς στήθεα χειρὶ παχείῃ
ἤλασε· τῆς δ᾽ αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
τὼ μὲν ἄρ᾽ ἄμφω κεῖντο ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
ἡ δ᾽ ἄρ᾽ ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντ᾽ ἀγόρευεν·
Τοιοῦτοι νῦν πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοί,
εἶεν, ὅτ᾽ Ἀργείοισι μαχοίατο θωρηκτῇσιν,
ὧδέ τε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες, ὡς Ἀφροδίτη
ἦλθεν Ἄρει ἐπίκουρος, ἐμῷ μένει ἀντιόωσα·
τῷ κεν δὴ πάλαι ἄμμες ἐπαυσάμεθα πτολέμοιο,
Ἰλίου ἐκπέρσαντες ἐϋκτίμενον πτολίεθρον.
Ὣς φάτο· μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
αὐτὰρ Ἀπόλλωνα προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων·
Φοῖβε, τίη δὴ νῶϊ διέσταμεν; οὐδὲ ἔοικεν,
ἀρξάντων ἑτέρων· τὸ μὲν αἴσχιον, αἴ κ᾽ ἀμαχητὶ
ἴομεν Οὔλυμπόνδε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ.

Digitized by Google

καλόν, ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα.
νηπύτι', ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες! οὐδέ νυ τῶνπερ,
μέμνηαι, ὅσα δὴ πάθομεν κακὰ Ἴλιον ἀμφί,
μοῦνοι νῶϊ θεῶν, ὅτ' ἀγήνορι Λαομέδοντι
πὰρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτόν,
μισθῷ ἔπι ῥητῷ· ὁ δὲ σημαίνων ἐπέτελλεν.
ἤτοι ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν πέρι τεῖχος ἔδειμα,
εὐρύ τε καὶ μάλα καλόν, ἵν' ἄῤῥηκτος πόλις εἴη·
Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἕλικας βοῦς βουκολέεσκες
Ἴδης ἐν κνημοῖσι πολυπτύχου ὑλη̣έσσης.
ἀλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθέες Ὧραι
ἐξέφερον, τότε νῶϊ βιήσατο μισθὸν ἅπαντα
Λαομέδων ἔκπαγλος, ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπεν.
σοὶ μὲν ὅγ' ἠπείλησε πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν
δήσειν, καὶ περάαν νήσων ἔπι τηλεδαπάων·
στεῦτο, δ' ὅγ' ἀμφοτέρων ἀποκόψειν οὔατα χαλκῷ.
νῶϊ δέ τ' ἄψοῤῥοι κίομεν κεκοτηότι θυμῷ,
μισθοῦ χωόμενοι, τὸν ὑποστὰς οὐκ ἐτέλεσσεν.
τοῦ δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν· οὐδὲ μεθ' ἡμέων
πειρᾷ, ὥς κε Τρῶες ὑπερφίαλοι ἀπόλωνται
πρόχνυ κακῶς, σὺν παισὶ καὶ αἰδοίῃς ἀλόχοισιν!
  Τὸν δ' αὖτε προςέειπεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων·
Ἐννοσίγαι', οὐκ ἄν με σαόφρονα μυθήσαιο
ἔμμεναι, εἰ δὴ σοίγε βροτῶν ἕνεκα πτολεμίζω,
δειλῶν, οἳ φύλλοισιν ἐοικότες, ἄλλοτε μέν τε
ζαφλεγέες τελέθουσιν, ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες,
ἄλλοτε δὲ φθινύθουσιν ἀκήριοι. ἀλλὰ τάχιστα
παυσώμεσθα μάχης· οἱ δ' αὐτοὶ δηριαάσθων.
  Ὣς ἄρα φωνήσας πάλιν ἐτράπετ'· αἴδετο γάρ ῥα
πατροκασιγνήτοιο μιγήμεναι ἐν παλάμῃσιν.
τὸν δὲ κασιγνήτη μάλα νείκεσε, πότνια θηρῶν·
[Ἄρτεμις ἀγροτέρη, καὶ ὀνείδειον φάτο μῦθον·]
  Φεύγεις δή, Ἑκάεργε, Ποσειδάωνι δὲ νίκην
πᾶσαν ἐπέτρεψας, μέλεον δέ οἱ εὖχος ἔδωκας;
νηπύτιε, τί νυ τοξον ἔχεις ἀνεμώλιον αὔτως;

μή σευ νῦν ἔτι πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω
εὐχομένου, ὡς τοπρὶν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
ἄντα Ποσειδάωνος ἐναντίβιον πολεμίζειν.
Ὣς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων
ἀλλὰ χολωσαμένη Διὸς αἰδοίη παράκοιτις·
[νείκεσεν Ἰοχέαιραν ὀνειδείοις ἐπέεσσιν·]
Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας, κύον ἀδδεές, ἀντί' ἐμεῖο
στήσεσθαι; χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφερέσθαι.
τοξοφόρῳ περ ἐούσῃ· ἐπεί σε λέοντα γυναιξὶν
Ζεὺς θῆκεν, καὶ ἔδωκε κατακτάμεν, ἥν κ' ἐθέλησθα.
ἤτοι βέλτερόν ἐστι, κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν,
ἀγροτέρας τ' ἐλάφους, ἢ κρείσσοσιν ἶφι μάχεσθαι.
εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῇς,
ὅσσον φερτέρη εἴμ', ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔμαρπτε
σκαιῇ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμων αἴνυτο τόξα·
αὐτοῖσιν δ' ἄρ' ἔθεινε παρ' οὔατα μειδιόωσα
ἐντροπαλιζομένην· ταχέες δ' ἔκπιπτον ὀϊστοί.
δακρυόεσσα δ' ὕπαιθα θεὰ φύγεν, ὥστε πέλεια,
ἥ ῥά θ' ὑπ' ἴρηκος κοίλην εἰσέπτατο πέτρην,
χηραμόν· οὐδ' ἄρα τῆγε ἁλώμεναι αἴσιμον ἦεν·
ὣς ἡ δακρυόεσσα φύγεν, λίπε δ' αὐτόθι τόξα.
Λητὼ δὲ προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
Λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μαχήσομαι· ἀργαλέον δὲ
πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέταο·
ἀλλὰ μάλα πρόφρασσα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
εὔχεσθαι ἐμὲ νικῆσαι κρατερῆφι βίηφιν.
Ὣς ἄρ' ἔφη· Λητὼ δὲ συναίνυτο καμπύλα τόξα,
πεπτεῶτ' ἄλλυδις ἄλλα μετὰ στροφάλιγγι κονίης.
ἡ μὲν τόξα λαβοῦσα, πάλιν κίε θυγατέρος ἧς.—
ἡ δ' ἄρ' Ὄλυμπον ἵκανε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ·
δακρυόεσσα δὲ πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη,
ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε· τὴν δὲ προτὶ οἷ
εἷλε πατὴρ Κρονίδης, καὶ ἀνείρετο, ἡδὺ γελάσσας·

Digitized by Google

Τίς νυ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐρανιώνων;
[μαψιδίως, ὡςεί τι κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ;]
Τὸν δ' αὖτε προςέειπεν ἐΰστέφανος Κελαδεινή·
σή μ' ἄλοχος στυφέλιξε, πάτερ, λευκώλενος Ἥρη,
ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.—
αὐτὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐδύσετο Ἴλιον ἱρήν·
μέμβλετο γάρ οἱ τεῖχος ἐϋδμήτοιο πόληος,
μὴ Δαναοὶ πέρσειαν ὑπέρμορον ἤματι κείνῳ.
οἱ δ' ἄλλοι πρὸς Ὄλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
οἱ μέν, χωόμενοι, οἱ δέ, μέγα κυδιόωντες·
κὰδ δ' ἷζον πὰρ Ζηνὶ κελαινεφεῖ. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Τρῶας ὁμῶς αὐτούς τ' ὄλεκεν καὶ μώνυχας ἵππους.
ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει
ἄστεος αἰθομένοιο, θεῶν δέ ἑ μῆνις ἀνῆκεν·
πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κήδε' ἐφῆκεν·
ὣς Ἀχιλεὺς Τρώεσσι πόνον καὶ κήδε' ἔθηκεν.
Ἑστήκει δ' ὁ γέρων Πρίαμος θείου ἐπὶ πύργου,
ἐς δ' ἐνόησ' Ἀχιλῆα πελώριον· αὐτὰρ ὑπ' αὐτοῦ
Τρῶες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες, οὐδέ τις ἀλκὴ
γίγνεθ'· ὁ δ' οἰμώξας ἀπὸ πύργου βαῖνε χαμᾶζε,
ὀτρυνέων παρὰ τεῖχος ἀγακλειτοὺς πυλαωρούς·
Πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχετ', εἰςόκε λαοὶ
ἔλθωσι προτὶ ἄστυ πεφυζότες· ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
ἐγγὺς ὅδε κλονέων· νῦν οἴω λοίγι' ἔσεσθαι.
αὐτὰρ ἐπεί κ' ἐς τεῖχος ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες,
αὖτις ἐπανθέμεναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας·
δείδια γάρ, μὴ οὖλος ἀνὴρ ἐς τεῖχος ἅληται.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄνεσάν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας·
αἱ δὲ πετασθεῖσαι τεῦξαν φάος. αὐτὰρ Ἀπόλλων
ἀντίος ἐξέθορε, Τρώων ἵνα λοιγὸν ἀλάλκοι.
οἱ δ' ἰθὺς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο
δίψῃ καρχαλέοι, κεκονιμένοι, ἐκ πεδίοιο
φεῦγον· ὁ δὲ σφεδανὸν ἔφεπ' ἔγχεϊ· λύσσα δέ οἱ κῆρ

Digitized by Google

Ἔνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἕλον υἷες Ἀχαιῶν,
εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος Ἀγήνορα δῖον ἀνῆκεν,
φῶτ', Ἀντήνορος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε.
ἐν μέν οἱ κραδίῃ θάρσος βάλε, πὰρ δέ οἱ αὐτὸς
ἔστη, ὅπως θανάτοιο βαρείας Κῆρας ἀλάλκοι,
φηγῷ κεκλιμένος· κεκάλυπτο δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ.
αὐτὰρ ὅγ' ὡς ἐνόησεν Ἀχιλλῆα πτολίπορθον,
ἔστη, πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρε μένοντι·
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
Ὤ μοι ἐγών, εἰ μέν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλῆος
φεύγω, τῇπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι κλονέονται,
αἱρήσει με καὶ ὥς, καὶ ἀνάλκιδα δειροτομήσει.
εἰ δ' ἂν ἐγὼ τούτους μὲν ὑποκλονέεσθαι ἐάσω
Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ, ποσὶν δ' ἀπὸ τείχεος ἄλλῃ
φεύγω πρὸς πεδίον Ἰλήϊον, ὄφρ' ἂν ἵκωμαι
Ἴδης τε κνημούς, κατά τε ῥωπήϊα δύω·
ἑσπέριος δ' ἂν ἔπειτα λοεσσάμενος ποταμοῖο,
ἱδρῶ ἀποψυχθείς, ποτὶ Ἴλιον ἀπονεοίμην.
ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
μή μ' ἀπαειρόμενον πόλιος πεδίονδε νοήσῃ,
καί με μεταΐξας μάρψῃ ταχέεσσι πόδεσσιν·
οὐκέτ' ἔπειτ' ἔσται θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξαι
λίην γὰρ κρατερὸς περὶ πάντων ἔστ' ἀνθρώπων.
εἰ δέ κέν οἱ προπάροιθε πόλιος κατεναντίον ἔλθω·
καὶ γάρ θην τούτῳ τρωτὸς χρὼς ὀξέϊ χαλκῷ,
ἐν δὲ ἴα ψυχή, θνητὸν δέ ἑ φασ' ἄνθρωποι.
[ἔμμεναι· αὐτάρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.]
Ὣς εἰπὼν Ἀχιλῆα ἀλεὶς μένεν· ἐν δέ οἱ ἦτορ
ἄλκιμον ὡρμᾶτο πτολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
ἠΰτε πόρδαλις εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
ἀνδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον, οὐδέ τι θυμῷ
ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται, ἐπεί κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ
εἴπερ γὰρ φθάμενός μιν ἢ οὐτάσῃ, ἠὲ βάλῃσιν,
ἀλλά τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει

Digitized by Google

ἀλκῆς, πρίν γ' ἠὲ ξυμβλήμεναι, ἠὲ δαμῆναι·
ὣς Ἀντήνορος υἱὸς ἀγαυοῦ, δῖος Ἀγήνωρ,
οὐκ ἔθελεν φεύγειν, πρὶν πειρήσαιτ' Ἀχιλῆος·
ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' ἐΐσην,
ἐγχείῃ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο, καὶ μέγ' ἀΰτει·
  Ἦ δή που μάλ' ἔολπας ἐνὶ φρεσί, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
ἤματι τῷδε πόλιν πέρσειν Τρώων ἀγερώχων.
νηπύτι', ἦ τ' ἔτι πολλὰ τετεύξεται ἄλγε' ἐπ' αὐτῇ·
ἐν γάρ οἱ πολέες τε καὶ ἄλκιμοι ἀνέρες εἰμέν,
οἵ κε πρόσθε φίλων τοκέων, ἀλόχων τε καὶ υἱῶν,
Ἴλιον εἰρυόμεσθα· σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις,
ὧδ' ἔκπαγλος ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμιστής.
  Ἦ ῥα, καὶ ὀξὺν ἄκοντα βαρείης χειρὸς ἀφῆκεν·
καί ῥ' ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, οὐδ' ἀφάμαρτεν.
ἀμφὶ δέ μιν κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέροιο
σμερδαλέον κονάβησε· πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσεν
βλημένου, οὐδ' ἐπέρησε· θεοῦ δ' ἠρύκακε δῶρα.
Πηλείδης δ' ὡρμήσατ' Ἀγήνορος ἀντιθέοιο
δεύτερος· οὐδέ τ' ἔασεν Ἀπόλλων κῦδος ἀρέσθαι,
ἀλλά μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
ἡσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἐκ πέμπε νέεσθαι.
αὐτὰρ ὁ Πηλείωνα δόλῳ ἀποέργαθε λαοῦ.
αὐτῷ γὰρ Ἑκάεργος, Ἀγήνορι πάντα ἐοικώς,
ἔστη πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν.
ἕως ὁ τὸν πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο,
τρέψας πὰρ ποταμὸν βαθυδινήεντα Σκάμανδρον,
τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα· δόλῳ δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀπόλλων,
ὡς αἰεὶ ἔλποιτο κιχήσεσθαι ποσὶν οἷσιν·
τόφρ' ἄλλοι Τρῶες πεφοβημένοι ἦλθον ὁμίλῳ
ἀσπάσιοι προτὶ ἄστυ· πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων.
οὐδ' ἄρα τοίγ' ἔτλαν πόλιος καὶ τείχεος ἐκτὸς
μεῖναι ἔτ' ἀλλήλους, καὶ γνώμεναι, ὅς τε πεφεύγοι
ὅς τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ· ἀλλ' ἐσσυμένως ἐσέχυντο
ἐς πόλιν, ὅντινα τῶνγε πόδες καὶ γοῦνα σάωσαν.

Digitized by Google

ΙΛΙΑΔΟΣ Χ.

Ἕκτορος ἀναίρεσις.

Ὣς οἱ μὲν κατὰ ἄστυ πεφυζότες, ἠΰτε νεβροί,
ἱδρῶ ἀπεψύχοντο, πίον τ', ἀκέοντό τε δίψαν,
κεκλιμένοι καλῇσιν ἐπάλξεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
τείχεος ἆσσον ἴσαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.
Ἕκτορα δ' αὐτοῦ μεῖναι ὀλοὴ Μοῖρ' ἐπέδησεν,
Ἰλίου προπάροιθε, πυλάων τε Σκαιάων.
αὐτὰρ Πηλείωνα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
Τίπτε με, Πηλέος υἱέ, ποσὶν ταχέεσσι διώκεις,
αὐτὸς θνητὸς ἐὼν θεὸν ἄμβροτον; οὐδέ νύ πώ με
ἔγνως, ὡς θεός εἰμι, σὺ δ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις.
ἦ νύ τοι οὔτι μέλει Τρώων πόνος, οὓς ἐφόβησας,
οἳ δή τοι εἰς ἄστυ ἄλεν, σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης.
οὐ μέν με κτενέεις, ἐπεὶ οὔτοι μόρσιμός εἰμι.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
ἔβλαψάς μ', Ἑκάεργε, θεῶν ὀλοώτατε πάντων,
ἐνθάδε νῦν τρέψας ἀπὸ τείχεος· ἦ κ' ἔτι πολλοὶ
γαῖαν ὀδὰξ εἷλον, πρὶν Ἴλιον εἰσαφικέσθαι.
νῦν δ' ἐμὲ μὲν μέγα κῦδος ἀφείλεο, τοὺς δ' ἐσάωσας
ῥηϊδίως, ἐπεὶ οὔτι τίσιν γ' ἔδδεισας ὀπίσσω.
ἦ σ' ἂν τισαίμην, εἴ μοι δύναμίς γε παρείη.
Ὣς εἰπὼν προτὶ ἄστυ μέγα φρονέων ἐβεβήκει,

Digitized by Google

σευάμενος, ὥςθ᾽ ἵππος ἀεθλοφόρος σὺν ὄχεσφιν,
ὅς ῥά τε ῥεῖα θέῃσι τιταινόμενος πεδίοιο·
ὣς Ἀχιλεὺς λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ᾽ ἐνώμα.
Τὸν δ᾽ ὁ γέρων Πρίαμος πρῶτος ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν,
παμφαίνονθ᾽, ὥςτ᾽ ἀστέρ᾽, ἐπεσσύμενον πεδίοιο,
ὅς ῥά τ᾽ ὀπώρης εἶσιν· ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαὶ
φαίνονται πολλοῖσι μετ᾽ ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ·
ὅντε κύν᾽ Ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσιν·
λαμπρότατος μὲν ὅδ᾽ ἐστί, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται,
καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν
ὣς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέοντος.
ᾤμωξεν δ᾽ ὁ γέρων, κεφαλὴν δ᾽ ὅγε κόψατο χερσίν,
ὑψόσ᾽ ἀνασχόμενος, μέγα δ᾽ οἰμώξας ἐγεγώνει,
λισσόμενος φίλον υἱόν· ὁ δὲ προπάροιθε πυλάων
ἑστήκει, ἄμοτον μεμαὼς Ἀχιλῆϊ μάχεσθαι·
τὸν δ᾽ ὁ γέρων ἐλεεινὰ προςηύδα, χεῖρας ὀρεγνυς·
Ἕκτορ, μή μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον
οἶος ἄνευθ᾽ ἄλλων, ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπῃς,
Πηλείωνι δαμείς· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
σχέτλιος! αἴθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο,
ὅσσον ἐμοί· τάχα κέν ἑ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
κείμενον· ἦ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι·
ὅς μ᾽ υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκεν,
κτείνων, καὶ περνὰς νήσων ἔπι τηλεδαπάων.
καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδε, Λυκάονα καὶ Πολύδωρον,
οὐ δύναμαι ἰδέειν, Τρώων εἰς ἄστυ ἀλέντων,
τούς μοι Λαοθόη τέκετο, κρείουσα γυναικῶν.
ἀλλ᾽ εἰ μὲν ζώουσι μετὰ στρατῷ, ἦ τ᾽ ἂν ἔπειτα
χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ᾽ ἀπολυσόμεθ᾽· ἔστι γὰρ ἔνδον·
πολλὰ γὰρ ὤπασε παιδὶ γέρων ὀνομακλυτὸς Ἄλτης.
εἰ δ᾽ ἤδη τεθνᾶσι, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν,
ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθα·
λαοῖσιν δ᾽ ἄλλοισι μινυνθαδιώτερον ἄλγος
ἔσσεται, ἢν μὴ καὶ σὺ θάνῃς, Ἀχιλῆϊ δαμασθείς.
ἀλλ᾽ εἰςέρχεο τεῖχος, ἐμὸν τέκος, ὄφρα σαώσῃς

Digitized by Google

Τρῶας καὶ Τρωάς, μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς
Πηλείδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς.
πρὸς δ', ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον,
δύςμορον, ὅν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῷ
αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα,
υἷάς τ' ὀλλυμένους, ἑλκηθείσας τε θύγατρας,
καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα
βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
ἑλκομένας τε νυοὺς ὀλοῇς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν.
αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες πρώτῃσιν θύρῃσιν
ὠμησταὶ ἐρύουσιν, ἐπεί κέ τις ὀξέϊ χαλκῷ
τύψας, ἠὲ βαλών, ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἕληται,
οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι, τραπεζῆας πυλαωρούς,
οἵ κ' ἐμὸν αἷμα πιόντες, ἀλύσσοντες πέρι θυμῷ,
κείσοντ' ἐν προθύροισι. νέῳ δέ τε πάντ' ἐπέοικεν,
Ἀρηϊκταμένῳ, δεδαϊγμένῳ ὀξέϊ χαλκῷ,
κεῖσθαι· πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ, ὅ, ττι φανήῃ·
ἀλλ' ὅτε δὴ πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον,
αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος,
τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
Ἦ ῥ' ὁ γέρων, πολιὰς δ' ἄρ' ἀνὰ τρίχας ἕλκετο χερσίν,
τίλλων ἐκ κεφαλῆς· οὐδ' Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθεν.
μήτηρ δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέουσα,
κόλπον ἀνιεμένη, ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχεν·
καί μιν δακρυχέουσ' ἔπεα πτερόεντα προςηύδα.
Ἕκτορ, τέκνον ἐμόν, τάδε τ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον
αὐτήν! εἴποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον,
τῶν μνῆσαι, φίλε τέκνον· ἄμυνε δὲ δήϊον ἄνδρα,
τείχεος ἐντὸς ἐών, μηδὲ πρόμος ἵστασο τούτῳ·
σχέτλιος! εἴπερ γάρ σε κατακτάνῃ, οὔ σ' ἔτ' ἔγωγε
κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι, φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτή,
οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος· ἄνευθε δέ σε μέγα νῶϊν
Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέες κατέδονται.
Ὣς τώγε κλαίοντε προςαυδήτην φίλον υἱόν,

Digitized by Google

ἀλλ' ὅγε μίμν' Ἀχιλῆα πελώριον ἆσσον ιοντα.
ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειῇ ὀρέστερος ἄνδρα μένῃσιν,
βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ'· ἔδυ δέ τέ μιν χόλος αἰνός
σμερδαλέον δὲ δέδορκεν, ἑλισσόμενος περὶ χειῇ·
ὣς Ἕκτωρ, ἄσβεστον ἔχων μένος, οὐχ ὑπεχώρει,
πύργῳ ἔπι προὔχοντι φαεινὴν ἀσπίδ' ἐρείσας.
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
Ὤ μοι ἐγών, εἰ μέν κε πύλας καὶ τείχεα δύω,
Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει,
ὅς μ' ἐκέλευε Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι
νύχθ' ὕπο τήνδ' ὀλοήν, ὅτε τ' ὤρετο δῖος Ἀχιλλεύς.
ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν·
νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλίῃσιν ἐμῇσιν,
αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους,
μήποτέ τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο·
Ἕκτωρ ἧφι βίηφι πιθήσας ὤλεσε λαόν.
ὣς ἐρέουσιν· ἐμοὶ δὲ τότ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη,
ἄντην ἢ Ἀχιλῆα κατακτείναντα νέεσθαι,
ἠέ κεν αὐτὸν ὀλέσθαι ἐϋκλειῶς πρὸ πόληος.
εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι ὀμφαλόεσσαν,
καὶ κόρυθα βριαρήν, δόρυ δὲ πρὸς τεῖχος ἐρείσας,
αὐτὸς ἰὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἀντίος ἔλθω,
καί οἱ ὑπόσχωμαι Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ,
πάντα μάλ', ὅσσα τ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
ἠγάγετο Τροίηνδ', ἥτ' ἔπλετο νείκεος ἀρχή,
δωσέμεν Ἀτρείδῃσιν ἄγειν, ἅμα δ' ἀμφὶς Ἀχαιοῖς
ἄλλ' ἀποδάσσασθαι, ὅσσα πτόλις ἥδε κέκευθεν·
Τρωσὶν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὅρκον ἕλωμαι,
μήτι κατακρύψειν, ἀλλ' ἄνδιχα πάντα δάσασθαι·
[κτῆσιν ὅσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργει·]
ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
μή μιν ἐγὼ μὲν ἵκωμαι ἰών· ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει,
οὐδέ τί μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με, γυμνὸν ἐόντα,
αὔτως, ὥςτε γυναῖκα, ἐπεί κ' ἀπὸ τεύχεα δύω.
οὐ μέν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης

τῷ ὀαριζέμεναι, ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε,
παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοιιν.
βέλτερον αὖτ' ἔριδι ξυνελαυνέμεν· ὅττι τάχιστα
εἴδομεν, ὁπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὖχος ὀρέξῃ.
Ὣς ὥρμαινε μένων· ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθεν Ἀχιλλεύς,
ἶσος Ἐνυαλίῳ, κορυθάϊκι πτολεμιστῇ,
σείων Πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὦμον
δεινήν· ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ
ἢ πυρὸς αἰθομένου, ἢ ἠελίου ἀνιόντος.
Ἕκτορα δ', ὡς ἐνόησεν, ἕλε τρόμος· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
αὖθι μένειν, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθείς.
Πηλείδης δ' ἐπόρουσε, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς.
ἠΰτε κίρκος ὄρεσφιν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν,
ῥηϊδίως οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν·
ἡ δέ θ' ὕπαιθα φοβεῖται· ὁ δ' ἐγγύθεν ὀξὺ λεληκὼς
ταρφέ' ἐπαΐσσει, ἑλέειν τέ ἑ θυμὸς ἀνώγει·
ὣς ἄρ' ὅγ' ἐμμεμαὼς ἰθὺς πέτετο· τρέσε δ' Ἕκτωρ
τεῖχος ὕπο Τρώων, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα.
οἱ δὲ παρὰ σκοπιὴν καὶ ἐρινεὸν ἠνεμόεντα
τείχεος αἰὲν ὑπὲκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο·
κρουνὼ δ' ἵκανον καλλιῤῥόω, ἔνθα δὲ πηγαὶ
δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος.
ἡ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῷ ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
γίγνεται ἐξ αὐτῆς, ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο·
ἡ δ' ἑτέρη θέρεϊ προρέει εἰκυῖα χαλάζῃ,
ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ·
ἔνθα δ' ἐπ' αὐτάων πλυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς ἔασιν
καλοί, λαΐνεοι, ὅθι εἵματα σιγαλόεντα
πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι, καλαί τε θύγατρες,
τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν.
τῇ ῥα παραδραμέτην, φεύγων, ὁ δ' ὄπισθε διώκων·
πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων
καρπαλίμως· ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον, οὐδὲ βοείην
ἀρνύσθην, ἅ, τε ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν,
ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θέον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο.

Digitized by Google

ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι
ῥίμφα μάλα τρωχῶσι· τὸ δὲ μέγα κεῖται ἄεθλον,
ἢ τρίπος ἠὲ γυνή, ἀνδρὸς κατατεθνηῶτος·
ὣς τὼ τρὶς Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην
καρπαλίμοισι πόδεσσι· θεοὶ δέ τε πάντες ὁρῶντο.
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Ὢ πόποι, ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ τεῖχος
ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι· ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
Ἕκτορος, ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκηεν,
Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἄλλοτε δ' αὖτε
ἐν πόλει ἀκροτάτῃ· νῦν αὖτέ ἑ δῖος Ἀχιλλεὺς
ἄστυ πέρι Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκει.
ἀλλ' ἄγετε, φράζεσθε, θεοί, καὶ μητιάασθε,
ἠέ μιν ἐκ θανάτοιο σαώσομεν, ἠέ μιν ἤδη
Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ δαμάσσομεν, ἐσθλὸν ἐόντα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ὦ πάτερ, ἀργικέραυνε, κελαινεφές, οἷον ἔειπες!
ἄνδρα θνητὸν ἐόντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
ἂψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι;
ἔρδ'· ἀτὰρ οὔ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὔ νύ τι θυμῷ
πρόφρονι μυθέομαι· ἐθέλω δέ τοι ἤπιος εἶναι·
ἔρξον, ὅπῃ δή τοι νόος ἔπλετο, μηδέ τ' ἐρώει.
Ὣς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα.
Ἕκτορα δ' ἀσπερχὲς κλονέων ἔφεπ' ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
ὡς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο δίηται,
ὄρσας ἐξ εὐνῆς, διά τ' ἄγκεα καὶ διὰ βήσσας·
τὸν δ' εἴπερ τε λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ,
ἀλλά τ' ἀνιχνεύων θέει ἔμπεδον, ὄφρα κεν εὕρῃ·
ὣς Ἕκτωρ οὐ λῆθε ποδώκεα Πηλείωνα.
ὁσσάκι δ' ὁρμήσειε πυλάων Δαρδανιάων
ἀντίον ἀΐξασθαι, ἐϋδμήτους ὑπὸ πύργους,
εἴ πώς οἱ καθύπερθει ἀλάλκοιεν βελέεσσιν·

τοσσάκι μιν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραφθὰς
πρὸς πεδίον· αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεί.
ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν·
οὔτ' ἄρ' ὁ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὔθ' ὁ διώκειν·
ὣς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσίν, οὐδ' ὃς ἀλύξαι.
πῶς δέ κεν Ἕκτωρ Κῆρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο,
εἰ μή οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤντετ' Ἀπόλλων
ἐγγύθεν, ὅς οἱ ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα;
 Λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρήατι δῖος Ἀχιλλεύς,
οὐδ' ἔα ἱέμεναι ἐπὶ Ἕκτορι πικρὰ βέλεμνα·
μήτις κῦδος ἄροιτο βαλών, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο,
καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα·
ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο,
τὴν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἕκτορος ἱπποδάμοιο.
ἕλκε δὲ μέσσα λαβών· ῥέπε δ' Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ,
ᾤχετο δ' εἰς Ἀΐδαο· λίπεν δέ ἑ Φοῖβος Ἀπόλλων.
Πηλείωνα δ' ἵκανε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Νῦν δὴ νῶϊ γ' ἔολπα, Διῒ φίλε, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι, προτὶ νῆας,
Ἕκτορα δῃώσαντε, μάχης ἆτόν περ ἐόντα.
οὔ οἱ νῦν ἔτι γ' ἔστι πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι,
οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἑκάεργος Ἀπόλλων,
προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στῆθι καὶ ἄμπνυε· τόνδε δ' ἐγώ τοι
οἰχομένη πεπιθήσω ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
 Ὣς φάτ' Ἀθηναίη· ὁ δ' ἐπείθετο, χαῖρε δὲ θυμῷ·
στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ μελίης χαλκογλώχινος ἐρεισθείς.
ἡ δ' ἄρα τὸν μὲν ἔλειπε, κιχήσατο δ' Ἕκτορα δῖον,
Δηϊφόβῳ εἰκυῖα δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἠθεῖ', ἦ μάλα δή σε βιάζεται ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
ἄστυ πέρι Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκων·
ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.

Digitized by Google

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Δηΐφοβ', ἦ μένμοι τοπάρος πολὺ φίλτατος ἦσθα
γνωτῶν, οὓς Ἑκάβη ἠδὲ Πρίαμος τέκε παῖδας·
νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσασθαι,
ὃς ἔτλης ἐμεῦ εἵνεκ', ἐπεὶ ἴδες ὀφθαλμοῖσιν,
τείχεος ἐξελθεῖν, ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσιν.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
ἠθεῖ', ἦ μὲν πολλὰ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
λίσσονθ', ἑξείης γουνούμενοι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι,
αὖθι μένειν· τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες·
ἀλλ' ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς ἐτείρετο πένθεϊ λυγρῷ.
νῦν δ' ἰθὺς μεμαῶτε μαχώμεθα, μηδέ τι δούρων
ἔστω φειδωλή, ἵνα εἴδομεν, εἴ κεν Ἀχιλλεὺς
νῶϊ κατακτείνας, ἔναρα βροτόεντα φέρηται
νῆας ἔπι γλαφυράς, ἤ κεν σῷ δουρὶ δαμήῃ.
Ὣς φαμένη, καὶ κερδοσύνῃ ἡγήσατ' Ἀθήνη.
οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
τὸν πρότερος προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Οὔ σ' ἔτι, Πηλέος υἱέ, φοβήσομαι, ὡς τοπάρος περ
τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δίον, οὐδέ ποτ' ἔτλην
μεῖναι ἐπερχόμενον· νῦν αὖτέ με θυμὸς ἀνῆκεν,
στήμεναι ἀντία σεῖο· ἕλοιμί κεν, ἤ κεν ἁλοίην.
ἀλλ' ἄγε, δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι
μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων·
οὐ γὰρ ἐγώ σ' ἔκπαγλον ἀεικιῶ, αἴ κεν ἐμοὶ Ζεὺς
δώῃ καμμονίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι·
ἀλλ' ἐπεὶ ἄρ κέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε', Ἀχιλλεῦ,
νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν· ὣς δὲ σὺ ῥέζειν.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἕκτορ, μή μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε.
ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά,
οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν
ὣς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι, οὔτε τι νῶϊν
ὅρκια ἔσσονται, πρίν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα

Digitized by Google

αἵματος ἆσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο· νῦν σε μάλα χρὴ
αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν.
οὔ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξις· ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη
ἔγχει ἐμῷ δαμάᾳ· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀποτίσεις
κήδε' ἐμῶν ἑτάρων, οὓς ἔκτανες ἔγχεϊ θύων.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος.
καὶ τὸ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο φαίδιμος Ἕκτωρ·
ἕζετο γὰρ προϊδών, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος,
ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη· ἀνὰ δ' ἥρπασε Παλλὰς Ἀθήνη,
ἂψ δ' Ἀχιλῆϊ δίδου, λάθε δ' Ἕκτορα, ποιμένα λαῶν.
Ἕκτωρ δὲ προσέειπεν ἀμύμονα Πηλείωνα·
Ἤμβροτες, οὐδ' ἄρα πώ τι, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
ἐκ Διὸς ἠείδης τὸν ἐμὸν μόρον, ἤτοι ἔφης γε·
ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων,
ὄφρα σ' ὑποδδείσας μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι.
οὐ μέν μοι φεύγοντι, μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξεις,
ἀλλ' ἰθὺς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἔλασσον,
εἴ τοι ἔδωκε θεός· νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλευαι
χάλκεον! ὡς δή μιν σῷ ἐν χροῒ πᾶν κομίσαιο.
καί κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο,
σεῖο καταφθιμένοιο· σὺ γάρ σφισι πῆμα μέγιστον.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλε Πηλείδαο μέσον σάκος, οὐδ' ἀφάμαρτεν·
τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ. χώσατο δ' Ἕκτωρ,
ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός·
στῆ δὲ κατηφήσας, οὐδ' ἄλλ' ἔχε μείλινον ἔγχος·
Δηΐφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπιδα, μακρὸν ἀΰσας,
ᾔτεέ μιν δόρυ μακρόν· ὁ δ' οὔτι οἱ ἐγγύθεν ἦεν.
Ἕκτωρ δ' ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσί, φώνησέν τε·
Ὢ πόποι, ἦ μάλα δή με θεοὶ θάνατόνδε κάλεσσαν·
Δηΐφοβον γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωα παρεῖναι·
ἀλλ' ὁ μὲν ἐν τείχει, ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη.
νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακός, οὐδέ τ' ἄνευθεν,
οὐδ' ἀλέη· ἦ γάρ ῥα πάλαι τόγε φίλτερον ἦεν
Ζηνί τε καὶ Διὸς υἱεῖ, Ἑκηβόλῳ. οἵ με πάρος γε

Digitized by Google

πρόφρονες εἰρύατο· νῦν αὖτέ με Μοῖρα κιχάνει·
μὴ μὰν ἀσπουδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,
ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
Ὣς ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσγανον ὀξύ,
τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο μέγα τε στιβαρόν τε,
οἴμησεν δὲ ἀλείς, ὥστ' αἰετὸς ὑψιπετήεις,
ὅςτ' εἶσιν πεδίονδε διὰ νεφέων ἐρεβεννῶν,
ἁρπάξων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν ἢ πτῶκα λαγωόν·
ὣς Ἕκτωρ οἴμησε, τινάσσων φάσγανον ὀξύ.
ὡρμήθη δ' Ἀχιλεύς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν
ἀγρίου· πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψεν
καλόν, δαιδάλεον· κόρυθι δ' ἐπένευε φαεινῇ,
τετραφάλῳ· καλαὶ δὲ περισσείοντο ἔθειραι
χρύσεαι, ἃς Ἥφαιστος ἵει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ
ἕσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ·
ὣς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἣν ἄρ' Ἀχιλλεὺς
πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἕκτορι δίῳ,
εἰςορόων χρόα καλόν, ὅπῃ εἴξειε μάλιστα.
τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χρόα χάλκεα τεύχη,
καλά, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξε κατακτάς·
φαίνετο δ', ᾗ κληῗδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσιν,
λαυκανίην, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος·
τῇ ῥ' ἐπὶ οἷ μεμαῶτ' ἔλασ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεύς·
ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή.
οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε χαλκοβάρεια,
ὄφρα τί μιν προτιείποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν.
ἤριπε δ' ἐν κονίῃς· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεύς.
Ἕκτορ, ἀτάρ που ἔφης, Πατροκλῆ' ἐξεναρίζων,
σῶς ἔσσεσθ', ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζεο νόσφιν ἐόντα.
νήπιε! τοῖο δ' ἄνευθεν ἀοσσητὴρ μέγ' ἀμείνων
νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐγὼ μετόπισθε λελείμμην,
ὅς τοι γούνατ' ἔλυσα· σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ
ἑλκήσουσ' ἀϊκῶς, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί.

Digitized by Google

λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων, σῶν τε τοκήων,
μή με ἔα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν·
ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκόν τε ἅλις χρυσόν τε δέδεξο,
δῶρα, τά τοι δώσουσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προςέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
μη με, κύον, γούνων γουνάζεο, μηδὲ τοκήων!
αἲ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη,
ὤμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἷά μ' ἔοργας·
ὣς οὐκ ἔσθ', ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι·
οὐδ' εἴ κεν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα
στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχωνται δὲ καὶ ἄλλα·
οὐδ' εἴ κέν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι
Δαρδανίδης Πρίαμος· οὐδ' ὧς σέγε πότνια μήτηρ
ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ὃν τέκεν αὐτή,
ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται.
Τὸν δὲ καταθνήσκων προςέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
ἦ σ' εὖ γιγνώσκων προτιόσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον
πείσειν· ἦ γὰρ σοίγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.
φράζεο νῦν, μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι,
ἤματι τῷ, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
ἐσθλὸν ἐόντ', ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν.
Ὣς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν·
ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄϊδόςδε βεβήκει,
ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀδροτῆτα καὶ ἥβην.
τὸν καὶ τεθνηῶτα προςηύδα δῖος Ἀχιλλεύς·
Τέθναθι· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὁππότε κεν δὴ
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἠδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
Ἦ ῥα, καὶ ἐκ νεκροῖο ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος.
καὶ τόγ' ἄνευθεν ἔθηχ', ὁ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα
αἱματόεντ'· ἄλλοι δὲ περίδραμον υἷες Ἀχαιῶν,
οἳ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν
Ἕκτορος· οὐδ' ἄρα οἵ τις ἀνουτητί γε παρέστη.
ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

*Ὢ πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι
Ἕκτωρ, ἢ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέῳ.
Ὣς ἄρα τις εἴπεσκε, καὶ οὐτήσασκε παραστάς.
τὸν δ᾽ ἐπεὶ ἐξενάριξε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
στὰς ἐν Ἀχαιοῖσιν ἔπεα πτερόεντ᾽ ἀγόρευεν·
Ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
ἐπειδὴ τόνδ᾽ ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν,
ὃς κακὰ πόλλ᾽ ἔρρεξεν, ὅσ᾽ οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι·
εἰ δ᾽, ἄγετ᾽, ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν,
ὄφρα κέ τι γνῶμεν Τρώων νόον, ὅντιν᾽ ἔχουσιν·
ἢ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην, τοῦδε πεσόντος,
ἦε μένειν μεμάασι, καὶ Ἕκτορος οὐκέτ᾽ ἐόντος.
ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
κεῖται πὰρ νήεσσι νέκυς ἄκλαυτος, ἄθαπτος,
Πάτροκλος· τοῦ δ᾽ οὐκ ἐπιλήσομαι, ὄφρ᾽ ἂν ἔγωγε
ζωοῖσιν μετέω, καί μοι φίλα γούνατ᾽ ὀρώρῃ.
εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ᾽ εἰν Ἀΐδαο,
αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κεῖθι φίλου μεμνήσομ᾽ ἑταίρου.
νῦν δ᾽ ἄγ᾽, ἀείδοντες παιήονα, κοῦροι Ἀχαιῶν,
νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσι νεώμεθα, τόνδε δ᾽ ἄγωμεν.
ἠράμεθα μέγα κῦδος· ἐπέφνομεν Ἕκτορα δῖον,
ᾧ Τρῶες κατὰ ἄστυ, θεῷ ὥς, εὐχετόωντο.
Ἦ ῥα, καὶ Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα.
ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε
ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, βοέους δ᾽ ἐξῆπτεν ἱμάντας.
ἐκ δίφροιο δ᾽ ἔδησε· κάρη δ᾽ ἕλκεσθαι ἔασεν·
ἐς δίφρον δ᾽ ἀναβάς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε᾽ ἀείρας,
μάστιξεν δ᾽ ἐλάαν, τὼ δ᾽ οὐκ ἀέκοντε πετέσθην·
τοῦ δ᾽ ἦν ἑλκομένοιο κονίσαλος· ἀμφὶ δὲ χαῖται
κυάνεαι πίλναντο, κάρη δ᾽ ἅπαν ἐν κονίῃσιν
κεῖτο, πάρος χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσιν
δῶκεν ἀεικίσσασθαι ἑῇ ἐν πατρίδι γαίῃ.
ὣς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν· ἡ δέ νυ μήτηρ

Digitized by Google

κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ
τῷ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον, ὡς εἰ ἅπασα
Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.
λαοὶ μέν ῥα γέροντα μόγις ἔχον ἀσχαλόωντα,
ἐξελθεῖν μεμαῶτα πυλάων Δαρδανιάων.
πάντας δ' ἐλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον,
ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον·
Σχέσθε, φίλοι, καί μ' οἶον ἐάσατε, κηδόμενοί περ,
ἐξελθόντα πόληος, ἱκέσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
λίσσωμ' ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον, ὀβριμοεργόν,
ἤν πως ἡλικίην αἰδέσσεται, ἠδ' ἐλεήσῃ
γῆρας, καὶ δέ νυ τῷδε πατὴρ τοιόςδε τέτυκται,
Πηλεύς, ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε, πῆμα γενέσθαι
Τρωσί· μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγε' ἔθηκεν.
τόσσους γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας·
τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
ὡς ἑνός, οὗ μ' ἄχος ὀξὺ κατοίσεται Ἄϊδος εἴσω,
Ἕκτορος· ὡς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσιν
τῷ κε κορεσσάμεθα κλαίοντέ τε, μυρομένω τε,
μήτηρ θ', ἥ μιν ἔτικτε, δυςάμμορος, ἠδ' ἐγὼ αὐτός.
Ὣς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται·
Τρωῇσιν δ' Ἑκάβη ἁδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο·
Τέκνον, ἐγὼ δειλή τί νυ βείομαι, αἰνὰ παθοῦσα,
σεῦ ἀποτεθνηῶτος; ὅ μοι νύκτας τε καὶ ἦμαρ
εὐχωλὴ κατὰ ἄστυ πελέσκεο, πᾶσί τ' ὄνειαρ,
Τρωσί τε καὶ Τρωῇσι κατὰ πτόλιν, οἵ σε, θεὸν ὥς,
δειδέχατ'· ἦ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἔησθα,
ζωὸς ἐών· νῦν αὖ θάνατος καὶ Μοῖρα κιχάνει.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ' ἄλοχος δ' οὔπω τι πέπυστο
Ἕκτορος· οὐ γάρ οἵ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν
ἤγγειλ', ὅττι ῥά οἱ πόσις ἔκτοθι μίμνε πυλάων·
ἀλλ' ἥγ' ἱστὸν ὕφαινε, μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο,
δίπλακα πορφυρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσεν.
κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν ἐϋπλοκάμοις κατὰ δῶμα,
ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα πέλοιτο
Ἕκτορι θερμὰ λοετρὰ μάχης ἐκ νοστήσαντι

Digitized by Google

νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν, ὅ μιν μάλα τῆλε λοετρῶν
χερσὶν 'Αχιλλῆος δάμασε γλαυκῶπις 'Αθήνη.
κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου,
τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα, χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς·
ἡ δ' αὖτις δμωῇσιν ἐϋπλοκάμοισι μετηύδα·
  Δεῦτε, δύω μοι ἕπεσθον, ἴδωμ', ὅτιν' ἔργα τέτυκται.
αἰδοίης ἑκυρῆς ὀπὸς ἔκλυον· ἐν δ' ἐμοὶ αὐτῇ
στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, νέρθε δὲ γοῦνα
πήγνυται· ἐγγὺς δή τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν.
αἲ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμεῦ ἔπος! ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
δείδω, μὴ δή μοι θρασὺν Ἕκτορα δῖος 'Αχιλλεύς,
μοῦνον ἀποτμήξας πόλιος, πεδίονδε δίηται,
καὶ δή μιν καταπαύσῃ ἀγηνορίης ἀλεγεινῆς,
ἥ μιν ἔχεσκ'· ἐπεὶ οὔποτ' ἐνὶ πληθυῖ μένεν ἀνδρῶν,
ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων.
  Ὣς φαμένη μεγάροιο διέσσυτο, μαινάδι ἴση,
παλλομένη κραδίην· ἅμα δ' ἀμφίπολοι κίον αὐτῇ.
αὐτὰρ ἐπεὶ πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἷξεν ὅμιλον,
ἔστη παπτήνασ' ἐπὶ τείχεϊ· τὸν δ' ἐνόησεν
ἑλκόμενον πρόσθεν πόλιος· ταχέες δέ μιν ἵπποι
ἕλκον ἀκηδέστως κοίλας ἐπὶ νῆας 'Αχαιῶν.
τὴν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν·
ἤριπε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν.
τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα,
ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τ' ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην,
κρήδεμνόν θ', ὅ ῥά οἱ δῶκε χρυσέη 'Αφροδίτη,
ἤματι τῷ, ὅτε μιν κορυθαίολος ἠγάγεθ' Ἕκτωρ
ἐκ δόμου 'Ηετίωνος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα.
ἀμφὶ δέ μιν γαλόῳ τε καὶ εἰνατέρες ἅλις ἔσταν,
αἵ ἑ μετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι.
ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
ἀμβλήδην γοόωσα, μετὰ Τρωῇσιν ἔειπεν·
  Ἕκτορ, ἐγὼ δύστηνος! ἰῇ ἄρα γεινόμεθ' αἴσῃ
ἀμφότεροι, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμου κατὰ δῶμα,
αὐτὰρ ἐγὼ Θήβῃσιν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ,

Digitized by Google

δύςμορος αἰνόμορον· ὡς μὴ ὤφελλε τεκέσθαι!
νῦν δὲ σὺ μὲν Ἀΐδαο δόμους, ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
ἔρχεαι, αὐτὰρ ἐμὲ στυγερῷ ἐνὶ πένθεϊ λείπεις
χήρην ἐν μεγάροισι· πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὔτως,
ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε, δυςάμμοροι· οὔτε σὺ τούτῳ
ἔσσεαι, Ἕκτορ, ὄνειαρ, ἐπεὶ θάνες, οὔτε σοὶ οὗτος.
ἤν γὰρ δὴ πόλεμόν γε φύγῃ πολύδακρυν Ἀχαιῶν,
αἰεί τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κήδε' ὀπίσσω
ἔσσοντ'· ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας.
ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησιν·
πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.
δευόμενος δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς πατρὸς ἑταίρους,
ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος·
τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχεν,
χείλεα μέν τ' ἐδίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνεν.
τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξεν,
χερσὶν πεπληγὼς καὶ ὀνειδείοισιν ἐνίσσων·
ἔῤῥ' οὕτως· οὐ σός γε πατὴρ μεταδαίνυται ἡμῖν.
δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς μητέρα χήρην,
Ἀστυάναξ, ὃς πρὶν ἑοῦ ἐπὶ γούνασι πατρὸς
μυελὸν οἶον ἔδεσκε, καὶ οἰῶν πίονα δημόν·
αὐτὰρ ὅθ' ὕπνος ἕλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύων,
εὕδεσκ' ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης,
εὐνῇ ἔνι μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ·
νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθησι, φίλου ἀπὸ πατρὸς ἁμαρτών,
Ἀστυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπίκλησιν καλέουσιν·
οἶος γάρ σφιν ἔρυσο πύλας καὶ τείχεα μακρά.
νῦν δέ σε μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι, νόσφι τοκήων,
αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεί κε κύνες κορέσωνται,
γυμνόν· ἀτάρ τοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται,
λεπτά τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν.
ἀλλ' ἤτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ,
οὐδὲν σοίγ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς,
ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι.

Digitized by Google

Digitized by Google

ΙΛΙΑΔΟΣ Ψ.

Ἆθλα ἐπὶ Πατρόκλῳ.

Ὡς οἱ μὲν στενάχοντο κατὰ πτόλιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο,
οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἴα ἀποσκίδνασθαι Ἀχιλλεύς,
ἀλλ' ὅγε οἷς ἑτάροισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα·
Μυρμιδόνες ταχύπωλοι, ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι,
μὴ δή πω ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους
ἀλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἅρμασιν ἆσσον ἰόντες,
Πάτροκλον κλαίωμεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
αὐτὰρ ἐπεί κ' ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο,
ἵππους λυσάμενοι δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ᾤμωξαν ἀολλέες· ἦρχε δ' Ἀχιλλεύς.
οἱ δὲ τρὶς περὶ νεκρὸν ἐΰτριχας ἤλασαν ἵππους,
μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι Θέτις γόου ἵμερον ὦρσεν.
δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν
δάκρυσι· τοῖον γὰρ πόθεον μήστωρα φόβοιο.
τοῖσι δὲ Πηλείδης ἁδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου·
Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν.
πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην,
Ἕκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι,

Digitized by Google

δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσειν
Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθείς.
Ἦ ῥα, καὶ Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα,
πρηνέα πὰρ λεχέεσσι Μενοιτιάδαο τανύσσας
ἐν κονίῃς. οἱ δ' ἔντε' ἀφωπλίζοντο ἕκαστυς
χάλκεα, μαρμαίροντα, λύον δ' ὑψηχέας ἵππους·
κὰδ δ' ἶζον παρὰ νηῒ ποδώκεος Αἰακίδαο,
μυρίοι· αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ·
πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ,
σφαζόμενοι, πολλοὶ δ' ὄϊες καὶ μηκάδες αἶγες·
πολλοὶ δ' ἀργιόδοντες ὕες, θαλέθοντες ἀλοιφῇ,
εὑόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο·
πάντῃ δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔῤῥεεν αἷμα.
Αὐτὰρ τόνγε ἄνακτα ποδώκεα Πηλείωνα
εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον βασιλῆες Ἀχαιῶν,
σπουδῇ παρπεπιθόντες, ἑταίρου χωόμενον κῆρ.
οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Ἀγαμέμνονος ἶξον ἰόντες,
αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσαν,
ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν· εἰ πεπίθοιεν
Πηλείδην, λούσασθαι ἄπο βρότον αἱματόεντα.
αὐτὰρ ὅγ' ἠρνεῖτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὅρκον ὄμοσσεν·
Οὐ μὰ Ζῆν', ὅςτις τε θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος,
οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἆσσον ἱκέσθαι,
πρίν γ' ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρί, σῆμά τε χεῦαι,
κείρασθαί τε κόμην· ἐπεὶ οὔ μ' ἔτι δεύτερον ὧδε
ἵξετ' ἄχος κραδίην, ὄφρα ζωοῖσι μετείω.
ἀλλ' ἤτοι νῦν μὲν στυγερῇ πειθώμεθα δαιτί·
ἠῶθεν δ' ὄτρυνον, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
ὕλην τ' ἀξέμεναι, παρά τε σχεῖν, ὡς ἐπιεικὲς
νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα·
ὄφρ' ἤτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγῃ ἀκάματον πῦρ
θᾶσσον ἀπ' ὀφθαλμῶν, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο.
ἐσσυμένως δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσσαντες ἕκαστοι
δαίνυντ' οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης.

Digitized by Google

αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος.
  Πηλείδης δ' ἐπὶ θινὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
κεῖτο βυρυστενάχων, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον·
εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
νήδυμος ἀμφιχυθείς· μάλα γὰρ κάμε φαίδιμα γυῖα
Ἕκτορ' ἐπαΐσσων προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν.
ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Πατροκλῆος δειλοῖο,
πάντ' αὐτῷ, μέγεθός τε καὶ ὄμματα κάλ', εἰκυῖα,
καὶ φωνήν, καὶ τοῖα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο·
στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
  Εὕδεις, αὐτὰρ ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ;
οὐ μέν μευ ζώοντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος·
θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Ἀΐδαο περήσω,
τῆλέ με εἴργουσι ψυχαί, εἴδωλα καμόντων,
οὐδέ μέ πω μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἐῶσιν·
ἀλλ' αὔτως ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλὲς Ἄϊδος δῶ.
καί μοι δὸς τὴν χεῖρ', ὀλοφύρομαι· οὐ γὰρ ἔτ' αὖτις
νίσομαι ἐξ Ἀΐδαο, ἐπήν με πυρὸς λελάχητε.
οὐ μὲν γὰρ ζωοί γε φίλων ἀπάνευθεν ἑταίρων
βουλὰς ἑζόμενοι βουλεύσομεν· ἀλλ' ἐμὲ μὲν Κὴρ
ἀμφέχανε στυγερή, ἥπερ λάχε γεινόμενόν περ·
καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
τείχει ὕπο Τρώων εὐηγενέων ἀπολέσθαι.
ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι, αἴ κε πίθηαι.
μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀστέ', Ἀχιλλεῦ,
ἀλλ' ὁμοῦ, ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν,
εὖτέ με τυτθὸν ἐόντα Μενοίτιος ἐξ Ὀπόεντος
ἤγαγεν ὑμέτερόνδ' ἀνδροκτασίης ὕπο λυγρῆς,
ἤματι τῷ, ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος,
νήπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς·
ἔνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἱππότα Πηλεύς,
ἔτραφέ τ' ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνεν·

ὣς δὲ καὶ ὀστέα νῶϊν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι,
χρύσεος ἀμφιφορεύς, τόν τοι πόρε πότνια μήτηρ.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προςέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
τίπτε μοι, ἠθείη κεφαλή, δεῦρ' εἰλήλουθας,
καί μοι ταῦτα ἕκαστ' ἐπιτέλλεαι; αὐτὰρ ἐγώ τοι
πάντα μάλ' ἐκτελέω, καὶ πείσομαι, ὡς σὺ κελεύεις.
ἀλλά μοι ἆσσον στῆθι· μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντε
ἀλλήλους, ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο.
Ὣς ἄρα φωνήσας ὠρέξατο χερσὶ φίλῃσιν,
οὐδ' ἔλαβε· ψυχὴ δὲ κατὰ χθονός, ἠΰτε καπνός,
ᾤχετο τετριγυῖα. ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
χερσί τε συμπλατάγησεν, ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπεν·
Ὢ πόποι, ἦ ῥά τίς ἐστι καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν
ψυχὴ καὶ εἴδωλον· ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν.
παννυχίη γάρ μοι Πατροκλῆος δειλοῖο
ψυχὴ ἐφεστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε,
καί μοι ἕκαστ' ἐπέτελλεν· ἔϊκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ.
Ὣς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο·
μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠὼς
ἀμφὶ νέκυν ἐλεεινόν. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
οὐρῆάς τ' ὤτρυνε καὶ ἀνέρας, ἀξέμεν ὕλην,
πάντοθεν ἐκ κλισιῶν· ἐπὶ δ' ἀνὴρ ἐσθλὸς ὀρώρει,
Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.
οἱ δ' ἴσαν, ὑλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες,
σειράς τ' εὐπλέκτους· πρὸ δ' ἄρ' οὐρῆες κίον αὐτῶν·
πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε, δόχμιά τ' ἦλθον.
ἀλλ' ὅτε δὴ κνημοὺς προςέβαν πολυπίδακος Ἴδης,
αὐτίκ' ἄρα δρῦς ὑψικόμους ταναήκεϊ χαλκῷ
τάμνον ἐπειγόμενοι· ταὶ δὲ μεγάλα κτυπέουσαι
πίπτον· τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοί,
ἔκδεον ἡμιόνων· ταὶ δὲ χθόνα ποσσὶ δατεῦντο,
ἐλδόμεναι πεδίοιο, διὰ ῥωπήϊα πυκνά.

Digitized by Google

κὰδ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς βάλλον ἐπισχερώ, ἔνθ' ἄρ' Ἀχιλλεὺς
φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἠρίον, ἠδὲ οἷ αὐτῷ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντῃ παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην,
εἵατ' ἄρ' αὖθι μένοντες ἀολλέες. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
αὐτίκα Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι κέλευσεν,
χαλκὸν ζώννυσθαι, ζεῦξαι δ' ὑπ' ὄχεσφιν ἕκαστον
ἵππους· οἱ δ' ὤρνυντο, καὶ ἐν τεύχεσσιν ἔδυνον.
ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἡνίοχοί τε·
πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν
μυρίοι· ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πάτροκλον ἑταῖροι.
θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον, ἃς ἐπέβαλλον
κειρόμενοι· ὄπιθεν δὲ κάρη ἔχε δῖος Ἀχιλλεύς,
ἀχνύμενος· ἕταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπ' Ἄϊδοσδε.
Οἱ δ' ὅτε χῶρον ἵκανον, ὅθι σφίσι πέφραδ' Ἀχιλλεύς,
κάτθεσαν, αἶψα δέ οἱ μενοεικέα νήεον ὕλην.
ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
στὰς ἀπάνευθε πυρῆς, ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην,
τήν ῥα Σπερχειῷ ποταμῷ τρέφε τηλεθόωσαν·
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον·
Σπερχεί', ἄλλως σοίγε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεύς,
κεῖσέ με νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
σοί τε κόμην κερέειν, ῥέξειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην·
πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱερεύσειν
ἐς πηγάς, ὅθι τοι τέμενος βωμός τε θυήεις.
ὣς ἠρᾶθ' ὁ γέρων, σὺ δέ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσσας.
νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Πατρόκλῳ ἥρωϊ κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι.
Ὣς εἰπὼν ἐν χερσὶ κόμην ἑτάροιο φίλοιο
θῆκεν· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο.
καί νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος Ἠελίοιο,
εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αἶψ' Ἀγαμέμνονι εἶπε παραστάς·
Ἀτρείδη — σοὶ γάρ τε μάλιστά γε λαὸς Ἀχαιῶν
πείσονται μύθοισι — γόοιο μὲν ἔστι καὶ ἆσαι.
νῦν δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι

ὅπλεσθαι· τάδε δ' ἀμφιπονησόμεθ', οἷσι μάλιστα
κήδεός ἐστι νέκυς· παρὰ δ' οἱ ταγοὶ ἄμμι μενόντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
αὐτίκα λαὸν μὲν σκέδασεν κατὰ νῆας ἐΐσας·
κηδεμόνες δὲ παρ' αὖθι μένον, καὶ νήεον ὕλην
ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα,
ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἀχνύμενοι κῆρ.
πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς
πρόσθε πυρῆς ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον· ἐκ δ' ἄρα πάντων
δημὸν ἑλών, ἐκάλυψε νέκυν μεγάθυμος Ἀχιλλεὺς
ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, περὶ δὲ δρατὰ σώματα νήει·
ἐν δ' ἐτίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας,
πρὸς λέχεα κλίνων· πίσυρας δ' ἐριαύχενας ἵππους
ἐσσυμένως ἐνέβαλλε πυρῇ, μεγάλα στεναχίζων.
ἐννέα τῷγε ἄνακτι τραπεζῆες κύνες ἦσαν·
καὶ μὲν τῶν ἐνέβαλλε πυρῇ δύο δειροτομήσας·
δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλούς,
χαλκῷ δηϊόων· κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα·
ἐν δὲ πυρὸς μένος ἧκε σιδήρεον, ὄφρα νέμοιτο.
ᾤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον·
 Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν!
πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην.
δώδεκα μὲν Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλούς,
τοὺς ἅμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθίει· Ἕκτορα δ' οὔτι
δώσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν.
 Ὣς φάτ' ἀπειλήσας· τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπένοντο·
ἀλλὰ κύνας μὲν ἄλαλκε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
ἤματα καὶ νύκτας· ῥοδόεντι δὲ χρῖεν ἐλαίῳ,
ἀμβροσίῳ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων.
τῷ δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων
οὐρανόθεν πεδίονδε, κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα,
ὅσσον ἐπεῖχε νέκυς· μὴ πρὶν μένος Ἠελίοιο
σκήλει' ἀμφὶ περὶ χρόα ἴνεσιν ἠδὲ μέλεσσιν.

Digitized by Google

ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
στὰς ἀπάνευθε πυρῆς, δοιοῖς ἠρᾶτ' Ἀνέμοισιν,
Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ, καὶ ὑπέσχετο ἱερὰ καλά·
πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ, λιτάνευεν
ἐλθέμεν, ὄφρα τάχιστα πυρὶ φλεγεθοίατο νεκροί,
ὕλη τε σεύαιτο καήμεναι. ὠκέα δ' Ἶρις
ἀράων ἀΐουσα μετάγγελος ἦλθ' Ἀνέμοισιν.
οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυσαέος ἀθρόοι ἔνδον
εἰλαπίνην δαίνυντο· θέουσα δὲ Ἶρις ἐπέστη
βηλῷ ἔπι λιθέῳ. τοὶ δ' ὡς ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
πάντες ἀνήϊξαν, κάλεόν τέ μιν εἰς ἓ ἕκαστος·
ἡ δ' αὖθ' ἕζεσθαι μὲν ἀνήνατο, εἶπε δὲ μῦθον·
  Οὐχ ἕδος· εἶμι γὰρ αὖτις ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥέεθρα,
Αἰθιόπων ἐς γαῖαν, ὅθι ῥέζουσ' ἑκατόμβας
ἀθανάτοις, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν.
ἀλλ' Ἀχιλεὺς Βορέην ἠδὲ Ζέφυρον κελαδεινὸν
ἐλθεῖν ἀρᾶται, καὶ ὑπίσχεται ἱερα καλά,
ὄφρα πυρὴν ὄρσητε καήμεναι, ᾗ ἔνι κεῖται
Πάτροκλος, τὸν πάντες ἀναστενάχουσιν Ἀχαιοί.
  Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπεβήσετο· τοὶ δ' ὀρέοντο
ἠχῇ θεσπεσίῃ, νέφεα κλονέοντε πάροιθεν.
αἶψα δὲ πόντον ἵκανον ἀήμεναι· ὦρτο δὲ κῦμα
πνοιῇ ὕπο λιγυρῇ· Τροίην δ' ἐρίβωλον ἱκέσθην,
ἐν δὲ πυρῇ πεσέτην, μέγα δ' ἴαχε θεσπιδαὲς πῦρ.
παννύχιοι δ' ἄρα τοίγε πυρῆς ἄμυδις φλόγ' ἔβαλλον,
φυσῶντες λιγέως· ὁ δὲ πάννυχος ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
χρυσέου ἐκ κρητῆρος, ἑλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
οἶνον ἀφυσσάμενος χαμάδις χέε, δεῦε δὲ γαῖαν,
ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλῆος δειλοῖο.
ὡς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς ὀδύρεται ὀστέα καίων,
νυμφίου, ὅστε θανὼν δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας·
ὣς Ἀχιλεὺς ἑτάροιο ὀδύρετο ὀστέα καίων,
ἑρπύζων παρὰ πυρκαϊήν, ἀδινὰ στεναχίζων.
  Ἦμος δ' Ἑωσφόρος εἶσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν,

Digitized by Google

τῆμος πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο, παύσατο δὲ φλόξ.
οἱ δ' Ἄνεμοι πάλιν αὖτις ἔβαν οἶκόνδε νέεσθαι,
Θρηΐκιον κατὰ πόντον· ὁ δ' ἔστενεν, οἴδματι θύων.
Πηλείδης δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἑτέρωσε λιασθεὶς,
κλίνθη κεκμηώς, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄρουσεν.
οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρείωνα ἀολλέες ἠγερέθοντο,
τῶν μιν ἐπερχομένων ὅμαδος καὶ δοῦπος ἔγειρεν.
ἕζετο δ' ὀρθωθείς, καί σφεας πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἀτρείδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσατ' αἴθοπι οἴνῳ
πᾶσαν, ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
ὀστέα Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο λέγωμεν,
εὖ διαγιγνώσκοντες· ἀριφραδέα δὲ τέτυκται—
ἐν μέσσῃ γὰρ ἔκειτο πυρῇ, τοὶ δ' ἄλλοι ἄνευθεν
ἐσχατιῇ καίοντ' ἐπιμίξ, ἵπποι τε καὶ ἄνδρες—
καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσέῃ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ
θείομεν, εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼν Ἄϊδι κεύθωμαι.
τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα,
ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον· ἔπειτα δὲ καὶ τὸν Ἀχαιοὶ
εὐρύν θ' ὑψηλόν τε τιθήμεναι, οἵ κεν ἐμεῖο
δεύτεροι ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι λίπησθε.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπίθοντο ποδώκεϊ Πηλείωνι.
πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ,
ὅσσον ἐπὶ φλὸξ ἦλθε, βαθεῖα δὲ κάππεσε τέφρη·
κλαίοντες δ' ἑτάροιο ἐνηέος ὀστέα λευκὰ
ἄλλεγον ἐς χρυσέην φιάλην καὶ δίπλακα δημόν·
ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες, ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν·
τορνώσαντο δὲ σῆμα, θεμείλιά τε προβάλοντο
ἀμφὶ πυρήν· εἶθαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν.
χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, καὶ ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα·
νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα, λέβητάς τε τρίποδάς τε,
ἵππους θ' ἡμιόνους τε, βοῶν τ' ἴφθιμα κάρηνα,
ἠδὲ γυναῖκας ἐϋζώνους, πολιόν τε σίδηρον.
Ἱππεῦσιν μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγλά' ἄεθλα

Digitized by Google

θῆκε γυναῖκα ἄγεσθαι, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαν,
καὶ τρίποδ' ὠτώεντα δυωκαιεικοσίμετρον,
τῷ πρώτῳ· ἀτὰρ αὖ τῷ δευτέρῳ ἵππον ἔθηκεν
ἑξέτε', ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν·
αὐτὰρ τῷ τριτάτῳ ἄπυρον κατέθηκε λέβητα,
καλόν, τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, λευκὸν ἔτ' αὔτως·
τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε δύω χρυσοῖο τάλαντα·
πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκεν.
στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Ἀτρεΐδη τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
ἱππῆας τάδ' ἄεθλα δεδεγμέναι κεῖτ' ἐν ἀγῶνι.
εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν Ἀχαιοί,
ἦ τ' ἂν ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν κλισίηνδε φεροίμην.
ἴστε γάρ, ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι·
ἀθάνατοί τε γάρ εἰσι· Ποσειδάων δ' ἔπορ' αὐτοὺς
πατρὶ ἐμῷ Πηλῆϊ, ὁ δ' αὖτ' ἐμοὶ ἐγγυάλιξεν.
ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ μενέω, καὶ μώνυχες ἵπποι·
τοίου γὰρ κλέος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἡνιόχοιο,
ἠπίου, ὅ σφωϊν μάλα πολλάκις ὑγρὸν ἔλαιον
χαιτάων κατέχευε, λοέσσας ὕδατι λευκῷ.
τὸν τώγ' ἑσταότες πενθείετον, οὔδεϊ δέ σφιν
χαῖται ἐρηρέδαται, τὼ δ' ἕστατον ἀχνυμένω κῆρ.
ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατόν, ὅστις Ἀχαιῶν
ἵπποισίν τε πέποιθε καὶ ἅρμασι κολλητοῖσιν.
Ὣς φάτο Πηλεΐδης· ταχέες δ' ἱππῆες ἄγερθεν.
ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Εὔμηλος,
Ἀδμήτου φίλος υἱός, ὃς ἱπποσύνῃ ἐκέκαστο·
τῷ δ' ἐπὶ Τυδεΐδης ὦρτο κρατερὸς Διομήδης,
ἵππους δὲ Τρωοὺς ὕπαγε ζυγόν, οὕς ποτ' ἀπηύρα
Αἰνείαν, ἀτὰρ αὐτὸν ὑπεξεσάωσεν Ἀπόλλων.
τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης ὦρτο ξανθὸς Μενέλαος
Διογενής, ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ὠκέας ἵππους,
Αἴθην τὴν Ἀγαμεμνονέην, τὸν ἑόν τε Πόδαργον·
τὴν Ἀγαμέμνονι δῶκ' Ἀγχισιάδης Ἐχέπωλος

Digitized by Google

Ζεὺς ἄφενος, ναῖεν δ' ὅγ' ἐν εὐρυχόρῳ Σικυῶνι·
τὴν ὅγ' ὑπὸ ζυγὸν ἦγε, μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν.
Ἀντίλοχος δὲ τέταρτος ἐΰτριχας ὡπλίσαθ' ἵππους,
Νέστορος ἀγλαὸς υἱός, ὑπερθύμοιο ἄνακτος
τοῦ Νηληϊάδαο· Πυλοιγενέες δέ οἱ ἵπποι
ὠκύποδες φέρον ἅρμα. πατὴρ δέ οἱ ἄγχι παραστὰς
μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων, νοέοντι καὶ αὐτῷ·
Ἀντίλοχ', ἦτοι μέν σε, νέον περ ἐόντ', ἐφίλησαν
Ζεύς τε Ποσειδάων τε, καὶ ἱπποσύνας ἐδίδαξαν
παντοίας· τῷ καί σε διδασκέμεν οὔτι μάλα χρεώ.
οἶσθα γὰρ εὖ περὶ τέρμαθ' ἑλισσέμεν· ἀλλά τοι ἵπποι
βάρδιστοι θείειν· τῷ τ' οἴω λοίγι' ἔσεσθαι.
τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι, οὐδὲ μὲν αὐτοὶ
πλείονα ἴσασιν σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι.
ἀλλ' ἄγε δὴ σύ, φίλος, μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ
παντοίην, ἵνα μή σε παρεκπροφύγῃσιν ἄεθλα.
μήτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων, ἠὲ βίηφιν·
μήτι δ' αὖτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
νῆα θοὴν ἰθύνει, ἐρεχθομένην ἀνέμοισιν·
μήτι δ' ἡνίοχος περιγίγνεται ἡνιόχοιο.
ἀλλ' ὃς μέν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασιν οἷσι πεποιθὼς,
ἀφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἑλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
ἵπποι δὲ πλανόωνται ἀνὰ δρόμον, οὐδὲ κατίσχει·
ὃς δέ κε κέρδεα εἰδῇ, ἐλαύνων ἥσσονας ἵππους,
αἰεὶ τέρμ' ὁρόων, στρέφει ἐγγύθεν, οὐδέ ἑ λήθει,
ὅππως τοπρῶτον τανύσῃ βοέοισιν ἱμᾶσιν·
ἀλλ' ἔχει ἀσφαλέως, καὶ τὸν προὔχοντα δοκεύει.
σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδές, οὐδέ σε λήσει.
ἕστηκε ξύλον αὖον, ὅσον τ' ὄργυι', ὑπὲρ αἴης,
ἢ δρυὸς ἢ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ·
λᾶε δὲ τοῦ ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκὼ,
ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ· λεῖος δ' ἱππόδρομος ἀμφίς·
ἤ τευ σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνηῶτος,
ἢ τόγε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων,
καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
τῷ σὺ μάλ' ἐγχρίμψας ἐλάαν σχεδὸν ἅρμα καὶ ἵππους

αὐτὸς δὲ κλινθῆναι ἐϋπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ,
ἦκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖϊν· ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον
κένσαι ὁμοκλήσας, εἶξαί τέ οἱ ἡνία χερσίν.
ἐν νύσσῃ δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω,
ὡς ἄν τοι πλίμνῃ γε δοάσσεται ἄκρον ἱκέσθαι
κύκλου ποιητοῖο· λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν,
μήπως ἵππους τε τρώσῃς, κατά θ' ἅρματα ἄξῃς·
χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχείη δὲ σοὶ αὐτῷ
ἔσσεται. ἀλλά, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι.
εἰ γάρ κ' ἐν νύσσῃ γε παρὲξ ἐλάσῃσθα διώκων,
οὐκ ἔσθ', ὅς κέ σ' ἕλῃσι μετάλμενος, οὐδὲ παρέλθῃ·
οὐδ' εἴ κεν μετόπισθεν Ἀρείονα δῖον ἐλαύνοι,
Ἀδρήστου ταχὺν ἵππον, ὃς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν,
ἢ τοὺς Λαομέδοντος, οἳ ἐνθάδε γ' ἔτραφεν ἐσθλοί.
Ὣς εἰπὼν Νέστωρ Νηλήϊος ἂψ ἐνὶ χώρῃ
ἕζετ', ἐπεὶ ᾧ παιδὶ ἑκάστου πείρατ' ἔειπεν.
Μηριόνης δ' ἄρα πέμπτος ἐΰτριχας ὡπλίσαθ' ἵππους.
ἂν δ' ἔβαν ἐς δίφρους, ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο·
πάλλ' Ἀχιλεύς, ἐκ δὲ κλῆρος θόρε Νεστορίδαο
Ἀντιλόχου· μετὰ τὸν δ' ἔλαχε κρείων Εὔμηλος·
τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος·
τῷ δ' ἐπὶ Μηριόνης λάχ' ἐλαυνέμεν· ὕστατος αὖτε
Τυδείδης, ὄχ' ἄριστος ἐών, λάχ' ἐλαυνέμεν ἵππους.
στὰν δὲ μεταστοιχί· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς,
τηλόθεν ἐν λείῳ πεδίῳ· παρὰ δὲ σκοπὸν εἷσεν
ἀντίθεον Φοίνικα, ὀπάονα πατρὸς ἑοῖο,
ὡς μεμνέῳτο δρόμου, καὶ ἀληθείην ἀποείποι.
Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποιϊν μάστιγας ἄειραν,
πέπληγόν θ' ἱμᾶσιν, ὁμόκλησάν τ' ἐπέεσσιν,
ἐσσυμένως· οἱ δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο,
νόσφι νεῶν, ταχέως· ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίη
ἵστατ' ἀειρομένη, ὥστε νέφος ἠὲ θύελλα·
χαῖται δ' ἐῤῥώοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο.
ἅρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πίλνατο πουλυβοτείρῃ,
ἄλλοτε δ' ἀΐξασκε μετήορα· τοὶ δ' ἐλατῆρες
ἕστασαν ἐν δίφροισι· πατασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου,

Digitized by Google

νίκης ἱεμένων· κέκλοντο δὲ οἷσιν ἕκαστος
ἵπποις, οἱ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο.
'Αλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι
ἂψ ἐφ' ἁλὸς πολιῆς, τότε δὴ ἀρετή γε ἑκάστου
φαίνετ', ἄφαρ δ' ἵπποισι τάθη δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα
αἱ Φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι.
τὰς δὲ μετ' ἐξέφερον Διομήδεος ἄρσενες ἵπποι,
Τρώϊοι· οὐδέ τι πολλὸν ἄνευθ' ἔσαν, ἀλλὰ μάλ' ἐγγύς
αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιβησομένοισιν ἐΐκτην,
πνοιῇ δ' Εὐμήλοιο μετάφρενον εὐρέε τ' ὤμω
θέρμετ'· ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντε πετέσθην.
καί νύ κεν ἢ παρέλασσ', ἢ ἀμφήριστον ἔθηκεν,
εἰ μὴ Τυδέος υἷϊ κοτέσσατο Φοῖβος 'Απόλλων
ὅς ῥά οἱ ἐκ χειρῶν ἔβαλεν μάστιγα φαεινήν.
τοῖο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωομένοιο,
οὕνεκα τὰς μὲν ὅρα ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἰοῦσας,
οἱ δέ οἱ ἐβλάφθησαν, ἄνευ κέντροιο θέοντες.
οὐδ' ἄρ' 'Αθηναίην ἐλεφηράμενος λάθ' 'Απόλλων
Τυδείδην, μάλα δ' ὦκα μετέσσυτο ποιμένα λαῶν·
δῶκε δέ οἱ μάστιγα, μένος δ' ἵπποισιν ἐνῆκεν.
ἡ δὲ μετ' 'Αδμήτου υἱὸν κοτέουσ' ἐβεβήκει,
ἵππειον δέ οἱ ἦξε θεὰ ζυγόν· αἱ δέ οἱ ἵπποι
ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη.
αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη,
ἀγκῶνάς τε περιδρύφθη, στόμα τε ῥῖνάς τε·
θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι· τὼ δέ οἱ ὄσσε
δακρυόφι πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή·
Τυδείδης δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους,
πολλὸν τῶν ἄλλων ἐξάλμενος· ἐν γὰρ 'Αθήνη
ἵπποις ἧκε μένος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκεν.
τῷ δ' ἄρ' ἐπ' 'Ατρείδης εἶχε ξανθὸς Μενέλαος.
'Αντίλοχος δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἑοῖο·
"Εμβητον, καὶ σφῶϊ τιταίνετον ὅττι τάχιστα!
ἤτοι μὲν κείνοισιν ἐριζέμεν οὔτι κελεύω,
Τυδείδεω ἵπποισι δαΐφρονος, οἷσιν 'Αθήνη
νῦν ὤρεξε τάχος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκεν.

Digitized by Google

ἵππους δ' Ἀτρεΐδαο κιχάνετε, μηδὲ λίπησθον,
καρπαλίμως, μὴ σφῶϊν ἐλεγχείην καταχεύῃ
Αἴθη, θῆλυς ἐοῦσα· τίη λείπεσθε, φέριστοι;
ὧδε γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται·
οὐ σφῶϊν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ποιμένι λαῶν
ἔσσεται, αὐτίκα δ' ὔμμε κατακτενεῖ ὀξέϊ χαλκῷ,
αἴ κ' ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον·
ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον, καὶ σπεύδετον ὅττι τάχιστα.
ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ἠδὲ νοήσω,
στεινωπῷ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι, οὐδέ με λήσει.
  Ὣς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
μᾶλλον ἐπεδραμέτην ὀλίγον χρόνον· αἶψα δ' ἔπειτα
στεῖνος ὁδοῦ κοίλης ἴδεν Ἀντίλοχος μενεχάρμης·
ῥωχμὸς ἔην γαίης, ᾗ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ
ἐξέῤῥηξεν ὁδοῖο, βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα·
τῇ ῥ' εἶχεν Μενέλαος, ἁματροχιὰς ἀλεείνων.
Ἀντίλοχος δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους
ἐκτὸς ὁδοῦ, ὀλίγον δὲ παρακλίνας ἐδίωκεν.
Ἀτρείδης δ' ἔδδεισε, καὶ Ἀντιλόχῳ ἐγεγώνει·
  Ἀντίλοχ', ἀφραδέως ἱππάζεαι· ἀλλ' ἄνεχ' ἵππους!
στεινωπὸς γὰρ ὁδός, τάχα δ' εὐρυτέρῃ παρελάσσεις·
μήπως ἀμφοτέρους δηλήσεαι, ἅρματι κύρσας.
  Ὣς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυνεν,
κέντρῳ ἐπισπέρχων, ὡς οὐκ ἀΐοντι ἐοικώς.
ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα κατωμαδίοιο πέλονται,
ὅντ' αἰζηὸς ἀφῆκεν ἀνήρ, πειρώμενος ἥβης,
τόσσον ἐπεδραμέτην· αἱ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω
Ἀτρείδεω· αὐτὸς γὰρ ἑκὼν μεθέηκεν ἐλαύνειν,
μήπως συγκύρσειαν ὁδῷ ἔνι μώνυχες ἵπποι,
δίφρους τ' ἀνστρέψειαν ἐϋπλεκέας, κατὰ δ' αὐτοὶ
ἐν κονίῃσι πέσοιεν, ἐπειγόμενοι περὶ νίκης.
τὸν καὶ νεικείων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
  Ἀντίλοχ', οὔτις σεῖο βροτῶν ὀλοώτερος ἄλλος!
ἔῤῥ'· ἐπεὶ οὔ σ' ἔτυμόν γε φάμεν πεπνῦσθαι Ἀχαιοί.

Digitized by Google

μή μοι ἐρυκεσθον, μηδ' ἕστατον ἀχνυμένω κῆρ.
φθήσονται τούτοισι πόδες καὶ γοῦνα καμόντα,
ἢ ὑμῖν· ἄμφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
μᾶλλον ἐπεδραμέτην, τάχα δέ σφισιν ἄγχι γένοντο.
Ἀργεῖοι δ' ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσορόωντο
ἵππους· τοὶ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο.
πρῶτος δ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἐφράσαθ' ἵππους·
ἧστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ.
τοῖο δ', ἄνευθεν ἐόντος, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας
ἔγνω· φράσσατο δ' ἵππον ἀριπρεπέα προὔχοντα,
ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοῖνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ
λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον, ἠΰτε μήνη.
στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
οἶος ἐγὼν ἵππους αὐγάζομαι, ἦε καὶ ὑμεῖς;
ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι,
ἄλλος δ' ἡνίοχος ἰνδάλλεται· αἱ δέ που αὐτοῦ
ἔβλαβεν ἐν πεδίῳ, αἳ κεῖσέ γε φέρτεραι ἦσαν.
ἤτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλούσας,
νῦν δ' οὔπη δύναμαι ἰδέειν· πάντη δέ μοι ὄσσε
Τρωϊκὸν ἂμ πεδίον παπταίνετον εἰσορόωντι.
ἦε τὸν ἡνίοχον φύγον ἡνία, οὐδὲ δυνάσθη
εὖ σχεθέειν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἑλίξας·
ἔνθα μιν ἐκπεσέειν ὀΐω, σύν θ' ἅρματα ἆξαι·
αἱ δ' ἐξηρώησαν, ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμόν.
ἀλλὰ ἴδεσθε καὶ ὔμμες ἀνασταδόν· οὐ γὰρ ἔγωγε
εὖ διαγιγνώσκω· δοκέει δέ μοι ἔμμεναι ἀνὴρ
Αἰτωλὸς γενεήν, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἀνάσσει,
Τυδέος ἱπποδάμου υἱός, κρατερὸς Διομήδης.
Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένισπεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας·
Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι; αἱ δέ τ' ἄνευθεν
ἵπποι ἀερσίποδες πολέος πεδίοιο δίενται.
οὔτε νεώτατός ἐσσι μετ' Ἀργείοισι τοσοῦτον,
οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκ δέρκεται ὄσσε·
ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι. οὐδέ τί σε χρὴ

Digitized by Google

λαβραγόρην ἔμεναι· πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι.
ἵπποι δ' αὐταὶ ἔασι παροίτεραι, αἳ τοπάρος περ,
Εὐμήλου, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὔληρα βέβηκεν.
Τὸν δὲ χολωσάμενος Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα
Αἶαν, νείκει ἄριστε, κακοφραδές! ἄλλα τε πάντα
δεύεαι Ἀργείων· ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
δεῦρό νυν, ἢ τρίποδος περιδώμεθον ἠὲ λέβητος·
ἵστορα δ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω,
ὁππότεραι πρόσθ' ἵπποι· ἵνα γνοίης ἀποτίνων.
Ὣς ἔφατ'· ὤρνυτο δ' αὐτίκ' Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
χωόμενος, χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν.
καί νύ κε δὴ προτέρω ἔτ' ἔρις γένετ' ἀμφοτέροισιν,
εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ φάτο μῦθον·
Μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσσιν,
Αἶαν, Ἰδομενεῦ τε, κακοῖς· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν.
καὶ δ' ἄλλῳ νεμεσᾶτον, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.
ἀλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσοράασθε
ἵππους· οἱ δὲ τάχ' αὐτοὶ ἐπειγόμενοι περὶ νίκης
ἐνθάδ' ἐλεύσονται· τότε δὲ γνώσεσθε ἕκαστος
ἵππους Ἀργείων, οἳ δεύτεροι, οἵ τε πάροιθεν.
Ὣς φάτο· Τυδείδης δὲ μάλα σχεδὸν ἦλθε διώκων,
μάστι δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδόν· οἱ δέ οἱ ἵπποι
ὑψόσ' ἀειρέσθην ῥίμφα πρήσσοντε κέλευθον.
αἰεὶ δ' ἡνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον·
ἅρματα δέ, χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε,
ἵπποις ὠκυπόδεσσιν ἐπέτρεχον· οὐδέ τι πολλὴ
γίγνετ' ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ κατόπισθεν
ἐν λεπτῇ κονίῃ· τὼ δὲ σπεύδοντε πετέσθην.
στῆ δὲ μέσῳ ἐν ἀγῶνι· πολὺς δ' ἀνεκήκιεν ἱδρὼς
ἵππων, ἔκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμᾶζε.
αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος,
κλῖνε δ' ἄρα μάστιγα ποτὶ ζυγόν. οὐδὲ μάτησεν
ἴφθιμος Σθένελος, ἀλλ' ἐσσυμένως λάβ' ἄεθλον
δῶκε δ' ἄγειν ἑτάροισιν ὑπερθύμοισι γυναῖκα,

Digitized by Google

Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀντίλοχος Νηλήϊος ἤλασεν ἵππους,
κέρδεσιν, οὔτι τάχει γε, παραφθάμενος Μενέλαον·
ἀλλὰ καὶ ὣς Μενέλαος ἔχ' ἐγγύθεν ὠκέας ἵππους.
ὅσσον δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται, ὅς ῥά τ' ἄνακτα
ἕλκῃσιν πεδίοιο τιταινόμενος σὺν ὄχεσφιν·
τοῦ μέν τε ψαύουσιν ἐπισσώτρου τρίχες ἄκραι
οὐραῖαι· ὁ δέ τ' ἄγχι μάλα τρέχει, οὐδέ τι πολλὴ
χώρη μεσσηγύς, πολέος πεδίοιο θέοντος·
τόσσον δὴ Μενέλαος ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
λείπετ'· ἀτὰρ ταπρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο,
ἀλλά μιν αἶψα κίχανεν· ὀφέλλετο γὰρ μένος ἠΰ
ἵππου τῆς Ἀγαμεμνονέης, καλλίτριχος Αἴθης.
εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω γένετο δρόμος ἀμφοτέροισιν,
τῷ κέν μιν παρέλασσ', οὐδ' ἀμφήριστον ἔθηκεν.
αὐτὰρ Μηριόνης, θεράπων ἐῢς Ἰδομενῆος,
λείπετ' ἀγακλῆος Μενελάου δουρὸς ἐρωήν·
βάρδιστοι μὲν γάρ οἱ ἔσαν καλλίτριχες ἵπποι,
ἥκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν ἅρμ' ἐν ἀγῶνι.
υἱὸς δ' Ἀδμήτοιο πανύστατος ἤλυθεν ἄλλων,
ἕλκων ἅρματα καλά, ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους.
τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
στὰς δ' ἄρ' ἐν Ἀργείοις ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
Λοῖσθος ἀνὴρ ὤριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους·
ἀλλ' ἄγε δή οἱ δῶμεν ἀέθλιον, ὡς ἐπιεικές,
δεύτερ'· ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδέος υἱός.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον, ὡς ἐκέλευεν.
καί νύ κέ οἱ πόρεν ἵππον—ἐπῄνησαν γὰρ Ἀχαιοί—
εἰ μὴ ἄρ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
Πηλείδην Ἀχιλῆα δίκῃ ἠμείψατ' ἀναστάς·
Ὦ Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι, αἴ κε τελέσσῃς
τοῦτο ἔπος· μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον,
τὰ φρονέων, ὅτι οἱ βλάβεν ἅρματα καὶ ταχέ' ἵππω,
αὐτός τ' ἐσθλὸς ἐών· ἀλλ' ὤφελεν ἀθανάτοισιν
εὔχεσθαι· τό κεν οὔτι πανύστατος ἦλθε διώκων.

Digitized by Google

ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολύς, ἔστι δὲ χαλκός,
καὶ πρόβατ', εἰσὶ δέ τοι δμωαὶ καὶ μώνυχες ἵπποι·
τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μεῖζον ἄεθλον,
ἠὲ καὶ αὐτίκα νῦν, ἵνα σ' αἰνήσωσιν Ἀχαιοί.
τὴν δ' ἐγὼ οὐ δώσω· περὶ δ' αὐτῆς πειρηθήτω,
ἀνδρῶν ὅς κ' ἐθέλῃσιν ἐμοὶ χείρεσσι μάχεσθαι.
Ὣς φάτο· μείδησεν δὲ ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
χαίρων Ἀντιλόχῳ, ὅτι οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος·
καί μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἀντίλοχ', εἰ μὲν δή με κελεύεις οἴκοθεν ἄλλο
Εὐμήλῳ ἐπιδοῦναι, ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσσω.
δώσω οἱ θώρηκα, τὸν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων,
χάλκεον, ᾧ πέρι χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο
ἀμφιδεδίνηται· πολέος δέ οἱ ἄξιος ἔσται.
Ἦ ῥα, καὶ Αὐτομέδοντι φίλῳ ἐκέλευσεν ἑταίρῳ,
οἰσέμεναι κλισίηθεν· ὁ δ' ᾤχετο, καί οἱ ἔνεικεν.
[Εὐμήλῳ δ' ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.]
Τοῖσι δὲ καὶ Μενέλαος ἀνίστατο, θυμὸν ἀχεύων,
Ἀντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένος· ἐν δ' ἄρα κῆρυξ
χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε, σιωπῆσαί τ' ἐκέλευσεν
Ἀργείους· ὁ δ' ἔπειτα μετηύδα ἰσόθεος φώς·
Ἀντίλοχε, πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας!
ᾔσχυνας μὲν ἐμὴν ἀρετήν, βλάψας δέ μοι ἵππους,
τοὺς σοὺς πρόσθε βαλών, οἵ τοι πολὺ χείρονες ἦσαν.
ἀλλ' ἄγετ', Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσσατε, μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ·
μήποτέ τις εἴπῃσιν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ἀντίλοχον ψεύδεσσι βιησάμενος Μενέλαος,
οἴχεται ἵππον ἄγων, ὅτι οἱ πολὺ χείρονες ἦσαν
ἵπποι, αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε.
εἰ δ', ἄγ', ἔγων αὐτὸς δικάσω, καί μ' οὔτινά φημι
ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ἰθεῖα γὰρ ἔσται.
Ἀντίλοχ', εἰ δ', ἄγε δεῦρο, Διοτρεφές, ἣ θέμις ἐστίν,
στὰς ἵππων προπάροιθε καὶ ἅρματος, αὐτὰρ ἱμάσθλην
χερσὶν ἔχων ῥαδινήν, ᾗπερ τοπρόσθεν ἔλαυνες.

Digitized by Google

ἵππων ἀψάμενος, γαιήοχον Ἐννοσίγαιον
ὄμνυθι, μὴ μὲν ἑκὼν τὸ ἐμὸν δόλῳ ἅρμα πεδῆσαι.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίλοχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
ἄνσχεο νῦν· πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεώτερός εἰμι
σεῖο, ἄναξ Μενέλαε, σὺ δὲ πρότερος καὶ ἀρείων.
οἶσθ', οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσιν·
κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις.
τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη· ἵππον δέ τοι αὐτὸς
δώσω, τὴν ἀρόμην· εἰ καί νύ κεν οἴκοθεν ἄλλο
μεῖζον ἐπαιτήσειας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι
βουλοίμην, ἢ σοίγε, Διοτρεφές, ἤματα πάντα
ἐκ θυμοῦ πεσέειν, καὶ δαίμοσιν εἶναι ἀλιτρός.
Ἦ ῥα, καὶ ἵππον ἄγων μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς
ἐν χείρεσσι τίθει Μενελάου. τοῖο δὲ θυμὸς
ἰάνθη, ὡςεί τε περὶ σταχύεσσιν ἐέρση
ληΐου ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι·
ὣς ἄρα σοί, Μενέλαε, μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προςηύδα·
Ἀντίλοχε, νῦν μέν τοι ἐγὼν ὑποείξομαι αὐτός,
χωόμενος· ἐπεὶ οὔτι παρήορος, οὐδ' ἀεσίφρων
ἦσθα πάρος· νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη.
δεύτερον αὖτ' ἀλέασθαι ἀμείνονας ἠπεροπεύειν.
οὐ γάρ κέν με τάχ' ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν Ἀχαιῶν·
ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ πόλλ' ἔπαθες, καὶ πόλλ' ἐμόγησας,
σός τε πατὴρ ἀγαθὸς καὶ ἀδελφεός, εἵνεκ' ἐμεῖο·
τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιπείσομαι, ἠδὲ καὶ ἵππον
δώσω, ἐμήν περ ἐοῦσαν· ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε,
ὡς ἐμὸς οὔποτε θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής.
Ἦ ῥα, καὶ Ἀντιλόχοιο Νοήμονι δῶκεν ἑταίρῳ
ἵππον ἄγειν· ὁ δ' ἔπειτα λέβηθ' ἕλε παμφανόωντα.
Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύω χρυσοῖο τάλαντα,
τέτρατος, ὡς ἔλασεν. πέμπτον δ' ὑπελείπετ' ἄεθλον,
ἀμφίθετος φιάλη· τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς,

Digitized by Google

Πατρόκλοιο τάφου μνῆμ' ἔμμεναι. οὐ γὰρ ἔτ' αὐτὸν
ὄψει ἐν 'Αργείοισι· δίδωμι δέ τοι τόδ' ἄεθλον
αὔτως· οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι, οὐδὲ παλαίσεις,
οὐδέ τ' ἀκοντιστὺν ἐςδύσεαι, οὐδὲ πόδεσσιν
θεύσεαι· ἤδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει.
"Ως εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων,
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προςηύδα·
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα, φίλος, πόδες, οὐδ' ἔτι χεῖρες
ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσονται ἐλαφραί.
εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
ὡς ὁπότε κρείοντ' 'Αμαρυγκέα θάπτον 'Επειοὶ
Βουπρασίῳ, παῖδες δ' ἔθεσαν βασιλῆος ἄεθλα·
ἔνθ' οὔτις μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένετ', οὔτ' ἄρ' 'Επειῶν,
οὔτ' αὐτῶν Πυλίων, οὔτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
πὺξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα, "Ηνοπος υἱόν·
'Αγκαῖον δὲ πάλῃ Πλευρώνιον, ὅς μοι ἀνέστη·
"Ιφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον, ἐσθλὸν ἐόντα·
δουρὶ δ' ὑπειρέβαλον Φυλῆά τε καὶ Πολύδωρον.
οἴοισίν μ' ἵπποισι παρήλασαν 'Ακτορίωνε,
πλήθει πρόσθε βαλόντες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης,
οὕνεκα δὴ τὰ μέγιστα παρ' αὐτόφι λείπετ' ἄεθλα.
οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι· ὁ μὲν ἔμπεδον ἡνιόχευεν,
ἔμπεδον ἡνιόχευ', ὁ δ' ἄρα μάστιγι κέλευεν,
ὥς ποτ' ἔον· νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοώντων
ἔργων τοιούτων· ἐμὲ δὲ χρὴ γήραϊ λυγρῷ
πείθεσθαι, τότε δ' αὖτε μετέπρεπον ἡρώεσσιν.
ἀλλ' ἴθι, καὶ σὸν ἑταῖρον ἀέθλοισι κτερέϊζε.
τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ,
ὥς μευ ἀεὶ μέμνησαι ἐνηέος, οὐδέ σε λήθω
τιμῆς ἧςτέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' 'Αχαιοῖς.
σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν.
"Ως φάτο· Πηλείδης δὲ πολὺν καθ' ὅμιλον 'Αχαιῶν
ᾤχετ', ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλείδαο.

Digitized by Google

ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κατέδησ᾽ ἐν ἀγῶνι
ἑξέτε᾽, ἀδμήτην, ἥτ᾽ ἀλγίστη δαμάσασθαι·
τῷ δ᾽ ἄρα νικηθέντι τίθει δέπας ἀμφικύπελλον.
στῆ δ᾽ ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Ἀτρείδη τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
ἄνδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστω,
πὺξ μάλ᾽ ἀνασχομένω πεπληγέμεν. ᾧ δέ κ᾽ Ἀπόλλων
δώῃ καμμονίην, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί,
ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κλισίηνδε νεέσθω·
αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον.
Ὣς ἔφατ᾽· ὤρνυτο δ᾽ αὐτίκ᾽ ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε
εἰδὼς πυγμαχίης, υἱὸς Πανοπῆος Ἐπειός·
ἅψατο δ᾽ ἡμιόνου ταλαεργοῦ, φώνησέν τε·
Ἄσσον ἴτω, ὅςτις δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον·
ἡμίονον δ᾽ οὔ φημί τιν᾽ ἀξέμεν ἄλλον Ἀχαιῶν,
πυγμῇ νικήσαντ᾽· ἐπεὶ εὔχομαι εἶναι ἄριστος.
ἦ οὐχ ἅλις, ὅττι μάχης ἐπιδεύομαι; οὐδ᾽ ἄρα πως ἦν
ἐν πάντεσσ᾽ ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι.
ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
ἀντικρὺ χρόα τε ῥήξω, σύν τ᾽ ὀστέ᾽ ἀράξω.
κηδεμόνες δέ οἱ ἐνθάδ᾽ ἀολλέες αὖθι μενόντων,
οἵ κέ μιν ἐξοίσουσιν, ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα.
Ὣς ἔφαθ᾽· οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Εὐρύαλος δέ οἱ οἶος ἀνίστατο, ἰσόθεος φώς,
Μηκιστέος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος,
ὅς ποτε Θήβασδ᾽ ἦλθε δεδουπότος Οἰδιπόδαο
ἐς τάφον· ἔνθα δὲ πάντας ἐνίκα Καδμείωνας.
τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεπονεῖτο,
θαρσύνων ἔπεσιν, μέγα δ᾽ αὐτῷ βούλετο νίκην.
ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
δῶκεν ἱμάντας ἐϋτμήτους βοὸς ἀγραύλοιο.
τὼ δὲ ζωσαμένω βήτην ἐς μέσσον ἀγῶνα·
ἄντα δ᾽ ἀνασχομένω χερσὶ στιβαρῇσιν ἅμ᾽ ἄμφω,
συν ῥ᾽ ἔπεσον, σὺν δέ σφι βαρεῖαι χεῖρες ἔμιχθεν.

Digitized by Google

παντοθεν ἐκ μελέων· ἐπὶ δ' ὤρνυτο δῖος Ἐπειός,
κόψε δὲ παπτήναντα παρήϊον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
ἑστήκειν· αὐτοῦ γὰρ ὑπήριπε φαίδιμα γυῖα.
ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθὺς
θίν' ἐν φυκιόεντι, μέγα δέ ἑ κῦμα κάλυψεν·
ὣς πληγεὶς ἀνέπαλτ'. αὐτὰρ μεγάθυμος Ἐπειὸς
χερσὶ λαβὼν ὤρθωσε· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι,
οἵ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφελκομένοισι πόδεσσιν,
αἷμα παχὺ πτύοντα, κάρη βάλλονθ' ἑτέρωσε·
κὰδ δ' ἀλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν εἷσαν ἄγοντες·
αὐτοὶ δ' οἰχόμενοι κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον.
Πηλείδης δ' αἶψ' ἄλλα κατὰ τρίτα θῆκεν ἄεθλα,
δεικνύμενος Δαναοῖσι, παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς·
τῷ μὲν νικήσαντι μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην,
τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῖον Ἀχαιοί·
ἀνδρὶ δὲ νικηθέντι γυναῖκ' ἐς μέσσον ἔθηκεν,
πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα, τίον δέ ἑ τεσσαράβοιον.
στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Ὄρνυσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθον!
ὣς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
ἂν δ' Ὀδυσεὺς πολύμητις ἀνίστατο, κέρδεα εἰδώς.
ζωσαμένω δ' ἄρα τώγε βάτην ἐς μέσσον ἀγῶνα,
ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρῇσιν·
ὡς ὅτ' ἀμείβοντες, τούςτε κλυτὸς ἤραρε τέκτων,
δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων.
τετρίγει δ' ἄρα νῶτα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
ἑλκόμενα στερεῶς· κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρώς·
πυκναὶ δὲ σμώδιγγες ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους
αἵματι φοινικόεσσαι ἀνέδραμον· οἱ δὲ μάλ' αἰεὶ
νίκης ἱέσθην, τρίποδος πέρι ποιητοῖο.
οὔτ' Ὀδυσεὺς δύνατο σφῆλαι, οὔδει τε πελάσσαι,
οὔτ' Αἴας δύνατο, κρατερὴ δ' ἔχεν ἲς Ὀδυσῆος.
ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀνίαζον ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς,
δὴ τότε μιν προςέειπε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·

Digitized by Google

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
ἤ ἔμ' ἀνάειρ', ἢ ἐγὼ σέ· τὰ δ' αὖ Διῒ πάντα μελήσει.
Ὣς εἰπὼν ἀνάειρε· δόλου δ' οὐ λήθετ' Ὀδυσσεύς·
κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχών, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
κὰδ δ' ἔβαλ' ἐξοπίσω· ἐπὶ δὲ στήθεσσιν Ὀδυσσεὺς
κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε, θάμβησάν τε.
δεύτερος αὖτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονός, οὐδέ τ' ἄειρεν·
ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν· ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσον ἄμφω
πλησίοι ἀλλήλοισι, μιάνθησαν δὲ κονίῃ.
καί νύ κε τοτρίτον αὖτις ἀναΐξαντ' ἐπάλαιον,
εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ κατέρυκεν·
Μηκέτ' ἐρείδεσθον, μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσι·
νίκη δ' ἀμφοτέροισιν· ἀέθλια δ' ἶσ' ἀνελόντες
ἔρχεσθ', ὄφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύωσιν Ἀχαιοί.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο,
καί ῥ' ἀπομορξαμένω κονίην, δύσαντο χιτῶνας.
Πηλείδης δ' αἶψ' ἄλλα τίθει ταχυτῆτος ἄεθλα,
ἀργύρεον κρητῆρα, τετυγμένον· ἓξ δ' ἄρα μέτρα
χάνδανεν, αὐτὰρ κάλλει ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν
πολλόν· ἐπεὶ Σιδόνες πολυδαίδαλοι εὖ ἤσκησαν,
Φοίνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἠεροειδέα πόντον,
στῆσαν δ' ἐν λιμένεσσι, Θόαντι δὲ δῶρον ἔδωκαν
υἷος δὲ Πριάμοιο Λυκάονος ὦνον ἔδωκεν
Πατρόκλῳ ἥρωϊ Ἰησονίδης Εὔνηος.
καὶ τὸν Ἀχιλλεὺς θῆκεν ἀέθλιον οὗ ἑτάροιο,
ὅςτις ἐλαφρότατος ποσσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο·
δευτέρῳ αὖ βοῦν θῆκε μέγαν καὶ πίονα δημῷ·
ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λοισθήϊ' ἔθηκεν.
στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Ὄρνυσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε!
ὣς ἔφατ'· ὤρνυτο δ' αὐτίκ' Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
ἂν δ' Ὀδυσεὺς πολύμητις, ἔπειτα δὲ Νέστορος υἱός,

Digitized by Google

τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα
ἔκφερ' Οἰλιάδης· ἐπὶ δ' ὤρνυτο δῖος Ὀδυσσεὺς
ἄγχι μάλ'· ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς εὐζώνοιο
στήθεός ἐστι κανών, ὅντ' εὖ μάλα χερσὶ τανύσσῃ,
πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, ἀγχόθι δ' ἴσχει
στήθεος· ὣς Ὀδυσεὺς θέεν ἐγγύθεν· αὐτὰρ ὄπισθεν
ἴχνια τύπτε πόδεσσι, πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι·
κὰδ δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χέ' ἀϋτμένα δῖος Ὀδυσσεύς,
αἰεὶ ῥίμφα θέων· ἴαχον δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ
νίκης ἱεμένῳ, μάλα δὲ σπεύδοντι κέλευον.
ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον, αὐτίκ' Ὀδυσσεὺς
εὔχετ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ὃν κατὰ θυμόν·
  Κλῦθι, θεά, ἀγαθή μοι ἐπίῤῥοθος ἐλθὲ ποδοῖϊν!
ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας, καὶ χεῖρας ὕπερθεν.
ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλον ἐπαΐξασθαι ἄεθλον,
ἔνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θέων—βλάψεν γὰρ Ἀθήνη—
τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων,
οὓς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
ἐν δ' ὄνθου βοέου πλῆτο στόμα τε ῥῖνάς τε.
κρητῆρ' αὖτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
ὡς ἦλθε φθάμενος· ὁ δὲ βοῦν ἕλε φαίδιμος Αἴας.
στῆ δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραύλοιο,
ὄνθον ἀποπτύων, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν·
  Ὢ πόποι, ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας, ἣ τοπάρος περ,
μήτηρ ὥς, Ὀδυσῆϊ παρίσταται, ἠδ' ἐπαρήγει.
  Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν.
Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοισθήϊον ἔκφερ' ἄεθλον,
μειδιόων, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
  Εἰδόσιν ὔμμ' ἐρέω πᾶσιν, φίλοι, ὡς ἔτι καὶ νῦν
ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους.
Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν·
οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς, προτέρων τ' ἀνθρώπων·
ὠμογέροντα δέ μίν φασ' ἔμμεναι· ἀργαλέον δὲ
ποσσὶν ἐριδήσασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ.

Digitized by Google

Ὣς φάτο· κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλείωνα.
τὸν δ' Ἀχιλεὺς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν
Ἀντίλοχ', οὐ μέν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος,
ἀλλά τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω.
Ὣς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
αὐτὰρ Πηλείδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος
θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
τεύχεα Σαρπήδοντος, ἅ μιν Πάτροκλος ἀπηύρα.
στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Ἄνδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστω,
τεύχεα ἑσσαμένω, ταμεσίχροα χαλκὸν ἑλόντε,
ἀλλήλων προπάροιθεν ὁμίλου πειρηθῆναι.
ὁππότερός κε φθῇσιν ὀρεξάμενος χρόα καλόν,
ψαύσῃ δ' ἐνδίνων, διά τ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἷμα·
τῷ μὲν ἐγὼ δώσω τόδε φάσγανον ἀργυρόηλον,
καλόν, Θρηΐκιον, τὸ μὲν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων.
τεύχεα δ' ἀμφότεροι ξυνήϊα ταῦτα φερέσθων·
καί σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομεν ἐν κλισίῃσιν.
Ὣς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
ἂν δ' ἄρα Τυδείδης ὦρτο, κρατερὸς Διομήδης.
οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἑκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν,
ἐς μέσον ἀμφοτέρω συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
δεινὸν δερκομένω· θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιούς.
ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
τρὶς μὲν ἐπήϊξαν, τρὶς δὲ σχεδὸν ὡρμήθησαν.
ἔνθ' Αἴας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην
νύξ', οὐδὲ χρό' ἵκανεν· ἔρυτο γὰρ ἔνδοθι θώρηξ.
Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μεγάλοιο
αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ.
καὶ τότε δή ῥ' Αἴαντι περιδδείσαντες Ἀχαιοί,
παυσαμένους ἐκέλευσαν ἀέθλια ἶσ' ἀνελέσθαι.
αὐτὰρ Τυδείδῃ δῶκεν μέγα φάσγανον ἥρως
σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ ἐϋτμήτῳ τελαμῶνι.

Digitized by Google

ἀλλ' ἤ οἱ τὸν ἔπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
τὸν δ' ἄγετ' ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοισι κτεάτεσσιν.
στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Ὄρνυσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε!
εἴ οἱ καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι πίονες ἀγροί,
ἕξει μιν καὶ πέντε περιπλομένους ἐνιαυτοὺς
χρεώμενος· οὐ μὲν γάρ οἱ ἀτεμβόμενός γε σιδήρου
ποιμήν, οὐδ' ἀροτήρ, εἶσ' ἐς πόλιν, ἀλλὰ παρέξει.
Ὣς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
ἂν δὲ Λεοντῆος κρατερὸν μένος ἀντιθέοιο,
ἂν δ' Αἴας Τελαμωνιάδης καὶ δῖος Ἐπειός.
ἑξείης δ' ἵσταντο· σόλον δ' ἕλε δῖος Ἐπειός,
ἧκε δὲ δινήσας· γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί.
δεύτερος αὖτ' ἀφέηκε Λεοντεύς, ὄζος Ἄρηος·
τοτρίτον αὖτ' ἔρριψε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
[χειρὸς ἄπο στιβαρῆς, καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντων.]
ἀλλ' ὅτε δὴ σόλον εἷλε μενεπτόλεμος Πολυποιτης,
ὅσσον τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνήρ·
ἡ δέ θ' ἑλισσομένη πέτεται διὰ βοῦς ἀγελαίας·
τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε· τοὶ δ' ἐβόησαν.
ἀνστάντες δ' ἕταροι Πολυποίταο κρατεροῖο
νῆας ἔπι γλαφυρὰς ἔφερον βασιλῆος ἄεθλον.
Αὐτὰρ ὁ τοξευτῇσι τίθει ἰόεντα σίδηρον,
κὰδ δ' ἐτίθει δέκα μὲν πελέκεας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα·
ἱστὸν δ' ἔστησεν νηὸς κυανοπρώροιο
τηλοῦ ἐπὶ ψαμάθοις· ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν
λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδός, ἧ ἄρ' ἀνώγει
τοξεύειν. ὃς μέν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν,
πάντας ἀειράμενος πελέκεας, οἰκόνδε φερέσθω·
ὃς δέ κε μηρίνθοιο τύχῃ, ὄρνιθος ἁμαρτών—
ἥσσων γὰρ δὴ κεῖνος—ὁ δ' οἴσεται ἡμιπέλεκκα.
Ὣς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα βίη Τεύκροιο ἄνακτος,
ἂν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων ἐῢς Ἰδομενῆος.
κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντες·

ἧκεν ἐπικρατέως, οὐδ' ἠπείλησεν ἄνακτι
ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.
ὄρνιθος μὲν ἅμαρτε· μέγηρε γάρ οἱ τόγ' Ἀπόλλων·
αὐτὰρ ὁ μήρινθον βάλε πὰρ πόδα, τῇ δέδετ' ὄρνις·
ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μήρινθον τάμε πικρὸς ὀϊστός.
ἡ μὲν ἔπειτ' ἤϊξε πρὸς οὐρανόν, ἡ δὲ παρείθη
μήρινθος ποτὶ γαῖαν· ἀτὰρ κελάδησαν Ἀχαιοί.
σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε χειρὸς
τόξον· ἀτὰρ δὴ ὀϊστὸν ἔχεν πάλαι, ὡς ἴθυνεν.
αὐτίκα δ' ἠπείλησεν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι
ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.
ὕψι δ' ὑπὸ νεφέων εἶδε τρήρωνα πέλειαν·
τῇ ῥ' ὅγε δινεύουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην·
ἀντικρὺ δὲ διῆλθε βέλος· τὸ μὲν ἂψ ἐπὶ γαίῃ
πρόσθεν Μηριόναο πάγη ποδός· αὐτὰρ ἡ ὄρνις
ἱστῷ ἐφεζομένη νηὸς κυανοπρώροιο,
αὐχέν' ἀπεκρέμασεν, σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λίασθεν.
ὠκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε, θάμβησάν τε.
ἂν δ' ἄρα Μηριόνης πελέκεας δέκα πάντας ἄειρεν,
Τεῦκρος δ' ἡμιπέλεκκα φέρεν κοίλας ἐπὶ νῆας.
Αὐτὰρ Πηλείδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος,
κὰδ δὲ λέβητ' ἄπυρον, βοὸς ἄξιον, ἀνθεμόεντα,
θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων· καί ῥ' ἥμονες ἄνδρες ἀνέσταν.
ἂν μὲν ἄρ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
ἂν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων ἐῢς Ἰδομενῆος.
τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Ἀτρείδη· ἴδμεν γάρ, ὅσον προβέβηκας ἁπάντων,
ἠδ' ὅσσον δυνάμει τε καὶ ἥμασιν ἔπλευ ἄριστος·
ἀλλὰ σὺ μὲν τόδ' ἄεθλον ἔχων κοίλας ἐπὶ νῆας
ἔρχευ, ἀτὰρ δόρυ Μηριόνῃ ἥρωϊ πόρωμεν,
εἰ σύγε σῷ θυμῷ ἐθέλοις· κέλομαι γὰρ ἔγωγε.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
δῶκε δὲ Μηριόνῃ δόρυ χάλκεον· αὐτὰρ ὅγ' ἥρως
Ταλθυβίῳ κήρυκι δίδου περικαλλὲς ἄεθλον.

Digitized by Google

ΙΛΙΑΔΟΣ Ω.

Ἕκτορος λύτρα.

Λύτο δ' ἀγών, λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
ἐσκίδναντ' ἰέναι· τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο
ὕπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
κλαῖε, φίλου ἑτάρου μεμνημένος, οὐδέ μιν ὕπνος
ᾕρει πανδαμάτωρ· ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
Πατρόκλου ποθέων ἀδροτῆτά τε καὶ μένος ἠΰ·
ἠδ' ὁπόσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ, καὶ πάθεν ἄλγεα,
ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων·
τῶν μιμνησκόμενος, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν,
ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε
ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής· τότε δ' ὀρθὸς ἀναστὰς
δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἁλός. οὐδέ μιν Ἠὼς
φαινομένη λήθεσκεν ὑπεὶρ ἅλα τ' ἠϊόνας τε.
ἀλλ' ὅγ' ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους,
Ἕκτορα δ' ἕλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὄπισθεν
τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενοιτιάδαο θανόντος,
αὖτις ἐνὶ κλισίῃ παυέσκετο· τόνδε δ' ἔασκεν
ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα. τοῖο δ' Ἀπόλλων
πᾶσαν ἀεικείην ἄπεχε χροΐ, φῶτ' ἐλεαίρων,
καὶ τεθνηότα περ· περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτεν
χρυσείῃ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων.

Digitized by Google

Ὣς ὁ μὲν Ἕκτορα δῖον ἀείκιζεν μενεαίνων.
τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰςορόωντες,
κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον ἐΰσκοπον Ἀργειφόντην.
ἔνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἑήνδανεν, οὐδέ ποθ' Ἥρῃ,
οὐδὲ Ποσειδάων', οὐδὲ γλαυκώπιδι κούρῃ·
ἀλλ' ἔχον, ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή,
καὶ Πρίαμος καὶ λαός, Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης
ὃς νείκεσσε θεάς, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο,
τὴν δ' ᾔνησ', ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν·
ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς,
καὶ τότ' ἄρ' ἀθανάτοισι μετηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
Σχέτλιοί ἐστε, θεοί, δηλήμονες! οὔ νύ ποθ' ὑμῖν
Ἕκτωρ μηρί' ἔκηε βοῶν αἰγῶν τε τελείων;
τὸν νῦν οὐκ ἔτλητε, νέκυν περ ἐόντα, σαῶσαι,
ᾗ τ' ἀλόχῳ ἰδέειν καὶ μητέρι καὶ τέκεϊ ᾧ,
καὶ πατέρι Πριάμῳ, λαοῖσί τε· τοί κέ μιν ὦκα
ἐν πυρὶ κήαιεν, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσαιεν·
ἀλλ' ὀλοῷ Ἀχιλῆϊ, θεοί, βούλεσθ' ἐπαρήγειν,
ᾧ οὔτ' ἂρ φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, οὔτε νόημα
γναμπτὸν ἐνὶ στήθεσσι· λέων δ' ὥς, ἄγρια οἶδεν,
ὅςτ' ἐπεὶ ἂρ μεγάλῃ τε βίῃ καὶ ἀγήνορι θυμῷ
εἴξας, εἶσ' ἐπὶ μῆλα βροτῶν, ἵνα δαῖτα λάβῃσιν·
ὣς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδέ οἱ αἰδὼς
γίγνεται, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησιν.
μέλλει μέν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι,
ἠὲ κασίγνητον ὁμογάστριον, ἠὲ καὶ υἱόν·
ἀλλ' ἤτοι κλαύσας καὶ ὀδυράμενος μεθέηκεν.
τλητὸν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν.
αὐτὰρ ὅγ' Ἕκτορα δῖον, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
ἵππων ἐξάπτων, περὶ σῆμ' ἑτάροιο φίλοιο
ἕλκει· οὐ μήν οἱ τόγε κάλλιον, οὐδέ τ' ἄμεινον·
μὴ ἀγαθῷ περ ἐόντι νεμεσσηθῶμέν οἱ ἡμεῖς·
κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων.
Τὸν δὲ χολωσαμένη προςέφη λευκώλενος Ἥρη·
εἴη κεν καὶ τοῦτο τεὸν ἔπος, Ἀργυρότοξε,

Digitized by Google

εἰ δὴ ὁμὴν Ἀχιλῆϊ καὶ Ἕκτορι θήσετε τιμήν.
Ἕκτωρ μὲν θνητός τε, γυναῖκά τε θήσατο μαζόν·
αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἐστι θεᾶς γόνος, ἣν ἐγὼ αὐτὴ
θρέψα τε καὶ ἀτίτηλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν,
Πηλέϊ, ὃς πέρι κῆρι φίλος γένετ' ἀθανάτοισιν·
πάντες δ' ἀντιάασθε, θεοί, γάμου· ἐν δὲ σὺ τοῖσιν
δαίνυ', ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἕταρ', αἰὲν ἄπιστε!
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἥρη, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμαινε θεοῖσιν.
οὐ μὲν γὰρ τιμή γε μί' ἔσσεται· ἀλλὰ καὶ Ἕκτωρ
φίλτατος ἔσκε θεοῖσι βροτῶν, οἳ ἐν Ἰλίῳ εἰσίν·
ὣς γὰρ ἔμοιγ'· ἐπεὶ οὔτι φίλων ἡμάρτανε δώρων.
οὐ γάρ μοί ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης,
λοιβῆς τε κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
ἀλλ' ἤτοι κλέψαι μὲν ἐάσομεν—οὐδέ πῃ ἔστιν
λάθρῃ Ἀχιλλῆος—θρασὺν Ἕκτορα· ἦ γάρ οἱ αἰεὶ
μήτηρ παρμέμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ.
ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν ἄσσον ἐμεῖο,
ὄφρα τί οἱ εἴπω πυκινὸν ἔπος, ὥς κεν Ἀχιλλεὺς
δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, ἀπό θ' Ἕκτορα λύσῃ.
Ὣς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἶρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα.
μεσσηγὺς δὲ Σάμου τε καὶ Ἴμβρου παιπαλοέσσης
ἔνθορε μείλανι πόντῳ· ἐπεστονάχησε δὲ λίμνη.
ἡ δέ, μολυβδαίνῃ ἰκέλη, ἐς βυσσὸν ὄρουσεν,
ἥτε κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα,
ἔρχεται ὠμηστῇσιν ἐπ' ἰχθύσι Κῆρα φέρουσα.
εὗρε δ' ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῷ Θέτιν, ἀμφὶ δέ τ' ἄλλαι
εἵαθ' ὁμηγερέες ἅλιαι θεαί· ἡ δ' ἐνὶ μέσσῃς
κλαῖε μόρον οὗ παιδὸς ἀμύμονος, ὅς οἱ ἔμελλεν
φθίσεσθ' ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης.
ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἶρις·
Ὄρσο, Θέτι, καλέει Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς.
τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
Τίπτε με κεῖνος ἄνωγε μέγας θεός· αἰδέομαι δὲ

Digitized by Google

μίσγεσθ' ἀθανάτοισιν, ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.
εἶμι μέν· οὐδ' ἅλιον ἔπος ἔσσεται, ὅ,ττι κεν εἴπῃ.
  Ὣς ἄρα φωνήσασα κάλυμμ' ἕλε δῖα θεάων
κυάνεον, τοῦ δ' οὔτι μελάντερον ἔπλετο ἔσθος.
βῆ δ' ἰέναι, πρόσθεν δὲ ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις
ἡγεῖτ'· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης.
ἀκτὴν δ' εἰςαναβᾶσαι, ἐς οὐρανὸν ἀϊχθήτην·
εὗρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην, περὶ δ' ἄλλοι ἅπαντες
εἵαθ' ὁμηγερέες μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες.
ἡ δ' ἄρα πὰρ Διῒ πατρὶ καθέζετο, εἶξε δ' Ἀθήνη.
Ἥρη δὲ χρύσεον καλὸν δέπας ἐν χερὶ θῆκεν,
καί ῥ' εὔφρην' ἐπέεσσι· Θέτις δ' ὤρεξε πιοῦσα.
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
  Ἤλυθες Οὔλυμπόνδε, θεὰ Θέτι, κηδομένη περ,
πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσίν· οἶδα καὶ αὐτός·
ἀλλὰ καὶ ὣς ἐρέω, τοῦ σ' εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα.
ἐννῆμαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν
Ἕκτορος ἀμφὶ νέκυι καὶ Ἀχιλλῆϊ πτολιπόρθῳ·
κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον ἐΰσκοπον Ἀργειφόντην·
αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆϊ προτιάπτω,
αἰδῶ καὶ φιλότητα τεὴν μετόπισθε φυλάσσων.
αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθέ, καὶ υἱέϊ σῷ ἐπίτειλον.
σκύζεσθαί οἱ εἰπὲ θεούς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένῃσιν
Ἕκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσεν·
αἴ κέν πως ἐμέ τε δείσῃ, ἀπό θ' Ἕκτορα λύσῃ.
αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἶριν ἐφήσω,
λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ.
  Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα.
ἷξεν δ' ἐς κλισίην οὗ υἱέος· ἔνθ' ἄρα τόνγε
εὗρ' ἀδινὰ στενάχοντα· φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
ἐσσυμένως ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντο ἄριστον·

Digitized by Google

τοῖσι δ' ὄϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο.
ἡ δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο πότνια μήτηρ,
χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
  Τέκνον ἐμόν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων
σὴν ἔδεαι κραδίην, μεμνημένος οὔτε τι σίτου,
οὔτ' εὐνῆς; ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότητι
μίσγεσθ'· οὐ γάρ μοι δηρὸν βέῃ, ἀλλά τοι ἤδη
ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.
ἀλλ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα, Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι.
σκύζεσθαί σοί φησι θεούς, ἐὲ δ' ἔξοχα πάντων
ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένῃσιν,
Ἕκτορ' ἔχεις παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσας.
ἀλλ' ἄγε δὴ λῦσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα.
  Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
τῇδ' εἴη· ὃς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄγοιτο,
εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνώγει.
  Ὣς οἵγ' ἐν νηῶν ἀγύρει μήτηρ τε καὶ υἱὸς
πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον.
Ἶριν δ' ὤτρυνε Κρονίδης εἰς Ἴλιον ἱρήν·
  Βάσκ' ἴθι, Ἶρι ταχεῖα, λιποῦσ' ἕδος Οὐλύμποιο,
ἄγγειλον Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴλιον εἴσω,
λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ,
οἶον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνήρ.
κήρυξ τίς οἱ ἕποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνοι
ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν ἐΰτροχον, ἠδὲ καὶ αὖτις
νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.
μηδέ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσί, μηδέ τι τάρβος·
τοῖον γάρ οἱ πομπὸν ὀπάσσομεν Ἀργειφόντην,
ὃς ἄξει, εἵως κεν ἄγων Ἀχιλῆϊ πελάσσῃ.
αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγῃσιν ἔσω κλισίην Ἀχιλῆος,
οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπό τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων·
ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.
  Ὣς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἶρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα.

Digitized by Google

ἷξεν δ' ἐς Πριάμοιο· κίχεν δ' ἐνοπήν τε γόον τε.
παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς
δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον· ὁ δ' ἐν μέσσοισι γεραιὸς
ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος· ἀμφὶ δὲ πολλὴ
κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος,
τήν ῥα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἑῇσιν.
θυγατέρες δ' ἀνὰ δώματ' ἰδὲ νυοὶ ὠδύροντο,
τῶν μιμνησκόμεναι, οἳ δὴ πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.
στῆ δὲ παρὰ Πρίαμον Διὸς ἄγγελος, ἠδὲ προσηύδα,
τυτθὸν φθεγξαμένη· τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
Θάρσει, Δαρδανίδη Πρίαμε, φρεσί, μηδέ τι τάρβει·
οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τόδ' ἱκάνω,
ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
ὅς σευ, ἄνευθεν ἐών, μέγα κήδεται ἠδ' ἐλεαίρει.
λύσασθαί σε κέλευσεν Ὀλύμπιος Ἕκτορα δῖον,
δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ,
οἶον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνήρ.
κῆρυξ τίς τοι ἕποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνοι
ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν ἐΰτροχον, ἠδὲ καὶ αὖτις
νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.
μηδέ τί τοι θάνατος μελέτω φρεσί, μηδέ τι τάρβος·
τοῖος γάρ τοι πομπὸς ἅμ' ἕψεται Ἀργειφόντης,
ὅς σ' ἄξει, εἵως κεν ἄγων Ἀχιλῆϊ πελάσσῃ.
αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγῃσιν ἔσω κλισίην Ἀχιλῆος,
οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπό τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων·
ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.
Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις.
αὐτὰρ ὅγ' υἷας ἅμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην
ὁπλίσαι ἠνώγει, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς.
αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα,
κέδρινον, ὑψόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει·
ἐς δ' ἄλοχον Ἑκάβην ἐκαλέσσατο, φώνησέν τε·
Δαιμονίη, Διόθεν μοι Ὀλύμπιος ἄγγελος ἦλθεν,

Digitized by Google

λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ.
ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, τί τοι φρεσὶν εἴδεται εἶναι;
αἰνῶς γάρ μ' αὐτόν γε μένος καὶ θυμὸς ἀνώγει,
κεῖσ' ἰέναι ἐπὶ νῆας ἔσω στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.
Ὣς φάτο· κώκυσεν δὲ γυνή, καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
ὤ μοι, πῆ δή τοι φρένες οἴχονθ', ᾗς τοπάρος περ
ἔκλε' ἐπ' ἀνθρώπους ξείνους, ἠδ' οἷσιν ἀνάσσεις;
πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
υἱέας ἐξενάριξε! σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.
εἰ γάρ σ' αἱρήσει καὶ ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν
ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅδε, οὔ σ' ἐλεήσει,
οὐδέ τί σ' αἰδέσεται. νῦν δὲ κλαίωμεν ἄνευθεν
ἥμενοι ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ὥς ποθι Μοῖρα κραταιὴ
γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτή,
ἀργίποδας κύνας ἆσαι, ἑῶν ἀπάνευθε τοκήων,
ἀνδρὶ πάρα κρατερῷ, τοῦ ἐγὼ μέσον ἧπαρ ἔχοιμι
ἐσθέμεναι προσφῦσα· τότ' ἄντιτα ἔργα γένοιτο
παιδὸς ἐμοῦ! ἐπεὶ οὔ ἑ κακιζόμενόν γε κατέκτα
ἀλλὰ πρὸ Τρώων καὶ Τρωϊάδων βαθυκόλπων
ἑσταότ', οὔτε φόβου μεμνημένον, οὔτ' ἀλεωρῆς.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε γέρων Πρίαμος θεοειδής·
μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κατερύκανε, μηδέ μοι αὐτὴ
ὄρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλευ· οὐδέ με πείσεις.
εἰ μὲν γάρ τίς μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευεν,
ἢ οἳ μάντιές εἰσι, θυοσκόοι, ἢ ἱερῆες,
ψεῦδός κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·
νῦν δ'—αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ, καὶ ἐσέδρακον ἄντην—
εἶμι, καὶ οὐχ ἅλιον ἔπος ἔσσεται. εἰ δέ μοι αἶσα
τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
βούλομαι· αὐτίκα γάρ με κατακτείνειεν Ἀχιλλεύς,
ἀγκὰς ἑλόντ' ἐμὸν υἱόν, ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἵην.
Ἦ, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέῳγεν.

Digitized by Google

δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας,
τόσσα δὲ φάρεα καλά, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας.
χρυσοῦ δὲ στήσας ἔφερεν δέκα πάντα τάλαντα·
ἐκ δὲ δύ' αἴθωνας τρίποδας, πίσυρας δὲ λέβητας,
ἐκ δὲ δέπας περικαλλές, ὅ οἱ Θρῇκες πόρον ἄνδρες,
ἐξεσίην ἐλθόντι, μέγα κτέρας· οὐδέ νυ τοῦπερ
φείσατ' ἐνὶ μεγάροις ὁ γέρων· πέρι δ' ἤθελε θυμῷ
λύσασθαι φίλον υἱόν. ὁ δὲ Τρῶας μὲν ἅπαντας
αἰθούσης ἀπέεργεν, ἔπεσσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων·
"Ἔρρετε, λωβητῆρες, ἐλεγχέες! οὔ νυ καὶ ὑμῖν
οἴκοι ἔνεστι γόος, ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσοντες;
ἦ οὔνεσθ', ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον; ἀτὰρ γνώσεσθε καὶ ὕμμες!
ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε,
κείνου τεθνηῶτος, ἐναιρέμεν! αὐτὰρ ἔγωγε,
πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν, κεραϊζομένην τε,
ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαίην δόμον Ἄϊδος εἴσω.
Ἦ, καὶ σκηπανίῳ δίεπ' ἀνέρας· οἱ δ' ἴσαν ἔξω,
σπερχομένοιο γέροντος. ὁ δ' υἱάσιν οἷσιν ὁμόκλα,
νεικείων Ἕλενόν τε Πάριν τ' Ἀγάθωνά τε δῖον,
Πάμμονά τ' Ἀντίφονόν τε, βοὴν ἀγαθόν τε Πολίτην,
Δηΐφοβόν τε καὶ Ἱππόθοον καὶ Δῖον ἀγαυόν·
ἐννέα τοῖς ὁ γεραιὸς ὁμοκλήσας ἐκέλευεν·
Σπεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα, κατηφόνες! αἴθ' ἅμα πάντες
Ἕκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ θοῇς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι!
ὤ μοι ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἷας ἀρίστους
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔτινά φημι λελεῖφθαι·
Μήστορά τ' ἀντίθεον καὶ Τρωΐλον ἱππιοχάρμην,
Ἕκτορά θ'. ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἐῴκει
ἀνδρός γε θνητοῦ παῖς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο·
τοὺς μὲν ἀπώλεσ' Ἄρης· τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται,
ψεῦσταί τ' ὀρχησταί τε, χοροιτυπίῃσιν ἄριστοι,
ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες.
οὐκ ἂν δή μοι ἄμαξαν ἐφοπλίσσαιτε τάχιστα,

Digitized by Google

Ὣς ἔφαθ᾽· οἱ δ᾽ ἄρα πατρὸς ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν.
ἐκ μὲν ἄμαξαν ἄειραν ἐΰτροχον ἡμιονείην,
καλήν, πρωτοπαγέα· πείρινθα δὲ δῆσαν ἐπ᾽ αὐτῆς·
κὰδ δ᾽ ἀπὸ πασσαλόφι ζυγὸν ᾕρεον ἡμιόνειον,
πύξινον, ὀμφαλόεν, εὖ οἰήκεσσιν ἀρηρός·
ἐκ δ᾽ ἔφερον ζυγόδεσμον ἅμα ζυγῷ ἐννεάπηχυ.
καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκαν ἐϋξέστῳ ἐπὶ ῥυμῷ,
πέζῃ ἔπι πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον·
τρὶς δ᾽ ἑκάτερθεν ἔδησαν ἐπ᾽ ὀμφαλόν· αὐτὰρ ἔπειτα
ἑξείης κατέδησαν, ὑπὸ γλωχῖνα δ᾽ ἔκαμψαν.
ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες, ἐϋξέστης ἐπ᾽ ἀπήνης
νήεον Ἑκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι᾽ ἄποινα·
ζεῦξαν δ᾽ ἡμιόνους κρατερώνυχας, ἐντεσιεργούς,
τούς ῥά ποτε Πριάμῳ Μυσοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα.
ἵππους δὲ Πριάμῳ ὕπαγον ζυγόν, οὓς ὁ γεραιὸς
αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλεν ἐϋξέστῃ ἐπὶ φάτνῃ·
τὼ μὲν ζευγνύσθην ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν
κήρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε᾽ ἔχοντες.
Ἀγχίμολον δέ σφ᾽ ἦλθ᾽ Ἑκάβη τετιηότι θυμῷ,
οἶνον ἔχουσ᾽ ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῆφιν,
χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην·
στῆ δ᾽ ἵππων προπάροιθεν, ἔπος τ᾽ ἔφατ᾽, ἔκ τ᾽ ὀνόμαζεν·
Τῆ, σπεῖσον Διῒ πατρί, καὶ εὔχεο, οἴκαδ᾽ ἱκέσθαι
ἂψ ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν· ἐπεὶ ἆρ σέγε θυμὸς
ὀτρύνει ἐπὶ νῆας, ἐμεῖο μὲν οὐκ ἐθελούσης.
ἀλλ᾽ εὔχευ σύγ᾽ ἔπειτα κελαινεφέϊ Κρονίωνι,
Ἰδαίῳ, ὅςτε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται·
αἴτει δ᾽ οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅςτε οἱ αὐτῷ
φίλτατος οἰωνῶν, καί εὑ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
δεξιόν· ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἴῃς Δαναῶν ταχυπώλων.
εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἑὸν ἄγγελον εὐρύοπα Ζεύς,
οὐκ ἂν ἔγωγέ σ᾽ ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελοίμην
νῆας ἐπ᾽ Ἀργείων ἰέναι, μάλα περ μεμαῶτα.
Τὴν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη Πρίαμος θεοειδής·

Digitized by Google

ὦ γύναι, οὐ μέν τοι τόδ' ἐφιεμένῃ ἀπιθήσω.
ἐσθλὸν γὰρ Διὶ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἴ κ' ἐλεήσῃ.
'Η ῥα, καὶ ἀμφίπολον ταμίην ὤτρυν' ὁ γεραιός,
χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι ἀκήρατον· ἡ δὲ παρέστη,
χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα.
νιψάμενος δὲ κύπελλον ἐδέξατο ἧς ἀλόχοιο·
εὔχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἕρκεϊ, λεῖβε δὲ οἶνον,
οὐρανὸν εἰςανιδών· καὶ φωνήσας ἔπος ηὔδα·
Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε!
δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἐλθεῖν ἠδ' ἐλεεινόν·
πέμψον δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅςτε σοι αὐτῷ
φίλτατος οἰωνῶν, καί εὑ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
δεξιόν· ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἴω Δαναῶν ταχυπώλων.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεύς.
αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκε, τελειότατον πετεηνῶν,
μόρφνον, θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσιν.
ὅσση δ' ὑψορόφοιο θύρη θαλάμοιο τέτυκται
ἀνέρος ἀφνειοῖο, ἐϋκλήϊς, ἀραρυῖα·
τόσσ' ἄρα τοῦ ἑκάτερθεν ἔσαν πτερά· εἴσατο δέ σφιν
δεξιὸς ἀΐξας ὑπὲρ ἄστεος. οἱ δὲ ἰδόντες
γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
Σπερχόμενος δ' ὁ γεραιὸς ἑοῦ ἐπεβήσετο δίφρου·
ἐκ δ' ἔλασε προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
πρόσθε μὲν ἡμίονοι ἕλκον τετράκυκλον ἀπήνην,
τὰς Ἰδαῖος ἔλαυνε δαΐφρων· αὐτὰρ ὄπισθεν
ἵπποι, τοὺς ὁ γέρων ἐφέπων μάστιγι κέλευεν
καρπαλίμως κατὰ ἄστυ· φίλοι δ' ἅμα πάντες ἕποντο,
πόλλ' ὀλοφυρόμενοι, ὡςεὶ θάνατόνδε κιόντα.
οἱ δ' ἐπεὶ οὖν πόλιος κατέβαν, πεδίον δ' ἀφίκοντο,
οἱ μὲν ἄρ' ἄψοῤῥοι προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο,
παῖδες καὶ γαμβροί. τὼ δ' οὐ λάθον εὐρύοπα Ζῆ-
ν', ἐς πεδίον προφανέντε· ἰδὼν δ' ἐλέησε γέροντα.
αἶψα δ' ἄρ' Ἑρμείαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ηὔδα·

Digitized by Google

ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι, καί τ' ἔκλυες, ᾧ κ' ἐθέλησθα·
βάσκ' ἴθι, καὶ Πρίαμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
ὣς ἄγαγ', ὡς μήτ' ἄρ τις ἴδῃ, μήτ' ἄρ τε νοήσῃ
τῶν ἄλλων Δαναῶν, πρὶν Πηλείωνάδ' ἱκέσθαι.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος Ἀργειφόντης·
αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
ἀμβρόσια, χρύσεια, τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρήν,
ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο·
εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης.
αἶψα δ' ἄρα Τροίην τε καὶ Ἑλλήςποντον ἵκανεν·
βῆ δ' ἰέναι, κούρῳ αἰσυητῆρι ἐοικώς,
πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν μέγα σῆμα παρὲξ Ἴλοιο ἔλασσαν,
στῆσαν ἄρ' ἡμιόνους τε καὶ ἵππους, ὄφρα πίοιεν,
ἐν ποταμῷ· δὴ γὰρ καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαῖαν.
τὸν δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσσατο κῆρυξ
Ἑρμείαν, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο, φώνησέν τε·
Φράζεο, Δαρδανίδη· φραδέος νόου ἔργα τέτυκται.
ἄνδρ' ὁρόω· τάχα δ' ἄμμε διαῤῥαίσεσθαι ὀΐω.
ἀλλ' ἄγε δὴ φεύγωμεν ἐφ' ἵππων, ἤ μιν ἔπειτα
γούνων ἁψάμενοι λιτανεύσομεν, αἴ κ' ἐλεήσῃ.
Ὣς φάτε· σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο, δείδιε δ' αἰνῶς·
ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν·
στῆ δὲ ταφών· αὐτὸς δ' Ἐριούνιος ἐγγύθεν ἐλθών,
χεῖρα γέροντος ἑλών, ἐξείρετο καὶ προςέειπεν·
Πῇ, πάτερ, ὧδ' ἵππους τε καὶ ἡμιόνους ἰθύνεις
νύκτα δι' ἀμβροσίην, ὅτε θ' εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
οὐδὲ σύγ' ἔδδεισας μένεα πνείοντας Ἀχαιούς,
οἵ τοι δυςμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασιν;
τῶν εἴ τίς σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
τοσσάδ' ὀνείατ' ἄγοντα, τίς ἂν δή τοι νόος εἴη;
οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσί, γέρων δέ τοι οὗτος ὀπηδεῖ,

Digitized by Google

ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακά, καὶ δέ κεν ἄλλον
σεῦ ἀπαλεξήσαιμι· φίλῳ δέ σε πατρὶ ἐΐσκω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
οὕτω πῃ τάδε γ' ἐστί, φίλον τέκος, ὡς ἀγορεύεις.
ἀλλ' ἔτι τις καὶ ἐμεῖο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα,
ὅς μοι τοιόνδ' ἧκεν ὁδοιπόρον ἀντιβολῆσαι,
αἴσιον, οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητός,
πέπνυσαί τε νόῳ, μακάρων δ' ἔξ ἐσσι τοκήων.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
ἠέ πῃ ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνῃ;
ἦ ἤδη πάντες καταλείπετε Ἴλιον ἱρὴν
δειδιότες; τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὤριστος ὄλωλεν
σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπεδεύετ' Ἀχαιῶν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε, τέων δ' ἔξ ἐσσι τοκήων,
ὅς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἔνισπες;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιέ, καὶ εἴρεαι Ἕκτορα δῖον.
τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ
ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα, καὶ εὖτ' ἐπὶ νηυσὶν ἐλάσσας
Ἀργείους κτείνεσκε, δαΐζων ὀξέϊ χαλκῷ·
ἡμεῖς δ' ἑσταότες θαυμάζομεν· οὐ γὰρ Ἀχιλλεὺς
εἴα μάρνασθαι, κεχολωμένος Ἀτρείωνι.
τοῦ γὰρ ἐγὼ θεράπων, μία δ' ἤγαγε νηῦς εὐεργής·
Μυρμιδόνων δ' ἔξ εἰμι, πατὴρ δέ μοί ἐστι Πολύκτωρ.
ἀφνειὸς μὲν ὅδ' ἐστί, γέρων δὲ δή, ὡς σύπερ ὧδε·
ἓξ δέ οἱ υἷες ἔασιν, ἐγὼ δέ οἱ ἕβδομός εἰμι.
τῶν μέτα παλλόμενος, κλήρῳ λάχον ἐνθάδ' ἕπεσθαι·
νῦν δ' ἦλθον πεδίονδ' ἀπὸ νηῶν· ἠῶθεν γὰρ
θήσονται περὶ ἄστυ μάχην ἑλίκωπες Ἀχαιοί.
ἀσχαλόωσι γὰρ οἵδε καθήμενοι, οὐδὲ δύνανται
ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμου βασιλῆες Ἀχαιῶν.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
εἶς, ἄγε δή μοι πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον,
ἢ ἔτι πὰρ νήεσσιν ἐμὸς παῖς, ἠέ μιν ἤδη
ᾗσι κυσὶν μελεϊστὶ ταμὼν προὔθηκεν Ἀχιλλεύς.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος, Ἀργειφόντης·
ὦ γέρον, οὔπω τόνγε κύνες φάγον, οὐδ' οἰωνοί·
ἀλλ' ἔτι κεῖνος κεῖται Ἀχιλλῆος παρὰ νηῒ
αὔτως ἐν κλισίῃσι· δυωδεκάτη δέ οἱ ἠὼς
κειμένῳ, οὐδέ τί οἱ χρὼς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαὶ
ἔσθουσ', αἵ ῥά τε φῶτας Ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
ἦ μέν μιν περὶ σῆμα ἑοῦ ἑτάροιο φίλοιο
ἕλκει ἀκηδέστως, ἠὼς ὅτε δῖα φανήῃ·
οὐδέ μιν αἰσχύνει· θηοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθών,
οἷον ἐερσήεις κεῖται, περὶ δ' αἷμα νένιπται,
οὐδέ ποθι μιαρός· σὺν δ' ἕλκεα πάντα μέμυκεν,
ὅσσ' ἐτύπη· πολέες γὰρ ἐν αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν.
ὥς τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ υἷος ἑῆος,
καὶ νέκυός περ ἐόντος· ἐπεί σφι φίλος πέρι κῆρι.
Ὣς φάτο· γήθησεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
ὦ τέκος, ἦ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι
ἀθανάτοις ἐπεὶ οὔποτ' ἐμὸς παῖς, εἴποτ' ἔην γε,
λήθετ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν·
τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ.
ἀλλ' ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλεισον·
αὐτόν τε ῥῦσαι, πέμψον δέ με σύν γε θεοῖσιν,
ὄφρα κεν ἐς κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκωμαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος, Ἀργειφόντης·
πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιέ, νεωτέρου, οὐδέ με πείσεις·
ὅς με κέλεαι σέο δῶρα παρὲξ Ἀχιλῆα δέχεσθαι.
τὸν μὲν ἐγὼ δείδοικα, καὶ αἰδέομαι πέρι κῆρι
συλεύειν, μή μοί τι κακὸν μετόπισθε γένηται.
σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὸς καί κε κλυτὸν Ἄργος ἱκοίμην,
ἐνδυκέως ἐν νηῒ θοῇ ἢ πεζὸς ὁμαρτέων·

Digitized by Google

Ἦ, καὶ ἀναΐξας Ἐριούνιος ἅρμα καὶ ἵππους,
καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν·
ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι καὶ ἡμιόνοις μένος ἠΰ.
ἀλλ' ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἵκοντο,
οἱ δὲ νέον περὶ δόρπα φυλακτῆρες πονέοντο·
τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχευε διάκτορος, Ἀργειφόντης,
πᾶσιν· ἄφαρ δ' ὤϊξε πύλας, καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας,
ἐς δ' ἄγαγε Πρίαμόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ἐπ' ἀπήνης.
ἀλλ' ὅτε δὴ κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκοντο
ὑψηλήν, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι,
δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες· ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν,
λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες·
ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι
σταυροῖσιν πυκινοῖσι· θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς
εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιῤῥήσσεσκον Ἀχαιοί,
τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῗδα θυράων,
τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιῤῥήσσεσκε καὶ οἶος
δή ῥα τόθ' Ἑρμείας ἐριούνιος ᾦξε γέροντι,
ἐς δ' ἄγαγε κλυτὰ δῶρα ποδώκεϊ Πηλείωνι,
ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινεν ἐπὶ χθονί, φώνησέν τε·
Ὦ γέρον, ἤτοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουθα,
Ἑρμείας· σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν ὄπασσεν·
ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἴσομαι, οὐδ' Ἀχιλῆος
ὀφθαλμοὺς εἴσειμι· νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη,
ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην.
τύνη δ' εἰσελθὼν λαβὲ γούνατα Πηλείωνος,
καί μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἠϋκόμοιο
λίσσεο καὶ τέκεος· ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνῃς.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον
Ἑρμείας· Πρίαμος δ' ἐξ ἵππων ἆλτο χαμᾶζε,
Ἰδαῖον δὲ κατ' αὖθι λίπεν· ὁ δὲ μίμνεν ἐρύκων
ἵππους ἡμιόνους τε· γέρων δ' ἰθὺς κίεν οἴκου,
τῇ ῥ' Ἀχιλεὺς ἵζεσκε, Διῒ φίλος. ἐν δέ μιν αὐτὸν
εὗρ'· ἕταροι δ' ἀπάνευθε καθείατο· τὼ δὲ δύ' οἴω,
ἥρως Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος, ὄζος Ἄρηος,

Digitized by Google

ποίπνυον παρεόντε· νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς,
ἔσθων καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα.
τοὺς δ' ἔλαθ' εἰςελθὼν Πρίαμος μέγας, ἄγχι δ' ἄρα στὰς
χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας
δεινάς, ἀνδροφόνους, αἵ οἱ πολέας κτάνον υἷας.
ὡς δ' ὅτ' ἂν ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ, ὅςτ' ἐνὶ πάτρῃ
φῶτα κατακτείνας, ἄλλων ἐξίκετο δῆμον,
ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰςορόωντας·
ὣς Ἀχιλεὺς θάμβησεν, ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα·
θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο.
τὸν καὶ λισσόμενος Πρίαμος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Μνῆσαι πατρὸς σοῖο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
τηλίκου, ὥςπερ ἐγών, ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ.
καὶ μέν που κεῖνον περιναιέται ἀμφὶς ἐόντες
τείρουσ', οὐδέ τίς ἐστιν ἀρὴν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι·
ἀλλ' ἤτοι κεῖνός γε, σέθεν ζώοντος ἀκούων,
χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπί τ' ἔλπεται ἤματα πάντα
ὄψεσθαι φίλον υἱόν, ἀπὸ Τροίηθε μολόντα.
αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἷας ἀρίστους
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔτινά φημι λελεῖφθαι.
πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἤλυθον υἷες Ἀχαιῶν·
ἐννεακαίδεκα μέν μοι ἰῆς ἐκ νηδύος ἦσαν,
τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες.
τῶν μὲν πολλῶν θοῦρος Ἄρης ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
ὃς δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτούς,
τὸν σὺ πρώην κτεῖνας, ἀμυνόμενον περὶ πάτρης,
Ἕκτορα· τοῦ νῦν εἵνεχ' ἱκάνω νῆας Ἀχαιῶν,
λυσόμενος παρὰ σεῖο, φέρω δ' ἀπερείσι' ἄποινα.
ἀλλ' αἰδεῖο θεούς, Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον,
μνησάμενος σοῦ πατρός· ἐγὼ δ' ἐλεεινότερός περ,
ἔτλην δ', οἷ' οὔπω τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος,
ἀνδρὸς παιδοφόνοιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι.
Ὣς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο·
ἁψάμενος δ' ἄρα χειρός, ἀπώσατο ἦκα γέροντα.
τὼ δὲ μνησαμένω, ὁ μὲν Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο

Digitized by Google

κλαῖ' ἀδινά, προπάροιθε ποδῶν 'Αχιλῆος ἐλυσθείς·
αὐτὰρ 'Αχιλλεὺς κλαῖεν ἑὸν πατέρ', ἄλλοτε δ' αὖτε
Πάτροκλον· τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ' ὀρώρει.
αὐτὰρ ἐπεί ῥα γόοιο τετάρπετο δῖος 'Αχιλλεύς,
[καί οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἵμερος ἠδ' ἀπὸ γυίων,]
αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὦρτο, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη,
οἰκτείρων πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον·
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
'Α δείλ', ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν.
πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας 'Αχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
υἱέας ἐξενάριξα; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.
ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἕζευ ἐπὶ θρόνου· ἄλγεα δ' ἔμπης
ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ.
οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.
ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσιν,
ζώειν ἀχνυμένοις· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσίν.
δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει,
δώρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δέ, ἐάων·
ᾧ μέν κ' ἀμμίξας δοίη Ζεὺς τερπικέραυνος,
ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ·
ᾧ δέ κε τῶν λυγρῶν δοίη, λωβητὸν ἔθηκεν·
καί ἑ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει·
φοιτᾷ δ', οὔτε θεοῖσι τετιμένος, οὔτε βροτοῖσιν.
ὡς μὲν καὶ Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
ἐκ γενετῆς· πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο
ὄλβῳ τε πλούτῳ τε, ἄνασσε δὲ Μυρμιδόνεσσιν·
καί οἱ θνητῷ ἐόντι θεὰν ποίησαν ἄκοιτιν·
ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακόν, ὅττι οἱ οὔτι
παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρειόντων.
ἀλλ' ἕνα παῖδα τέκεν παναώριον· οὐδέ νυ τόνγε
γήρασκοντα κομίζω· ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης
ἧμαι ἐνὶ Τροίῃ, σέ τε κήδων ἠδὲ σὰ τέκνα.
καὶ σέ, γέρον, τοπρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι·
ὅσσον Λέσβος ἄνω, Μάκαρος ἕδος, ἐντὸς ἐέργει,

καὶ Φρυγίη καθύπερθε καὶ Ἑλλήσποντος ἀπείρων,
τῶν σε, γέρον, πλούτῳ τε καὶ υἱάσι φασὶ κεκάσθαι.
αὐτὰρ ἐπεί τοι πημα τόδ' ἤγαγον Οὐρανίωνες,
αἰεί τοι περὶ ἄστυ μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι τε·
ἄνσχεο, μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν.
οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἷος ἑῆος,
οὐδέ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθησθα.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
μή μέ πω ἐς θρόνον ἵζε, Διοτρεφές, ὄφρα κεν Ἕκτωρ
κεῖται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδής· ἀλλὰ τάχιστα
λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω· σὺ δὲ δέξαι ἄποινα
πολλά, τά τοι φέρομεν· σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, καὶ ἔλθοις
σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν, ἐπεί με πρῶτον ἔασας.
[αὐτόν τε ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος Ἠελίοιο].
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε, γέρον· νοέω δὲ καὶ αὐτὸς
Ἕκτορά τοι λῦσαι· Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθεν
μήτηρ, ἥ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος.
καὶ δέ σε γιγνώσκω, Πρίαμε, φρεσίν, οὐδέ με λήθεις,
ὅττι θεῶν τίς σ' ἦγε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
οὐ γάρ κε τλαίη βροτὸς ἐλθέμεν, οὐδὲ μάλ' ἡβῶν,
ἐς στρατόν· οὐδὲ γὰρ ἂν φυλάκους λάθοι, οὐδέ κ' ὀχῆας
ῥεῖα μετοχλίσσειε θυράων ἡμετεράων.
τῷ νῦν μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνῃς·
μή σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἐάσω,
καὶ ἱκέτην περ ἐόντα, Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμάς.
Ὣς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἐπείθετο μύθῳ.
Πηλείδης δ' οἴκοιο, λέων ὥς, ἆλτο θύραζε,
οὐκ οἶος· ἅμα τῷγε δύω θεράποντες ἕποντο,
ἥρως Αὐτομέδων ἠδ' Ἄλκιμος, οὕς ῥα μάλιστα
τῖ' Ἀχιλεὺς ἑτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
οἳ τόθ' ὑπὸ ζυγόφιν λύον ἵππους ἡμιόνους τε,
ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος·
κὰδ δ' ἐπὶ δίφρου εἶσαν· ἐϋξέστου δ' ἀπ' ἀπήνης
ᾕρεον Ἑκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα.

Digitized by Google

κὰδ δ' ἔλιπον δύο φάρε', ἐΰννητόν τε χιτῶνα,
ὄφρα νέκυν πυκάσας δώῃ οἶκόνδε φέρεσϑαι.
δμωὰς δ' ἐκκαλέσας λοῦσαι κέλετ', ἀμφί τ' ἀλεῖψαι,
νόσφιν ἀειράσας, ὡς μὴ Πρίαμος ἴδοι υἱόν·
μὴ ὁ μὲν ἀχνυμένῃ κραδίῃ χόλον οὐκ ἐρύσαιτο,
παῖδα ἰδών, Ἀχιλῆϊ δ' ὀρινϑείη φίλον ἦτορ,
καί ἑ κατακτείνειε, Διὸς δ' ἀλίτηται ἐφετμάς.
τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλον ἠδὲ χιτῶνα,
αὐτὸς τόνγ' Ἀχιλεὺς λεχέων ἐπέϑηκεν ἀείρας,
σὺν δ' ἕταροι ἤειραν ἐϋξέστην ἐπ' ἀπήνην.
ᾤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον·
Μή μοι, Πάτροκλε, σκυδμαινέμεν, αἴ κε πύϑηαι
εἰν Ἄϊδός περ ἐών, ὅτι Ἕκτορα δῖον ἔλυσα
πατρὶ φίλῳ· ἐπεὶ οὔ μοι ἀεικέα δῶκεν ἄποινα·
σοὶ δ αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι, ὅσσ' ἐπέοικεν.
Ἦ ῥα, καὶ ἐς κλισίην πάλιν ἤϊε δῖος Ἀχιλλεύς.
ἕζετο δ' ἐν κλισμῷ πολυδαιδάλῳ, ἔνϑεν ἀνέστη,
τοίχου τοῦ ἑτέρου, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο μῦϑον
Υἱός μὲν δή τοι λέλυται, γέρον, ὡς ἐκέλευες,
κεῖται δ' ἐν λεχέεσσ'· ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφιν
ὄψεαι αὐτὸς ἄγων· νῦν δὲ μνησώμεϑα δόρπου.
καὶ γάρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου,
τῇπερ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο,
ἓξ μὲν ϑυγατέρες, ἓξ δ' υἱέες ἡβώοντες.
τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο,
χωόμενος Νιόβῃ, τὰς δ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
οὕνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσάσκετο καλλιπαρῄῳ·
φῆ δοιὼ τεκέειν, ἡ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς·
τὼ δ' ἄρα, καὶ δοιώ περ ἐόντ', ἀπὸ πάντας ὄλεσσαν.
οἱ μὲν ἄρ' ἐννῆμαρ κέατ' ἐν φόνῳ, οὐδέ τις ἦεν
κατϑάψαι· λαοὺς δὲ λίϑους ποίησε Κρονίων·
τοὺς δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ ϑάψαν ϑεοὶ Οὐρανίωνες.
ἡ δ' ἄρα σίτου μνήσατ', ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα.
νῦν δέ που ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισιν,

Digitized by Google

ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνὰς
Νυμφάων, αἵτ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐῤῥώσαντο,
ἔνθα, λίθος περ ἐοῦσα, θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει.
ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα, δῖε γεραιέ,
σίτου, ἔπειτά κεν αὖτε φίλον παῖδα κλαίοισθα,
Ἴλιον εἰς ἀγαγών· πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται.
Ἦ, καὶ ἀναΐξας ὄϊν ἄργυφον ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
σφάξ'· ἕταροι δ' ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον εὖ κατὰ κόσμον,
μίστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πεῖράν τ' ὀβελοῖσιν,
ὤπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
Αὐτομέδων δ' ἄρα σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ
καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς·
οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
ἤτοι Δαρδανίδης Πρίαμος θαύμαζ' Ἀχιλῆα,
ὅσσος ἔην, οἷός τε· θεοῖσι γὰρ ἄντα ἐῴκει.
αὐτὰρ ὁ Δαρδανίδην Πρίαμον θαύμαζεν Ἀχιλλεύς,
εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθὴν καὶ μῦθον ἀκούων.
αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὁρόωντες,
τὸν πρότερος προσέειπε γέρων Πρίαμος θεοειδής·
Λέξον νῦν με τάχιστα, Διοτρεφές, ὄφρα κεν ἤδη
ὕπνῳ ὕπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες·
οὐ γάρ πω μύσαν ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν,
ἐξ οὗ σῇς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς παῖς ὤλεσε θυμόν·
ἀλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω,
αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.
νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἴθοπα οἶνον
λαυκανίης καθέηκα· πάρος γε μὲν οὔτι πεπάσμην.
Ἦ ῥ', Ἀχιλεὺς δ' ἑτάροισιν ἰδὲ δμωῇσι κέλευσεν,
δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι.
αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι·
αἶψα δ' ἄρα στόρεσαν δοιὼ λέχε' ἐγκονέουσαι.
τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Digitized by Google

Ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο, γέρον φίλε· μήτις Ἀχαιῶν
ἐνθάδ' ἐπέλθῃσιν βουληφόρος, οἵτε μοι αἰεὶ
βουλὰς βουλεύουσι παρήμενοι, ἣ θέμις ἐστίν·
τῶν εἴ τίς σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
αὐτίκ' ἂν ἐξείποι Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
καί κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται.
ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
ποσσῆμαρ μέμονας κτερεϊζέμεν Ἕκτορα δῖον,
ὄφρα τέως αὐτός τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
εἰ μὲν δή μ' ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἕκτορι δίῳ,
ὧδέ κέ μοι ῥέζων, Ἀχιλεῦ, κεχαρισμένα θείης.
οἶσθα γάρ, ὡς κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα, τηλόθι δ' ὕλη
ἀξέμεν ἐξ ὄρεος· μάλα δὲ Τρῶες δεδίασιν.
ἐννῆμαρ μέν κ' αὐτὸν ἐνὶ μεγάροις γοάοιμεν,
τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμεν, δαινῦτό τε λαός·
ἑνδεκάτῃ δέ κε τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσαιμεν,
τῇ δὲ δυωδεκάτῃ πολεμίξομεν, εἴπερ ἀνάγκη.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλευς·
ἔσται τοι καὶ ταῦτα, γέρον Πρίαμ', ὡς σὺ κελεύεις.
σχήσω γὰρ τόσσον πόλεμον χρόνον, ὅσσον ἄνωγας.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος
ἔλλαβε δεξιτερήν, μήπως δείσει' ἐνὶ θυμῷ.
οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο,
κῆρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.
αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς εὗδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτου·
τῷ δ' ἄρ Βρισηῒς παρελέξατο καλλιπάρῃος.
Ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ
εὗδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ·
ἀλλ' οὐχ Ἑρμείαν ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτεν,
ὁρμαίνοντ' ἀνὰ θυμόν, ὅπως Πρίαμον βασιλῆα
νηῶν ἐκ πέμψειε, λαθὼν ἱεροὺς πυλαωρούς.
στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ὦ γέρον, οὔ νύ τι σοίγε μέλει κακόν, οἷον ἔθ' εὕδεις
ἀνδράσιν ἐν δηΐοισιν, ἐπεί σ' εἴασεν Ἀχιλλεύς.

Digitized by Google

καὶ νῦν μὲν φίλον υἱὸν ἐλύσαο, πολλὰ δ' ἔδωκας·
σεῖο δέ κε ζωοῦ καὶ τρὶς τόσα δοῖεν ἄποινα
παῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι, αἴ κ' Ἀγαμέμνων
γνώῃ σ' Ἀτρείδης, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.
  Ὣς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, κήρυκα δ' ἀνίστη.
τοῖσιν δ' Ἑρμείας ζεῦξ' ἵππους ἡμιόνους τε.
ῥίμφα δ' ἄρ' αὐτὸς ἔλαυνε κατὰ στρατόν, οὐδέ τις ἔγνω.
  Ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο,
[Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς,]
Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον.
Ἠὼς δὲ κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν·
οἱ δ' εἰς ἄστυ ἔλων οἰμωγῇ τε στοναχῇ τε
ἵππους, ἡμίονοι δὲ νέκυν φέρον. οὐδέ τις ἄλλος
ἔγνω πρόσθ' ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν·
ἀλλ' ἄρα Κασσάνδρη, ἰκέλη χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ,
Πέργαμον εἰςαναβᾶσα, φίλον πατέρ' εἰςενόησεν,
ἑσταότ' ἐν δίφρῳ, κήρυκά τε ἀστυβοώτην·
τὸν δ' ἄρ' ἐφ' ἡμιόνων ἴδε κείμενον ἐν λεχέεσσιν·
κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα, γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστυ·
  Ὄψεσθε, Τρῶες καὶ Τρῳάδες, Ἕκτορ' ἰόντες,
εἴποτε καὶ ζώοντι μάχης ἐκ νοστήσαντι
χαίρετ'· ἐπεὶ μέγα χάρμα πόλει τ' ἦν, παντί τε δήμῳ.
  Ὣς ἔφατ'· οὐδέ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλεϊ λίπετ' ἀνήρ,
οὐδὲ γυνή· πάντας γὰρ ἀάσχετον ἵκετο πένθος·
ἀγχοῦ δὲ ξύμβληντο πυλάων νεκρὸν ἄγοντι.
πρῶται τόνγ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ
τιλλέσθην, ἐπ' ἄμαξαν ἐΰτροχον ἀΐξασαι,
ἁπτόμεναι κεφαλῆς· κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὅμιλος.
καί νύ κε δὴ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἕκτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων,
εἰ μὴ ἄρ' ἐκ δίφροιο γέρων λαοῖσι μετηύδα·
  Εἴξατέ μοι, οὐρεῦσι διελθέμεν· αὐτὰρ ἔπειτα
ἄσεσθε κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγωμι δόμονδε.
  Ὣς ἔφαθ'· οἱ δὲ διέστησαν, καὶ εἶξαν ἀπήνῃ.

τρητοῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν, παρὰ δ' εἷσαν ἀοιδοὺς,
θρήνων ἐξάρχους, οἵτε στονόεσσαν ἀοιδὴν
οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
τῇσιν δ' Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἦρχε γόοιο,
Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
Ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο, κὰδ δέ με χήρην
λείπεις ἐν μεγάροισι· πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὔτως,
ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε, δυσάμμοροι, οὐδέ μιν οἴω
ἥβην ἵξεσθαι· πρὶν γὰρ πόλις ἥδε κατ' ἄκρης
πέρσεται. ἦ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὅστε μιν αὐτὴν
ῥύσκευ, ἔχες δ' ἀλόχους κεδνὰς καὶ νήπια τέκνα·
αἳ δή τοι τάχα νηυσὶν ὀχήσονται γλαφυρῇσιν,
καὶ μὲν ἐγὼ μετὰ τῇσι· σὺ δ' αὖ, τέκος, ἢ ἐμοὶ αὐτῇ
ἕψεαι, ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο,
ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου· ἤ τις Ἀχαιῶν
ῥίψει, χειρὸς ἑλὼν, ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὄλεθρον,
χωόμενος, ᾧ δή που ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἕκτωρ,
ἢ πατέρ', ἠὲ καὶ υἱόν· ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν
Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας.
οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δαῒ λυγρῇ·
τῷ καί μιν λαοὶ μὲν ὀδύρονται κατὰ ἄστυ.
ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας,
Ἕκτορ· ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελείψεται ἄλγεα λυγρά.
οὐ γάρ μοι θνήσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὄρεξας·
οὐδέ τί μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, οὗτέ κεν αἰεὶ
μεμνήμην νύκτας τε καὶ ἤματα δακρυχέουσα.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες·
τῇσιν δ' αὖθ' Ἑκάβη ἁδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο·
Ἕκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων!
ἦ μέν μοι ζωός περ ἐών, φίλος ἦσθα θεοῖσιν·
οἱ δ' ἄρα σεῦ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ.
ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
πέρνασχ', ὅντιν' ἕλεσκε, πέρην ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
ἐς Σάμον, ἔς τ' Ἴμβρον καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν·
σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν ταναήκεϊ χαλκῷ,

Digitized by Google

πολλὰ ῥυστάζεσκεν ἑοῦ περὶ σῆμ' ἑτάροιο,
Πατρόκλου, τὸν ἔπεφνες· ἀνέστησεν δέ μιν οὐδ' ὥς.
νῦν δέ μοι ἑρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισιν
κεῖσαι, τῷ ἴκελος, ὅντ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν.
Ὣς ἔφατο κλαίουσα, γόον δ' ἀλίαστον ὄρινεν.
τῇσι δ' ἔπειϑ' Ἑλένη τριτάτη ἐξῆρχε γόοιο·
Ἕκτωρ, ἐμῷ ϑυμῷ δαέρων πολὺ φίλτατε πάντων!
ἦ μέν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος ϑεοειδής,
ὅς μ' ἄγαγε Τροίηνδ'· ὡς πρὶν ὤφελλον ὀλέσϑαι!
ἤδη γὰρ νῦν μοι τόδ' ἐεικοστὸν ἔτος ἐστίν,
ἐξ οὗ κεῖϑεν ἔβην, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυϑα πάτρης·
ἀλλ' οὔπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον·
ἀλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι
δαέρων, ἢ γαλόων, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
ἢ ἑκυρή—ἑκυρὸς δέ, πατὴρ ὥς, ἤπιος αἰεί—
ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες,
σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν.
τῷ σέ ϑ' ἅμα κλαίω καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἀχνυμένη κῆρ·
οὐ γάρ τίς μοι ἔτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
ἤπιος, οὐδὲ φίλος· πάντες δέ με πεφρίκασιν.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δ' ἔστενε δῆμος ἀπείρων.
λαοῖσιν δ' ὁ γέρων Πρίαμος μετὰ μῦϑον ἔειπεν·
Ἄξετε νῦν, Τρῶες, ξύλα ἄστυδε, μηδέ τι ϑυμῷ
δείσητ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον· ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτη μόλῃ Ἠώς.
Ὣς ἔφαϑ'· οἱ δ' ὑπ' ἀμάξῃσιν βόας ἡμιόνους τε
ζεύγνυσαν· αἶψα δ' ἔπειτα πρὸ ἄστεος ἠγερέϑοντο.
ἐννῆμαρ μὲν τοίγε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην·
ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη φαεσίμβροτος ἠώς,
καὶ τότ' ἄρ' ἐξέφερον ϑρασὺν Ἕκτορα δακρυχέοντες,
ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν ϑέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἕκτορος ἔγρετο λαός.

Digitized by Google

[αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,]
πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ
πᾶσαν, ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
ὀστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοί θ' ἕταροί τε,
μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατείβετο δάκρυ παρειῶν.
καὶ τάγε χρυσείην ἐς λάρνακα θῆκαν ἑλόντες,
πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν·
αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλην κάπετον θέσαν· αὐτὰρ ὕπερθεν
πυκνοῖσιν λάεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοισιν·
ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν, περὶ δὲ σκοποὶ εἵατο πάντῃ,
μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί.
χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον· αὐτὰρ ἔπειτα
εὖ συναγειρόμενοι, δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα
δώμασιν ἐν Πριάμοιο Διοτρεφέος βασιλῆος.
Ὣς οἵγ' ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο.

Digitized by Google

NOTES.

Digitized by Google

Digitized by Google

NOTES.

ILIAD I.

1. μῆνιν *wrath.* This word involves the whole subject or ground-work of the Iliad. The first book unfolds the cause of the resentment of Achilles. In the second and twenty-second inclusive are detailed the effects of that resentment. Grote takes considerable pains to show that books II—VII. have no internal connection with the first, and that the ninth is an unsuitable addition. Hence he argues that the primitive Achillêis included only books I, VIII, XI—XXII. The brevity of these notes forbids me here to say more, than that I have seen no evidence sufficient to justify me in rejecting any portion of the book, or in considering it other than the production of one person. On every page are to be found traces of the same master-mind, and although there are elevations and depressions of style, and occasional chasms, and apparent interpolations, yet these are found no more frequently in the Iliad, than in other ancient and even modern productions, and are to be regarded rather as evidence of their emanation from one individual than otherwise. It appears to me to be impossible for any one to read, with attention and critical accuracy, the poem from the beginning to the end, and not find overwhelming evidence, that it is as much the production of one man, as is the Paradise Lost, or the Jerusalem Delivered.—— θεὰ (i. e. Μοῦσα. Cf. Odys. 1. 1) refers to Calliope, the goddess who presided overy Epic poetry. In 2. 484, the plural is used.—— Πηληϊάδεω, a patronymic (S. § 140), is the Epic form of Πηλείδου (cf. K. § 233. 2. b; S. § 44), the last two syllables being pronounced by synizesis, as though written δω. Cf. S. § 19.——'Αχιλῆος is put, on account of the metre, for 'Αχιλλῆος (Epic for 'Αχιλλέως. S. § 52. 2). He was the son of Peleus and Thetis, and the principal hero of the Iliad.

2, 3. οὐλομένην (Epic for ὀλομένην, 2 aor. mid. part. of ὄλλυμι), *destructive, perniciuns,* is to be taken in an active sense (=τὴν ὀλέσασαν. Köp.)

Digitized by Google

Cf. Odys. 4. 92.——*μυρί'* (for *μυρία*), *innumerable*, *countless.* When this is proparoxytone it signifies *ten thousand.* S. § 79. N. 2.——*'Αχαιοῖς* = *τοῖς Ἕλλησιν*, inasmuch as in the time of the Trojan war, the Achæans were the leading people in Peloponnesus. —— *ἔθηκεν* = *ἐποίησεν.* —— *ψυχάς*, *souls*, stands opposed to *αὐτοὺς* (= *σώματα*), in v. 4. Cf. S. § 160. 4. f. ——*Ἄϊδι* = *εἰς Ἄϊδα* or *εἰς Ἀΐδου δῶμα.* Köppen.——*προΐαψεν*, *sent away* (*πρὸ-*). Cf. 5. 190. Heyne and Ernesti explain this in the sense of the simple verb, *sent.* It has been usually rendered *sent prematurely*, but, as Felton remarks, this is now given up as too far-fetched.

4–7. *ἡρώων* is the possessive genitive. This epithet, in the heroic age, was applied to kings, princes, and warriors of eminent valor and strength, but, as Trollope remarks, was restricted afterwards to those only, who were descended from an immortal parent, the other being mortal.——*τεῦχε.* For the interchange of the aorist and imperfect, cf. K. § 256. 3. The imperfect, as representing continuance of past action, describes an event, and impresses it therefore more vividly and permanently upon the mind, than the aorist, which is employed of a past act conceived of as having only a momentary existence. —— *κύνεσσιν*, Epic for *κυσί.* S. § 52. —— *οἰωνοῖσι* (for *οἰωνοῖς.* S. § 46), *birds of prey;* literally, *birds flying alone*, as is the habit of rapacious birds like the eagle, vulture, hawk, etc.——*πᾶσι* (= *παντοίοις*), *all kinds.* —— *ἐτελείετο* (imperfect of *τελέω*, Epic *τελείω*), *was accomplishing.* ——*βουλὴ* that Hector should fall by the hand of Achilles, and that Troy should be taken by the Greeks.——*δὲ* is here strongly adversative, *but*, *notwithstanding*, inasmuch as it introduces an idea, apparently so much at variance with what is said in vs. 3, 4. —— *ἐξ οὗ δὴ* (sc. *χρόνου*), *from the very time*, is to be taken with *προΐαψεν* and *τεῦχε*, and not, as some think, with *ἄειδε.* ——*ταπρῶτα*, *first*, *at the first.* Wolf, without sufficient ground, distinguishes between *τὰ πρῶτα* and *ταπρῶτα*, affixing to the first, the signification *imprimis*, to the second *res primas.* —— *διαστήτην* (for *διεστήτην*), 2 aor. 3 plur. dual of *διΐστημι.* —— *ἐρίσαντε* denotes cause, *by having wrangled.* Cf. K. § 312. 4. b; S. § 225. 4. ——*'Ατρείδης*, *the son of Atreus*, i. e. Agamemnon. As commander-in-chief of the Grecian forces, he is called by Homer *king of men* (*ἄναξ ἀνδρῶν*). —— *τὲ—καί*, *both—and.* —— *δῖος.* This is not a moral epithet, but refers to divine parentage or to high birth and personal endowments.

8–11. *τίς τ' ἄρ'* (i. e. *τὲ ἄρα*), *who then.* This question may be considered as proposed to the Muse invoked in v. 1. Some may prefer, however, to regard it as a rhetorical introduction to the narrative which follows. —— *σφωὲ* refers to Agamemnon and Achilles. —— *θεῶν* is the partitive genitive. ——*ἔριδε* is to be constructed with *μάχεσθαι*, *to contend in strife*, since they did not proceed to blows. Crusius takes *ἔριδε* with both the following verbs in the sense: *τίς—θεὸς ξυνέηκεν ἔριδι, ὥστε μάχεσθαι ἔριδι.* Digitized by Google
Köppen constructs:

The sense of these constructions is essentially the same. —— Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός, i. e. Apollo the son of Jupiter and Latona. —— ὁ = οὗτος. The use of the article for the demonstrative pronoun in the Homeric poems, is generally noticed by grammarians. Cf. Butt. § 126. N. 7; K. § 247. 2; S. § 166. 1. —— βασιλῆϊ (Epic for βασιλέϊ–εῖ) refers to Agamemnon. —— ἀνά, *throughout.* —— ὀλέκοντο δὲ λαοί (= στρατιῶται) is parenthetic, and denotes the result of νοῦσον . . . . κακήν. —— τὸν Χρύσην. The article is here regarded by Matthiæ (§ 264. 5) as having its Attic use, *that Chryses* the well-known priest of Apollo. Cf. Butt. § 126. N. 7. For the use of the article to denote a distinguished or well-known person, cf. S. § 167. —— ἀρητῆρα, *priest*, literally, *one who prays.*

12–16. ὁ. See N. on v. 9. —— θοὰς ἐπὶ νῆας = εἰς στρατόπεδον, inasmuch as the ships were drawn on shore, and served as a wooden rampart for the defence of the camp. In Homer the epithet θοαί is common to νῆες. —— λυσόμενος, *in order to ransom.* The future participle denotes purpose, and sometimes the present participle is employed in the same way. Cf. K. § 302. 4. c; Butt. § 144. 3; S. § 225. 5. —— θύγατρα, i. e. Chrysêis, or as she is sometimes called Astynome. —— ἄποινα, *a ransom*, i. e. gifts for a ransom, "consisting of valuable articles, gold, silver, robes, goblets, and the like." Felton. —— στέμματ'— ἀνὰ σκήπτρῳ, *fillets on a staff.* In v. 28, it is σκῆπτρον καὶ στέμμα θεοῖο. It is only in the Epic and lyric writings, that ἀνα is used with the dative, ἐν being elsewhere employed. Cf. K. § 290. R. 1. Steph. takes ἀνὰ in the sense of σύν, *having in his hand fillets with a golden sceptre.* It was the ancient custom of suppliants, to carry branches, upon which were bound tufts of wool. Here Chryses, as priest of Apollo, bound the wool to the sceptre of the god, as the badge of his office, and to give weight to his petition. —— ἑκηβόλου, *far-darting*, *far-shooting*, is an epithet given to Apollo as the god of archery. —— χρυσέῳ = χρυσῷ, both forms being used by Homer according to the necessities of the metre. The sceptre was either gilded, or ornamented with golden studs. —— 'Ατρείδα—δύω (i. e. Agamemnon and Menelaus). See N. on v. 7. —— λαῶν. See N. on v. 10.

18–21. τε—καί, *both—and.* S. § 236. N. 3. —— θεοὶ δοῖεν—ἐκπέρσαι, *may the gods grant you to destroy.* For the use of the aorist optative in a wish referring to future time, cf. S. § 216. 3; Butt. § 139. m. 8; Mt. § 513. Obs. 4. θεοί is monosyllabic by synizesis. —— 'Ολύμπια δώματ' ἔχοντες *having Olympian abodes.* Reference is had to the popular notion, that the residence of the gods was upon Mount Olympus. —— Πριάμοιο, Epic genitive for Πριάμου. S. § 46. —— πόλιν, i. e. Ilium or Troy, as it is usually called from its being the capital of Τροία, *Troja.* —— εὖ δ' οἴκαδ' (S. § 134. 3) ἱκέσθαι. This prayer was not answered, as misfortunes and delays attended the return from Troy of most of the Grecian chiefs. Menelaus was driven by adverse winds into Egypt, where he was detained several

Digitized by Google

years. Ulysses wandered about for ten years, before he reached Ithaca. Ajax Oïleus was shipwrecked. Agamemnon on his return was murdered by his faithless wife and her paramour Ægisthus. Idomeneus was driven from Crete by his rebellious subjects. Similar to these were the fortunes of Diomedes, Teucer, etc. —— λῦσαι is here put for λύσατε, the verb ἐθέλω being mentally to be supplied. Cf. K. § 306. 11. a; S. 223. 5. Some commentators after the Schol. make the infinitive to depend on δοῖεν, but the following ἁζόμενοι forbids this. Ernesti reads λύσαιτε. —— τά τ' ἄποινα, *and this ransom.* The article is here employed δεικτικῶς, i. e. as though the finger were pointed towards the thing spoken of. Cf. Mt. § 264. 2.

22–25. ἔνθ', *then.* —— ἄλλοι chiefs except Agamemnon. —— ἐπευφήμησαν = μετ' εὐφημίας ἐβόησαν. Schol. —— δέχθαι, Epic 2 aor. infin. mid. of δέχομαι. K. § 227. B; S. § 133. Δ. —— ἀλλ' .... θυμῷ, *but it did not please the mind of Agamemnon the son of Atreus;* literally, *it did not please Agamemnon the son of Atreus in his mind,* θυμῷ being, as Crusius says, a local dative. Sophocles (Gram. § 156. 1. a) says that θυμῷ as a part, is put in apposition with Ἀγαμέμνονι denoting the whole. See N. on v. 237. ἀλλὰ responds to μὲν in v. 22. —— ἀφίει, sc. αὐτὸν referring to Chryses. —— μῦθον refers to the speech which follows.

26–28. μή σε — κιχείω (Epic for κιχῶ from obsol. κίχημι = κιχάνω), *let me not meet thee.* K. § 259. 5; S. § 219. 3. This has been usually explained by supplying ὅρα or βλέπε. As this would be oftentimes quite inapposite, Butt. (§ 148. N. 5) thinks "it is perhaps better to say, that the Greek language, by means of μὴ with the subjunctive, and a certain tone of emphasis, formed an independent clause expressing care or foresight." —— κοίλῃσιν, Epic for κοίλαις. S. § 44. —— παρά, *near.* —— αὖτις ἰόντα = νοστήσαντα. —— μὴ (*lest.* S. § 214. a) — χραίσμῃ. The subjunctive without ἂν is employed after verbs denoting present or future time. Mt. § 518. 1; Jelf's Kühn. § 806. 2; S. § 212. 2. —— τοί, Ion. for σοί. —— οὐ belongs to χραίσμῃ. K. § 318. R. 6; S. § 230. N. 2. —— σκῆπτρον. The sceptre was the ensign of power and dignity. As Chryses bore the sceptre of Apollo, it entitled him to great respect and favor.

29–32. τὴν = ταύτην. See N. on v. 9. —— πρίν, *before* (I free her). Heyne, Hermann, Bekker, and Crusius punctuate, οὐ λύσω· πρίν μιν. The sense would then be: I will not release her: — *sooner shall old age,* etc. But the other construction is more natural, and contains a taunt of exceeding bitterness, that the priest's daughter shall be restored to him, only when she shall be too old to administer to the pleasure of Agamemnon. —— μιν = αὐτήν. S. § 78. —— Ἄργεϊ, *Argos,* was properly the capital of Argolis and the residence of Diomedes (cf. 2. 559). Here it is put for the entire Peloponnesus, of which Argos was the chief city. —— τηλόθι πάτρης. S. § 187. 4. —— ἱστὸν ἐποιχομένην (= ὑφαίνουσαν. Köppen and Crusius), *plying the*

the loom to weave, but went around it, the warp hanging perpendicularly from the loom-beam, instead of being stretched out horizontally as with us. Weaving was a common occupation of females in ancient times. So Hector says (Book VI):

> "No more—but hasten to thy tasks at home;
> There guide the spindle and direct the loom."

And again in the same book, Hector is said to find Paris brightening his shield and polishing his bow, while

> "Beside him Helen with her virgins stands,
> Guides their rich labors and instructs their hands."

ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν, *preparing my bed;* literally, *going to my bed* in order to prepare it. Butt. (Lexil. No. 23. p. 144) maintains that ἀντιόωσαν cannot here mean *sharing* or *partaking of*, as it would imply something wished for or desired on the part of Chryseïs, the very opposite of which is shown by the context. This sense, however, was doubtless in the mind of the speaker, and indeed is implied in the one above given. Cf. Heyne's Note on this passage. —— μή μ' ἐρέθιζε (S. § 218. 3)—νέηαι (=ἀπέλθῃς. Schol.). See N. on v. 28. For the form, cf. S. § 118. 8. —— σαώτερος, *more safely* (than otherwise thou wouldst)=*the safer*. The second member of the comparison is frequently omitted, and the comparative may then be translated as an emphatic positive, or by joining to the positive the adverbs *too, pretty, somewhat*, etc. Cf. K. § 323. R. 7; Mt. § 457; Butt. § 123. 7; S. § 159. 8.

33–36. ὥς, *thus.* —— ἔδδεισεν for ἔδεισεν. S. § 7. N. 1. —— ὁ γέρων, *the old man;* literally, *the elder.* The substantive character of the article gives to the adjective the nature of a substantive. The same is true in οἱ ἄλλοι, τἄλλα, etc. Cf. Butt. § 123. 5. See N. on v. 391. —— ἀκέων, *in silence*, has the form of an adjective, but is used in the Homeric writings as an adverb. —— παρὰ θῖνα, *along the shore.* —— πολυφλοίσβοιο (Epic termination for ου. See N. on v. 19) is a word formed to imitate the sound of a wave breaking upon the beach. The figure is called *onomatopeia.* —— πολλὰ belongs to ἠρᾶθ'. —— ἀπάνευθε κιὼν (sc. νεῶν), *when he had gone far* (=some distance) *from the ships.* A participial clause may be rendered frequently by a finite verb preceded by a relative pronoun, or a relative adverb of time. K. § 312. 4. a; Butt. § 144. 1; S. § 225. 2. —— ὁ γεραιός. See N. on ὁ γέρων, v. 33. —— τὸν=ὅν. K. § 247. 4; S. § 166; C. § 467. —— ἠΰκομος (Epic for εὔκομος), *beautiful-haired*, an epithet peculiar to Latona.

37–42. Χρύσην, *Chryse*, was a town on the coast of Troy near Thebes, where was a temple dedicated to Smintheus Apollo. Chryses, therefore, addressed him as the tutelary deity of the place. —— ἀμφιβέβηκας has here a present signification="*hast protected and dost still protect.*" Trollope. Cf. K. § 255. R. 5; S. § 211. N. 6. The word literally signifies *to go around*, as a protector the person or thing protected. —— Κίλλαν, *Cilla*, was also a

Digitized by Google

town in Troas, where was a temple of Apollo, and hence the accompanying epithet, ζαθέην. —— Τενέδοιο (see N. on Πριάμοιο, v. 19), *Tenedos*, was an island in the Ægean sea, a few miles from the coast of Troy. For the gen. cf. S. § 187. —— Σμινθεῦ. There are various conjectures as to the etymology of this word. Some would read Σμιθεύς, *smiter*, or *destroyer*. Others, after Aristarchus, refer it to Σμίνθη, a town in Troas where was a temple of Apollo. The more common opinion is, that he received the name, from his having destroyed the mice (σμίνθοι) which infested Phrygia, or because the mouse was regarded as the symbol of prophetic power. Cf. Smith's Dict. Mythol. Vol. III. p. 846. —— εἴποτε, *if ever*. The indicative follows this particle, when the condition is assumed as a certainty (K. § 339. 3. a; S. § 215. 1); but when the thing spoken of is uncertain or undetermined, it takes the subjunctive. Cf. v. 341. —— τοι, *for you*, is the dative of advantage (*Dativus Commodi*). When a thing takes place to the disadvantage of a person, the dative is styled *Dativus Incommodi*. Cf. Butt. § 133. N. 5; K. § 284. 3. R. 4; S. § 201. 1. —— χαρίεντ' = χαριέντως. Voss joins this with νηόν. —— ἐπὶ—ἔρεψα is put by *tmesis* for ἐπέρεψα (from ἐπερέφω). So κατὰ—ἔκηα, in the next line, is put for κατέκηα. S. § 234. It may be as well, however, to regard the prepositions in such cases as having an adverbial use. In respect to the signification of ἐπέρεψα, some take it in the sense of *to build*; others more correctly in the sense of *to deck*, as with garlands, evergreens, etc. —— εἰ δή, *if in truth*, *if really*. δή gives vivacity and emphasis to the expression. —— μηρί' (for μηρία), *the thighs*, *haunches*, which, previous to being burned, were covered with caul or fat, between the folds of which were laid small pieces of flesh, cut from other parts of the animal. Cf. v. 460. —— τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ, *accomplish this my prayer*. κρήηνον and ἐέλδωρ are put by protraction, for κρῆνον (from κραίνω) and ἔλδωρ. S. § 11. 3. —— τίσειαν (S. § 118. 4) .... δάκρυα, *may the Greeks atone for my tears* For this precatory use of the optative, cf. Mt. § 513. 1; Butt. § 139. m. 7; S. § 216. 3. —— Δαναοὶ is properly the name of the Argives from Danaus (who according to the poets came from Egypt and settled in Argos), but is applied to the Greeks in general. See N. on ἐν Ἄργεϊ, v. 30. —— βέλεσσιν is put for βέλεσιν. See N. on ἔδδεισεν, v. 33.

43–47. ὣς (see N. on v. 33) ἔφατ' εὐχόμενος = ὣς ηὔχετο. —— τοῦ δ' (*and*) ἔκλυε. S. § 192. 1. —— Φοῖβος (*shining*, *brilliant*), the Homeric epithet of Apollo, is supposed to denote his identity with Helius or the Sun. Cf. Smith's Dict. Mythol. Vol. I. p. 231. —— κατ'—καρήνων, *down from the summits*. K. § 292. I. 1. a. —— Οὐλύμποιο. See N. on v. 18. —— κῆρ is the synecdochial accusative. S. § 182. —— τόξ' for τόξα = τόξον. —— ὤμοισιν is the local dative. S. § 203. —— ἀμφηρεφέα. Some render this epithet of the quiver, *closed at both ends*. Others translate, *covered on all sides*, *close-covered*, which appears to be the true sense. —— ἔκλαγξαν .... χωομένοιο. A fine example of onomatopeia. See N. on v. 34. —— δ' ἄρα, *and therefore*

Digitized by Google

shoulders. S. § 281. —— αὐτοῦ is opposed to ὀϊστοὶ in the preceding line. Cf. v. 4. —— κινηθέντος is taken by Crusius in a middle sense, *when he moved* (see N. on κιών, v. 35) *himself, as he moved along*. —— ἤϊε for ᾔει. S. § 124. —— νυκτὶ ἐοικώς, *like night* (S. § 202. 1), i. e. dark as night. It was a popular notion of the ancients, that the pestilence made its most fearful ravages in the darkness of night. Cf. Ps. 91, 6; 2 Kings 19, 35. It is more natural, however, to refer the expression here to the effect of Apollo's anger on his countenance, making it dark and threatening. Cf. 12. 463, Odys. 11. 606; Milt. Par. Lost, 6. 832.

48–52. ἕζετ' .... νεῶν. See N. on v. 35. —— μετὰ (sc. τὰς νῆας or τοὺς Ἕλληνας), *among, into the midst of*. K. § 294. II. 1. a. There is no tmesis in μετὰ—ἕηκεν (Epic for ἧκα). —— δεινὴ .... βιοῖο. See N. on v. 46. The δὲ in this and some of the preceding lines has a copulative force, and denotes a change of subject. K. § 322. 2. βιοῖο is the genitive of separation. K. § 271. 2. —— οὐρῆας (Epic for ὀρέας) .... ἀργούς. This has been referred by some to the opinion of the ancients, that the pestilence first commences with four-footed animals (cf. Ex. 9, 1), and by others, to the clemency of the deity in giving to the Greeks an intimation of his anger, by first destroying their most useful animals. —— αὐτὰρ ἔπειτ', *and then*, responds to μὲν in the preceding line. Cf. Hoog. Gr. Part. p. 103; S. § 236. N. 3. ἔπειτα frequently corresponds to πρῶτον in the sense of δεύτερον. K. § 264. R. 7. —— ἐφιέμενος, sc. βέλος from the following line. —— αὐτοῖσι, i. e. the Greeks. Cf. v. 4. This dative denotes the object. —— ἐχεπευκές, *bitter*, and hence *deadly, destructive*. —— βάλλ', sc. αὐτοὺς from the preceding αὐτοῖσι. —— αἰεί, *continually, constantly*. This shows how destructive was the pestilence. —— θαμειαί, *numerous*. For the accentuation, cf. Thiersch § 201. 14. *b*. Pamphylus wrote the word as properispomenon. See Spitzner's Note.

53, 54. ἐννῆμαρ, *for nine days*. —— ἀνά, *through*. —— κῆλα, *missiles*, is used by Homer only of those sent by the gods. —— τῇ δεκάτῃ (sc. ἡμέρᾳ). S. § 204. —— ἀγορήνδε, *to a council*. This was commonly held in front of Agamemnon's tent, but sometimes by the ships of the other chiefs. For the use of the enclitic to denote the direction 'whither,' cf. S. § 134. 3.

55–58. τῷ (=τούτῳ. See N. on ὁ γάρ, v. 9) is put for the adnominal genitive after φρεσί, *mind of him*=*his mind*. S. § 201. 5. —— γὰρ is causal, i. e. it introduces the reason why Achilles called an assembly. —— ἐπὶ φρεσὶ θῆκε. When a preposition with the dative, instead of a preposition with the accusative, follows a verb of motion, the idea of the state of rest which follows the motion, is intended to be the predominant one. So when a preposition of motion with the accusative follows a verb of rest, it imparts to it the idea of previous motion towards the place spoken of. This is called the *constructio prægnans*. Cf. Mt. § 596. *b*; K. § 300. 3. a. b; S. § 235. —— γὰρ introduces the reason why Juno incited Achilles to call an assembly. See N. on v. 55. —— Δαναῶν (S. § 193). See N. on v. 42. —— ὅτι ῥα, "*because namely*." Crusius. ἄρα is here used as an explanatory

Digitized by Google

particle. —— θνήσκοντας ὁρᾶτο (mid. for act. Soph. Gr. Verbs, p. 207), *she saw them dying*. The participle has here what is called its *complementary* force. Cf. K. § 310. 1; Butt. § 144. 6. —— οὖν, *therefore*, is resumptive of the train of thought interrupted by the parenthesis in vs. 55, 56. —— ἤγερθεν, Epic for ἠγέρθησαν, 3 pers. plur. 1 aor. pass. of ἀγείρω. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 75. —— ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο is not tautological, when considered in relation to the preceding member, as it denotes the completion of the act of assembling, i. e. the being together, and in a state of readiness to deliberate on the subject in hand. —— τοῖσι (= ἐν τοῖσι. Schol.) depends on ἀνιστάμενος, as that in respect to which, or in the presence of which, the action took place. K. § 284. 3. 10; Rost § 105. N. 2. —— δ' connects the apodosis to the preceding member, as though they were independent clauses; an idiom of which the earlier Greek writers seem to have been fond. Kühner (Jelf's edit. § 770. 2) remarks that a sentence composed of such a protasis and apodosis, is opposed to another similar pair of clauses by δὲ—δέ, so that the second protasis answers to the first, and the second apodosis belongs to the second protasis. Here we have ἐννῆμαρ μὲν—τῇ δεκάτῃ δ'—οἱ δ'—τοῖσι δ'. —— πόδας explains ὠκὺς as the synecdochical accusative.

59–61. νῦν ἄμμε κ. τ. λ. Crusius constructs: νῦν ὀίω ἄμμε (Epic for ἡμᾶς. S. § 78) ἂψ ἀπονοστήσειν παλιμπλαγχθέντας (*wandering back*). —— κὲν i. e. ἂν)—φύγοιμεν. The presence of κὲν in the protasis, implies a condition upon which the protasis itself depends, *if we would escape death at least* (in case we can escape). Cf. K. § 340. 6. —— εἰ δή, *if now = seeing that*.

62–65. ἐρείομεν (Epic subj. 1 plur. for ἐρέωμεν from ἐρέω = ἐρωτάω), *let us inquire*. S. § 218. 2. —— μάντιν, *a prophet*. "The business of the Mantis was rather to announce the feeling of the gods in regard to what was done, than to indicate the future, and what must be done." Wachsmuth. —— ἱερῆα—ὀνειροπόλον. These words are considered by some as in apposition with μάντιν. The former denotes one who derives his divination from the entrails of the victim, the latter, one who interprets the will of the gods from dreams. As this method of determining the divine will was in less repute, it is here preceded by καὶ in the sense of *even*. This is further indicated by the next clause καὶ . . . . ἐστίν, *for a dream also is from Jupiter*, in which Achilles asserts the divine origin of dreams, as a reason why he would consult an ὀνειροπόλος. —— ὅς κ' εἴποι. The optative is used in a relative sentence, even when the verb of the principal sentence is present or future, to denote a supposition or condition depending on a certain condition. *who may tell us* (if we inquire of him). Cf. Jelf's Kühn. § 832; Rost § 123. 3. a. —— ὅ, τι (so written to distinguish it from ὅτι the conjunction), *on account of what, why*. Cf. Odys. 5. 215. This accusative is synecdochical. —— εἴτ'—εἴθ', *whether—or*. Mt. § 617. 5; S. § 236. N. 3. —— ὅγ' refers to Apollo. γέ gives emphasis to the pronoun. S. § 68. N. 3. —— εὐχωλῆς is

πως—βούλεται. Supply σκοπεῖν or πειρᾶσθαι, *to see if by any means he may be willing*. Cf. K. § 344. R. 9; Rost § 121. N. 3; S. § 215. N. 6. a. —— κνίσσης—ἀντιάσας. For the genitive after verbs of participation, cf. Mt. § 328. 5; S. § 191. 2. In prose, verbs of meeting and approaching are usually followed by the dative. Cf. K. § 273. R. 9. b. —— In Wolf's edition a comma is placed after ἀντιάσας, which I have erased, as ἀμῦναι depends on βούλεται (for βούληται). —— τελείων, i. e. without any blemish. —— Some find a tmesis in ἀπὸ—ἀμῦναι.

68, 69. ἤτοι, *then*, like μὲν is responded to by δὲ in the next clause. —— ὥς, *thus*. —— κατ' ἄρ' ἕζετο, *he then sat down*. For this use of ἄρα, see N. on v. 306. —— τοῖσι δ' ἀνέστη. See N. on v. 58. —— ὄχ' (for ὄχα), *by far*, qualifies ἄριστος.

70–73. ᾔδη, Epic pluperf. for ᾔδει. S. § 129. 2. —— τά τ' .... ἐόντα, *the present, the future, and the past*. πρό τ' ἐόντα; literally, *those things which have gone before*. —— νήεσσ' ἡγήσατ'. While the Grecian fleet lay at Aulis, a prodigy appeared, which Chalcas interpreted favorably, and thus encouraged the army to proceed. He was virtually, therefore, the leader of the expedition. Cf. 2. 300. —— Ἴλιον εἴσω, *to Ilium*, "*all the way to Ilium*." Felton. —— ἣν διὰ μαντοσύνην denotes the means by by which Chalcas exercised a controlling influence over the expedition. ἥν is a possessive pronoun. —— τὴν = ἥν. See N. on τόν, v. 36. —— σφίν, Epic for σφίσι. S. § 78. —— ἐϋφρονέων, *well-disposed*. Nitzsch (ad Odys. 2. 160) says that it denotes kindness combined with intelligence. —— ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν, *harangued them and said* = addressed them as follows.

74–79. μυθήσασθαι, *to explain, interpret*. —— μῆνιν, i. e. the cause of the anger. —— ἑκατηβελέταο, Epic for ἑκατηβελέτου (S. § 44) for ἑκηβόλος. See N. on v. 96. —— τοιγάρ, *therefore*. —— ἐρέω for ἐρῶ. S. § 119. N. 1. —— σὺ δὲ σύνθεο (for σύνθου, 2 aor. imper. mid. 2 sing. of συντίθημι), *but do you attend*. σύνθεο, sc. φρεσί. —— ὄμοσσον for ὄμοσον. This doubling of consonants for the sake of metre, is too common to require further notice. —— ἦ μὲν (= μήν), *truly*. —— ἀρήξειν depends on ὄμοσσον, and its subject is omitted, because it is the same with that of the verb on which it depends. Hence πρόφρων (= *promptly*) is put in the nominative by attraction with the subject of ὄμοσσον. Butt. § 142. 2. a; K. § 307. 4; S. § 222. 3. b. —— γὰρ in ἦ γὰρ (*for truly*) introduces the reason why the prophet might need the protection of Achilles. —— χολωσέμεν, Epic for χολώσειν. S. § 118. 6. For the omission of the subject, see N. on ἀρήξειν. —— μέγα .... κρατέει, *who holds powerful sway over all the Greeks*. S. § 189. Heyne remarks: "Argivi sunt, qui ejus regno subsunt; Achivi (Ἀχαιοί) totus exercitus, cui tanquam summus dux imperat." Cf. 2. 684. —— οἱ = ᾧ. The repetition of the relative pronoun, when the verbs of two clauses require different cases, is frequently avoided by omitting the relative in the second clause, or employing, in place of the second relative, a demonstrative or personal pronoun. Cf. K. § 334 1; Butt. § 143. 7.

Digitized by Google

80–83. κρείσσων in reference to the means of revenge. —— ὅτε χώσεται (i. e. χώσηται), *whenever he is angry.* This supplemental proposition is indefinite, and takes the subjunctive because the antecedent is indefinite (S. § 217. 2). Had ἂν been added (cf. v. 128), the clause would have been conditional to the principal proposition, κρείσσων γὰρ βασιλεύς. Cf. Rost § 121. N. 1. —— χέρηϊ, *inferior,* is opposed to κρείσσων. —— εἴπερ, *even if.* The apodosis begins with ἀλλά τε καί, *but yet.* —— τὲ is added to both clauses, in order to mark more strongly the antithesis which exists in the members. Cf. Jelf's Kühn. § 755. 2. —— γὲ imparts emphasis to χόλον, and καὶ to αὐτῆμαρ. Opposed to αὐτῆμαρ is μετόπισθεν in the next line. —— κότον, *grudge.* —— ὄφρα τελέσσῃ (sc. κότον), *until he shall have accomplished it.* ὄφρα with the aorist subjunctive denotes an object aimed at. K. § 337. 6; Jelf's Kühn. § 841. 2. —— ἐν στήθεσσιν ἑοῖσι (for οἷς) is to be taken with ἔχει κότον. —— φράσαι, *consider.* —— εἴ (*whether.* S. § 215. N. 6) με σαώσεις if Agamemnon shall be enraged at me. εἰ denotes a twofold question, *whether—or not.* Cf. Jelf's Kühn. § 877. b.

84–91. δ', *then, on the other hand.* —— θεοπρόπιον, *the oracle;* literally, *something shown forth by the gods.* Cf. Butt. Lexil. No. 64. —— οὐ .... Ἀπόλλωνα, *no, by Apollo.* οὐ μὰ is employed in negative, and ναὶ μὰ in affirmative propositions. Cf. Mt. § 605; S. § 183. —— ᾧτε limits εὐχόμενος, which participle denotes cause or means. See N. on v. 7. —— Κάλχαν is the vocative of Κάλχας. S. § 50. 1. Zenodotus wrote Κάλχα. —— οὐ in οὔτις is an emphatic repetition of οὐ in v. 86. —— ἐμεῦ ζῶντος, *while I live.* This genitive absolute denotes time. K. § 312. 4. a; S. § 226. This expression is rendered more vivid and emphatic by δερκομένοιο, *while I see = behold the light.* Prof. Felton rightly takes ἐπὶ in a local sense, *while I live and see, upon the earth.* —— σοὶ—βαρείας χεῖρας ἐποίσει, *shall lay heavy hands upon you* = shall do you violence. —— Δαναῶν is the genitive of the whole after οὔτις. —— οὐδ' ἢν (i. e. ἐάν), *not even if.* The subjunctive shows that the condition is uncertain, although regarded as possible. The apodosis οὔτις .... Δαναῶν takes the indicative to denote what is certain. K. § 339. II. b. —— Ἀγαμέμνονα follows εἴπῃς as the accusative of person, the verb being followed generally by the accusative of the thing spoken. Cf. 2. 59, 156; Jelf's Kühn. § 583. 68. —— πολλὸν ἄριστος. See N. on ὄχ' ἄριστος, v. 69. —— εὔχεται εἶναι (*professes to be*) = ἐστι, since Nestor uses the same expression in 2. 82, where, as Ernesti remarks, it would not comport with his object, to attribute to Agamemnon a false pretension to superiority, which Achilles is thought by some to do in these words.

92–95. τότε δή, *then indeed.* —— οὔτ' ἄρ', *not then.* ἄρα refers to the erroneous idea as to the cause of Apollo's anger, contained in the question of Achilles (v. 65), and repeated in εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται in this verse. Cf. Jelf's Kühn. § 787. 2. c. Trollope supposes that it denotes a consequence of

Digitized by Google

96–100. τοὔνεκ' (i. e. τοῦ ἕνεκα) ἄρ', *on this account then.* ἄρα, when employed in explanation or illustration, is called ἄρα *explicitavum;* when in sentences denoting the consequence, it is styled ἄρα *conclusivum.* Cf. Jelf's Kühn. § 789. *a.* —— Ἑκηβόλος, *Far-darter*, an epithet of Apollo. —— ἦδ' ἔτι δώσει, *and he will still send them.* —— πρὶν—πρίν, *before that.* In prose πρὶν is commonly preceded by πρότερον or πρόσθεν. S. § 220. 2. —— λοιμοῖο . . . . ἀφέξει, *will he restrain his heavy hands from the pestilence.* Some translate, *hands heavy with the pestilence* (χεῖρες λοιμώδεις, *manus pestilentes*). —— δόμεναι (2 aor. infin. act. for δοῦναι. S. § 132. 6) is put in the infinitive after πρίν, to denote a conceived limitation of time, not independent but subordinate to the principal clause. Cf. K. § 337. 9. c; S. § 223. 3. The aorist is here used, because the speaker refers to the future event as though it had already taken place. Cf. K. § 256. 4. f. αὐτὸν referring to Agamemnon is to be supplied with δόμεναι. —— ἑλικώπιδα, "*having glancing* or *rolling eyes*, a mark of spirit and youthful fire." Smith's Crus. Lex. Others render it *black-eyed*, that being esteemed a trait of beauty among the orientals. —— ἀπριάτην, ἀνάποινον, *unbought, unransomed.* Crusius remarks that the former of these words denotes, *without a ransom demanded*, the latter, *without the acceptance of any offered reward.* —— τότε . . . . πεπίθοιμεν (Epic for πίθοιμεν), *then by having propitiated* (see N. on ἐρίσαντε, v. 6) *him* (thus) *we may perchance persuade him* to remove the evil. The aorist is here used, because the animation of the speaker leads him to view the thing spoken of, as already accomplished. Cf. K. § 257.

101–105. ἤτοι—δέ. See N. on v. 68. —— εὐρυκρείων. Cf. 2. 108, 576–580. —— μένεος . . . . πίμπλαντ' (for ἐπίμπλαντο), *and his dark soul was much filled with wrath* (S. § 200. 3). φρένες ἀμφιμέλαιναι, literally, *his black diaphragm.* The ancients supposed the diaphragm or midriff to be the seat of thought and of the passions. When the mind was inflamed with anger, the veins became swollen and dark with blood, and hence it received the epithet here given it. —— ἀμφιμέλαιναι, *black all around* (=entirely black), shows, therefore, the violence of the king's anger. Other explanations of this epithet have been given. —— οἱ in ὄσσε δέ οἱ is the dative employed for the possessive genitive (S. § 201. 5)=ὄσσε αὐτοῦ. Cf. K. § 313. R. 2. This dative also may be referred to that, in reference to or in presence of which an action is performed. In this case it is to be constructed with ἐΐκτην. Cf. K. § 284. (10). —— λαμπετόωντι, *shining*, a protracted form (S. § 11. 3) of the defective participle λαμπετῶν (-άων). Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 184. —— ἐΐκτην, 3 dual pluperf. for ἐῳκείτην (from εἴκω), with the signification of the imperfect. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 81; Soph. Gr. Verbs, p. 131. —— Κάλχαντα depends on προσέειπεν. The asyndeton is expressive of the hasty and violent anger of the king. —— πρώτιστα, *first of all*, is a poetic superlative. —— κάκ' ὀσσόμενος, *looking fiercely* (literally *evil*), "*with threatening look.*" Voss. "*On Chalcas lower-*

ing." Cowper. Some render it *presaging ill*, but this is implied in the more literal interpretation. Cf. Butt. Lexil. No. 86.

106–108. **μάντι κακῶν**, *prophet of evils;* i. e. announcer of evil tidings. Reference is had among other things, perhaps, to the unwelcome prediction of Chalcas, that ten years would be spent in the seige before Troy would be taken. The sacrifice of Iphigenia is supposed by some to be alluded to, but that story was the invention of a later age. —— **οὐ πώποτε**, *never yet.* **πότε** limits the time expressed in **οὔ πω** to the present. —— **τὸ κρήγυον**, *the thing which is good* or *useful.* Cf. Butt. Lexil. No. 74. In respect to the sentiment cf. 2 Chron. 18, 7. —— **τοί—φρεσὶ** limits **φίλα**, which, had the impersonal construction been chosen, would have been **φίλον** in agreement with **μαντεύεσθαι** the subject of **ἐστί.** Cf. Mt. § 443. 1; K. § 243. 3; S. § 157. d. —— **τὰ κάκ'**, *those things which are evil.* —— **οὔτε τί πω—οὔτ'**, *never at all—nor.* **τὶ** in this connection is synecdochical. S. § 182. —— **ἐτέλεσσας = ἐπλήρωσας.** "Vates ipse dicitur perficere illa, quæ eo prædicente evenirent." Bothe.

109–115. **καὶ νῦν**, *now also.* —— **ἐν**, *in*, i. e. in the assembly of. —— **θεοπροπέων**, *explaining omens*, not *predicting future events*, which is a sense unsuited to the context. —— **ὡς . . . . ἕνεκα**, *how that, forsooth, because of this.* **δὴ** has here its ironical use. Cf. Jelf's Kühn. § 721. 3. **τοῦδ'** is explained by **οὕνεκ'** (i. e. **οὗ ἕνεκα**, *because*) . . . . **δέξασθαι.** —— **κούρης Χρυσηΐδος**, *virgin daughter of Chryses.* Cf. S. § 140. See N. on v. 13. Trollope supplies **ἀντὶ** before this genitive. Cf. K. § 275. R. 4; S. § 200. 4. —— **ἐπεὶ πολὺ βούλομαι**, *since I much prefer.* This sense is demanded by the antithesis between this and the preceding sentence. Cf. Butt. Lexil. No. 35. In v. 117 it is followed by **ἤ**, there being an ellipsis of **μᾶλλον.** Cf. K. § 323. R. 3. Perhaps, however, it would be better to consider the idea of comparison, as there communicated to **βούλομαι** by the comparative **ἤ.** Cf. Butt. § 149. 7. —— **καὶ γάρ ῥα**, *for indeed now*, is confirmatory of what is expressed in **ἐπεὶ . . . . ἔχειν.** —— **κουριδίης ἀλόχου**, *lawful wife*, in opposition to a concubine or wife of inferior order. Cf. 19. 298, where Brisëis refers to the promise of Patroclus, that she should be the *wedded* or lawful wife of Achilles, although she was even then his wife in the lower sense. —— **ἕθεν**, Epic for **οὗ** (S. § 78) = **αὐτῆς** referring to Clytemnestra and depending on **χερείων.** S. § 198. 1. —— **οὐ** (= **οὔτε**)—**οὐδὲ—οὔτ'—οὔτε**, *neither—and not—nor—nor.* For the use of these negatives in clauses containing subdivisions or explanations, cf. Jelf's Kühn. § 775. Obs. 4. —— **δέμας** refers to the form or figure, and **φυὴν** to those general charms which combine to form a beautiful woman. These nouns are accusatives synecdochical. —— **οὔτ' ἄρ**, *not at all.* —— **φρένας** denotes mental and **ἔργα** personal accomplishments, such as music, skill in embroidery and works of the loom.

116–120. **ἀλλὰ καὶ ὥς**, *but even thus*, i. e. notwithstanding she is thus

Digitized by Google

accomplished. —— δόμεναι πάλιν = ἀποδοῦναι. —— τόγ', *this at least.* γὲ limits the assertion to the thing here spoken of, and τὸ refers to the restoration of Chryseïs. —— βούλομ' . . . . ἀπολέσθαι, *for I wish my people to be safe rather than to perish.* See N. on v. 112. ἔμμεναι, Epic for εἶναι. S. § 124. —— αὐτὰρ (Epic for ἀτάρ), *but, however,* denotes a transition —— γέρας refers to the booty which fell to the chiefs. —— ὄφρα = ἵνα. —— μὴ—ἔω (Epic for ὦ). Cf. S. § 229. 2. —— οἶος Ἀργείων, *the only one of the Greeks.* The genitive is partitive. —— ἔοικεν is here used impersonally, *it is befitting, proper.* —— τόγε is explained by ὅ μοι . . . . ἄλλῃ, in which ὃ has the sense of ὅτι, and ἔρχεται ἄλλῃ, "*is going elsewhere* = is passing from one to another." Felton. For this local sense of ἄλλῃ, cf. Jelf's Kühn. 606. Obs. 5.

121–126. ποδάρκης = πόδας ὠκύς, v. 58, inasmuch as swiftness of foot is closely allied to strength of foot, which is the etymological signification of ποδάρκης. —— φιλοκτεανώτατε πάντων, *most avaricious of all.* —— γὰρ in πῶς γὰρ implies an ellipsis: (this cannot be) *for how.* To the negative οὐ μὲν in this omitted clause, Trollope says that οὐδὲ in the following line refers. Some prefer to take γὰρ in its strengthening sense, *how then.* —— οὐδ' ἔτι που ἴδμεν, *we no longer any where know.* Köppen reads οὐδέ τί πω, *necdum.* ἴδμεν is put for ἴσμεν, and that by syncope for ἴσαμεν. —— ξυνήϊα (for ξύνεια), *public property, common stores.* From these a gift would have to be selected for Agamemnon, unless some one of the chiefs was deprived of his share. —— τὰ μὲν . . . . δέδασται, *what things we have plundered from cities, these have been divided.* —— τὰ μὲν—τὰ = ἃ μὲν—ταῦτα. See Ns. on vs. 9, 86. The relative clause is placed first for the sake of emphasis Cf. S. § 173. For the anastrophe of ἐξ, cf. S. § 231. N. 2.

126–129. λαοὺς (see N. on v. 10) is the subject of ἐπαγείρειν, and both form the subject of ἐπέοικε. —— παλίλλογα, *collected again* for a second distribution. So Ernesti explains: *omnia iterum in unum conferre, ut alia denuo portione dispertiantur.* —— θεῷ, i. e. according to the will of the god (viz. Apollo). —— πρόες, imperat. 2 aor. of προΐημι. S. § 124. —— αὐτὰρ denotes transition, *but* (as to the reward). —— αἴ κέ ποθι (*if ever*)—δῷσι (Epic for δῷ). See N. on v. 80. —— Τροίην is taken as an adjective by Nitzsch; ἡ Τροία (sc. γῆ) is put for the name of the country.

131. μὴ δ' οὕτως, *not thus.* —— ἀγαθός περ ἐών, *although you are very* (περ. Jelf's Kühn. § 734. 2. 1) *brave,* i. e. your bravery will not assist you to overreach me in this matter. For this concessive use of the participle, cf. K. § 312. 4. R. 8; S. § 225. 6. Prof. Felton translates: *brave as you are,* i. e. it is unbecoming a brave man to attempt to obtain an undue advantage. But this comports less with the ungovernable rage of the king, which would not permit him to reason or expostulate. —— κλέπτε νόῳ, *practise not* (μὴ) *deceit; cherish not deception in the soul.*" Smith's Crus. Lex. νόῳ is the local dative. S. § 204 —— οὐ παρελεύσεαι, *you will not over-*

Digitized by Google

reach me. Similar to this is the expression in vulgar use, *you can't come over me.*

133, 134. ὄφρ' is here a particle of time, *whilst.* Its usual rendering *that*, is in this place erroneous. —— αὐτὸς is in apposition with the omitted subject of ἔχῃς. S. § 160. 4. b. —— αὐτάρ. Bothe finds an anacoluthon in this line, regularity of construction demanding ἐθέλεις αὐτὸς ἔχειν γέρας. But there is no necessity for this, as αὐτὰρ is employed to mark more strongly the antithesis, in the sense of *on the contrary.* —— αὔτως, *indifferently, carelessly.* Some take it in the sense of οὕτως, but I think the usual signification given it conforms better to ἧσθαι. —— δευόμενον my prize. —— δὲ in κέλεαι δὲ is an emphatic connective.

135–140. ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι κ. τ. λ. There is an ellipsis of the apodosis καλῶς ἔχει, which a gesture or tone of the speaker would readily suggest to the mind, and which is implied in the contrast of the two conditional clauses. Cf. K. § 340. 2. c; Mt. § 617. a. Butt. (§ 151. V. 2) refers this aposiopesis to the first of the conditional clauses being of such comparatively trivial importance, that the speaker hurries on to the second as alone worthy of special attention. —— ἄρσαντες κατὰ θυμόν, *fitting it* (i. e. the present) *to my mind*, i. e. making it satisfactory. —— ἀντάξιον (sc. τῆς κούρης. S. § 200. 4) agrees with γέρας to be supplied from the preceding clause. —— εἰ δέ κε (=ἐὰν δὲ) responds to εἰ μὲν in the preceding line. —— εἴ κε, with the subjunctive, is a milder expression of the condition, than εἰ with the future. Cf. Mt. § 523. 1. —— ἐγὼ . . . . ἕλωμαι, *I myself will take it.* The subjunctive in the Epic dialect, is often employed with or without ἄν, for the future indicative. K. §§ 259. R. 4; 260. 3. c; Butt. § 139. I. 4; S. § 215. N. 4. δὲ=*on the contrary*, inasmuch as it follows a hypothetical protasis. In 6. 146 δὲ has a similar adversative force after a comparative protasis. Cf. Jelf's Kühn. § 770. 1. a (*a*). —— ἢ τεόν, *either thine.* —— Αἴαντος, i. e. Ajax Telamon, next to Achilles the bravest of the chiefs. Cf. 2. 768. —— ἢ 'Οδυσῆος (sc. γέρας) ἄξω ἑλών, *or seizing, I will lead away that* (viz. the prize) *of Ulysses.* This chief signalized himself at the seige of Troy for his prudent counsels and inventive resources (cf. Odys. 3. 121). Agamemnon shows his imperiousness, in thus threatening by name the most distinguished leaders in the army. The repetition in ἕλωμαι—ἰὼν—ἄξω ἑλὼν is well suited to the excited state of the speaker's mind. —— κὲν stands here with κεχολώσεται (fut. pass. as fut. mid.), because the proposition is dependent upon the conditional clause, ὃν κεν ἵκωμαι (=ἐάν τινα ἵκωμαι. K. § 333. 8; Rost § 123. 2; S. § 217. 2). ὃν depends on ἐπὶ or πρὸς understood, or is the terminal accusative. —— καὶ αὖτις, *at another time, hereafter.*

141–147. νῦν δ', ἄγε, *but now come on.* δ' is here a particle of transition, and ἄγε is hortatory. —— μέλαιναν. This epithet was given to the ship, either from the color which wood receives from its exposure to wind and water, or from the pitch with which the ship was anointed. ——

Digitized by Google

ἐρύσσομεν, Epic for ἐρύσωμεν. Cf. Butt. § 104. 15. So in ἀγείρομεν and θείομεν (vs. 142, 143), the connecting vowel is shortened for the sake of the metre. Cf. S. § 118. 4. The subjunctive is here used for the imperative. S. § 218. 2. As the ancients drew their ships up on the shore (cf. 1. 485), previous to sailing they had to launch them into the sea. —— ἅλα δῖαν. The sea was called *divine*, doubtless on account of its vastness. "*Mare magnum*, nam omnia magna sunt divina." Heyne. —— ἐς δ' . . . . ἀγείρομεν, *and let us collect rowers into it in suitable numbers.* ἐς, Epic for εἰς, is usually considered as disjoined from ἀγείρομεν by tmesis. But see N. on v. 39. —— Butt. (Lexil. No. 51) regards ἐπιτηδές, as an adverb composed of ἐπὶ with a case of the demonstrative pronoun ὅδε, ἥδε, τόδε, with the sense, *as is necessary for that thing = as many as are proper.* Cf. Odys. 15. 28. —— ἂν—βήσομεν, *let us cause to embark.* For this causative use of the aorist of βαίνω, cf. Butt. § 114. B; S. § 133. B. —— εἷς = τίς, *some one.* —— ἀρχὸς is the predicate. —— βουληφόρος. None but kings or independent chieftains met in such councils as this. —— Ἰδομενεύς, *Idomeneus*, was king of Crete, and one of the oldest and most distinguished chiefs. Cf. 2. 645; 3. 230. Here again Agamemnon imperiously asserts his power to send any one of these great chieftains on the propitiatory errand to Apollo. See N. on v. 138. —— ἐκπαγλότατ', *most dreadful, terrible.* This word seems to include neither praise nor blame. Cf. Liddell and Scott. Those who regard it as an epithet of praise, consider it as here spoken ironically. But cf. 18. 170, where Juno addresses Achilles with this same epithet. —— ἧμιν, *for us*, is the dat. commodi. See N. on 1. 39. —— Ἑκάεργον. See N. on Ἑκηβόλος, v. 96. —— ἱλάσσεαι for ἱλάσσηαι. —— ῥέξας denotes means. See N. on ἐρίσαντε, v. 9.

148–153. ὑπόδρα ἰδών, *looking fiercely.* —— ὤ μοι (S. § 201. 6) "indignantis est." Bothe. —— ἀναιδείην ἐπιειμένε (from ἐπιέννυμι for ἐφέννυμι), *clothed in impudence.* For the construction, cf. S. §§ 184. 1; 177. 3. —— κερδαλεόφρον. See N. on φιλοκτεανώτατε, v. 122. —— τοι—ἔπεσιν, *thy words.* See N. on ὅσσε οἱ, v. 104. —— πείθηται is called by Kühner (§ 259. 1. b) the *deliberative* subjunctive, i. e. it expresses deliberation as to what the individual ought to do. Cf. Jelf's Kühn. § 417. —— Ἀχαιῶν depends on τίς. —— ὁδὸν ἐλθέμεναι (Epic for ἐλθεῖν) is usually translated, *to make an ambuscade*, the λόχονδ' ἰέναι in v. 227 being considered its equivalent. I prefer, however, with Voss, Bothe, and Crusius, to give it the more literal signification, *to go on a journey*, either for plunder, or on some embassy or mission. Cf. Odys. 3. 316. In this sense, it stands opposed more naturally to ἀνδράσιν (S. § 202. 1) ἶφι μάχεσθαι in the next clause. For the accusative, cf. S. § 181. 2. —— γὰρ in οὐ γὰρ implies an ellipsis: (how can you expect obedience from the Greeks, since you requite so ill those who came here for your sake alone), *for I did not come here*, etc. —— αἰχμητάων, literally, *those who handle*

22

Digitized by Google

spears. Butt. (§ 34. IV. 3) regards the termination αων, as one of the most ancient forms of the genitive plural. —— μαχησόμενος. See N. on λισσόμενος, v. 13. —— ἐπεὶ .... εἰσὶν ("*since they are not guilty towards me.*" Felton), i. e. since they have done me no wrong. Some take μοι in the sense of *in my opinion.* Cf. Jelf's Kühn. § 600. 1.

154–157. οὐ γάρ πώποτ', *for never.* γὰρ explains and confirms ἐπεὶ .... εἰσίν. —— ἐμὰς .... ἵππους. The most frequent causes of war, in earlier and ruder times, were inroads for plunder made by chiefs upon each other's territory, at which time cattle and horses were driven away, crops destroyed, and sometimes towns and villages pillaged and burnt. Such expeditions were not deemed dishonorable. Cf. Thucyd. I. 5. § 1. —— ἐν Φθίῃ, *in Phthia.* This was the chief city of the Myrmidons in Thessaly on the river Sperchius. It was the residence of Peleus. Sometimes it is taken, as here, for the country around Phthia. —— ἐδηλήσαντ'=ἔβλαψαν. Schol. —— ἐπειὴ (for ἐπεὶ ἤ), *since.* —— οὔρεα refers to the mountains in Macedonia and Thrace, lying between (μεταξὺ) Phthia and Troy. —— σκιόεντα. This epithet refers to the dark appearance of mountains covered with dense forests. —— θάλασσα, i. e. the Ægean sea.

158–162. ἀλλὰ σοί. The pronoun retains its accent, because it is emphatic. —— ἅμ' (=*tecum*) gives emphasis to ἑσπόμεθ'. —— χαίρῃς. The subjunctive here follows a verb of past time, but which denotes action continued to the time of the speaker. Cf. Mt. § 518. 4; Rost § 122. II. N. 4; S. § 212. N. —— Μενελάῳ depends upon τιμὴν ἀρνύμενοι (*seeking requital*), as the dat. commodi. See N. on v. 89. Some refer τιμὴν to the honor of Menelaus, which had been wounded in the abduction of Helen. ἀρνύμενοι is here used *de conatu.* Zenodotus wrote ἀρνύμενος, referring the participle to Agamemnon alone. —— κυνῶπα! *shameless;* literally, *dog-eyed.* The Homeric chieftains were not very refined in their expressions of wrath. —— πρός, *from.* K. § 298. I. 1. —— τῶν οὔτι μετατρέπῃ, *about which things you have no concern.* S. § 193. —— αὐτὸς is to be taken with ἀφαιρήσεσθαι. See N. on πρόφρων, v. 77. —— ᾧ ἔπι anastrophe for ἐφ' ᾧ. S. §§ 231. N. 2; 33. 2. —— πόλλ' is properly the cognate accusative after ἐμόγησα, but is employed adverbially. Jelf's Kühn. §§ 563; 548. f; S. §§ 181. 2; 185. 2. —— δόσαν, sc. ὅν. Cf. N. on οἱ, v. 79. —— υἷες 'Αχαιῶν=οἱ Ἕλληνες.

163–168. οὐ—πότε, *never.* See N. on v. 106. —— σοὶ—ἶσον—γέρας, i. e. γέρας ἶσον σοί, *a reward equal to thine.* σοὶ=γέρᾳ σοῦ. This comparison of the attribute of one object with another object is called *comparatio compendaria.* Cf. K. § 323. R. 6; S. § 202. N. 1. —— Τρώων εὐναιόμενον πτολίεθρον does not refer to Troy itself, but to any of the cities in the Trojan country. Cf. 9. 328. Trollope contends that this phrase always refers to Troy, and that the verb after ὁππότ' designates future action. —— ἀλλά, *notwithstanding.* —— μὲν in τὸ μὲν πλεῖον (sc. μέρος)

Digitized by Google

may be rendered, however, as a subordinate clause, *while my hands perform the greater portion of the fierce battle, but when a division* (of the spoil) *comes, by far the greater prize falls to you.* Cf. Jelf's Kühn. § 764. *e.* τὸ γέρας, "*the well-known prize* which the victor receives." Mt. § 264. 2. τὸ is employed here as the true Attic article. See N. on v. 11. —— φίλον what there is of it, or in the absence of a more valuable prize. —— ἐπὴν κεκάμω (2 aor. Epic of κάμνω) πολεμίζων, *when I am wearied with fighting.* For the subjunctive after ἐπὴν to denote a present or future action frequently repeated, cf. Mt. § 521; K. § 337. 5. For the participle denoting the way, means, or manner, cf. K. § 310. 4. c; Butt. § 144. 2.

169–171. εἶμι has a future signification. S. § 211. N. 4. —— Φθίηνδ'. S. § 134. 3. —— φέρτερον than to stay with Agamemnon. —— ἐστιν has for its subject οἴκαδ' . . . . κορωνίσιν in the next line. Thiersch, both here and in v. 179, would read ξυν after ν, as νκ combine a more sonorous pronunciation. —— οὐδέ σ' . . . . ἀφύξειν, *nor do I purpose, while here dishonored* (see N. on ζῶντος, v. 88), *to heap up wealth and riches for you.* This interpretation, which makes σ' stand for σοὶ (dat. commodi) elided before ὀΐω, comports better with νῦν δ' εἶμι Φθίηνδ', than the one that makes σ' (i. e. σὲ) the subject of ἀφύξειν, (which in that case ought to have been ἀφύξεσθαι,) or that which, by an anacoluthon, makes ἄτιμος ἐὼν (= ἄτιμον ἐόντα) refer to Agamemnon. "ἄτιμος est Achilles, præmio orbatus, quod est τιμή, γέρας, *injuria affectus*, per totum carmen." Heyne.

173–177. μάλ' strengthens φεῦγε, *fly by all means.* —— τοι. See N. on οἱ, v. 104. —— ἔγωγε, *I at least*, whatever others may do. γε has a similar emphatic force in ἔμοιγε below. —— πάρ' for πάρεισι. S. § 234. d. —— ἄλλοι chiefs. —— κὲ in οἵ κέ με τιμήσουσι implies a condition, *who will honor me* if an occasion offers (K. § 333. R. 1). To supply the condition in such cases, would often destroy the delicate shade of indefiniteness conveyed in the original. Butt. (§ 139. II. 3. 1) attributes to ἂν a softening influence in respect to the affirmation of things future. There is no essential difference between this and the explanation of Kühner. —— μητίετα, Epic for μητιέτης. —— Διοτρεφέων, *Jove-nourished.* Kings were regarded as deriving their power and dignity from Jupiter. —— γὰρ refers to ἔχθιστος.

178–181. πού, *doubtless*, "somehow." Felton. —— τόγ' refers to εἰ . . . . ἐσσί. —— οἴκαδ' ἰὼν—ἄνασσε = *go home and rule.* The action expressed by the participle, must often be conceived of as one with that of the verb following, and in such cases may be frequently rendered by the English verb. Cf. Butt. § 144. N. 3. —— For the construction of Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε, cf. S. § 189. N. Kühner (Jelf's edit. § 605. 3) ranks this with the local dative. Rost (§ 108. N. 2) says that ἀνάσσειν, in the signification *to command, to order*, is joined with the dative, in the signification *to be master* or *lord*, with the genitive. The Myrmidons were

Digitized by Google

an Achæan people in Thessaly under the dominion of Achilles, whom they accompanied to the Trojan war. —— σέθεν (Epic for σοῦ. See N. on v. 114). —— ἀλεγίζω. S. § 194. 1; K. § 274. 1. b. —— οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος (sc. σοῦ), *nor do I trouble myself about you* (=your) *being angry.* —— ἀπειλήσω δέ τοι ὧδε. The threat is contained in the following lines. ὧδε is opposed to οἴκαδ' in v. 179. —— ὡς, *since.* —— ἀφαιρεῖται has two accusatives. S. § 184. 1. —— τὴν μὲν ἐγὼ . . . . πέμψω=*while I send away*, etc. See N. on μέν, v. 165. —— κ' ἄγω. See N. on ἕλωμαι, v. 137. The nature of the subject will show why πέμψω, denoting a positive assertion, is employed in one clause, and the subjunctive denoting a condition in the other. Rost (§ 120. 5. b) gives to the subjunctive here the shade, *it will happen that I will take*, etc. —— Βρισηΐδα, Brisëis. According to the Scholiast, her name was Hippodamia. Achilles received her as his portion of the spoils taken at Lyrnissa. See N. on 2. 689. —— τὸ σὸν γέρας is in apposition with Βρισηΐδα. The article belongs to σὸν (=*that which is thine*). Cf. S. § 158. 2 (end). —— ὄφρ' denotes the end or purpose. This is called its *telic* (τελικῶς) sense. When it denotes result, it is called *ecbatic* (ἐκβατικῶς). —— ὅσσον, *how much*, strengthens the comparative. K. § 239. R. 2. —— σέθεν (see N. on v. 180) depends on φέρτερος. S. § 198. 1. —— καὶ ἄλλος is opposed to σύ, the omitted subject of εἰδῇς= *not only you, but another too.* —— ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, *to say that he is equal to me;* or as Trollope renders, *to call himself my equal.* The next clause is still stronger, καὶ . . . . ἄντην, *or place himself in comparison with me.* ἄντην (adv. ἀντί) implies open comparison, or that which results from placing the objects face to face. ὁμοιωθήμεναι is middle in sense.

188–192. Πηλεΐωνι, *the son of Peleus.* For the form of this patronymic, cf. S. § 140. For the dative, cf. S. § 201. 3. —— οἱ ἦτορ. See N. on οἱ, v. 104. —— στήθεσσιν λασίοισι is the local dative. S. § 204. Hairy breasts were considered a mark of strength. Cf. 2. 851. —— μερμήριξεν—ἤ—ἀναστήσειαν. In deliberative questions, the optative is employed after an historical tense, when the statement in the subordinate clause is to be considered as that of the person spoken of. Cf. K. § 344. 6. See N. on πείθηται, v. 150. —— ὅγε. The subject being changed from ἦτορ (v. 188), the pronoun is employed to bring it distinctly forward. Cf. Jelf's Kühn. § 655. Obs. 2. —— τοὺς μὲν refers to the chiefs sitting around Agamemnon. In the next clause, we should have expected 'Ατρείδην δέ, but Achilles in ὁ δ' (*he himself*) is opposed to the chieftains referred to in τοὺς μέν. —— ἀναστήσειεν, *should disperse* by arousing them from their seats. In rushing towards Agamemnon, Achilles would *cause to start up* (the literal meaning of ἀναστήσειεν) the chiefs who sat around him. Some render *should excite to rebellion.* But the fury of Achilles would demand immediate vengeance, while the stirring up of rebellion would be too slow a revenge for his wounded feelings, and inconsistent with his ungovernable

Digitized by Google

198-201. ὃ in ἕως ὁ is rendered emphatic by its position where a long syllable is required. Cf. 9. 392. —— φρένα has reference to the *mind* or *understanding*, θυμόν, to the *soul* or *heart* considered as the seat of the emotions. Render: *while he was revolving these things in his mind and heart*=*while he was vacillating between the dictates of prudence and passion.* A writer in Blackwood's Magazine for May, 1846, thus renders it:

"But as he struggled with thought and the burning confusion of impulse."

—— ἕλκετο, *was beginning to draw* (cf. S. § 211. N. 12). His passions were getting the better of his judgment. —— δ' before Ἀθήνη is antithetic, and does not respond to δέ, which answers to μὲν implied in the preceding line, and connects ἕλκετο with ὥρμαινε. —— ὁμῶς, *alike, to the same degree.* In 5. 535, ὁμῶς is followed by the dative. —— φιλέουσα, *because she loved.* S. § 225. 4. —— ξανθῆς κομῆς is the genitive of the part taken hold of. S. § 192. 2. —— οἴῳ φαινομένη, *appearing to him alone.* —— μετὰ—ἐτράπετ' by tmesis for μετατράπετ'. —— δεινὼ .... φάανθεν, *for* (δὲ) *her eyes* (according to some *his eyes*) *shone terrible* (=*terribly*). So Felton with Heyne. Some render *terrible to him* (i. e. to Achilles) *appeared her eyes.* This is on the assumption that φαίνεσθαι never means *to shine*, but always *to appear*, which is not correct. οἱ ὄσσε. See N. on v. 104. φάανθεν, Epic for ἐφάνθησαν. —— ἔπεα πτερόεντα, *winged words*, i. e. words uttered with rapidity and vehemence. So Cowper: "*with accents on the wing of haste.*"

202-205. τίπτ' (i. e. τίποτε=*why in the world.* Felton) αὖτ', *why again?* It is implied that Minerva had before visited Achilles. Trollope, however, refers αὖτ' to αὖτε in v. 206, to mark a conversation carried on by alternate replies. This might have been true, had these words stood, the one in v. 206 and the other in v. 215. —— εἰλήλουθας—ἴδῃ, cf. Mt. § 518. 4; R. §§ 255. 2; 330. 2; S. § 212. 2. —— ἦ .... ἴδῃ, *is it that you may behold the insolence;* "*peradventure to see,*" etc. Smith's Crus. Lex. —— τὸ δὲ (i. e. τοῦτο δὲ) refers to what is contained in the next line. —— ᾗς ὑπεροπλίῃσι=*his acts of insolence.* For the plural of abstract nouns, cf. K. § 243. 3 (3). —— ἄν—ὀλέσσῃ. See N. on κ' ἄγω, v. 182.

206—209. γλαυκῶπις, *having sparkling* or *bright eyes.* It is generally rendered *blue-eyed.* —— ἦλθον—παύσουσα. See N. on v. 13. The participle has here a causative sense. —— αἴ κε (*whether*). See N. on v. 66. —— οὐρανόθεν follows ἦλθον.

210—214. λῆγ' ἔριδος. S. § 197. 2. Personal violence is here referred to, since Achilles, in the following lines, receives permission to reproach Agamemnon as he pleases. —— μηδὲ—ἕλκεο. S. § 229. 2. —— ὡς ἔσεταί περ, *just as it shall be* (i. e. as words shall come to you)=*just as you please.* Compare with this advice of the goddess, Luke 6: 27, 28; Rom. 12: 14. —— τὸ .... ἔσται, *and it shall also be accomplished,* not announced merely. —— καὶ before ποτὲ is to be constructed with τρὶς τόσσα in the sense of *even.* Cf. 9. 121. —— ποτέ, *sometime.* —— ὕβριος of Agamemnon. ——

Digitized by Google

ἡμῶν refers to Juno and Minerva. Aristarchus accentuates ἧμιν. Cf. Butt. § 72. N. 6. (9). But if the tone is drawn back, it would be better to accentuate ἧμιν. Cf. Butt. l. c. N. 5.

216–218. σφωΐτερον refers in the dual to the above-mentioned divinities. —— ἔπος, *monition, command.* —— καὶ . . . . κεχολωμένον, *although* (see N. on v. 131) *indeed being very angry at heart* (see N. on v. 193). Hoogeveen says that the poets are very fond of disconnecting καίπερ. —— ὥς, *thus* refers to ἔπος εἰρύσσασθαι. —— ἄμεινον than to disobey you. The last member of the comparison is sometimes omitted, when it can easily be supplied by the mind. —— τ' is employed here in the apodosis, to show the intimate connection between the clauses, as though the latter clause had been expressed, in part at least, in the protasis. Cf. K. § 321. R. 4; Mt. § 626 (end). —— ἔκλυον (aorist) αὐτοῦ. S. § 192. 1.

219–222. ἦ (imperf. of ἠμί), *he said.* In colloquial use, it is written ἦ δ' ὅς. Cf. S. § 133. H. —— ἀργυρέῃ κώπῃ. See N. on χρυσέῳ σκήπτρῳ, v. 15. —— σχέθε, Epic for ἔσχε. Cf. K. § 162. —— κουλεόν, Epic for κολεόν. —— μύθῳ. See N. on ἔπος, v. 216. —— βεβήκει. The pluperfect is employed here to denote the suddenness of her departure, *she had gone.* In such cases as this, it may be translated as an aorist or imperfect (see N. on 4. 4), the notion of suddenness being mentally retained in its aoristic sense. Cf. Mt. § 505. IV; Butt. § 114. B; S. § 211. N. 16. —— μετὰ δαίμονας ἄλλους refers here to the abode of the gods (i. e. Olympus), inasmuch as Jupiter and the other divinities, were at this time feasting with the Æthiopians (cf. v. 423). Voss supposes that the embassy to Chryses (v. 308), the purification of the army (v. 313), and the sacrifice (v. 315), occupied one day, after which Achilles implored the aid of his mother, and learnt that the gods had departed to Æthiopia. This would permit μετὰ δαίμονας ἄλλους to be referred to the gods. But the most natural inference from vs. 318–321, is that Achilles was deprived of Brisëis, and called upon his mother for assistance, on the same day, in which the quarrel with Agamemnon and its attending circumstances took place.

223. ἐξαῦτις. Cf. v. 149 et seq. —— ἀταρτηροῖς, *reproachful.* Cf. v. 211. —— καὶ οὔπω = καὶ οὐκ ἔτι.

225–230. οἰνοβαρές, *heavy with wine = drunkard.* The chiefs sometimes indulged too freely in intoxicating drink (cf. Odys. 3. 139), although drunkenness was considered disreputable. —— κυνὸς ὄμματ' ἔχων. Cf. v. 159. —— κραδίην δ' ἐλάφοιο. The stag was the symbol of cowardice. —— οὔτε ποτ', *never yet* (see N. on v. 106), is to be taken with τέτληκας θυμῷ (see N. on v. 193). —— λαῷ. See N. on v. 10. —— λόχονδ' ἰέναι, *to go on an ambuscade.* The bravest soldiers were selected to lie in ambush. —— τέτληκας has the signification of the present. —— τὸ . . . . εἶναι, *for this* (i. e. to go upon an ambuscade)

κὴρ = θάνατος. The Schol. explains εἴδεται by φαίνεται. Butt. (Ir. verbs, p. 79) says, that the Epic middle is used exactly as the Latin verbs *appareo* and *videor*. —— ἦ is here used ironically (K. § 316. 2). —— ἐστὶ has ἀποαιρεῖσθαι for its subject. —— ὅστις with the subjunctive (εἴπῃ) has the sense of *si quis*. Hence its antecedent is to be taken as indefinite (S. § 217. 2), and fully written would be δῶρά τινος, ὅς. Cf. K. § 331. R. 3. For the construction of the omitted antecedent τινός, cf. S. § 197. 2. ὅστις = ὅστις ἄν, the modal adverb being frequently omitted after the relative. Cf. K. § 333. R. 3; S. § 217. 2. —— σέθεν. "The force of the genitive here is, according to Nägelsbach, *any thing which, considered from your point of view, looked at with your eyes, is offensive*." Felton.

231, 232. δημοβόρος βασιλεὺς is the nominative of exclamation. K. § 269. 2; S. § 154. 3. —— ἦ γὰρ (= *otherwise*) implies an ellipsis, which after Eustathius is supplied thus by critics: εἰ μὴ οὐτιδανοὶ ἦσαν, οἷς ἀνάσσεις. As Ernesti remarks, this broken and interrupted oration in vs. 229–232, well becomes the fierce anger of the speaker. Prof. Felton gives to ἦ its affirmatory force, and thus supplies the ellipsis hinted at by γάρ: *I speak to thee boldly, for most assuredly this is the last time thou shalt injure me*. But we should have expected in that case the indicative, since λωβήσαιο denotes uncertainty, conjecture, or undetermined possibility. K. § 260. 4. a; S. § 215. 1 (end). —— ὕστατα, *the very last time*.

233–239. ἐκ τοι ἐρέω. Cf. v. 204. —— ἐπὶ is to be taken in the adverbial sense of *in addition to* (my words). See N. on v. 39. —— ὀμοῦμαι. Fut. Attic. The Schol. finds a tmesis in ἐπὶ—ὀμοῦμαι, and says that ἐπομνύναι is used in affirmative, and ἀπομνύναι in negative oaths. —— μέγαν ὅρκον. For the distinction between solemn oaths and ordinary affirmations, cf. Man. Clas. Lit. p. 418. ὅρκον is the abstract accusative after ὀμοῦμαι. S. § 181. 2. —— ναὶ μά. See N. on v. 86. —— τόδε σκῆπτρον. The oath was often suggested by the occasion. As this oath was a renunciation of service to Agamemnon the general-in-chief, Achilles very naturally swears by his sceptre, which was the emblem of regal power. For the great variety of objects, by which the ancients were accustomed to swear, cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Archæol. pp. 649, 650. —— οὔποτε .... φύσει, *shall never put forth leaves and shoots*. —— ἐπειδὴ πρῶτα, *when first* = *from the time when first*. —— τομήν, *the stump* or *trunk* left behind; literally, *the part cut off*. —— περί, *round*, *about*, is here used adverbially. —— γάρ ῥα. The ellipsis may be supplied thus: *and therefore* (it will not bud again) *for the brass* (= the axe). The use of brass in edged instruments, leads many to suppose, that the ancients possessed some way of hardening this compound metal unknown to us. Some have thought that iron is referred to, but Crusius remarks that Homer, in several places, has carefully distinguished between iron and brass. —— ἑ—φύλλα—φλοιόν. This construction is called by Kühner (§ 266. R. 4) σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος, i. e. the part joined to the whole, in order to limit more strictly the

Digitized by Google

operation of the verb. Cf. Rost § 104. 6; Butt. § 131. 5. N. 10; S. § 156. 1. a. Here the action of the verb on ἑ (=αὐτό, i. e. σκῆπτρον) is limited to φύλλα and φλοιόν. —— νῦν αὖτέ μιν (Epic for αὐτὸ) κ. τ. λ. Achilles now speaks concerning sceptres in general, as the badge of authority and dignity. νῦν is taken by Bothe for τότε. —— υἷες Ἀχαιῶν refers to the princes and chieftains. —— ἐν παλάμῃς φορέουσι. Thiersch (Gram. § 164. 5) suggests ἐν παλάμῃσι φορέουσι (trissyllabic by synizesis). —— δικασπόλοι, *judges*, is in apposition with υἷες Ἀχαιῶν. The judicial power was often lodged with those holding military office. —— πρὸς Διός, *by the authority of Jupiter* ("*auctore Jove.*" Crusius). Cf. Jelf's Kühn. § 638. I. c. *a;* K. § 298. I. c. —— εἰρύαται, Epic for εἴρυνται. S. § 132. 2. —— ὁ = οὗτος.

240—244. Ἀχιλλῆος is put ἐμφατικῶς for ἐμοῦ, and depends on ποθὴ as genitive of cause. K. § 274. b. —— υἷας limits the direction of ἵξεται. K. § 277; S. § 186. 1. —— τοῖς δ' refers to υἷας Ἀχαιῶν. —— ἀχνύμενός περ, *although being grieved.* See N. on v. 132. —— εὖτ' ἄν, Epic for ὅταν, *when*, is here followed by the subjunctive, the time being regarded indefinite. K. § 337. 5. —— ὑφ' Ἕκτορος is to be taken with θνήσκοντες πίπτωσι denoting the author. K. § 299. —— Ἕκτορος, *Hector*, the eldest of the sons of Priam, and chief commander of the Trojans and their allies. He is represented as brave, generous, and courteous, an ardent defender of his country, tender and kind in his domestic relations, and conducting himself, in almost every instance, in such a way as to command the sympathy and admiration of the reader. "Hector is in my judgment the most noble and generous character in the Iliad. As a warrior and as a man he is far superior to Achilles, to whom in beauty and size he is not inferior (cf. 22. 370). Achilles fights with irresistible force as a single warrior, but Hector fights with the spirit of heroism, and leads also as general the forces of his country." Köppen. —— σὺ .... ἀμύξεις, *you shall gnaw your soul within* = you shall be vexed in your inmost soul. —— χωόμενος, *being enraged* at thyself. —— ὅτ', i. e. ὅτι, *because.* Bothe and Trollope make it stand for ὅτε in the sense of *quandoquidem.* S. § N. on 5. 126. —— οὐδέν, *in no respect.*

245, 246. ὥς, *thus.* Cf. v. 217. —— ποτὶ (Epic for πρὸς) is an adverb, denoting more emphatically the terminal function of the dative in γαίῃ, *upon the ground.* Crusius takes ποτὶ δὲ in the sense of *moreover.* —— χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον. See N. on v. 15.

247–253. ἑτέρωθεν, *on the other hand.* —— ἐμήνιε, *began to rage.* —— τοῖσι. See N. on v. 58. —— Νέστωρ was the king of Pylos (now called Navarino), and the oldest of the Grecian chiefs who came to Troy. The armament also with which he came to the war, was inferior only to that of Agamemnon. —— λιγὺς Πυλίων ἀγορητής, *the clear-voiced orator of the Pylians.* —— τοῦ .... αὐδή. This beautiful line has thus been rendered

Digitized by Google

Plutarch says that this is the highest praise which can be given an orator For the construction of μέλιτος, cf. S. § 198. 1. —— τῷ is to be taken with ἐφθίαθ'. See N. on τοῖσι, v. 58. —— ἤδη, *already.* —— δύο γενεαί. Generations have differed, as to length of time, in different ages of the world. In the time of the patriarchs, it was 100 years. Cf. Gen. 15, 16. In subsequent ages it was forty years (cf. Job 42. 16). It is now usually reckoned at thirty years. Trollope thinks that the two generations are not to be counted from his birth, but from his accession to the sovereignty of Pylos, since otherwise the age of ninety years would be nothing so peculiarly remarkable. But it is not his age alone which is extraordinary, but his great physical and mental activity, which enabled him to bear the dangers and hardships of the camp, and to bear away the palm of wisdom in the councils of the chiefs. —— ἐφθίαθ', Epic for ἔφθιντο. S. § 132. 2. —— οἵ refers to δύο γενεαί. —— οἱ depends on ἅμα. S. § 231. N. 2. —— τράφεν (for ἐτράφησαν. S. § 132. 1) ἠδ' ἐγένοντο is a hysteron proteron for ἐγένοντο ἠδὲ τράφεν. Prof. Felton, however, adopts the opinion of Stadelmann, that "two generations are here spoken of; one, of those who grew up (τράφεν) with Nestor, being his coevals; the other, of those who were born later (say thirty years, the computed length of a generation), ἐγένοντο." —— μετὰ is only employed in poetry with the dative, in the sense of *among* (cf. K. § 294. R), here = *over.*

254–259. Ὢ πόποι! (= *oh fie! shame!*) is an interjection, and not the vocative. Hence Nitzsch, Crusius, and others, with Wolf, rightly reject the accentuation ὦ. —— Ἀχαιΐδα γαῖαν (= Ἀχαιούς). See N. on υἷας, v. 240. —— κὲν γηθήσαι—κὲν κεχαροίατο—εἰ πυθοίατο. When εἰ stands with the optative in the protasis, and ἂν with the same mood in the apodosis, it represents, both in the condition and conclusion, uncertainty or mere conjecture and supposition. K. § 339. II. a; Mt. § 523. 2. —— γηθήσαι conforms in number to Πρίαμος, the nearest noun. —— ἄλλοι oftentimes denotes something different from what has been mentioned. —— εἰ σφῶϊν .... μαρναμένοιϊν, *if they shall hear that you are quarrelling* (S. § 225. 7) *about all these things.* For the syntax of σφῶϊν, cf. S. § 192. 1. τάδε πάντα defines μαρναμένοιϊν. S. § 182. Some make σφῶϊν to depend on τάδε πάντα, *all these things of you both,* and τὰ πάντα on πυθοίατο. S. § 192. N. 2. —— περὶ (i. e. περιέστε) denotes superiority (K. § 295. I. 2. d. —— βουλὴν and μαχέσθαι (used as a noun) are synecdochical accusatives limiting περιέστε. The former refers to Agamemnon, the latter to Achilles. ——Δαναῶν depends on περιέστε, in which lies the idea of comparison. S. § 189. N. —— δὲ (= γὰρ) connects with ἀλλὰ πίθεσθ'. K. § 322. R. 5. —— ἐμεῖο (Epic for ἐμοῦ) depends on νεωτέρω. S. § 198. 1.

260–264. ἤδη γάρ ποτ' (= "*many a time and oft.*" Felton), *for in times past;* literally *in times* (ποτὲ) *before now.* γὰρ introduces the reason for that which Nestor has just said. —— ἠέπερ ὑμῖν = ἠέπερ ἡμεῖς ἐσμέν. K. § 323. 3. —— καὶ .... ἀθέριζον, *and these never slighted me.* γὲ renders

Digitized by Google

the pronoun emphatic. —— γὰρ in οὐ γάρ πω explains ἀρείοσιν . . . ὡμίλησα. —— οὐδὲ ἴδωμαι, *nor do I expect to see* (such men). See N. on κὲν ἕλωμαι, v. 137. The subjunctive here denotes expectation, in opposition to what is known and certain. Cf. K. § 259. R. 4. —— οἷον, *such as.* S. § 76. The relative, which would otherwise be in the nominative, is frequently put by attraction in the same case with its antecedent. —— ποιμένα, *shepherd,* was an epithet given to princes, because, as a shepherd watched and protected his flocks, so they were the guardians and protectors of their people. —— ἀντίθεον, *godlike.* ἀντὶ here denotes comparison or resemblance.

266–273. κάρτιστοι, Epic for κράτιστοι. Cf. S. § 12. 1. —— τράφεν. See N. on v. 251. —— μὲν refers forward to καὶ in the next member. —— Φηρσὶν (i. e. θῆρσιν. S. § 10) ὀρεσκῴοισι, *mountain-beasts,* is by many referred to the Centaurs, inasmuch as the heroes here spoken of, assisted the Lapithæ in their quarrel with that people. But Homer nowhere speaks of the Centaurs as a savage race, and in Odys. 21. 295, the appellation ἀγακλυτόν, given to Eurytion the centaur, shows that they are not to be classed as savages with wild beasts. It is better, therefore, to refer φηρσὶν (written without a capital) to beasts, which, in the early settlement of Greece, infested the country and were hunted by organized bands of men. —— ἐκπάγλως, *dreadfully.* —— ἀπόλεσσαν. The subject and object are to be supplied from the context. —— μὲν (i. e. μήν), *truly, indeed.* —— ἐξ ἀπίης γαίης, *from a far land.* In its signification *Peloponnesian* the α in ἄπιος is long. Cf. Butt. Lexil. No. 24. § 2. —— γὰρ introduces the reason why Nestor came from a far land, to be the companion in arms of such heroes. —— κατ' ἔμ' αὐτόν, *by myself alone,* i. e. having an independent command, and not fighting in the ranks of any other chief. Cf. 2. 366. —— κείνοισι refers to the heroes above mentioned, and not as some think to φηρσίν. —— ἂν—μαχέοιτο. The protasis is often omitted, when the expression of it would not be essential to the sense of the passage. S. § 215. 3. —— τῶν = ἐκείνων. —— οἳ is the subject, and βροτοὶ ἐπιχθόνιοι the predicate. —— καὶ μέν μευ κ. τ. λ. furnishes additional evidence of Nestor's former renown. He was not only invited from a far country, to join these heroes (v. 270) whose equal he was in battle (vs. 271, 272), but they consulted him and followed his advice. —— βουλέων (for βουλῶν). S. § 44. —— ξύνιον, i. e. ξυνίεσαν. Spitzner with Aristarchus writes ξύνιεν.

274–279. ἀλλὰ . . . . ὔμμες, "*auscultate vos mihi seni juvenes, cui etiam juveni auscultarunt senes.*" Ernesti. ἀλλὰ has here its hortatory sense. —— καί, *also* as did Pirithous, Dryas, Cæneus, etc. —— ἄμεινον. See N. on v. 217. —— σὺ refers to Agamemnon. —— ἀγαθός περ ἐών, *being very good,* is here thrown in to conciliate Agamemnon, and is not, therefore, to be translated, *though being good,* as is the similar phrase in v. 181. —— ἔα, sc. αὐτὸν ἔχειν τὸ γέρας. Heyne. —— ὡς, *since, because.* —— οἱ refers to

with synizesis, since, as Crusius remarks, Homer has only the form ἐλέλω. Cf. Thiersch § 149. 5. —— ἐριζέμεναι, Epic for ἐρίζειν. S. § 118. 6. —— βασιλῆϊ is the *dat. incommodi.* See N. on v. 39. —— ὁμοίης, sc. τῇ τοῦ Ἀγαμέμνονος τιμῇ. Crusius supplies τῇ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ μείζονος, as though the comparison were between kings, and chiefs not having regal dignity. But Nestor evidently claims for Agamemnon precedence over all other kings. —— ἔμμορε, 2 perf. of μείρομαι. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 193. Butt. (Ir. Verbs, p. 172) says that it is plainly an aorist in this place. In his grammar (§ 114. M. †), however, he remarks that it may be taken as a perfect.

281–284. ἀλλ' ὅγε, *yet he*, commences the apodosis. —— καρτερὸς, *superior* in power, is opposed to the preceding καρτερός, which refers to physical strength. —— Ἀτρείδη, σὺ δὲ παῦε κ. τ. λ. The δὲ in clauses after the vocative, is to be considered simply as a connective without any adversative signification. We find other particles in the same connection, as ἀτάρ, ἀλλά, and γὰρ (cf. 7. 328). Cf. Butt. § 149. 7. —— Ἀχιλλῆϊ—χόλον, *anger against Achilles.* S. § N. on τοι, v. 39. There is no tautology here, inasmuch as χόλον signifies *rage, passion*, while μένος denotes a more lasting resentment. Some critics, overlooking the fact that λίσσομαι never takes the dative of the person (cf. Liddell and Scott sub voce, No. II), translate: *but I myself beseech Achilles to lay aside his anger.* But αὐτὰρ has here, as in v. 506 and 2. 26, the sense of *enim*, as Nagelsbach well remarks, and then the train of thought is easy and natural: *do you, O son of Atreus, cease your resentment, for I myself* (Nestor, the former companion of heroes) *entreat you to lay aside*, etc. —— πέλεται is the poetic form of the substantive verb. —— πολέμοιο is the objective genitive after ἕρκος.

286–291. ναὶ δή, *truly indeed.* —— γὲ gives emphasis to the pronoun, and thus limits κατὰ μοῖραν to the things spoken by Nestor. —— ἀλλ denotes a difference between this and the preceding clause, both of which are supposed to be true. In such cases, it may be rendered, *yet, notwithstanding.* —— κατὰ μοῖραν, *in accordance with right*=*rightfully.* K. § 292. II. 3. b. —— περὶ πάντων ἔμμεναι, *to be above all* (Mt. § 589). Cf. v. 258. —— "κρατέειν, ἀνάσσειν, and σημαίνειν are not tautological. The first properly means *to have power over*, but not necessarily to exercise it; the second, *to exercise kingly* or *princely power;* and the third, *to command*, for instance, as a military chieftain." Felton. —— πάντεσσι δ' ἀνάσσειν. See N. on v. 180. —— μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν, *have made him a warrior.* S. § 185. —— αἰὲν ἐόντες, *being always, immortal.* —— τοὔνεκα (see N. on v. 96), *on this account.*

292–296. ὑποβλήδην, *interrupting* Agamemnon. —— ἦ γάρ. The ellipsis may be supplied: (I have acted rightly) *for truly.* —— καλεοίμην = εἴην. —— εἰ—ὑπείξομαι. The indicative imparts certainty to the condition. See N. on v. 39. —— δή. See N. on v. 110. —— πᾶν ἔργον = ἐν πᾶσι (cf. v. 289). Crusius. —— δὴ strengthens ἄλλοισιν = *others, whoever they may be.*

Digitized by Google

I care not whom. Cf. Jelf's Kühn. § 723. 1. Opposed to ἄλλοισιν is ἐμοὶ (strengthened by γὲ) in the next clause. —— γὰρ in μὴ γὰρ is causal =(your commands must be executed by others) *for you will no longer dictate to me.* See N. on v. 55. —— γὰρ in οὐ γὰρ introduces the reason of μὴ .... σήμαιν'. —— ἔγωγ' is an emphatic repetition of ἔμοιγε in the preceding line. —— σοι is accentuated by Crusius and Trollope, on the ground that τοὶ only in Epic language is enclitic. Cf. K. § 217; S. § 37.

297–303. ἄλλο (*another thing*) is explained by χερσὶ μὲν οὔτοι κ. τ. λ. Crusius compares with this Virg. Æn. III. 388. "*Tu condita mente teneto.*" For the *constructio prægnans* in ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο, see N. on v. 55. —— κούρης refers to Brisēis, and not to Helen, as some suppose. —— σοὶ and ἄλλῳ depend on μαχήσομαι. —— ἐπεὶ .... δόντες, *since you who gave* (see N. on v. 35), *take her away from me* (S. § 184. 1). The first accusative is here omitted. —— τῶν δ' ἄλλων is repeated in τῶν (v. 301), in consequence of the intervening words between it and τὶ upon which it depends. K. § 304. 3; S. § 163. N. 3. Spitzner makes τῶν δ' ἄλλων depend on ἅ. —— εἰ δ', ἄγε. Supply the ellipsis thus: εἰ δὲ βούλει, ἄγε. K. § 340. 3. —— ἵνα has the telic sense. See N. on v. 189. —— γνώωσι is a protracted form (S. § 11. 3) for γνῶσι, 2 aor. 3 plur. subj. of γιγνώσκω. —— οἵδε refers to the chiefs sitting around Agamemnon. —— αἶψά τοι. There is an ellipsis which may thus be supplied: (make the trial and) *your blood shall flow*, etc.

304, 305. τώγ'. The use of γὲ to impart emphasis to the pronoun with which it stands, is so common as to require no further notice, except in special cases. —— ἀνστήτην (for ἀνεστήτην), *rose up* to depart from the council. —— λῦσαν, *dissolved.* The subject in the dual may take a plural verb. S. § 150. 1. a. This verb is opposed to καθίζειν, *to convoke.* Cf. Odys. 2. 69. —— παρὰ νηυσίν. See N. on v. 54.

306–311. νῆας ἐΐσας, *equal ships* ("*even floating ships.*" Crusius), i. e. having sides of such equal strength and proportion, as to be well balanced in sailing. —— Μενοιτιάδῃ, *the son of Menœtius*, i. e. Patroclus, the friend and companion of Achilles. —— ἄρα, *then*, *thereupon*, marks the succession of acts or events. It may here refer to the carrying into execution the threat of Agamemnon expressed in v. 141. —— Ἀτρείδης δ' responds to Πηλείδης μὲν in v. 306. —— For the use of δὲ in ἐς δ', see N. on v. 49. —— ἐς—βῆσε = ἐνέβηκεν. Schol. —— θεῷ refers to Apollo. —— ἀνὰ δέ, "*and on board.*" Felton. εἷσεν ἄγων, *he led and placed* (K. § 230). See N. on v. 179. —— ἐν .... Ὀδυσσεύς, *and the wise Ulysses went on board* (ἐν—ἔβη = ἐνέβην) *as commander.* S. § 185. N. 1.

312–317. ἀναβάντες, sc. νῆα. —— ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα (= τὰ κέλευθα τῆς ὑγρᾶς, i. e. τῆς ἁλός. Köppen). For the accusative of space or way, cf. K. § 279. 6; S. § 181. 2. —— λαοὺς δ' responds to οἱ μὲν in the preceding verse. —— ἀπολυμαίνεσθαι, *to purify themselves* by ablutions and

purification from the guilt of Agamemnon's sin, is implied in this transaction. Nothing further was intended, than to remove from the army the filth and pollution, which would serve as incitements to the plague. —— λύματ' refers to the water, in which they had washed themselves and their garments. The most natural place into which to cast this water, which was impregnated with disease and death, was the sea. —— ἔβαλλον. The imperfect denotes the successive acts in the accomplishment of the purification; *they kept throwing* the dirty water into the sea, as in the process of washing it became filthy. —— τηλήεσσας. See N. on v. 66. —— παρὰ θῖν' (i. e. θῖνα), *along the shore.* —— οὐρανὸν denotes the direction of ἵκεν. See N. on v. 240. —— ἑλισσομένη περὶ καπνῷ, *rolling up upon* or *around the smoke.*

318–321. ὥς, *thus*, i. e. in purifications and sacrifices. —— τὰ = ταῦτα. —— κατὰ στρατόν, *throughout the army.* —— οὐδ'—λῆγ' ἔριδος, i. e. did not desist from the execution of the threat. —— τὴν πρῶτον (see v. 184), *which once.* Cf. Smith's Crus. Lex. For the construction of τὴν—ἐπηπείλησ', cf. Butt. § 131. 4; K. § 278. 1. a; S. § 181. 2. —— Ταλθύβιόν τε καὶ Εὐρυβάτην. Of these heralds, the former was the most celebrated, as we find Eurybates mentioned but once after this (9. 170). Ulysses had a herald of the same name. Cf. 2. 184. —— οἱ. See N. on v. 104. —— ὀτρηρώ, *assiduous*, *faithful.*

322–325. κλισίην, i. e. ἐπὶ κλισίην. Cf. v. 328. It may be referred, however, to the accusative of termination. See N. on v. 240. —— ἀγέμεν = ἄγετε. See N. on v. 20. Bothe with Köppen constructs it as the infinitive of purpose = ὥστε ἄγειν, and places a comma after 'Αχιλῆος. —— ἐγὼ . . . . ἕλωμαι. See N. on v. 137. —— πλεόνεσσι, sc. ἀνδράσι. The Schol. in reference to v. 300, supplies κτήμασι. —— καί ῥίγιον, *even worse.* See N. on v. 217.

326–333. ἐπὶ—ἔτελλεν, "*addidit in mandatis.*" Ernesti. —— τὼ . . . . ἀτρυγέτοιο, beautifully expresses the reluctance with which the heralds performed their unpleasant task. —— βάτην, Epic for ἐβήτην. —— τὸν δ' refers to Achilles. —— παρά, *near to.* —— οὐδ'—γήθησεν, a litotes for ἀλλ' ὑπερελυπήθη. Emphasis as well as beauty is promoted by this figure of speech. K. § 239. R. 3. οὐδ' is here copulative. Crusius compares this with Virg. Æn. 6. 392.

> "Nec vero Alciden me sum lætatus euntem
> Accepisse lacu——————"

ἰδὼν denotes cause. See N. on v. 7. —— ταρβήσαντε . . . . βασιλῆα. I prefer with Trollope their explanation, who supply μιν (referring to Achilles) with ταρβήσαντε, and govern βασιλῆα (i. e. Agamemnon) by αἰδομένω alone. Thus the heralds neither irritate Achilles, by delivering the harsh message with which they are entrusted, nor compromise the dignity of Agamemnon by softening down his command. Through fear of Achilles

Digitized by Google

and reverence for their king they remained in silence, and left the hero to divine their errand and offer Brisêis of his own accord. —— οὐδὲ .... ἐρέοντο, "*Silentio isto* significantius, quam ullo sermone potuissent, et *Agamemnonis* honori et *Achillis* et suæ etiam *ipsorum* saluti consulunt." Clarke. ἐρέοντο has an active signification. —— ἔγνω .... φρεσί, *he knew in his own mind*, i. e. he was conscious.

334–336. Διὸς ἄγγελοι. Heralds were called *messengers of Jove*, because they were employed by kings, who derived their regal and judicial authority from Jupiter. Cf. v. 238. —— ἠδὲ is often used without any corresponding particle before it. Cf. Jelf's Kühn. § 777. Obs. 4. —— ἆσσον, *nearer*, comparative of ἄγχι. S. § 66. 2. —— ἔτ' for ἔτε. —— ἐπαίτιοι (sc. ἐστέ). Cf. v. 153. —— ὃ = ὅς.

337–344. Πατρόκλεις is the vocative. The regular form of the nominative is Πάτροκλος. But in Homer, there are formed oblique cases, as though from a nominative in εης. Cf. K. 214. R. 1; S. § 56. —— σφῶϊν is the dative dual of the third person. —— ἄγειν denotes the purpose of δός. S. § 222. 5. —— τὼ δ' .... ἔστων, *let these themselves* (i. e. the heralds) *be witnesses* of Agamemnon's injustice. Köppen and Voss supply τοῦ ὅρκου with μάρτυροι. —— πρός, *before, in the presence of.* K. § 298. I. 2. c. —— τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος, *of this harsh king.* —— εἴποτε δ' (i. e. δὴ) αὖτε, *if ever again.* —— χρειὼ (Epic for χρεὼ) ἐμεῖο γένηται, *there may be need of me.* —— ἀμῦναι depends on χρειώ. —— τοῖς ἄλλοις refers to the whole army in distinction from Agamemnon. Some think that Achilles breaks off suddenly here, because of his unwillingness to include all the army in the consequences of his wrath. But the omission of the apodosis is better explained, as the result of his extreme rage. Cf. K. § 340. 2. b. Spitzner and others connect the protasis commencing with εἴποτε δ' αὖτε, with τὼ δ' αὐτὼ κ. τ. λ. in v. 338. But even then the apodosis is to be supplied, which doubtless the speaker intimated by tone or gesture. —— γὰρ introduces the reason for the preceding threat. —— θύει, *he rages* = is hurried on. —— οὐδὲ .... ὀπίσσω, *nor does he at all know how to comprehend, at once, the present and the future*, i. e. the immediate and more distant future. Trollope after Heyne translates πρόσσω, *the future*, and ὀπίσσω, *the past*, with the general meaning, *he has not sense to judge of the future from the past.* Agamemnon was rashly depriving himself of the aid of Achilles, although he might have known from past experience, how essential it was to his future success. Brandreth takes πρόσσω and ὀπίσσω as adverbs of place, and translates: *simul prorsum et retrorsum*, and adds "prudentem enim imperatorem decet, pericula, quæ a fronte, et quæ a tergo veniant, perspicere." τὶ is the accusative synecdochical, and νοῆσαι depends on οἶδε. This latter verb is followed by μαχέοιντο in the optative, because the conception is not represented as being in the speaker's mind, but in that of Agamemnon. Cf. K. § 330. R. 2. b. ——

Digitized by Google

345–351. φίλῳ—ἑταίρῳ, *his dear friend.* —— δῶκε δ' ἄγειν. See N on v. 338. —— ἴτην, Epic for ᾔτην, imperf. 3 dual of εἶμι. —— παρά, *towards.* —— ἡ—γυνή. See N. on οἱ—'Αχαιοί, v. 344. —— κίεν has an aoristic signification. Soph. Ir. Verbs, p. 174. —— δακρύσας. The cause of his weeping was not so much the loss of Brisêis, as the injustice which he had received from the hand of Agamemnon. —— ἑτάρων depends on νόσφι. —— θίν' ἔφ', i. e. ἐπὶ θῖνα. —— μητρί, i. e. Thetis. —— χεῖρας ὀρεγνὺς (sc. εἰς ἅλα). Achilles prayed with his hands extended towards the sea, because his mother was a sea-nymph. When the celestial divinities were addressed, the hands were extended upwards. Cf. 3. 275.

352–356. γὲ limits the request of Achilles to the reason assigned in ἐπεὶ . . . . ἐόντα. Some, however, explain it as imparting emphasis to the omitted subject of ἔτεκες. The sense, thereby, is not materially changed. —— μινυνθάδιόν περ, ἐόντα, *though* (see N. on 1. 131) *being very short-lived.* It was the destiny of Achilles, if he remained at Troy, to be short-lived, but possessed of immortal glory. Cf. 9. 411. —— τιμήν περ, *very great honor.* —— ὄφελλεν, *debebat.* —— νῦν δ' is slightly illative, *but now as to that matter.* —— τυτθόν. Schol. ὀλίγον. —— γὰρ introduces the reason why Achilles charges Jupiter with unkindness. The next γὰρ illustrates ἠτίμησεν. —— ἑλὼν—ἔχει. This periphrastic form of ἔχω with the participle is employed, to denote more specifically by the participle, the manner in which Agamemnon got possession of the thing spoken of, and also the continuance of the action already begun. Cf. Mt. § 559. b; Jelf's Kühn. § 692. X. —— αὐτὸς ἀπούρας (1 aor. part. from ἀπαυράω) is epexegetical of ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας. "When the participle and its finite verb have an object in common, the latter is inserted only once." Butt. § 130. N. 1.

358–361. ἐν βένθεσσιν ἁλὸς where were the abodes of the sea-deities. Cf. 13. 21. —— πατρὶ γέροντι, i. e. Nereus. —— ἁλὸς is the genitive of separation, or it may be regarded as the partitive genitive, after the analogy of ἀνὰ νηὸς ἔβην (Odys. 9. 177); ἂν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖνε (Odys. 2. 416). Cf. Jelf's Kühn. § 624. Obs. —— ἠΰτ' ὀμίχλη, *like a mist,* i. e. enveloped in a misty cloud. Cf. 5. 186; 15. 308. —— καί ῥα, *and then.* See N. on ἄρα v. 308. —— κατέρεξεν (Epic for κατέρρεξεν), *soothed, caressed.* —— ἔκ τ' ὀνόμαζεν, *called him by name.*

362, 363. σε φρένας ἵκετο. See N. on v. 236. —— ἵνα εἴδομεν (Epic for εἰδῶμεν) ἄμφω, *in order that we both* (=I as well as you) *may know.*

365–367. τίη . . . . ἀγορεύω, *why shall I tell you who know* (see N. on v. 85) *all these things already?* —— Θήβην, *Thebes,* was a city of Troas on the borders of Mysia, inhabited by Cilicians (6. 396). —— ἱερήν. See N. on ζαθέην, v. 38. Heyne thinks that nothing more is meant than *præclaram.* —— 'Ηετίωνος, Eëtion, the father of Andromache. Cf. 6. 396. —— ἐνθάδε, *hither,* i. e. to the Grecian camp.

368–369. τὰ μὲν = ταῦτα μὲν. Stadelmann. It is better to regard it

Digitized by Google

as corresponding with δὲ in the next line. —— εὖ (=καλῶς), i. e. equitably and fairly. —— ἐκ—ἕλον is generally regarded as a tmesis for ἐξεῖλον. But see N. on v. 39. —— Ἀτρείδῃ is the *dat. commodi.* See N. on v. 39.

372–379. See Ns. on vs. 13–16; 22–25. These repetitions occur frequently in Homer, and are in accordance with the simplicity and artlessness of the early writings. Cf. Gen. 41, 1–7; 17–24.

380–388. ᾤχετο is an imperfect with aoristic signification, *went away.* Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 185. —— οἱ, i. e. Apollo. —— νῦ is slightly illative. See N. on v. 354. —— ἐπασσύτεροι, *close upon one another*=in rapid succession. —— ἄμμι, Epic for ἡμῖν. —— θεοπροπίας. Cf. v. 87. —— Ἑκάτοιο, *the Far-Shooter.* See N. on v. 147. —— ἐγὼ πρῶτος. Achilles virtually did this, as he called the assembly together (v. 34), and encouraged the mantis to speak out boldly (vs. 85–91). —— ἠπείλησεν μῦθον. See N. on v. 319. —— δὴ gives distinctness to ὃ=*which very thing.*

389–395. τὴν μὲν refers to Chryseïs, and is responded to by τὴν δέ, v. 391. —— γὰρ confirms and explains ὁ . . . . ἐστίν. —— ἑλίκωπες. See N. on v. 98. —— ἄνακτι, i. e. Apollo. —— τὴν δέ. The article in its demonstrative sense, serves to direct the attention to κούρην Βρισῆος, *this one* (viz.) *the maid Briseïs,* or *her—the maid Briseïs.* Cf. Butt. § 126. N. 7; K. § 244. 6. The proper name after κούρη is put in the genitive, much like our expressions, *city of New-York, town of Windsor,* etc. Cf. Jelf's Kühn. § 435. d. —— νέον, *lately, just now.* —— ἔβαν, Epic for ἔβησαν. —— εἰ—γε, *if at least.* —— περίσχεο=βοήθησον. Schol. —— ἑῆος (genitive of ἐΰς), *good, loving.* Cf. Butt. Lexil. No. 43. —— εἴποτε δή. See N. on v. 40. —— ἢ ἔπει—ἠὲ καὶ ἔργῳ, *by word or deed.* Cf. v. 504; 5.879. —— ὤνησας, 1 aor. of ὀνίνημι.

396–406. γὰρ shows the ground or reason of what has just been said of the aid which Thetis furnished Jupiter. —— σεο—ἄκουσα. S. § 192. 1. —— πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν refers to the palace of Peleus. —— ὅτ' ἔφησθα. The indicative after ὅτε shows that reference is had to a single and definite instance. Had repetition been intended, the optative would have been used. In the latter case, ὅτε is translated, *as often as.* Cf. K. § 337. 7. —— Κρονίωνι, *the son of Saturn* (i. e. Jupiter), depends on ἀμῦναι. —— οἴη ἐν ἀθανάτοισιν, *you alone of the immortals.* οἴη is put for the accusative with ἀμῦναι, but is grammatically in apposition with the omitted subject of ἔφησθα. Cf. S. § 222. 3. c. —— Ὀλύμπιοι, *Olympians,* i. e. the gods inhabiting Olympus. The principal deities are referred to by name in the next line. —— τόνγ'—ὑπελύσαο δεσμῶν, *you freed him* (=caused him to be freed) *from chains* (S. § 197. 2), i. e. from being bound in chains. Jupiter had not yet been bound. Cf. v. 406. —— ὦχ' (i. e. ὦκα), *quickly.* —— καλέσασ' denotes the means. See N. on v. 168. —— ὃν . . . . θεοὶ refers, as some think, to the more ancient lan-

Digitized by Google

Others suppose that by the former is meant the language of poetry, by the latter, of prose. —— *βίῃ* limits the meaning of *ἀμείνων*. —— *οὗ πατρός*, i. e. Neptune. —— *ὅς ῥα*, *who then*. *ἄρα* is added, to mark more fully the identity of the pronoun and the person or thing to which it refers. See N. on v. 430. Sheppard (Clas. Mus. Vol. V. pp. 470–4) says that the primary idea of *ἄρα* (from *ἄρω*, *apto*) is *coherence*, the coherence of sequence, viz. next in order of position, *next in order;* next in order of time, *then;* next in the order of the mind, *then* inferential. —— *τόν*, i. e Βριάρεων. —— *οὐδέ τ' ἔδησαν* (sc. Δία) = *οὐδ' ἔτι ἤθελον δῆσαι* (sc. Δία) So Clark explains: "neque ad Jovem ligandum amplius aggressi sunt."

407–412. *μνήσασα*, 1 aor. of *μιμνήσκω*. —— *λαβὲ γούνων*, sc. *μίν*. Cf 2. 316. Suppliants embraced the knees of the person supplicated. Sometimes with one hand they clung to his knees, and with the other touched his beard (cf. v. 500), and sometimes they kissed his hands and knees (cf. 24. 478). The part touched or taken hold of is put in the genitive. Cf. Butt. § 132. N. 11; S. § 191. 1. —— *αἴ κέν πως*. See N. on v. 66. —— *ἐπὶ* marks more definitely the direction of *ἀρῆξαι*. —— *τοὺς δὲ* —— *'Αχαιούς*. See N. on v. 391. —— *ἀμφ' ἅλα*, *along the sea*. Trollope says that *ἅλα* is not governed by *ἀμφί*, but *ἀμφιέλσαι* is separated by tmesis, being a syncopated form of *ἔλασαι*, from *ἐλάω* or *ἐλαύνω*. But I prefer with Butt (Lexil. No. 44), to make it the 1 aor. infin. of *εἴλω*, with the sense *to shut* or *hem in*, as when an army is driven into a city, or as here, to their ships. —— *ἵνα* (*telic*. See N. on v. 185) . . . . *βασιλῆος* is spoken ironically. —— *βασιλῆος* denotes the cause of the feeling expressed in *ἐπαύρωνται*. Cf. S § 194. 1. —— *ἣν ἄτην*, *his blindness*, *folly*. —— *ὅτ'*, i. e. *ὅτε*. Crusius makes it stand for *ὅτι*, but the causal idea resides also in *ὅτε*. Cf. Jelf's Kühn. § 804. 7; K. § 338. 1. See also my note on Thucyd II. 21. § 1; 54. § 4.

413–418. *δάκρυ* is taken collectively. —— *ὤ μοι* = *ah me! woe is me!* —— *αἰνὰ* (= *αἰνῶς*. Mt. § 446. 1), *for misfortune*, *ill-luck*. —— *αἴθ' ὄφελες—ἧσθαι*, *would that you had sat*. K. § 259. R. 6; S. § 216. 5. —— *ἀδάκρυτος*, *tearless* = free from sorrow. —— *αἶσα*, *life*, *lot*, *destiny*. Crusius. *οὔτι μάλα δὴν* expresses negatively what is affirmed in *νύ τοι . . . . περ*. —— *ἅμα* serves to unite more closely *ὠκύμορος* and *ὀϊζυρός*. —— *περὶ πάντων*. See N. on v. 287. —— *ἔπλεο*, *thou art*. The present signification here seems more suitable than the imperfect. Cf. S. § 211. N. 13. —— *τῷ* = *διὰ τοῦτο*, *therefore*. —— *κακῇ αἴσῃ*, *under an evil destiny*. This dative denotes condition or circumstance. Cf. K. § 283. 3.

419–422. *τοῦτο* belongs to *ἔπος*. —— *δέ τοι*, *but indeed*. *τοὶ* gives life and emphasis to the expression. —— *ἐρέουσα* depends on *εἶμ'*. See N. on v. 13. —— *τερπικεραύνῳ*, *thundering;* literally, *delighting in thunder*. Cf. *κύδεϊ γαίων*, v. 405. —— *εἶμ'*. Cf. S. § 211. N. 4. —— *ἀγάννιφον*, *snowy* This epithet shows the great height of the mountain, being covered with

(=ἄνευ νεφέλης), *cloudless*, i. e. so high as to be above the clouds. —— αἴ κε πίθηται. See N. on v. 66. —— παρήμενος denotes manner. See N. on v. 168. —— μήνι' Ἀχαιοῖσιν, *be angry with the Greeks.*

423–427. Ζεὺς γὰρ ἐς Ὠκεανὸν κ. τ. λ. See my note on Odys. 1. 23. According to the geography of the ancients, Oceanus was a large stream encircling the earth, on the shore of which resided the Pigmies and other fabulous people. —— χθιζός, *yesterday*, is properly an adjective agreeing with Ζεύς. Cf. Mt. § 446. 8; K. § 264. 3. —— κατά, *for the purpose of.* Cf. K. § 292. II. 3. a. —— ἅμα, *together with.* —— δωδεκάτῃ, sc. ἡμέρᾳ. Cf. v. 54. —— τοί, "*for you.*" Felton. Some render it *certainly.* —— χαλκοβατὲς δῶ (i. e. δῶμα), *the brazen palace*, i. e. having a brazen foundation or a brazen floor. This epithet is applied in Odys. 13. 4, to the palace of Alcinous. —— γουνάσομαι. See N. on v. 407.

428–431. αὐτοῦ, *there.* —— ἐϋζώνοιο γυναικὸς is the genitive of cause. See N. on v. 65. —— τήν ῥα. The particle ἄρα (enclitic ῥα) in the sense of *exactly*, *just*, accompanies a demonstrative pronoun, when something previously stated is referred to by way of explanation. See N. on v. 405. —— ἀέκοντος (objective genitive) depends on βίῃ, *through force offered him unwilling.* Some prefer constructing it as a genitive absolute, αὐτοῦ being supplied. —— αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς κ. τ. λ. The narrative is here resumed from v. 311. —— Χρύσην. Strabo says that Chryse was a day's journey from the camp.

433–435. ἱστία μὲν στείλαντο, *they furled the sails* by drawing them up to the sail-yard. Cf. Odys. 3. 11. —— ἱστοδόκῃ, *in a case* or piece of wood on which the mast rested when let down. —— προτόνοισιν, *lowering it by ropes.* The πρότονοι were two ropes extending from the stern and prow to the top of the mast. If they were broken or severed on either side, the mast would fall in the opposite direction, crushing any one who might happen to be beneath it. Cf. Odys. 12. 409. —— εἰς ὅρμον, *into the harbor* or place of anchorage. "ὅρμος non recte vertitur *portus*, sed *statio* in portu." Clarke.

436. ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, *they cast forth the weights.* In the earlier and ruder state of naval affairs, bags of sand, baskets filled with stones, or large stones (εὐναί, *sleepers*) bored through the centre, served to retain a ship in its position. In cases of necessity, such kinds of anchor have been resorted to in later times. —— πρυμνήσι' (sc. δέσματα), *cables* or *hausers* attached to the stern (πρύμνη), by which the ship was fastened to the shore. When the vessel was to stay some time in port, it was drawn up entirely upon land.

437–441. αὐτοὶ refers to the ship's crew, in opposition to the implements of the vessel just spoken of. —— ἐκ—βῆσαν, *disembarked.* The verb is here causative. S. § 133. β. —— ἐκ δὲ Χρυσηῒς κ. τ. λ. "In hoc

φίλῳ ἐν χερσί: *into the hands of her dear father.* ἐν here follows a verb of motion by the *constructio prægnans.* See N. on v. 55. χερσὶ may be referred to N. on v. 104, or it may be regarded as the *dat. commodi.* See N. on vs. 39, 139.

443–445. πρό, *forth.* —— ἀγέμεν denotes the purpose of ἔπεμψεν. S. § 222. 5. —— ὑπέρ, *in behalf of.* —— ὄφρ' is telic. See N. on v. 185. —— πολύστονα κήδε', *woes causing many groans = heavy woes.*

447–450. παῖδα depends on ἐδέξατο, as accusative of the thing received. Cf. Jelf's Kühn. § 574. —— τοὶ δ', i. e. Ulysses and his companions. —— κλειτὴν (= ἔνδοξον. Schol.) is to be taken actively, as denoting what was sent for the honor of the god. —— χερνίψαντο, *washed their hands* in sacred or consecrated water. —— οὐλοχύτας (= οὐλάς), *bruised and roasted barley-corn.* This was a coarse barley-meal, mixed with salt and sprinkled upon the head of the victim. —— τοῖσιν. See N. on v. 58. —— μεγάλ' = *with a loud voice.*

451–456. κλῦθί μευ κ. τ. λ. Cf. vs. 37, 38. —— ἤδη . . . . εὐξαμένοιο, *thou didst formerly hear me when I prayed.* Cf. v. 43. —— δ' ἴψαο (from ἴπτομαι), *but you have afflicted.* The adversative conjunction is employed, because the effect of that which honored Chryses was disastrous to the Greeks. —— ἠδ' ἔτι καὶ νῦν, *even now also again.* The next ἤδη νῦν is to be taken in the sense of *immediately, forthwith.*

459–461. αὐέρυσαν (sc. τράχηλον. Bos), *they drew back the neck* of the victim in order to slay it. —— μηροὺς = μηρία, v. 40. —— κνίσσῃ, *the fat* especially of the kidneys. —— δίπτυχα ποιήσαντες, *making it* (i. e. the fat) *double,* i. e. placing double layers of fat upon the thighs. —— ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν, *and placed pieces of raw flesh upon them.* The Schol. says that the pieces of flesh were taken from every part of the animal.

462–466. ἐπὶ σχίζῃς, *upon cleft wood.* —— λεῖβε, *poured out as a libation, made a libation of.* —— αὐτὸν refers to Chryses. —— κατὰ—ἐκάη, i. e. κατακάη. —— μῆρ' (i. e. μῆρα) = μηρία, v. 40. —— σπλάγχν'. The entrails included the heart, liver, etc. —— μίστυλλον = εἰς μικρὰ διέκοψαν (*they cut into small pieces*). Schol. —— τἄλλα is put for τὰ ἄλλα. —— ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν, *pierced them* (i. e. the pieces) *with spits.* —— ἀμφὶ implies that the meat was around the spit. Cf. N. on vs. 55, 401. —— ἐρύσαντό τε πάντα from the spits.

467–471. τετύκοντο (*they prepared*), 2 aor. reduplicated form (K. § 219. 7; Butt. Ir. Verbs, p. 239) of τιτύσκομαι (τεύχω). Soph. Gr. Verbs, p. 247. —— ἐΐσης, *equal,* according to Bothe and Crusius, is applied to a feast, where all the guests partake of equal portions. Some after Zenodotus explain it by ἀγαθῇ. —— ἐξ—ἕντο = ἐξέβαλον. —— ἐπεστέψαντο, "*filled to the brim.*" Felton. When a vessel is filled to its utmost capacity, the liquid rises somewhat above the rim, forming a kind of cover or crown. Cf. Butt. Lexil. No. 50. Loewe thinks that reference is had to the use of garlands. So also Ruhkopf. explains: ἐπεστέψαντο κρητῆρας ποτοῖο, sc

Digitized by Google

ἄνθεσι. Crusius, however, dissents from this interpretation. —— ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν. Butt. (Lexil. No. 29) objects to the rendering of Voss, *beginning again with the cups*, and also to that of Schneider, *going from right to left*, and gives as the true meaning, *going to each person and pouring into the goblets for the purpose of libation.* The goblets being already in the hands of the guests, the first poured into the cups was made a libation. Cf. Nitzsch ad Odys. 7. 183. The common interpretation is, *beginning the distribution from the right* (ἐνδέξια), as the cup passed from the right hand.

472, 473. πανημέριοι. See N. on χθιζός, v. 424. —— μολπῇ, *with singing*, accompanied probably by instrumental music and the dance. —— παιήονα (Ion. for παιᾶνα), *pæan*, an ode or solemn hymn dedicated to Apollo the Deliverer, or as some think to Apollo the Smiter (παίω, *to strike*), because he slew the serpent Python. Here it seems to have been a thanksgiving (cf. 22. 391) or propitiatory song. In subsequent times it became a battle-song. Cf. Thucyd. I. 50. § 5; IV. 43. § 3; Xen. Anab. I. 8. § 17. —— κοῦροι Ἀχαιῶν, i. e. the Greeks who accompanied Ulysses.

475–479. ἦμος δ', *but when*, is followed by δὴ τότε in the next line. Cf. ἦμος δ'—καὶ τότ' ἔπειτ' in the following lines. —— παρὰ πρυμνήσια, *near the hawsers* with which the vessel was bound to the shore. See N. on v. 436. —— ἠριγένεια, *early-born*, *daughter of the morning*, i. e. one who ushers in the morning. Cf. Isa. 14, 12. —— καὶ = *immediately*. Cf. K. § 321. R. 5. —— ἀνάγοντο, *they made preparation to set sail.* This I take to be the sense of the imperfect here, as they had not yet raised the mast or spread sail. Cf. v. 480. —— ἴκμενον οὖρον, *a favorable wind;* literally, *a wind which follows.* Nitzsch derives it from ἰκμὰς (*slipperiness*), and refers it to an *uniform, ever-blowing wind.* But this is fanciful and far-fetched. Power over the winds belonged in a measure to all the gods, and even to some of the inferior deities. Cf. Odys. 5. 268; 12. 148. —— ἴει. The imperfect here denotes continuance of action.

481–487. πρῆσεν μέσον ἱστίον, *filled the midst of the sail.* —— ἀμφὶ .... ἰούσης, *and the dark sea roared loudly around the keel, as the ship was running* (S. § 225. 1). —— ἡ δ' refers to the ship. —— ἐπ' ἠπείροιο, *upon the main land.* —— ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, *high upon the sand.* —— αὐτοὶ δ' stands opposed to νῆα, v. 485. —— κατὰ .... νέας τε. As the crew had been selected (cf. v. 309) from the ships of Agamemnon, if not from those of the other leaders, on their return they dispersed to their respective stations.

489–492. ὁ—Ἀχιλλεύς. See N. on τὴν δέ, v. 391. —— μήνιε. See N. on ἴει, v. 479. —— Πηλέος is dissyllabic by synizesis. Thiersch says that it would be more rhythmical to write Πηλῆος. —— πωλέσκετο is the iterative imperfect of πωλέομαι. S. § 118. 1. c. —— κυδιάνειραν, "*man-ennobling.*" Crusius. See N. on βουληφόρος, v. 144. —— φθινύθεσκε is

self. —— αὖθι μένων, *at remaining there.* The participle denotes **cause.** See N. on v. 196. —— ὃ is causal, and denotes the reason of his grief at being inactive.

493–501. ἐκ τοῖο, sc. χρόνου. —— ἠώς. "At the time of the Homeric poems, the natural day was divided into three parts (Il. 21. 211). The first, called ἠώς, began with sunrise, and comprehended the whole space of time, during which light seemed to be increasing, i. e. till midday." Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 339. —— ἅμα, *together*, i. e. in company. —— Ζεὺς δ' ἦρχε, *Jupiter went first*, i. e. led the way. —— λήθετ' ἐφετμέων. S. § 192. 1. —— ἠερίη, *early in the morning*, is an adjective used for an adverb of time. See N. on v. 423. Cf. Butt. Lexil. No. 8, where ἠέριος is shown to be derived from ἦρι. Voss, cited approvingly by Crusius, derives it from ἀήρ, and translates, *in the misty dawn.* —— οὐρανὸν refers here to the superior heaven, the serene region where was Olympus the abode of the gods. —— εὐρύοπα, *wide-seeing*, if from ὤψ, or *wide* (i. e. loud) - *thundering*, if from ὄψ. The former etymology is preferable. —— ἄτερ ἥμενον ἄλλων, *sitting apart from the others* in state and majesty. —— ἀκροτάτῃ κορυφῇ stands opposed to the eminences implied in πολυδειράδος, where were the residences of the other divinities. —— λάβε . . . . ἑλοῦσα. See N. on v. 407. —— ἀνθερεῶνος depends on ἑλοῦσα.

503–507. εἴποτε δή. See N. on v. 40. —— ἢ ἔπει, ἢ ἔργῳ. See N. on v. 395. —— τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ. See N. on v. 41. —— ὠκυμορώτατος ἄλλων. In v. 416, it was ὠκύμορος—περὶ πάντων. Cf. Mt. § 459. 1. —— ἑλὼν—ἀπούρας. See N. on v. 356. —— σύ πέρ μιν τῖσον (=τίμησον, v. 505), *do you honor him.* περ gives emphasis to σύ, in opposition to Agamemnon who had dishonored him. Stadelmann makes περ = *as much as ever you are able.* Brandreth gives this turn to the passage, *at tu tamen eum honora.* —— τόφρα—ὄφρ', *so long—until.* —— ἐπὶ Τρώεσσι τίθει. See N. on v. 55. —— τίσωσιν in the subjunctive follows ὄφρ' ἄν, because time indefinite is referred to. See N. on v. 242. —— ὀφέλλωσίν τέ ἑ τιμῇ. The construction ὀφέλλειν τί τινι is found in 16. 651; Odys. 2. 334.

511–513. νεφεληγερέτα (Epic for νεφεληγερέτης), *cloud-gathering, cloud-compelling.* —— ἀκέων δὴν ἧστο, *he sat a long time in silence.* Butt. (Lexil. No. 13. § 1) derives ἀκέων from χαίνειν and α privative. By the change of χ to κ according to Ionic usage, there might be deduced the adverbial form ἀκήν, properly an adjective in the accusative singular feminine, which would presuppose the nominative ἄκαος, *non hiscens = silent.* From the neuter singular ἄκαον would be formed ἀκέων, according to the analogy of ἵλαον, ἵλεων. —— ὡς . . . . ἐμπεφυυῖα, *as she embraced his knees—thus she kept clinging to him*, i. e. she neither relaxed her grasp nor changed her position. —— αὖτις strengthens δεύτερον.

514–516. μὲν (=μὴν) δή, *now indeed, at once*, is joined with the imperative, to denote the more speedy and certain termination of the thing spoken of. —— κατάνευσον. Cf. v. 528. —— ἐπεὶ . . . δέος, *since you have*

Digitized by Google

nothing to fear; literally, *since no fear* (=cause of fear) *is to you.* ἔπι is put for ἔπεστι. Cf. Odys. 8. 563. Köppen supplies ἐμοῦ after δέος. —— ὅσσον (*to what a degree*)—ἀτιμοτάτη. See N. on v. 186.

517–521. ὀχθήσας (cognate of ἄχθεσθαι. Butt. Lexil. No. 90), *being troubled.* —— ἦ δὴ λοίγια ἔργ' (sc. ἐστι), *these are indeed troublesome matters.* —— ὅτε. See N. on v. 412. —— μ' ἐχθοδοπῆσαι (which Butt. Lexil. No. 57. § 1. calls an ἅπαξ εἰρομένον in the whole range of Greek literature) ἐφήσεις Ἥρῃ, *you will impel me to offend Juno,* i. e. retort with hostile word and deed, when she reproaches me (ὅτ' . . . . ἐπέεσσιν) for granting your request. —— ἐρέθῃσιν. For the subjunctive, see N. on v. 80. —— αὔτως, *gratuitously, without cause.* —— ἀρήγειν "means *to be in the habit of helping* or *to help continually.*" Felton.

522–527. μή σε νοήσῃ. S. § 214. 1. —— ταῦτα refers to the request of Thetis. —— ὄφρα, *until.* —— εἰ δ', ἄγε. See N. on v. 302. —— κεφαλῇ κατανεύσομαι. The nod of Jupiter rendered his word inviolable. Cf. τοῦτο . . . . τέκμωρ (*token,* "*most sacred pledge.*" Voss), v. 525. —— ἐμέθεν, Epic for ἐμοῦ. Cf. S. § 78. —— ἐμόν, sc. ἔπος. —— παλινάγρετον, *revocable,* with οὐ, *irrevocable.* —— ὅ,τι . . . . κατανεύσω, *whatever I shall confirm with my nod.* κεν imparts indefiniteness to ὅ,τι.

528–530. ἦ. See N. on v. 219. —— κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι, *with his dark brows.* —— ἀμβρόσιαι, *ambrosial, divine,* "*immortal.*" Butt. Lexil. No. 15. Some think that this epithet was given to the hair of Jupiter, because the gods anointed their locks with ambrosia. Cf. 14. 170. It appears from Odys. 12. 63, that this food, which conferred upon Jupiter immortality and eternal youth, was brought from Oceanus to him by pigeons. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 37. —— ἄρα is illative, and denotes the effect of the nod.

531–535. διέτμαγεν (i. e. διετμάγησαν), *parted, separated.* —— ἆλτο, Epic for ἥλετο, from ἅλλομαι. The α is long on account of the anomalous temporal augment. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 86. Thiersch (§ 163. 1. *a*) would remove the hiatus in εἰς ἅλα ἆλτο, by changing the form into εἰς ἅλαδ' ἆλτο. —— Ζεὺς . . . . δῶμα, sc. ἔβη from the preceding context. —— ἀνέσταν as a mark of respect. Thus the Lacedæmonians rose up when their kings entered the assembly. Cf. Xen. de repub. Lac. 15. 6. —— μεῖναι ἐπερχόμενον, *to await in their seats his coming.* —— ἀντίοι ἔσταν = ἀντίοι ἦλθεν. Crus. Cf. Odys. 17. 447.

536–540. οὐδὲ—ἠγνοίησαν is a litotes (see N. on v. 330) for *knew well, had full knowledge.* This verb is followed by μιν, which is attracted from the subordinate to the principal sentence (see N. on 2. 409), unless we construct it with ἰδοῦσ', *because she had seen.* See N. on v. 196. —— ὅτι . . . . Θέτις, *that the silver-footed Thetis had concerted a plan with him.* —— ἁλίοιο γέροντος, i. e. Nereus. Cf. v. 358. The same appellation is given to Proteus, Odys. 4. 349. —— κερτομίοισι, *with abuse,* is found without ἔπεσι also

Digitized by Google

540–543. δ' is put by Crusius for δή. But Matthiæ (§ 616. 2) more correctly takes it as δὲ adversative. —— αὖ, "*again*, implying that the same thing has happened many a time before." Felton. —— θεῶν depends on τίς. —— ἐστίν. The subject is δικαζέμεν, Epic for δικάζειν. —— ἐμεῦ ἀπονόσφιν. S. § 187. 4. —— ἐόντα, instead of being put in the dative with σοι, is attracted to the case of the omitted subject of δικαζέμεν. K. § 307. R. 2; S. § 222. 3. a. —— κρυπτάδια φρονέοντα, "*with secret thoughts.*" Felton. —— οὐδέ τί πω. See N. on v. 108. —— τέτληκας with present signification is here followed by ὅ,τι νοήσῃς. S. § 212. 2. —— ἔπος = *plan, counsel.* The same sense is to be given to μύθους, v. 545.

544–550. δ'. See N. on v. 84. —— δή gives emphasis to the prohibition. —— εἰδήσειν, Epic for εἴσεσθαι. Crusius. —— χαλεποί τοι ἔσοντ' = χαλεπὸν ἔσται σοι εἰδέναι αὐτούς. The Schol. explains χαλεποὶ by βλαβεροί, to which Bothe subjoins, "propter odium, quod propterea incurris, meum." But this does not harmonize with ἀλόχῳ περ ἐούσῃ, *although* (see N. on v. 131) *you are my wife.* —— ὅν, sc. μῦθον. In this clause ἦ is to be supplied (S. § 150. 4), the subject of which is ἀκουέμεν. —— οὔτις is strengthened by the following οὔτε. —— πρότερος you. —— τόνγ', *this at least*, refers to ὃν . . . . ἀκουέμεν. —— ἐθέλωμι. Matthiæ (§ 527. Obs. 1) reads ἐθέλοιμι, which leaves it uncertain whether Jupiter will decide ἀπάνευθε θεῶν. Cf. Thiersch § 216. 47. —— ταῦτα refers to the idea of plurality contained in ὅν. —— ἕκαστα, *each one.* Stadelmann refers this phrase, to the feminine way of asking after particulars.

551–554. βοῶπις, *large-eyed*, i. e. having a full and well-rounded eye, as an ox or a cow ("*she with the cow's fair eyes.*" Chapman), from which the word appears to be etymologically derived. —— ποῖον τὸν (= τοῦτον τὸν) μῦθον ἔειπες, *what a word is this which you have spoken.* Cf. K. § 344. R. 3. —— καὶ λίην, "a phrase often used in answers and equivalent to *and sure*, as we hear it sometimes in the Hibernian accent; *and sure, your honor.*" Felton. Some construct λίην with πάρος in the sense of *long before* = *almost never before.* —— εἴρομαι = "*sciscitari soleo.*" Bothe. —— μαλ' εὔκηλος, *very quiet, undisturbed* by me. —— τὰ = ταῦτα. —— ἅσσ' (Schol. ἅτινα) ἐθέλῃσθα. See N. on v. 230.

555–559. δείδοικα—μή, *I fear lest* = *I fear that.* S. § 214. 1. a. —— ἠερίη. Cf. v. 497. —— τῇ, *therefore.* —— ἐτήτυμον as adverb, *really, truly.* —— τιμήσῃς in the subjunctive follows κατανεῦσαι, because the effect of the promise ratified by the nod is supposed to continue to the present time. —— πολέας is dissyllabic by synizesis. Zenodotus wrote πολεῖς, but according to the Schol. Ven. preferred πολῦς.

561–564. δαιμονίη, *goddess!* is here used in a reproachful sense, as we say, *woman!* in angry address. —— αἰεὶ μὲν ὀΐεαι, *you are always suspecting* something. —— οὐδέ σε λήθω, sc. οὔτε φρονέων οὔτε πραττών τι. Köppen. —— δ' ἔμπης, *but yet, notwithstanding.* —— ἀπὸ . . . . ἔσεαι, *you will be further from me* (literally, *from my heart*) = *you will be more hateful to me.* ἀπὸ

Digitized by Google

here denotes a separation or distance from. —— καὶ δίγιον. See N. on v. 325. —— εἰ δ' . . . . ἐστίν, *but if this is so*, i. e. if I have taken counsel with Thetis. Some refer οὕτω to τὸ . . . . ἔσται. But this seems to be less natural. —— ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι, *it* (i. e. counsel with Thetis) *is pleasing to me* = it is in accordance with my pleasure.

565–567. ἀκέουσα. See N. on v. 512. —— μή—χραίσμωσιν. See N. on v. 28. —— ὅσοι θεοὶ is in apposition with the omitted subject of χραίσμωσιν, the words being emphatically arranged for οὐ θεοὶ χραίσμωσιν ὅσοι εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ. —— ἰόνθ' (i. e. ἰόντα), sc. ἐμέ. Some critics take ἰόνθ' as the dual (ἰόντε) for the plural ἰόντες θεοί. Such was the opinion of Zenodotus. Eustathius refers the dual to the two classes of male and female divinities. But the accusative makes better sense, and is in accordance with the formula χραισμεῖν τινί τι, *defendere aliquem ab aliquo.* —— ἐφείω is put for ἐφῶ from ἐφίημι (Schol. ἐπιβάλλω).

569–572. ῥ' (i. e. ἄρα), *therefore*, refers back to ἔδδεισεν. —— ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ, *bending* or *restraining her dear heart* = *her heart.* —— ὤχθησαν on account of the quarrel between Jupiter and Juno. —— ἀνά, *through.* —— τοῖσιν δ'. See N. on 58. —— ἐπίηρα φέρων = χαριζόμενος. Cf. Butt. Lexil. No. 62.

573–579. λοίγια ἔργα, *bad doings*, or something like our colloquial phrase, *pretty doings.* See N. on v. 518. —— εἰ δή, *if forsooth.* —— ἐριδαίνετον (from ἐριδαίνω = ἐρίζω), 2 pers. dual, agrees with σφὼ referring to Jupiter and Juno. —— ἐν, *among, in the midst of.* K. § 289. 1. (1). —— κολῳὸν ἐλαύνετον, *you excite tumult;* "*keep up a din.*" Felton. Butt. (Lexil. No. 72) rejects the idea that κολῳὸς is a metaphorical word taken from κολοιός, *the jackdaw*, and refers it to a root common to both nouns, meaning *a cry* or *scream.* —— ἐπεὶ . . . . νικᾷ, *since these worse* (= bad) *practices prevail;* "*the worse gains the victory*, i. e. *the disturbance.*" Felton. "*Evermore worse matters put down best.*" Chapman. —— καὶ . . . . νοεούσῃ, *although she herself well understands* what is proper to be done. —— νεικείῃσι is put for νεικείῃ (i. e. νεικῇ). See N. on v. 185. σύν, *at once, at the same time* that he is angry.

580–583. εἴπερ γάρ (illustrantis) κ' ἐθέλῃσιν κ. τ. λ. The apodosis τοῦτο δύναται ποιεῖν may be supplied. See N. on v. 135. —— γὰρ in ὁ γὰρ πολὺ serves to confirm the omitted apodosis of the preceding clause. —— τόνγ'. Notice the emphasis which γὲ imparts to the pronoun. —— καθάπτεσθαι is put for the imperative (see N. on v. 20), *do you approach him with kind words.*

584, 585. καὶ denotes the suddenness and rapidity with which the action spoken of followed the preceding one. Cf. Jelf's Kühn. § 759. 4. —— δέπας ἀμφικύπελλον, *a double goblet*, i. e. a goblet having a cup at both ends. Cf. Butt. Lexil. No. 17. —— ἐν χερσί. Crusius and Trollope after Heyne edit. ἐν χειρί. Cf. v. 596. The plural is the reading of Aristar-

Digitized by Google

586–589. τέτλαθι, 2 perf. imper. of ΤΑΛΑΩ, *suffer, endure*. S. § 211. N. 6. —— κηδομένη περ. See N. on v. 181. The same reference will apply to φίλην περ ἐοῦσαν in the next verse. —— ἐν ὀφθαλμοῖσιν, *before my eyes*, gives life and emphasis to ἴδωμαι. So we speak of *seeing a thing with our own eyes*, in opposition to hear-say intelligence. Kühner (Jelf's edit. § 622. 3. a) takes ἐν in a causal or instrumental sense. Cf. 24. 38. —— ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι = ἀργαλέον ἐστιν Ὀλυμπίῳ ἀντιφέρεσθαι. The Greeks were fond of changing the impersonal to the personal construction, the object being elevated into a subject, and the proposition made more compact thereby. Cf. K. §§ 307. R. 6; 310. 4 R. 3; Mt. § 297; S. § 225. 7.

590–594. ἤδη γὰρ—ἄλλοτ', *for once before;* literally, *at another time*. Vulcan gives the reason why he can furnish no assistance to his mother. —— ποδὸς τεταγὼν (= λαβὼν only stronger. Cf. Butt. Lexil. No. 99), *seizing by the foot*. Cf. S. § 192. 2. —— θεσπεσίοιο, *divine, celestial*. Butt. (Lexil. No. 66. § 5) says that θεσπέσιος in general is nothing more than θεῖος. —— φερόμην, *I was borne* (downwards) = *I was falling*. —— ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι, *at the setting sun*. —— κάππεσον, i. e. κατέπεσον. Cf. S. § 13. 11. —— ἐν Λήμνῳ. See N. on ἐπὶ φρεσὶ θῆκε, v. 55. Lemnos was an island in the northern part of the Ægean Sea, sacred to Vulcan. —— ἔτι, *yet, still*. —— Σίντιες. These were the earliest inhabitants, who afterwards migrated to Thrace. Cf. Thucyd. II. 98. § 1. Some think, however, that they came from Thrace to Lemnos. If so, it was the portion of the tribe that remained behind, which is referred to by Thucydides.

595–600. μείδησεν. The goddess smiled at the obsequiousness, with which Vulcan was hastening to hand her the goblet. This was the cause of the laughter spoken of in v. 600. —— παιδὸς . . . . κύπελλον. The construction is ἐδέξατο κύπελλον χειρὶ παιδὸς (*from the hand of her son*). δέχεσθαι is followed by the dative of the person in 2. 186; Odys. 16. 40. Cf. K. § 284. R. 4. —— ἐνδέξια, *beginning from the right*. The word is almost equivalent to ἐν δεξιᾷ, from which it originated, the latter signifying the right hand, while ἐνδέξια implies motion from the left to right. Cf. Butt. Lexil. No. 49. See N. on v. 471. —— ᾠνοχόει. Spitzner and Crusius after Aristarchus edit οἰνοχόει. The word is properly used of pouring out wine, but is here applied to nectar. —— ἄσβεστος, *inextinguishable, unrestrainable* with the idea of *immense, excessive*. —— ὡς, *when*. —— διὰ δώματα ποιπνύοντα, *bustling about* (literally, *panting, puffing*) *through the house*. The translation *hobbling about*, sometimes given in reference to Vulcan's lameness (cf. Butt. Lexil. No. 93), is inadmissible, as the gods would doubtless have too good manners to laugh at that defect.

601–604. μὲν = μήν. —— οὐδὲ—θ' (i. e. τέ), *neither—nor*, as the clauses have a verb in common. —— ἣν ἔχ' Ἀπόλλων, *which Apollo had*, and on which he played. —— Μουσάων, sc. οὐκ ἐδεύετο θυμὸς from the preceding context. —— αἳ . . . . καλῇ, *who sang responsively with melodious voice*. They probably sang in alternate strains. Cf. Virg. Ecl. 3. 59.

Digitized by Google

606–611. κακκείοντες (Epic for κατακείοντες. See N. on κάππεσον, v 593), *desiring to sleep* (S. § 143), denotes the purpose of ἔβαν. See N. on v. 13. —— ἕκαστος is in partitive apposition with οἱ μέν, which properly stands for the genitive of the whole. Cf. K. § 266. 3; S. § 156. 3. —— ἧχι (Epic for ᾗ), *where.* —— ἑκάστῳ is the *dat. commodi.* See N. on v. 39. —— ἰδυίῃσι (Epic for εἰδυίῃσι) πραπίδεσσιν, *with skilful mind.* πραπίδες, properly *the diaphragm.* See N. on v. 103. —— δὲ is opposed to μὲν in v 606. —— ὅτε—ἱκάνοι. The optative after ὅτε denotes the indefinite repetition of a past act. Cf. Mt. § 521; K. § 337. 7. —— καθεῦδ', *attempted to sleep, courted sleep,* inasmuch as we are told in 2. 2, that Jupiter did not actually sleep. It is erroneous to suppose, that παννύχιοι, in that passage, forms a part of the antithesis, since it would be very flat and inapposite to say, that Jupiter did not sleep *all the night,* but only a part of it. —— παρά, *beside* him.

ILIAD II.

1–4. ἄλλοι besides Jupiter. This word belongs to θεοὶ but not to ἀνέρες. —— ἱπποκορυσταί, *horse-arming,* or perhaps *horse-furnished.* Crusius explains it, ἀφ' ἵππων μαχόμενοι. The principal Homeric heroes fought from chariots. —— Δία . . . . ὕπνος. See N. on 1. 611. —— μερμήριζε—ὡς—τιμήσῃ. The subjunctive here follows a verb of past time, to give vividness to the narration. Cf. Jelf's Kühn. § 806. 2; S. §§ 214. N. 1; 211. N. 13.

5–7. οἱ. See N. on 1. 104. —— βουλὴ is explained by πέμψαι ἐπ' Ἀτρείδῃ κ. τ. λ. —— οὖλον, *pernicious* (= *delusive*), so called from its mission. Cf. Butt. Lexil. No. 88. —— ἔπεα πτερόεντα. See N. on 1. 201.

8–15. βάσκ' ἴθι (= *vade, age*) is employed to denote celerity of action. —— ἐλθὼν—ἀγορευέμεν = *go and tell.* See N. on 1. 179. The infinitive in commands often takes the place of the imperative. Cf. Mt. § 546; Butt. § 140. 7; S. § 223. 5. See N. on 1. 20. There is in ἐλθὼν ἐς κλισίην κ. τ. λ. what is called *asyndeton epexegeticum,* i. e. it is added by way of illustration or explanation, the connecting word being omitted. —— ὡς ἐπιτέλλω belongs to μάλ' ἀτρεκέως, *very accurately as I charge you* = in the very words of my command. —— ἑ refers to Agamemnon. —— καρηκομόωντας, *long-haired,* an epithet applied to the Greeks, to denote their warlike appearance. —— πανσυδίῃ, Schol. μετὰ πάσης σπουδῆς, *with all haste.* —— κεν ἕλοι, *he may take* (if he make the attempt). The protasis is often to be mentally supplied. Mt. § 525. N; S. § 215. 3. —— οὐ γὰρ ἔτ', *for no longer.* The reason for the preceding assertion is here introduced. —— ἀμφὶς—φράζονται, *think differently.* ἀμφίς, *around, on both sides,* which implies division or separation. —— λισσομένη denotes the means. See N. on

1. 168. —— ἐφῆπται (perf. pass. 3 sing. of ἐφάπτω), overhang, impend over; literally, *are attached to*, *are destined for*.

16–22. τὸν μῦθον which Jupiter had spoken. —— καρπαλίμως = ταχέως. Schol. —— ἄρ'. See N. on 1. 306. —— περὶ—κέχυθ', *was diffused around*, i. e. sleep had got full possession of him. Buttmann refers the expression to the strengthening, life-giving power of sleep; Stadelmann, to the similarity of sleep to a delicate perfume. —— στῆ .... κεφαλῆς. Crusius remarks that this is the usual and natural position of the Dream-god in Homer. Cf. 10. 496; Odys. 6. 21. —— Νηληΐῳ υἷι ἐοικώς. Nestor's appearance was assumed to give more weight to the message. —— τόν ῥα, *him then*. See N. on 1. 430. —— γερόντων depends on μάλιστα (S. § 188. 1), and refers to dignity rather than to age. Cf. vs. 404–408, where, among the γέροντες, were assembled Diomedes, Ulysses, Menelaus, etc. —— τῷ .... Ὄνειρος. The order is τῷ ἐεισάμενος (*having likened himself to him*) θεῖος Ὄνειρος προσεφώνεέ μιν. From the form of ἐεισάμενος, Butt. (Ir. Verbs, p. 80) conjectures the theme ἐείδω.

23–27. εὕδεις, *do you sleep* at such a time as this? It is evident from the next verse, that a slight reproof is intended. —— Ἀτρέος υἱέ. According to Apollodorus (III. 2. § 2), Atreus was the grandfather of Agamemnon and Menelaus. —— δαΐφρονος, *eager for battle*, *warlike*, from δαΐς, *fight*, *battle*. Cf. Butt. Lexil. No. 37. In the Odyssey, this word is employed in the sense of *prudent*, *intelligent*. Nitzsch with Bothe and Crusius, deriving δαΐφρων from δαῆναι, *to have proved*, *tried*, interprets it *proved*, *tried*, when spoken of a warrior, and *experienced*, *intelligent*, when spoken of one in peace. Cf. Odys. 1. 48, with my note. —— ἱπποδάμοιο. See N. on v. 1. —— οὐ χρή, *it is not fit*. —— βουληφόρον ἄνδρα. See N. on 1. 144. —— ἐπιτετράφαται, Epic for ἐπιτετράφηνται. K. § 220. 13; S. § 132. 2. a. —— μέμηλεν, 2 perf. of μέλω with present signification. —— ξύνες = ἄκουσον. Schol. —— ὦκα. See N. on 1. 402. —— τοι is the terminal dative, the idea of approach lying in ἄγγελός εἰμι. S. § 205. —— ἄνευθεν ἐών, *although* (see N. on 1. 131) *he is far off*, i. e. in Olympus.

28–32. See Ns. on vs. 11–15; also on 1. 372.

33, 34. ἐκ Διὸς is added to the message by the Dream-god. —— λήθη, *forgetfulness* of what has now been told to you. —— εὖτ' ἄν. See N. on 1. 242. —— ἀνήῃ, Epic for ἀνῇ = καταλίπῃ. Schol.

35–40. ὣς ἄρα κ. τ. λ. See N. on 1. 428. —— ἀνὰ θυμόν, *in his mind*. Cf. v. 250. The use of the preposition is similar to that of *through*, in the expression *thoughts ran through his mind*. —— ἃ refers to τὰ = ταῦτα. —— ἔμελλον. A plural verb follows its subject in the neuter plural, when the individuality of the parts contained in the subject is meant to be expressed. Cf. Jelf's Kühn. § 384. Obs. 2; K. § 241. 4. b. —— φῆ (i. e. ἔφη) = *he thought*. ὅγ' refers to Agamemnon. γε gives it emphasis = *he* thought thus, but Jupiter thought otherwise. —— ἤματι κείνῳ, *on that day*, i. e. the day following the night in which he had the dream. —— νήπιος in the

Digitized by Google

sense of ignorance of the future. This adjective receives emphasis from its position. —— ἃ—ἔργα, i. e. ἔργα ἅ, the antecedent being transferred to the relative clause to give it emphasis. S. § 175. 2. —— ἐπ' points to Τρωσί and Δαναοῖσι, as the terminal datives of θήσειν. Some, however, find a tmesis in θήσειν—ἐπ'. The future is here used after ἔμελλεν (*he was purposing*), to denote the continuance of the action in future time. Cf K. § 257. R. 2. —— διά, *through.*

41–47. ἔγρετο (syncopated aor. mid. of ἐγείρω), *he wakened.* Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 75. —— θείη . . . . ὀμφή, *and the divine voice sounded* (literally, *was poured*) *around him*, i. e. it seemed yet to ring in his ears, and he was wholly under its influence. δὲ is here slightly adversative, he awoke, *but* the voice rang in his ears. The remembrance of the dream did not pass away with sleep. —— νηγάτεον, *new.* —— περὶ is taken adverbially. —— λιπαροῖσιν, *shining* with oil or ointment. Here it signifies *clean*, *beautiful.* "*candidi.*" Heyne. —— ἀμφὶ . . . . ἀργυρόηλον, *and then hung his silver-studded sword about his shoulders*, i. e. he suspended it from his shoulders by a belt. —— ἄφθιτον αἰεί, *always imperishable*, i. e. it was a hereditary gift, an heir-loom. Cf. vs. 101–108, where the history of this sceptre is given, and its ownership traced back to the gods. —— κατὰ νῆας of Nestor. Cf. v. 54.

48–52. προσεβήσατο μακρὸν Ὄλυμπον, *ascended high Olympus.* —— ἐρέουσα, *to report* (see N. on 1. 13) = *to bear*, *carry.* —— κηρύκεσσι—κέλευσεν, κηρύσσειν. The accusative is the more usual construction with κελεύειν. Cf. Jelf's Kühn. § 589. Obs. 3. The employment of the dative shows, that it is to be regarded rather as the personal object of the verb, than a part of the compound idea contained in the infinitive with its subject. Cf. Jelf's Kühn. § 674. —— οἱ μὲν refers to the heralds, and τοὶ δ' to the Greeks. —— ἠγείροντο, *began to assemble.*

54, 55. πρῶτον. The chiefs first assembled, and afterwards the whole army. Cf. v. 94. —— ἷζε, *sat.* Ernesti reads βουλήν, which would require the transitive use of ἷζε. —— βασιλῆος is in apposition with Νέστορος, implied in Νεστορέῃ put for the attributive genitive, *the Nestorean ship of the king* = *the ship of Nestor the king.* Cf. K. § 266. 2; S. § 156. 1. b. Nestor's ship was selected as the place of holding the council either *honoris causa*, or because his station in the camp was next to that of Agamemnon. The fact that he was personated in the dream, may have had some influence in the thing. —— πυκινήν, *wise*, *prudent.*

56–59. ἐνύπνιον, *in sleep*, is an adverb.—— ἀμβροσίην, *ambrosial*, an epithet applied to night, as devoted to sleep a gift of the gods. —— εἶδος, μέγαθος, and φυήν are accusatives synecdochical. See N. on 1. 115. —— καί . . . . ἔειπεν (i. e. καί προσέειπέν με μῦθον), *and addressed me with* (these) *words.* For the double accusative see N. on vs. 23–34. Köppen

Digitized by Google

71–75. ὤχετ' ἀποπτάμενος (=ἀπέπτατο only more emphatic), *he flew away swiftly* ("*he took wing, and away.*" Chapman.) Cf. K. § 310. 4. 1; S. § 225. 8. —— δέ. See N. on v. 41. —— ἀλλ' ἄγετ', αἴ κέν πως, *but come* (let us see) *if somehow.* For the ellipsis, see N. on 1. 66. —— θωρήξομεν is put for θωρήξωμεν. —— πρῶτα δ' ἐγὼν is followed by ὑμεῖς δ', v. 75. —— ἣ θέμις ἐστίν, *as is right,* is to be taken with πρῶτα δ', and refers to the custom of the one highest in authority, to propose the subject for deliberation. Spitzner prefers the reading ἣ θέμις ἐστὶν=ὡς νόμος ἐστίν. —— "φεύγειν est simpliciter *discedere,* ut saepe." Heyne. —— ἄλλοθεν ἄλλος, *one in* (literally, *from*) *one place, and another in another.* —— ἐρητύειν= ἐρητύετε. See N. on v. 10.

76, 77. τοῖσι. See N. on 1. 58. —— ἠμαθόεντος, *sandy,* was an epithet given to Pylos, as Crusius thinks, because it lay on the sea-coast. But if the Neleian Pylos was at Coryphasium, now Old Navarino, this epithet is well suited to it, being, as Leake (Travels in Morea, vol. i. p. 422) says, a peninsula surrounded by an extensive plain of sand, now mostly a lagoon, but anciently, on the testimony of Pausanius, not so submerged.

79–83. ὦ φίλοι . . . . μέδοντες is a verse of frequent recurrence. —— εἰ μέν—ἔνισπεν (*had told*)—κεν φαῖμεν (*we would say*). The indicative in the protasis refers to the denial of a fact (=no one else has told this). K. § 339. 2. I. b. The optative in the apodosis, denotes that the thing conditioned is uncertain or doubtful (=we would probably say). K. § 339. 3. a. —— τὸν ὄνειρον, *this dream* which has just been told. —— νοσφιζοίμεθα μᾶλλον, *we should rather have separated ourselves from it* (=rejected it as a delusion) than believed it. —— ἴδεν, sc. ὄνειρον. —— ὃς refers to the omitted subject of ἴδεν. —— ἀλλ' ἄγετ' . . . . Ἀχαιῶν. See N. on v. 72.

84–90. βουλῆς is the genitive of separation after νέεσθαι. —— οἱ δ'— σκηπτοῦχοι βασιλῆες. See N. on τὴν δὲ—κούρην, 1. 391. —— ποιμένι λαῶν, i. e. Agamemnon. Cf. v. 243. Some refer it to Nestor, but the confederate leaders were under no obligation to obey him. —— ἠΰτε=ὡς ὅτε, *as when.* This comparison, the first we meet in the Iliad, has reference to the number of the bees, and the manner in which they fly (αἰεὶ νέον, *always in fresh numbers;* βοτρυδόν, *in clusters*). —— ἔθνεα, *swarms.* So we have ἔθνεα μυιάων in v. 469. —— ἀδινάων, *dense, crowded together.* —— πέτρης ἐκ (i. e. ἐκ πέτρης) depends on ἐρχομενάων. —— αἱ μέν τ' ἔνθα—αἱ δέ τε ἔνθα, *some here—and some there.* —— πεποτήαται. See N. on ἐπιτετράφαται. v. 25.

91–94. ὣς, *thus,* responds to ἠΰτε in v. 87. —— τῶν refers to the Greeks. —— νεῶν ἄπο, i. e. ἀπὸ νεῶν. —— ἠϊόνος προπάροιθε βαθείης, *along the vast shore;* "*lofty coast.*" Crusius. Others render it, *deep sand.* —— Ὄσσα, *Rumor.* As the people were ignorant of the cause of their being called together, various conjectures would be formed, and rumors spread through the ranks, which would excite great eagerness to reach the place of assembling and learn the object of their meeting. This is

Digitized by Google

beautifully attributed by the poet to Rumor, the messenger of Jove, who *raged in the midst of them urging them to proceed.* —— ἀγέροντο, 2 aor. mid. Epic of ἀγείρω.

95–98. τετρήχει, 2 pluperf. of ταράσσω (cf. K. §§ 156. R; 230) with imperf. signification, *was in commotion.* —— λαῶν ἱζόντων, *while the people were sitting down.* —— βοόωντες, *by vociferating.* See N. on 1. 168. —— εἴποτ' ἀϋτῆς σχοίατ' (i. e. σχοῖντο), *if ever* (=in order that) *they might restrain themselves from their noise.*

99–101. σπουδῇ, *with zeal, pains*=*with difficulty,* on account of their eagerness to learn the object of their assembling. —— σκῆπτρον. See Ns on 1. 28; 2. 46. —— κάμε τεύχων(=ἔτευξεν σὺν καμάτῳ), *made with much labor;* literally, *wearied himself with making.* Cf. K. § 310. 4. e.

103–109. διακτόρῳ Ἀργειφόντῃ, *his messenger the Argicide,* i. e. Mercury or Hermes, who received this name because he slew Argos the keeper of Io. —— Πέλοπι. Pelops the son of Tantalus, came into Southern Greece. and being possessed of great wealth, became powerful, and gave the name Peloponnesus to the country. Cf. Thucyd. I. 9. § 2. —— Θυέστῃ. Thyestes was the brother of Atreus, whom he succeeded in the government of Mycenæ. —— Θυέστ', i. e. Θυέστα=Θυέστης. —— φορῆναι denotes the purpose of λεῖπε. See N. on 1. 338. —— πολλῇσιν νήσοισι in the Argolic and Saronic gulfs. ——Ἄργεϊ παντί, i. e. the whole of Argolis. See N. on 1. 30. —— τῷ, sc. σκήπτρῳ.

110–115. ὦ φίλοι κ. τ. λ. This speech of Agamemnon is a fine specimen of what the Greeks call λόγους ἐσχηματισμένους, which is described by Quinct. (Inst. Orat. IX. 2. § 25). The speaker's object is to excite the army to continue the war, and this he does by a speech apparently at variance with this design. A similar speech was made by Clearchus to his mutinous troops. Cf. Xen. Anab. I. 3. § 9. —— Δαναοί. See N. on 1. 42. —— μέγα. Aristarchus gives μέγας, which Spitzner says is opposed to the Homeric use. —— ἄτῃ, *evil, calamity.* Agamemnon has no reference, in the use of this word, to his own error or misconduct in having quarrelled with Achilles, inasmuch as he attributes his misfortune to the deceitful promises of Jupiter. See N. on 3. 164. —— σχέτλιος. See N. on νήπιος, v. 38. —— ὃς=*in that he, because he.* K. § 334. 2. —— πρίν, *before,* stands opposed to νῦν in v. 114. —— ἐκπέρσαντ' (i. e. ἐκπέρσαντα). The construction is explained in N. on ἐόντα, 1. 541. —— δυσκλέα is put on account of the metre for δυσκλεέα. Cf. K. § 213. 15.

116–122. οὕτω που, *thus some how or other.* —— μέλλει—φίλον εἶναι, *it seems to be pleasing.* —— πολίων—κάρηνα, *the citadels of cities;* literally, *the summits of cities.* The highest part of the city was selected for the citadel. —— ἔτ', *yet, still.* —— γὰρ is put here before the clauses to be confirmed (vs. 120–122), and may be rendered *indeed, truly.* Its position enables it to

122. —— ἐσσομένοισι, *those that will be* (after us) = *posterity*, limits αἰσχρόν. Kühn. (Jelf's edit. § 602. 3) ranks this with the dat. incommodi. See Ns. on 1. 39, 159. —— τοιόνδε τοσόνδε, *such and so great.* —— πόλεμον πολεμίζειν. Cf. K. § 278. 1; S. § 181. 2. —— ἄνδρασι παυροτέροισι. The number of the Grecian forces at the seige of Troy has been variously estimated from 100,000 to 140,000. See N. on v. 494. The Trojans and their auxiliaries were 50,000 in number. Cf. 8. 558. —— τι is to be constructed with οὔπω. —— πέφανται, 3 sing. perf. pass. of φαίνω.

123–128. γὰρ explains and confirms ἀνδράσι παυροτέροισι in v. 122. —— κ' ἐθέλοιμεν. See N. on 1. 60. Thiersch would read ~ὰρ καί. —— ταμόντες "refers to the killing of the victims in the sacrifices, which attended the making of a truce or league." Felton. —— ἀριθμηθήμεναι (i. e. ἀριθμηθῆναι. S. § 132. 6) depends on ἐθέλοιμεν. —— Τρῶας. Eustathius reads Τρῶες. —— λέξασθαι, *to select.* καὶ εἴ κ' ἐθέλοιμεν must be repeated from the preceding verse. Also at ἡμεῖς—διακοσμηθεῖμεν, where the construction changes, εἰ must be supplied.—— ἐφέστιοι, *natives;* literally, *those at the domestic hearth* (in the city of Troy) = *housekeepers* (in a legal sense). Cf. Liddell and Scott, sub voce. Opposed to this is ἐπίκουροι, in v. 130. —— Ἀχαιοὶ is in explanatory apposition with ἡμεῖς, because the preceding ἐθέλοιμεν refers to both the Greeks and Trojans. —— Τρώων . . . . οἰνοχοεύειν, *and we should choose a man of the Trojans, each one to pour out wine* (for each decade) = *should choose each decade a Trojan man to pour,* etc. ——κεν—δευοίατο, *would be in want of.* See N. on 1. 232.

129–133. τόσσον—πλέας (Epic for πλέονας), *so much more numerous.* —— Τρώων depends on πλέας. S. § 198. 1. —— πολλέων is dissyllabic by synizesis. —— οὐκ . . . . πτολίεθρον is epexegetical of οἵ με μέγα πλάζουσι, *cause me greatly to wander* (from my purpose) = hinder me from my undertaking. Köppen supplies τοῦ σκοποῦ with πλάζουσι. —— Ἰλίου—πτολίεθρον. See N. on 1. 392.

134–141. ἐννέα . . . . ἐνιαυτοί. "Hic locus classicus de numero annorum oppugnationis." Heyne. ἐννέα—Διὸς μεγάλου. Jupiter was god of the heavens, embracing all the natural phenomena, the seasons, epochs, and revolutions of time, etc. —— καὶ δὴ "is used in passing from the general to the particular." Felton. —— βεβάασι, 2 perf. of βαίνω. —— σέσηπε, 2 perf. of σήπω, with passive signification, *are rotten.* —— σπάρτα λέλυνται. See N. on v. 36. —— που refers to indefiniteness of place. —— ἡμέτεραι takes the gender of ἄλοχοι the nearest noun, or because the feminine is preferred to the neuter (K. § 241. 1). Cf. Mt. § 441. 2. c. —— εἵατ' (i. e. εἵαται for ἧνται)—ποτιδέγμεναι (for προσδεχόμεναι), *sit waiting for us.* —— αὔτως, *frustra.* See Ns. on 1. 133, 520. ——ἀκράαντον, *unfinished.* —— πειθώμεθα πάντες, *let us all obey.* S. § 218. 2. —— οὐ γὰρ ἔτι—αἱρήσομεν = *no longer may we hope to take.*

142–146. τοῖσι—θυμόν. See N. on ὅσσε—οἱ, 1. 104. —— ἐνὶ στήθεσσιν is a local dative defining τοῖσι θυμόν. —— μετὰ πληθύν, *throughout the*

Digitized by Google

multitude. —— πληθὺν stands opposed to ἡγεμόνες. —— ὅσοι οὐ—ἐπάκουσαν = ἡ οὐκ ἐπάκουσε, reference being had in ὅσοι to the idea of plurality contained in πληθύν. Cf. Sal. Cat. "civitatis mores quos (=quam) luxuria atque avaritia vexabant." Cf. K. § 241. 1. —— βουλῆς, i. e. the real design of Agamemnon. —— πόντου Ἰκαρίοιο, *the Icarian sea*, a part of the Ægean, which was stormy and dangerous. Cf. Horat. Od. I. 1, 15. —— τὰ μὲν refers to κύματα. —— ὤρορ' (i. e. ὦρορε). "*concitare solet.*" Crusius. Cf. K. § 246. b; S. § 211. N. 2. The verb takes the number of the nearest noun. K. § 242. N. 5. —— ἐπαΐξας, *rushing upon* the sea.

147–154. ὡς δ' ὅτε (*as when*) κινήσῃ. The subjunctive is employed, when the thing spoken of is a supposition. Cf. K. §§ 337. R. 1; 342. R. 1; S. § 217. N. 4. —— Ζέφυρος "cui vento Asia minor maxime exposita est, mare Ægeum perflanti." Bothe. It is often used in Homer, for a rough and boisterous wind. Cf. 4. 276; Odys. 5. 295. —— ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν, *and it* (i. e. the corn) *sinks with the ears.* ἐπὶ is here used adverbially. Matthiæ (§ 400. 6) makes λήϊον ἠμύει ἀσταχύεσσιν = ἀσταχύες ἠμύουσιν ἐν λητῷ, and remarks that in the poets, where the subject denotes something general, the particular thing which is found in or connected with it, is put in the dative. Some taking ἐπὶ—ἠμύει as a tmesis, refer it to Ζέφυρος as the subject, *it falls upon the ears.* —— ὥς, *thus*, responds to ὡς in v. 147. —— τῶν depends on ἀγορὴ and refers to the Greeks. —— νῆας ἔπ' i. e. ἐπὶ νῆας. —— ποδῶν ὑπένερθε, *under their feet*, is to be constructed with ἀειρομένη. —— ἅπτεσθαι νηῶν. S. § 191. 1. —— ἑλκέμεν for ἕλκειν. —— οὐρούς, *the channels* or *trenches* through which the ships were hauled up and again launched. When these trenches through disuse had become filled up, they had to be cleared previously to launching the ships. —— ὑπὸ—ᾕρεον is put by tmesis for ὑφῄρεον. —— ἕρματα. The ships, when drawn up on the land, rested upon shores or props, to keep them from rotting.

155, 156. κεν—ἐτύχθη—εἰ μὴ—ἔειπεν, *would have happened to—unless Juno had spoken.* The indicative is employed in the protasis and apodosis, when the reality of the condition and the thing conditioned is denied. The condition here was not fulfilled, and therefore the event referred to did not take place. Cf. K. § 339. 2. I. b; S. § 215. 2. —— ὑπέρμορα (= ὑπέρμορον), *beyond* or *beside fate*, i. e. not brought about by destiny, but by the act of the persons concerned in the thing. Cf. Odys. 1. 34, where Nitzsch says that the word should be written ὑπὲρ μόρον as ὑπὲρ μοῖραν, αἶσαν. —— Ἀθηναίην is not governed by πρός, but by the verbal idea contained in πρὸς—ἔειπεν. Cf. K. § 300. 2. b.

157–165. ὢ πόποι. See N. on 1. 254. —— οὕτω, *thus*, as they are now preparing to do. —— εὐρέα νῶτα, *broad back* = *widely extended surface.* —— κὰδ—λίποιεν, i. e. κατὰ—λίποιεν. —— εὐχωλήν, *a cause of exultation, a boast* (literally, *a vow*), is in apposition with Ἑλένην, and λίποιεν (*can they leave*)

—— *κατά*, *through*, *among.* —— *φῶτα ἕκαστον*, *each man.* —— *μηδὲ ἕα*. S. § 218. 3. Thiersch (§ 220. 69. Obs. 2) would read *μηδ' εἴα*, and says that Bentley offends against analogy, in making *μηδὲ ἕα* in this place, *μηδ' ἐάα* from *ἐάε*.

167–172. *βῆ . . . .ἀΐξασα*. See N. on 1. 44. —— *καρπαλίμως . . . . Ἀχαιῶν*. Cf. v. 17. —— *εὗρεν ἔπειτ'*. The asyndeton gives vivacity to the narration. —— *Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον*, *equal in wisdom to Jove*. *μῆτιν* is the accusative synecdochical. —— *ἑσταότ'*. Ulysses was not like the other chiefs making preparations to depart. —— *ἐπεὶ* introduces the reason of his inaction. —— *κραδίην* stands related to *μιν* as the accusative of part. See N. on 1. 237. —— *ἀγχοῦ*, sc. *αὐτοῦ*, i. e. Ulysses.

173–181. *πολυμήχαν'*, *rich in expedients, crafty.* —— *οὕτω . . . . φεύξεσθ'*. Cf. vs. 158, 159. —— *ἐν πεσόντες* is expressive of the haste with which the Greeks were embarking. For the verb of motion followed by a preposition of rest, see N. on 1. 55. *κὰδ δέ κεν κ. τ. λ.* See vs. on 160–165. —— *μηδέ τ' ἐρώει*, *and do not loiter.* Spitzner (and with him Crusius) reads *μηδ' ἔτ' ἐρώει*, *and hesitate no longer.* To atone for the loss of the connective *τέ*, he reads in the next verse *σοῖς δ' ἀγανοῖς*.

182–186. *φωνησάσης*, *who was speaking.* See N. on 1. 35. —— *βῆ δὲ θέειν*, *and he set out upon the run, he began to run.* —— *ἀπὸ* is disjoined from *βάλε* by tmesis. —— *χλαῖναν*, *the upper* or *outer garment*, worn as a protection against cold or inclement weather. Hence the epithets *ἀνεμοσκεπής* and *ἀλεξάνεμος* in 16. 224, and Odys. 14. 529. —— *Εὐρυβάτης*. See N. on 1. 320. —— *δέξατό οἱ*. See N. on 1. 596. Some construct *οἱ* with *σκῆπτρον* in the sense of the possessive genitive. See N. on 1. 104. —— *σκῆπτρον πατρώϊον κ. τ. λ.* Cf. vs. 46, 47. The sceptre showed that Ulysses was acting by the authority of Agamemnon.

188, 189. *ὅντινα—κιχείη* (= *εἴ τινα—κιχείη*, *as often as he found any one*)—*ἐρητύσασκε* (*he would restrain*). Cf. K. § 333. 4; Butt. § 139. m. 39; S. § 217. 1. For the iterative form, cf. K. § 221; S. § 118. 1. c.

190–197. *δαιμόνι'*. This word is repeated in v. 200 in a bad sense, which was of course indicated by tone and gesture. See N. on 1. 560. —— *οὔ σε ἔοικε*, *it does not become you.* —— *δειδίσσεσθαι* is to be taken intransitively. —— *αὐτός*, *you yourself*, is opposed to *ἄλλους λαούς*. —— *ἵδρυε* is used causatively. —— *οἷος νόος Ἀτρείδαο*, *what is the intention of Atrides*, i. e. what he means by his advice to return home. —— *ἐν βουλῇ* is to be constructed with *ἔειπεν*. —— *πάντες ἀκούσαμεν*. In order to avoid wounding the pride of those chiefs, who were not admitted to the council of princes, Ulysses in this address classes himself with them, by the use of the first person plural. —— *μήτι*. Supply *ὅρα* or some such word. Cf. S. § 214. N. 3. —— *δὲ* = *γάρ*.

198, 199. *ὃν—ἴδοι—ἐλάσασκεν* (3 sing. iterat. aor. of *ἐλαύνω*). See N. on vs. 188, 189. —— *δήμου ἄνδρα*, *a man of the people, a common man.*

200–205. *ἀτρέμας*, *quiet, still.* —— *σέο φέρτεροι*, *superior to you.* ——

Digitized by Google

οὔτε . . . . βουλῇ, i. e. as we say, *you are mere cyphers.* —— πάντες βασιλεύσομεν. See N. on πάντες ἀκούσαμεν, v. 194. —— ἀγαθὸν is put in the neuter gender, because the subject is regarded as an inanimate thing. Cf. S. § 157. 1. c. —— ᾧ = ἐκεῖνος ᾧ, the antecedent being in apposition with εἷς βασιλεύς. S. § 172. 4.

208–210. νεῶν ἄπο. See N. on v. 91. —— ἠχῇ denotes manner. —— αἰγιαλῷ is a local dative, *on the beach.* The preposition which this dative usually takes in prose, is commonly dispensed with in poetry. K. § 283. 1; S. § 204. —— βρέμεται has an active signification. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 108. This verse is a fine example of the onomatopeia. See Ns. on 1. 34; 4. 125.

211–215. ἄλλοι stands opposed to Thersites. —— ἀμετροεπής, *immoderate in words, prating.* —— φρεσὶν ᾔσιν—ᾔδη, *for he knew in his mind,* i. e. he was familiar with. —— ἀτὰρ οὐ = οὐδέ, since there is no antithesis with what goes before. —— ἐριζέμεναι (= ὥστε ἐριζέμεναι) depends on ἔπεα—ᾔδη. —— ἀλλ' opposes what follows to οὐ κατὰ κόσμον, *not according to propriety to rail—but* (to say) *whatever appeared to him,* etc.

216–219. αἴσχιστος . . . . ἦλθεν, *he was the ugliest man who came to Troy;* literally, *he came under* (the walls of) *Troy the ugliest man.* —— φολκὸς has commonly been rendered *squint-eyed,* but Butt. (Lexil. No. 105) maintains its signification to be *bandy-legged.* This corresponds better with the next clause χωλὸς δ' ἕτερον πόδα, *and lame in one foot.* For the asyndeton in this verse, see N. on v. 9. —— οἱ ὤμω. See N. on 1. 104. —— συνοχωκότε, *curved* or *drawn together,* pass. part. Epic of συνέχω. Cf. K. § 230. —— φοξός, *pointed, conical.* —— κεφαλὴν is the accusative synecdochical. —— ἐπενήνοθε (sc. τὴν κεφαλήν), *sat upon = grew upon his head,* Epic perf. with signification of imperf. from an old form 'ΕΝΘΩ or 'ΕΝΕΘΩ. Cf. K. § 230.

220–224. ἔχθιστος is strengthened by μάλιστ', *most especially odious.* The translation *most hostile,* sometimes given it, does not comport with the reason introduced by the following γάρ. —— νεικείεσκε, "*conviciari solebat.*" Crusius. See N. on v. 189. —— ὀξέα κεκληγώς, *screaming sharply,* 2 perf. part. of κλάζω with present signification. —— τῷ δ' refers to Agamemnon. The general displeasure felt towards that chief, emboldened Thersites to rail at him. —— κοτέοντο, imperf. mid. of κοτέω with active signification. —— μακρὰ βοῶν, *shouting loud;* literally, *shouting afar,* i. e. so as to be heard afar. Thersites probably stood some distance from Agamemnon.

225–228. τέο = τίνος. —— αὖτ', *again,* refers to the previous quarrel with Achilles. The clause is = *whom are you now blaming?* the emphasis being given to the adverb. In χατίζεις there is also an allusion to his having just before deprived Achilles of Brisêis = *what are you in want of now? Have you not already enough?* —— τοι 'Αχαιοὶ—δίδομεν, *we Greeks give.* The use of the first person is in accordance with the braggart character of Thersites. —— εὖτ' ἄν. See N. on 1. 242.

Digitized by Google

229–234. ἔτι καί, *even yet*, notwithstanding the vast treasures you have amassed. —— ἥν κέ τις οἴσει. See N. on 1. 175. —— υἷος ἄποινα, *as a ransom of his son.* υἷος is the genitive from an old theme ʽΥΙΣ. —— ὅν κεν = εἴ τινα. See N. on 1. 139. —— ἐγὼ . . . . Ἀχαιῶν. The speaker's impudence increases as he proceeds with his speech. —— γυναῖκα νέην (alluding to Brisêis) is grammatically dependent on δήσας ἀγάγω, although in sense it is to be referred back to ἐπιδεύεαι. —— ἵνα is *telic.* See N. on 1. 185. —— μίσγεαι (for μίσγηαι)—αὐτὸς ἀπονόσφι (sc. τῶν ἄλλων) = *you yourself alone.* —— κακῶν . . . . Ἀχαιῶν, *to cause woes to come upon the sons of the Greeks;* literally, *to bring the sons of the Greeks into calamities*, κακῶν being a local genitive. Cf. K. § 273. 4. a. ἐπιβασκέμεν (Epic infinitive) is causative in sense.

235–239. κάκ' ἐλέγχε' (i. e. ἐλέγχεα = ἐλέγχιστοι, the abstract being used for the concrete), *cowardly dastards.* —— Ἀχαιΐδες οὐκέτ' Ἀχαιοί! *Achæan women, and no longer Achæan men!* "*Greekish girls, not Greeks ye are.*" Chapman. An extremely bitter taunt to those, with whom strength and courage were such eminent virtues. —— οἴκαδέ περ, *even to our home.* περ gives emphasis to the noun. K. § 317. 1. See N. on 1. 131. —— τόνδε, i. e. Agamemnon. —— αὐτοῦ, *here*, is explained by ἐνὶ Τροίῃ. —— γέρα πεσσέμεν, *to enjoy* (literally, *to digest*) *his reward.* —— ὄφρα ἴδηται. See N. on 1. 82. —— ἤ—ἦε καὶ οὐκὶ (Epic for οὐκ), *whether—or not.* καί gives emphasis to the second member of the antithesis. —— τί is synecdochical. —— οἵ refers to Agamemnon. —— χ' is put for κέ. S. §§ 21; 15 1. —— ἑλὼν γὰρ κ. τ. λ. Cf. 1. 356, 507. —— φρεσὶν is the local dative. See N. on 1. 189. —— γάρ. The ellipsis may be thus supplied, *for* (if he had any spirit) *you would*, etc. See N. on 1. 232.

244, 245. Θερσίτης. See N. on νήπιος, v. 38. —— τῷ depends on παρίστατο by the force of the preposition. —— ἠνίπαπε, 2 aorist of ἐνίπτω, *to chide, reproach.*

246–251. ἀκριτόμυθε, "loquax verbis innumeris utens." Brandreth. —— λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής, *although you are a very* (see N. on 1. 131) *sonorous orator.* λιγὺς is applied to Nestor (1. 248), as an epithet of praise, and must therefore be used here ironically. —— ἔσχεθ' . . . . βασιλεῦσιν. Cf. 1. 277. —— οἶος, *alone, the only one.* —— ὅσσοι (*as many as*) refers to βροτὸν taken collectively. —— τῷ, *for this reason.* Cf. Mt. § 291. 4. a. —— ἂν—ἀγορεύοις, *you should not harangue*, is a mild form (and therefore here used ironically) for μὴ ἀγόρευε. Cf. K. § 260. 4. b; Butt. § 139. m. 7; S. § 218. 2. —— βασιλῆας . . . . ἔχων, *having kings in thy mouth = continually talking about kings.* —— νόστον τε φυλάσσοις, *and be watching the return* = having such concern about the return of the army to Greece.

252, 253. The uncertain issue of either of the proposed measures, is here advanced as an argument, why Thersites should not assume to judge of what was beyond his knowledge. —— οὐδέ τί πω. See N. on 1. 106, 108. —— ἔσται = *will turn out.* —— τάδε ἔργα is explained in v. 253.

Digitized by Google

254–256. These verses are bracketed in many of the best editions although Ernesti, Heyne, and Bothe receive them as genuine. —— τῷ. See N. on v. 250.

257–264. ἀλλ' ἐκ . . . . ἔσται. Cf. 1. 212. —— εἴ κ'—κιχήσομαι, *if I shall find.* Bothe makes this verb in the subjunctive, the mood-vowel being shortened. Crusius and Stadelmann with Hermann, find it in the future indicative. Thiersch (§ 232. 77) after Ptolemy would read κιχείομαι, a subjunctive form to κιχήμενος. —— ὥς νύ περ ὧδε = *as now I find you here.* —— μηκέτ' . . . . ἐπείη, *may the head rest no longer upon the shoulders of Ulysses* (S. § 216) = *may I live no longer.* The proper name is employed instead of the personal pronoun, for the sake of emphasis. ὤμοισιν is the local dative. —— μηδ' ἔτι . . . εἴην = "nec Telemachus meus superstes sit." Heyne. —— εἰ μὴ—δύσω. S. § 216. 4. —— φίλα = *thy.* —— τά τ' (see N. on 1. 36) αἰδῶ ἀμφικαλύπτει, *quæque pudenda cooperiunt.* —— αὐτὸν δέ, *but you yourself,* is opposed to εἵματα. —— πεπληγὼς (2 perf. part. of πλήσσω) ἀγορῆθεν, *beating thee from the assembly.*

266–271. ὁ δ' refers to Thersites. —— ἰδνώθη, "*se contorsit.*" Brandreth. —— θαλερὸν = *abundant.* —— μεταφρένου ἐξυπανέστη, *arose upon his back.* Notice the use of the prepositions compounded with the verb, ἀνά, *up,* ἐξ, *from* his back, ὑπό, *under* the blows of the sceptre. —— ἀχρεῖον ἰδών, *looking foolish.* K. § 278. 3. c. —— οἱ δὲ refers to the Greeks. —— ἀχνύμενοι at Agamemnon (see N. on τῷ δ', v. 222), or, as Felton says, because they were disappointed in their hope of returning. For the construction of the participle, see N. on 1. 131. —— ὧδε refers to vs. 272–277. —— τις = ἕκαστος, *each one.* S. § 165. N. 1. —— εἴπεσκεν is the iterative form. S. § 118. c. —— πλησίον ἄλλον, i. e. his neighbor, the one who stood or sat nearest to him.

273–276. βουλὰς . . . . ἀγαθάς, *both in being the author of good counsel.* The participle here denotes the means or manner. See N. on 1. 168. βουλὰς is put in the accusative instead of the genitive, because the object of the verb is made prominent, while the idea of beginning is kept out of sight. Cf. Jelf's Kühn. § 513. Obs. —— τόδε μέγ' ἄριστον, *by far the best thing* (he has ever done). —— ὃς refers to the subject of ἔρεξεν, i. e. Ulysses. —— τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον, *this abusive reviler.* The presence of the article, as Bothe remarks, denotes that Thersites was well-known throughout the army. —— θὴν imparts to θυμὸς ἀγήνωρ an ironical sense. Kühn. (§ 315. 4) says that θὴν always has this sense in Homer. Cf. 8. 448; 13. 620; 17. 29.

278–283. φάσαν conforms in number to the idea of plurality contained in πληθύς. See N. on v. 143. —— πτολίπορθος. This epithet was given to Ulysses, because, as Crusius remarks, it was by his crafty counsels principally, that Troy was taken. The same epithet is applied several times to Achilles. —— παρά, *near* him. —— κήρυκι. Cf. v. 184. —— ὡς, *so that,* is telic. See N. on 1. 185. —— ἅμα is to be taken with ἀκούσειαν, *might*

together hear. For the optative after ἀνώγει, cf. K. § 330. R. 2; S. § 214. N. 1. —— οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι = πάντες, *the whole.* —— ὅ σφιν κ. τ. λ. Cf. 1. 73.

284–288. ἄναξ is not to be translated with Ἀτρείδη, but after σέ, in order to oppose it to ἐλέγχιστον, *to make you, O king, the most contemptible.* —— πᾶσιν—βροτοῖσιν = ἐν πᾶσιν βροτοῖσιν, a local dative put by a varied construction for the genitive plural. S. § 188. 1. —— μερόπεσσι, *speech-dividing, uttering articulate sounds* in which men are distinguished from brutes. Some render it *occulos dividentibus,* because of all animals, the eyes of men alone are divided by the nose. —— ὑπόσχεσιν. This promise is explained in v. 288. —— ἥνπερ ὑπέσταν, *the very same which* (περ emphatic) *they took upon themselves;* literally, *stood under.* —— στείχοντες denotes time. See N. on 1. 35. —— ἀπονέεσθαι. Supply σὲ as the subject, with which ἐκπέρσαντ' (i. e. ἐκπέρσαντα) agrees.

289–298. γὰρ introduces the proof that the Greeks had violated their promise. —— ἤ—τὲ (*either—or*). For this interchange of the particles, cf. Kühn. (Jelf's edit.) § 754. 3. —— ἀλλήλοισιν . . . . νέεσθαι, *they are weeping with one another* (= are mutually expressing in tears their desire) *to return home.* —— ἦ μὴν . . . . νέεσθαι. This line has received various interpretations. As the words stand, the most natural sense is, *and truly it is hard to return home being wearied out* (with an unprofitable war). But this comports so little with the preceding context, for the severity of which it is manifestly apologetic, and also with the subsequent context, that I am disposed to adopt the interpretation of Prof. Felton, which is substantially that of Eustathius and Heyne, "no doubt there is hardship enough to make a man go, exhausted with suffering." Some take πόνος in the sense of *it is worth any pains or labor to return,* etc. —— καὶ in καὶ γάρ τις belongs to ἕνα μῆνα, *even one month* (accusative of time. S. § 186. 2), and γὰρ confirms the desirableness of returning home referred to in the preceding verse. —— ἀπό. See N. on 1. 562. —— σὺν has here a local signification, *by, near.* K. § 289. 2 (1). Cf. v. 297, where παρὰ is used. —— ὅνπερ (see N. on v. 286) . . . . εἰλέωσιν, i. e. detained by adverse winds and stormy seas, and not staying voluntarily as we are. εἰλέωσιν is an Epic form from εἴλω, and trissyllabic by synizesis. —— ἡμῖν—μιμνόντεσσι, *to us remaining here* = while we have been remaining here. Mt. § 388. c; S. § 225. 2. The dative of the person here denotes those in reference to whom the action in ἐστι περιτροπέων took place. See N. on 1. 104. —— ἐνθάδε at Troy. —— τῷ. See N. on v. 250. —— Ἀχαιοὺς is the subject of ἀσχαλάαν. —— ἀλλὰ καὶ ἔμπης, *but notwithstanding.* Having apologized for the impatience of the Greeks to return home, and thus conciliated their minds toward him, the speaker resumes the thought from v. 290. —— τοι = *you know.* ἐστὶ is to be supplied, the subject of the sentence being δηρὸν . . . . νέεσθαι. S. § 153. —— κενέον, i. e. without booty.

299, 300. ἐπὶ χρόνον, *for a time longer, for a while longer.* —— ὄφρα

Digitized by Google

ϑαῶμεν, *in order that we may know.* See N. on 1. 82. —— ἤ—ἠὲ καὶ οὐκ. See N. on v. 238.

301–304. γὰρ introduces an explanation of ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται. —— τόδε refers forward to the incident related in ὅτ' ἐς Αὐλίδα κ. τ. λ. —— ἐνὶ φρεσὶν belongs to ἴδμεν as a local dative. —— δὲ = γάρ. —— μάρτυροι of the prodigy which is about to be related. —— Κῆρες—ϑανάτοιο, *the Fates of death,* i. e. the goddesses who preside over, or are the personifications of the various kinds of death, especially such as are violent and sudden. Cf. 11, 332; 12, 326. The singular is sometimes used in Homer. When employed as a common noun, it is equivalent to *fate.* —— ἔβαν—φέρουσαι (= ἤνεγκον. Crusius) down to Hades. —— χϑιζά τε καὶ πρωΐζ' is put indefinitely for *lately.* So we say of a very recent event, *it* was only *yesterday* that it took place. The words are to be taken with the preceding clause. —— ἠγερέϑοντο (Epic for ἠγέροντο) = συνηϑροίζοντο. Schol.

305–310. ἀμφὶ περί, *round about.* ἀμφὶ is an adverb. —— κατά, *at, near by.* —— τεληέσσας. Cf. 1. 315. —— πλαταυίστῳ. In respect to the beauty and utility of the palm-tree, see my note on Xen. Anab. II. 3. § 16. —— δράκων is the subject of ὄρουσεν. —— τόν ῥ'. See N. on 1. 430. —— αὐτὸς Ὀλύμπιος, i. e. Jupiter. —— ἧκε φόωσδε (Cf. S. § 135. 3). See v. 318. —— ῥα' in πρός ῥα' connects πλατάνιστον with καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, in v. 307.

311–316. ἔνϑα, i. e. in the plane-tree. —— πετάλοις ὑποπεπτηῶτες, "*sub foliis trepide latitantes.*" Brandreth; "*fluttering cowering among the branches.*" Felton. —— ὀκτὼ belongs to στρουϑοῖο νεοσσοί. —— ὅγε, i. e. the serpent. —— ἐλεεινὰ—τετριγῶτας (2 perf. part. of τρίζω), *screaming piteously.* ἐλεεινὰ is properly the accusative of that wherein the action of the verb consists. Cf. Jelf's Kühn. § 566. 3. —— ἐλελιξάμενος, *having coiled himself.* —— πτέρυγος is the genitive of the part seized. S. § 192. 2.

318–320. ἀρίζηλον, *a wonder, prodigy,* is the second accusative after ϑῆκεν. S. § 185. How the serpent became a prodigy is related in the next verse, which commences with γὰρ *explicantis.* Butt. (Lexil. No. 10. § 11) conjectures ἀΐδηλος, as conforming better to the following ὅσπερ ἔφηνεν, which is antithetic, and to the words λᾶαν .... ἔϑηκε, *he turned it into a stone* = *he caused it to disappear.* He would, however, retain ἀρίζηλον, as the only reading which has come down to us grounded on authentic documents. If, as some conjecture, ἰδηλὸς lies at the base of both compounds, the sense which Buttmann thinks the passage requires, may be made out of the usual reading. —— ϑεός, ὅσπερ, *the very god who.* See N. on v. 286. —— ἐτύχϑη = ἔτυχεν in prose. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 238.

321–325. ὡς οὖν, *thus then.* —— ϑεῶν limits ἑκατόμβας. —— εἰσῆλϑ' *entered upon* = *occurred at the time.* —— Κάλχας. Cf. 1. 69. —— ἄνεῳ, *silent* through amazement. Spitzner, Crusius, Bothe, and Trollope, after Aristarchus write this ἄνεω as an adverb. Cf. Butt. Lexil. No. 20. Thiersch (§ 184. 18) says that it is a contracted form from ἄναοι. —— ὄψιμον, ὀψιτέ-

Digitized by Google

λεστον, *late*, *of late fulfillment*, i. e. it would be a long time before its fulfillment. The synonymes and the asyndeton give emphasis to the idea. —— ὅου, Epic for οὗ. Cf. Odyss. 1. 71.

326–332. ὡς, *as*. —— κατὰ is disjoined from ἔφαγε by tmesis. —— αὐτὴν (i. e. the mother) is opposed to τέκνα. —— ὥς, *so*, is correlative with the preceding ὡς. The resemblance between the predicted fulfillment of this prodigy and that of Pharaoh's dreams (Gen. 41, 25–30), has been noticed by many commentators on this passage. —— αὖθι, i. e. at Troy. —— τὼς = ὥς, οὕτως. —— τὰ . . . . τελεῖται, *in eo sunt ut eventum habeant* (Heyne), i. e. they are now on the point of accomplishment. —— μίμνετε is a poetic form for μένετε. —— αὐτοῦ, *here* at Troy. —— εἰσόκεν (i. e. εἰς ὅ κεν)—ἕλωμεν, *until we may take*. Cf. K. § 337. 5, 6.

333–336. ἴαχον = ἐπίαχον. Cf. 9. 50. —— ἀμφὶ is taken absolutely. —— Γερήνιος. Nestor received this epithet from Gerene, a Messenian town, where he was brought up.

337–341. ὢ πόποι. See N. on 1. 254. —— ἀγοράασθε is protracted for ἀγορᾶσθε (i. e. ἀγοράεσθε) on account of the metre. —— νηπιάχοις. See N. on v. 38. —— πῇ δὴ . . . . ἡμῖν, *whither now will our promises and oaths depart?* = *what will become of our promises and oaths?* They will be worthless. Cf. Mt. § 611. 3. In respect to the promises and oaths here referred to, cf. vs. 286, 287. —— ἐν πυρὶ . . . . γενοίατο, *shall our counsels, forsooth, be thrown into the fire?* = *be destroyed or rendered worthless?* Trollope compares Amos 1, 4, to show that this was analogous to the early mode of speaking. —— σπονδαί τ' ἄκρητοι, *libations of pure wine*. In compacts unmixed wine was used in libations to the gods. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. pp. 321, 832. Sometimes milk was used in libations. —— ἐπέπιθμεν is a syncopated form for ἐπεποίθαμεν, pluperf. mid. of πείθω. The joining of right hands was a pledge of mutual faith and fidelity.

342–345. αὔτως, *frustra, in vain, to no purpose*. —— ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν, *we dispute with words*. —— μῆχος, *remedy*, *expedient* to terminate the seige successfully. Cf. Odys. 12. 392. ——ἐόντες. See N. on ἐών, 1. 131. —— ἔθ', i. e. ἔτι, *still*, *yet*. —— ἄρχευ', i. e. ἄρχευε.

346–349. τούσδε δ' ἔα φθινύθειν, *permit those to perish*, is an imprecation like ἔα ἔῤῥειν ἐς κόρακας, and similar expressions. τούσδε refers to τοὶ (cf. Mt. § 470. 2), and is used δεικτικῶς. See N. on 1. 20. Reference is had probably to Achilles and Thersites. —— ἕνα καὶ δύο = *a very few*. —— τοὶ 'Αχαιῶν = τούσδε 'Αχαιῶν, οἵ. Some may prefer to construct 'Αχαιῶν with νόσφιν. —— τοί κεν. See N. on ὅν κεν, 1. 139. —— ἄνυσις . . . . αὐτῶν, *but there will be no completion of their plans*, is a parenthesis, and ἰέναι depends upon βουλεύωσ'. —— πρὶν—πρίν. See N. on 1. 98. —— Διὸς depends on ὑπόσχεσις, referring to the prodigy sent by Jupiter which was expounded by Chalcas (cf. vs. 308–329), and also to the one which Nestor is about to mention in v. 353. —— ψεῦδος is the predicate.

350–356. γὰρ (confirmantis) refers to ὑπόσχεσις. —— οὖν serves here

Digitized by Google

as a particle of reference, *as to that matter*, i. e. the ὑπόσχεσις. —— ἀστράπτων—φαίνων is put for ἀστράπτοντα, φαίνοντα, in agreement with Κρονίωνα, the case conforming to the one logically contained in the clause, καταινεῦσαι Κρονίωνα being equivalent to κατένευσε Κρονίων. Cf. K. § 313. 1. There is no necessity with Köppen of supposing an anacoluthon. —— ἐπιδέξι', *upon the right.* "When the Greeks were seeking omens from the flight of birds, they stood with the face to the north. Hence the favorable quarter of the heavens was their right. The Romans on the contrary, when taking auguries of this sort, looked towards the south, and therefore the propitious region of the heavens was their left. This will account for the apparent disagreement in the writings of the two people, the Roman omen on the left being fortunate, which to the Greek would have been unlucky, and *vice versa.*" Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 348. —— τῷ, *therefore.* —— πρίν τινα, *before that each one.* See N. on v. 271. —— Ἑλένης depends on ὁρμήματα and στοναχάς, as the objective or casual genitive (S. § 194. 1), *sorrows and groans on account of Helen.* Some, however, regard Ἑλένης as the subjective genitive, *the sorrows and groans of Helen.* Cf. Butt. Lexil. No. 85. § 2.

358–361. ἁπτέσθω ἧς νηὸς (see N. on κομῆς, 1. 197) in order to draw it into the sea. —— ἄλλων Greeks who remain at Troy, and carry on the war. —— θάνατον καὶ πότμον. These words are often joined, like our colloquial phrases, *peace and plenty, long and lasting,* etc. —— αὐτὸς . . . . ἄλλῳ, *do you yourself deliberate well and be persuaded by another.* —— ἀπόβλητον, *to be thrown away, useless.*

362–368. κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, *by races and clans.* The latter word refers to the subdivisions of a people into families or clans. —— ὡς. See N. on v. 281. —— εἰ δέ κεν ὣς ἔρξῃς. See N. on 1. 137. —— ὥς, *thus as I advise.* —— γνώσῃ. See N. on 1. 137. —— ὅς θ' ἡγεμόνων κακὸς (sc. ἐστί), *who of the leaders is a coward.* ἡγεμόνων is attracted into the relative clause, it being properly the limiting noun of τοῦτον the omitted antecedent of ὅς. —— κατὰ σφέας, *by themselves.* Cf. 1. 271. —— μαχέονται is the Epic future of μάχομαι. K. § 223. 3; S. § 133. —— εἰ—ἤ, *whether—or.* —— θεσπεσίῃ (sc. βουλῇ), *by the divine counsel, the will of the gods.*

370–374. ἦ μὰν (Epic for μήν), *yes truly.* —— αὖτ', *again* as at other times. —— αἲ γὰρ . . . . εἶεν. *O that there were.* K. § 259. R. 6; S. § 216. 1. —— Ζεῦ τε . . . . Ἄπολλον. Agamemnon invokes these deities to bear witness to the truth of what he says concerning Nestor. —— τοιοῦτοι as Nestor. —— Ἀχαιῶν is the partitive genitive, the expression being = δέκα ἐξ Ἀχαιῶν. —— τῷ in the apodosis has the signification of *then.* —— κε—ἠμύσειε (cf. v. 148). See N. on 1. 232. —— περθομένη (pass. part. of πέρθω) has an aoristic signification. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 216.

376–380. μετ', *into the midst of.* —— καὶ γὰρ κ. τ. λ. Dionysius Halicarnassensis (de arte. ch. 9) shows with how admirable an artifice, Agamemnon conciliated the army to himself, by a frank confession of his

fault in alienating Achilles. —— ἦρχον χαλεπαίνων, *I began quarrelling* (S. § 225. 7) = *I began the quarrel.* —— εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν (sc. βουλήν), *but if ever we shall be of one counsel* = *shall be reconciled.* For the indicative, see N. on 1. 39. —— κακοῦ of war. —— οὐδ' ἠβαιόν, *not in the least*, refers here to time, *not a moment.*

381–385. ἵνα. See N. on 1. 185. —— Ἄρηα = μάχην. —— εὖ .... θέσθω, *let each* (τίς. see N. on v. 271) *fit well his shield.* —— ἀμφὶς has here a prepositional force (Mt. § 594. 1), *looking on all sides of his chariot* to see if there be any defect. —— ὥς. See N. on 1. 276. —— πανημέριοι. See Ns. 1. 424, 472. —— Ἄρηϊ. See N. on v. 381.

386–393. γὰρ confirms πανημέριοι. —— πανσωλὴ receives emphasis from γέ. —— εἰ μή. See N. on v. 156. —— μένος ἀνδρῶν, *the bravery of men*, a periphrasis for *brave men.* —— τευ (i. e. τινός. S. § 78. 4). See N. on v. 271. —— ἀμφὶ (*about*) with the local dative is found only in poetry. K. § 295. II. 1. —— ἀσπίδος depends on τελαμών. The shield of the earlier Greeks, which was both large and heavy, was supported by a broad belt, laying over the one to which was suspended the sword. These belts are spoken of in 14. 404–406, as protecting Ajax from the spear of Hector. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 123. —— χεῖρα is the synecdochical accusative. —— τιταίνων, *with drawing.* See N. on 1. 168. —— ὃν δέ κ'— νοήσω, *and whomsoever I shall find.* Cf. K. § 333. 3; Mt. § 527. 1; S. § 217. 2. —— ἐθέλοντα agrees with ὅν, and is followed by μιμνάζειν. —— οὐ .... οἰωνούς, *he will have no hope afterwards of escaping the dogs and birds of prey.* ἄρκιον, *certain, safe, that on which one can rely.* Cf. Butt. Lexil. No. 28. § 2. φυγέειν κύνας = φυγέειν θάνατον.

394–397. κῦμα, sc. ἰάχει. —— ὅτε κινήσῃ. See N. on 1. 80. —— προβλῆτι σκοπέλῳ is in apposition with ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ. —— τὸν δ' refers to σκοπέλῳ. —— κύματα is limited by παντοίων ἀνέμων, the sense being *waves raised by winds blowing from every quarter.* The genitive is causal. Köppen supplies γενομένων, and constructs it as a genitive absolute. —— ἔνθ' ἢ ἔνθα, *here and there*, denotes the shifting character of the winds, and is therefore epexegetical of παντοίων.

398–403. ὀρέοντο, imperf. of ὀρέομαι = ὄρνυμι. —— ἄλλος .... θεῶν, *and one sacrificed to one god, and another to another*, i. e. each sacrificed to his own peculiar god. —— μῶλον Ἄρηος (see N. on v. 181), *the labor of Mars* = the peril of battle. —— πίονα. See N. on νήπιος, v. 38.

404–407. γέροντας. See N. on v. 21. —— Παναχαιῶν is put for all the Greeks, because the Achæans were the leading people. —— Νέστορα μὲν πρώτιστα. See N. on 1. 247. —— Ἰδομενῆα. See N. on 1. 145. —— Αἴαντε δύω, *the two Ajaxes*, viz. the son of Telamon (see N. on 1. 138), and the son of Oïleus, the leader of the Locrians, and highly distinguished for his skill with the spear, cf. v. 527. —— Τυδέος υἱόν, i. e. Diomedes, one of the bravest of the chiefs, and whose exploits form the theme of the fifth book.

408–410. αὐτόματος. He was not invited because of his near relation-

Digitized by Google

ship to Agamemnon, although his rank entitled him to a place with the *γέροντες*. —— *βοὴν ἀγαθός*, *good in the battle-shout* = *brave in battle*. —— *ᾔδεε* (Epic for *ᾔδει*)—*ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο* = *ᾔδεε ὡς ἀδελφεὸς ἐπονεῖτο*. The subject of the subordinate clause, is often attracted to the principal cause and made the object of its verb. So the Latins say: *nosti Marcellum, quam tardus sit* = *quam tardus sit Marcellus*. Cf. K. § 347. 3; Mt. § 296. 3. —— *περιστήσαντο*, *they placed themselves around* = *they surrounded*. —— *οὐλοχύτας ἀνέλοντο*. See N. on l. 449.

413–418. *μὴ .... δῦναι—πρίν με—βαλέειν*, *let not the sun set—before that I cast*, etc. *ἠέλιον δῦναι* depends on a verb to be supplied such as *εὔχομαι*, *δός*, or *ποίει*. Cf. Butt. § 141. N. 6; K. § 306. R. 10. b; Mt. § 547; S. § 223. 7. —— *πυρὸς* is the genitive of source used for the instrumental dative, *with fire*, i. e. from fire as the source. Crosby § 355. N; Mt. § 575. Obs. 2; K. § 273. R. 16. —— *ῥωγαλέον* is an adjective belonging to *χιτῶνα*, but is properly an extension of the idea contained in *δαΐξαι*. Cf. Mt. § 446. Obs. 2. —— *πολέες*, Epic for *πολλοί*, is made trissyllabic for the sake of the metre. —— *ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν*, *may bite the earth* = *may die*.

419–424. *οὐδ' ἄρα πω*, *not at all*. See N. on l. 108. —— *ἐπεκραίαινε*. Some understand *ἐέλδωρ*. Cf. l. 41. —— *δέκτο*, Epic for *ἐδέξατο*. —— *ἱρά*, Epic for *ἱερά*. —— *ἀμέγαρτον*, *sad, severe*. Butt. (Lexil. No. 78) rejects the interpretation, *abundant*, *great*, given it by those who make it synonymous with *ἄφθονος*. Cf. Odys. 11. 400 with my note. —— *αὐτὰρ ἐπεί ῥ' κ. τ. λ.* See l. 458–461.

425, 426. *ἄρ*, *then*. See N. on l. 306. —— *ἀφύλλοισιν*, *without leaves*, i. e. dry. —— *ἀμπείραντες*, i. e. *ἀναπείραντες*. S. § 21. N. 2. —— *Ἡφαίστοιο* = *fire*.

427–432. Cf. l. 464–469.

435–440. *μηκέτι .... λεγώμεθα*, *let us no longer discuss here*. S. § 218. 2. Clarke explains *λεγώμεθα*, *tempus colloquendo teramus*. Butt. (Lexil. No. 76) says that *μηκέτι λεγώμεθα* (sc. *ταῦτα*), is a customary formula for breaking off conversation. —— *ἔργον* refers to the battle for which they were preparing. —— *ἀγειρόντων*, i. e. *ἀγειρέτωσαν*. —— *ἀθρόοι ὧδε—ἴομεν* (Epic for *ἴωμεν*), *let us who are here go in company*. —— *ὄφρα κε—ἐγείρομεν* (for *ἐγείρωμεν*). A conditioning sentence is here implied by the modal adverb *κε* (i. e. *ἄν*), *in order that* (when we go through the army) *we may the more quickly excite*, etc. Cf. K. § 330. 4. —— *Ἄρηα*. See N. on v. 381.

445–449. *οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρείωνα—βασιλῆες* = *Atrides and the kings with him*. Cf. K. § 295. III. 1. b. —— *θῦνον* through the camp. —— *κρίνοντες* denotes the purpose of *θῦνον*. See N. on l. 13. —— *μετὰ* is here an adverb. —— *αἰγίδ'*. The Ægis of Jupiter was said to have been made from the hide of the goat Amalthea, which had suckled him in his infancy. Victory had been promised him in his war with the Titans, if he wore a goat-skin with the head of the Gorgon. It appears that Minerva and Apollo on different occasions wore this portion of Jupiter's armor. Cf

Digitized by Google

Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 17. —— τῆς, *from which*, depends on ἠερέθονται (Epic for ἀείρονται). K. § 162. —— θυσάνοι, *tassels*. —— ἑκατόμβοις, *worth a hundred oxen*. In the more ancient times, the worth of a thing was often denoted by its value in cattle. Cf. 6. 236; 23, 703, 705; Odys. 1. 431.

450–453. τῇ refers to αἰγίδ' in v. 447. —— παιφάσσουσα. Crusius renders this, *looking wildly around*; Voss, *far-shining*. Wolf after the Schol. and Eustathius explains it, *rushing wildly about*. It has been rendered by some *looking keenly about*. Reference seems to be had to rapidity of motion. —— διέσσυτο, Epic 2 aor. mid. of διασεύω, *to rush* or *dart through*. —— ὀτρύνουσ'. See N. on 1. 24. —— πολεμίζειν and μάχεσθαι explain σθένος, *courage to make war and to fight*. S. § 222. 6. —— τοῖσι limits γλυκίων. —— νεέσθαι has the force of a substantive. S. § 222. 1.

455–458. ἠΰτε. See N. on v. 87. —— ἕκαθεν .... αὐγή, *the flame is seen from afar*. The point of the comparison lies in these words. —— τῶν (= ἐκείνων referring to the Greeks) ἐρχομένων is the genitive absolute. —— θεσπεσίοιο = *magnificent, brilliant*.

459–463. τῶν δ' is repeated in τῶν ἔθνεα (v. 464), in consequence of the intervening simile. So τοὺς δ' in v. 474, stands before τοὺς in v. 476. —— Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, *in the Asian meadow*. In some editions the genitive Ἀσίω (for Ἀσίου) is found. This meadow lay on the Caÿster, and on account of its fertility was called by way of eminence λειμών, and Ἀσίας. —— Καϋστρίου, *Caÿster*, a river in Lydia flowing into the sea near Ephesus. —— ἔνθα καὶ ἔνθα, *hither and thither, in every direction*. —— ἀγαλλόμεναι takes the gender implied in ἔθνεα, from its connection with ὀρνίθων. Cf. K. § 241. R. 2; Mt. § 484. Obs.; S. § 157. 3. b. —— προκαθιζόντων, *while alighting* (see N. on 1. 35, 88), agrees with ὀρνίθων. It is unnecessary with Köppen to supply αὐτῶν.

464–468. ὣς τῶν ἔθνεα κ. τ. λ. The comparison lies between the noisy and tumultuous flight of the birds here spoken of, and the uproar and clamor of so many thousands rushing towards the Scamandrian plain. —— πεδίον—Σκαμάνδριον. This plain lay between the rivers Scamander and Simois, and was the theatre of the principal battles in the Trojan war. —— ποδῶν is the genitive of cause (see N. on 1. 65), and is limited by αὐτῶν and ἵππων. —— μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα, *myriads, as numerous as are the leaves*, etc. —— ὥρῃ. In v. 471, it is fully written ἐν ὥρῃ εἰαρινῇ. This comparison has reference to the number of the troops.

469–473. ἀδινάων. See N. on v. 87. —— ἠλάσκουσιν, *swarm around*, is an Epic form of ἀλάομαι. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 155. —— γλάγος, Epic for γάλα. —— δεύει, *fills*; literally, *moistens*. —— τόσσοι ἐπὶ (see N. on 5. 244) Τρώεσσι κ. τ. λ. In this simile, the active and ever-varying movements of the forces are illustrated. Heyne remarks, that the whole comparison lies in διαῤῥαῖσαι (sc. Τρῶας) μεμαῶτες (see N. on v. 543).

474–479. τοὺς δ'—τοὺς ἡγεμόνες. See N. on v. 459. —— πλατέ' = *far*

Digitized by Google

wandering, or perhaps in the sense of *large, extensive flocks.* —— **αἰπόλα ἄνδρες**, *goat-herds* (S. § 156. N. 5). **ἄνδρες** is explained by **αἰπόλοι.** —— **ῥεῖα**, *easily.* —— **διακρίνωσιν**, *might separate*, not *will separate*, inasmuch as the use of the subjunctive excepts the realization of the fact in future time, which would be denoted by the indicative. Cf. Jelf's Kühn. § 268. 4. —— **ἐπεί κε (= ἐπὴν)—μιγέωσιν.** See N. on 1. 168. —— **ὣς τοὺς ἡγεμόνες κ. τ. λ.** This comparison illustrates the orderly movements of the army, and the obedience rendered to the leaders. —— **ἰέναι** denotes the object of **διεκόσμεον.** —— **μετά.** See N. on v. 446. —— **ὄμματα** and **κεφαλὴν** are accusatives synecdochical limiting **ἴκελος.** —— **Ἄρεϊ δὲ ζώνην**, *in his belt like Mars.* The belt is here taken for the whole armor, and is metaphorically used for *warlike appearance.* In the next clause, the strength of Agamemnon is represented by **στέρνον δὲ Ποσειδάωνι.**

480–483. **βοῦς—ταῦρος**, *a bull.* So we have **σῦς κάπρος** in 17. 21. The second noun renders the first more specific. —— **ἀγέληφι**, i. e. **ἐν ἀγέλῃ.** —— **πάντων** depends on **ἔξοχος.** —— **τοῖον ἄρ'**, *just so.* —— **ἐν**, *among.* —— **πολλοῖσι—ἡρώεσσιν** is rendered emphatic by the hyperbaton. Cf. Jelf's Kühn. § 904. 1.

484–492. **ἔσπετε**, Epic for **εἴπατε.** —— **Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι.** The Muses dwelt in Olympus. Cf. Hes. Theog. 63. —— **γὰρ** denotes the reason for the invocation of the Muses. —— **πάρεστε**, "sc. **πᾶσιν**, adeste omnibus rebus." Crusius. —— **ἡμεῖς δὲ** stands opposed to **ὑμεῖς.** —— **κλέος οἶον**, *the report only.* —— **πληθύν**, *their multitude.* —— **οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι—οὐδ' εἴ μοι—εἶεν**, *I could not relate—not if there were to me*, etc. There is an imitation of this in Virg. Æn. 6. 625. —— **εἰ μή**, *unless.* —— **μνησαίαθ'**, i. e. **μνήσαιντο.** —— **αὖ = δέ.** —— **προπάσας**, *the whole, all together.*

494. The catalogue of the ships which now follows, and which from its first word has received the name **Βοιωτία**, has always been celebrated, as an ancient piece of geography, and for the accuracy and clearness of its topographical details. An orderly arrangement of the countries mentioned is preserved through the whole enumeration. Commencing at *Bœotia*, the poet conducts his reader through the states lying on the direct route to Peloponnesus, after which, he proceeds from place to place to Thessaly, in the order, as Trollope observes, in which a traveller would visit them. The distinctive features of each country are noticed, to the fidelity of which description the results of modern travel bear ample testimony. There is also a pleasing variety and beauty of detail, which, with its rare melody of versification, has always rendered this a charming portion of the Iliad. As a specimen of ancient geography, such respect was paid to it, that it was not only commented upon by many writers, but in some of the Grecian states, the youth were required by law to commit it to memory. Solon is said to have appealed to it, in the dispute between Athens and Megara, respecting the possession of Salamis.

In respect to the number of the ships and troops, the Scholiast puts the

Digitized by Google

former at 1166. Eustathius finds in the catalogue the number 1186. Thucydides, using a round number, says that the armament consisted of 1200 ships. In this he is followed by Plutarch, who, supposing each ship to carry 100 men, fixes the number of troops at 120,000. But Thucydides taking the mean between the largest vessels, those of the Bœotians carrying each 120 men, and the smallest belonging to Philoctetes and Achilles, which carried only 50, makes the number 102,000. It may be remarked, that later poets speak in round numbers of *a thousand ships* sent to Troy. Cf. Eur. Androm. 106; Virg. Æn. 2. 198. It is evident that the exact number cannot be ascertained, as it is impossible to know how many were conveyed in each ship. The armament, however, was very large, and worthy of the poetic amplification and splendor of imagery, with which the marshalling of the forces and their approach to battle are related by Homer.

494–498. **Βοιωτῶν.** The poet commences with the Bœotians, because in their country lay the haven of Aulis, whence the Greeks sailed to Troy. —— μὲν refers forward to δὲ in v. 511. There is a disparity of form in the clauses, the latter being periphrastic. —— οἵ θ', sc. Βοιωτῶν. —— Ὑρίην, *Hyria*, was a Bœotian town on the Euripus, destroyed in the time of Strabo. Col. Leake (North. Gr. Vol. II. p. 469) thinks that those ancient critics were right, who supposed that Hyria was the same place as Hysiæ. —— Σχοῖνον. This town lay on the river Schœnus not far from Thebes. Near it was Scolus (Σκῶλος). —— πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν, *the hilly Eleon.* Leake (North. Gr. II. p. 332) conjectures this town to have been situated on the right bank of the Asopus, near a rocky gorge, through which that river finds its way to the plain of Tanagra. —— Θέσπιαν. This town lay at the foot of Helicon. —— Γραῖαν, *Græa*, was afterwards known as *Tanagra.* —— Μυκαλησόν, *Mycalessus*, lay on the height commanding the bay of Egripo.

499–510. οἵ τ' ἀμφ' Ἅρμ' ἐνέμοντο, *who lived about Harma*, i. e. dwelt in Harma and its vicinity. —— Θίσβην, *Thisbe*, occupied the site of the modern Kakósia, on the southern side of Helicon, and a short distance from the sea. This region is now noted for its abundance of wild pigeons. Cf. Leake's North. Gr. II. p. 507. —— Κορώνειαν, *Coroneia*, celebrated in subsequent times for the battles in its vicinity, among which was the one in which the Athenians suffered the great defeat spoken of in Thucyd. I. 113. § 2. —— Πλάταιαν, *Platæa*. This city was celebrated for the great victory there gained by the Greeks over the Persians, and its memorable siege by the Lacedæmonians (cf. Thucyd. II. 75–78; III. 20–24; 52–68). —— Ὑποθήβας, *Hypothebes*, i. e. under or near to Thebes, which city had been destroyed by the Epigoni, and hence was not enumerated in the catalogue. —— Ὄγχηστον, *Onchestus*, was situated near the Copaic lake, on the low ridge which separates the Teneric and Theban plains. In the time of Pausanias, there remained in its ruins, the temple and statue of Neptune in an ἄλσος or sacred grove, where now stands the convent

Digitized by Google

Mazaraki. Cf. Leake's North. Gr. Vol. II. pp. 214, 215. —— Ἄρνην, *Arne*, is thought by Leake and other modern geographers, to have been the same place with Cheronea. —— ζαθέην "ob cultum Bacchi." Bothe. —— ἐσχατόωσαν. It was a frontier town. —— κοῦροι. See N. on 1. 473.

511–515. Ἀσπληδόνα—Ὀρχομενὸν Μινύειον. These places are not enumerated with the other Bœotian towns, because they were independent and commanded by their own princes. Aspledon lay about 20 stadia N. E of Orchomenus, on the site of the present Tzamali. It was subsequently called Eudielus from its pleasant situation. Orchomenus once rivalled Thebes itself in power and splendor. Cf. 9. 381. See also Leake's North. Gr. II. pp. 144–153. —— Ἀζείδαο, *the son of Azeus*. —— παρθένος αἰδοίη previous to her connexion with Mars. —— ὑπερώϊον, *an upper chamber*, where in Homer's time was the women's apartment. In subsequent times, the female apartments were on the same floor with those of the men. —— Ἄρηϊ is the dat. commodi (see Ns. on 1. 39, 159) after οὓς τέκεν Ἀστυόχη —— δὲ = γάρ. —— οἱ refers to Ἀστυόχη.

517–526. Φωκήων. Phocis was a tract of country lying north of the gulf of Corinth and west of Bœotia. —— Κυπάρισσον, *Cyparissus*, lay on Parnassus a short distance from Delphi. Its later name was Apollonius. —— Πυθῶνα, *Python*, so called because it had a temple and oracle of Pythian Apollo. It was subsequently called Delphi, and now Kastri. Cf. Leake's North. Gr. II. p. 553. —— Κρῖσαν. Its modern name is Chriso. —— ζαθέην to Apollo. —— Πανοπῆα, *Panopea*, a town situated on the road to Delphi, where was the fabled abode of Tityas. At the mouth of the little valley below the citadel of Panopea, Pausanias mentions his sepulchre, describing his monument as upwards of 200 yards in circumference. Cf. Müller's Dorians, vol. i. p. 329; Mure's Greece, vol. i. p. 211. —— Κηφισόν, *Cephisus*. This river rises at the foot of Parnassus from numerous and copious springs, and after a sinuous course through Phocis and a part of Bœotia, empties itself into the Copaic lake. Its modern name is Mauro-Nero. —— Λίλαιαν, *Lilæa*. Its ruins are now called Paleómastra, and are situated on the left bank of a ravine, about half a mile from Kefalovryses (κεφαλοβρύσεις) or fountain-heads of the Cephisus. Cf. Leake's North. Gr. II. p. 71. —— τοῖς . . . . ἕποντο, *these came in forty black ships*; literally, *forty black ships followed these*. —— οἱ μέν, i. e. Schedius and Epistrophus. —— Βοιωτῶν . . . . ἀριστερά, *near the Bœotians on the left*.

527–535. Λοκρῶν. The only tribes of the Locrians known to Homer were the Epicnemidian and Ozolæ. The latter tribe dwelt north of the Corinthian gulf, between Phocis and Ætolia. The Epicnemidian Locri occupied a small district immediately adjoining Thermopylæ. In this catalogue both tribes are considered as one people. —— Αἴας. See N. on v. 406. —— οὔτι τόσος γε ὅσος—ἀλλὰ πολὺ μείων, *not so large—but much less*. The two-fold assertion in the positive and negative form, gives emphasis to the idea. The smallness of Ajax is rendered still more prominent by

Digitized by Google

ἄλγος μὲν ἔην. —— λινοθώρηξ, *having a linen cuirass.* —— ἔγχεϊ, dative of the way or manner. —— ἐκέκαστο, pluperf. of καίνυμαι (*to excel*) with the imperf. signification. —— Πανέλληνας and Ἀχαιοὺς are here put for the whole Grecian army. —— Κῦνον, *Cynus*, was situated on a peninsula of the same name terminating the Opuntian gulf, and was the emporium of Opus, the capital of the Locrians, from which it was 60 stadia distant. —— Ὀπόεντα, *Opoeis*, i. e. Opus. See preceding note. —— τῷ δ' refers to Αἴας. —— οἳ . . . . Εὐβοίης, *who live opposite the sacred Eubœa.* Some translate πέρην, *beyond.* But cf. Butt. Lexil. No. 91.

536–544. Εὔβοιαν, *Eubœa*, opposite Bœotia, now called Negropont. The epithet ἱερῆς (v. 535) was given it *ob cultum Apollinis.* —— μένεα πνείοντες, *breathing strength*=animated with courage. Cf. Milton's Paradise Lost, Book 2. 697:

> "—— and breath'st defiance here and scorn,
> Where I reign king, ——————"

See also Acts 9. 1. The expression is founded upon the well-known fact, that when men are under the influence of strong emotions, they breathe with quickness and vehemence, and hence in metaphorical language, they are said to breathe out anger, rage, threats, defiance, or whatever passion or feeling has taken possession of their breasts. —— Ἄβαντες. These were the earliest inhabitants of Eubœa. Cf. Smith's Crus. Lex. —— Χαλκίδα τ' Εἰρέτριαν, *Chalcis and Eretria.* The former was the chief town of Eubœa, on the S. E. side of the island, and on the narrowest part of the Euripus. It is now called Egripo. Eretria lay also on the coast, a short distance S. E. from Chalcis. —— Ἱστίαιαν, *Histiæa*, was situated near the modern Oreós, on the north-western extremity of the island. —— Κήρινθον, *Cerinthus*, lay between Chalcis and Histiæa on the shore of the Ægean sea. Hence its epithet ἔφαλον. —— Δίου τ' αἰπὺ πτολίεθρον, *the lofty town of Dion.* This Eubœan town was situated on the promontory of Cenæon. —— Κάρυστον, *Carystos*, lay on the south-east coast of Eubœa, near the extremity of the island. It was famed for its marble. —— Στύρα, *Styra*, lay a few miles N. W. of Carystos on the same coast. —— αὖθ', *next in order.* —— ὄζος Ἄρηος, *offspring of Mars;* literally, *a branch* or *sprig of Mars.* Some take it in the sense of *vir fortis.* —— Χαλκωδοντιάδης is a patronymic, Elphenor being the son of Chalcodon. —— θοοί, "*celeres, acres,* non *fortes* generatim ut placet Buttmanno Lexil." Bothe. —— ὄπιθεν κομόωντες. Their hair was cut in front, to prevent their being seized by the foe, but left long behind, to show that they never turned their backs in fight. —— μεμαῶτες (2 perf. part. of μέμαα) ὀρεκτῇσιν μελίῃσιν (sc. μάχεσθαι), *eager to fight with extended spears.* They used their lances in standing fight, unlike the Locrians who fought with missiles at a distance. Cf. 13. 713. —— δηΐων limits θώρηκας.

546–555. "Locus nobilissimus quo gloriari solebant Athenienses." Wolf

—— Ἀθήνας. The epithet ἐϋκτίμενον shows that this was a flourishing town at a very early age. —— δῆμον, *the people.* —— ποτ', *formerly.* —— τέκε . . . . Ἄρουρα (=Γαῖα). The Athenians prided themselves on being the original settlers of the soil (οἱ αὐτόχθονες, *aborigines, indigenæ*). —— κὰδ' . . . . νηῷ, *and placed him in Athens in her own temple*, i. e. caused his statue to be placed there. The object of τέκε and εἷσεν is to be supplied from the context. κὰδ' (i. e. κατὰ) belongs to εἷσεν. Cf. K. § 300. 2. See N. on v. 156. —— μιν refers to Erectheus, although some understand by it Athene. —— περιτελλομένων ἐνιαυτῶν. Cf. *volventibus annis.* Virg. Æn. 1. 234. Reference is had to the regular time of the returning festival. —— τῶν, i. e. the Athenians. —— Πετεῶο gen. of Πετεώς. S. § 46. —— τῷ limits ὁμοῖος. —— κοσμῆσαι has the force of a synecdochical accusative limiting ὁμοῖος. —— ἵππους refers to war-chariots, as cavalry were not employed in the Trojan war. —— ἔριζεν (sc. αὐτῷ), *vied with him.*

557, 558. Αἴας. See N. on 1. 138. —— Σαλαμῖνος, *Salamis*, an island celebrated as being the place to which the Athenians retired before the army of Xerxes. —— ἵν', *where.* It was to this verse that the Athenians appealed, in their contest with the Megareans concerning the possession of Salamis, on the ground that Ajax united his ships with the Athenian fleet. See N. on v. 494.

559–566. Ἄργος (now Argo) was the chief city of Argolis on the Inachus, a river flowing into the Argolic gulf. —— Τίρυνθα, *Tirinthus* or *Tiryns*, lay a short distance S. E. of Argos, and was famous for its massy walls (whence its epithet τειχιόεσσαν), supposed to have been built by Lycian workmen called Cyclopes. For an interesting account of these ruins, cf. Leake's Morea II. pp. 349–356. —— Ἑρμιόνην, *Hermione* (now Kastri), was a town and port on a peninsula of the eastern shore of Argolis. —— Ἀσίνην, *Asine*, lay S. W. of Hermione about midway between that town and Argos. —— βαθὺν . . . . ἐχούσας. Both Hermione and Asine were situated on the Argolic gulf. —— Τροιζῆν', *Trœzen*, lay E. of Hermione on the Saronic gulf. —— Ἐπίδαυρον, *Epidaurus*, was a town on the Saronic gulf, N. W. of Trœzen and E. of Argos. —— Αἴγιναν, *Ægina*, was a well-known island in the Saronic gulf, about mid-way between Salamis and Argolis. —— Μάσητα, *Mases*, in the time of Pausanias was only a haven of the Hermionenses. Cf. Leake's Morea, II. p. 461. —— Σθένελος. He was the charioteer and companion of Diomedes, and one of the Epigones. —— τρίτατος=*as the third leader.* —— Μηκεστέος is trissyllabic by synizesis. —— Ταλαϊονίδαο, Epic for Ταλονίδης, *son of Talaus*, i. e. Adrastus. —— συμπάντων δ' ἡγεῖτο, i. e. was chief commander.

569–575. Μυκήνας, *Mycenæ.* This city lay N. E. of Argos, on the site of the present village Krabata or Karvata. In the time of the Trojan war, it surpassed Argos in splendor and power. —— Κόρινθον, *Corinth*, which at this time was under the sway of Agamemnon. It is thought to be referred to in 6. 152, by the name Ἐφύρη. —— Κλεωνάς, *Cleonæ*, lay nearly

Digitized by Google

south from Corinth in the direction of Argos. According to Strabo, it was 120 stadia from the latter, and 80 stadia from the former place. —— Ἀραιθυρέην, *Aræthyrea*, was a town between Sicyon and Argos, near the sources of the Argolic Asopus. Cf. Leake's Morea, III. p. 344. —— Σικυῶν, *Sicyon*, lay N. W. of Corinth, on a table-summit three miles in circumference, about two miles from the Sinus Corinthiacus, and was anciently a place of great strength and opulence, as well as the seat of the fine arts, especially of painting. —— Ὑπερησίην. If, as Pausanias thinks, this town was the later Ægeira, it lay on the Corinthian gulf, N. W. of Sicyon. —— Γονόεσσαν, *Gonoessa*, was situated on a promontory about mid-way between Ægeira and Pellene (Πελλήνην), which latter place lay S. W. of Sicyon, on a high and precipitous hill, about 60 stadia from the Corinthian gulf. —— Αἴγιον, *Ægium*, was on the Sinus Corinthiacus, S. W. of Ægeira. —— Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα refers to the remoter coast, as far as the borders of Elis. —— Ἑλίκην, *Helice*, lay on the gulf a little distance S. E. of Ægium, and near to Bura. It will be seen that the dominion of Agamemnon embraced the north-west portion of Argolis, that of Diomedes the south-eastern part. —— πολὺ πλεῖστοι, *by far the most numerous*. See N. on v. 220. —— ἐν δ' . . . . χαλκόν, "*inter hos armari solebat*, his intererat, hos ducebat." Bothe. —— αὐτὸς (=*he in person*) is considered by some as standing opposed to Μενέλαος (v. 586), whom he placed over the troops from Lacedæmon (cf. v. 587). —— ἄριστος, *most eminent*, *highest in authority*, not *bravest*, inasmuch as Achilles and Ajax at least were his superiors in battle. Cf. 1. 91, 278.

581–588. κητώεσσαν, *hollow*, *abounding in hollows*, an epithet of Lacedæmon given it from the valley of the Eurotas. See N. on 3. 443. The theme κῆτος is cognate with κύτος, *a hollow*. Cf. Odys. 4. 1; 3. 158 with my note. —— Φᾶριν lay a short distance south of Amycla. —— Σπάρτην, *Sparta*. This celebrated city lay on the Eurotas, near the ruins of which is the present Magula. —— Μέσσην, *Messe* (now Massa), was a town and port near the extremity of the promontory of Tænarus. Col. Leake (Travels in Morea, vol. I. p. 286) says that the epithet πολυτρήρωνα applied by Homer to this place, was confirmed by his guides, who say that the caverns in the cliffs of Cape Grasso abound with wild pigeons. —— Βρυσειάς. Crusius says that this old town lay south of Sparta. —— Ἀμύκλας, *Amyclas*, lay on the Eurotas, a short distance below Sparta. —— Ἕλος, *Helos*, was situated on the Sinus Laconicus near the mouth of the Eurotas, and hence its epithet ἔφαλον. —— Λάαν, *Laas*, or Las, was also situated on the Sinus Laconicus, S. E. from Helos, about ten stadia from the sea. —— Οἴτυλον, *Œtylus*, lay on the Sinus Messeniacus N. of Messe. —— οἱ refers to Agamemnon. See N. on 1. 104. —— ἀπάτερθε, *apart* from Agamemnon's troops. —— προθυμίῃσι, *zeal*, *eagerness*. Some render it, *valor*, *courage*. It seems rather to refer to his enthusiasm in this war, which had been undertaken in his behalf. This view is corroborated by

24

Digitized by Google

the following context. For the plural *προθυμίῃσι*, see N. on 1. 205. —— *τίσασθαι . . . . τε.* See N. on v. 356.

591–600. Πύλον. See N. on v. 77. —— Ἀρήνην, *Arene*, was a Messenian town lying on the sea-coast N. of Pylos. —— Θρύον, *Thryos*, lay on the Alpheus, most probably where that river forms the boundary between the Pylians and Eleans. —— Αἶπυ, *Æpy.* Crusius thinks that this was a town of Elis, situated on the Alpheus, where it flows between that country and Messenia. Cf. Leake's Morea, II. p. 76. —— Κυπαρισσήεντα, *Cyparisseis*, lay on the coast a short distance S. E. of Arene. —— Ἀμφιγένειαν, *Amphygenia*, probably the later Amphia, on the sources of the river Amphitas in the north-eastern part of Messenia. Cf. Kiepert's Larger Atlas, Map Messenia. —— Ἕλος, *Helos*, is supposed to have been situated on the Alpheus. —— Δώριον, *Dorion*, lay in the western part of Messenia, on the river Cyparissos, some distance from the coast. —— *παῦσαν ἀοιδῆς*, *caused to cease from song* (i. e. the art of song). K. § 271. 2; S. § 197. 2. —— Οἰχαλίηθεν, *from Œchalia.* As Homer mentions Œchalia in Thessaly (cf. v. 730), it is thought that there were two places of this name belonging to Eurytus, the one which is here spoken of being in Messenia. —— *στεῦτο*, *he asserted.* Similar to this is our colloquial expression, *he stood to it.* —— *νικησέμεν* depends on *στεῦτο.* —— *εἴπερ ἂν—ἀείδοιεν.* See N. on 1. 60. —— *ἀοιδήν.* See N. on v. 595. —— *ἐκλέλαθον*, *caused to forget*, Epic reduplicated 2 aor. for *ἔλαθον.* Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 185.

603–614. Ἀρκαδίην, *Arcadia*, was an inland country of Peloponnesus, which accounts for their paying no attention to maritime affairs. Cf. v. 614. —— Κυλλήνης, *Cyllene*, a high mountain in the northern border of Arcadia near Stymphalos. —— *παρά*, *near.* The monument here spoken of was on the declivity of the mountain. —— *ἀνέρες ἀγχιμαχηταί*, i. e. they did not fight with missiles. —— Φένεον, *Pheneus*, was a town lying a short distance S. W. of Cyllene. —— Ὀρχομενόν, *Orchomenos*, lay a short distance N. of Mantinea. Col. Leake identifies its site, as the place where now is a small village, at the foot of a detached height belonging to Mount Alonistena. Travels in Morea, II. p. 276. —— Τεγέην, *Tegea*, was S. of Mantinea on the road to Sparta. —— Μαντινέην, *Mantinea*, was situated in the eastern frontier of Arcadia, and was celebrated in later times for the great battle between the Bœotians and Spartans, in which Epaminondas was slain. —— Στύμφηλον, *Stymphalos*, a town near Mount Cyllene, on the Stymphalian lake, which was famous for its birds destroyed by Hercules —— Παῤῥασίην, *Parrhasia*, was probably a town in the district of the same name in the south-western part of Arcadia. —— *ἐπιστάμενοι πολεμίζειν*, *skilful in fighting.* The infinitive may be referred to S. § 195. 1, or § 182. —— *αὐτὸς* belongs to Ἀγαμέμνων. —— *γὰρ* introduces a sentence, which explains how it was that the Arcadians, being an inland people, brought sixty ships to the war. See N. on v. 603. —— *περάαν* denotes the object of *δῶκεν—νῆας.* —— *ἐπεὶ* introduces the reason why the Arcadians were

Digitized by Google

dependent on Agamemnon for ships. —— *θαλάσσια ἔργα* = *navigation.* —— *μεμήλει*, Epic 2 pluperf. of *μέλω*, with imperf. signification. This verb is limited by *σφί*.

615–624. *Βουπράσιον*, *Buprasium*, lay in the northern part of Elis, near the frontier of Achaia. It is here considered as a district of Elis. So Bothe interprets "*Buprasium et reliquam partem Elidis*, quam partem in sequentibus describit." —— *Ἤλιδα*, *Elis*, was a country lying on the western side of Peloponnesus, bounded S. by Messenia, E. by Arcadia, and N. by Achaia. There was a city of the same name situated on the Peneus, about 120 stadia from the sea. —— *ὅσσον ἐφ'* (i. e. *ἐφ' ὅσσον*), *as much as.* —— *Ὑρμίνη—Μύρσινος—Ὠλενίη—Ἀλείσιον*. These towns lay, the first in the western part of Elis near the sea, the second, a short distance S. of Buprasium, the third (called the *Olenian rock*), on Mount Scollis which separates Elis from Arcadia, the fourth, in the more southern part of Elis, about 60 stadia N. of Olympia, on the road to the town of Elis. These four cities inclosed (*ἐντὸς ἐέργει*) the central portion of Elis. —— *ἔμβαινον*, *embarked* in each vessel. —— *Ἐπειοί*. These appear to have been at this time the leading people of Elis. —— *υἷες* is in apposition with *Ἀμφίμαχος* and *Θάλπιος*, and *ὁ μὲν* and *ὁ δ'* are in partitive apposition with *υἷες*. See N. on 1. 606. —— *Ἀκτορίωνος*, *the sons of Actor*, inasmuch as he was the father also of Cteas. Cf. 13. 185. —— *τῶν δ'* = *the third division.* —— *τῶν δὲ τετάρτων*. Another leader of the Epeians, viz. Otos, is mentioned in 15. 585. —— *Αὐγηϊάδαο*, *the son of Augeas.* Polyxenus was therefore the grandson of Augeas. This king was celebrated for his herd of 3000 cattle, the stalls of which had not been cleaned in 30 years, but which labor Hercules accomplished in one day.

625–629. *Δουλιχίοιο*, *Dulichium*, was one of the Echinades, identified by Col. Leake (see Travels in North Gr. III. p. 50) with Petalá the largest of the group. It lay nearly E. of Ithaca. —— *Ἐχινάων* (sc. *ἄλλων*), i. e. *Ἐχινάδων*. —— *ἁλὸς* refers here to the outer bay of the Sinus Corinthiacus. —— *Φυλεύς*, *Phyleus*, was banished by his father Augeas, because, when chosen arbiter between him and Hercules, in respect to the reward promised to the latter for cleansing the stables, he decided in favor of Hercules. —— *πότε*, *formerly.*

631–637. *Κεφαλλῆνας*, *Cephallenians*, was the general name given to those who inhabited the islands and places here mentioned. —— *Ἰθάκην*, *Ithaca*, celebrated as being the residence of Ulysses. It is a small rocky island lying N. E. of Samos (*Σάμος* now Cephallenia), from which it is separated by a strait of six miles. —— *Νήριτον εἰνοσίφυλλον*, *leaf-shaking* (i. e. woody) *Neriton.* This mountain (now called Anoí) was in the southern part of the northern division of Ithaca. Cf. Mure's Greece, vol. i. p. 71. —— *Κροκύλει'*, *Crocyleia.* It has been a matter of doubt, whether this and the following place were towns in Acarnania or in Ithaca. Had they been in Ithaca, we should have expected some mention to have

Digitized by Google

been made of them in the Odyssey. —— Ζάκυνθον, *Zacynthus*, now Zantes S. of Cephallenia. —— Σάμον. See N. on Ἰθάκην supra. —— ἤπειρον, *the main land, the continent*, refers here to Acarnania including the island Leucadia. —— μιλτοπάρῃοι, *having red sides* (literally, *cheeks*). The sides of the ship near the prow, were frequently painted with red or purple (cf. Odys. 11. 124).

638–643. Αἰτωλῶν. Ætolia was bounded on the S. by the Sinus Corinthiacus on the W. by Acarnania, and on the E. by Locris. —— Πλευρῶν'—Καλυδῶνα. These towns lay on the road leading from Chalcis to Acarnania, the former a short distance W. of the latter, which was celebrated for the boar-hunt in its vicinity. —— Ὤλενον, *Olenus*, was situated some distance N. of Calydon. —— Πυλήνην, *Pylene*, lay N. W. of Pleuron on the Acarnanian road. —— Χαλκίδα, *Chalcis*, lay on the outer Corinthian gulf, a short distance from the Narrows, and near the mouth of the Evenus. Cf. Thucyd. II. 83. § 3. —— οὐ—ἦσαν, *were not* = were no longer living. —— γὰρ explains why Thoas led the Ætolians. —— οὐδ' .... ἔην, *nor was he himself still living*. —— τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο (i. e. ἐπετέταλτο πάντα), *to him* (i. e. to Thoas) *all things* (= chief command) *were committed*. —— ἀνασσέμεν denotes the purpose of the preceding verb.

645–651. Κνωσόν, *Cnosus*, lay on the northern coast, in the central portion of the island, a short distance from the sea. —— Γόρτυνα, *Gortyna*, was situated in the centre of the island, N. E. of Cape Matala, and S. E. of Mount Ida. —— Λύκτον, *Lyctos*, was situated inland, a short distance S. E. of Cnosus. —— Μίλητον, lay on the northern coast, E. of Cnosus, and was the parent city of Miletus in Ionia. —— Λύκαστον, *Lycastus*, lay on the road from Cnosus to Gortyna. It received the epithet ἀργινόεις, from the white cliffs on which it was built. —— Φαιστόν, *Phæstus*, lay S. W. of Gortyna, near Cape Matala. —— Ῥύτιον, *Rhutius*, was a town lying E. of Gortyna, near the sources of the river Electra. The towns here mentioned appear to have been situated in the central portion of the island. —— ἑκατόμπολιν. This is spoken in round numbers, to designate the numerous population and great fertility of the island. In Odys. 17. 174, it is said to have contained 90 cities, a difference which some attribute to the destruction of ten cities, in the insurrection which took place on the return of Idomeneus from the Trojan war. But Bothe well remarks "Homeri vocem non ad vivum resecandum est." See Odys. l. c. with my note. —— Μηριόνης. He was the charioteer and οὐραγὸς (cf. 4. 254) of Idomeneus. See N. on v. 564.

654–660. Ῥόδου, *Rhodes*. This island was celebrated for its Colossus, and the seiges which it sustained against Demetrius (B. C. 304), and against the Turks (A. D. 1480). —— Λίνδον, *Lindus*, a town on the south-eastern coast of the island. —— Ἰηλυσόν, *Jelysus*, lay on the north-western coast, N. E. of *Camirus* (Κάμειρον) which was situated near Cape Mylantia

Digitized by Google

—— βίη Ἡρακληείη (=Ἡρακλῆος), *the strength of Hercules*=*the mighty Hercules*. —— Ἐφύρης. There were several places in Greece, bearing the name of Ephyra, one near Corinth, another in Elis, and a third in Thesprotia, which is generally supposed to be the one referred to here. Cf. Odys. 1. 259. —— Σελλήεντος. The river Selleis flowed from the S. W. into the Cocytus, a little above the junction of that stream with the Acheron. Ephyra lay a short distance below the junction of the Selleis and Cocytus. —— πέρσας, *when he had laid waste*. See N. on 1. 35.

661–669. τράφη. The use of the second aorist ἔτραφον as passive (cf. 5. 555; Odys. 3. 28), has induced Buttmann (cf. Ir. Verbs, p. 245) to decide against this reading as a Homeric form. He suggests τράφ' ἐνὶ as the original reading. —— αὐτίκα, *suddenly*, i. e. accidentally. So Clark: *casu et fortuitu* occidit si historiæ fides. —— μήτρωα, *his mother's brother*, i. e. his maternal uncle. —— αἶψα δέ, *and immediately*, is used, says Crusius, in the narration of a fact, αἶψα τε in universal propositions. Cf. 19. 221. —— ὅγε (*the same*) marks emphatically the identity of the subject in both clauses. Cf. K. § 303. R. 2. See N. on 8. 302. —— βῆ φεύγων, *fled away*. Cf. S. § 225. 8. —— οἱ (here enclitic) is the dative after ἀπείλησαν. —— ἀλώμενος, *after having wandered about*. See N. on 1. 35. —— τριχθὰ .... καταφυλαδόν, *and they* (i. e. Tleptolemus and his people) *dwelt in three divisions by tribes*. Some think that reference is had to the three-fold division of the Doric race, viz. the Hyllæans, Dymanes, and Pamphylians. Cf. Odys. 19. 177. —— ἐκ = ὑπό.

671–675. Σύμηθεν, *from Syme*. This was a small island lying N. of Rhodes. —— τῶν ἄλλων Δαναῶν, *the other Danaans*=*all the Danaans*, inasmuch as ἄλλων serves merely to distinguish them from Nireus, with whom they are compared. —— μετ', *after*=*with the exception of*. —— ἀλαπαδνὸς *weak*, *unwarlike*.

676, 677. Νίσυρον, *Nisyrus*, was a small island S. W. of the promontory of Cnidus. —— Κράπαθον (Epic for Κάρπαθον), *Carpathus*, an island lying between Crete and Rhodes, and giving its name to the surrounding sea. —— Κάσον. This small island lay between Crete and Carpathus. —— Κῶν, *Cos*, a small island, lying a short distance N. W. of the promontory of Cnidus. —— Καλύδνας. These were two islands lying N. W. of Cos, and taking their name from the largest which is now called Calymna. The other was probably Leros.

681–684. Πελασγικὸν Ἄργος was a town in Thessaly, according to some, the later Larissa. —— Ἄλον, *Alus*, a town in Achaia Phthiotis in Thessaly, upon or near Mount Orthrys. —— Ἀλόπην, *Alope*, is supposed to have been situated in the southern border of Achaia Phthiotis, on the Malean gulf. —— Τρηχῖν'. *Trachis*, lay on the Malean gulf, a few stadia N. W. of the later Heraclea. —— Φθίην. See N. on 1. 155. —— Ἑλλάδα, *Hellas*. The precise situation of this place is unknown. It was probably a town with a

Digitized by Google

district of the same name in Phthiotis, as was also Phthia. —— *Μυρμιδόνες*. See N. on 1. 180.

685–694. *ἀρχὸς Ἀχιλλεύς*. Under him were five subordinate leaders. Cf. 16. 168–197. —— *πολέμοιο*. S. § 193. —— *οὐ . . . . ἡγήσαιτο*, *for there was no one to lead them to the ranks*. *ὅστις—ἡγήσαιτο*. K. § 233. 4. See N. on v. 188. —— *κεῖτο*=*lay inactive*. —— *κούρης*. See N. on *εὐχωλῆς*. 1. 65. —— *Βρισηΐδος*. See N. on 1. 184. —— *Λυρνησοῦ*, a town in the northern part of Mysia, near the source of the Evenus, a short distance S. W. of Thebes. —— *Θήβης*. See N. on 1. 366. —— *κὰδ* (i. e. *κάτα*) is to be taken adverbially. Some may prefer to connect it with *ἔβαλεν* by tmesis. —— *ἐγχεσιμώρους*, *skilled in the use of the spear*. Some explain it, *οἱ ἔχουσι τὴν μοῖραν τῶν ἐγχέων*, *those whose fate it is to bear the spear*. —— *τῆς* is the genitive of cause. —— *τάχα . . . . ἔμελλεν*, *but he was quickly to rise again*.

695–699. The district governed by Protesilaus, appears to have been in the eastern part of Phthiotis. —— *Φυλάκην*, *Phylace*, was the capital of this district. —— *Πύρασον*, *Pyrasos*, a town in the north-eastern extremity of Phthiotis. —— *Δήμητρος τέμενος*, *having a field sacred to Ceres*. This field, which was noted for its great fertility, is said by Crusius to have lain two stadia from the town. —— *Ἴτωνα*, *Iton*, lay some distance S. of Pyrasos, and S. E. of Phylace. —— *μητέρα μήλων*, *mother of flocks*, i. e. having luxuriant pastures. —— *Ἀντρῶν'*. This town lay on the south-eastern coast, nearly opposite Histiæa in Eubœa. See N. on v. 537. —— *Πτελεόν*, *Pteleus*, was also a town on the coast, N. of Antron. —— *ἔχεν κάτα γαῖα*, i. e. *γαῖα κατεῖχον* (sc. *αὐτὸν*)=*he was now dead*. A similar euphemism is found in 3. 243. Protesilaus was the first to land on the Trojan shore, and fell, as some say, by the hand of Hector.

700–702. *ἀμφιδρυφής*, *wounded* or *scratched on all sides*, is used of one who tears both cheeks through excess of grief. —— *δόμος ἡμιτελής*, *his house unfinished*, or, according to some, *his house incomplete*, as being deprived of its owner and lord (cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 599). Others think that it refers to his leaving behind him no children of his own. The first is the more usual and natural interpretation, it being the custom on his marriage for the bridegroom to build a new house. Protesilaus on account of the suddenness of his departure to Troy, left his house unfinished. —— *τὸν . . . . ἀνήρ*. See N. on v. 699.

703–709. *οὐδὲ—οὐδ'* strengthens the negation. —— *πόθεόν γε μὲν ἀρχόν*, *but they missed their chief*. —— *σφέας*=*αὐτούς*. —— *γενεῇ* is the limiting dative of *ὁπλότερος*. —— *πρότερος* (sc. *γενεῇ*), *older*. —— *οὐδέ τι . . . . ἐόντα* verba intolerabilis plena *ταυτολογίας*. Wolf.

711–715. The country governed by Eumelus lay in Pelasgiotis and the peninsular Magnesia. —— *Φεράς*, *Pheræ*, lay in Pelasgiotis, a short distance S. W. of Lake Bœbeïs. On the northern side of the lake was the town Bœbe.

Digitized by Google

—— Γλαφύρας, *Glaphyræ*, a town in Magnesia, on the southern side of Mount Pelion. —— Ἰαωλκόν, *Iaolcos*, was also a town of Magnesia on the Pelasgic gulf. It was famous as being the place of rendezvous of the Argonauts. —— τῶν (i. e. τούτων) depends on νηῶν. —— Ἄλκηστις, *Alcestis*, celebrated in mythology, for having offered herself to death for her husband Admetus. —— εἶδος is the accusative synecdochical.

716–720. Μηθώνην, *Methone*, a town in the south-eastern part of Magnesia, on the Pelasgic gulf. —— Θαυμακίην, *Thaumacia*, was a Magnesian town on the Sinus Thermaicus, nearly opposite Methone. —— Μελίβοιαν, *Melibœa*, lay N. of Bœbe on the Sinus Thermaicus, between the mountains Ossa and Pelion. —— Ὀλιζῶνα, *Olizon*, is located on Kiepert's Map, at the south-eastern extremity of Magnesia. It is placed by some a little below Melibœa. —— τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἦρχεν, *but then Philoctetes led* = *then another, namely Philoctetes, led.* The presence of the adversative δέ, requires that Φιλοκτήτης should be emphasized with the voice. —— τόξων εὖ εἰδώς, *well-skilled in the bow* (i. e. a skilful archer). For the genitive, cf. S. § 187. 2. —— ἐμβέβασαν, 2 pluperf. 3 plur. of ἐμβαίνω. —— ἶφι μάχεσθαι, *so as to fight powerfully*, denotes the result of τόξων εὖ εἰδότες.

721–727. ὁ μέν, i. e. Philoctetes. —— πάσχων denotes the condition or circumstances in which he lay. —— Λήμνῳ. See N. on 1. 593. —— ὕδρου, (from the bite) *of a hydrus*, is the genitive of cause. ὕδρου refers doubtless, as it name would indicate, to a water-serpent.—— τάχα .... ἔμελλον. See N. on v. 694. The Greeks were informed by an oracle, that without the arrows of Hercules, Troy could not be taken. —— οὐδὲ μὲν οὐδ' κ. τ. λ. See Ns. on vs. 723, 724.

729–733. Τρίκκην, *Tricca*, a town in Thessaly on the Peneus. —— Ἰθώμην, *Ithome*, lay S. of Tricca on a southern branch of the Peneus. —— Οἰχαλίην, *Œchalia*, lay a short distance N. of Tricca on a small branch of the Peneus. See N. on v. 596. —— τοῖς = ἅμα or σὺν τοῖς. Crusius Cf. K. § 283. 2. b.

734, 735. Ὀρμένιον, *Ormenium*, is generally supposed to have been a town in Magnesia a short distance N. of Iolcus. See N. on v. 712. —— Ὑπέρειαν, *Hyperia*, lay near Pheræ in Thessaly. —— Ἀστέριον, *Asterium*, was situated near Mount Titanus.

738–745. Ἄργισσαν, *Argissa* (the later Argura), lay on the Peneus above its confluence with the Eurotas. —— Γυρτώνην, *Gyrtone*, was situated about midway between the Peneus and Eurotas, a little above their junction. —— Ὄρθην, *Orthe*, was W. of the Eurotas above its junction with the Peneus. —— Ἠλώνην, *Elone*, lay on the Eurotas above its union with the Peneus. —— Ὀλοοσσόνα, *Oloosson*, lay N. E. of Elone on a branch of the Eurotas. —— κλυτός, fem. gender. Cf. K. § 215. 4. —— λαχνήεντας. See N. on 1. 189. —— Αἰθίκεσσι. The Æthices are supposed to have

Digitized by Google

dwelt on the Thessalian side of Pindus, on the sources of the Peneus. —— *οἶος*, *alone*, i. e. the only leader.

748–755. Κύφου, *Cyphus*, was a town upon a mountain of the same name in Thessaly. —— Ἐνιῆνες (i. e. Αἰνιᾶνες). This people first lived about Mount Œta and the Sperchius, but afterwards migrated to Epirus. —— *μενεπτόλεμοι*, *brave*, *warlike*. —— Περαιβοί (i. e. Περῥαιβοί), *Peræbi*, are supposed to have dwelt at this time in the valley of the Titaresius or Eurotas, above its junction with the Peneus. —— Δωδώνην. It has been a matter of discussion, whether reference is had to Dodona in Epirus or in Thessaly. It is probable that the latter which was near Skotyssa is meant. —— Τιταρήσιον. This river, called also Eurotas, unites with the Peneus above the vale of Tempe. —— ἔργ' = *cultivated fields*. Cf. Odys. 4. 318. —— ὅς refers to Τιταρήσιον. —— Πηνειόν, *Peneus*, the principal river of Thessaly, rising from many sources in the chain of Pindus, and flowing into the Sinus Thermaïcus, through the celebrated vale of Tempe. —— οὐδ' ὅγε .... ἀργυροδίνῃ, *yet it does not mix with the silver-eddying Peneus*. —— μιν is governed by ἐπιῤῥέει. —— καθύπερθεν, *above*, *over*. —— ὅρκου .... ἀποῤ-ῥώξ. The order is: ἐστὶν γὰρ ἀποῤῥὼξ ὕδατος Στυγός, δεινοῦ ὅρκου. This last noun is in apposition wite ὕδατος Στυγός. Allusion is had to the inviolability of an oath sworn by the river Styx.

756–758. Μαγνήτων, *Magnetes*, were inhabitants of Magnesia. —— τῶν μὲν refers to Μαγνήτων. —— θοός, *swift*, *active*, and by implication, *brave*, *warlike*. Cf. Butt. Lexil. No. 67. § 3.

760–762. Οὗτοι ἄρ', *these then*. —— τῶν depends on τίς. —— ὄχ' ἄριστος. See N. on 1. 69. —— αὐτῶν and ἵππων are in partitive apposition with τῶν in v. 761.

763–770. μέγ' ἄρισται (see N. on ὄχ' ἄριστος, v. 761). ἵπποι with which ἄρισται agrees is the *common* gender. —— Φηρητιάδαο (Epic for Φερητιάδου), i. e. Eumelus the grandson of Pheres. —— ὄτριχας, Epic for ὁμότριχας, *having hair of the same sort* = *matched in color*. The nominative is ὄθριξ. —— σταφύλῃ .... ἐΐσας, *equal upon the back* (as if fitted to each other) *by a level*, or (as some render it) *by a plumb-line*. The idea is that they were of equal height. —— Πηρείῃ, a place in or near to Pheræ (see N. on v. 711). —— φόβον Ἄρηος φορεούσας, *bearing the terror of Mars*, i. e. producing consternation in the hostile army. —— αὖ is here used in passing to another particular. —— μέγ' .... Αἴας. See N. on 1. 138. —— μήνιεν is by metrical demand μήνῖεν. —— ἵπποι, sc. φέρτατοι ἦσαν. Cf. 16. 149 et seq. Although Achilles is absent from the preparation and bustle of the approaching contest, yet he is made the principal personage of the poem, by being thus kept constantly before the mind of the reader.

774–779. δίσκοισιν limits τέρποντο. —— ἕκαστος. See N on 1. 606. —— ἐρεπτόμενοι, *feeding upon*, is always employed of brutes, except in Odys. 9. 97, where it is used of men, who plucked and ate the raw

Digitized by Google

fruit of the fotus. —— πεποικασμένα, sc. πέπλοις. Cf. 5. 194. —— ἀνάκτων, "heroum et προμάχων, qui soli curribus istis bellicis utebantur. Cf. 1. 601." Bothe. —— οἱ, i. e. ἄνακτες. Cf. v. 685. —— ἔνθα . . . . στρατόν, *here and there through the army.*

780–785. οἱ δ' refers to the Grecian forces, those of Achilles being excepted. The poet returns now to v. 484, whence he digressed to enumerate the forces. —— ὡσεὶ—νέμοιτο (passive). The optative is employed in Homer after adverbs of comparison, when the comparison is not considered as an actual fact. Cf. K. § 342. 2. R. 1. On this simile Clark remarks: "ignis similitudine, simul armorum splendor, militumque ingruentium terror, vis, et rapiditas, pulcherrime ob occulos ponitur." —— Διὶ . . . . χωομένῳ, ὅτε—ἱμάσσῃ, *as* (the earth groaned) *under Jove the angry Thunderer, when he struck,* etc. Some may choose to refer this dative to K. § 287. 7. R. 4, and translate, *as the earth groaned to Jupiter, when in anger he thundered and lashed,* etc. ὣς is accented when it stands after its substantive. —— ἀμφὶ Τυφωέϊ, i. e. near the place where Typhoëus lay buried in the earth. —— εἰν (i. e. ἐν) Ἀρίμοις (sc. ὄρεσι), *in the mountains of the Arimi.* "This chain of mountains has been located in Mysia, Lydia, Cilicia, and Syria; since in the imagination of the poets, a giant inspired by Jupiter lies buried where there are earthquakes and volcanic fires." Smith's Crus. Lex. —— ὣς responds to ὣς in v. 781. —— τῶν—ἐρχομένων, depends on ποσσί. —— διέπρησσον, sc. κέλευθον. Cf. 1. 483. —— πεδίοιο. The use of the local genitive is confined almost entirely to poetry. Cf. K. § 273. 4. a; Mt. § 377. See also Xen. Anab. I. 3. § 1, with my note.

786–788. ποδήνεμος, *swift-footed;* literally, *swift of foot as the wind.* —— Ἶρις, the goddess of the rain-bow, in the Iliad is the usual messenger of the gods. Cf. 5. 103. —— ἀγγελίῃ that the Greeks were arming for battle. —— ἀλεγεινῇ, *sad,* because it presaged woes to Troy. —— ἀγορὰς is the abstract accusative. S. § 181. 2. —— ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσιν, as was the custom at Eastern courts. Cf. Xen. Cyr. I. 3. § 2.

790–795. ἀγχοῦ the Trojan assembly. —— εἴσατο, *resembled.* See N. on 1. 228. —— φθογγὴν is the synecdochical accusative. —— σκοπὸς is in apposition with ὃς, and denotes character, *as a spy.* Cf. Andrews and Stoddard's Lat. Gram. § 204. R. 1. —— ποδωκείῃσι, *swiftness of foot.* For the plural, see N. on 1. 205. —— τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ, *upon the highest part of the tomb.* —— ναῦφιν is the genitive depending upon ἀφορμηθεῖεν. Heyne takes it as a dative. For the optative after conjunctions denoting time indefinite cf. K. § 237. 7. —— τῷ, i. e. Polites. —— μετέφη is here followed by the accusative. The various reading προσέφη is preferred by some. Cf. Jahrb. Jahn und Klotz, p. 272, cited in Smith's Crusius, sub voce.

796–801. μῦθοι—ἄκριτοι. Cf. v. 246. —— ἐπ' εἰρήνης, *in time of peace.* Cf. K. § 296. 2. —— ὄρωρεν, 2. perf. of ὄρνυμι, with pres. mid. signification, *rises, rushes on.* —— δή *already, now* = before this time. —— μάλα πολλά

Digitized by Google

very often. —— οὔπω. See N. on 1. 108. —— τοιόνδε τοσόνδε τε λαόν, *such and so great an army.* —— πεδίοιο. See N. on v. 785. —— μαχησόμενοι denotes purpose. See N. on 1. 13.

802–806. Ἕκτορ. See N. on 1. 242. —— ἐπιτέλλομαι is the middle with an active signification. Soph. Gr. Verbs. p. 243. —— ὧδε, *thus,* refers forward to vs. 805, 806. —— γὰρ introduces the reason for the advice contained in the following lines. —— κατά, *at.* —— ἄλλη . . . ἀνθρώπων, *the language of these widely-dispersed men is different;* literally, *one language is to one and another to another of these widely-dispersed people.* Cf. v. 400. —— οἷσί περ ἄρχει, *whomsoever he leads,* i. e. his own forces. The genitive is the more usual case after ἄρχω. —— πολιήτας, *his own citizens.* This advice resembles that of Nestor, vs. 360–366.

807–810. οὔτι . . . . ἠγνοίησεν, *was not ignorant of the speech of the goddess,* i. e. he knew that it was Iris, and not Polites, who was addressing him. —— ἐσσεύοντο is plural, because its subject refers to ἀγορήν, a collective noun. —— πᾶσαι, *all.* —— ὀρώρει, 2. plup. of ὄρνυμι, as imperf. mid. See N. on v. 797.

811–815. ἀπάνευθε from the city. —— περίδρομος (*that which may be gone around*) ἔνθα καὶ ἔνθα, *accessible on all sides.* —— ἤτοι—δὲ = μέν—δέ. Cf. Mt. § 604. —— ἄνδρες—ἀθάνατοι. See N. on 1. 403. —— Βατίειαν—Μυρίνης. The individual after whom this mound was named, is supposed to have been the daughter of Teucer and wife of Dardanus. Strabo considers her an Amazon who was buried there. —— ἔνθα, i. e. at the tomb of Myrina.

816–818. Τρωσὶ ἡγεμόνευε. The genitive is usually employed with this verb in the Iliad. Cf. Mt. § 360. a. —— κορυθαίολος, *crest-waving,* is an epithet applied among men only to Hector, and designates the rapidity and activity of his movements in battle. —— πολὺ πλεῖστοι. See N. on v. 577. —— μεμαότες ἐγχείῃσιν. See N. on v. 543.

819–823. Δαρδανίων. The Dardan district lay above Ilium, on the Hellespont. —— Αἰνείας, *Æneas,* was one of the bravest of the Trojan leaders, and celebrated as the hero of Virgil's great poem. —— Ἴδης. This mountain lay S. E. of Troy, the plain of which was formed by its slope towards the sea, where it terminated in the promontories Gargara, Lectum, and Phalacra. The sources of the Scamander were in Ida. —— θεὰ is in apposition with Ἀφροδίτη. —— εὐνηθεῖσα has the middle signification. —— οὐκ οἶος. See N. on v. 745. —— Ἀκάμας. He signalized himself by slaying Promachus the Bœotian (cf. 14. 476), but was himself slain by Meriones (16. 342). —— μάχης . . . . πάσης. See N. on v. 718.

824–827. Ζέλειαν, *Zelia,* was situated on the Æsepus near its mouth. —— ὑπαὶ (Epic for ὑπὸ) . . . . Ἴδης, *at the lowest foot of Ida.* The Æsepus rises on the north-eastern side of Mount Ida, near the sources of the Scamander, and running in a north-easterly direction, flows into the Propontis, W. of Cyzicus. —— ᾧ . . . . ἔδωκεν. Pandarus was so skilful an

Digitized by Google

archer, that he was said to have received his bow from Apollo. He was brave and bold, and on account of his ardent and impetuous spirit was selected by Minerva (4. 88 et seq.) as a hero, whom she could most easily persuade to break the truce between the Greeks and Trojans.

828–830. Ἀδρήστειαν. This was a district in Mysia, at the entrance of the Propontis. It was watered by the Granicus. —— Ἀπαισοῦ (in 5. 612, Παισός), *Apæsus*, lay in the western part of Adresteia. —— Πιτύειαν, *Pityeia*, a town on the Propontis, W. of the mouth of the Granicus. —— Τηρείης was a mountain in Mysia, a little distance S. of Paisos. —— Ἄμφιος has the penultimate long. —— λινοθώρηξ. See N. on v. 529.

831–834. These verses are repeated in 11. 329–332. —— Περκωσίου, *from Percote*. Cf. v. 835. —— περὶ πάντων. See N. on 1. 287. —— μαντοσύνας, *the art of divination*. For the plural, see N. on 1. 205. —— οὐδὲ —ἔασκεν, *did not permit*, i. e. refused his consent. —— οἱ refers to Merops, and depends on πειθέσθην. —— Κῆρες—θανάτοιο. See N. on v. 302. —— ἄγον, sc. αὐτούς.

835–839. Περκώτην, *Percote*, lay on the river Practius between Abydos and Lampsacus. —— Σηστόν, *Sestos*, was on the Thracian side of the Hellespont, opposite Abydos. In later times, it was rendered famous by the story of Leander and Hero. —— Ἄβυδον, *Abydos*, lay on the narrowest part of the Hellespont, and by its strong fortifications and commodious harbor, became in subsequent times a place of considerable importance. —— Ἀρίσβην, *Arisbe*, lay on the coast a short distance S. E. of Abydos. —— Ἄσιος—Ἄσιος. The repetition promotes emphasis. Asius was the brother of Hecuba the wife of Priam (cf. 16. 719), and was one of the bravest of the Trojan auxiliaries (cf. 12. 110). —— ὄρχαμος ἀνδρῶν = ἄριστος ἀνδρῶν. —— Ὑρτακίδης, *the son of Hyrtacus*. —— αἴθωνες, *spirited; literally, burning, fiery*. —— Σελλήεντος, *Selleis*, was a small stream flowing into the Propontis, E. of Abydos.

840–843. Πελασγῶν. On the coasts of Asia Minor were found many Pelasgic settlements, among which was this at Æolia. —— Λάρισσαν, *Larissa* (Phriconis), lay on the Hermus, S. of Cyme. —— Ἱππόθοος. He was slain by Ajax. —— Τευταμίδαο, *son of Teutamis*.

844, 845. Θρήϊκας, i. e. the Thracians dwelling in the Thracian Chersonesus on the Hellespont. —— Ἀκάμας. This Thracian leader was slain by Ajax Telamon. Cf. 6. 8. —— ὅσσους, *as many as*. —— ἐντὸς ἐέργει. See N. on v. 617.

846, 847. Κικόνων. The Cycones were a Thracian people dwelling along the coast of Ismarus to Lissus. —— Κεάδαο, *the son of Ceas*.

848–850. Παίονας. The Pæonians were a Thracian tribe, dwelling between the rivers Axios and Strymon. Cf. Thucyd. II. 98. § 1; 99. § 4 with my notes. —— Ἀμυδῶνος, *Amydon*, was probably situated on the Axios. —— τηλόθεν from Troy. —— Ἀξιοῦ—Ἀξιοῦ. See N. on v. 837. —— ἐπικίδναται = ἐπιῤῥεῖ. Schol.

Digitized by Google

851–855. Παφλαγόνων. Paphlagonia was a conntry lying S. of the Pontus Euxinus, and famed for its excellent cavalry. —— λάσιον κῆρ, *brave-hearted;* literally, *with hairy heart.* See N. on 1. 189. Cf. Mt. § 430. —— Ενετῶν. Crusius says that tradition makes the Venetians the descendants of this people. —— Κύτωρον. This town lay on the coast, in the north-western part of Paphlagonia. —— Σήσαμον, *Sesamus* (later Amastris), lay on the coast S. W. of Cytorus. —— Παρθένιον. This river formed a part of the western boundary of Paphlagonia. —— Κρῶμναν was a maritime town, between Cytorus and Sesamus. —— ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους, *the Erythine hills*, lay between Cromna and Sesamus.

856, 857. Ἀλιζώνων. Strabo thinks that these people were the same with the Chalybes (afterwards Chaldæi) on the Euxine. In his time their silver mines had failed, but their iron mines were extensively worked. Xenophon speaks of a tribe of that name subject to the Mosynœci, who dwelt between Trapezus and Paphlagonia. —— ἀργύρου—γενέθλη, *a silver mine:* literally, *the birth-place of silver.*

858–861. Μυσῶν. Mysia was a country of Asia Minor, lying partly on the Sinus Adramyttenus, having the Æsopus (see N. on v. 825) on the west, Bithynia on the east, and Lydia on the south. —— οἰωνοῖσιν, *by his auguries;* literally, *by his birds.* —— Αἰακίδαο, i. e. Achilles, who was the grandson of Æacus. —— ἐν ποταμῷ, i. e. in the Scamander. Cf. 21. 19. —— Τρῶας—καὶ ἄλλους, *other Trojans also.* ἄλλους here denotes diversity, since Ennomus was only a Trojan ally. In such a use it may be rendered, *besides, also.*

862, 863. Φρύγας. These Phrygians were probably those on the Sangarius, a river rising in the Galatian mountains, and flowing through Bithynia into the Euxine. Cf. 3. 185. —— Ἀσκανίης, a town and district on the borders of Mysia and Phrygia. Here was the Ascanian lake, the outlet of which flows into the south-eastern part of the Propontis. —— μέμασαν. See N. on v. 543.

864–866. Μῄοσιν. The Mæonians dwelt in a district of Lydia, E. of Mount Tmolus, on the head-waters of the Hermus. —— τὼ . . . . Λίμνη, *whom the Gygæan lake brought forth*, i. e. who were born near that lake. Γυγαίη λίμνη was on the west side of Hermus, S. E. of Thyatira. —— καί, *also.* —— Τμώλῳ, *Tmolus*, was a lofty mountain range, dividing the valleys of the Hermus and the Caÿster.

867–875. Καρῶν. Their country was in the south-western part of Asia Minor. —— βαρβαροφώνων, *speaking a foreign language.* Voss thinks it refers to the barbarous utterance, with which the Carians (being Pelasgians) spake Greek. —— Μίλητον. This celebrated city lay on the south side of the bay of Latmos, about 80 stadia S. of the mouth of the Mæander. It was the birthplace of Thales and Anaximander. —— Μαιάνδρου. This river has its sources near Celænæ, and forming a common boundary between Lydia and Caria, falls into the Ægean sea, below the promontory

Digitized by Google

of Mycale. Its windings are so numerous, that it has become a common epithet for whatever is winding or mazy. Its modern name is Mendere. —— Μυκάλης, *Mycale*, was a mountain and promontory opposite Samos, and celebrated in later times for the victory gained by the Greeks over the Persians, B. C. 479. —— Νάστης Ἀμφίμαχός τε. See N. on v. 838. —— ὃς refers to Amphimachus. —— χρυσὸν ἔχων = *with golden ornaments.* Cf. 17. 52. —— ἠΰτε. This comparison refers to the golden ornaments. —— νήπιος. See N. on v. 38. —— τόγ', i. e. his gold. —— ἐν ποταμῷ. See N. on v. 861.

876, 877. Λυκιῶν. Lycia lay S. E. of Caria, on the Mediterranean. Its principal river was Xanthus. The Lycians, said to have been led by Pandarus, dwelt in what was called Little Lycia.

ILIAD III.

1–9. αὐτὰρ ἐπεί. The subject is now resumed from 2. 483, where it was interrupted by the catalogue of the ships. αὐτὰρ stands here as a particle of transition in the sense of δέ. —— ἕκαστοι (= ἑκάτεροι) refers to both Greeks and Trojans. —— κλαγγῇ is the dative of manner. K. § 285. 3. d. The noise and tumult with which the Trojans advanced to battle, is noticed in 4. 433. Cf. Xen. Anab. I. 7. § 4. —— ὄρνιθες ὣς (in this position accented) is a more emphatic arrangement than ὡς ὄρνιθες. —— ἠΰτε περ, *just as.* The emphatic force of περ must never be overlooked. —— οὐρανόθι πρὸ (i. e. πρὸ οὐρανοῦ) = ἐν τῷ ἀέρι, *in the air;* literally, *before the heaven*, i. e. under the heaven. Cf. Matth. 6, 26; Luke 8, 5. —— οὖν. Kühn. (Jelf's edit. § 737. 1) says that οὖν has here no illative force, but is used as a kind of suffix to the conjunction. —— ἀθέσφατον, *great, excessive.* Butt. (Lexil. No. 66. § 7) says that this word always has the meaning *immeasurable, endless, something which even a god could* or *would not say.* —— πέτονται is a Hist. Present. Cf. Jelf's Kühn. § 395. 1. —— Ὠκεανοῖο, *Oceanus*, was an immense stream flowing around the Earth, which occupied the centre of the world. On the southern margin of the earth, by the Ocean, dwelt the Pigmies. On the west was the Elysian Plain, or Isles of the Blest. As a god, Oceanus was inferior only to Jupiter. Cf. 20. 7; 14. 245; 21. 195. —— ἀνδράσι Πυγμαίοισι. This fabulous nation of dwarfs, are placed by later writers on the sources of the Nile, or in India. Hecatæus says, that they cut down every ear of corn with an axe. When Hercules came into their country, they climbed with ladders to the edge of his goblet to drink from it; and when they attacked the hero, a whole army of them made an assault upon his left hand, while two others made

Digitized by Google

the attack upon his right hand. —— ἠέριαι. See N. on 1. 497. —— ταίγε refers to the cranes. —— κακὴν ἔριδα, *a deadly contest.* —— οἱ δ' refers to the Greeks, δὲ corresponding to μὲν in v. 2. —— σιγῇ is opposed to κλαγγῇ in v. 2. —— μένεα πνείοντες. See N. on 2. 536. —— μεμαῶτες. See N. on 2. 818.

10–14. εὖτ' .... ὀμίχλην, *as when the south wind pours a mist over the brow of a mountain.* In comparisons the aorist is often used instead of the present. Cf. K. § 256. 4. c; Butt. § 137. N. 5. —— ποιμέσιν οὔτι φίλην because of the exposure of their flocks to thieves and robbers. So κλέπτῃ .... ἀμείνω is referable to the facilities, which such a thick mist furnishes the thief for his evil practices, beyond darkness itself. —— ὅσον .... ἵησιν, *as one can cast a stone.* —— ὣς ἄρα, *just so.* See N. on v. 3. —— τῶν—ἐρχομένων. See N. on 2. 784. —— πεδίοιο. See N. on 2. 785.

16–19. προμάχιζεν, *was fighting in front.* He affected to be the champion of the Trojans. —— θεοειδής. This epithet is given to Paris on account of his beauty, graceful proportions, and illustrious birth. See N. on 1. 7. Cf. Odys. 1. 29. —— παρδαλέην, sc. δοράν. —— ὤμοισιν is the local dative. —— δοῦρε .... χαλκῷ, *two spears pointed with brass.* Homer's heroes frequently carried two spears. Cf. 5. 495; 12. 298; Virg. Æn. 12. 488. —— Ἀργείων is the partitive genitive depending on ἀρίστους. —— προκαλίζετο (*was challenging*) is to be constructed with μαχέσασθαι.

21–29. ὡς, *when.* —— Ἀρηΐφιλος, *beloved of Mars* = *brave.* —— μακρὰ βιβῶντα, *taking long strides, striding along.* —— εὑρὼν .... αἶγα. "Laudantur alacres numeri hujus versus." Bothe. —— μάλα, *greatly.* —— γὰρ introduces a clause confirmatory of λέων ἐχάρη in v. 23. —— εἴπερ. See N. on 1. 81. —— ἂν—σεύωνται. K. 260. 3. c. —— ὥς, *thus.* —— θεοειδέα is to be read with synizesis of the last two syllables. —— ὀφθαλμοῖσιν ἰδών, *when he saw* (see N. on 1. 35) *with his eyes.* This fulness of expression promotes emphasis. —— φάτο. See N. on 2. 37. —— γὰρ refers to ὣς ἐχάρη. —— τίσεσθαι. See N. on θήσειν, 2. 39. —— ἀλείτην, *the seducer.* —— χέων is to be translated as singular. Menelaus was in his chariot, but Paris was on foot (cf. v. 22). Hence the former descended from his chariot to meet his foe on equal terms. ἆλτο, sync. for ἥλετο, 3 pers. sing. 2 aor. of ἅλλομαι.

31–37. ἐν προμάχοισι (of the Grecian army). Cf. v. 16. —— κατεπλήγη. Butt. (Ir. Verbs, p. 216) says that Homer uses this form on account of the metre. —— ἂψ belongs to ἐχάζετο. —— εἰς ἔθνος, *into the throng.* —— ἀλεείνων. See N. on λυσόμενος, 1. 13. —— ὡς δ' ὅτε κ. τ. λ. The terror which Paris felt at sight of Menelaus, is beautifully compared to the chill of fear, which darts through and unnerves one's limbs, at sight of a serpent. —— ἀπέστη. See N. on v. 10. The indicative is employed after ὅτε, the statement being represented as an actual fact. Cf. K. § 337. 3. —— ὑπὸ is disjoined from ἔλλαβε by tmesis. K. § 300. 2. a. —— μιν εἶλε

παρειάς, *seizes him on his cheeks.* The second accusative denoting the part, is put in apposition with the first denoting the whole. See N. on 1. 24. —— καθ' ὅμιλον ἔδυ, *retired into the ranks.* —— δείσας denotes cause.

39–45. Δύσπαρι, *unhappy Paris!* i. e. author of misfortune and disgrace. Hector is represented as always condemning the conduct of his brother in abducting Helen. —— εἶδος only. —— γυναιμανές, "*woman-mad.*" Crusius. —— ἠπεροπευτά. For the form of the vocative, cf. S. § 43. 4. a. —— αἴθ' ὄφελες—ἔμεναι. See N. on 1. 415. —— ἄγονος, *unborn,* not *childless*, as some strangely render it. —— καί κε τὸ βουλοίμην, *I would wish even this.* κε (i. e. ἂν) refers to an implied condition. See N. on 2. 12. For the ellipsis of μᾶλλον, cf. N. on 1. 112. —— οὕτω by your flight. —— λώβην, i. e. the occasion of reproach. —— ἔμεναι, sc. σέ. —— ὑπόψιον, *hateful, odious.* —— ἦ που, *doubtless.* —— καγχαλόωσι, *laugh loudly.* Hector in his grief at his brother's disgrace, fancies that the Greeks are laughing in derision. Perhaps at this time he heard the shout of the foe. Thus Cowper:

> "How loud the Grecians laugh ————."

φάντες, *because they thought.* See N. on 1. 196; 2. 37. —— πρόμον = πρόμαχον. Schol. —— ἔμμεναι, sc. σέ. —— εἶδος is the subject of ἔπ', i. e. ἔπεστι. —— ἀλλ' .... ἀλκή properly refers to καγχαλόωσι—'Αχαιοί, the cause of their laughter, being attributed to the groundlessness of their fears in respect to the bravery of Paris. —— βίη φρεσὶν = *courage.* For the dative, see N. on 2. 210.

46–53. ἦ belongs to ἀνῆγες. —— τοιόσδε, i. e. so cowardly and effeminate. This passage is highly ironical. —— μιχθεὶς = παραγενόμενος. Schol. The dative after this word may be referred to S. § 202. 1, or it may be what is called *dativus communionis et societatis.* K. § 284. 3. (1). —— ἐξ ἀπίης γαίης. Cf. 1. 270. —— νυὸν has been variously rendered *daughter-in-law, sister-in-law, bride,* etc. The latter meaning suits the passage best. Helen's first husband was Theseus. Perhaps allusion is made to the fact, that the hand of Helen was sought by all the Grecian princes, who thus were virtually related to her. —— πῆμα is in epexegetical apposition with the preceding sentence. Cf. K. § 266. R. 2. —— κατηφείην δὲ σοὶ αὐτῷ, *and a disgrace to thyself.* —— οὐκ .... Μενέλαον, *couldst not thou* (who didst challenge the bravest of the Greeks) *abide the warlike Menelaus?* For the ironical use of δή, see N. on 1. 110. —— γνοίης χ', (then) *thou wouldst know* = you would find to your sorrow. The protasis is often wanting, when, as here, it can be easily supplied. Cf. N. on 2. 12. —— οἵου .... παράκοιτιν, *the blooming spouse of what sort of a hero you possess* = *how brave is the hero whose blooming spouse you possess.* —— οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ (see N. on 1. 262)—μιγείης. The optative without ἂν is used with conjunctions of time, without reference to the time of the preceding clause, to

Digitized by Google

express an indefinite condition, or a mere supposition or conjecture. Cf. K. § 337. 8. —— τὰ δῶρ'. See N. on 1. 167. With the appositional nouns κόμη and εἶδος, the articles are used as explained in N. on 1. 20. —— δειδήμονες, sc. εἰσίν. —— ἦ . . . . χιτῶνα, *or before this you would have put on a coat of stone = you would have been stoned to death.* Some interpreters after the Schol. render it, *you would have been laid in a stone sepulchre.* ἕσσο, 2 pers. pluperf. of ἕσμην, perf. ἕσμαι from ἕννυμι.

58. The reply of Paris is in keeping with his character, as given in other portions of the Iliad. He acknowledges the justice of his brother's rebuke, and professes his readiness to renew the combat with Menelaus. His bearing is that of a courtly and finished gentleman, who in no instance stoops to vulgar abuse or opprobrious language. He is naturally brave, but a consciousness of guilt, together with the enervating influence of a life of pleasure, renders him oftentimes weak and timid, and justly exposed to the reproaches of his magnanimous and warlike brother.

59–63. ἐπεί με κατ' κ. τ. λ. The apodosis is found in νῦν αὖτ' εἴ μ κ. τ. λ. v. 67. —— Some, however, supply an apodosis, *I acquiesce*, *hear me in reply*, or some similar expression. —— κατ' αἶσαν—οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν. Emphasis is promoted by the repetition of a sentiment in an affirmative and negative form. —— αἰεὶ . . . . ἀτειρής. Construct: αἰεί τοι κραδίη ἐστὶν ὡς πέλεκυς ἀτειρής. —— ὅστ' refers to πέλεκυς. —— εἶσιν = *is driven.* —— ὑπ' ἀνέρος denotes the voluntary agent. K. § 299. I. 2. a. —— νήϊον, sc. δόρυ. —— ἐκτάμνῃσιν. The relative referring to an indefinite antecedent takes the subjunctive. S. § 217. 1. —— ὀφέλλει is connected to εἶσιν by δ'. —— ἀτάρβητος, *intrepid*, *undaunted.*

64–66. μή μοι. The asyndeton shows the disturbed state of the speaker's mind. —— χρυσέης, *golden* (= beautiful). This epithet is freely bestowed upon any thing which belongs to the gods. —— οὔτοι, *no, truly not.* For the transitive use of τοι, when combined with οὐ or ἦ, cf. Jelf's Kühn. § 790. 4. Obs. —— ὅσσα κεν—δῶσιν. See N. on ὄν κεν ἵκωμαι, 1. 139. —— ἑκών, *suo arbitrio*, *voluntarily*, *at pleasure.*

70–75. συμβάλετ'—μάχεσθαι, i. e. συμβάλετε ὥστε ἡμᾶς μάχεσθαι. The plural is employed, because Hector is made to represent the other leaders. —— κτήμασι refers to the treasures which Paris carried away with Helen. Cf. 13. 626. —— ὁππότερος δέ κε νικήσῃ. See N. on 1. 262. —— ἑλὼν—ἀγέσθω. See N. on 1. 179. —— εὖ πάντα. "Eleganter hoc exprimit Latinum *omnia omnino.*" Ernesti. —— οἱ δ' ἄλλοι is written, according to Stadelmann, as though ὁππότερος μὲν had preceded. The article gives to ἄλλοι the idea of totality, *the whole of the rest.* Cf. Jelf's Kühn. § 454. 8. —— φιλότητα—ταμόντες. A zeugma (cf. Butt. § 151. VIII) operates in these words, since ταμόντες properly refers only to ὅρκια. —— ναίοιτε. Supply ὑμεῖς, which with τοὶ δὲ referring to the Greeks, is in partitive apposition with οἱ δ' ἄλλοι. See N. on 1. 606. For the optative ναίοιτε, see N. on 2. 250. —— τοὶ δὲ is used δεικτικῶς. See N. on 1. 20. ——

Digitized by Google

νεέσθαι for νεέσθωσαν. Cf. Butt. § 89. 6. —— Ἄργος—Ἀχαιΐδα (sc. γαῖαν) refers to the whole Grecian country. Cf. 2. 683.

76–81. δ' in Ἕκτωρ δ' is a copulative. —— μῦθον ἀκούσας. Verbs of hearing, such as ἀκούω, πυνθάνομαι, and their synonymes, take the accusative of the thing heard, and the genitive of the source. S. § 192. N. 3. For the use of the participle, see Ns. on 1. 35, 88. —— καί ῥ', *and forthwith.* —— μέσσον of the two armies. —— μέσσου δουρὸς ἑλών, *grasping his spear by the middle* (of the shaft), in order the better to keep back the Trojans. For the genitive of the part taken hold of, see N. on 1. 197. —— ἱδρύνθησαν has the middle signification. —— τῷ δ' ἐπετοξάζοντο, *began to aim at him.* They had not yet discharged their arrows, but were bending their bows when Agamemnon interposed. The verb is therefore used *de conatu*, unless we suppose with Heyne, that the arrows were discharged without effect. —— ἰοῖσιν—ἔβαλλον. The missile with verbs of throwing, may be considered as the instrumental dative. —— τε—τ', *both—and*, connects ἰοῖσιν and λάεσσι. —— μακρὸν ἄϋσεν, *shouted loud.* See N. on 2. 224.

82, 83. ἴσχεσθ'. Cf. 1. 214. —— βάλλετε. See N. on v. 80. —— στεῦται, *is standing = is desirous.* Cf. 2. 597.

84, 85. ἔσχοντο μάχης, *refrained from the fight.* Separative genitive. —— ἄνεῳ. See N. on 2. 323.

86–94. κέκλυτέ μευ—μῦθον. See N. on v. 76. —— ὄρωρεν. See N. on 2. 797. —— ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας—αὐτὸν δ'. The verb with αὐτὸν must have the modified sense, *he proposes.* —— οἴους, *alone.* —— ὁππότερος κ. τ. λ. See Ns. on vs. 71–73.

95. ἀκὴν—σιωπῇ. A similar pleonasm is found in our colloquial expressions, *still and quiet, still and silent.* For the dative σιωπῇ, see N. on v. 2.

97–102. καί, *also.* —— ἄλγος on account of this long war. —— θυμὸν is the terminal accusative after ἱκάνει. In prose the direction of the verb is usually defined by a preposition. —— φρονέω, *I think = I hope.* —— διακρινθήμεναι, *to separate*, i. e. no longer to meet in combat, but be reconciled to one another. —— ἤδη, *now, at last.* —— πέποσθε, Epic for πεπόνθατε (from πάσχω), K. § 228. R; S. § 123. —— ἀρχῆς, sc. τῆς ἔριδος. —— ἡμέων is the partitive genitive. —— ὁπποτέρῳ is what Kühner calls the transmissive dative after τέτυκται. This verb is put in the indicative, to denote that the thing spoken of, in the estimation of Menelaus, was definite and certain. —— θάνατος καὶ μοῖρα is a hendyadis. —— τεθναίη, *let him die.* See N. on 2. 205.

103–110. οἴσετε—ἄξετε are Epic 1 aor. imperatives, with the termination of the second aorist. Cf. K. § 223. 10; S. § 117. N. 3. The subject of these verbs is ὑμεῖς referring to the Trojans. —— ἕτερον—ἑτέρην, *the one—the other*, are in partitive apposition with ἄρν' for ἄρνε, dual accus. masc. and fem. of ἀρήν, gen. ἀρνός. —— Γῇ and Ἠελίῳ are the *dat. commodi.* See N. on 1. 39. —— Πριάμοιο βίην. See N. on 2. 658. —— ὅρκια

Digitized by Google

τάμνῃ = *may ratify the compact.* The subjunctive follows ἄξετε, because the action of the verb is necessarily future. Cf. K. § 330. 2; S. § 214. N. 1. —— αὐτός, *he himself.* S. § 160. 4. b. —— οἱ. See N. on 1. 104. —— παῖδες, sc. εἰσί. —— ὑπερφίαλοι, *haughty*, here an epithet of reproach although not always so used. Cf. Odys. 21. 289, with my note. Some translate it here, *covenant-breakers.* —— μήτις—δηλήσηται. The aorist subjunctive refers to future indefinite time. The present would have implied immediate action. Cf. Jelf's Kühn. § 814. Obs. 2. —— ὑπερβασίῃ is the instrumental dative. —— Διὸς is the attributive genitive, *covenant of Jupiter*, i. e. one of which he is a witness. —— ἠερέθονται, *are fickle, wavering.* This word is used of the tassels hanging from the edge of the ægis of Minerva in 2. 448. From the literal signification which it has there, the tropical sense in this passage may be easily deduced. Some deriving the verb from ἠὴρ (i. q. ἀὴρ) and αἴρω, render it here, *are raised up = are puffed up, elated.* —— οἷς—μετέῃσιν = ἐὰν αὐτοῖς—μετέῃσιν. See N. 1. 139. —— ἅμα .... λεύσσει. See N. on 1. 343. —— ὅπως—γένηται denotes the purpose of λεύσσει. —— ὄχ' ἄριστα, "*quam optima.*" Crusius. —— μετ' ἀμφοτέροισι, *with both parties.*

112–115. Ἀχαιοὶ and Τρῶες are in partitive apposition with οἱ δ'. See N. on 1. 606. —— ἐλπόμενοι belongs to ἐχάρησαν, as the cause. See N. on 1. 196. —— ἐπὶ στίχας (sc. τῶν ἵππων), *to the ranks of the chariots.* —— ἐκ δ' ἔβαν (i. e. ἔβησαν) αὐτοί, *and they themselves alighted.* —— τεύχεα refers to their spears and shields. —— τὰ μὲν is used demonstratively. —— πλησίον ἀλλήλων, *near each other.* Reference is had to the narrow space intervening between the Greeks and Trojans. —— ἀμφίς, *on both sides* (of the armies) = *between.* Cf. Odys. 3. 486, with my note. Buttmann (Lexil. No. 18. § 9), on the ground that there must have been, in the nature of the case, a considerable space between the two armies, and that ἀμφὶς is so seldom employed in the sense of *between*, that this meaning should only be given it when we are driven by necessity, refers ἀλλήλων to the individuals of each army, and translates ὀλίγη .... ἄρουρα, *around* (each pile of arms) *was a little space.* But this seems to me flat and inapposite. The poet evidently means to say, that such was the prospect of a speedy and final termination of the war, that the Grecian and Trojan heroes laid aside their armor, and approached near to each other, leaving only room enough for the combat between Paris and Menelaus.

116–119. προτί, Epic for πρός. —— καρπαλίμως belongs to φέρειν, although it may be taken with ἔπεμπεν. —— Ταλθύβιον. Cf. 1. 320. —— ἄρν'. See N. on 1. 103.

121–124. Ἶρις. See N. on 2. 786. —— γαλόῳ, Epic for γάλῳ. —— Λαοδίκην is properly in apposition with γαλόῳ, but is attracted to the relative clause τὴν .... Ἑλικάων (see N. on 1. 36). Cf. K. § 332. R. 15. A similar case of attraction is found in Odys. 1. 69. —— εἶδος is the synecdochical accusative

Digitized by Google

125–129. *ἐν μεγάρῳ* = *ἐν τῷ οἴκῳ*. Schol. —— *ἡ . . . . ὕφαινεν*, *and she was weaving a large web.* See N. on 1. 31. Cf. Odys. 2. 104. —— *δίπλακα* (sc. *χλαῖναν*) is in epexegetical apposition with *ἱστόν*. —— *ἕθεν* (Epic for *οὗ* = *ἑαυτῆς*) *εἵνεκ'*, *on account of her*, i. e. Helen. —— *ὑπ' Ἄρηος παλαμάων* (*from the hands of Mars*) = *ὑπὸ τοῦ πολέμου*. Crus. —— *πόδας*. See N. on 1. 58.

130–138. *νύμφα*, vocative of *νύμφη* (K. § 211. 1; S. § 44), seems here to be used as a term of endearment. —— *θέσκελα*, *wonderful.* —— *οἳ πρὶν —οἱ*, *those, who before.* This inversion promotes vivacity and emphasis. —— *πολέμοιο*. S. § 193. —— *ἕαται*, perf. mid. 3 plur. for *ἧνται*, from *ἧμαι* with present signification. —— *σιγῇ*. See N. on v. 8. —— *παρὰ—πέπηγεν* (i. e. *παραπέπηγεν*), *near them are planted.* The spears were usually stuck in the ground, when the armor was laid aside. Cf. Virg. Æn. 6. 652, "stant terra defixæ hastæ." *πέπηγεν* is the 2 perf. of *πήγνυμι* with middle signification. —— *μακρά*. The spears differed in length, according as they were designed for combat more or less close. Hector's spear is said (6. 319) to have been eleven cubits in length. The spear of Achilles was of such length, that Homer gives it the epithet *δολιχόσκιος*, *casting a long shadow, far-shadowing.* In later times, the pilum or Roman javelin was about six feet long. This disproportion to the length of the spear in more ancient times, resulted from the fact, that the weapon was found to be more effective when short, or from the decrease of the strength of men, generally believed to have taken place. —— *τῷ δέ κε νικήσαντι*, *to him who may happen* (*κε*) *to conquer.* See N. on 1. 175. Cf. S. § 215. 5.

140–145. *ἀνδρὸς* and the following genitives are objective. —— *ὀδύνῃσιν* stands for the singular. —— *τέρεν*, *tender*, i. e. proceeding from a tender mind. —— *οὐκ οἴη*, *not alone.* —— *ἅμα τῇγε*, *together with her.* —— *Σκαιαὶ πύλαι*, *the Scæan gate*, so called, because it was on the left or western side of the city, facing the sea and the Grecian camp.

146–149. *οἱ ἀμφὶ Πρίαμον*, *Priam and his attendants.* Cf. K. § 263. d. —— *εἵατο*. See N. on v. 134. —— *δημογέροντες* = *γέροντες*. Cf. 2. 21.

150–155. *γήραϊ*, *on account of their old age.* —— *τεττίγεσσιν ἐοικότες*, *like cicadæ.* The sharp shrill sound of these insects, was much celebrated by the Greek poets. —— *καθ' ὕλην* is to be taken with *δενδρέῳ*, in the relation of a part to the whole. See N. on 1. 237. —— *δενδρέῳ* depends upon the preposition in *ἐφεζόμενοι*. —— *ὄπα*. See N. on *ἐλεεινά*, 2. 314. —— *τοῖοι ἄρα*, *these then.* —— *ἧντ'*, i. e. *ἧντο*. See N. on v. 134. —— *πύργῳ*. This was a tower on the wall. —— *οὖν* denotes an external connection with the preceding context. —— *ἧκα*, *softly, gently.*

156–160. *οὐ νέμεσις* (= *οὐ νεμεσητόν ἐστι*) *it is not censurable* = *not to be wondered at.* —— *Ἀχαιοὺς—πάσχειν* is the subject of *ἐστί*, to be supplied with *νέμεσις*. —— *τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικί*, *about* (i. e. on account of) *such a woman.* For this tropical use of *ἀμφί*, cf. K. § 295. II. 2. a; Butt. § 147. p. 415. —— *εἰς ὦπα*, *in respect to her countenance.* The synecdochical accusa-

Digitized by Google

tive is sometimes more fully defined by the preposition. —— ἀλλὰ . . . ἐοῦσ', *but even thus* (beautiful), *although she be such.* See Ns. on 1. 110. 131. —— πῆμα is in apposition with the subject of λίποιτο. See N. on v. 50.

162–170. δεῦρο . . . . ἐμεῖο. Construct: δεῦρ' ἐλθοῦσα, ἵζευ πάροιθ' ἐμεῖο. —— ὄφρα ἴδῃ. See N. on 2. 440. —— οὔτι . . . . ἐσσί. See N. on 1. 153. —— θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσιν. "This sentiment, that not the doers of an evil deed, but the gods that inspire the purpose of doing it, are the real criminals, seems a standard common-place in the Homeric morality." Blackie, Clas. Mus. Vol. VII. p. 425. Cf. 19. 86, where Agamemnon charges upon the gods the cause of his breach with Achilles. See also Odys. 21. 102. The view, however, which the gods take of human responsibility, may be seen in Odys. 1. 32–43. —— ὡς . . . . ἐξονομήνῃς is taken by Bothe, Köppen, and some others, in the sense of a wish, but the subjunctive in such a use, is at least quite rare. It is better, therefore, with Crusius to connect it to ὄφρα ἴδῃ, the words οὔτι—'Αχαιῶν being regarded as a parenthesis. —— ὅστις ὅδ' ἐστίν, *who is that.* ὅδ' is used δεικτικῶς. See N. on 1. 20. —— ἤτοι, *in truth.* —— κεφαλῇ belongs to μείζονες, denoting the degree of difference. S. § 206. 2. Kühn. (Jelf's edit. § 609. 1) refers this to the instrumental dative. —— καί, *certainly, to be sure.* The conjunction is here used concessively. —— οὔπω. See N. on 1. 108. —— ἴδον ὀφθαλμοῖσιν. See N. on v. 28. —— βασιλῆϊ . . . . ἔοικεν. There was considered a regal bearing and dignity about a king, which rendered him distinguishable from all others. This is beautifully referred to in the "Lord of the Isles," where Robert Bruce and his brother being ushered into the banquet hall of the Island-Prince, as stranger-knights seeking rest and a shelter for the night, the poet says:

With solemn step and silver wand,
The Seneschal the presence scanned
Of these strange guests; and well he knew
How to assign their rank its due;
    For though the costly furs
That erst had deck'd their caps were torn,
And their gay robes were over-worn,
    And soiled their gilded spurs,
Yet such a high commanding grace
Was in their mien and in their face,
As suited best the princely dais
    And royal canopy;
And then he marshalled them their place,
    First of that company.

171–180. δῖα γυναικῶν, *divine woman.* δῖα is here followed by the genitive plural, with which it properly agrees. S. § 118. N. 3. —— αἰδοῖός τέ μοί ἐσσι, *thou art to me an object of reverence.* Helen's address is full of respect and tenderness. —— δεινὸς "plus est quam αἰδοῖος et ad metum

Digitized by Google

spectat, qui cum reverentia conjunctus est." Heyne. —— ὡς ὄφελεν. See N. on 1. 415. —— ἁδεῖν, 2 aor. infin. of ἀνδάνω. —— ὁππότε. An ellipsis is to be supplied, (rather than to have done as I did) *when I accompanied* etc. —— γνωτοὺς is to be taken in the sense of *relatives, kinsfolk.* —— παῖδα τηλυγέτην, i. e. Hermione. Cf. Odys. 4. 14. τηλύγετος, literally, *late-born,* i. e. born in the old age of the parents. It is here to be taken in the sense of *dearly-beloved,* because for such children parents are apt to feel a particular affection. On the etymology of the word, see Crus. Lex.; Butt. Lexil. No. 101. —— ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο, *but these things were not,* i. e. I did not prefer death to leaving my friends. —— τὸ = διὰ τοῦτο. —— κλαίουσα τέτηκα, *I am consumed with weeping.* S. § 225. 3. —— οὗτος. See N. on ὅδ', v. 166. —— ἀμφότερον, *both, in both respects.* This line was much admired by Alexander the Great. —— δαὴρ . . . . κυνώπιδος, *he was the brother-in-law of me shameless.* κυνώπιδος is in apposition with ἐμοῦ contained in the possessive pronoun ἐμός. See N. on 2. 54. —— εἴποτ' ἔην γε, *if ever he was.* In her shame and anguish, Helen doubts whether Agamemnon ever was her brother. Cowper well renders it:

> "And once (unless I dream) by sacred ties,
> A brother to the shameless wretch myself."

Trollope after Hoogeveen and others renders it, *would he were so yet.* But this is forced and frigid. "Si usum grammaticum docere possem, dicerem εἴποτε esse pro ὁπότε dictum. *quando ille erat socer meus;* tum cum." Heyne.

183. ἦ . . . . Ἀχαιῶν, *truly now many Grecian youth were under thy command.* —— δεδμήατο, Epic for δέδμηντο. The perfect with present signification seems to be here required. Wolf gives the sense, "tibi subjecti erant in Grecia, itaque tuo ductu atque auspicio huc profecti sunt." The use of the pluperfect suggests an ellipsis, *many were under thy sway* (but I was to this time ignorant of it), i. e. I did not know until now, how many were under thy command.

184–190. ἤδη. See N. on 1. 260. —— Φρυγίην. See N. on 2. 863. —— Ὀτρῆος—Μύγδονος. These were the brothers of Hecuba the wife of Priam. Cf. 16. 718. —— τότ' refers to the time when Priam visited Phrygia. —— καὶ . . . . ἐλέχθην, *for I too, being an ally, was counted with them = I was also with them as an ally.* —— ἀντιάνειραι, *equal to men,* i. e. of masculine spirit and strength. —— ἀλλ' . . . . ἦσαν, *but these* (i. e. our combined forces) *were not so numerous.*

192–198. μοι limits εἴπ'. —— τόνδε refers forward to ὅστις ὅδ' ἐστὶν (see N. on v. 167). —— κεφαλῇ limits μείων. See N. on v. 168. —— ἰδέσθαι limits εὐρύτερος. See N. on 2. 452. —— οἱ. See N. on 1. 104. —— αὐτὸς is opposed to τεύχεα. S. § 160. 4. f. —— κτίλος ὥς. See N. on v 2. Bentley finds a tautology in this and the following lines, and would read, therefore, ψιλὸς ἐών. But ἀρνειῷ μιν κ. τ. λ. is not a useless repetition, but

Digitized by Google

is added to κτίλος ὥς, in order to set forth more fully the comparison. —— ἐΐσκω, *I liken, I compare*, is a causative form of εἴκω. Cf. Soph. Gr. Verbs p. 135. —— πηγεσιμάλλῳ, *thick-fleeced*, and therefore *full* and *square*. Here is one point of resemblance between Ulysses and a ram. The other consists in the stately and commanding gait of the κτίλος among the white-fleeced sheep. —— οἴων limits πῶϋ.

199–202. Διὸς ἐκγεγαυῖα (2 perf. part. fem. of ἐκγίγνομαι). Helen was the daughter of Jupiter. —— δ' αὖ, "*porro, rursus.*" Wolf. —— τράφη. Buttmann suggests τράφεν. See N. on 2. 661. —— δήμῳ 'Ιθάκης (see N. on 2. 547), *in the country of Ithaca*. —— κραναῆς. Cf. Odys. 4. 605, with my note. —— περ. See N. on 1. 131. —— πυκνά, *prudent, wise.*

205–208. —— ἤδη—ποτ'. See N. on 1. 260. —— ἤλυθε. Ulysses and Menelaus went on an embassy to Troy, to demand the restoration of Helen; but through the influence of Antimachus whom Paris had bribed, their mission was fruitless. —— σεῦ ἕνεκ' ἀγγελίης, i. e. ἕνεκ' ἀγγελίης σευ, *on an embassy on account of you* (S. § 194. 1). Butt. (Lexil. No. 3) constructs thus: ἤλυθεν ἀγγελίης, σεῦ εἵνεκα, which does not change the sense. —— φίλησα (i. e. ἐφίλησα) = *I entertained them hospitably.* —— φυήν, *the personal appearance.* —— ἐδάην. See N. on 2. 299.

209–215. ἔμιχθεν (i. e. ἐμίχθησαν). See N. on v. 48. —— στάντων (sc. αὐτῶν) is plural for the dual. Cf. K. § 241. R. 8; S. § 157. a. —— ὑπείρεχεν ὤμους, sc. 'Οδυσσῆος. —— ἄμφω ἑζομένω (*when both were sitting*), is a nominative absolute for ἄμφοιν ἑζομένοιν. Cf. S. § 237. 1. Kühner (§ 266. 3) puts this in the nominative denoting the whole, 'Οδυσσεὺς and Μενέλαος being in partitive apposition with it. See N. on 1. 606. Cf. also Xen. Anab. I. 8. § 27 with my note. Zenodotus wrote ἑζομένων. —— γεραρώτερος, *more venerable, majestic.* —— πᾶσιν, *among* or *before all*, i. e. in the assembly of the Trojans. For the dative, see N. on 2. 296. —— ὕφαινον = ἔλεγον, the sense *to invent, to frame*, being imparted from its primary signification, *to weave.* —— ἤτοι. See N. on v. 168. —— ἐπιτροχάδην, *in a running manner, summarily*, i. e. taking a rapid view of the subject, and not dwelling upon the points advanced. —— παῦρα . . . . λιγέως, *briefly indeed yet* (see N. on ἀλλά, 1. 287) *very agreeably.* —— ἐπεὶ οὐ πολύμυθος explains παῦρα μέν. Hence ἐπεὶ may be translated *since* or *because.* —— ἦ καί. Ernesti, Bothe, Crusius, and Trollope edit, εἰ καί, *although.* —— γένει. See N. on v. 168. This is a fine description of Laconic brevity.

216–224. ὅτε—ἀναΐξειεν. See N. on v. 55. —— στάσκεν is an iterative form of the 2 aorist of ἵστημι. S. § 118. c. —— οὔτ' . . . . προπρηνές, *neither backwards nor forwards.* He held his sceptre motionless. —— ἀστεμφὲς belongs to σκῆπτρον. —— ἀΐδρεϊ φωτὶ ἐοικώς, *like a stupid man.* —— φαίης κε, *you would say.* See Ns. on κεν ἕλοι, 2. 12; and on v. 392. —— ζάκοτόν τέ τιν', *some one raging furiously, some furious one*, "qui loqui non possit, neque apud se sit præ iracundia." Bothe. —— ἔμμεναι. for εἶναι

Digitized by Google

Ϡ. § 124. —— αὔτως, *thus=neither more nor less.* —— ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ', *but as soon as.* ῥα imparts the idea of quickness. Cf. Jelf's Kühn. § 788 3. —— μεγάλην, *deep, sonorous.* —— νιφάδεσσιν—χειμερίῃσιν, *like wintry snow-flakes.* Nothing can be finer than this comparison. —— ἂν—ἐρίσσειε See N. on φαίης κε, v. 220. —— ὧδ' (*thus*) belongs to ἀγασσάμεϑ', and 'Οδυσῆος limits εἶδος. —— ἰδόντες (*at seeing*) denotes the cause of ἀγασσάμεϑ'. S. § 225. 4.

225–227. τοτρίτον, *the third time.* —— Αἴαντα. See N. on 1. 138. —— τίς τ' ἄρ'. See N. on 1. 7. —— ὅδ . . . . τε. See N. on v. 167. —— Ἀργείων follows the comparative degree implied in ἔξοχος. Cf. K. § 275. 2; S. § 198. 2. —— κεφαλὴν and ὤμους are synecdochical accusatives.

230–233. 'Ιδομενεύς. See N. on 1. 145. —— ἑτέρωϑεν, i. e. in another part of the Grecian army. —— ἐνί, i. e. ἐν. —— ϑεὸς ὥς. See N. on v. 2. —— ἀγοὶ=ἡγεμόνες. Crusius after Köppen. —— πολλάκι (*often*)—ὁπότε—ἵκοιτο. See N. on vs. 55, 216.

235–238. κεν—γνοίην. See N. on v. 216. —— καὶ τοὔνομα (i. e. τὸ ὄνομα)=καὶ ὧν οὔνομα. —— δοιώ, Epic for δύο. S. § 80. 2. —— Κάστορα—Πολυδεύκεα, *Castor and Pollux.* The latter of these twin-brothers of Helen, is said in mythology, to have been the son of Jupiter. —— πύξ, *in boxing*, is an adverb. —— μοι limits μία. "*Hos eadem mihi* (i. e. eadem, quæ me) *peperit mater.*" Wolf. This is after the analogy of ὁ αὐτός. Cf. 19. 293.

239–242. ἢ—ἦ, *utrum—an, either—or.* This formula is mostly confined to the Homeric writings. In later times it was πότερον—ἦ. Cf. Jelf's Kühn. § 875. *a, b.* —— ἑσπέσϑην, imperfect with aoristic signification. Soph. Gr. Verbs, p. 143. —— δεῦρο at Troy. —— ἕποντο. The dual and plural are often interchanged. Cf. Jelf's Kühn. § 387. *Obs.* —— αὖτ' responds to μὲν in the preceding verse. —— δειδιότες, *because they dread,* denotes the cause of οὐκ ἐϑέλουσι. See N. on 1. 196. —— μοί is the dat. incommodi. See N. on 1. 39. The self-reproach and tenderness of feeling with which Helen recurs to her home and friends, are exceedingly touching, and awaken in no small degree the sympathy of the reader in her behalf. Her discourse with Priam begins and ends with a most affecting allusion to her own disgrace, thus showing that it is the all-absorbing, consuming idea of her soul. Cf. 6. 344.

243, 244. τοὺς δ' refers to Castor and Pollux. —— ἤδη, *already.* —— κατέχεν φυσίζοος (*food-producing*) αἶα. See N. on 2. 699. —— φίλῃ . . . . γαίῃ, i. e. in Therapnæ where was a temple of the Dioscuri.

245–249. ἀνὰ ἄστυ, *through the city.* —— ὅρκια πιστὰ refers to the things necessary for the sacrifice and ratification of the league, referred to in the next verse. —— ἄρνε δύω. See v. 103. —— εὔφρονα "h. l. dicitur active *laetificum*" Ernesti. —— ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ. The wine was commonly kept in goat-skins. Cf. Odys. 6. 78. —— κρητῆρα (κεράννυμι, *to mix*), *a mixer*, i. e. the vessel in which the wine, previous to use, was tempered by

Digitized by Google

the intermingling of water. It stood upon a tripod in the most conspicuous place in the room, and near to the most distinguished of the guests. It was made usually of silver. Cf. 23. 741; Odys. 4. 615; 9. 203. The mixer of Achilles was all of gold. Cf. 23. 219. —— *γέροντα* refers to Priam.

250–252. *ὄρσεο*, *rise up*, Epic 2 aor. 2 sing. imper. of *ὄρνυμι*. —— *καλέουσιν*, sc. *σέ*. —— *καταβῆναι* denotes the purpose of *καλέουσιν*. —— *ἵν' . . . . τάμητε* denotes the purpose of *καταβῆναι*.

253–258. Cf. vs. 136–138, 73–75.

259–263. *ῥίγησεν*, *shuddered*, at mention of a contest in which his son might fall. —— *ἑταίροις*. The dative is employed instead of the accusative, on account of the following *ἵππους*. —— *τοὶ δ'* refers to *ἑτάροις*. —— *ἄρ'*. See N. on v. 221. —— *κατὰ . . . . ὀπίσσω*, *he drew the reins back* (*a tergo equorum*. Bothe). —— *δίφρον* is the terminal accusative = *εἰς δίφρον*. —— *Σκαιῶν*, sc. *πυλῶν*. Cf. v. 145. —— *ἔχον* = *dirigebant*.

264–266. *ἀλλ' ὅτε δή ῥ'*. See N. on v. 221. —— *ἵππων* is put here for the chariot. —— *ἐς μέσσον* = *into the open and intervening space*.

268–275. *ἂν*, sc. *ὤρνυτο* from the preceding verse. When the verb is to be repeated, the preposition is often only used. Cf. Mt. § 594. 2. —— *κρητῆρι* (local dative)—*μίσγον*. See N. on v. 247. —— *οἶνον* of the Greeks and Trojans. This intermingling of the wine of the two parties, was emblematic of their intended reconciliation. —— *βασιλεῦσιν* is the dat. commodi. See N. on 1. 39. —— *μάχαιραν*. This was a large knife, used sometimes as a weapon in close fight. Cf. Xen. Anab. I. 8. § 7, with my note. —— *οἱ—ξίφεος*. See N. on 1. 104. —— *ἄωρτο*, *hung*, Epic pluperf. of *ἀείρω*. —— *Τρώων* and *'Αχαιῶν* limit *ἀρίστοις*. —— *νεῖμαν ἀρίστοις*, *distributed it among the chiefs*, in order that all might be parties to the oath. —— *τοῖσιν* is the dat. commodi. See N. on 1. 58. —— *μεγάλ' εὔχετο* so that the Greeks and Trojans might all hear. —— *χεῖρας ἀνασχών*. See N. on 1. 351.

276–280. *'Ιδηθεν μεδέων*, *ruling from Ida*. Thiersch (§ 198. 8) makes this local termination *θεν* identical with *θι*. On Gargarus, the highest summit of Ida in Phrygia, Jupiter had a shrine and altar. There he sat and surveyed the city of the Trojans and the Grecian ships (cf. 8. 48–52), and directed his thunders over the opposing hosts (l. c. v. 75). —— *'Ηέλιος* stands for the vocative. Cf. K. § 269. 2; S. § 154. 1. "As the god whose eye surveyed all things, Helius was invoked to witness solemn oaths." Keightley. —— *οἳ—τίνυσθον*. The dual is to be referred to Pluto and Proserpine. —— *καμόντας* is put euphemistically for *θάνοντας*. Cf. Odys. 11 476. —— *ἀνθρώπους—ὅτις* (Epic for *ὅστις*)—*ὀμόσσῃ*. The relative is here used in a collective sense. Cf. K. § 232. R. 1. b. —— *φυλάσσετε*, i. e. *preserve inviolate*.

281–287. *εἰ μέν κεν* (i. e. *ἐὰν μὲν*)—*καταπέφνῃ*. See Ns. on 1. 90, 135, 136. —— *αὐτὸς* stands opposed to *ἡμεῖς δ'* in the next verse. —— *Τρῶας—ἀποδοῦναι*. The infinitive (*εὔχομαι*, *κελεύω*, or *δὸς* being understood. See

Digitized by Google

N. on 2. 413) is here interchanged with the imperative ἐχέτω *if Paris kills Menelaus, let him have*, etc.,—*but if Menelaus kills Paris, then grant that the Trojans may restore*, etc. —— τιμὴν = ποινήν. Cf. v. 290. —— ἥτε .... πέληται, *which shall remain to their posterity*, i. e. shall be possessed by their posterity; and never be demanded back by the Trojans. Madame Dacier takes its meaning to be *which shall be paid to their posterity for ever*, i. e. a perpetual tribute. It is not to be supposed, however, that the Trojans would have submitted to a condition, by which they would have been bound to perpetual vassalage. There is another translation, which is worthy of being noted, and which has the sanction of Prof. Felton: *which shall be* (= so great as to be) *memorable among future generations*.

289–291. Ἀλεξάνδροιο πεσόντος denotes condition. —— εἵως .... κιχείω, *till I find an end of the war* = *till I finish the war* by the capture and destruction of the city. Cf. K. § 337. 5.

292–297. στομάχους, *throats*. —— ἀσπαίροντας, *palpitating*. —— θυμοῦ (= ψυχῆς) δευομένους, *deprived of life*. —— μένος = θύμος (in the preceding clause) since vigor or strength implies life. —— δεπάεσσιν is a local dative. —— ἔκχεον, "*effundebant* humi, nec bibebant, sicut neque aquis illis vescebantur." Bothe. —— εὔχοντο θεοῖς. Matthiæ (§ 401) refers the dative after εὔχομαι, to the lifting up of the hands and countenance to the gods in time of prayer. Kühner (Jelf's edit. § 589. 1) regards it as the transmissive dative, i. e. the person to whom the prayer contained in the verb is transmitted. —— τις = ἕκαστος. See N. on 2. 355.

299–301. ὁππότεροι—πημήνειαν, *which of the parties may do wrong*. ἂν is omitted in the optative, when the condition is uncertain and doubtful. Cf. K. § 338. 5; Mt. § 527. *Obs.* 1; S. § 215. 3. —— ὑπέρ, *contrary to*; literally, *over, beyond*. Cf. Butt. § 147. p. 415. —— ὧδε is explained by ὡς ὅδε οἶνος. —— σφ' (i. e σφί, Epic for σφισί) ἐγκέφαλος = αὐτῶν ἐγκέφαλος. See N. on 1. 104. This genitive is repeated and expanded in αὐτῶν καὶ τεκέων, in the next verse. —— ἄλλοισι = ὑπὸ ἄλλων. Cf. Mt. § 389. 1. —— δαμεῖεν. "Vulgo μιγεῖεν, quod est minus ἐμφατικόν." Bothe.

302, 303. οὐδ' .... Κρονίων, *but the son of Saturn did not at all grant it* (i. e. their request) *to them*. According to the terms of the league (cf. vs. 281–284), it was essential to the adjustment of the affair, that either Menelaus or Paris should be slain. As Paris was vanquished but not killed, the prayer for vengeance upon the party who should violate the compact, was not answered by Jupiter. —— τοῖσι. See N. on 1. 58. —— Δαρδανίδης. According to 20. 220 seq., there were five generations between Dardanus and his descendant Priam.

305–309. ἠνεμόεσσαν. Cf. 2. 606. —— οὔπω = οὔπως, *never, by no means*. —— ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι. See N. on 1. 587. —— μαρνάμενον φίλον υἱόν. K. § 309. 3. c; S. § 225. 7. —— Ζεὺς .... οἶδε, *Jupiter doubtless knows this*. τόγε refers forward to ὁπποτέρῳ .... ἐστίν. —— θανάτοιο τέλος, i. e. the end produced by death; a periphrasis for death itself. θανά-

Digitized by Google

τοιο is the gen. of cause, or perhaps of definition. The determination of Priam not to witness the combat, is in keeping with the character of a tender, indulgent parent, which is given him throughout the Iliad.

310–313. ἐς . . . . θέτο to be carried back and buried in the city, in order that no one might eat them, which, in sacrifices where a curse was invoked, was unlawful. We find (19. 267) that the Greeks not being in their own country, threw the victims into the sea. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 649. —— ἂν δ' ἄρ' κ. τ. λ. Cf. vs. 261, 262. —— ἄψοῤῥοι is taken adverbially.

315–319. αὐτὰρ responds to μὲν (K. § 322. R. 4), and ἔπειτα to πρῶτον. —— πάλλον (i. e. ἔπαλλον). Bothe, Trollope, and others, after Voss, read βάλλον, on the ground that only one person shook the lots, which on this occasion was Hector (cf. v. 324). —— ὁππότερος—ἀφείη. See N. on v. 299. —— ἠρήσαντο is used absolutely. —— θεοῖσι . . . . ἀνέσχον. See N. on v. 296. —— τίς. See N. on v. 297.

320–323. Ζεῦ . . . . μέγιστε! Cf. v. 276. —— ὁππότερος τάδε κ. τ. λ. This must be considered as a wish that Paris might fall, since he was regarded by all as the author of the war. —— τάδε . . . . ἔθηκεν, *was the cause of this war;* literally, *placed these doings* (=*caused this trouble*) *between both* (people). —— δόμον. See N. on θύμον, v. 98. —— ἡμῖν δ' is written as though τὸν μὲν had preceded. —— αὖ, *on the other hand.*

324–327. πάλλεν. See N. on v. 316. —— ἂψ ὁρόων, *looking backward* in order to show his impartiality. —— Πάριος, i. e. Πάριδος. —— θοῶς . . . . ὄρουσεν, *leaped quickly from the helmet,* i. e. Hector quickly drew out the lot, which proved to be that of Paris. —— οἱ μὲν refers to the other Greek and Trojan chiefs. —— ἑκάστῳ has the force of the subjective genitive. Aristarchus reads ἑκάστου, but the dative is more in accordance with poetic usage. —— ἔκειτο (*lay*) belongs by zeugma (see N. on 3. 73) to ἵπποι, in the sense of *were.* Cf. K. § 346. 3. The verb also conforms in number to the nearest noun. See N. on 2. 146. —— ἀερσίποδες, literally, *raising the feet,* as when a horse leaps forward at full speed. Hence its secondary and usual meaning, *fleet, swift.*

328–333. Ἀλέξανδρος. See N. on 1. 392. —— ἀμφ' ὤμοισιν. See N. on 2. 45. —— καλάς. See N. on 2. 38. —— ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις, *silver ancle-clasps.* The plates of the greaves (κνημῖδες) were fastened together by clasps or a kind of buckle. Some refer ἐπισφύριον to the ring, by which the greave was fastened immediately above the foot. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 657. —— ἀραρυίας (Epic for ἀρᾶρυῖα) 2 perf. part. fem. of ἀραρίσκω, *to fit, adapt.* —— δεύτερον αὖ, *next,* responds to μὲν πρῶτα, v. 330. —— θώρηκα is limited by Λυκάονος. —— ἥρμοσε δ' αὐτῷ, *for it fitted him.*

334–339. ἀμφὶ δ' . . . . ἀργυρόηλον. See N. on 2. 45. —— σάκος, *a shield,* probably larger than the ἀσπίς, but used by Homer indiscriminately for it. Cf. Crus. Lex. —— ἰφθίμῳ = αὐτοῦ ἰφθίμου ὄντος. Wolf. ——

Digitized by Google

ἱππουριν, *crested with horse-hair.* The design of these crests of horse-hair, was to add to the martial appearance, and strike terror upon the foe. Hence the significancy of the expression, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν, *and his crest waved dreadfully from above.* —— ἀρήρει, 2 pluperf. (as neut. imperf.) of ἀραρίσκω. See N. on v. 331. —— ὣς δ' αὕτως (i. e. ὡσαύτως δέ), *thus also, in the same manner.*

340–345. ἑκάτερθεν ὁμίλου, *in each army.* This is considered by Kuhner (§ 273. 4) as the partitive genitive. —— θάμβος, *amazement.* The deadly hatred of the combatants, their high rank, and the importance of the combat, held both armies in suspense. —— ἐγγὺς to each other. —— στήτην. This change from the plural to the dual, results probably from the wants of the metre, or perhaps it denotes that they were now paired off for the combat. —— σείοντ' (i. e. σείοντε), *shaking.* —— ἀλλήλοισιν κοτέοντε. Menelaus was angry at the remembrance of his wrongs, while Paris, on the common principle of a depraved nature, hated Menelaus, for the very reason that he had wronged him.

346–350. πρόσθε—προΐει according to the decision of the lot (vs. 317, 325). —— δολιχόσκιον. See N. on v. 135. —— πάντοσ' ἐΐσεν, *equal on all sides.* The distance from the centre to the circumference being on every side equal, the shield was entirely round. So the Scholiast explains it by κυκλοτερῆ. —— χαλκόν. The shield had usually one or more plates of brass. Bothe reads χαλκός, and refers it to the spear, the word being employed in that sense in v. 349. —— οἱ αἰχμή, *its point.* For the dative, see N. on 1. 104. —— δεύτερος in the order in which they were to throw their spears. —— ὤρνυτο χαλκῷ, *rushed upon* (him) *with his spear.* Cf. *altior insurgens,* Virg. Æn. 11. 697. χαλκῷ may be referred to the dative of accompaniment. —— ἐπευξάμενος. Menelaus, as the injured party, could invoke with propriety the aid of Jupiter.

351–354. ἄνα is the vocative of ἄναξ. Cf. K. § 53. R. 4; S. § 50. 1. —— δὸς τίσασθαι = δὸς ἐμὲ τίσασθαι τοῦτον. Crusius. Cf. v. 322. —— ὃ .... ἔοργεν, *who first inflicted evils upon me.* For the double accusative, cf. S. § 184. 1. —— δῖον. See N. on v. 16. —— ὄφρα (*in order that*)— ἐῤῥίγῃσι (perf. of ῥιγεῖν with pres. signification). See N. on 1. 82. —— καί, *even.* —— ὀψιγόνων ἀνθρώπων, *posterity;* literally, *men born afterwards.* —— ξεινοδόκον (*host*) κακὰ ῥέξαι. See N. on v. 351. —— ὅ κεν (= εἴ τις) —παράσχῃ. See N. on 2. 391.

355–360. ἀμπεπαλὼν (i. e. ἀναπεπαλών), *having poised* or *drawn back* the spear, in order to throw it with greater force. —— ὄβριμον, *heavy,* or as some render it, *impetuous,* a sense which it has in ὄβριμον ὕδωρ. —— ἠρήρειστο, (hasta) *transactum erat.*" Crusius. —— ἀντικρύ, *entirely through, through and through.* —— χιτῶνα, *the cuirass, coat of mail.* —— ὁ δ', i. e. Paris. —— Κῆρα μέλαιναν (= θάνατον). See N. on 2. 302. Homer is celebrated for his graphic and diversified descriptions of single combats. We seem to see the flying spear, transpiercing one defence after another until

Digitized by Google

it reaches the seat of life, and performs its work of death. If the weapon errs in its course, or fails to penetrate the opposing shield, the sword is drawn, or a huge stone is raised aloft and hurled through the air. Every thing is in keeping with what might be expected from heroes of such amazing strength. Especially does the poet excel, in the varied mode in which his heroes are wounded or slain. No two are pierced alike. The wounds are in different places and have a different direction, yet are all found to be truthful and natural, when examined in the clearest light of modern surgery.

362–364. ἀνασχόμενος. It has been common to supply χεῖρα or ἔγκος, but Crusius rightly refers it to the elevation of the whole body, in order to give the stroke of the sword more effect. —— ἀμφὶ .... χειρός, *but it fell from his hand, being broken into three or four pieces around it* (i. e. the cone). The correspondence between the sense and sound of the verse, has been noticed by most critics from the time of Eustathius. —— ἰδὼν .... εὐρὺν where was the residence of Jupiter.

365–368. σεῖο depends on ὀλοώτερος, and θεῶν upon οὔτις ἄλλος. —— ἐφάμεν. See Ns. on 2. 37; 3. 28. —— κακότητος is the genitive of cause. See N. on 1. 65. —— μοι belongs in sense to both χείρεσσ' and ξίφος. See N. on 1. 104. —— ἠΐχθη, *rushed forth*, 1 aor. pass. of ἀΐσσω with active signification. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 81. —— παλάμηφιν, Epic genitive for παλάμης. —— οὐδ' ἔβαλόν μιν. Menelaus pierced the shield of Paris, but failed to reach his body, for the reason mentioned in v. 360.

369–372. κόρυθος is the genitive of the part taken hold of. S. § 192. 1. The construction may be referred to the partitive genitive. Cf. Butt. § 132. No. 10. —— λάβεν, sc. αὐτόν. —— μετ', *towards*. —— ἄγχε (i. e. ἦγχεν), *was choking*. —— ἱμάς. This was the strap by which the helmet was fastened under the chin. If Paris had turned to flee, as was quite probable, it will readily be seen, how the strap, by the pulling of the helmet, would produce strangulation. —— ὅς refers to ἱμάς. —— τρυφαλείης is a name given to the helmet, as it would etymologically appear (τρύω, φάλος), from the hole bored in it to receive the plume. Cf. Butt. Lexil. No. 103.

373–378. κεν εἴρυσσεν—εἰ μὴ νόησε. See N. on 2. 155. —— οἱ is the dat. commodi. See N. on 1. 39. —— ἶφι κταμένοιο, *killed by violence*. The hides of bullocks which are slaughtered, are much thicker and stronger, than the hides of those which die of disease. —— κεινὴ (Epic for κενή), *empty*, because no longer attached to Paris. —— ἕσπετο, *came with, followed*. —— τὴν μέν, i. e. the helmet. —— μετ'. Cf. v. 370. —— κόμισσαν (to the ships) .... ἑταῖροι, as trophies of the victory.

379–382. ὁ refers to Menelaus. —— ἂψ in this place is generally rendered *back*, but it is better to take it in the sense of *again*. —— ἔγχεϊ is to be constructed with κατακτάμεναι, as dative of the instrument. Menelaus had either recovered his own spear, or received one from his companions. —— τὸν δ' refers to Paris. —— ὥστε θεός, *as a goddess; "inasmuch as sh*

was a goddess." Mt. § 629. —— καδ' is put for κατ', by assimilation with the following consonant. —— κηώεντι, *perfumed, scented.*

383–389. καλέουσ' (i. e. καλέουσα. S. § 109. N. 1), denotes the purpose of ἴε (Epic imperf. for ᾔει from εἶμι). —— περὶ . . . ἦσαν, *and around her were Trojan women in great numbers.* Cf. v. 143. Other females had joined them to see the fight. —— νεκταρέου, *beautiful*, or perhaps *fragrant, scented.* The epithet is borrowed from νέκταρ, the well-known drink of the gods, which was of red and sparkling color and fragrant smell. —— ἑανοῦ. See N. on κόρυθος, v. 369. —— γρηῒ limits εἰκυῖα. —— μὶν = ἑαυτήν. —— οἱ. See N. on v. 372. —— Λακεδαίμονι is the local dative. —— ἤσκειν, Epic imperf. 3 sing. of ἀσκέω. Cf. K. § 320. R. 1. —— μίν, sc. τὴν γραῦν. —— μὶν in τῇ μιν refers to Venus, and limits ἐεισαμένη.

391–394. ὅγ' is employed δεικτικῶς. See N. on 1. 20. —— δινωτοῖσι, *turned* with a lathe. —— κάλλεϊ . . . . εἵμασιν, *resplendent in beauty and attire.* —— οὐδὲ . . . . ἐλθεῖν, *you would not say* (=one would not think. Cf. K. § 303. R. 6) *that he had come from battle with* (literally, *having fought with*) *a man.* —— ἀλλά. Repeat mentally φαίης κε. —— χοροῖο νέον λήγοντα, *having just ceased from the dance.*

395–397. τῇ—θυμὸν (see N. on 1. 104), *her fond desire* for Paris, which the mention of his name and beauty incited in her bosom. Her indignation, however, is aroused, when she perceives that it is Venus who is addressing her. —— καί ῥ' ὡς οὖν ἐνόησε, *as soon as she perceived.* —— περικαλλέα δειρήν. Cf. Virg. Æn. 1. 402. —— ἄρ', *then.* —— ἔπειτα responds to ὡς in v. 396.

399–400. ταῦτα = *so, in this manner.* —— Cf. K. § 278. R. 2. —— ἦ . . . . ἄξεις, *art thou about to lead me further into some one of the populous cities?* Helen either fears, or pretends sarcastically to fear, that Venus is intending to remove her to some other city, in the same manner and for the same purpose that she was led to Troy. As her question answers conjecturally the inquiry contained in τί με . . . . ἠπεροπεύειν, Crusius says that ἦ may be rendered *perhaps, peradventure.* For the construction of πολίων, see N. on v. 340. —— Φρυγίης limits πολίων. —— Μῃονίης. See N. on 2. 864. —— κα' κεῖθι, *there also.* —— οὕνεκα, *because.* In 1. 111, τοῦδ' ἕνεκα preceded this adverb. Here by inversion it stands before its correlative, τοὔνεκα (*on this account*) following in v. 405. —— δή. See N. on 1. 110. —— ἐθέλει . . . . ἄγεσθαι according to the terms of the combat. Cf. vs. 284, 285. —— στυγερὴν ἐμέ. Cf. v. 180, where Helen reproaches herself at remembrance of her former condition. —— δολοφρονέουσα denotes the purpose of παρέστης. —— ἧσο—ἰοῦσα, *go and sit.* See N. on 1. 179. Fully written it would be ἴθε παρ' αὐτὸν (i. e. Paris) καὶ ἧσό παρ' αὐτῷ. —— θεῶν . . . . κελεύθους, *renounce* (=*forsake*) *the ways of the gods*, does not refer to a renunciation of her divinity, but to all connexion and intercourse with the gods. This is evident from the following context. Wolf, after Aristarchus, adopted the reading ἀπόεικε, for ἀπόειπε. The sense is essentially the

Digitized by Google

same in both readings πόδεσσιν denotes manner. —— Ὄλυμπον. See N. on οὐρανόν, 1. 317. —— ἀλλ' . . . . ὀΐζυε, *but be whimpering always at his side* (literally, *about him*). —— ἑ (= ἐκεῖνον) φύλασσε = *take care of him.* —— εἰσόκε—ποιήσεται (i. e. ποιήσηται). See N. on 2. 332. For the double accusative, see N. on 1. 290. —— ὅγε. See N. on 1. 190. —— δούλην = *concubine.*

410–412. κεῖσε, i. e. to the bed-chamber of Paris. —— δὲ = γάρ. —— κεν εἴη (sc. κεῖσε ἰέναι). See N. on 1. 232. —— πορσυνέουσα, *to prepare* = *to share*, the expression being euphemistic. Cf. 1. 31; Odys. 3. 403. —— μωμήσονται, *will scoff at, deride.* —— ἄχε' ἄκριτα, *incessant grief* at my fallen condition.

414–417. μή μ' ἔρεθε. Cf. 1. 32. 519. —— μὴ . . . . μεθείω (Epic subj. for μεθῶ). See N. on 1. 28. —— τὼς (i. e. ὥς)—ὡς, *thus—as.* —— ἔκπαγλ', neut. plur. of ἔκπαγλον, as an adverb, *vehemently.* —— μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων, *in the midst of both, between both.* The idea is, that Helen would perish in the general ruin resulting from the mutual animosity, which the goddess threatens to stir up between the Greeks and Trojans. Some think that reference is had to the hatred, which, at the instance of Venus, both people would feel towards Helen. Cf. Virg. Æn. 2. 571–573. —— μητίσομαι is put for μητίσωμαι, since it is connected by δ' to μεθείω in v. 414.

419, 420. κατασχομένη, 2 aor. mid. part. of κατέχω, *covering herself* with a veil, after the manner of the Trojan women. Cf. v. 141. —— λάθεν, *was concealed from.* Her female attendants and the rest of the women, were so intent upon the movements of the two armies in the plain, that Helen's departure was unperceived. This is rendered prominent in Flaxman's illustration, by the position of his figures, the backs of the women being turned towards their mistress. —— δαίμων, i. e. Venus.

421–427. Ἀλεξάνδροιο δόμον (see N. on 1. 317). The house of Paris was on the most elevated part of the city, near those of Priam and Hector. Cf. 6. 316. —— ἀμφίπολοι. Cf. v. 144. —— ἔπειτα responds to ὅτ' in the on v. 171. —— τῇ. See N. on v. 378. —— φιλομμειδὴς, *laughter-loving*, an epithet usual to Venus. —— ἀντί' (for ἀντία), *before, opposite to.* For the construction of this adverb with the genitive, see N. on 5. 301. —— θεὰ—φέρουσα, *the goddess* (herself) *bringing it.* θεὰ is in apposition with Ἀφροδίτη. φέρουσα is considered by Butt. (§ 150. 33), as a sort of periphrasis for an adverbial idea, *in company with, with.* —— ὄσσε πάλιν κλίνασα, *turning away her eyes.*

428–431. ἤλυθες ἐκ πολέμου. The tone in which this was uttered, doubtless, befitted the sarcasm intended in the words. —— ὡς ὤφελες See N. on 1. 415. —— αὐτόθ' on the field of battle. —— ἦ . . . . εὔχε' (i. e. ηὔχου), *formerly, forsooth, you boasted.* ἦ μὲν and γὲ add to the irony of the passage. Cf. Jelf's Kühn. §§ 731. 1; 735. 7. —— Μενελάου depends on

Digitized by Google

φέρτερος (S. § 198. 1), which adjective conforms in case to the subject of εὔχε'. Cf. S. § 224. —— χερσὶ = *in skill*, *dexterity* in the use of weapons The datives in this verse limit φέρτερος.

432–436. ἀλλ' .... Μενέλαον is spoken ironically. The repetition of the epithet Ἀρηΐφιλον gave point to the sarcasm. —— ἀλλὰ .... κέλομαι, *but I advise you to desist*. —— πόλεμον πολεμίζειν. For the abstract accusative, cf. K. § 278. a; S. § 181. 2. —— ἀφραδέως, *indiscreetly*, *unwisely*. —— μήπως, *lest*, *by chance*, depends on κέλομαι, in which verb here resides the notion of fear. Cf. S. § 214. a. This is a finely conceived and highly wrought specimen of keen satire. Helen had witnessed from the tower the disgraceful retreat of Paris, and now as she sits before him, she loads him with reproaches, wishes him to have been slain, taunts him with his former boastful speeches, advises him to contend with Menelaus again, and in the next breath contemptuously dissuades him from the fight, if he would not fall by the spear of his antagonist.

438–440. μὲ—θυμὸν ἔνιπτε. For the double accusative, see N. on 1. 237. —— νῦν .... Ἀθήνῃ. Pope remarks that Paris could make no other answer in his circumstances. —— σὺν Ἀθήνῃ, *with the aid of Minerva*. "Invidiose Minervæ ope, non Menelai virtute factum esse ait ut vinceretur." Bothe. —— ἐγώ, sc. νικήσω. —— παρὰ .... ἡμῖν, *we have gods also with us* (i. e. friendly to us), who will at another time give us the victory. παρὰ is to be taken adverbially, and ἡμῖν limits εἰσι.

441–446. ἀλλ' ἄγε δή. See N. on 1. 141. —— τραπείομεν, Epic for ταρπέωμεν (–ῶμεν) 2 aor. subj. See N. on ἐρύσσομεν, 1. 141. —— οὐ γάρ πώποτε. See N. on 1. 106. —— μ'—φρένας ἀμφεκάλυψεν (see N. on v. 438), *obscured my mind*. Paris means to say, that his love for Helen is so intense, as well-nigh to becloud his reason. —— ὧδε. The correlate is ὡς in v. 446. —— οὐδ' ὅτε, *not when*, gives emphasis to the idea contained in the preceding line. —— ἁρπάξας. Were it not for what is said in vs. 173–175, we might almost be inclined to believe from this passage, that Helen was forcibly abducted from Sparta. —— ἐρατεινῆς. "Sheltered on every side by mountains from the blast, and itself but slightly raised above the level of the sea, the vale of Lacedæmon is as remarkable for the geniality of its climate as the beauty of its scenery, and has accordingly been most appropriately characterized by Homer as a *hollow*, *pleasant valley*." Mure's Tour in Greece, vol. ii. p. 323. The soil, however, is represented by Leake, as ill-adapted to the general purposes of agriculture, being a mixture of white clay and stones, which renders it very difficult to be tilled. —— Κρανάῃ was probably a small island in the Sinus Laconicus off Gythium. It is now called Marathonnisi. Some think that it was Cythera, others, that it was Sunion, in the south-eastern extremity of Attica. —— σεο—ἔραμαι. Cf. S. § 193.

447, 448. ἄρχε. See N. on 1. 491. —— τὼ μὲν ἄρ', *these then*. [illegible] in the next verse corresponds to μεν

Digitized by Google

449–454. ἀν' (i. e. ἀνά). See N. on 1. 53. —— εἴ που ἐσαθρήσειεν. See N. on 1. 66. —— δεῖξαι, *to show, point out.* —— οὐ . . . . ἴδοιτο, *for if any had seen him, they would not have concealed him through friendship.* τὶς is here taken collectively. —— ἶσον—Κηρὶ μελαίνῃ, *equally with black death.* μελαίνῃ has in this connection the sense of *gloomy, dreadful.* —— γὰρ introduces the reason, why the people would not have concealed Paris. —— ἀπήχθετο. Sophocles (Greek Verbs, p. 94) says that this, strictly speaking is an imperfect with the force of the aorist, it being equivalent to ἐμισεῖτο, and not to ἐμισήθη. Butt. (Ir. Verbs, p. 111) takes it as an aorist in the pluperfect sense, *had made himself hated, had become hated.*

456–460. Δάρδανοι. See N. on 2. 819. —— νίκη—φαίνετ'—Μενελάου, *the victory evidently belongs to Menelaus.* Cf. K. § 273. 2; S. § 190. There is probably an ellipsis of οὖσα with φαίνεται (cf. S. § 225. 8; K. § 310. 4. b), it being put for the impersonal construction φανερόν ἐστι, τὴν νίκην εἶναι Μενελάου. Cf. K. § 310. R. 3. —— ἀποτινέμεν is put for the imperative. See N. on v. 286. —— ἥτε . . . . πέληται. See N. on v. 287.

Pope says that of all the books of the Iliad, there is scarce any more pleasing than the third. He divides it into five parts. 1. The approach of the armies, and the proposal of the combat between the two parties Paris and Menelaus. 2. The conference of Helen with the old king and his counsellors. 3. The ceremonies preliminary to the combat. 4. The combat. 5. The reconciliation of Paris and Helen.

The incidents are numerous and striking. The pompous and martial approach of the hosts—the reproaches heaped by Hector upon his retreating brother—the lofty terms in which the challenge was given and accepted—the interesting appearance of Helen, and her encomium upon the Grecian heroes, mingled with self-reproach—the parental tenderness of Priam in leaving the battle-field, that he might not witness the combat—the mutual hatred of the combatants—the details of the duel—the colloquy of Venus and Helen—the contempt with which Helen first regarded Paris and her returning affection for him—the fierce anger of Menelaus, at finding his foe snatched from him in the very moment of victory, and his search for him through the ranks, compared to that of a wild beast raging after its prey, are all simple, natural, and sketched with great life and spirit.

ILIAD IV.

1–6. ἠγορόωντο, *were conversing.* —— δαπέδῳ is here put for the palace —— μετὰ δέ σφισι = ἐν αὐτοῖς. —— Ἥβη, *Hebe,* was the daughter of Jupiter and Juno, and cup-bearer of the gods, in which office she was succeeded by Ganymedes. —— ἐῳνοχόει has both the syllabic and temporal

Digitized by Google

augment. Cf. S. § 93. 1. —— δειδέχατ' ἀλλήλους, *were drinking to one another.* This verb is the pluperfect of δείκνυμι, with the imperfect signification. —— Τρώων πόλιν εἰσορόωντες, i. e. turning their thoughts to the affairs of the seige. —— παραβλήδην, *sarcastically;* literally, *with a side-glance,* as when one utters taunting words in the hearing of the individual referred to, but not addressed directly to him. Some translate it, *with a side-meaning,* i. e. deceitfully, with vile insinuations. Others, referring back to the quarrel between Jupiter and Juno spoken of in Book I, render it, *interrupting,* or *in opposition.*

7–13. δοιαί, Epic for δύω or δύο. —— Ἀργείη was an epithet of Juno, because she had a temple in Argos. Cf. v. 52. —— Ἀλαλκομενηΐς. Heyne remarks that etymologists usually derive this epithet of Minerva from ἀλαλκεῖν, *to defend,* but in order to preserve the analogy with Ἥρη τ' Ἀργείη, it is better with Strabo to derive it from Alalcomenæ, a place in Bœotia, where the goddess had a temple and was worshipped. —— νόσφι, sc. τοῦ Μενελάου. —— εἰσορόωσαι τέρπεσθον, *please themselves* (i. e. are contented) *with looking on.* See N. on 1. 168. —— τῷ δ' refers to Paris, δ' responding to μὲν in v. 8. —— παρμέμβλωκε, *goes along with* (i. e. as a helper), Epic perf. of παραβλώσκω, by metathesis and epenthesis from ΜΟΛΩ. Cf. K. § 230; Soph. Gr. Verbs, p. 107. —— νῦν refers to the time of the recent combat. —— ὀϊόμενον θανέεσθαι, *when he expected to die* (by the hand of Menelaus). See N. on 1. 35. —— νίκη—Μενελάου. See N. on 3. 457. The Trojans, however, made the escape of Paris, a pretext for breaking the league. See N. on 3. 302.

14–18. φραζώμεθ'. See N. on 1. 141. —— τάδε ἔργα refers to the affairs of the war, and is explained in the following verses. —— ἤ—ἤ, *whether—or.* —— ῥ' has here its explanatory sense, *namely.* —— φύλοπιν αἰνήν, *direful battle.* —— ὄρσομεν (i. e. ὄρσωμεν), the deliberative subjunctive. See N. on 1. 150. —— εἰ δ' αὖ πως, "*sin autem forte.*" Crusius. —— αὖ πως. Buttmann reads αὔτως, *in the same way* (as it is to me). Some take the adverb in the sense of οὕτως, but this is already implied in τόδε, i. e. the establishment of peace between the Greeks and Trojans. —— οἰκέοιτο, *might be inhabited = might stand.* Some take this in the sense of the imperative (S. § 218. 2), *let the city remain.* This speech of Jupiter is deceitful, as he had given his irrevocable promise to Thetis, to honor her son by bringing woes upon the Greeks, and for that purpose had sent the Dream-god, to excite Agamemnon to draw out his forces for battle.

20–24. αἱ δ'—Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη, *and these* (viz.) *Minerva and Juno.* See N. on 1. 391. —— ἐπέμυξαν, *murmured indignantly,* "*compressis labiis gemebant.*" Clark. The verb denotes the sound of pain or displeasure, represented by the interjection μῦ (S. § 138), uttered by compressing the lips and breathing strongly through the nostrils. These divinities saw the dissimulation of Jupiter, and this, together with his taunting language,

Digitized by Google

filled them with rage. —— πλησίαι (sc. ἀλλήλαις) *near together*, the better to plan the destruction of Troy (κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην). —— ἀκέων. Cf. 1. 34. —— σκυζομένη, *although indignant.* See N. on 1. 131. —— χόλος .... ἥρει denotes the reason of οὐδέ τι εἶπεν, and δὲ has, therefore, the force of γάρ. —— ἄγριος, *wild, violent.* —— Ἥρῃ is put for the subjective genitive. See N. on 1. 104. Heyne edits Ἥρη. —— οὐκ ἔχαδε, *did not contain* (=*could not restrain*), 2 aor. of χανδάνω.

25–29. αἰνότατε Κρονίδη. Cf. 1. 552. —— πῶς, *how is it? why?* —— ἅλιον, *fruitless*, is the predicate. See N. on 1. 290. —— ἱδρῶ, Epic for ἱδρῶτα. K. § 213. 7; S. § 56. —— ὃν ἴδρωσα (Butt. ἱδρῶσα) μόγῳ, *which I by my toil have sweated.* For the cognate accusative, see N. on 3. 435. Juno means to say, that she has toiled incessantly to effect the destruction of the Trojans. —— καμέτην—ἵπποι. See N. on 1. 305. —— μοι. See N. on 1. 104. —— λαὸν ἀγειρούσῃ, *while I was assembling* (see N. on 1. 88) *the people* of Greece for this expedition. —— κακά. See N. on πῆμα, 3. 50. —— ἔρδ' (i. e. ἔρδε), *do it*, i. e. make my labor fruitless. —— ἐπαινέομεν is future. See N. on 3. 383. —— θεοὶ is in apposition with ἡμεῖς the implied subject of the verb. The divinities who took side with the Greeks, were Neptune, Juno, Minerva, Vulcan, and Mercury. The Trojans were assisted by Mars, Apollo, Venus, Diana, Latona, Xanthus, etc.

30. Cf. 1. 517.

31–38. σὲ—κακὰ ῥέζουσιν. See N. on 1. 290. —— ἀσπερχές, *eagerly, vehemently.* —— ὠμὸν βεβρώθοις, *could eat up raw* = *could devour them alive*, in order to glut your ferocious rage. Cf. Xen. Anab. IV. 8. § 14, where this expression is playfully used to express total destruction. For the optative, see N. on 1. 257. —— τότε κεν, *then perhaps.* —— μὴ—γένηται. See N. on 3. 434. Some may prefer to take it in the sense of, *let not this dispute be* (see N. on 1. 141). —— ἔρισμα. "Vox ἅπαξ λεγομένη. Anglicè, *a bone of contention.*" Trollope. This substantive is the predicate.

39. "Formula dicendi admonentium." Bothe. Cf. 1. 297; 5. 259.

40–42. ὁππότε κεν—ἐθέλω. See N. on 1. 168. —— μεμαὼς (2 perf. part. of ΜΑΩ), *being eager*, strengthens ἐθέλω in the sense of *ardently, earnestly wish.* —— τὴν—ὅθι = τοιαύτην—ἐν ᾗ. Stadelmann. Some suppose that a prophecy is here put into the mouth of Jupiter concerning the destruction of Mycenæ, but as this did not take place until after the return of the Heraclidæ, which was subsequent to the time of Homer, it is better to refer it to Argos, the decline of which preceded that of Mycenæ, and might have been witnessed by our poet. See Trollope's Note on this passage. Clark understands τὴν in the sense of τινα indefinitely. —— ἐγγεγάασι, 3 plur. 2 perf. of ἐγγίγνομαι, *to be born in* = *to be in.* —— διατρίβειν is put for the imperative (see N. on 1. 20), or it may depend on ἐρέω and θάλλεο in v. 39. —— ἔασαι is taken absolutely, *suffer me* to go on. Some repeat ἐξαλαπάξαι from v. 40, but cf. 5. 148.

43–49. γὰρ enforces the preceding command, by giving a reason for it

—— ἑκὼν . . . . ϑυμῷ, *of my own accord although* (see N. on 1. 131) *with unwilling mind = against my will.* —— αἳ γὰρ—ναιετάουσι πόληες (see N. on 1. 391)—τάων = πασῶν γὰρ πολέων αἱ ναιετάουσι. This sentence explains ἀέκοντι ϑυμῷ. —— πέρι in πέρι κῆρι is an adverb, *very much in my heart*, the accusative being synecdochical. Cf. Odys. 5. 36. Spitzner accentuates περὶ κῆρι, thus making it a preposition. —— ἱρῇ, "*præclara.*" Heyne. —— ἐϋμμελίω for ἐϋμμελίαο, Epic genitive of ἐϋμμελίης, *having a good ashen spear = skilled in the use of the spear, warlike.* —— οὐ—ποτε. See N. on 1. 163. —— γὰρ explains and confirms v. 46. —— ἐΐσης. See N. on 1. 468. —— τὸ . . . . ἡμεῖς (sc. οἱ ϑεοί), *for we gods have this honor allotted to us*, i. e. this is our prerogative.

51–55. φίλταται, "propter cultum ibi Junonis antiquissimum." Bothe. ——Μυκήνη = Μυκῆναι. Cf. 2. 569. —— διαπέρσαι is used for the imperative. See N. on 1. 20. —— ὅτ' ἂν ἀπέχϑωνται. See N. on 1. 242. —— πέρι κῆρι. See N. on v. 46. In the willingness of Juno to give up the cities most dear to her, in order to accomplish her revenge, we are reminded of Antony, who, in the formation of the second triumvirate, without hesitation sacrificed his uncle, in order to have Cicero's name inserted in the list of the prescribed. —— τάων . . . . ἵσταμαι, *no one of these will I stand before = will I protect.* —— μεγαίρω and φϑονέω ("præsentia pro futuris." Heyne) are both taken in the sense of *to hinder, interpose* with view of preventing. —— οὐκ εἰῶ διαπέρσαι (=*try to prevent your destroying them*). See N. on κατ' αἶσαν—οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν, 3. 59. —— φϑονέουσ' denotes means. See N. on 1. 168.

57–61. ἀλλὰ—καί, *moreover*, introduces an additional reason, why Jupiter should consent to the destruction of Troy, viz. that Juno, being a goddess, and sprung from the same stock as Jupiter, ought not to be foiled in her undertaking. Hence v. 58 is introduced by γὰρ *causal.* —— ἔνϑεν—ὅϑεν, *hence—whence.* Cf. Butt. § 116. 6. —— πρεσβυτάτην (=*most revered*) is limited by γενεῇ and οὕνεκα . . . . κέκλημαι (=εἰμί). The construction is somewhat confused, as the latter clause is not logically dependent on καί με . . . . Κρόνος. It enhanced the dignity of Juno, that her husband was king of the gods, and by thus incidentally conceding his supremacy, she disarmed him of his resentment and secured her object.

62–67. ταῦϑ', *in these things*, is a synecdochical accusative. —— ὑποείξομεν (i. e. ὑποείξωμεν) has the force of the imperative. See N. on 1. 141. —— ἐπὶ is disjoined from the verb by tmesis. —— ϑᾶσσον, *quickly.* —— ἐπιτεῖλαι. See N. on διαπέρσαι, v. 53. —— ἐλϑεῖν and πειρᾶν depend on ἐπιτεῖλαι.—— φύλοπιν is taken here in the sense of *battle-field.* —— ὑπερκύδαντας, *exulting greatly* on account of the victory of Menelaus. —— πρότεροι gives emphasis to ἄρξωσι. —— ὑπέρ, *contrary to.* —— δηλήσασϑαι is here followed by the personal accusative Ἀχαιούς.

69. αἶψ' ἐν' Ἀϑηναίην. "Asyndeton epexegeticum." Bothe. See N. on 2. 6.

73, 74. πάρος μεμαυῖαν, desiring *before* to break the truce. Hence the promptness and rapidity with which she darts down to execute her commission. —— βῆ δὲ .... ἀΐξασα. Cf. 1. 44; 2. 167.

75–77. οἷον δ' ἀστέρα, *such a meteor.* The following account of meteors, taken from the Encyclopædia of Geography (Vol. I. p. 184), will illustrate this passage. "Fire-balls are those luminous bodies, which appear usually at a great height above the earth, and on that account long known by the term *meteor* [from μετέωρας, *raised in the air, floating in the air*]. They present a very imposing appearance, and are seen of immense size, sometimes red, but oftener of a vivid dazzling white. They traverse the atmosphere with amazing velocity. Sometimes they burst in pieces, or discharge torrents of flames, with a detonation making both the air and earth to tremble. Some of these balls descend like lightning, break through the roofs of buildings, destroy animals, and shatter vessels at sea; in short they are often attended with all the disastrous effects of thunder and lightning, with which they are usually accompanied." The σπινθῆρες, *sparks, scintillations,* which (v. 77) are said to proceed from this luminous body, shows quite clearly that it was a fire-ball. A very large and luminous meteor of this sort, passed over Charleston, S. C. in April 1850. It was of silvery brightness, and as it passed through a thin stratum of cloud, it threw out a shower of crimson sparks. About three minutes after its passage, a report resembling thunder was heard from the quarter, to which its course was directed. —— ἀστέρα ἧκε. Thiersch (§ 163. 1. a) would avoid the hiatus by changing the form into ἀστέρ' ἔηκεν. "Sed neque numeri, qui ea inferuntur, grati sunt, neque hiatu isto cujusquam aures offenduntur." Spitzner. —— τέρας is in apposition with ἀστέρα. —— τοῦ, sc. ἀστέρος.

79–81. ἔθορ ἐς μέσσον, *leaped into the midst* of the Greeks and Trojans. Minerva did not assume the form of Laodocus (cf. v. 87), until she had reached the ranks, in the appearance of a terrible and portentous meteor. Her descent in this form produced a state of excitement, highly favorable for the execution of her design. —— θάμβος. Cf. 1. 199. —— ὧδε .... ἄλλον. Cf. 2. 271.

82–84. ἦ ῥ' αὖτις κ. τ. λ. Bentley takes this interrogatively, *shall there again be direful war?* etc. If it be read without the interrogation, μᾶλλον may be understood before ἤ in v. 83 (cf. K. § 323. R. 3), which will give the sense, *direful war shall come again rather than that Jupiter shall grant peace.* Clark renders it, "sane rursus bellumque perniciosum et pugna gravis erit, vel amicitiam inter utrosque statuit Jupiter, qui inter homines arbiter belli est." The second of these interpretations seems to be the true one, as so portentous an omen would be very apt to beget an impression, that Jupiter was about to cause a renewal of the war.

86–92. ἡ δ' refers to Minerva. —— κατεδύσαθ', *mingled amongst.* Crusius edits κατεδύσεθ'. —— Λαοδόκῳ Ἀντηνορίδῃ. Cf. 2. 822. —— Πάνδαρον. See N. on 2. 827. —— εἴ που ἐφεύροι, *if any where she might find*

tim. ἰφύροι depends on διζημένη, which takes its time from κατεδύσαθ'. —— εὗρε. See N. on 2. 169. —— Αἰσήποιο. See N. on 2. 825. —— ἀγχοῦ Pandarus. See N. on 2. 172.

93–99. ἦ . . . . πίθοιο, *will you now be somewhat* (τι) *persuaded by me?* This interrogative clause, which implies an affirmation (cf. Viger's Gr. Idioms, 7. § 7. R. 3), contains the presupposed condition of the apodosis beginning with τλαίης κεν (see N. on 2. 250), which thus becomes dependent on it. Cf. K. § 259. e (a). τλαίης refers not here so much to courage, as to volition in respect to a daring deed. —— πᾶσι—Τρώεσσι is the local dative (*among the Trojans*), or may be taken in the sense of παρὰ πάντων τῶν Τρώων. —— ἐκ πάντων = *above all.* —— βασιλῆϊ. This title was given oftentimes to the sons of kings. —— τοῦ—πάμπρωτα = παρὰ τούτου δὴ πάντων πρῶτον. Schol. τοῦ limits φέροιο (*thou mightest bear*). The optative is softer than would have been the future. Cf. Mt. § 524. —— αἴ κεν ἴδῃ. See N. on 1. 128. —— πυρῆς depends on ἐπιβάντ' (*laid upon*), because the action of the verb is limited to a part only. Cf. S. § 191. 1.

100–103. ὀΐστευσον Μενελάου. Verbs of aiming, throwing, and shooting, are followed by the genitive. Cf. K. § 273. R. 7. c; Butt. § 132. N. 15. f. Sophocles (§ 199) well calls this the terminal function of the genitive, as it denotes that *towards* which the action is exerted. The grammarians above cited rank this with the partitive genitive, as the aim is directed to some part of the object considered as a whole. —— ῥέξειν—νοστήσας, (*when you return home*). The participle conforms in case to σὺ (for σαυτὸν) understood. The construction is explained N. on 1. 77. —— Ζελείης See N. on 2. 824.

104–109. τῷ . . . . ἄφρονι, *the mind of him* (see N. on 1. 104) *foolish* = *his foolish mind.* —— αὐτίκ', *forthwith.* His thoughtless impetuosity is evinced in the promptness, with which he complied with the suggestion of Minerva. —— ἐσύλα from its case. —— ἰξάλου αἰγός, *a bounding goat.* Some render ἰξάλου, *wanton, lascivious.* —— ὅν ῥα. See N. on 1. 405. The relative is governed by βεβλήκει. —— τυχήσας, sc. αὐτοῦ. —— δεδεγμένος (= δεδοκημένος. See N. on 15. 730) ἐν προδοκῇσιν (see N. on 1. 205), *waiting for in ambush.* —— βεβλήκει. See N. on 1. 221. —— κέρα, i. e. κέρατα. —— ἑκκαιδεκάδωρα, *sixteen palms.* The English palm is three inches. The Greek δῶρον or παλαιστὴ was 3.0336 inches, which would make the length of these horns a little more than four feet. Pope thinks that this was the length of the horns, when joined together. But this is not rendered necessary by the wants of the passage, for the length of the horns is not given as the actual length of the bow made from them, but only to set off the size and beauty of the goat, on which horns of such length grew. They were probably shortened by the artist who shaped and polished them.

110–115. κεραοξόος—τέκτων, *a horn-wright, a horn-polisher.* —— ἤραρε, *fitted them* together. Reference is had to the roots of the horns. —— πᾶν,

Digitized by Google

i. e. every part of the bow. —— *κορώνην* refers to the end of the bow, where the string was tied. On these ends were golden (*χρυσέην*) knobs or rings. Yates refers the *κορώνη* to the ring at the base or centre, where the two parts of the bow were joined together. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 77. —— *τὸ μὲν εὖ κατέθηκε*, *he* (Pandarus) *laid it carefully* (*εὖ*) *down*, in order to take an arrow from his quiver. Some refer *εὖ* to *τανυσσάμενος*, *when he had bent it* (i. e. the bow) *well.* —— *ἀγκλίνας*, i. e. *ἀνακλίνας*. —— *πρόσθεν* Pandarus. —— *πρὶν—πρίν*. See N. on 1. 98. —— *βλῆσθαι*, 2 aor. mid. infin. of *βάλλω* with passive signification.

116–118. *σύλα* (i. e. *ἐσύλα*)=*ἀφῄρει*. Schol. —— *ἀβλῆτα*, *unflown*, i. e. never having been discharged. —— *ἕρμ'*, *the cause;* literally, *the prop*, upon which the *ὀδύναι* were considered as resting. —— *πικρόν*, *sharp, piercing.*

119–121. See vs. 101–103.

122–126. *γλυφίδας*, *the notch* or *slit* at the end of the arrow, where it receives the bow-string. —— *βόεια*. Bowstrings were made oftentimes of the nerves and hides of bullocks. —— *τόξῳ δὲ σίδηρον*, *and* (he drew) *the barb to the bow*, i. e. the head of the arrow was drawn back to the very bow. —— *κυκλοτερές*, *to a circle*, i. e. so as to form an arch approaching to a circle. —— *λίγξε βιὸς κ. τ. λ.* These verses are of inimitable force and beauty. The twang of the bow, the whizzing of the string, the springing forth of the arrow impatient to fly among the crowd (*καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων*), are represented with wonderful life by the sound and flow of the verse. The skill displayed by the poet in this whole passage, has received much commendation. As this violation of the truce was the cause of all the dark woes (*μελαινέων ἕρμ' ὀδυνάων*), the whole affair is sketched in bold and prominent outline. There is first a council of the gods, and then Minerva descends in the form of a blazing meteor to confound the league. Pandarus, the best archer and one of the bravest warriors in the Trojan army, is selected as the instrument. His bow is described with great minuteness. It was made from the horns of a wild and bounding goat, which he himself had slain. A horn-polisher with much pains and skill had given it beauty and finish. He took it from the case in which it had been deposited, strung it, and then carefully laid it down, while concealed behind his shielded followers, he selected an arrow never before used, well-feathered, and deadly. Having fitted it to the bowstring and offered his vow to Apollo, he draws the string to his breast and the "barb home to his bow." When the bow was rounded to an arch, he twanged it, and the arrow flew eagerly to its mark. All this is described in such lively and truthful colors, that the mind of the reader is raised to the highest pitch of expectation in respect to the result.

127–131. *σέθεν*, Epic for *σοῦ*. —— *λελάθοντο*, Epic 2 aor. mid. for *ἐλάθοντο*. —— *Διὸς θυγάτηρ*, i. e. Minerva. —— *ἀγελείη*, *the spoil-collector.* —— *πρόσθε στᾶσα*. See N. on v. 54. —— *ἣ*=*ἐκείνη*. —— *τόσον—ὡς ὅτε*

Digitized by Google

as much—as when. The comparison has reference to the ease, with which Minerva averted the flying arrow. —— χροὸς = σώματος. —— παιδὸς is the separative genitive. —— ἐέργει. Spitzner and Crusius from the Cod. Venet. read ἐέργῃ. See N. on 2. 147. Crusius takes λέξεται also for λέξηται.

132–140. δ' αὖτ', *but on the other hand.* δὲ is here resumptive, vs. 127–131 being a sort of parenthesis. —— ὅθι, *where.* —— διπλόος ἤντετο θώρηξ, *the double corslet met* (i. e. was fastened together). The thorax consisted of two parts, the back-piece and breast-plate, which was connected by leathern straps, passing over the shoulders and fastened in front by clasps (ὀχῆες), and to the lower part of which the girdle was fastened by ὀχῆες ζωστῆρος. Minerva, therefore, directed the weapon to that part of the armor, where it would meet with the most resistance. She did not ward it entirely off, as in the case of Diomedes (5. 853), for it was her design to permit Menelaus to receive a slight wound, in order that the league might be more effectually broken. —— ἀρηρότι (sc. σώματι), *fitting tight to his body.* —— διὰ μὲν . . . . ἠρήρειστο. "Pulcherrime motum sagittæ describunt hi duo versiculi; in quibus sententia, a pede tribrachi et dactylicis pluribus inchoata, in duplicem demum spondæum desinit." Clarke. —— ἄρ', *then*, marks the order of the things mentioned. —— ἐλήλατο, *was impelled*, pluperf. pass. of ἐλαύνω, with the imperf. signification. —— μίτρης. This was a brazen belt, lined on the inside with leather, and stuffed with wool. It was worn next to the body, so as to cover the lower part of the abdomen, which the cuirass did not descend far enough to protect. Cf. Smith's Dict. Antiq. p. 1069. —— ἔρυμα and ἕρκος are in apposition with ἣν referring to μίτρης. Zenodotus reads ἔλυμα, which Spitzner says neither answers to the wants of the metre or the sense. —— ἀκόντων is the objective genitive. See N. on 1. 284. —— οἱ—ἔρυτο = ἔρυτο οἱ χρόα. Köppen. Sophocles (Gr. Verbs, p. 148) makes ἔρυτο the 3 sing. imperf. of ἐρύω, as if from ΕΡΥΜΙ. —— διαπρὸ . . . . τῆς, *but it went entirely through* (διαπρὸ) *this also.* εἴσατο, 1 aor. mid. of εἶμι. —— ἐπέγραψε, *grazed.* It appears from the following context, that the wound was somewhat greater than would be inferred from this passage.

141–146. ὡς δ' ὅτε—μιήνῃ (*stains*). See N. on 2. 147. —— Μῃονίς. See N. on 2. 861. The art of dyeing was carried by the Lydians to great perfection. —— Κάειρα "is a fem. of Κάρ, probably from the root Κάηρ." Smith's Crus. Lex. —— παρήϊον (sc. ἄγαλμα. Cf. v. 144), *a cheek-ornament.* —— ἔμμεναι denotes the purpose of μιήνῃ. —— βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα, *but the ornament lies* (as a present) *for a king.* —— ἀμφότερον refers to κόσμος and κῦδος, which nouns denote the purpose of ἄγαλμα with which they are in apposition. —— ἵππῳ, ἐλατῆρι. See N. on 1. 39. —— τοῖοι, *such*, i. e. white as ivory. Heyne refers τοῖοι to the verb, in the sense of τοίως μιάνθην, *so were stained.* —— μιάνθην, Epic 3 dual of μιαίνω. K. § 227. B. Soph. (Gr. Verbs, p. 196) makes it the aor. pass. 3 plur. Epic for μίανθεν (ἐμιάνθησαν).

Digitized by Google

151–154. νεῦρον, *the thong*, i. e. the string or nerve, by which the barb was fastened to the arrow. —— τε καί, *and also.* —— ἐκτὸς his flesh. —— ἄψοῤῥον, *back, again;* literally, *flowing back.* —— οἱ θυμὸς—ἀγέρθη = *his spirits rallied, he took heart.* —— τοῖς δὲ (*among them.* See N. on 158) refers to the chiefs who stood around Menelaus. —— χειρός. See N. on 1. 197.

155–161. φίλε has ῑ on account of the arsis. —— θάνατον is in appo sition with ὅρκι', denoting its result = *for thy* (τοι. See N. on 1. 104) *death.* See N. on 3. 50. —— οἷον, *alone.* —— μάχεσθαι denotes the purpose of προστήσας. —— ὥς. See N. on 1. 276. —— κατὰ—πάτησαν (see N. on 1. 40), *trampled under foot* = *paid no regard to.* —— οὐ μέν πως ἅλιον, *by no means in vain* (i. e. unavenged when violated). ἅλιον is derived from ἅλς, *the sea*, which was considered in remote antiquity, as comparatively useless. Hence its epithet ἀτρύγετος, *unfruitful.* —— πέλει = *can be.* —— σπονδαὶ κ. τ. λ. Cf. 2. 241. —— εἴπερ γάρ. See N. on 1. 81. —— ἐκ belongs to τελεῖ. —— τε καὶ = *yet.* —— ἀπέτισαν. The aorist is here used of a future event, to mark its certain accomplishment. Cf. Mt. § 506. 2; K. § 256. f; S. § 211. N. 3.

164–168. ὅτ'—ὀλώλῃ. See N. on 1. 242. —— ὑψίζυγος is properly used of one who sits high upon the rower's seat, or at the helm. Hence it takes the meaning, *high-sitting, high-ruling.* Crus. Lex. —— ἐπισσείῃσιν (*shall brandish against*) depends on ὅτ' ἄν. —— ἐρεμνήν, *dark, gloomy,* and hence *dreadful.* —— τῆσδ' ἀπάτης is the causal genitive. Buttmann prefers τῆς ἀπάτης. But Agamemnon refers especially to the violation of the league by Pandarus. See N. on 1. 65. A similar expression of confidence, that punishment will be visited upon those who violate their oaths, is found in Xen. Anab. III. 2. § 10.

169–175. ἄχος σέθεν, *on your account;* "*regret for thee.*" Thiersch § 205. 12. ἄχος σευ (enclitic) would be *thy regret.* —— αἴ κε = ἐάν. See N. on 1. 90. —— μοῖραν—βιότοιο, *measure of life* which is allotted to you. —— ἐλέγχιστος. Cf. 2. 285. —— πολυδίψιον, *very thirsty* = *destitute of water*, reference being supposed to be had to the tradition, that Argos was once destitute of water. Cf. Crus. Lex. Col. Mure (Journal of a Tour in Greece, vol. ii. p. 180) refers this word to the fact, that all or most of the torrents flowing from the mountains that surround the Argolic plain, are drunk up by the thirsty soil, on quitting their rocky beds for the deep arable land. Some render it *much-desired*, but this would require a literal signification, *producing much thirst* = *causing great desire.* —— κεν—ἱκοίμην, *I shall return.* S. § 215. 3. See N. on 2. 12. —— γὰρ explains ἐλέγχιστος. Agamemnon fears that in case Menelaus should die, the Greeks would abandon the seige and return home. —— κὰδ' δέ κεν κ. τ. λ. Cf. 2. 160, 176. —— πύσει, *will cause to decay, will rot.* —— ἐπί, *after.* K. § 296. II. 2. Some render it, *on account of.*

176–182. κε—ἐρέει. The indicative is rendered less certain and definite

Digitized by Google

by κε. Cf. Mt. 599. d. See N. on 1. 175. —— ἐπιθρώσκων, leaping upon in derision. —— αἴθ' οὕτως—τελέσει' Ἀγαμέμνων, thus may Agamemnon accomplish. See N. on 2. 371. —— ἐπὶ πᾶσι, upon all. —— δὴ is taken ironically. See N. on 1. 110. —— κεινῇσιν as it respects Helen and the treasures (cf. 3. 70). —— ὥς ποτέ τις ἐρέει. Excited by the picture which his imagination has formed, Agamemnon, in the repetition of this passage from v. 176, omits κε, and thus expresses his full belief in the certainty of his prediction. —— τότε is the correlative of ποτέ. —— μοι . . . . χθών, may *the wide earth yawn for me.*

184–187. μηδέ τί πω δειδίσσεο, *infect not with fear.* This verb was used intransitively in 2. 190. —— ἐν καιρίῳ (sc. μέρει) = *in a mortal part;* literally, *in the right spot* for being deadly. —— πάγη, Epic 2 aor. pass. of πήγνυμι, *has pierced, remained infixed.* —— πάροιθεν, *on the outside,* is opposed to ὑπένερθεν in the next verse. —— ζῶμα = θώρηξ, v. 16.

189–191. αἲ γὰρ—εἴη. See N. on 2. 371. —— φίλος ὦ Μενέλαε. The interjection sometimes is put between the noun and adjective. Mt. § 277; S. § 155. b. For the vocative φίλος, cf. S. § 45. N. 1. —— ἐπιμάσσεται (fut. of ἐπιμαίομαι), *shall probe;* literally, *shall handle* or *touch*, as a surgeon a wound. —— ἃ . . . . ὀδυνάων is a relative sentence denoting design or purpose. For the construction of παύσῃσι (σὲ) ὀδυνάων, cf. S. § 197. 2. For the subjunctive, see N. on 3. 287.

192–197. θεῖον κήρυκα. See N. on 1. 334. —— Ταλθύβι'. Cf. 1. 320. —— Μαχάονα. Cf. 2. 732. —— φῶτ', Ἀσκληπιοῦ υἱόν, *virum filium Æsculapii,* i. e. *filium puberem* sive *adultum*, nec puerem cui non sit committendus æger ex vulnere." Bothe. Cf. Mt. § 430. 6. Heyne says that φῶτα may be constructed with Μαχάονα, or taken absolutely. —— ἴδῃ Μενέλαον, *may see Menelaus,* i. e. examine his wound. —— τίς, *some one.* Agamemnon was ignorant of the name of the archer, who had wounded his brother. Cf. vs. 113–115. —— τῷ i. e. the archer referred to in the preceding line. —— κλέος—πένθος. See N. on πῆμα, 3. 50.

199–203. βῆ δ' ἰέναι. See N. on 2. 183. —— παπταίνων denotes purpose. See N. on 1. 13. —— Τρίκης ἐξ. See N. on 2. 729. —— ἀγχοῦ. See N. on 2. 172.

204. ὄρσ', i. e. ὄρσο. In 3. 250, it is written ὄρσεο.

205–208. Cf. 195–198.

209–214. βὰν (i. e. ἔβησαν) refers to Machaon and the herald. —— ὅθι . . . . ἦν, *where was the wounded, yellow-haired Menelaus;* not *where Menelaus had been wounded*, for it is highly probable that he had been removed from that place, to one less exposed to the enemy's missiles. —— δὲ in περὶ δ' connects its sentence with ὅθι . . . . ἦν, *and where around him had gathered*, etc. I have left it, however, as Wolf edited it, in the form of a parenthesis. —— ἀγηγέραθ' (i. e. ἀγηγέρατο), Epic pluperf. 3 plur. of ἀγείρομαι, with reflexive signification, *collected, gathered together.* The personal ending -ατο is put for -ντο. Cf. S. § 118. 2. —— ὁ δ' refers to Menelaus

Digitized by Google

—— αὐτίκα δ' responds to ἀλλ' ὅτε in v. 210. —— πάλιν is taken by Thiersch, Crusius, and Bothe, with ἐξελκομένοιο, and ἄγεν (for ἔαγεν, i. e. ἐάγησαν) they translate, *were broken off* and left in the wound. Others with Wolf construct πάλιν with ἄγεν, in the sense of *were bent back*. The former method of punctuation and translation seems preferable.

215, 216. Cf. vs. 132–135; 185–187.

218, 219. αἷμ' ἐκμυζήσας, "more rudium populorum." Bothe. —— ἐπ' belongs to πάσσε (ἐπιπάσσε) in the next verse. —— ἄρ'. See N. on 1. 306. —— οἱ—πατρί, *to his father*. See N. on 1. 104. —— Χείρων, *Chiron*, a Centaur, famed for his skill in hunting, music, medicine, and prophecy. He was the teacher of some of the most eminent heroes and princes of Greece See N. on 1. 268.

220–222. τόφρα δ' (*in the mean while*) is opposed to ὄφρα. It is not to be interpreted too rigidly, since, as Heyne remarks, if the Trojans all the while were advancing, the short space between the armies, would have left very little time for Agamemnon to marshal his forces, and harangue severally his leaders. —— Τρώων στίχες ἤλυθον. The Trojans seeing Menelaus struck by the arrow, determined to take advantage of the panic and confusion in the Grecian ranks, and to strike an effectual blow, before their enemies could recover their spirits and arm themselves. —— οἱ δ' refers to the Greeks, who had laid aside their spears and shields. Cf. 3. 114. —— αὖτις, *again*. Cf. 3. 340. —— κατὰ—ἔδυν, "*induerunt*." Crusius. —— μνήσαντο with joy.

223–227. οὐκ ἂν—ἴδοις, *you would not have seen*, is put, says Eustathius, for the Attic οὐκ ἂν εἶδες. The protasis can be mentally supplied. —— βρίζοντα, *slumbering*, i. e. inactive. The litotes in this verse is highly beautiful and emphatic. —— καταπτώσσοντ', *stealing away*=shrinking from battle. This word is employed of animals crouching in terror, and creeping away to hide themselves. —— γὰρ confirms what has just been said of Agamemnon's activity. —— ἔασε, *he let go*=*he gave* to his attendant. —— ποικίλα, *adorned*. —— ἀπάνευθ', *apart* from Agamemnon, yet near at hand, as appears from παρισχέμεν in v. 229. —— φυσιόωντας, *snorting*, as steeds do when impatient of inaction.

229–233. παρισχέμεν, sc. τὰ ἅρματα. —— ὁππότε κεν—λάβῃ. See N. on 1. 168. The subjunctive is here made to depend on a historical tense. Such departures from the usual laws of dependence give vivacity to the narration. Cf. K. § 345. 5. —— αὐτὰρ not only serves as a connective, but it opposes what follows, to the usual method in which Agamemnon reviewed his army, viz. in his chariot. —— ἐπεπωλεῖτο. Here begins the ἐπιπώλησις of Agamemnon, referred to in the title of the book. —— οὓς—ἴδοι See N. on 2. 187. —— τοὺς is the antecedent of οὓς, the relative sentence being placed first for the sake of emphasis.

234–237. μήπω τι, *in no respect whatever*. —— ἀλκῆς is the separative genitive S. § 197. 2. —— ἐπ ψευδέσσι, *to perjured men*. ἐπὶ denotes the

Digitized by Google

aim of ἀρωγός. Cf. K. § 296. II. 3. d. Ernesti, Heyne, and some others accentuate ψεύδεσσι, as though from ψεῦδος, and render it, *falsehoods, deceits*, the abstract for concrete. —— ἀλλ' οἵπερ πρότεροι, *but whoever first* Cf. vs. 67, 72. —— χρόα, singular for plural.

240, 241. οὕστινας—τούς. See N. on τούς, v. 233. —— μεθιέντας—πολέμοιο, *departing from the battle.* S. § 197. 2.

242–246. ἰόμωροι, *fighting with arrows* (at a distance, and not venturing in close conflict)=*cowards.* Some with Schneider derive it from ἰά, *voice*, in the sense of *braggarts.* Others, by a different etymology, render it *short-lived, destined to speedy death.* —— οὔ νυ σέβεσθε, *are ye not ashamed?* —— τίφθ' (i. e. τίπτε). See N. on 1. 202. —— ἕστητε, Epic for ἵστατε (i. e. ἑστήκατε). Cf. K. § 225. 11; Butt. § 107. 27. Thiersch, however, after Ptolemy of Ascalon, whom he considers one of the greatest of the ancient grammarians, makes it an aorist (*did you place yourselves = do you stand?*), and writes it ἔστησε. —— τεθηπότες, 2 perf. part. of τέθηπα (θάφω) as present. —— ἔκαμον—θέουσαι. See N. on 1. 168. —— πολέος (=*wide*), Epic gen. of πολύς. —— πεδίοιο. See N. on 2. 801. —— σφι—φρεσί. See N. on 1. 104. —— ὡς responds to ἠΰτε in v. 243. —— ἦ μένετε, *or do you wait.* This verb is here constructed with the accusative and infinitive. —— ἔνθα τε νῆες εἰρύατ' (i. e. εἴρυντο. See N. on 1. 239) εὔπρυμνοι, i. e. *into the camp.* —— αἴ κ', *whether.* See N. on 1. 66. —— ὕμμιν ὑπέρσχῃ χεῖρα for your protection.

251–256. Κρήτεσσι. Cf. 2. 645. —— οἱ δ' ἀμφ' Ἰδομενῆα, *Idomeneus and his forces.* See N. on 3. 146. —— Ἰδομενεύς, sc. ἐθωρήσσετο. —— Μηριόνης. Cf. 2. 651. —— πυμάτας, *in the rear.* Meriones acted as the οὐραγός. Cf. Xen. Cyr. II. 3. § 22, with my note. —— μειλιχίοισιν, sc. ἐπέεσσιν.

257–260. πέρι—Δαναῶν, *above the Greeks.* Crusius accentuates it περί, as a preposition. —— ἐνὶ πτολέμῳ, *in battle*, i. e. as a warrior. Some take it in the sense of *rewards of battle*, or *councils of war.* —— δαίθ', i. e. δαιτί. —— ὅτε περ (*whomsoever*)—κέρωνται. See N. on 1. 168. —— γερούσιον—οἶνον, *wine appropriated to the elder chiefs* (i. e. to such as are admitted to the council); "*wine of honor.*" Crus. —— κέρωνται (see κεράννυμι) is accentuated as if from κέραμαι. —— εἴπερ γάρ. See N. on 1. 81. The apodosis commences with σὸν δὲ πλεῖον. —— ἐμοί limits ἕστηκε understood. —— ὅτε θυμὸς ἀνώγοι. See N. on 1. 110. —— ὄρσευ, Epic for ὄρσεο. —— οἷος . . . . εἶναι, *such as you formerly professed to be* (=*have shown yourselves*). οἷος agrees with the subject implied in ὄρσευ.

266–271. ἐρίηρος, *warmly attached, constant.* Butt. (Lexil. No. 62 § 4) renders it, *suitable, agreeable.* But this might be suitably spoken by Agamemnon in reference to Idomeneus, but not by Idomeneus in reference to himself. —— ὑπέστην=ὑπεσχόμην. Schol. —— ἀλλ' responds to μέν in v. 266. —— σὺν—ἔχευαν (i. e. συνέχευαν), *made void, confounded.* —— ἐπεὶ . . . θηλήσαντο. See N. on v. 67

Digitized by Google

272–278. κῆρ is the accusative synecdochical. —— Αἰάντεσσι, *the Ajaxes.* See N. on 2. 273. —— νέφος—πεζῶν, *a cloud of infantry.* Madame Dacier says that the poet softens the boldness of this metaphor, by the comparison which follows. —— ὡς δ' ὅτ'—εἶδεν. See N. on 3. 10. —— ἀπὸ σκοπιῆς, *from a watch-station.* Cf. Odys. 4. 524. —— ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς, *by the roar of the west-wind* (see N. on 2. 147) = *by the boisterous west-wind.* —— τῷ δὲ refers to the goat-herd, and limits φαίνετ'. The comparative μελάντερον is usually explained, as being put for the positive (see N. on 1. 32), but Buttmann (Lexil. No. 55. § 2) thinks that ἠΰτε is put here for ἤ, and renders the passage, *blacker than pitch.* —— φαίνετ' refers to the cloud. —— ἰὸν is the participle of εἶμι. —— λαίλαπα, *hurricane.* This picture of a dark cloud in the west, charged with a tempest, is replete with beauty and power.

279–282. ἰδὼν = *at sight of.* —— φάλαγγες κυάνεαι, *dark squadrons,* so called, because the denseness of their ranks and their armor, gave to them at a distance a dark appearance. —— πεφρικυῖαι, *bristling,* like water when first roughened by the wind, or like the agitated surface of a corn-field, upon which falls the first blast of a rising tempest.

286, 287. σφῶϊ . . . . κελεύω, *you indeed—for it is not meet to excite you —I do not command.* Such is the punctuation and interpretation of Wolf, Crusius, Trollope, Butt. (Lexil. No. 82), and seems on the whole the most natural and easy. Heyne, Clarke, Bothe, and some others, construct ὀτρυνέμεν with κελεύω, *I do not command you to excite your troops, for it is not becoming* (i. e. your activity renders it unnecessary). —— αὐτώ, *you yourselves* = *you of your own accord.* This clause is causal, and is therefore introduced by γάρ.

288, 289. αἲ γὰρ . . . . Ἄπολλον. Cf. 2. 371. —— πᾶσιν—ἐνὶ στήθεσσι. See N. on 1. 24. —— θυμός, *courage, martial energy.*

290, 291. See Ns. on 2. 373, 374.

292–294. τοὺς μέν, i. e. the Ajaxes and their troops. —— αὐτοῦ, *there* where they were drawn up. —— ἔτετμε, *he found.* —— λιγὺν—ἀγορητήν. See N. on 1. 248. —— οὕς, "*suos.*" Crus. —— στέλλοντα, *marshalling.* Dacier says, that it is worthy of observation with what touches Homer sets off Nestor. Some are arming, others are armed, but Nestor is already putting his troops in battle array.

297–300. ἱππῆας, *the charioteers.* —— πρῶτα, *in the van,* opposed to ἐξόπιθε, *in the rear.* —— ἕρκος, *the bulwark, main support;* literally, *fence, inclosure,* and hence, *protection.* —— ἔμεν (i. e. εἶναι) denotes the purpose of στῆσεν. —— ἔλασσεν, *he drove,* is a very expressive word in this connection. —— ὄφρα—πολεμίζοι. K. § 330. 2. —— καί, *even.* —— ἀναγκαίῃ, *by necessity,* is the instrumental dative. Homer is supposed to have preferred this disposition of troops for battle, since he makes Nestor to adopt it on this occasion. In the eleventh book, however, he represents Agamemnon, as posting his infantry in the van and his chariots in the rear. Polybius

Digitized by Google

says, that in the battle of Zama, Hannibal posted his weakest and less reliable troops in the centre. In modern warfare the choicest troops are generally held in reserve. Such was the practice of that great master in the art of war, Napoleon, whose Old Guard was always kept out of action, until the critical moment, when its charge was sure to be resistless and decisive of the fortunes of the day. —— **σφούς**, *suos*. See N. on **οὖς**, v. 294. —— **ἐχέμεν = κατέχεμεν**. Cf. v. 227. —— **μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ**, *and not to become confused in the crowd.*

303–305. **μηδέ τις—μεμάτω** (3 sing. imper. of **μάω**) *let no one rush on.* —— **οἶος**, *alone.* —— **πρόσθ' ἄλλων**, *before the others.* —— **μάχεσθαι** denotes the object of **μεμάτω**. —— **ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσεσθε**. "The spirited mode of representation among the Greeks, and the desire to make past events appear as present, often changes the indirect discourse into direct, or the direct into the indirect. In the first case there is a change of person." K. § 345. R. 6.

306–309. **ὃς δέ κ' ἀνὴρ κ. τ. λ.** There are various interpretations given to this passage, which for brevity's sake I must omit. Prof. Felton seems to have hit the true meaning: *and whoever, having left his chariot* (i. e. being on foot), *shall come to another chariot* (of the enemy), *let him attack with extended spear."* —— **ὧδε**, *thus*, i. e. in the way here recommended. —— **οἱ πρότεροι**, *the ancients.* —— **νόον** and **θυμὸν** refer to the union of prudence and valor, by which the persons here spoken of had been victorious.

310. **πάλαι** belongs to **εὖ εἰδώς**.

313–316. **εἴθ'—ἕποιτο**. See N. on 2. 371. —— **ὥς . . . . ἕποιτο**, *thus thy knees could follow* (i. e. keep pace with your courage) = *thus you might have corresponding strength of limb.* —— **ὁμοίϊον**, *common*, i. e. appertaining to all men. —— **ὡς ὄφελεν**. See N. on 1. 415. —— **ἔχειν**, sc. **γῆρας**.

318–325. **μάλα . . . . ὡς ὅτε**, *I could also very much wish that I was the same* (in age and strength), *as I was when*, etc. Nestor at once recurs to his youthful days, when he fought with the gigantic Ereuthalion. Old age takes pleasure in recalling the deeds of youth. The old man had, however, too much sense to consume time now by relating the whole story. He does this in 7. 124–160. —— **ἅμα πάντα**, *all things at the same time.* —— **εἰ . . . . ἔα** (Epic for **ἦν**), *if then I was a youth*, i. e. had the strength and vigor of youth. In like manner **γῆρας**, by the force of the antithesis, must be taken in the sense of *wisdom of age.* This shade of thought, which a due regard to the preceding context renders obvious, has been generally overlooked by translators. —— **ἀλλὰ καὶ ὥς**, *but even thus.* —— **ἱππεῦσι**, i. e. in the van. Cf. v. 297. —— **γέρας**, *province, office.* —— **αἰχμὰς δ' αἰχμάσσουσι**. See N. on v. 27. —— **γεγάασι = εἰσί**.

327–335. **εὗρ' υἱόν**. Clarke says that this asyndeton expresses the haste of Agamemnon (see N. on 1. 105). To which Ernesti appends, *non credo*

Digitized by Google

Cur enim non festinat, 3. 365 aut 2. 9. —— Μενεσθῆα. Cf. 2. 552. —— μήστωρες ἀϋτῆς, *counsellors in battle* (S. § 187. 2)=*brave and skilful warriors; "exciters of battle."* Voss. —— ὁ—Ὀδυσσεύς. See N. on 1. 391. —— οὐκ ἀλαπαδνοὶ is a litotes for *unconquerable.* —— ἕστασαν, sc. μένοντες. Cf. v. 333. —— οὐ γάρ πω, *for not yet.* Cf. 1. 108. —— σφιν (=αὐτῶν) limits λαός. See N. on 1. 104. —— ἀκούετο is here employed actively. —— ἀλλὰ νέον, *since but just now.* —— κίνυντο=ἐκινοῦντο. Crus. —— οἱ δέ, i. e. Menestheus and Ulysses. —— ὁππότε—ὁρμήσειε. See Ns. on 1. 610; 3. 55, 216. —— πύργος. This name was given to a body of troops, drawn up in the form of a rectangular parallelogram, having its front narrower than its depth. —— Τρώων denotes the object or aim of ὁρμήσειε (intransitive). Cf. S. § 193. —— ἄρξειαν (sc. Ἀχαιοὶ implied in πύργος Ἀχαιῶν) πολέμοιο. S. § 189.

339–344. σὺ refers to Ulysses. —— κεκασμένε. Cf. N. on 2. 530. Agamemnon vents his displeasure at the apparent remissness of Ulysses, by designating him as one distinguished for low artifice. —— κερδαλεόφρον. See N. on 1. 149. —— τίπτε καταπτώσσοντες. See N. on v. 224. —— σφῶϊν —ἐπέοικε—ἐόντας ἑστάμεν. See N. on ἐόντα, 1. 541. —— μάχης—ἀντιβολῆσαι. See N. on 1. 67. —— πρώτω .... ἐμεῖο (Epic for ἐμεῦ), *for ye first hear from me of the feast* (S. § 192. 1)=*you are the first whom I invite to the feast.* δαιτὸς may be referred to the genitive of cause. See N. on 2. 466. —— ὁππότε—ἐφοπλίζοιμεν. See Ns. on 3. 55, 216, 233. —— Ἀχαιοὶ is in apposition with the subject of ἐφοπλίζοιμεν.

345–348. φίλ' (i. e. φίλα), sc. ἐστίν. See N. on 1. 107. —— ὄφρ' ἐθέλητον, *as long as it is pleasant*=until you are satiated. —— φίλως χ' ὁρόῳτε, *you would look on with pleasure.* —— καὶ εἰ, *even if.* —— ὑμείων (Epic for ὑμῶν) limits the adverb of place προπάροιθε. S. § 187. 4.

350–355. ποῖον .... ὀδόντων, *what a word has escaped the barrier of your teeth?* σὲ—φύγεν ἕρκος. The construction may be referred to the σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος. See N. on 1. 237. ἕρκος may be referred in Sophocles' Gram. to § 182. As it respects the signification of ἕρκος ὀδόντων, the old commentators, and most of the modern ones, take it in the sense of *lips,* since these are a fence (i. e. protection) of the teeth. But Nitzsch, Bothe, and Crusius explain it, as referring to the teeth themselves, from their similarity to a palisade. —— πῶς δὴ φῄς, *how indeed can you say?*=*you cannot in truth say.* —— μεθιέμεν, sc. ἐμὲ or ἡμᾶς. —— ὁππότ'—— ἐγείρομεν (i. e. ἐγείρωμεν). See N. on 1. 168. —— Ἀχαιοί. See N. on v. 344 —— Ἄρηα. See N. on 2. 385. —— αἰ .... μεμήλῃ, *if these things are an object of care to you.* There is much sarcasm in this expression. Cf. 1. 226–228. μεμήλῃ is the 3 sing. 2 perf. subj. of μέλω, as present. —— Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα is a periphrasis for ἐμέ. Cf. 2. 260. —— ἀνεμώλια, *idle useless.*

357. ὡς γνῶ χωομένοιο, *when he saw that he* (Ulysses) *was angry.* For

the construction, cf. S. § 192. 1; Mt. § 349. Obs. 2. The accusative is the more usual case after γινώσκειν —— λάζετο is a poetic form of λαμβάνω. —— μῦθον i. e. the words which had given offence to Ulysses.

358–363. πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ (see N. on 2. 173). How different from the κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, in the previous address of Agamemnon. It is a remark of one of the old commentators on this passage, that in disputes and fallings out, anger makes us take for vices the best qualities our friends have. —— περιώσιον, *very much, excessively.* —— κελεύω. See N. on v. 286. —— τοι θυμός. See N. on 1. 104. —— φίλοισιν. See N. on 2. 261. —— ἤπια δήνεα οἶδε, sc. ἐμοί. —— τὰ .... περ, *for you think the same things which I think* = we perfectly agree in our views and feelings. περ enhances the meaning of ἐγὼ = *I myself* and no other. —— ταῦτα refers to the harsh reproof of Agamemnon. —— ὄπισθεν, *hereafter.* —— νῦν, *just now.* —— μεταμώνια = ἀνεμώλια, v. 355. Crusius. This ready and frank acknowledgment of Agamemnon, that he had wrongly censured Ulysses, restores him to the good will of the reader, and we are now prepared to accompany him with respect and sympathy, in his onward tour of inspection.

365–367. Τυδέος υἱόν. See N. on 2. 406. —— Διομήδεα is trissyllabic by synizesis of -εα. —— κολλητοῖσιν, *joined together* in close order and ready for battle. —— Σθένελος. See N. on 2. 564. —— καὶ τὸν μὲν κ. τ. λ. Cf. vs. 336, 337.

370–375. Ὤ μοι, *ah me! alas!* —— τί πτώσσεις. Cf. v. 340. —— πολέμοιο γεφύρας, *the bridges of battle,* i. e. the space which lies between the contending armies. —— οὐ μὲν Τυδέϊ κ. τ. λ. This allusion to Tydeus was well-adapted to awaken the martial fire of his son. It is worthy of note, that Minerva (cf. 5. 800) wishing to arouse Diomedes to contend with Mars, draws a similar comparison between him and his father Tydeus. —— ὥς, *thus,* refers back to what has just been said of the valor of Tydeus. —— περὶ gives to γενέσθαι the sense of *to surpass.*

376–381. ἄτερ πολέμου, i. e. not in a hostile manner. —— Πολυνείκεϊ, *Polynices.* It was to assist him in the recovery of his right, to reign alternately with his brother Etocles according to agreement, that the war against Thebes was undertaken. —— ἀγείρων denotes the purpose of εἰσῆλθε. See N. on 1. 13. —— οἵ ῥα (see N. on 405) refers to Tydeus and Polynices. —— τότ', *then,* i. e. when they came to Mycenæ. —— μάλα, *very much.* —— δόμεν, Epic for δοῦναι. —— οἱ δ' refers to the Myceneans. —— ἔτρεψε (= ἐκώλυσε. Schol.), *forbade* their joining in the Theban war by sending auxiliaries. Bothe says that reference is had in ἔτρεψε, to the disastrous issue of the first Theban war, not to the sending of the auxiliary forces. He therefore refers οἱ δ' in v. 382, to Tydeus, Polynices, and the Mycenean auxiliaries. —— παραίσια, *unpropitious.* —— φαίνων denotes the means. See N. on 1. 168.

382–384. πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο, *were advancing on their way.* —— Ἀσωπόν

Some think that this was the Asopus in Peloponnesus, but it is better to refer it to the one in Bœotia which flows into the Eubean sea, and to the north of which Thebes was situated. —— ἔνϑ' αὖτ' .... Ἀχαιοί. The protasis is found in οἱ δ' ἐπεί, v. 382. —— αὖτε, *rursus*, mutato consilio, substiterunt Argivi et, priusquam longius procederent, legatum Thebes miserunt Tydeum." Bothe. —— ἀγγελίην .... στεῖλαν, i. e. ἐπέστειλαν Τυδῆ (contr. for Τυδέα) ἀγγελίην, *sent Tydeus on an embassy.* ἀγγελίην is the accusative of design or purpose. Cf. K. § 278. 4.

385–390. Καδμείωνας, *Cadmeians.* The Thebans were so called, because Cadmus was the founder of their city. Cf. Soph. Œd. Tyr. v. 1. —— βίης Ἐτεοκληείης. See N. on 2. 666. —— ξεῖνός περ ἐὼν (see N. on 1. 132), "*quamvis hospes*, hospites non reveritus Thebanos." Bothe. —— προκαλίζετο. See N. on 3. 19. —— πάντα (sc. ἄεϑλα) ἐνίκα, *he conquered in all the contests.* For the construction, cf. K. 278. 2; S. § 184. N. 1. After the feast, it was quite customary to have trials of strength and skill. Bothe cites Odys. 8. 97, where Ulysses irritated by Euryalus, challenged the Phæacians, although he was their guest. —— τοίη .... Ἀϑήνη, *such an assistant to him was Minerva.*

391–400. κέντορες ἵππων, *horse-spurring.* —— ἀνερχομένῳ to the Argive forces. Cf. v. 384. —— πυκινὸν λόχον εἷσαν, *placed a close ambuscade.* —— κούρους is in apposition with λόχον. —— ἀεικέα πότμον, *an ignominious death*, both on account of their superior numbers with the advantage of ambuscade, and their treacherous assault upon him an ambassador. —— ἕνα .... νέεσϑαι, *one alone he permitted to return home.* ἵει (from ἱέω) when accentuated ἵει, is to be referred to ἵω. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 162. ἄρα refers to the clause which follows. The inversion gives vivacity and emphasis to the narration. —— πιϑήσας (*in obedience to*) denotes cause. See N. on 1. 7, 196. —— τὸν is employed δεικτικῶς (see N. on 1. 20), the speaker pointing to Diomedes. —— εἷο (Epic for οὗ)=αὐτοῦ, is governed by χέρηα=χειρείονα. —— μάχῃ limits the meaning of χέρηα.

402, 403. αἰδεσϑεὶς is causal. See N. on πιϑήσας, v. 398. —— αἰδοίοιο on account of his dignity. —— υἱὸς Καπανῆος, i. e. Sthenelus. He seems to have inherited his father's roughness and arrogance, who boasted that he would take Thebes in spite of Jupiter.

404–410. μὴ ψεύδε' (i. e. ψεύδου). The charge of falsehood was not as offensive among the ancients, as in our times. —— ἡμεῖς the Epigoni. The repetition of ἡμεῖς in v. 406 gives emphasis. —— Θήβης ἕδος, *the seat of Thebes = Thebes.* —— ἀγαγόνϑ' (i. e. ἀγαγόντε). The dual refers to the speaker and Diomedes. —— κεῖνοι, i. e. οἱ πατέρες. —— ἀτασϑαλίῃσιν. See N. on 1. 205. Capaneus resolved to scale the walls of Thebes in despite of Jupiter, and was therefore struck with thunder. Tydeus, in punishment for his ferocity in tearing with his teeth the head of Menalippus who had wounded him, was abandoned by Minerva and perished. —— τῷ. See N. on 2. 250. —— μὴ—τιμῇ. In prohibitions the Greeks commonly use

Digitized by Google

only the pres. imper. or aor. subj. K. § 259. 5; S. § 218 3. —— μοι = in my presence. S. § 201. 4; Rost § 105. N. 2.

415–418. τούτῳ refers to Agamemnon, and τούτῳ δ' αὖ is an emphatic repetition. See N. on v. 406. —— πένθος. Cf. v. 197. —— νῶϊ μεδώμεθα, let us both attend to = let us think of nothing else than the fierce battle (θούριδος ἀλκῆς. Cf. v. 234).

419–421. These verses are like the blast of a trumpet, summoning the reader to prepare for the rehearsal of the daring exploits of Diomedes which are soon to be given. Köppen supplies τοῦ βραχεῖν with ὑπό, on account of the clangor; but it is better to take it as an adverb, in the sense of somewhat, a little. —— ταλασίφρονά περ, one who was ever so brave.

422. We are now by one of the most splendid comparisons, about to be introduced to the first battle in Homer, of which Pope says, "it is worthy of observation with what grandeur it is described, and raised by one circumstance above another, till all is involved in horror and tumult."

423—426. ὄρνυτ' ἐπασσύτερον, is excited in quick succession. —— Ζεφύρου. See N. on 276. —— χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει, "breaking on the land it thundered loudly." Cowper. χέρσῳ is opposed to πόντῳ in the preceding verse. —— κυρτόν, swollen; literally, bent, curved, as a wave rolling along and ready to break upon the shore. —— ἀποπτύει, scatters; literally, spits out. In this comparison Homer does not refer, as Madame Dacier supposes, to the result of the approaching conflict, but the manner in which the Greeks approached to battle, and the fury with which it was fought. Ozell in his English translation of Homer, says that this fine image is given but by halves in the English translations. But he must be sharp-sighted indeed, if he can find in the original, "the western wind tyrannizing over the liquid plain," "mountains of congested waves riding on each other's back," "covering the rock's surmounted head with weeds,' with which Dacier has diluted the simile.

429–432. οἱ δ' ἄλλοι, i. e. the troops. ἄλλος is often used in the sense of something different, not like the thing previously mentioned. —— ἀκὴν ἴσαν. Cf. 3. 8, 95. —— οὐδέ κε φαίης. See N. on 3. 392. —— ἔχοντ' ἐν στήθεσσιν αὐδήν, having a voice in their breasts = able to utter a sound. —— τὰ (= ἃ) εἱμένοι, "quibus indutis." Crus. See N. on 3. 57. There is great beauty in these lines. The vast army is represented as marching in order and profound silence, each squadron obeying its leader, with armor flashing in the sun-beams. Every circumstance is made to stand out in due prominence, and the whole scene is strikingly picturesque and imposing.

434–436. ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν, while being milked of their white milk (= at milking-time). The construction may be referred to K. § 281. 2; S. §§ 184. 1; 177. 3. —— μεμακυῖαι, bleating, 2 perf. part. for μεμηκυῖαι, from μηκάομαι. —— ὣς Τρώων. There is an anacoluthon here, Τρῶες δ' in

Digitized by Google

v. 433, which was separated from its verb by the intervening simile, being repeated but with a varied construction. Cf. 2. 459. 474.

437, 438. γὰρ explains why there was such noise in the Trojan ranks. —— ὁμὸς = *the same.* —— ἴα = μία. S. § 80. 1. —— γλῶσσ' ἐμέμικτο, *the language was mixed.* Cf. 2. 804, 805. —— πολύκλητοι, *called from many parts.*

439–441. τοὺς μὲν refers to the Trojans. They were assisted by Mars, the god who presided over the stormy tumult of battle, while Minerva, the goddess of war conducted with forecast and prudence, was the protecting divinity of the Greeks. —— Δεῖμος, Φόβος, and Ἔρις belong to the retinue of Mars, but are here introduced as exerting their agency on both armies. Cf. v. 444. —— ἄμοτον μεμαυῖα, *raging insatiably.*

442–445. ἥτ' (i. e. Ἔρις) κορύσσεται, *at first she raises herself small.* —— ἐστήριξε is the aorist with present signification, the action being regarded as a customary one. Cf. K. § 256. 4. d; S. § 211. N. 2. —— τότε, i. e. in the time of the present conflict. —— ὁμοίιον. See N. on v. 315. —— ὀφέλλουσα. Cf. 1. 510; 3. 62. This description of Discord has been greatly admired in all subsequent times, and is borrowed almost word for word by Virgil, in his description of Fame in Æn. 4. 173.

447–449. σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, *then they struck together their shields* in fight. —— μένε' (cf. 2. 387) belongs to ἔβαλον by zeugma. See Ns. on 3. 73, 327. —— ἀτάρ, *then*, introduces the apodosis after ὅτε in v. 446. —— ἀσπίδες . . . . ἀλλήλῃσι, *embossed shields pressed upon each other.* Milton seems to have had this passage in his eye in Paradise Lost, 6. 207–210:

"—————— Now storming fury rose,
And clamor, such as heard in heaven till now
Was never; arms on armor clashing bray'd
Horrible discord, and the madding wheels
Of brazen chariots rag'd; —————— "

450–456. οἰμωγὴ of the wounded. —— εὐχωλὴ of the victors. These limiting words are referred to in ὀλλύντων and ὀλλυμένων, in which Bothe says, is a *hysteron proteron.* —— ῥέε . . . . γαῖα, *the ground flowed with blood* = blood drenched the ground. —— χείμαῤῥοι (contr. for χειμάῤῥοοι) ποταμοί, *winter torrents*, i. e. torrents swollen by wintry storms. —— κατ' ὄρεσφι = κατ' ὀρέων. Crus. —— συμβάλλετον. The dual is employed, because the simile refers to the encounter of two armies. Cf. K. § 241. R. 9. —— κρουνῶν ἐκ μεγάλων depends on ῥέοντες, and κοίλης ἔντοσθε χαράδρης explains the locality of μισγάγκειαν. —— τῶν δ' refers to the two torrents. —— ἰαχή τε φόβος τε. Bothe finds a hendyadis here. These lines furnish a specimen of the vigor and fire, with which the Homeric battles are related.

457–462. The deeds of individual heroes are now narrated. Diomedes

is kept out of sight, inasmuch as his exploits are to be given at large in the next book. —— Ἀντίλοχος. He was son of Nestor and one of the bravest of the Greeks. Cf. 5. 580; 6, 32. —— τόν ῥ' (see N. on 1. 405) ἔβαλε—φάλον. For the double accusative see N. on v. 350. —— ὀστέον εἴσω. See N. on 1. 71. —— ὡς ὅτε πύργος (sc. ἤριπε). This simile illustrates the size and strength of the fallen hero.

463–469. ποδῶν. See N. on 1. 197. —— Ἐλεφήνωρ. Cf. 2. 540. —— ὑπ' ἐκ βελέων, *from under the weapons* (i. e. from the range of the missiles) Crosby § 671. 14. —— μίνυνθα . . . . ὁρμή, *but his attempt was short*, i. e. he himself soon fell. —— νεκρὸν . . . . ἰδών, i. e. ἰδὼν ἐρύοντα (Ἐλεφήνορα νεκρόν. —— τά οἱ . . . . ἐξεφαάνθη, *which were unprotected* (literally, *were visible*) *by his shield, as he stooped down* (to drag away the body); literally, *to him stooping*. See N. on 1. 104. —— λῦσε δὲ γυῖα, *and loosed his limbs* = *caused his limbs to relax*, a kind of euphemism, by which Homer frequently denotes the death of an individual.

470–472. ἔργον = μάχη. —— ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν, *and man grappled with man.*

474–476. ἠΐθεον, *a youth.* —— Σιμοείσιον. A child was often named after the place of its birth. Cf. 5. 49. —— Ἴδηθεν, *from Ida.* See N. on 2. 821. —— μῆλα ἰδέσθαι, *in order to see their flocks.*

478–484. θρέπτρα. This word denotes the support, which parents receive from their children, for their care in bringing them up. —— δὲ = γάρ. —— οἱ αἰών. See N. on 1. 104. —— δουρὶ δαμέντι, *conquered by the spear.* μιν—βάλε στῆθος. See N. on v. 350. —— ἀντικρύ, *straight through.* This shows the force with which the spear was thrown. —— ἐν κονίῃσι χαμαί, *on the ground in the dust.* —— ἥ . . . . πεφύκει, *which has grown in the low ground of a spacious marsh.* —— ὄζοι, *branches.*

486–490. ὄφρα . . . . δίφρῳ, *in order that he might bend it* (i. e. form it by bending) *into the felloe* (of the wheel) *of a splendid chariot.* The subjunctive here follows a historical tense, to give a more lively representation of a past act. Cf. K. § 330. R. 1. a. —— ἀζομένη, *drying* in order to season. —— τοῖον . . . . ἐξενάριξεν. The comparison of Simoisius to a poplar, which was standing in graceful beauty, but afterwards being cut down and stripped of its branches lay drying in the sun, is very beautiful and apposite. —— τοῦ δ' refers to Ajax. —— αἰολοθώρηξ, *having a variegated cuirass; according to Voss, a moveable cuirass*, i. e. one which the activity of the wearer renders rapid in its motions. —— καθ' ὅμιλον, *through the crowd*, i. e. he was among the ranks when he sent his weapon. Bothe renders it *simul.*

491–500. τοῦ μέν, i. e. Ajax. —— νέκυν ἑτέρωσ' ἐρύοντα (cf. v. 467). *while dragging away the body* (of Simoisius) *in another direction.* —— ἀμφ' αὐτῷ, *by it* (i. e. the body). See N. on 2. 388. —— τοῦ δ'—ἀποκταμένοιο *on account of him slain*, is the genitive of cause. —— μάλ' ἐγγύς, *very near* in order to make his aim more certain and effective. —— ἀμφὶ ἓ παπτήνας

in order to see who threw the spear at Leucus, or to select a worthy object of his vengeance. —— ὑπὸ .... κεκάδοντο (Epic 2 aor. mid. of χάζω), *but the Trojans gave back.* The reason is contained in ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος. S. § 226. —— ἅλιον, *in vain*, i. e. without doing execution. —— Ἀβυδόθεν, *from Abydos.* See N. on 2. 836. —— παρ' ἵππων ὠκειάων, *from the swift steeds* which had been committed by Priam to his charge. Cf. 1 Chron. 27, 25–31. Stadelmann refers it to the mode of his conveyance to Troy, *by the swift chariot.*

501–508. τόν ῥ'. See N. on 1. 405. For the double accusative after βάλε, see N. on vs. 350, 459. —— δούπησεν .... αὐτῷ. This beautiful line is of frequent occurrence. Cf. Virg. Æn. 10. 488. —— ἴθυσαν .... προτέρω, *and were pushing on much further.* —— Περγάμου, *Pergamus*, was the citadel of Troy, where Apollo had a temple. Cf. 5. 446.

509–513. ὄρνυσθ' (2 aor. imper. pres. of ὄρνυμι), *rush on.* —— χάρμης (i. e. μάχης) is the genitive of separation. —— ἐπεὶ .... σίδηρος. Construct ἐπεὶ οὐκ ἐστὶ σφι χρὼς λίθος. The effect of this is denoted by ἀνασχέσθαι, *so as to resist.* —— ταμεσίχροα, *flesh-wounding.* —— βαλλομένοισιν, *when they are struck*, agrees with σφι. —— οὐ μὰν οὐδ', *certainly not.* See N. on 2. 703. —— Ἀχιλεύς. The poet keeps his chief hero before the mind of the reader. —— πέσσει. Cf. 1. 81.

514–516. φάτ'—δεινός, *spoke terribly*, referring to the loudness of the command, or its bold and warlike tone. —— Τριτογένεια, an epithet of Minerva, supposed by some, to be derived from Triton, on the banks of which she was born. Others refer it to τριτὼ (a Bœotian word signifying *head*) and γίγνομαι. I prefer with Schmitz (Smith's Dict. of Mythol. vol. i. p. 398) to refer it to the most ancient seat of her worship, on the river Triton in Bœotia. —— μεθιέντας. Cf. v. 240.

517–520. Διώρεα. Cf. 2. 622. —— χερμαδίῳ, *a stone* which can be grasped in the hand. How common an instrument of defence against dogs, and sometimes of engagements between man and man is the *chermadion*, even at the present time in Greece, may be seen in Mure's Journal of a Tour in Greece, vol. i. pp. 95–97. —— ὀκριόεντι, *sharp-pointed, rugged.* —— Πείροος. Cf. 2. 844. —— Αἰνόθεν, *from Ænus*, a town in Thrace, a short distance S. E. of the mouth of the Hebrus.

521–526. ἀμφοτέρω .... ἀπηλοίησεν, *but the unsparing* (literally, *shameless, impudent*) *stone utterly* (ἄχρις) *crushed both tendons and the bones.* —— ὕπτιος, *backwards, on his back.* —— ὁ δ'—Πείροος. See N. on 1. 391. —— οὖτα. 2 aor. 3 sing. of οὐτάω, *to strike*, refers to a weapon held in the hand, and is thus distinguished from βάλλω, *to hit* or *strike* from a distance. —— χύντο χαμαὶ χολάδες. Bothe finds here a paronomasia.

527–538. Θόας. See N. on 2. 638. —— ἐπεσσύμενον, *rushing on*, perf. part. mid. of ἐπισεύομαι. —— ὑπὲρ μαζοῖο, *above the breast.* —— ἀκρόκομοι, *wearing hair on their crowns.* This custom of wearing the hair, so as to form a tuft or knot upon the top of the head, is referred to by Tacitus

Digitized by Google

(Germ. c. 38), as prevalent among the ancient Germans. Such now is the practice of some of the North American Indians. —— οἱ refers to the Thracians, and ὁ to Thoas. The juxtaposition of the pronouns renders them emphatic. —— μέγαν περ ἐόντα. See N. on 1. 131. —— σφείων, Epic of σφέων, σφῶν. S. § 78. —— ὁ δέ, i. e. Thoas —— ὁ δ' in v. 537 refers to Diores.

539–541. ἔργον is here put for *the battle.* "Ironice dictum est, quasi facto opere aliquo seu penso quotidiano." Bothe. —— ὅστις—δινεύοι = εἴ κε δινεύοι. K. § 340. 1. —— ἄγοι . . . . Ἀθήνη in order that he might be unharmed.

ILIAD V.

This book is entitled Διομήδους ἀριστεία, *the exploits of Diomedes.* The narration may be supposed to commence from 4. 419, where the hero leaps from his chariot to rush into battle.

1–8. αὖ marks the divisions and subdivisions of the narrative, and hence is placed at the commencement of some new train of thought, in the sense of δὲ or ἀλλά, yet more intimately connecting with what precedes, and less adversative than those particles. Cf. K. § 323. 7. —— δῶκε—ἵν'—γένοιτο. K. § 330. 2; S. § 214. 2. —— μένος refers to physical strength, and θάρσος to courage. —— δαῖε refers to Minerva, and has for its object πῦρ. Butt. (§ 114. Δ) assigns to this verb in the present a transitive sense, and says that a misunderstanding of this passage is the cause of its ever being taken intransitively. For the asyndeton see Ns. on 2. 9; 4. 69. —— ἀκάματον (by the arsis ᾱκάματον), *unceasingly,* literally, *indefatigably.* Fires flashed from his armor, as rays stream from a bright autumnal star. ——ἀστέρ' ὀπωρινῷ refers probably to Sirius, the rising of which marks the ὀπώρη, a season which follows the θέρος. —— λελουμένος Ὠκεανοῖο, *when washed by* (= when it rises from) *the Ocean.* The genitive is local. See N. on 2. 785. —— οἱ—κρατός. See N. on 1. 104. The parts of the body are here put for the armor which protected them. —— ὦρσε (sc. Ἀθήνη), *Minerva impelled.* —— δέ. See N. on 1. 49.

9–13. τις—Δάρης, *one Dares.* —— δύω—υἱέες. The construction of δύω with a plural substantive is quite common. Cf. K. § 241. R. 10. a. —— ἤστην (Epic for ἤτην) conforms in number to δύω, *two were his sons = he had two sons.* —— μάχης . . . . πάσης. Cf. 2. 823. —— ἀποκρινθέντε, *separated* from their own squadron. They had advanced beyond the lines. —— ἐναντίω Diomedes. —— ἀφ' ἵπποιϊν, *in their chariot.* ἀπὸ is used here by way of accommodation, to denote the place from which they fought. See N. on the constructio prægnans, 1. 55. —— ἀπὸ χθονὸς (cf. 4. 419) is opposed to ἀφ' ἵπποιϊν.

Digitized by Google

15–19. ῥα, *then*, connects with ὅτε in the preceding verse. —— τοὶ belongs to χειρός. —— στῆθος μεταμάζιον = *in the middle of his breast.* —— ἀφ' ἵππων. Cf. v. 13.

20–26. Ἰδαῖος δ' ἀπόρουσε in order to mingle with his followers, and thus avoid the dreadful death which had overtaken his brother. —— περιβῆναι, *to protect;* literally, *to go around.* —— οὐδὲ—οὐδέ. See N. on 2. 703. —— γὰρ implies an ellipsis: *for* if he had done this (i. e. attempted to protect the body of his brother), *he could not have avoided black fate.* Some, however, make ἀλλ' Ἥφαιστος ἔρυτο = εἰ μὴ Ἥφαιστος ἔρυτο, in which case, γὰρ in the apodosis must be translated, *indeed, truly.* —— καλύψας denotes the means. —— οἱ refers to Vulcan, and is what Kühner (§ 284. 10. d) calls *Dativus ethicus*, i. e. the dative of pleasant and confidential intercourse. Cf. Butt. § 133. N. 2. —— γέρων, i. e. Dares. Cf. v. 9. —— ἀκαχήμενος. K. § 223. R. 4. —— κατάγειν, *to lead down to,* denotes purpose.

28–30. ἀλευάμενον = φεύγοντα. —— παρ', *by, along side of.* —— ὄχεσφιν. Cf. K. § 210. 3. —— θοῦρον, *impetuous.*

32–34. οὐκ ἂν—ἐάσαιμεν = *shall we not permit?* The use of the optative (cf. K. § 260. 4. b), and the interrogative form of the sentence, gives great delicacy to the request. —— ὁπποτέροισι . . . . ὀρέξῃ. See Ns. on 1. 66; 3. 299. —— χαζώμεσθα. See N. on 1. 141. —— ἀλεώμεσθα, *let us avoid.*

36–41. ἠϊόεντα, *having banks*, an epithet of the Scamander, on account of its high banks. Butt. (Lexil. No. 59. § 3) derives it from ἠϊον akin to εἱαμένη, *meadow*, and renders it *grassy.* —— ἔκλιναν, sc. ἐς φύγην. —— ἕλε. Cf. 4. 457. —— Ὀδίον. Cf. 2. 856. —— ἐν is disjoined from πῆξεν by tmesis. —— στήθεσφιν. Cf. v. 28. —— δούπησεν . . . . αὐτῷ. Cf. 4. 504.

43–48. Μῄονος. Cf. 2. 864. —— Τάρνης was a Lydian town, at the foot of the northern slope of Mount Tmolus, the later Sardis. Through it flowed the river Pactolus. —— νύξ' (i. e. ἔνυξε), 1 aor. of νύσσω. —— ἵππων (= *chariot.* See N. on v. 13). The genitive is used with ἐπιβαίνω, because the place where the person mounted, is considered as a *part* of the chariot. Cf. Jelf's Kühn. § 624. Obs. Prof. Felton refers this genitive to S. § 195 1, as denoting that *in respect of which* the thing is affirmed. —— ἐπιβησόμενον, *as he was about mounting.* —— ἐσύλευον, *despoiled.*

49–58. Σκαμάνδριον. See N. on 4. 474. —— ἐσθλὸν θηρητῆρα, *a good hunter*, is a repetition of αἵμονα θήρης, *skilled in the chase.* —— γὰρ introduces the reason of his skilfulness in hunting. —— οὔρεσιν ὕλη, *mountain-forest;* literally, *forest on the mountains.* Cf. 2. 285. —— ἀλλ' οὔ—τότε γε, *but not then at least.* γὲ limits the assertion to the time here spoken of. —— ἑκηβολίαι (plur. for sing. See N. on 1. 205), *skill in throwing the spear at a distance.* —— τοπρίν, *formerly.* —— ἐκέκαστο. See N. on 2. 530. —— πρόσθεν ἕθεν (Epic for οὗ or ἑαυτοῦ), *before him.* —— οὔτασε. See N. on 4. 525.

59–64. Μηριόνης. Cf. 2. 651; 4. 651. —— ὃς refers to Phereclus. —— ἐφίλατο, Epic aor. mid. of φιλέω as active. —— Ἀλαξάνδρῳ is the dat. com-

Digitized by Google

modi. See N. on 1. 39. —— ἀρχεκάκους, *sources of evil.* By a poetic turn, the ships in which Helen was brought to Troy, are regarded as the origin of the Trojan misfortunes. —— οἷ τ' αὐτῷ, *and to himself* the builder. —— ἐπεὶ οὔτι . . . . ᾔδη. The Trojans were commanded by an oracle, to abstain from nautical affairs, and to turn their attention to agriculture. —— βεβλήκει. See N. on 4. 108. —— διαπρὸ ἀντικρὺ (sc. τοῦ γλουτοῦ), *clear through the buttock* so as to come out on the opposite side. This is not a mere pleonasm, but is designed to give fulness and emphasis to the expression. —— γνύξ, *upon his knees.*

69–75. ἄρ', *then.* See N. on 1. 306. —— Μέγης. Cf. 2. 625. —— πύκα = ἐπιμελῶς. Schol. —— ἶσα—τέκεσσι. S. § 202. 1. —— χαριζομένη, *obliging* = *in order to oblige.* —— κατὰ ἰνίον, *through the nape of the neck.* —— ὑπό, *under.* —— ψυχρὸν . . . . ὀδοῦσιν, *and he bites with his teeth the cold brass.*

76–81. Εὐρύπυλος. Cf. 2. 736. —— ἐτέτυκτο, 3 sing. pluperf. of τεύχω, *had become, was.* —— θεὸς δ' ὥς. See N. on 3. 2. —— πρόσθεν ἕθεν. See N. on v. 56. —— φεύγοντα, *while fleeing.* —— μεταδρομάδην ἔλασ' ὦμον, *while running struck him on the shoulder.* μεταδρομάδην refers to Eurypylus. —— ἀπὸ—ἔξεσε, *he cut off.* —— πορφύρεος (= μέλας) θάνατος = *violent death,* "*bloody death.*" Passow.

85–88. Τυδεΐδην . . . . μετείη, *but you would not have known to which side the son of Tydeus belonged;* literally, *you would not have known the son of Tydeus, with which side he was.* For the attraction of the subject of the subordinate clause to the principal clause, as the object of its verb, see N. on 2. 409. For the construction of the optative, see N. on 4. 223. —— ἂμ (i. e. ἀνὰ) πεδίον, *over the plain.* —— χειμάῤῥῳ. See N. on 4. 452. —— ἐκέδασσε, *sweeps away,* 1 aor. of κεδάννυμι. —— τὸν . . . . ἰσχανόωσιν, *and bridges strongly protected do not resist it.* —— ἕρκεα, *embankments.* —— ἐριθηλέων is to be pronounced ἐριθηλῶν by synizesis. —— ἔργα = *fields.* Cf. Odys. 4. 318.

93, 94. ὣς ὑπὸ Τυδεΐδῃ, *thus by Tydides.* The resistless impetuosity of Diomedes is vividly set forth by this simile of a swollen torrent, sweeping away mounds and embankments, and desolating the rich fields of the husbandmen. —— κατήριπε. Cf. 4. 462. —— πολέες περ ἐόντες. See Ns. on 1. 131, 587.

95–101. ὡς, *when.* —— Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός, i. e. Pandarus. Cf. 4. 93. —— ἕθεν See N. on v. 56. —— ἐτιταίνετο, *he drew.* —— ἐπαΐσσοντα, *while rushing on.* —— διέσχε = διῆλθε. —— τῷ ἐπί, i. e. ἐπὶ τούτῳ, *whereupon.* —— μακρὸν ἄϋσε, *shouted aloud.*

102–105. βέβληται, *is struck* —— ἑ refers to Diomedes. —— φημι. See Ns. on 2. 37; 3. 220. —— δήθ', i. e. δηθά, *long, a long time.* —— ἄναξ, i. e. Apollo. —— ἀπορνύμενον Λυκίηθεν, *when I set out from Lycia.*

106, 107. εὐχόμενος, *boasting.* —— οὐ—δάμασσεν = *did not kill.* —— ἵπποιϊν καὶ ὄχεσφιν, *horses and chariot.* These words are often joined together. —— Σθένελον. See Ns. on 2. 564; 4. 403.

Digitized by Google

109, 110. *ἔρσο.* See N. on 4. 204. —— *καταβήσεο*, Epic imper. aor. of *καταβαίνω*. K. § 223. 10. —— *μοι* is the dat. commodi. See Ns. on 2. 564; 4. 403.

112–114. *πὰρ* (i. e. *παρά*), *near* to Diomedes. —— *διαμπερές*, *completely, entirely.* —— *ἀνηκόντιζε*, *spouted forth.* —— *δὴ τότ' ἔπειτ'* is a fulness of expression, for *τότε δή*, or *ἔπειτα δή*.

115–119. *μοι* is the dat. commodi. In v. 121, and in 1. 37, *κλύειν* is constructed with the genitive. —— *εἴποτε*. Cf. 1. 39. —— *μοι*. See N. on v. 24, or perhaps a better reference would be to N. on 1. 104. —— *νῦν . . . . φίλαι*, *now also assist me.* —— *ἑλεῖν = ἐν χερσὶν ἔχειν.* —— *ἐς ὁρμὴν . . . . ἐλθεῖν* (sc. *τοῦτον*), *and that he may come within the reach* (literally, *casting*) *of my spear.* —— *φθάμενος* (*being before hand, anticipating me*), Epic 2 aor. mid. part. of *φθάνω*. —— *ἐπεύχεται*, *boasts on account of it* (*ἐπι-*). Cf. v. 106.

124–128. *μάχεσθαι* is put for the imperative. See N. on 2. 10. —— *τοι*. See N. on 1. 104. —— *σακέσπαλος*, *shield-brandisher.* —— *ἀχλύν*, *mist.* —— *ὄφρ' εὖ γιγνώσκῃς*. See N. on 4. 486. —— *ἠμὲν—ἠδὲ καί*, *both—and also.*

129–132. *τῷ νῦν*. See N. on 1. 415. —— *πειρώμενος* (sc. *σοῦ*) denotes the purpose of *ἵκηται*. See N. on v. 124. Köppen supplies *μέμνησο*. —— *τοῖς ἄλλοις* in reference to Venus. —— *τήνγ'*, *this one at least.* —— *οὐτάμεν*. Venus as a divinity could be wounded but not slain.

135–142. *πρίν περ—μεμαώς*, *however much desirous before.* The participle should properly have been in the accusative with the following *μίν*, but refers to the subject logically implied in *ἕλεν μένος* (*= ἐχώσατο*). Cf. K. § 313. Köppen supplies *ἦν*. —— *ὅν—χραύσῃ*. See N. on 3. 62. —— *ἐπ—ὀΐεσσιν* belongs to *ποιμήν*. —— *αὐλῆς* (*= τοῦ ἕρκεος τῆς αὐλῆς*) *ὑπεράλμενον*, *while leaping over into the fold.* —— *τοῦ*, sc. *λέοντος*. —— *προσαμύνει* and *δύεται* refer both to the shepherd. —— *τὰ δ' ἐρῆμα* (sc. *μῆλα*) *φοβεῖται*, *the flocks abandoned* (by the shepherd) *are terrified.* Some after the Schol. refer this to the shepherd, in the sense of *φοβούμενος τὴν ἐρημίαν* (opposed to *κατὰ σταθμούς*). —— *αἱ μέν*, sc. *ὄϊες*. —— *κέχυνται*, *fusi sunt* Crus. —— *βαθέης ἐξ ἅλλεται αὐλῆς*, *leaps out of the deep fold* (i. e. a fold having a high inclosure). Some may prefer to take *βαθέης* in the sense of *large, spacious.* This last clause is added, as Spitzner remarks, to complete the picture, the comparison lying only in the wounding of the lion, and his great rage in consequence thereon.

146–151. *κληῗδα*, *collar-bone.* —— *ἀπὸ . . . . νώτου*, *and separated his shoulder from the neck and back.* —— *τοὺς μὲν ἔασ'*, *these he left*, i. e. he paused not to strip them of their armor, but rushed on to further slaughter. —— *τοῖς . . . . ὀνείρους* is susceptible of two interpretations, according as we take *οὐκ* with *ἐρχομένοις* or *ἐκρίνατ'*. In the former case it would be, *to them not returning home did the old man expound dreams*, i. e. they never returned home to hear him expound their dreams. *τοῖς* thus becomes the dat. commodi. The other construction would give, *when they*

Digitized by Google

went (to the war) *the old man did not* (= neglected to) *interpret his dreams.* This dative may be considered as temporal, or as denoting the circumstances in which the thing spoken of took place. Cf. K. § 283. 3. The former interpretation accords best with the position of οὐκ, and with the following context.

153–158. τηλυγέτω. Cf. 3. 175. —— τείρετο, *had become infirm.* —— ἐπὶ .... λιπέσθαι, *to be left over* (i. e. to inherit) *his possessions.* For the infinitive, see N. on ἄγειν, 1. 338. —— ζώοντε—νοστήσαντε, *returning alive.* —— μάχης ἐκ, i. e. ἐκ μάχης. —— χηρωσταί, *relations* or *heirs* of one who has died childless. —— διὰ—δατέοντο is put by tmesis for διεδατέοντο.

159–164. λάβε = κατέλαβε. Schol. —— δίφρῳ. The chariot carried two persons, one of whom was the warrior (ὁ παραιβάτης), and the other acted as charioteer (ὁ ἡνίοχος). —— ὡς—ἐξ—ἄξῃ (= συντρίψῃ). See N. on 2. 147. —— ἐν βουσὶ θορὼν by the constructio prægnans (see N. on 1. 55) has the sense, *leaping in among the cattle, and there remaining* to do the work of destruction. —— ξύλοχον κάτα (i. e. κατὰ ξύλοχον) βοσκομενάων, *while grazing near the thicket* (i. e. his lurking place). This comparison of Diomedes to a lion breaking the neck of a heifer or an ox, is exceedingly spirited and graphic. By these similes the reader is prepared for the more astonishing exploits of the hero, which are soon to be related. —— βῆσε, *caused them to fall.* See N. on 1. 144. Heyne finds a tmesis in ἐξ—βῆσε —— ἀέκοντας, *against their will*, i. e. they clung to the chariot, and struggled to keep their place in it.

166–170. We are now to be introduced to one of the most exciting combats to be found in the whole Iliad. The great strength of the heroes who unite to oppose Diomedes, their fierce and pompous approach, the terrible fate of the one, and the escape of the other by the interposition of Venus, are all described in such lively colors, that the reader seems to be transported to the field of action, and to witness with his own eyes the progress and result of the combat. —— Αἰνείας. Cf. 2. 820. —— κλόνον, *clash, whizzing.* —— Πάνδαρον .... ἐφεύροι. See N. on 4. 88. —— εὗρε. See N. on 2. 169. —— στῆ. Cf. 1. 535.

171–178. πτερόεντες ὀϊστοί, *feathered arrows.* —— κλέος, *renown* as a skilful archer. —— ἐνθάδε γ', *at least here* in Troy. —— Λυκίῃ. Cf. 2. 284. —— τῷδ' ἀνδρὶ is employed δεικτικῶς. See N. on 1. 20. —— Διὶ χεῖρας ἀνασχών, *having raised your hands* (= having prayed) *to Jupiter.* See N. on 1. 351. —— ὅστις ὅδε κρατέει, *whoever the man there* (ὅδε. S. § 163. N. 2; K. § 303. 2) *may be who thus conquers.* —— δή, *already.* —— γούνατ' ἔλυσεν. Cf. 4. 469. —— εἰ μὴ is to be connected in thought with ἀλλ' ἄγε in v. 174. —— ἱρῶν μηνίσας "propter sacrum ex voto non redditum." Heyne. ἱρῶν is the causal genitive. See N. on 1. 65. —— δὲ = γάρ.

181–183. πάντα, *in all respects.* —— ἀσπίδι is the dative of means or instrument —— γιγνώσκων, *knowing, recognizing* denotes cause. See N.

Digitized by Google

on 1. 196. —— αὐλώπιδί τε τρυφαλείῃ, *by his crested helmet.* —— σάφα . . . ἐστιν, *but I do not clearly know whether he is a god*, i. e. I am in doubt as to his being one of the divinities, yet it is evident if he be a man, as I think, that he enjoys the protection of some god (cf. v. 185).

184–187. υἱὸς, (viz.) *the son*, is in epexegetical apposition with ἀνήρ. —— οὐχ . . . . μαίνεται. The same thing is said of Ulysses in Odys. 24. 443. —— ἄνευθε, *without* the protection of. —— τάδε = οὕτως. Mt. § 471. 13; Butt. § 128. N. 5. τήνδε μανίαν might have followed μαίνεται, as its cognate accusative. See N. on τὴν—ἐπηπείλησ'. 1. 319. —— ἄγχι ἕστηκ', *is standing near* (him) as a protector. —— νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους, *with his shoulders enveloped in a cloud.* ὤμους is the synecdochical accusative. —— τούτου is the separative genitive in dependence on ἔτραπεν. Some construct it with κιχήμενον (as gen. of part. S. § 191. 1), *hitting him*, i. e. which would have hit him, had it not been turned aside. —— ἄλλῃ, *in another direction.*

188–191. ἤδη, *just now.* —— γὰρ assigns the reason for the belief that Diomedes was assisted by some god. —— ἐφάμεν. See Ns. on 2. 37; 3. 220. —— 'Αϊδωνῆϊ is a rare form for 'Αΐδῃ. Cf. Crus. Lex. —— ἔμπης, *nevertheless.* —— θεὸς . . . . κοτήεις, *therefore some god is angry* (with me). He draws this conclusion from his unsuccessful shot.

192–196. τῶν κ' ἐπιβαίην, *which I might mount.* For the genitive, see N. on v. 46. For the optative cf. N. on 1. 64. —— ἀλλά που, *but somewhere.* που does not refer to the halls of Lycaon, but to the space within the halls. Cf. Hoog. Gr. Part. p. 172. —— καλοί, πρωτοπαγεῖς, νεοτευχέες. In Homer we often find attributives following their substantive in groups of threes. For this triplicity in the combination of words and phrases, which enters so extensively into the ancient writings both sacred and profane, see Prof. Stuart on the Apocalypse, vol. i. pp. 131–144; vol. ii. pp. 413–420. —— παρὰ δέ σφιν ἑκάστῳ, *and by each one of them;* literally, *by them*, viz. *each one.* See N. on ἕκαστος, 1. 606. —— κρῖ, Epic for κριθήν.

197–200. μοι limits ἐπέτελλε. —— αἰχμητὰ = αἰχμητής. —— ἐρχομένῳ to the Trojan war. —— ποιητοῖσιν, *well-built.* —— ἐμβεβαῶτα, Epic part. of ἐμβαίνω. —— Τρώεσσι. The Lycians were of Trojan origin. Cf. 2. 826.

201–205. ἐγὼ οὐ πιθόμην. Dacier after Eustathius attributes this to his parsimony, but it rather resulted from his fear, lest in the straitened circumstances of the beseiged city, there should be lack of provender for them. Cowper has hit the true meaning:

> " But anxious lest (the host in Troy so long
> Immured) my steeds, fed plentifully at home.
> Should here want food, I left them, ——— "

ἵππων φειδόμενος, *fearing for my horses.* This genitive is causal. —— εἰλομένων, sc. ἐν 'Ιλίῳ. —— εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην, *being accustomed to high feeding* (literally, *to eat their fill.* Cf. Butt. Lexil. No. 6 § 8). —— λίπον,

Digitized by Google

sc. ἵππους. —— τόξοισιν in the plural is to be referred to the two parts of which the bow was composed, or perhaps, it is intended to comprise the bow, arrows, quiver, and whatever pertains to the weapon. Cf. Herm. Soph. Phil. 652, cited by Smith in his edition of Crus. Lex. —— τὰ .... ὀνήσειν, *which were not to be of service to me.*

206–211. ἤδη. See N. on v. 188. —— ἀριστήεσσιν. See N. on 1. 51. —— ἀτρεκὲς αἷμ'. Some render this *real blood*, referring to the custom of dyeing the corselets with a purple color, in order that blood, if shed, might not be seen by the troops and dishearten them. Others render it as an adverb, *truly*, *really*, which seems to be the better interpretation. —— ἤγειρα δὲ μᾶλλον, *but I have aroused* (them) *the more*, i. e. the wounds I have given them, have only made them the more furious. —— τῷ. See N. on 1. 415. —— κακῇ αἴσῃ. See N. on 1. 418. —— φέρων χάριν = χαριζόμενος. Cf. 1. 572.

212–216. νοστήσω home. —— ἐσόψομαι. See N. on 2. 358. —— αὐτίκ ἔπειτ' κ. τ. λ., *let some hostile chief forthwith cut off my head, if I do not*, etc. For the use of the optative, cf. N. on 1. 42. —— ἀνεμώλια, *useless*. See N. on 4. 355.

218–223. οὕτως, *thus* complainingly of your bow. —— πάρος—πρὶν = πρὶν—πρίν. See N. on 1. 98. —— ἄλλως, *otherwise* (than unfortunate), i. e. the fortune of battle will not change. —— νὼ (i. e. νῶϊ) is the subject of πειρηθῆναι. S. § 223. 3. —— τῷδ' ἀνδρὶ (see N. on v. 174) limits ἐλθόντε. —— ἀντιβίην = ἀνὰ κράτος. So Köppen and Crusius. —— σὺν ἔντεσι. Stadelmann calls this a useless addition. But ἵπποισιν and ὄχεσφιν denote the mode of approach to the enemy, and not the weapons with which he was to be fought. σὺν ἔντεσσι stands here for open combat in opposition to a stealthful attack, or some manœuver by which victory might be obtained without personal danger. —— οἷοι Τρώϊοι ἵπποι = *what sort of horses the steeds of Tros are.* These steeds, which were immortal, were presented to Tros by Jupiter, in return for Ganymede, whom he had taken up to heaven. —— πεδίοιο. See N. on 2. 785. —— κραιπνὰ (as an adverb), *very fleetly*. —— ἔνθα καὶ ἔνθα. See N. on 2. 462. —— διωκέμεν. Köppen supplies τὸν πολέμιον, but the verb may be taken absolutely.

224–228. τὼ referring to the horses is the subject. —— εἴπερ ἂν (= ἐάν περ) αὖτε, *if yet again.* —— ἐπὶ ὀρέξῃ is put by tmesis for ἐπορέξῃ, or ἐπὶ may be taken adverbially. See N. on 1. 40. —— σιγαλόεντα, *resplendant.* Some render it *foamy* (i. e. covered with the foam of the steeds), as though derived from σιαλός, *spittle, slaver.* —— ἐπιβήσομαι is the reading of Wolf, Crusius, and Bothe, on the ground that Æneas was on foot while talking with Pandarus (cf. v. 170), and that as the latter chose the position which Æneas had offered to take himself, and fought from the chariot (cf. v. 294), it could not have been the intention of the Dardan hero to dismount and fight on foot. Ernesti, Köppen, Trollope, and several others, read ἀποβήσομαι, supposing that Æneas offered to descend

Digitized by Google

from his chariot and fight Diomedes on foot. —— τόνδε refers to Diomedes. See N. on v. 174. —— δέδεξο, perf. imper. of δέχομαι.

231–238. μᾶλλον = *better.* —— ὑφ' ἡνιόχῳ εἰωθότι, *under their wonted charioteer.* —— εἴπερ ἄν. See N. on v. 224. —— μὴ τὼ—ματήσετον = φοβοῦμαι μὴ τὼ ματήσετον (*shall be slow* to bear us from danger). S. § 214. *a.* —— οὐδ' ἐθέλητον ἐκφερέμεν (sc. ἡμᾶς) πολέμοιο is epexegetical of the preceding clause. —— ποθέοντε is causal. See Ns. on 1. 7, 196. —— δ' after νῶϊ connects κτείνῃ with ματήσετον, and makes it depend on μή. —— μώνυχας, *having solid* or *undivided hoofs.* —— τόνδε. Cf. v. 228.

239, 240. βάντες, ἐμμεμαῶτ' (sc. μάχεσθαι). See N. on 1. 305. —— ἔχον. See N. on 3. 263.

243–250. ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ, *dear to my soul = my dear friend.* —— ἐπὶ . . . . μάχεσθαι. Construct: μεμαῶτε μάχεσθαι ἐπὶ σοί. In this place, as in 2. 472, ἐπὶ simply denotes direction. —— ἶν' is the accusative of ἴς, ἰνός. —— ὁ μέν, sc. ἐστί. The regular construction would have been τὸν μὲν—τὸν δὲ (instead of Αἰνείας δ'), in partitive apposition with ἄνδρ' in v. 244. —— Αἰνείας δ . Fully written we should have ὁ δὲ Αἰνείας ἐστί, ὃς εὔχεται (see N. on 1. 91), etc. —— υἱὸς—ἐκγεγάμεν (Epic 2 perf. infin. of ἐκγίγνομαι), *to be born son of,* a poetic fulness for, *to be the son of.* —— ἐφ ἵππων = ἵππων ἐπιβάντες. See N. on the *constructio prægnans,* 1. 55. —— μοί. See N. on v. 24. —— οὕτω as you have thus far done. Cf. vs. 85–87. —— μήπως, *lest perhaps.* —— ἦτορ = *life.*

251–253. ὑπόδρα. See N. on 1. 148. —— μήτι φόβονδ' ἀγόρευ', *talk not of flight;* or by the prægnans constructio in φόβονδ', *utter no words to induce me to fly.* So Köppen constructs, μὴ ἀγόρευε, ἃ φέρει εἰς φόβον. Cf Mt. § 535. Obs. 2. —— πεισέμεν, sc. ἐμέ. —— οὐ γάρ μοι γενναῖον (sc. ἐστί), *for it is not my nature* (literally, *not suitable to my birth*). —— ἀλυσκάζοντι (a strengthened form from ἀλύσκω) properly belongs to the omitted subject of the infinitive, but is attracted to μοί.

255–259. καὶ αὔτως, *even thus,* i. e. on foot. —— ἀντίον—αὐτῶν. See N. on 5. 301. —— ἐᾷ is to be pronounced as a monosyllable. —— τούτω—ἄμφω, *both these.* —— πάλιν αὖτις, *back again.* —— εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγῃσιν, *if even one escapes.* —— ἄλλοι δέ τοι. Cf. 1. 297.

262–267. αὐτοῦ, *here.* —— ἐξ ἄντυγος, *from the seat-rim.* Upon the semi-circular margin of the driver's seat was a knob or curvature, like a hook, upon which the reins might be fastened, whenever the driver wished to alight and leave his chariot for a time. Cf. v. 322. Sometimes this knob was made double, as in the chariot of Juno (v. 728). —— Αἰνείαο is connected by Crusius to ἐπαΐξαι (infin. for imperat.) Cf. K. § 273. R. 7. b. Others after Heyne and Köppen construct it with ἵππων = *rush forward mindful of the horses of Æneas.* —— ἧς is put by attraction for ἥν. —— Τρωτ . . . Γανυμήδεος. See N. on v. 222. —— υἷος is the Epic genitive of υἱός. Cf. S. § 56. —— οὕνεκ', *wherefore.* —— ὑπ' ἠῶ τ' ἠέλιόν τε, under

both the morning and the sun=under the whole heaven, i. e. on the face of the whole earth.

268–273. τῆς γενεῆς ἔκλεψεν, *stole of the breed.* This genitive is partitive. S. § 191. 1. Trollope supplies τινός. —— ὑποσχὼν θήλεας ἵππους (sc. τοῖς ἀναβάταις), "*submittens equas equis admissariis.*" Köppen. To nouns of common gender, ἄῤῥην, *male*, and θῆλυς, *female*, are added, when the natural gender is to be distinguished. Cf. K. § 40. R. 2. —— τῶν γενέθλη=τῶν γενέθλης, *from the stock of these.* ἐξ is in partitive apposition with γενέθλη. See N. on 1. 606. —— αὐτὸς refers to Anchises. —— μήστωρε φόβοιο, *causing fear* to the enemy); literally, *the advisers of fear.* See N. on 4. 327. —— τὼ is employed δεικτικῶς. —— εἰ τούτω κε λάβοιμεν. Cf. 1. 60.

278, 279. ἦ μάλα, *certainly indeed.* —— πικρός. See N. on ἐχεπευκές, 1. 51. —— αἴ κε τύχωμι, *if perchance I may hit you.*

281–283. τῆς δὲ διαπρό, *clear through this*, depends on πταμένη. —— τῷ δ' ἐπί. Cf. v. 101.

284, 285. βέβληαι, Epic for βέβλησαι, perf. pass. 2 sing. of βάλλω. —— κενεῶνα, *the abdomen.* —— ἀνσχήσεσθαι. Cf. v. 104.

287–289. ἤμβροτες, Epic for ἥμαρτες, 2 aor. of ἁμαρτάνω. —— ἀτὰρ . . . . Ἄρηα, *but I think you will not cease* (i. e. desist from the contest), *before that one of you at least falling shall satiate Mars with his blood.* γὲ opposes σφῶϊ to ἐμοῦ, the omitted object of ἔτυχες. For the construction of the infinitive after πρίν, see N. on v. 218. αἵματος is the genitive of means. Heyne says that the commonly used metaphorical expression, "Mars or war is glutted with carnage," is derived from the ferocious practice in ancient and ruder times, of tasting the blood of the slain, after the manner of wild beasts.

290–295. ἴθυνεν, *directed.* —— ῥῖνα is the terminal accusative. —— τοῦ is the genitive of separation after ἀπὸ—τάμε (i. e. ἀπετάμε). Cf. K. § 300. R. 4. b. —— γλῶσσαν . . . . ἀτειρής. From the direction of the wound, it would seem that Diomedes occupied a more elevated position than Pandarus. But as he was on foot, this must be referred either to some inequality of ground, or to the stooping posture of Pandarus, as he gathered himself behind his shield to avoid the approaching weapon. Wakefield attempts to explain it on the mathematical principles of projection. It may be remarked in this connection, that the chariots in those times were quite low. —— αἰόλα, *easily moved* or *handled.* This epithet is of very general application. Cf. 7, 222; 12. 167, 208; 19, 404; 22. 509; Odys. 22. 300. —— παρέτρεσσαν, *started aside with affright.*

297–304. ἀπόρουσε, sc. τοῦ ἅρματος. —— ἀμφὶ—βαῖνε (a tmesis). See N. on περιβῆναι, v. 21. —— πρόσθε is generally followed by the genitive. Here it may be taken absolutely, and οἱ may be referred to the verb as the dat. commodi. See N. on 1. 39. —— πάντοσ' ἐΐσην. Cf. 3. 347. —— ὅστις . . . ἔλθοι, *whoever should approach it* (i. e. the body of Pandarus).

Digitized by Google

ἀντίος in prose is more commonly followed by the dative. K. § 278. R. 9. c. —— *χερμάδιον*. See N. on 4. 517. —— *ὃ .... φέροιεν*, *which not at least* (*γὲ*) *two men could bear*. Kühner (Jelf's edit. § 735. 9) says that *γὲ* is here employed to limit the preceding assertion: *μέγα ἔργον*, *a great affair* (=of great size), *that is to say*, *which not two men*, etc. —— *οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'*, *such mortals as now are*. There is a constantly recurring reference in Homer to the universal opinion, that the strength of men has been deteriorating from ancient times. There is much probability of the truth of this, although not perhaps to such a degree, as these expressions in Homer would seem to imply.

305–310. *κατ' ἰσχίον*, *upon the hip-joint*. —— *ἔνθα τε*, *near where*. *τὲ* oftentimes renders expressions more indefinite. Cf. Vig. p. 195. See also *κοτύλην* (*the socket*) *δέ τέ μιν καλέουσιν*, in v. 306. —— *ἰσχίῳ ἐνστρέφεται*, *turns in the hip-joint*. —— *πρὸς δ'*, *moreover*. See N. on 1. 245. —— *ὦσε —ἀπό*, i. e. *ἀπῶσε*. —— *γνύξ*. See N. on v. 68. —— *γαίης*, *upon the earth*, is the local genitive.

311–316. *καί νύ κεν—ἀπόλοιτο—εἰ μὴ νόησε*. See Ns. on v. 388, and 2. 80. —— *ὑπ' Ἀγχίσῃ*. Cf. 2. 714. —— *βουκολέοντι*. At the time here referred to, Anchises was superintending his herds on Mount Ida. —— *ὃν φίλον υἱόν*, *her dear son*. —— *πρόσθε δέ οἱ*. See N. on v. 300. —— *πτύγμ'*, *a fold*. —— *ἕρκος ἔμεν βελέων*, *to be a defence against the darts*. For the genitive, see N. on 1. 284. *ἔμεν* (i. e. *εἶναι*) denotes the purpose of *ἐκάλυψεν*. —— *βαλὼν* denotes the means. Cf. N. on 1. 168.

319–324. *συνθεσιάων τάων* (=*τούτων*), *those instructions*. The article as a demonstrative, sometimes follows its substantive before a relative. Cf. Crosby § 468. 2. c. —— *ὅγε*, i. e. Sthenelus. —— *ἠρύκακε*, Epic 2 aor. of *ἐρύκω*. —— *φλοίσβου*, *the tumult* of battle. See N. on 1. 34. —— *ἐξέλασε Τρώων*, *drove them from the Trojans*.

325–333. *ὃν .... ὁμηλικίης* (abstract for concrete), *whom he honored above all of his own age*. —— *ὅτι .... ᾔδη*, *because he had a congenial spirit*; literally, *knew things accordant with his mind*. —— *νηυσὶν ἔπι*. The dative after *ἔπι—ἐλαυνέμεν* is to be referred to the *constructio prægnans*. See N. on 1. 55. —— *ἐλαυνέμεν* denotes the purpose of *δῶκε* in v. 325. —— *ὅγ'*, i. e. Sthenelus. —— *Τυδείδην μέθεπε—ἵππους*, *drove the horses after Diomedes*. —— *ὁ δὲ Κύπριν ἐπῴχετο*, *but he* (i. e. Diomedes) *pursued the Cyprian* (goddess). —— *γιγνώσκων κ. τ. λ.* Cf. v. 128. —— *Ἀθηναίη* and *Ἐνυὼ* are in apposition with *αἴτ'*.

334–341. *ἀλλ' .... ἐκίχανε*, *but when at last he came up with her*. —— *ἐπορεξάμενος*, *extending himself forward* (=reaching forward) *with his spear*, in order to strike the goddess. Köppen supplies *χειρὶ* with the participle. —— *ἄκρην—χεῖρα*, *the extremity of her hand*. —— *μετάλμενος*, *springing upon her*, is a syncopated aor. part. of *μεθάλλομαι*. —— *ἀβληχρήν*, *weak*. *feeble*. Köppen takes this word in an adverbial sense. —— *χροός*. For the genitive, see N. on *κομῆς*, 1. 197. —— *πρυμνὸν ὕπερ θέναρος*, *above the en*

Digitized by Google

tremity of the palm=*the upper part of the palm*, i. e. where the wrist joins with the palm. —— ἰχώρ, οἷός πέρ τε ῥέει, *ichor, just such as flows.* Ichor was a purer sort of blood, attributed to the immortals, who did not live on earthly food, but on ambrosia and nectar. Milton has imitated this passage in his Paradise Lost, 6. 330–334.

> "———— but th' ethereal substance clos'd,
> Not long divisible, and from the gash
> A stream of nectarous humor issuing flow'd
> Sanguine, such as celestial spirits may bleed,
> And all his armor stain'd ere while so bright."

343–346. κάββαλεν (i. e. κατέβαλε), *dropped.* —— μετὰ χερσίν, *in his hands.* —— ἐρύσσατο, *drew away* (from the midst of his enemies). It is easy to see how this verb obtained its general meaning, *to save.* Cf. 10. 44, where it is used as synonymous with σαῶσαι. —— μήτις Δαναῶν κ. τ. λ. Cf. vs. 316, 317.

349–351. ἦ οὐχ (to be pronounced as one syllable by synizesis) .... ἠπεροπεύεις, *is it not enough that you deceive unwarlike* (i. e. feeble) *women?* —— εἰ—πωλήσεαι. The protasis here takes the indicative, because in relation to the consequence, it is definite and certain. Cf. Mt. § 523. *Obs.* —— ἦ .... πύθηαι, *I think that you will shudder at battle* (=the very name of war), *even if you hear of it somewhere else.*

352–358. ἀλύουσ', *in pain.* Heyne gives to it the sense, *in doubt, perplexed.* —— δὲ=γάρ. —— ὀδύνῃσι. See N. on ὑπεροπλίῃσι, 1. 205. —— μελαίνετο (sc. αἵματα) refers to Venus. —— χρόα is the accusative synecdochical. —— μάχης ἐπ' ἀριστερά, *upon the left of the battle.* Cf. vs. 35, 36. —— ἔγχος ἐκέκλιτο—ἵππω. There is a zeugma in this passage. See Ns. on 3. 73, 327. —— γνὺξ ἐριποῦσα through exhaustion. —— χρυσάμπυκας, *golden-reined*, or as some render it, *golden-harnessed.*

359–362. κόμισαί τέ με, sc. ἐκ μάχης. —— ἵν', *where.* —— ἕλκος is the synecdochical accusative. —— ὃ is the abstract accusative after οὔτασεν. See N. on 1. 319. —— καί, *even.* —— ἂν—μάχοιτο. For the omission of the protasis, see N. on 2. 12.

364–369. ἀκηχεμένη, Epic for ἀκηχημένη. K. § 219. 8. —— λάζετο=ἔλαβε. Schol. —— ἐλάαν (Epic infinitive protracted from ἐλᾶν, ἐλάειν) denotes the purpose of μάστιξεν. —— πετέσθην, *flew.* The word is used tropically to denote great speed. —— ἔστησε, *caused to stand, drew up.* For the transitive use of this verb, cf. Butt. § 107. 21. —— ἀμβρόσιον —εἶδαρ, *ambrosial food.* According to Butt. (Lexil. No. 15) every thing with the gods receives the epithet *ambrosial*, which tends to nourish, support, or adorn their immortal natures.

370–372. ἐν γούνασι, *upon the knees.* The preposition of rest here follows a verb of motion. Cf. N. on 1. 55. —— Διώνης, *Dione*, a sea-nymph, who according to Homer was the mother of Venus. —— ἀγκάς, *in her arms.* —— χειρὶ .... ὀνόμαζεν. Cf. 1. 161.

Digitized by Google

373, 374. *σε τοιάδ' ἔρεξε.* See N. on 3. 351. —— *Οὐρανιώνων* (cf. 1. 570) limits *τίς.* —— *μαψιδίως*, *without reason, wantonly.* —— *ἐνωπῇ*, *openly, manifestly.*

382–391. *τέτλαθι—κηδομένη.* See N. on 1. 586. —— *πολλοὶ . . . . τιθέντες*, *for many of us having Olympian mansions suffer much from men, because* (through them) *we bring grievous woes upon one another,* i. e. we use human agency in taking revenge upon one another. This seems to be the sense of the passage, and accounts for the wound inflicted upon Venus by Diomedes, he being incited thereto by Minerva. —— *τλῆ*, Epic 2 aor. 3 sing. of *τλάω.* —— *Ὦτος—Ἐφιάλτης*, Otus and Ephialtes were the sons of Aloëus, or rather of Neptune and Iphimedeia the wife of Aloëus. They were of gigantic size, and performed many exploits besides the one here related. The story of their binding Mars is regarded as allegorical of their victory over their enemies, and a cessation of war for a certain length of time. Cf. Virg. Æn. 1. 297. —— *δέδετο*, pluperf. 3 sing. of *δέω* with imperf. signification, *he lay bound.* —— *κεν—ἀπόλοιτο.* See N. on v. 311. Matthiæ (§ 508. Obs. 1) says that this optative in the apodosis is irregular, in consequence of the indicative in the protasis. But cf. S. § 215. N. 1. —— *ἤδη τειρόμενον*, *already exhausted.* —— *δὲ = γάρ.*

392–394. *παῖς Ἀμφιτρύωνος*, i. e. Hercules. —— *τριγλώχινι*, *triple-pointed*, or *triple-barbed.* —— *βεβλήκει.* Hercules did this in his fight with Neleus before Pylos. Cf. Apoll. II. 7. § 3. —— *καί μιν*, *even her* the queen of the gods.

395–400. *ἐν τοῖσι* refers to the divinities who have suffered from mortals. Heyne refers the pronoun to the gods who were contending at Pylos. —— *ωὑτὸς* (i. e. *ὁ αὐτός.* K. § 206. 1) *ἀνήρ*, i. e. Hercules. —— *ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι.* Some render this, *in the gate among the shades*, and refer it to the abode of Pluto. Others, supposing that reference is had to Pylos, where Neleus and eleven of his sons, although assisted by several of the gods, were slain by Hercules, translate *νεκύεσσι*, *dead bodies* on the field of battle. —— *ἔδωκεν*, sc. *αὐτόν.* Köppen. —— *ὀδύνῃσι πεπαρμένος*, *pierced through with pain.* The participle is used tropically. —— *κῆδε = ἐλύπει.* Schol.

401, 402. *ὀδυνήφατα*, *allaying pain = soothing.* —— *ἠκέσατ'*, *healed*, 1 aor. mid. of *ἀκέομαι.* —— *γὰρ* introduces the reason why Pluto could be cured of his wound. Had he been mortal it would have caused his death. *τὶ* (*in any respect*) and *γὲ* give emphasis to *καταθνητός.*

403, 404. *σχέτλιος* (see N. on 1. 231) refers to Hercules. —— *ὃς . . . . ῥέζων*, *who had no concern about doing* (= did not hesitate to do) *unlawful acts.* See N. on 1. 181. It is strange that any critics should have referred these two verses to Diomedes. —— *οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν* refers properly to to the divinities previously mentioned, as Pluto's mansion was not in Olympus.

405–409. *σοὶ . . . . ἀνῆκε*, *has incited him* (i. e. Diomedes) *against you.*

Digitized by Google

—— νήπιος. See N. on 2. 38. —— ὅττι μάλ' οὐ δηναιός, *that he is not very long-lived.* —— ὅς refers to an indefinite antecedent, and is therefore followed by the subjunctive. Cf. S. § 217. 2. —— παππάζουσιν is to be referred to the figure onomatopeia (see N. on 1. 34), *nor do his children upon his knees papa him* (=call him papa). Cf. Odys. 12. 42; Virg. Æn 11. 275–277. The idea intended to be conveyed is, that he who contends with the gods will never reach home in safety. —— ἐλθόντ', *when he returns,* does not imply that the person spoken of will return, but is a part of the idea in the main proposition which is denied.

410–415. τῷ. See N. on 1. 415. —— νῦν Τυδείδης—φραζέσθω, *let the son of Tydeus now consider.* The notion of fear is here contained in the verb, and it is therefore followed by μήτις—μάχηται, *lest some one may contend.* S. § 214. 1. a. ——σεῖο (Epic for σοῦ) depends on ἀμείνων. S. § 198. 1. —— δήν, *a long time.* —— ἐξ ὕπνου depends on ἐγείρῃ. By the frightful dream which Ægialeia is supposed to have, Dione predicts the premature and violent death of Diomedes. —— γοόωσα, *with her lamentations.* See N. on πολεμίζων, 1. 168. —— ποθέουσα, *through desire of.* See N. on φιλέουσα, 1. 196. —— ἄλοχος is in apposition with Αἰγιάλεια in v. 412.

416–419. ἰχῶ (Epic accus. for ἰχῶρα. K. § 213. 11). See N. on v. 340. —— ἄλθετο (=ὑγιάζετο. Köppen), Epic. imperf. pass. of ἄλθομαι. ——Δία Κρονίδην ἐρέθιζον on account of his partiality for Venus.

421–425. ἦ ῥα. Cf. S. § 219. 5. —— ἦ μάλα δή, *most assuredly.* See N. on δή, 1. 110. —— ἀνιεῖσα, *while inciting.* See N. on 1. 35. —— ἑσπέσθαι. With respect to the different accentuations ἑσπέσθαι and ἕσπεσθαι, cf. Soph. Gr. Verbs *sub voce.* —— τοὺς refers to Τρωσίν. —— τῶν τινα is repeated from τινὰ Ἀχαιϊάδων in v. 422. —— καῤῥέζουσα (participle of means. See N. on 1. 168) is put for καταρέζουσα. Cf. 1. 361. —— πρὸς . . . . ἀραιήν, *has scratched her tender hand with a golden clasp* (i. e. the pin of the clasp). This speech was highly sarcastic and irritating.

428, 429. πολεμήϊα ἔργα is opposed to ἔργα γάμοιο. Jupiter had given to each of his children, the superintendence of some department or service in the affairs of mortals, in order that glory might accrue to them from men.

432–435. The narration is now resumed from v. 343. —— γιγνώσκων, *though he knew.* See N. on 1. 131. —— ὅ. See N. on 1. 120. —— αὐτὸς—Ἀπόλλων, *Apollo himself.* S. § 160. 4. a. —— οἱ is the dat. commodi. —— ὑπείρεχε χεῖρας in order to protect him. Cf. 4. 248. —— ἅζετο = ἐσέβετο. Schol. Cf. 1. 21. —— ἵετο δ' αἰεί, *and was ever desirous.* ——ἀπὸ—δῦσαι, *to strip off.*

436–439. τρὶς μὲν—τρὶς δέ. This appears to have been a complete or sacred number, and is used generally when a thing occurs several times. See N. on v. 194. —— ἐστυφέλιξε, *repulsed.* "Manu retudit Apollo Diomedis clypeum." Bothe. —— ἀλλ' . . . . ἐπέσσυτο, *but when now he assailed him the fourth time.* —— δεινὰ δ' ὁμοκλήσας, *calling out sternly, shouting*

Digitized by Google

terribly. For the use of δὲ as though the sentences were co-ordinate, see N. on 1 58.

441, 442. ἶσ'—ἔθελε φρονέειν, *aspire to equality;* literally, *wish to meditate equal things.* —— χαμαὶ ἐρχομένων, *walking upon the earth,* is opposed to those Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες. Instead of ἀνθρώπων in the genitive connected by καὶ to θεῶν, and thus rendered parallel to it, the dative might have followed ὁμοῖον. A similar construction in Latin is found in *similis et, ac, atque.*

443–453. τυτθόν, *a little.* —— ἀπάτερθεν ὁμίλου, *apart from the throng.* ——Περγάμῳ. See N. on 4. 508. —— νηός, *a temple.* See N. on 4. 508. —— ἀδύτῳ, *shrine,* "the innermost part of the temple, which only priests could enter." Crus. —— κύδαινον, *honored him,* i. e. restored him to strength and vigor. —— ἴκελον, *similar* in appearance. —— τοῖον = ὅμοιον. —— ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι, *upon the breasts of each other.* —— πτερόεντα. The λαισήϊον was lighter than the ἀσπίς, and hence the appropriateness of the epithet πτερόεντα, *easily-brandished;* literally, *feathered, winged.*

455–458. Ἆρες .... τειχεσιπλῆτα! Cf. v. 31. —— οὐκ .... ἐρύσαιο, *will you not remove this man from battle?* See N. on v. 32. —— τόνδ ἄνδρα—Τυδεΐδην. See N. on 1. 391. —— ἐπὶ καρπῷ, *upon the wrist.*

464–469. υἱεῖς is used as a vocative only here. In the Hymn to Venus (v. 51), the nominative υἱέες is also contracted into υἱεῖς. —— ἐς τί, *to what = how far.* —— Ἀχαιοῖς = ὑπ' Ἀχαιῶν. K. § 284. 11. —— εἰσόκεν. See N. on 2. 332. —— κεῖται, "*lies disabled.*" Cowper.

471. Σαρπηδών. See N. on 2. 876.

472–477. πῇ .... οἴχεται, *whither now has gone thy courage?* That this is the meaning of μένος is evident from v. 476. οἴχεται has the signification of the perfect. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 204. —— φῇς. Kühner (§ 178. R. 1) says that φῄς, in its accentuation and the ι subscript, is contrary to all analogy. —— που = *if I mistake not.* Cf. Vig. p. 195. —— λαῶν as opposed to ἐπικούρων, refers to the forces belonging to the city, not included in the immediate followers of the sons of Priam. —— ἑξέμεν (= κατέξειν), *could protect.* —— γαμβροῖσι refers here probably to his brothers-in-law. —— τῶν refers to the relatives just mentioned. —— ἡμεῖς is explained by ἐπίκουροι. —— ἔνειμεν, Epic for ἔνεσμεν.

478–481. ἐπίκουρος ἐών, *although being an auxiliary.* See N. on 1. 131. —— Λυκίῃ. Cf. 2. 877. —— Ξάνθῳ ἔπι (i. e. ἐπὶ Ξάνθῳ). See N. on 2. 877. —— κὰδ' δέ, i. e. κατὰ δέ. —— τάτ' .... ἐπιδευής, *which whoever is poor longs for.* This shows either the greatness of Sarpedon's possessions, which were such as to excite envy, or that the poor were plotting for his wealth, and therefore his presence was required at home. The former is the more probable interpretation.

482–484. ἀλλὰ καὶ ὥς. See N. on 1. 116. —— ἀνδρί, *a warrior.* So Barnes, *cum viro quovis.* Clarke refers this to Diomedes, but as Crusius remarks, we should in that case have expected the article. —— ἀτὰρ

Digitized by Google

Ἀχαιοί, *but* (= although) *I have nothing here which* (literally, *no such thing here as*) *the Greeks can carry off.* For the optative, see N. on 1. 64.

485–492. τύνη, Epic for σύ. S. § 78. —— ἕστηκας inactive and unconcerned. —— ὤρεσσιν, dative plural of ὦρ contr. of ὄαρ. —— μήπως—γένησθε. See Ns. on 1. 26; 2. 195. —— ἁλόντε (*being caught*) is the aor. dual of ἁλίσκομαι, referring to Hector and his troops. The Schol. refers the dual to the Trojan men and women, but Buttmann takes the word here as an abbreviated form of the plural. α is long in ἁλόντε. —— πανάγρου, *all-catching* = *capacious.* —— οἱ δέ, i. e. δυσμένεες ἄνδρες. —— ἐκπέρσουσ' should properly have been ἐκπέρσωσι, being connected to γένησθε. —— σοὶ limits μέλειν. —— τηλεκλητῶν, *called from a distance.* —— ἐχέμεν depends on λισσομένῳ, and is taken absolutely. —— ἀποθέσθαι is to be connected with μέλειν, and not with ἐχέμεν, since it was not the allies who were using bullying threats.

493–497. δάκε, "*momordit.*" Crus. —— αὐτίκα δ' ἐξ κ. τ. λ. Cf. 4. 419. —— ὀξέα δοῦρα. See N. on 3. 18. —— κατά, *through.* —— ᾤχετο, *went.* —— ὀτρύνων denotes purpose. See N. on 1. 13. —— ἐλελίχθησαν, *conversi sunt.*

499–505. ἱερὰς is applied to ἀλωάς, because threshing-floors were sacred to Ceres. —— ἀνδρῶν λικμώντων (sc. τὸν καρπὸν) is a genitive absolute denoting time. —— ὅτε—κρίνῃ. See Ns. on 1. 80, 519; 2. 147. —— ἐπειγομένων ἀνέμων denotes means. S. § 226. —— αἱ δ' .... ἀχυρμιαί, *the places round about begin to whiten with the falling chaff;* literally, *the chaff-heaps begin to whiten.* —— ὕπερθε, *from above,* is to be taken with κονισάλῳ. —— ὃν refers to κονισάλῳ. —— ῥα gives definiteness to the pronoun. Cf. K. § 324. R. 4. —— ἵππων of the Trojans. —— ἂψ ἐπιμισγομένων, *mingling again* in battle. —— δ' = γάρ.

506–510. οἱ δὲ refers to the Trojan charioteers. Crusius refers it to both the Trojans and Greeks. —— μένος χειρῶν = χεῖρας στιβαράς. —— ἰθύς, *straight on.* —— ἀμφὶ .... μάχῃ. This darkness may be referred to the dust, which arose so densely from the rushing together of these mighty hosts, as to shut out the light of the sun, and bring on comparative darkness. Cf. Virg. Æn. 9. 33.

"—— nigro glomerari pulvere nubem."

As this darkness was caused by Mars, who aided the Trojans, we may suppose that the clouds of dust were blown by the wind in the face of the Greeks, and thus their vision was impeded. Cf. vs. 502–504. —— πάντοσ', *on every side.* —— τοῦ δ'—Φοίβου. See N. on 1. 391. —— χρυσαόρου, *having a golden sword,* or as some etymologists think, *surrounded by a golden belt.* —— ἐπεὶ .... οἰχομένην. Cf. v. 418, where it appears that Minerva was now with Jupiter. —— ἴδε refers to Apollo. Some may choose to refer

Digitized by Google

it to Mars. —— Δαναοῖσιν limits πέλεν, and ἀρηγὼν is in apposition with ἥ. The dative, however, may limit ἀρηγών, as the subjective genitive (see N on 1. 104), in which case ἀρηγὼν would be the predicate nominative after πέλεν.

512–518. αὐτὸς refers to Apollo. —— μετάλλησαν, sc. αὐτὸν referring to Æneas. —— οὐ . . . . ἄλλος, *for other labor did not permit them*, i. e. they had far different business on hand than making idle inquiries. —— ὃν refers to πόνος. —— μεμαυῖα. See N. on 4. 440.

519–528. τοὺς δ'—Δαναούς. See N. on 1. 391. —— πολεμιζέμεν against the Trojans. —— οἱ . . . . αὐτοί, *and they themselves also* of their own accord. Reference is had here to the Danaans, and not to the Ajaxes, Ulysses, and Diomedes, as Eustathius thinks. —— ἔμενον, *remained firm*. —— νηνεμίης, *in a calm*. K. § 273. 4; S. § 196. —— ὄφρ' εὕδῃσι μένος, *where sleeps the force*. See Ns. on 1. 80, 133. —— ἀέντες, *blowing*. —— ἀν' ὅμιλον ἐφοίτα, *went through the host*.

529–531. ἀνέρες, *men* (worthy of the name) = *courageous, valiant*. —— ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε, *and respect one another*, i. e. be ashamed to appear to others as wanting in valor. This principle of respect for the good opinion of others, is referred to in Xen. Anab. II. 3. § 22. —— ἀνδρῶν depends on πλέονες. The sense is, that men who are brave through a spirit of emulation, are more safe than those, who without shame betake themselves to flight. —— σόοι, sc. εἰσίν. —— ἀλκή, *help* to others.

533–540. πρόμον ἄνδρα, *a front man, a champion*. See N. on 3. 16. —— ὁμῶς . . . . τέκεσσιν, *equally with the sons of Priam*. See N. on 1. 196 —— ἔσκε, i. e. ἦ. S. § 124. —— μάχεσθαι limits θοός. S. § 222. 6. —— ἡ δ' refers to ἀσπίς. —— εἴσατο has τὸ δόρυ as its implied subject. —— νειαίρῃ δ' ἐν γαστρί, *in the lower part of his belly*. —— ἔλασσεν refers to Agamemnon. —— δούπησεν has Deicoon for its subject. Cf. 4. 504. The change of subject in these lines is quite frequent, the poet having regard to brevity and animation of style, rather than to a strictly regular construction.

543–549. Φηρῇ. Pherae lay between Pylos and Sparta, 35 miles distant from the former, and 28 miles from the latter place. Cf. Odys. 3. 488. Its site is now occupied by the village of Kalamáta. Cf. Leake's Morea, Vol. I. p. 343. —— ἀφνειὸς βιότοιο, *rich in the means of living*, i. e. in lands, tenements, herds, domestic utensils, etc. See N. on 2. 592. —— ὃς refers to Ἀλφειοῦ. —— ἄνδρεσσιν depends on ἄνακτα, after the analogy of ἀνάσσειν τινί. Crus. —— μάχης εὖ εἰδότε. See N. on 2. 823.

550–560. ἡβήσαντε, *in the bloom of youth*. —— τιμὴν . . . . ἀρνυμένω. Cf. 1. 159, 160. —— τέλος θανάτοιο. See N. on 3. 309. —— ἐτραφέτην, *nutriti sunt*. Cf Soph. Gr. Verbs, p. 249. —— τάρφεσιν is the local dative. —— ἶφια, i. e. in a strong and healthful condition. —— ὄφρα, *until*. —— καὶ αὐτώ, *they themselves also*. —— τοίω τὼ κ. τ. λ. "The comparison of the two

Digitized by Google

brothers to two mountain-nurtured lions is very fine, and the description which follows, highly characteristic." Felton. —— καππεσέτην (i. e. κατεπεσέτην), 2 aor. act. dual of καταπίπτω.

563–570. τοῦ—μένος, *his courage.* —— τὰ φρονέων, *thinking these things =with this design.* —— ἵνα—δαμείη, *that he might be killed.* —— περὶ .... λαῶν, *for he feared greatly for the shepherd of the people* (see N. on 1. 263). ποιμένι is the *dat. commodi.* See N. on 1. 39. —— μήτι πάθῃ is euphemistically put for, *lest he should be slain.* πάθῃ is here followed by the optative ἀποσφήλειε, dependent upon the same principal clause, because the latter mood denotes the consequence of the other, regarded as a mere possibility. —— μέγα .... πόνοιο (genitive of separation). If Menelaus fell, the army would refuse to continue the war. Cf. 4. 172. —— τὼ μέν, i. e. Æneas and Menelaus. —— δή, *now.* —— μάλ' ἄγχι, *very near.*

571–575. θοός (*active*) περ ἐών. See N. on 1. 131. —— οἱ δ' refers to Menelaus and Antilochus. —— νεκροὺς of Orsilochus and Crethon. —— δειλώ, *unfortunate.* —— αὐτὼ is opposed to νεκρούς, and refers to Menelaus and Antilochus. —— στρεφθέντε to battle.

576–583. ἑλέτην. Both these heroes assaulted Pylæmenes, but he fell by the weapon of Menelaus. —— κληῖδα. See N. on v. 146. —— ὑπέστρεφε in order to flee. This clause is parenthetic. —— χερμαδίῳ. See N. on v. 302. —— ἀγκῶνα—μέσον, *on the middle of the elbow.* For the accusative after τυγχάνειν, cf. Butt. § 132. N. 7. —— λεύκ' ἐλέφαντι, *white with ivory.* The reins were often adorned with ivory studs.

584–589. κόρσην, *the temple.* —— ἀσθμαίνων refers to the heavy and laborious breathing of one who is dying. —— κύμβαχος, *headlong.* —— γὰρ explains why Mydon remained so long in the position in which he fell. —— ὄφρ' responds to δηθὰ in the preceding verse. —— πλήξαντε, sc. τὸν Μύδωνα. —— τοὺς δ', i. e. the horses.

590–595. τοὺς δ', i. e. Menelaus and Antilochus. —— ὦρτο, 2 aor. mid. 3 sing. syncopated for ὄρνυμι. —— κεκληγὼς (2 perf. part. of κλάζω), *shouting.* —— ἀναιδέα, *ungovernable.* These attendants of Mars were the personifications of the tumult, confusion, and horror of battle. Cf. 4. 440, where Terror, Fear, and Discord are his attendants. —— ἐνώμα, *brandished.* —— φοίτα .... ὄπισθεν. Hector's approach to battle is described with great magnificence. He has thus far been kept in a great measure out of sight. But he now enters the arena attended by Mars, Bellona, and all the tumult of battle. His impetuosity sometimes leads him on in advance even of the god of war. At sight of him Diomedes shudders, and calls upon his troops to retreat. No one is able to resist him or dares to abide his approach. Thus we are prepared to admire him, not only as the most amiable and generous of all the heroes, but the great champion of Troy, and the antagonist of Achilles. See N. on 1. 242.

597–599. ὡς δ' ὅτ'—στήῃ. See N. on 2. 147. —— ἀπάλαμνος, *perplex-*

Digitized by Google

od; literally, *without hands.* —— πολέος πεδίοιο. Cf. 2. 785. —— ἂψ τ' ἔδραμ' ὀπίσσω, *runs back again.*

601-606. οἷον .... Ἕκτορα = οἷος δὴ Ἕκτωρ ἐστί, ὃν θαμάζομεν. Köppen. —— αἰχμητὴν τ' (αὐτὸν) ἔμεναι = ὅτι ἐστὶν αἰχμητής. So Crusius: *how wonder we that Hector is both a lancer and a brave warrior!* Bothe says that this is spoken ironically, but it does not so appear to me. —— τῷ = τούτῳ. —— δὲ = γάρ. —— πάρα = πάρεστιν. —— κεῖνος is employed δεικτικῶς. See N. on 1. 20. —— πρὸς .... αἰὲν = *with your faces always turned towards the Trojans.* —— μενεαινέμεν has the force of the imperative. See Ns. on 1. 20; 2. 10.

611–619. μάλ' ἐγγὺς Hector. —— Ἄμφιον. Cf. 2. 830. —— Παισῷ was a town in Asia Minor. —— ἑ, i. e. αὐτόν. —— ἐπικουρήσοντα denotes the purpose of ἦγ'. See N. on 1. 13. —— ἔχευαν = ἐπέβαλον. —— πολλά, sc. τὰ δούρατα.

620–626. λὰξ προσβάς, *impressing his heel* upon it. —— ἀμφίβασιν, *encircling;* literally, *a going around.* —— μέγαν περ ἐόντα, *great as he was.* Cf. N. on 1. 131. —— ἀπὸ σφείων = ἀφ' ἑαυτῶν.

628–631. ἠΰν τε μέγαν τε, "*a tall big man.*" Chapman. —— υἱὸς θ' υἱωνός. Sarpedon was the son of Jupiter and Laodamia. He was uncle, therefore, to Tlepolemus, whose father was Hercules the son of Jupiter.

633–637. τίς τοι .... φωτί, *what necessity is there for you, a novice in war, to be trembling here.* πτώσσειν depends on ἀνάγκη. S. § 222. 2. —— ψευδόμενοι—φασί, *they falsely say* = they utter a falsehood when they say. —— ἐπεὶ .... ἀνδρῶν, *since you are much inferior to those men;* literally, *want much of* (being equal to) *those men.* —— ἐπί, *among* = *in the time of.*

638–646. ἀλλ' .... θυμολέοντα, *but what a man do they say was the mighty Hercules* (see N. on 2. 658), *my indomitable, lion-hearted father!* —— ὃς refers to the gender implied in βίην Ἡρακληείην. Cf. Butt. § 143. 5. c; S. § 172. N. 1. —— δεῦρ', *here* at Troy. —— ἓξ οἴης σὺν νηυσί, *with only six ships.* —— παυροτέροισιν. See N. on 1. 32. —— χήρωσε, *depopulated, desolated.* —— ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί denotes the result of the cowardice charged upon Sarpedon, in the preceding member. —— ἄλκαρ, *protection.* —— οὐδ' .... ἐσσι, *not even if you were much braver* (than you really are). Tlepolemus boasts that no strength or bravery can avert from Sarpedon, the death which now awaits him. —— πύλας Ἀΐδαο περήσειν = θανεῖν. Crus. The speech of Tlepolemus was highly boastful and insolent.

648–654. κεῖνος refers to Hercules. —— ἀφραδίῃσιν. See N. on 1. 205 —— εὖ ἔρξαντο, *who had done a service.* —— σοὶ limits τεύξεσθαι (*paratum iri*). K. § 251. R. 4 (end). —— ψυχήν, *thy life.* —— κλυτοπώλῳ = ἐνδόξους ἵππους ἔχοντι. Schol.

655–659. ἀνέσχετο in order to throw it. —— ἁμαρτῇ, *at the same time.* —— Σαρπηδὼν is in apposition with ὁ μέν, *the one* (viz.) *Sarpedon.* —— τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν = τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ (Tlepolemus). —— βεβλή-

Digitized by Google

κειν, had struck. For the ν ἐφελκυστικόν, cf. K. § 220. R. 1. —— αἰχμὴ—μαιμώωσα, *the furious spear.* Cf. 4. 126. —— ὀστέῳ ἐγχριμφθεῖσα, *being driven close to the bone.* —— πατήρ, i. e. Jupiter.

665–667. τὸ . . . . ἐπεφράσατ', *no one noticed it.* The reason is found in σπευδόντων. See N. on 1. 196. οὔτις is limited by ἑταίρων understood, with which σπευδόντων agrees. —— ὄφρ' ἐπιβαίη, *in order that he might ascend* (his car), depends on σπευδόντων. —— πόνον = *anxiety.* —— ἀμφιέποντες = ἕποντες ἀμφὶ αὐτόν. Köppen.

670–676. μαίμησε. See N. on v. 661. —— μερμήριξε . . . . θυμόν. See N. on 1. 189. Ulysses was in doubt whether to pursue Sarpedon, or to attack indiscriminately the Lycian troops. His rage (θυμὸς) incited him to the former, but his prudence (φρὴν) persuaded him to forego the more glorious yet uncertain achievement of killing Sarpedon, and to slaughter as many of the common Lycians as he was able. —— ὄγε. See N. on 1. 190.—— τῶν πλεόνων = τοῦ πλήθους. Cf. v. 676. Köppen well compares this with the οἱ πολλοὶ of the Attics. —— μόρσιμον ἦεν, *it was destined.* The subject is ἀποκτάμεν.

678–683. Ἀθήνη. She was the protecting divinity of Ulysses. —— κ' —κτάνε—εἰ μὴ—νόησε. See N. on 2. 155. —— ἔτι πλέονας, *even more.* —— οἱ προσιόντι (= ὑπ' αὐτοῦ προσιόντος), *at his coming.* —— ὀλοφυδνόν, *piteous, complaining.*

684–688. μὴ—ἐάσῃς. See N. on 4. 410. —— ἕλωρ—κεῖσθαι, *to lie a prey.* ἕλωρ is in predicate apposition with μέ. —— ἔπειτα . . . . αἰών, *and then let life leave me.* S. § 218. 2. —— ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἔγωγε—εὐφρανέειν, *since it was not to be that I should gladden.* Cf. Butt. §§ 137. N. 11; 150. 35.

689–699. οὔτι προσέφη in his haste to meet the enemy. —— εἶσαν. See N. on 1. 311. —— φηγῷ. This sacred oak, which is improperly rendered by some, *beech-tree* (cf. Smith's citation of Mitford, vol. i. pp. 8, 9), is probably the one referred to in 6. 237; 9. 354, near the Scæan gate. Crusius explains it as the *quercus esculus* of Linnæus. It is probable that the ἐρινεὸς spoken of in 6. 433, and the tomb of Ilus, were in the vicinity of this sacred oak. —— οἱ. See N. on 1. 104. —— θύραζε = ἔξω. —— τὸν . . . . ψυχὴ = *he fainted.* —— κέχυτ' has here the sense of the aorist. —— περὶ δὲ πνοιὴ κ. τ. λ. Construct: πνοιὴ Βορέαο περὶ ἐπιπνείουσα ζώγρει θυμὸν κεκαφηότα κακῶς (*breathing with difficulty = gasping for breath*). κεκαφηότα is the Epic 2 perf. part. of καφέω.

700–702. προτρέποντο refers to flight with the back turned to the enemy, and is here opposed to ὀπίσσω χάζονθ', *retreating backward,* i. e. with the face to the foe. Cf. v. 605. —— ὡς ἐπύθοντο from Diomedes. Cf. v. 604. "With Homer πυνθάνομαι has perhaps invariably the meaning, *to learn* or *come to the knowledge of a thing by hearsay,* without implying previous inquiry." Carmichæl Gr. Verbs, p. 251. Cf. K. § 311. 6.

704. χάλκεος Ἄρης, *brazen Mars.* This epithet is given to Mars,

either to denote his strength and warlike character, or because he had a brazen cuirass. Cf. 18. 222, where the same adjective is found with ὄψ, in the sense of a *clear* or *strong voice*, and 11. 241, where it is joined with ὕπνος, to designate a sleep from which one cannot awake = *the sleep of death.*

708–710. **μέγα πλούτοιο μεμηλώς**, *very intent upon riches.* The participle is here used personally, and with present signification. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 174. —— **λίμνῃ . . . . Κηφισίδι**, *close by* (literally, *reclining on*) *the lake Cephissus.* Kühn. (§ 284. R. 1) calls this the dative of local aim or object. —— **μάλα πίονα**, *very rich.*

711. **τοὺς δ'**, i. e. Mars and Hector. Some refer **τοὺς δ'** to **'Αργείους** (see N. on 1. 391) in the following verse, and render **ὀλέκοντας**, *perishing.* But cf. Odys. 22. 305, where the verb is employed in an active transitive sense. See also Smith's Crus. Lex. *sub voce.*

714–718. **Ὢ πόποι.** Cf. 2. 157. —— **ἅλιον τὸν μῦθον**, *a vain promise.* —— **ἀπονέεσθαι**, *that he should return* (home), denotes that in which the promise consisted. —— **νῶϊ . . . . ἀλκῆς**, *let us think about* (bringing) *vigorous aid;* or *let us call to mind* (and exert) *our great might.* The former interpretation is preferable.

720–725. **ἡ—Ἥρη.** See N. on 1. 391. —— **ἐποιχομένη** to harness her steeds. —— **ἀμφ'** belongs to **βάλε**, *put on.* —— **ἀμφίς**, *about*, is here a preposition, and follows its dependent case. Crusius says that this clause is in explanatory apposition with **βάλε ἀμφ' ὀχέεσσι.** —— **τῶν**, sc. **κύκλων.** —— **ἴτυς**, *felloes.* —— **ὕπερθεν**, *on the outside.* —— **χάλκε' ἐπίσσωτρα**, *brazen tires.* —— **θαῦμα ἰδέσθαι**, *a wonder to behold.* S. § 222. 6. See N. on 2. 452.

726–731. **πλῆμναι**, *the naves.* —— **ἀργύρου** is the genitive of material. S. § 200. 2. —— **περίδρομοι**, *circular*, literally, *that which may be gone around.* —— **δίφρος**, *seat* or *body* in which stood the warrior and his charioteer. —— **ἐντέταται**, *was suspended;* literally, *was extended.* —— **ἄντυγες.** See N. on v. 262. —— **τοῦ δ'**, sc. **δίφρου.** —— **ῥυμός**, *the pole.* —— **δῆσε** refers to Hebe. —— **ἐν . . . . χρύσει'**, *she fastened on the beautiful golden straps* with which the yoke was attached to the pole. This description of Juno's chariot is a masterpiece of its kind. It is difficult to find elsewhere such minuteness of mechanical detail, thrown into so lofty and splendid a verse. In the following description of Minerva throwing over her shoulders the terrible, fringed Ægis—putting on her helmet fit for the infantry of a hundred cities—mounting the flaming car, and seizing her mighty spear, and with Juno driving fiercely through the self-opening gates of Heaven to the place where the son of Saturn sits apart from the other gods, upon the highest summit of the many-peaked Olympus, the poet reaches a height of sublimity, which is hardly surpassed in any uninspired composition.

736–740. **χιτῶν'**, i. e. corselet or cuirass. —— **Διὸς** limits **χιτῶνα**, although it belongs in sense also to **τεύχεσιν.** —— **δακρυόεντα**, *tearful*, i. e. which produces tears or sorrow. —— **αἰγίδα** here includes the shield, to

Digitized by Google

which the goat-skin belonged. See N. on 2. 447. —— ἣν .... ἐστεφάνωται, *which Terror encompassed all around.* Cf. 11. 36. ἣν πέρι, i. e. περὶ ἥν. —— Ἰωκή, *the Pursuit* or *Tumult of battle*, is here personified like Ἔρις.

741–747. ἐν .... κεφαλή, *in the centre was the head of the Gorgon.* The emblems of Contention, Force, and Pursuit were arranged round about the Gorgon head. Γοργείη κεφαλὴ is put for Γοργοῦς κεφαλή. See N. on 2. 54. See also the same note for the construction of πελώρου. —— τέρας is in apposition with κεφαλή, although some may choose to refer it to the ægis. —— ἀμφίφαλον—τετραφάληρον, *covered with studs, and having four crests.* Such is Buttmann's explanation (Lexil. No. 103), which is followed substantially by all the more recent commentators. —— ἑκατὸν .... ἀραρυῖαν, *suited to* (= sufficient to cover) *the infantry of a hundred cities.* —— φλόγεα, *flaming*, i. e. radiant, splendid. —— ποσὶ βήσετο, *stepped into;* literally, *mounted with her feet.* —— βριθύ, μέγα, στιβαρόν. For this triplicity of epithets, see N. on v. 194. —— τῷ = ᾧ. So τοῖσίντε in the next verse stands for the relative. —— κοτέσσεται for κοτέσηται. See N. on 2. 391. —— ὀβριμοπάτρη, *daughter of a powerful father* (i. e. of Jupiter).

749–755. αὐτόμαται .... οὐρανοῦ, *of their own accord heaven's gates roared* (on their hinges). The smooth and melodious flow of this verse will be noticed by the careful reader. —— ἔχον = ἐφύλασσον. —— τῇς (i. e. ταῖς) ἐπιτέτραπται, *to whom are entrusted.* —— ἠμὲν .... ἐπιθεῖναι. The serene sky, in the language of the poets, was said to be open, but when enveloped in clouds, to be shut up. To the Hours was therefore intrusted, not only the custody of the Olympian gates, but the duty of rendering the heavens cloudy or serene. —— τῇ ῥα, *there then.* —— δι' αὐτάων, *through them*, i. e. the gates. —— εὗρον κ. τ. λ. Cf. 1. 498, 499. —— στήσασα. See N. on v. 368.

757–763. οὐ is employed in negative interrogations, when an affirmative answer is expected or desired. Cf. S. § 219. 4. —— τάδε καρτερὰ ἔργα, *on account of such violent deeds*, is the accusative of the thing. Cf. K. § 284. 6. Reference is had to the aid which Mars was rendering the Trojans. —— ὁσσάτιόν τε (= ὅσοντε) καὶ οἷον—λαόν, *how many and what choice warriors.* —— οὐ κατὰ κόσμον, *not decorously* (= without reason), is a negative repetition of what was asserted in μάψ. See N. on 3. 59. The reason is given in ἐμοὶ δ' ἄχος, where δὲ = γάρ. —— ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες, *letting loose this rash god.* The metaphor is taken from dogs, which the huntsmen let slip from the leash and urge on to the game. Heyne translates ἀνέντες, *incitantes*, but this is less forcible. —— Ζεῦ πάτερ. Cf. v. 767. Repetitio instantis ἐμφατική. Bothe. —— μάχης depends on ἐξ.

765, 766. ἄγρει, imper. of ἀγρέω in the sense of ἄγε, *come! up!* —— ἑ (referring to Mars)—ὀδύνῃσι πελάζειν = ὀδύνας αὐτῷ διδόναι.

769–772. μεσσηγὺς .... ἀστερόεντος, *midway between the earth and the starry heaven.* —— ἠεροειδές, "*the dusky distance.*" Crusius. Heyne takes

Digitized by Google

it simply in the sense of *τὸν ἀέρα.* —— *ἥμενος . . . . πόντον.* The stand-point may be considered as Olympus, the eye being turned toward Troy, between which and Mount Olympus lay the Ægean sea. —— *τόσσον . . . . ἵπποι, so far did the loud-neighing steeds of the goddesses leap* at a bound. Longinus quotes this as an example of the sublime.

774–777. *ἧχι, where.* —— *συμβάλλετον* refers in number to both *Σιμόεις* and *Σκάμανδρος.* Cf. Odys. 10. 513. —— *ἔστησε.* See N. on v. 368. —— *περὶ—ἔχευεν, poured around.* —— *τοῖσιν* is the *dat. commodi.* —— *ἀμβροσίην,* i. e. *ἀμβρόσιον εἶδαρ.* See N. on v. 369. —— *νέμεσθαι* denotes the purpose of *ἀνέτειλε,* and refers to *τοῖσιν* for its subject.

778–786. *τρήρωσι . . . . ὁμοῖαι, in their steps like trembling doves,* i. e. their steps betrayed haste and anxiety, or they had the rapid, gliding motion of doves. *ἴθμαθ'* is the accusative synecdochical. —— *ὅθι, where.* —— *βίην Διομήδεος.* See N. on 2. 658. It is highly to the praise of Diomedes, that around him were found the bravest and most numerous portion of the Grecian forces, as the only place of safety against Mars and Hector. —— *οὐκ ἀλαπαδνόν, unconquerable.* —— *Στέντορι.* Many have supposed that Stentor was a common crier, but it is more probable that he was a distinguished warrior.

787–791. *αἰδὼς* (sc. *ἔστω ὑμῖν*), *shame to you.* —— *κάκ' ἐλέγχεα.* See N. on 2. 235. —— *ὄφρα, as long as.* —— *πρὸ πυλάων Δαρδανιάων.* The Scæan gate is referred to. See N. on 3. 145. —— *νηυσὶ* of the Greeks.

795–797. *ἕλκος ἀναψύχοντα, cooling his wound.* —— *τό μιν βάλε.* See N. on 4. 359. —— *ὑπὸ* is to be constructed after *ἱδρώς.* —— *κάμνε, was weary.* —— *χεῖρα* with which he held his shield. —— *ἂν δ' ἴσχων, raising up.* —— *ζυγοῦ ἥψατο.* See N. on 1. 197.

800–807. *ἦ . . . . Τυδεύς. Tydeus indeed begat a son having little resemblance to himself.* See N. on *οὐ μὲν Τυδέϊ,* 4. 372. —— *δέμας.* Accusative synecdochical. —— *ὅτε τ' ἤλυθε κ. τ. λ.* Cf. 4. 384 et seq. The apodosis is found in *δαίνυσθαί μιν ἄνωγον.* This latter verb is referred by Heyne to the Cadmeans, but it is better to refer it in the first person to Minerva. Cf. v. 802. —— *ὡς τοπάρος περ, as before,* i. e. according to his wonted ardor. —— *πάντα.* See N. on 4. 389. —— *κάματος πολυάϊξ,* "*fiercely-assailing weariness,* or *the fatigue of impetuous battle.*" Crusius. —— *δέδυκεν, has come upon.* —— *ἔπειτα, hereafter, henceforth.* The comparison, by which Minerva so severely rebuked the inactivity of Diomedes, lies in this, that Tydeus without followers and in the midst of the enemy, fought with and overcame the Thebans, although in thus doing he disobeyed Minerva. But Diomedes with powerful forces at his command, declines the fight, even though the goddess promises him her assistance. Tydeus disobeys Minerva by engaging in battle, Diomedes by shunning the fight, and that too when he had often experienced her powerful aid.

816–824. *προφρονέως, freely, willingly.* —— *ἔτι, still.* —— *ὄκνος* refers

Digitized by Google

back to κάμαιος, v. 811. —— ἐφετμέων is trissyllabic by synizesis. In respect to this direction of Minerva, cf. v. 129 seq. —— τοῖς ἄλλοις in respect to Ἀφροδίτη. —— τήνγ' οὐτάμεν, sc. ἐκέλευες elicited from οὐ εἴας, v. 819. Cf. K. § 346. 2. c. —— ἀλήμεναι, *to assemble.* Cf. v. 780. —— γιγνώσκω Ἄρηα—κοιρανέοντα = γιγνώσκω ὅτι Ἄρης κοιρανέει. See N. on 2. 409. —— μάκην ἀνὰ for ἀνὰ μάκην. The preposition ἀνὰ does not admit of anastrophe. Cf. K. § 31. R. 2.

827–834. τόγε = τοῦτό γε, "*propter hoc*, quod id te facere jussi." Bothe. Some edit τόνδε used δεικτικῶς. —— τοίη, *such*, i. e. so powerful. —— σχεδίην, *near, in close fight.* Trollope finds an ellipsis here of τυπὴν or πλαγήν. —— τυκτὸν κακόν, *an unnatural evil*, i. e. one which is made, and not a product of nature. Köppen translates it, *formed of sheer evil;* Heyne: *in calamitatem et perniciem aliorum natum.* —— ἀλλοπρόσαλλον, *changing from one side to another, capricious, fickle.* —— στεῦτ'. See N. on 2. 597. —— Τρωσί, *against the Trojans.* —— τῶν δὲ λέλασται (Epic for λέληστai), *and has forgotten these*, i. e. the Greeks.

836–845. χειρὶ of Sthenelus. —— πάλιν, *backward.* —— ὁ δ' refers to Sthenelus, and ἄρ' denotes result. —— ἡ δ'—θεά. See N. on 1. 391. —— μέγα .... βριθοσύνῃ, *and the beechen axle loudly groaned beneath the weight.* —— γὰρ introduces the reason of what has just been said. —— αὐτίκ' ἐπ .... ἵππους. "Nempe Trojanorum *vim* superavit Græcorum *disciplina et scientia* militaris." Clarke. For the asyndeton, see Ns. on 2. 9; 4. 69. —— ὁ μέν, i. e. Mars —— αὐτὰρ .... κυνέην, *put on the helmet of Pluto*, i. e became invisible. Köppen starts the question (of which Heyne remarks "acuta est, molesta tamen, questio Koppenii"), what became of Minerva's own helmet, when she put on that of Pluto. But it is absurd to propose such an inquiry in a passage like this, where, if ever, the poetic license may be indulged.

850–854. οἱ δ'—Ἄρης—Ἀθήνη. See N. on οἱ μὲν—ἕκαστος, 1. 606. —— ὠρέξαθ', *stretched, extended*, as the hand or foot when in the act of throwing the spear. Mars was on foot, having lent Venus his chariot (cf. v. 363), and as he stood in front of the steeds of Diomedes, his spear passed over their yoke. —— τόγε refers to the spear thrown by Mars. —— ὑπ' ἐκ δίφροιο, *away under the seat*, is joined by Spitzner and Köppen with ἀϊχθῆναι (infinitive of result). But it is perhaps better with Crusius and others, to construct it with ὦσεν. Some give to ὑπὸ here the sense of *somewhat, a little*, but I prefer to consider it as denoting the direction of the spear.

855–861. δεύτερος αὖθ' (= *next*) answers to πρόσθεν (= πρότερος) in v. 851. —— ἐπέρεισε, *fixed it*, i. e. gave it such direction and force, as to cause it to enter the part of the body referred to. —— τῇ ῥα, *just there.* —— οὖτα refers to Diomedes. —— ἐκ—σπάσεν, *he drew forth.* —— ὅσσον = *as loud as.* —— Ἄρηος. See N. on 2. 381.

Digitized by Google

864–870. ἐκ νεφέων. *from the clouds* = *from the place of clouds*, i. e. in the atmosphere. —— ἀήρ, "*caligo.*" Bothe. —— καύματος .... ὀρνυμένοιο, *when a strong wind arises through the heat.* καύματος ἐξ, i. e. ἐκ καύματος. Such is the interpretation of Wolf, with which Spitzner and Voss agree. But Heyne places a comma after καύματος, and explains it, διὰ καύματος vel pro ἐν καύματι, καύματος ὄντος. —— ὁμοῦ νεφέεσσιν, *together with the clouds*, not *enveloped in clouds*, as some translate it, for the comparison lies in this, that as a dusky cloud appears in the region of clouds, so Mars amid clouds ascended. —— ἄμβροτον αἷμα. Cf. v. 339.

872–882. οὐ .... ἔργα. See N. on v. 757. —— τετληότες εἰμὲν = τετλήκαμεν, only more emphatic. Cf. Mt. § 559. —— ἰότητι is the dative of means. —— χάριν—φέροντες = χαριζόμενοι (denoting purpose. See N. on 1. 13). Cf. 1. 572. —— σοὶ = διὰ σέ, or σοῦ χάριν. Köppen. —— μαχόμεσθα, sc. ἔπεσι ἀλλήλοις. —— ἀήσυλα, Epic for αἴσυλα. Cf. v. 403. —— ἐπιπείθονται καὶ δεδμήμεσθα. See N. on 4. 305. —— προτιβάλλεαι, *restrain, repress*, is opposed to ἀνιεῖς, *incitas.* —— ἐπεὶ introduces the reason why Jupiter did not restrain Minerva. —— μαργαίνειν = μαίνεσθαι. Schol.

883, 884. Cf. 458, 459.

885–887. ἀλλὰ .... πόδες contains the protasis of ἦ τέ κε κ. τ. λ. —— αὐτοῦ, i. e. on the field of battle. —— ἔα, Epic for ἦν. Cf. 4. 231.

890, 891. Cf. 1. 176, 177.

892–898. ἀάσχετον (Epic for ἄσχετον), *intolerable.* —— οὐκ ἐπιεικτόν, *unyielding.* —— τὴν .... ἐπέεσσιν. Cf. 1. 590, where Vulcan refers to the personal chastisement inflicted upon Juno by Jupiter. —— κείνης—ἐννεσίῃσιν, *by her counsels* or *contrivance.* —— ἀλλ' .... ἔχοντα, *but truly I will not allow thee to suffer pain for a long time* (= any longer). The participle is put for the infinitive in the dependent clause after ἀνέχω. Cf. K. § 310. 4. e. —— εἰ δὲ .... γένευ, i. e. εἰ δ' ἐγένου ἐξ ἄλλου τευ (i. e. τινός). —— ὧδ' ἀΐδηλος, *thus destructive.* This epithet is given to fire in 2. 455, and elsewhere to Minerva. —— Οὐρανιώνων, *the sons of Uranus* = *the Titans*, who were confined by Jupiter under Tartarus.

900, 901. Cf. vs. 401, 402.

902–906. ὀπὸς refers to the sap of the wild fig-tree, which was used by the ancients to coagulate milk. This simile is employed because of the resemblance of the setting of milk, to the staunching of the wound of Mars by Pæon. —— μάλα δ' ὦκα, *very quickly.* —— περιστρέφεται, *is stirred.* Trollope follows the reading περιτρέφεται, *curdles, coagulates*, restored by Eustathius from Herodian. The dative κυκόωντι is instrumental, *by the mixer.* Cf. K. § 285. 1 (2). —— τὸν δ' Ἥβη. Such offices were not deemed unworthy of the most illustrious females. —— χαρίεντα δὲ εἵματα ἕσσεν (1 aor. of ἕννυμι), *put on him his beautiful robes.* Heyne considers the verses following this as spurious.

Digitized by Google

ILIAD VI.

This book is entitled Ἕκτορος καὶ Ἀνδρομάχης ὁμιλία, and is one of the most interesting of all the rhapsodies of the Iliad. It has been well remarked, that Homer's name would have been immortal, had he written nothing but this book.

1–4. οἰώθη, sc. ὑπὸ τῶν θεῶν. —— ἴθυσε μάχη, *the battle raged.* μάχη, is here put for οἱ μαχόμενοι. —— πεδίοιο is the local genitive. See N. on 2. 785. —— ἀλλήλων depends on ἰθυνομένων (taken actively. Cf. 4. 112) as the terminal genitive. S. § 199.

5–8. πρῶτος after the departure of the divinities. —— ἕρκος. See N. on 1. 284. —— φόως is put here for *victory, safety.* —— Ἀκάμαντ'. Cf. 2. 844.

9–11. Cf. 4. 459–461.

13–19. Ἀρίσβῃ. Cf. 2. 836. —— ἀφνειὸς βιότοιο. See N. on 5. 544. —— φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισιν, *and he was a friend to men*, i. e. he practised hospitality to strangers. —— φιλέεσκεν = ἐξένιζεν. Schol. —— ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων, *living in a house by the road*, that he might be more accessible to strangers and way-faring men. —— ἀλλά οἱ οὔτις κ. τ. λ. Cf. 2. 873. —— ἀπηύρα, sc. Διομήδης. —— αὐτὸν stands opposed to θεράποντα Καλήσιον. —— ὑφηνίοχος, *under-charioteer*, or perhaps, as Trollope thinks, it is the same as ἡνίοχος. —— γαῖαν ἐδύτην, *fell to the ground* = were slain.

20–28. Εὐρύαλος. Cf. 2. 565. —— Νύμφη νηΐς, *the Naiad-nymph.* —— σκότιον, *illegitimate;* literally, *secret, clandestine.* —— ποιμαίνων refers to Bucolion. —— Μηκιστηϊάδης, *the son of Mecisteus*, i. e. Euryalus. Cf. 2. 565.

29–35. Πολυποίτης. Cf. 2. 740. —— Περκώσιον, *of Percote.* Cf. 2. 835. —— Λήϊτος. Cf. 2. 494. —— Εὐρύπυλος. Cf. 2. 735. It will be seen that most of the leaders named in the catalogue of the ships, are made to signalize themselves in the subsequent engagements.

38–45. ζωὸν ἕλ', *took alive.* —— γὰρ serves to explain how Adrastus was thus taken. —— ἀτυζομένω = ταρασσομένω. Schol. —— πεδίοιο. See N. on v. 2. —— ὄζῳ . . . . μυρικίνῳ, *being entangled in* (literally, *impeded by*) *a myrtle bough.* "The *myrica*, or *tamarisk*, is a tall and beautiful tree, which seems to have been very luxuriant in the neighborhood of Troy." Trollope. —— ἐν πρώτῳ ῥυμῷ = ἐν τῷ ἄκρῳ τοῦ ῥυμοῦ. —— παρά, *near.* —— ἐπὶ στόμα = *upon his face.* It is more commonly ἐπὶ κεφαλήν. —— λαβὼν—γούνων. See N. on 1. 407.

46–50. ζώγρει, *take me alive* = grant me life. —— πατρός, sc. δόμῳ. This ellipsis is quite common. —— κειμήλια, *valuables;* literally, *things stored up*, as precious metals, costly apparel, ornaments, etc. —— κεν—χαρίσαιτο (*will bestow*)—εἴ κεν—πεπύθοιτ'. See N. on 1. 255.

51. Cf. 2. 142; 3. 395.

Digitized by Google

52–54. καὶ δή μιν τάχ' ἔμελλε—δώσειν, *and he was now just about to give him.* —— καταξέμεν denotes the purpose of δώσειν. —— ὁμοκλήσας = ἀπειλήσας. Schol.

55–60. τίη . . . . ἀνδρῶν, *why do you thus pity men?* For the construction of the genitive, cf. Mt. § 348; S. § 193. —— ἦ τοι (dat. commodi. See N. on 1. 39) . . . . Τρώων is ironical. —— κατὰ οἶκον, *at home*, i. e. in Sparta. —— τῶν μήτις ὑπεκφύγοι, *let no one of them escape.* See N. on 4. 410. —— αἰπὺν ὄλεθρον, *dire destruction.* Nitzsch (on Odys. 1. 11) renders it, *precipitous destruction* into which one can easily plunge, and makes it an epithet of death, when the discourse relates to an escape from great danger. Cf. Smith's Crus. Lex. —— μηδ' ὅντινα . . . . φύγοι, *and let not the child which the mother bears in her womb escape.* ὃς has here the force of a demonstrative (cf. K. § 331. R. 1; S. § 171. 1), and is the antecedent of ὅντινα, the proper antecedent κοῦρον being attracted into the relative clause, which is placed first for the sake of emphasis. See N. on 2. 38. The cruelty of Agamemnon is to be referred to the spirit of those times, when it was usual to involve his whole family in the punishment inflicted upon a man, and even to extend it to the child unborn (cf. 2 Kings 8, 12; 15, 16; Hos. 13. 16; Amos 1. 13). Some, however, take the words of Agamemnon in a hyperbolical sense. —— ἀκήδεστοι, *uncared for* = *unburied.* —— ἄφαντοι, *unseen*, i. e. utterly destroyed so as to have no existence.

62–65. αἴσιμα παρειπών, *advising what was right* in respect to an enemy. —— ἥρω', i. e. ἥρωα. —— οὖτα, 2 aor. 3 sing. of οὐτάω (οὔτημι). —— ὁ δ' ἀνετράπετ', *and he* (i. e. Adrastus) *fell backwards.* —— λὰξ ἐν στήθεσι κ. τ. λ. Cf. 5. 620. No valid excuse can be made for this cruelty of Agamemnon.

68–71. ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος, *desiring* (literally, *falling upon*) *the spoils.* For the genitive, cf. K. § 274. 1. a; S. § 193. —— ὡς . . . . ἵκηται, *so that he may go to the ships with the most spoil*, i. e. that he may secure to himself the most booty. —— καὶ τὰ (= ταῦτα), sc. ἔναρα. —— νεκροὺς—τεθνηῶτας is no tautology, but a fulness of expression for, *wholly dead, lying slain.* —— συλήσετε is here followed by two accusatives. Cf. Mt. § 418; S. § 184. 1. Trollope remarks that Nestor by the use of the first and second persons, assigns to himself a share in the war, but leaves the spoil to his comrades. Perhaps, however, this is making too much of the change of persons, which is quite common in speeches of this sort.

73–76. ἔνθα κεν—εἰσανέβησαν. See N. on 2. 155. —— ὑπ' Ἀχαιῶν. Matthiæ (§ 496. 3) says that εἰσανέβησαν is used for the passive, although the passive construction with ὑπὸ may have been determined by δαμέντες. —— ἀναλκείῃσι. See N. on 1. 205. —— ἄριστος, *most skilful.*

77–82. πόνος, "*labor* bellicus." Bothe. —— ἐγκέκλιται, *devolves.* —— ἰθύν, *undertaking.* —— μάχεσθαι and φρονέειν explain ἄριστοι. See N. on 2. 452. —— στῆτ' αὐτοῦ, *do you* (yourselves) *stand here.* Hector and Æneas

Digitized by Google

were both retreating when Helenus addressed them. —— πρὶν . . . . πεσέειν, *before that they fleeing fall* (=are slain) *in the arms of their wives*. Although this was spoken of the army in general, yet it virtually applied to Hector and Æneas, and was therefore a very severe and stinging rebuke. For the construction of πρὶν with the infinitive, see N. on 1. 98.

86–92. Ἕκτορ, ἀτὰρ σύ. When the address passes from one person to another, the vocative is commonly placed first. Cf. Mt. § 312. 3. ἀτὰρ places the sentence in opposition to ἡμεῖς μὲν Δαναοῖσι κ. τ. λ. which precedes. —— γεραιάς, *the matrons*. Some refer this to women of high rank, without reference to age. νηὸν is the terminal accusative. —— ἐν πόλει ἄκρῃ = ἐν ἀκροπόλει. —— πέπλον depends on θεῖναι (v. 92), employed as an imperative (see N. on 2. 413), and constructed with ἡ δὲ ξυνάγουσα. —— ἐπὶ γούνασιν *upon the knees*, i. e. make an offering of the vail to the goddess. It is unnecessary to suppose that the statue of Minerva was in a sitting posture, since *to place upon the knees* or *in the lap*, has no reference to the mode in which the offering was presented.

93–101. βοῦς—ἤνις (i. e. ἡνιάς), *yearling-heifers*. —— ἠκέστας, Epic for ἀκέστας. —— αἴ κ' ἐλεήσῃ, sc. πειρώμενος. See N. on 1. 66. —— αἴ κεν Τυδέος. "Asyndeton patheticum, quod inest etiam in verbis ἄγριον . . . . φόβοιο." Bothe. —— μήστωρα φόβοιο, *master of fear*, i. e. one who causes fear. —— ὧδε, *thus* as we fear Diomedes. —— δειδίμεν, Epic 2 pluperf. 1 plur. of δίω. —— ὄρχαμον. Cf. 2. 837. —— οἱ refers to Diomedes and limits ἰσοφαρίζειν. —— μένος is the accusative synecdochical.

103–106. Cf. 5. 494–498.

108–109. φὰν (i. e. ἔφασαν), sc. οἱ Ἀργεῖοι. —— δὲ = γάρ. Schol. —— ἀλεξήσοντα, poet. fut. part. of ἀλέξω, denoting the purpose of κατελθέμεν. —— ἐλέλιχθεν (= ἐλελίχθησαν) refers to the Trojans.

113–115. ὄφρ'. See N. on 1. 133. —— βείω, i. e. βῶ. Crus. —— γέρουσιν—βουλευτῇσι. See N. on 2. 21. The authority of this council was probably necessary to the procession here referred to. —— ἑκατόμβας refers to the twelve heifers spoken of in v. 93. Cf. v. 274.

117, 118. ἀμφί. The shield was so large, that when thrown behind the back, it covered the whole body from the neck to the ankles. This is denoted by σφυρὰ and αὐχένα, to which extremities of the body ἀμφὶ refers. σφυρὰ and αὐχένα, may be taken as accusatives synecdochical, or in partitive apposition with μὶν denoting the whole. See N. on 1. 24. —— ἄντυξ, *the rim* or *border* (of the shield), is in explanatory apposition with δέρμα. —— πυμάτη, *on the extremity*. —— θέεν (= περιέθεεν. Eustath.) is here used tropically of a thing which has no motion. Cf. φλὲψ ἀνὰ νῶτα θέουσα, *a vein running along the back*, 13. 547.

123–126. Freretus and Böttigerus (cited by Bothe somewhat approvingly) attribute the insertion of this episode about Glaucus and Diomedes, to a wish of the poet to gratify the posterity of the former, whom Herodotus (1. 147) says were among the kings of Ionia. —— τίς δὲ σύ ἐσσι, cras

who are you? In questions, δὲ retains its adversative force, which, however, cannot well be translated in English. —— φέριστε, Epic for βέλτιστε —— ἀνθρώπων limits τίς. —— οὐ μὲν γάρ ποτ', *for never yet.* —— προβέβηκας .... θάρσει. All the other warriors were fleeing before Diomedes. —— ἁπάντων is governed in the genitive by προβέβηκας (=*thou excellest*), which contains the idea of comparison. Cf. S. § 198. 2. —— ὅτ'. See N. on 1. 126. —— ἐμῷ μένει, *my might*, is put tropically for the person. —— ἀντιόωσιν (for ἀντιῶσι) from the Epic ἀντιόω, is protracted from ἀντιῶ (i. e. ἀντιάω).

128–137. τὶς is in apposition with the subject implied in εἰλήλουθας. —— οὐκ ἂν .... μαχοίμην. Cf. 5. 130. —— οὐδὲ γὰρ οὐδέ. See Ns. on 2. 703; 5 22. —— Λυκόοργος, Epic for Λυκοῦργος. —— δὴν ἦν, *lived long*; literally, *was long*. Cf. K. § 240. R. 2. —— ὅς ῥα. See N. on 1. 405. —— ὅς ποτε, *he once.* An instance is now given of the impiety of Lycurgus. —— τιθήνας, *nurses*, i. e. the Hyades or nymphs of Nisa, who brought up Bacchus. —— Νυσήϊον, *the Nysseian mountain.* This was doubtless in Thrace, of which country Lycurgus was king. Some erroneously consider it a mountain of India or Arabia. —— αἱ δ' refers to the nurses of Bacchus. —— βουπλῆγι, *with an ox-goad.* Cf. Judges 3, 31. —— γὰρ refers to δειδιότα.

138–143. τῷ refers to Lycurgus and limits ὀδύσαντο. —— ῥεῖα ζώοντες, *living without care*=*happy*, *blessed*. Cf. Milton's Par. Lost, 2. 866–868.

> "—— thou wilt bring me soon
> To that new world of light and bliss, among
> The gods who live at ease, ——————"

μιν τυφλὸν ἔθηκε. The gods frequently punished men by blindness, as in the case of Phineus, Tiresias, etc. —— ἐπεί, *because.* —— οὐδ' .... μάχεσθαι is an emphatic repetition of v. 129. —— ἀρούρης καρπόν, *fruit of the earth*=*food.* —— ὡς, *in order that,* has here its telic sense. See N. on 1. 185. —— ὀλέθρου πείραθ' (*the limits of destruction*)=ὄλεθρον. Cf. Mt. § 430. 5. πείραθ' is the terminal accusative after ἵκηαι.

145–151. γενεήν, *race.* —— οἵη .... ἀνδρῶν, *such as are the race* ("crop." Crus.) *of leaves* (produced in one vernal season), *so on the other hand* (δέ. See N. on 1. 137) *is that of men.* Some refer this comparison to the transitory state, not of men, but of families, which by their follies or misfortunes come to nought, and then in happier days revive and flourish again in the virtues and fame of their posterity. But ἀνδρῶν γενεή, in v. 149, is to be explained by φύλλων γενεή, in v. 146, where successive and yearly crops of leaves are referred to, as is clear from φύλλα τὰ μὲν—ἄλλα (sc. φύλλα) δέ, which follows. —— φύλλα τὰ μὲν refers to the leaves of the preceding season, withered and scattered by the frosts and blasts of winter. —— ἄλλα δέ, i. e. the new foliage. —— δὲ in ἔαρος δ' is equivalent to γάρ. Kühner

Digitized by Google

(Jelf's edit § 752. 1) takes δὲ in the sense of ὅτε. We often find in Homer co-ordinate thoughts expressed in a co-ordinate form. —— ὡς . . . . ἀπολήγει. This comparison of the frailty and ever changing condition of man, to the leaves which flourish for a season and then fall to the earth, is quite common in the writings of every age, and especially in the Scriptures. —— εἰ . . . . δαήμεναι. Köppen supplies ἐγώ τοι καταλέξω. Some find the apodosis in πολλοὶ . . . . ἴσασιν. But this is to be taken in the concessive sense, *although many men know it* = although it is by no means obscure.

152–159. Ἐφύρη, *Ephyra*, was the ancient name of Corinth. —— μυχῷ, *in the interior*. Trollope says that μυχὸς Ἄργεος is simply a periphrasis for *Peloponnesus*. —— Σίσυφος—Σίσυφος. The repetition is in consequence of the intermediate ὁ . . . . ἀνδρῶν. This Sisyphus is the one whose punishment is referred to in Odys. 11. 593. —— κέρδιστος, *most crafty*; literally, *most gainful*, i. e. successful in the pursuit of gain. Eustathius observes, that Glaucus uses a word of ambiguous import, that he may not affect the memory of his ancestor. —— ἠνορέην ἐρατεινήν, *agreeable vigor*, i. e. manly force in connection with other attractive qualities. "Virtutem in bello, non sævam et ferocientem sed cum humanitate conjunctam." Clarke. —— θυμῷ belongs to ἐμήσατο as the local dative. —— ὅς ῥ'. See reference in v. 131. —— ἔλασσεν, sc. τὸν Βελλεροφόντην. —— πολὺ φέρτερος, *most powerful*, refers to Prœtus and not to Bellerophon as Köppen thinks. —— οἱ is the dat. commodi. —— ἐδάμασσεν, sc. τοὺς Ἀργείους.

160–162. τῷ refers to Bellerophon and limits ἐπεμήνατο, and not μιγήμεναι (as Köppen and Passow construct), which infinitive denotes the purpose of ἐπεμήνατο. —— ἀγαθὰ φρονέοντα, *thinking good things* = possessed of a virtuous mind.

164, 165. τεθναίης is considered by some to denote a wish or imprecation (S. § 216). But it is probably put for the imperative, implying that the life of Prœtus was in danger. —— κάκτανε, i. e. κατάκτανε. —— μ' is put for μοί.

166–171. οἷον ἄκουσεν, *on account of what he had heard*. We frequently find the relative οἷος and ὅσος, put for ὅτι τοιοῦτος or ὅτι τόσος. Cf. K. § 329. R. 8; Mt. § 480. Obs. 3. —— σεβάσσατο, "*veritus est*." Crus. —— τόγε, i. e. τὸ κτείνειν αὐτόν. Had he slain Bellerophon, it would have been a violation of the laws of hospitality. —— Λυκίηνδε. Cf. 2. 877. —— θυμοφθόρα, *deadly*. —— ὄφρ', *in order that*. —— θεῶν . . . . πομπῇ, *under the distinguished conduct of the gods*.

174–183. ἐννῆμαρ. See N. on 1. 53. —— ἐννέα βοῦς ἱέρευσιν. An ox was slain and served up each day for his entertainment. In accordance with the forms of ancient politeness, no inquiry was made respecting the business of the guest until the days of feasting were ended. Cf. Odys. 1. 124; 4, 60. —— σῆμα, *sign*. Symbols or signs were used on such occasions, known only to the parties between whom the communication took place

Digitized by Google

—— πρῶτον . . . . πεφνέμεν, *first he commanded him* (i. e. Bellerophon) *to kill the monstrous Chimera*. This monster is here said to have the head of lion breathing flames, the body of a goat, and the tail of a dragon. According to Hesiod (Theog. 319, etc.), she had three heads of the animals before mentioned. —— δεινὸν—μένος, *terrible force*. πυρὸς μένος is a periphrasis for πῦρ itself. —— πιθήσας, *trusting to*, *confiding in*. The difference in sense between this word, as used here, and in 4. 398 (see Note), and the equivalent expression τεράεσσι πεποιθότες in 12. 256, has led Buttmann to conjecture that πεποιθὼς was also the original reading in this place. In 13. 369; Odys. 21. 315, where πιθήσας is employed in the same sense of *trusting to*, the MSS. have the various reading πεποιθώς.

184–190. Σολύμοισι, *the Solymi*, were a warlike people in the country of Lycia, or, as some say, between Lycia and Pisidia. Cf. Odys. 5. 283, where they are said to have been neighbors of the eastern Æthiopians. Some have fancied that they were Jews, from the similarity of their name in sound to that of the Latin name of Jerusalem. Cf. Tacit. Hist. 5. 2. —— καρτίστην . . . . ἀνδρῶν, *and he said that he entered this fiercest fight of men* = *and he said that this was the fiercest fight of men into which he had entered*. —— Ἀμαζόνας. Cf. 3. 189. The labors of Bellerophon were similar to those imposed upon Hercules by Eurystheus, and upon Jason by Pelias. It will readily be perceived how descriptive of the times were these labors. —— τῷ refers to Bellerophon. —— ἀπερχομένῳ from the fight with the Amazons. —— ὕφαινεν refers to Jobates the father of Anteia. —— εἷσε λόχον, *placed in ambuscade*. Cf. 1. 227. —— τοὶ . . . . νέοντο, i. e. they were all slain, as appears from v. 190, which for this reason is introduced by γάρ.

191–195. γίγνωσκε, sc. Ἰοβάτης. —— αὐτοῦ, *there*, i. e. in Lycia. —— τιμῆς . . . . πάσης, *half of all his royal honor*. The kingly honors here referred to, were the command of armies, the oversight of sacred rites and festivals, the presiding over councils, the decision of causes, etc. —— οἱ in καὶ μέν οἱ is the dat. commodi. —— τέμενος, "*a royal manor*." Crus. We find in 12. 310, that Sarpedon incites Glaucus, by referring to the possessions given them in Lycia on the banks of the Xanthus by their countrymen. —— ἔξοχον ἄλλων. S. § 198. 2. —— φυταλιῆς limits τέμενος in the sense of *an estate suitable for vine-cultivation*. Heyne puts a comma after καλόν.

200–205. καί, *even*. —— κεῖνος, i. e. Bellerophon. —— ἀπήχθετο—θεοῖσιν. The evidence of this was the sudden and premature death of Isandrus and Laodameia. —— πεδίον τὸ Ἀλήϊον, *the Aleian plain*, lay between the rivers Pyramus and Sinaros near Mallus in Cilicia. Cf. Herodot. 6. 85. —— ὃν θυμὸν κατέδων, *eating his own mind*, i. e. being a prey to melancholy. —— πάτον, *the path*, i. e. *the society*. οἱ υἱόν. See N. on 1. 104. —— τήν, i. e. Laodameia.

206. καὶ . . . . γενέσθαι is a reply to the question proposed by Diomedes, v. 123. In consequence of the emphasis demanded by the pronoun,

Digitized by Google

Spitzner after Thiersch (§ 205. 14) writes Ἱππόλοχος δ' ἔμ' ἔτικτε in the preceding clause.

208, 209. These verses were celebrated among the ancients and often quoted. Heyne calls them golden verses to be fixed deeply in the minds of youth.

213, 214. ἔγχος . . . . χθονὶ in token of amity. —— μειλιχίοισι (sc. ἔπεσιν), *words of honey* = friendly words.

215–221. πατρώϊος, *paternal, hereditary.* γὰρ introduces the proof of the foregoing assertion. —— ξεινήϊα (sc. δῶρα), *gifts of hospitality.* —— ἀμφικύπελλον. See N. on 1. 584. —— ἰὼν to the Trojan war.

222–230. Τυδέα—μέμνημαι. The accusative of person sometimes follows verbs of remembering. Cf. K. § 273. R. 18; S. § 192. N. 1. —— δ' after Τυδέα is causal, and introduces the reason why Diomedes speaks of his grandfather, but not of his father. —— κάλλιφ' for κατέλιπε. —— Ἀργεϊ μέσσῳ, *in the midst of Argos* = *in Argos.* —— ὅτε—ἵκωμαι. See N. on 1. 168. —— τῶν δῆμον, i. e. δῆμον τῶν Λυκίων. Crus. —— δι' ὁμίλου, *in the crowd,* where it would be more difficult to distinguish between the combatants, and where there would be more danger, that friends like Glaucus and Diomedes would fight through ignorance of each other. —— ὃν . . . . πόρῃ, i. e. ἐάν τινα θεός γε πόρῃ. Crus. Cf. N. on 1. 139. In like manner ὃν κε δύνηαι = ἐάν τινα ἐναίρειν δύνῃ. —— οἵδε refers (δεικτικῶς) to the Trojans and Greeks.

234. φρένας . . . . Ζεύς. We are not to consider the poet as blaming the generosity of Glaucus, or as intimating that the two heroes were actuated by a sordid reference to the worth of the articles exchanged. He simply means to say, how the act would be regarded by men in general, or perhaps that Glaucus in the warmth of his friendship, had no more thought of the worth of his armor, than he would have had if Jupiter had deprived him of his understanding. —— ὅς. See N. on 2. 112. —— πρὸς Τυδεΐδην, *with the son of Tydeus.* The preposition πρὸς is sometimes employed as here of exchange. Cf. K. § 298. III. 3. d. —— χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων. "This unequal exchange of Glaucus and Diomedes passed into a proverb." Trollope. ἑκατομβοίων is the genitive of price. K. § 275. 3.

237–241. Σκαιάς τ' πύλας. Cf. 5. 789. —— φηγόν. Cf. 5. 693. —— ἀμφ' ἄρα μιν—θέον (i. e. ἔθεον), *ran around him.* —— ἔτας, *friends, acquaintances.* Cf. Odys. 4. 3. —— ἑξείης, *in order* = *in procession.* —— δὲ = γάρ. This clause is considered by Eustathius, as a parenthetical remark of the poet himself.

243–246. ξεστῇς, "*polished.*" Voss. So Liddell and Scott. Crusius translates it *hewn.* —— αἰθούσῃσι, *porticoes* or *piazzas.* —— αὐτῷ, i. e. the palace. —— λίθοιο is the genitive of material. S. § 200. 2. —— πλησίοι ἀλλήλων. S. § 187. 3. —— παῖδες, *sons.* —— παρὰ μνηστῇς ἀλόχοισιν, *beside their wedded wives.*

Digitized by Google

247–253. ἑτέρωθεν . . . . αὐλῆς, *opposite, on the other side within the court* —— τέγεοι = ὑπερῷοι. Schol. As these apartments were on the same floor with those of Priam and his sons, the true interpretation is, *under the roof*, as opposed to apartments which were under the porch. Trollope thinks that these twelve chambers and the fifty previously mentioned, formed two sides of a quadrangular building, of which the palace or part occupied by Priam was the third; the ἕρκος or inclosure completing the square. —— θάλαμοι is limited by κουράων. —— οἱ limits ἐναντίη. —— ἠπιόδωρος, *indulgent, tender*, an epithet of one who shows kindness by presents. Felton well remarks, that "the incidents in this little scene, occurring by such a natural chance, are simple and touching. They display the power of a great master in the art of representing the feelings of the human heart." —— Λαοδίκην ἐσάγουσα, *leading in* (=attended by) *Laodice*, from her apartment to that of her mother. Some with Eustathius take ἐσάγουσα in an intransitive sense, while others supply ἑαυτήν, *going to Laodice*, i. e. to her apartment. —— εἶδος. Accusative synecdochical. —— ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ is put for ἐνέφυ αὐτοῦ χειρί, i. e. ἐδεξιοῦτο αὐτόν. Trollope.

255–260. τείρουσι (sc. Τρῶας), *press hard the Trojans.* —— δυσώνυμοι, *hated, abominable;* literally, *having a bad name, one of ill omen.* —— ἐλθόντ' —ἀνασχεῖν. See N. on 1. 179. —— ἐξ ἄκρης πόλιος = ἀκροπόλεως. —— ὄφρα κε. See N. on 1. 509. —— ὡς, *in order that.* See N. on 1. 185. —— ἔπειτα δὲ stands opposed to πρῶτον. —— ὀνήσεαι depends on ὡς. —— κεκμηῶτι, *who is weary.* See N. on 1. 35. —— ὡς, *as.* —— τύνη, Epic for σύ. —— ἀμύνων, *with fighting.*

264–270. ἄειρε = πρόσφερε. —— μή μ' ἀπογυιώσῃς, *lest you enfeeble me;* literally, *deprive me of the use of my limbs*, a very expressive word to denote the effect of inebriating drinks. —— λάθωμαι, *I forget = lose.* Cf. 15. 486, where is found the opposite expression μνήσασθε θούριδος ἀλκῆς. —— λείβειν depends on ἅζομαι, *I fear.* —— ἔστι, i. e. ἔξεστε. —— αἵματι . . . . εὐχετάασθαι. Cf. 1 Chron. 22. 8. —— ἀγελείῃς. See N. on 4. 128. —— θυέεσσιν, *oblations.*

271–278. See Ns. on vs. 90–97.

281–285. ὥς . . . . χάνοι! *would that the earth might then open for him!* Kühner (§ 260. R. 9) says that the presence of κὲ (i. e. ἂν) renders this not properly a wish, but a doubtful condition = *the earth should then open for him.* But cf. Mt. § 513. Obs. 1, with the examples cited. —— πῆμα. See N. on 3. 160. —— Ἄϊδος εἴσω, sc. δόμον. —— φαίην κε commences the apodosis.

286–292. μέγαρ', i. e. μέγαρα. See N. on 1. 205. —— ταὶ—γεραιάς. See N. on v. 87. —— ἀόλλισσαν, sc. αἱ ἀμφίπολοι. —— κατὰ ἄστυ, sc. θέοντες. Köppen. —— θάλαμον. "This was the principal bed-chamber of the house, where were kept the vases, and other valuable articles of ornament." Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 493. —— κατεβήσατο, *proceeded towards* (cf. Jelf's Kühn. § 557. *Obs.*). The θάλαμος was on the same floor

Digitized by Google

with the αὐλὴ of the Andronitis. Cf. Smith's Dict. l. c. Nitzsch, however, takes it in the sense of a *cellar* or *vault*, closed by a double door, with double fastenings. —— κηώεντα. See N. on 3. 382. —— Σιδονίηθεν. Paris is said to have touched at Sidon on his return from Sparta, and having surprised the Phœnician king by night, carried away much treasure and many captives, among whom were the Sidonian women here spoken of. —— τὴν ὁδόν, ἥν, *in the voyage* (literally, *way*) *in which.* For the accusative of the way with verbs of motion, cf. K. § 276. 6. —— εὐπατέρειαν, *descended from an illustrious father*, i. e. Jupiter.

294, 295. ποικίλμασιν, *in its embroidery.* S. § 206. 2. —— νείατος, *the lowest*, *undermost;* the place reserved for the most valuable of the robes and shawls. —— ἄλλων = *of all.*

297–303. νηὸν is the terminal accusative. —— ἐν πόλει ἄκρῃ. See N. on 2. 257. —— τῇσι (i. e. Hecuba and the matrons) is the dat. commodi after ὤϊξε. —— τὴν is the first and ἱέρειαν is the second accusative after ἔθηκαν. —— ὀλολυγῇ, *with a cry.* Eustathius says, that when the victim was slain, the cry ὀλολοὶ was raised, in order thereby to supplicate an omen. —— ἡ—Θεανώ. See N. on 1. 391. —— ἐπὶ γούνασιν. See N. on v. 92.

305–309. πότνι' Ἀθηναίη κ. τ. λ. This prayer to the goddess is translated in Virg. Æn. 11. 483. —— ἆξον δὴ ἔγχος Διομήδεος, *break now the spear of Diomedes.* —— αὐτὸν (opposed to ἔγχος) .... πεσέειν, *and grant that he himself may fall headlong.* —— ὄφρα, *in order that.* —— αὐτίκα νῦν, *forthwith.* —— ἱερεύσομεν, Epic for ἱερεύσωμεν.

311. ἀνένευε, *refused.* This word literally signifies *to throw the head up* or *back*, and is opposed to κατανεύω, *to bend the head forward*, or *to nod* in token of approval.

314–320. καλά. See N. on 2. 38. —— ἄριστοι, *most skilful.* —— οἱ. Dat. commodi. —— ἐν πόλει ἄκρῃ. Cf. v. 297. —— ἑνδεκάπηχυ. See N. on 3. 135. —— πάροιθε, *before*, *in front of*, i. e. on the extremity of the shaft. —— περί, i. e. περὶ ἄκρῳ. Köppen. The ring served for an ornament, or to fasten the spear-head more firmly to the shaft. —— χρύσεος is dissyllabic by synizesis.

321–323. τὸν δ' refers to Paris. —— ἕποντα, *employed about.* In its simple form this verb is found only here, but its compounds are used both in verse and prose. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 97; K. § 230. —— ἀφόωντα (Epic for ἀφῶντα from ἀφάω), *polishing;* literally, *handling* to examine and put in order. —— μετ', *among.*

326–331. δαιμόνι' is here a term of reproach. Cf. 1. 561; 2. 190. —— οὐ μὲν καλὰ = οὐ μὴν καλῶς. Crus. —— χόλον against the Trojans for their manifestation of hatred and contempt. Cf. vs. 351, 504. —— σέο depends on εἵνεκ'. —— ἀμφιδέδηε, *burns around* = *rages.* —— σὺ δ' ἂν κ. τ. λ. Hector means to say that Paris would blame another for the inactivity of which he himself is guilty. —— μεθιέντα—πολέμοιο. See N. on

Digitized by Google

4\. 240. —— ἄνα, i. e. ἀνάστηθι. —— πυρός, *with fire*, genitive of material. K. § 273. R. 16; S. § 200. 2.

333, 334. Cf. 3. 59; 1, 76.

335–341. τόσσον, *so much*. Köppen takes it of time and supplies χρόνον. —— ἔθελον . . . . προτραπέσθαι, *but I wished to yield myself to grief* on account of my recent defeat. —— παρειποῦσ' denotes means. —— μοὶ—αὐτῷ, *to myself*. —— ὧδε, *thus* as she wishes. —— δ' = γάρ. —— ἐπαμείβεται ἄνδρας, "*alternates among men*." Crusius. Paris means to say that, according to the mutations and chances of war, it will be his turn to conquer next. —— δύω is the present for the future (cf. K. § 259. R. 4. See N. on 1. 262), and the asyndeton denotes haste. Eustathius supplies ἵνα, *in order that I may put on martial arms*. —— μέτειμι, i. e. μετελεύσομαι. Crusius.

342\. τὸν δ' οὔτι προσέφη either through indignation, or because Helen anticipated him in her reply.

344–347. κυνὸς κακομηχάνου, = *impudent and mischievous*. Helen is always introduced as heaping upon herself the most bitter reproaches. See Ns. on 3. 178–180, 242. —— ὥς μ' ὄφελ'. See N. on 1. 415. με is governed by προφέρουσα, which participle is constructed with οἴχεσθαι, in the sense of *to carry away*. Cf. K. § 310. 4. 1; S. 225. 8. —— ἀνέμοιο limits θύελλα. —— εἰς ὄρος. Reference is had to the custom of exposing infants on inhospitable mountains, where they would be certain to perish.

348–353. ἔνθα, i. e. in the sea. —— ἀπόερσε (sc. ἄν. K. § 339. R. 1), *would have washed away*. Butt. (Lexil. No. 25. § 3) derives this verb (which is usually referred to ἔῤῥω) from the theme ΕΡΔΩ, which suggests ἄρδω, the vowels being convertible in Ionic usage. This verb signifies *to bring into the water and move any thing about in it*. Cf. ἀρδμὸς (18. 521), *a watering-place*, i. e. a place where cattle, flocks, etc. are driven to be watered. The idea to wash *off* or *away*, resides in the preposition ἀπό. —— πάρος (Epic for πρὶν)—γενέσθαι. S. § 223. 2. —— ὧδε as they have happened. —— τεκμήραντο, *constituerunt*, *destinarunt*. —— ἀνδρὸς limits ἄκοιτος. —— ἀμείνονος than Paris. —— ᾔδη, *knew*, i. e. felt so as not to be insensible to. —— τούτῳ refers to Paris, and is spoken δεικτικῶς. See N. on 1. 20. —— ἔμπεδοι, *firm*, *steadfast*. In reference to the preceding context, this may be applied to the insensibility of Paris to the reproaches heaped upon him by the Trojans. —— τῷ, *therefore*. —— καί. "Helenæ quasi vaticinio plus momenti et gravitatis affert καὶ particula." Spitzner. —— ἐπαυρήσεσθαι, *will reap the fruits*, is a well-known ironical expression, for, *suffer the consequences*.

355–358. σὲ—φρένας, *your mind*. This construction is explained in N. on 1. 237. —— ἀμφιβέβηκεν, *has taken possession of*; literally, *has gone around*, *enveloped*. —— ἐμεῖο κυνός. See N. on v. 343. —— ἀοίδιμοι, *celebrated* (= rendered infamous) *in song*.

360–367 κάθιζ' is to be taken in a causative sense. —— φιλέουσά περ

Digitized by Google

friendly though you may be=*though with the most friendly intentions.* See N. on 1. 131. —— ἐπέσσυται is the perfect with present signification. —— ἐμεῖο is the objective genitive after ποθήν. —— τοῦτον (i. e. Paris). See N. on v. 352. —— ἔντοσθεν πόλιος—ἐόντα, *while I am yet within the city*= before I leave the city. —— γὰρ denotes the reason, why Hector did not immediately leave for the battle-field. He seems to have had a presentiment, that he should not return alive again to the city. —— καταμάρψῃ = καταλάβῃ. Schol. —— οἰκῆας· τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ. Eustath. —— εἰ—ἤ, *whether—or.*

369. The meeting of Hector and Andromache has been regarded in all ages as a master-piece of pathos, simplicity, and tenderness. The incidents are varied and striking, and so connected with the general effect of the episode, that not one could be taken away without destroying the completeness and symmetry of the outline. Nor can we conceive of any thing which might well be added, without appearing as an excrescence, marring the otherwise beautiful creation of the poet. There is a completeness of detail, which leaves the mind of the reader satisfied, and wishing for nothing more. The filling up, or, as we may say, the coloring of the picture, is worthy of its general outline. The departure of Andromache with her nurse and infant child to the wall, when she heard that the Trojans were hard pressed by the Greeks—the joy with which she springs to meet her husband, who unknown to her had returned to the city, and who was now hastening to find her—the comparison of the child who hung on her bosom to a beautiful star—her affecting reference to the death of all her near relatives, and tender appeal to her husband, who is now to her a father, mother, and brother, not to make her a widow and his son an orphan by returning to the field of battle—the affectionate but magnanimous reply of Hector, whose courage and devotion to his country will not permit him to yield to the solicitation of his beloved wife, but whose spirits are weighed down by sad forebodings of the downfall of Troy, and the menial condition to which Andromache as a captive will be reduced—the smile with which in the midst of their grief, the fond parents look upon their child, frightened at the bright armor and nodding plume—the prayer of Hector that his son may become renowned, and gladden the heart of his mother by his warlike achievements—the words of consolation with which the hero seeks to cheer the desolate spirit of his wife—the final separation—the departure of Andromache, who often turns her tearful eyes back upon her beloved husband as she proceeds homeward—the lamentations of her maidens, who mourn for Hector, as though he were already dead, are incidents related with unrivalled pathos and simplicity, rendering this one of the most touching and beautiful passages, that has ever been written in any language.

373–375. πύργῳ ἐφεστήκει to see the fight. Cf. v. 387. —— γοόωσα

Digitized by Google

and *μυρομένη* denote manner. —— *τέτμεν*. See N. on 4. 293. —— *ἐπ' οὐδόν*, sc. *τοῦ μεγάρου*.

376–380. *εἰ δ'* is an elliptical phrase for *εἰ δὲ βούλεσθε*. See N. on 1. 302. —— *πῇ*, *whither?* —— *γαλόων* and the following genitives depend on *δόμους* understood. See N. on v. 47. —— *ἐς Ἀθηναίης*, sc. *νηόν*. —— *δεινήν*, *dreadful*.

381–389. *ταμίη*, *stewardess*, *head female domestic*. —— *ἐπεὶ . . . . μυθήσασθαι*. See N. on *εἰ . . . . δαήμεναι*, v. 150. —— *ἄκουσεν τείρεσθαι*. Constructed with an infinitive, *ἀκούειν* implies a perception derived from hearsay, with the participle, an immediate, or if indirect, a well-grounded perception. Cf. K. § 311. 1. —— *κράτος*, *might*. —— *ἐπειγομένη—μαινομένῃ εἰκυῖα*, *hastening like one distracted*, "*wild with grief*." Cowper.

391–395. *τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὖτις*, *back the same way*. For the accusative of way, see N. on v. 292. —— *κατ'*, *along*. —— *εὖτε πύλας ἵκανε*. The asyndeton promotes vivacity. —— *διερχόμενος*, *having passed through*. —— *Σκαιάς*. See N. on 3. 145. For the emphatic position of the word, see N. on 2. 38. —— *τῇ* (sc. *ὁδῷ*), *there*. —— *πολύδωρος*, *richly-endowed*. —— *μεγαλήτορος*, *noble*, *magnanimous*.

396–401. *Ἠετίων, ὃς ἔναιον*. The genitive in apposition with *Ἠετίωνος* in the preceding verse, would have been the regular construction. The nominative is employed, because it commences the description of the preceding noun, and therefore introduces a new thought. Cf. Jelf's Kühn. § 477. 2; Crosby § 344. 2. Sophocles (§ 156. N. 1) explains it as being put by attraction in the nominative with *ὅς*. —— *ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ*, *at the foot of woody Placus*. Hence its name *Hypoplacian Thebes* (*Θήβης Ὑποπλακίης*). —— *Κιλίκεσσ'*. The Cilicians in Homer's time dwelt in Phrygia Major, in two divisions, of which the capital of one was Thebes, of the other Lyrnessus. At a later period, they emigrated to the country called after them Cilicia. Cf. Smith's Crus. Lex. —— *δή* serves to refer *τοῦπερ* with exactness to *Ἠετίωνος*, the connection having been interrupted by *Ἠετίων . . . . ἀνάσσων*. Cf. Jelf's Kühn. § 722. 2. b. —— *θυγάτηρ ἔχεθ'* (sc. *ὡς γυνή*) *Ἕκτορι* (i. e. *ὑφ' Ἕκτορος*. Cf. 13. 173). So we use the verb *to have* in the sense of *to marry*. —— *ἡ* refers to Andromache, and *οἱ* to Hector. —— *αὐτως*. See N. on 3. 220. —— *Ἑκτορίδην*, *son of Hector*. —— *ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ*, *like a beautiful star*. A simile of great beauty and appropriateness.

403–405. *Ἀστυάνακτ'*, i. e. *τὸν ἄνακτα τοῦ ἄστεος*. —— *οἶος*, *alone*, *only*. Hector was the great bulwark of the Trojans. —— *ἐρύετο* (imperfect) = *ἐφύλαττε*. Schol. —— *σιωπῇ* is to be taken with *ἰδών*, *looking in silence*. —— *οἱ ἄγχι*, *near him*. —— *δακρυχέουσα* denotes manner.

407–413. *δαιμόνιε* is here a term of endearment. —— *ἄμμορον*, i. e. *δύσμορον*, *κακόμορον*. Crus. —— *γὰρ* confirms *ἡ . . . . ἔσομαι*. —— *πάντες ἐφορμηθέντες*, Andromache indirectly praises the valor of her husband

Digitized by Google

who falls only when overpowered by numbers. —— σεῦ ἀφαμαρτούσῃ, being deprived of you. —— ἐπεὶ .... ἐπίσπῃς (from ἐφέπω), when thou shalt have died (literally, overtaken thy fate). Matthiæ (§ 521) says that the 2 aor. subj. here expresses the *fut. exactum* of the Latins, *quem tu mortem obieris.* See N. on 2. 475. —— ἄχε' is opposed to θαλπωρή in the preceding verse.

414–420. ἀμὸν = ἡμέτερον. S. § 78. 3. —— ἐκ is disjoined from πέρσεν by tmesis. —— οὐδέ μιν ἐξενάριξε, *but he did not spoil him.* Such was the passion of the ancient heroes, to possess the arms of those whom they had slain, that this forbearance of Achilles to spoil his foe, is represented by Andromache as very magnanimous. The art of the poet is conspicuous, in thus keeping his principal hero before the mind of the reader, and putting his praise in the mouth of one, who had so little reason to love him as Andromache. —— ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν, *heaped upon him a mound.* —— Νύμφαι ὀρεστιάδες, *mountain-nymphs,* so called because they dwelt in mountains and grottoes.

422–424. οἱ refers to Eetion. —— ἰῷ, Epic for ἐνί. K. § 218. Trollope says that this is the only instance in which ἰός, i. e. μιός, the old masculine form of εἷς, occurs. —— Ἄϊδος εἴσω, sc. δόμον. —— ἐπ', *among.*

425–430. μητέρα is repeated in τὴν—ἤγαγ', which verb refers to Achilles. —— ἣ βασίλευεν, *who was a queen, who ruled.* —— δεῦρ', i. e. in the Grecian camp. —— ἂψ to her own country. —— Ἕκτορ, ἀτὰρ σὺ κ. τ. λ. It would be difficult to find a passage equal to this in conjugal love and tenderness.

431–434. αὐτοῦ, *here,* is explained by ἐπὶ πύργῳ. —— ὀρφανικὸν and χήρην are predicates. S. § 185. N. 1. —— παρ' ἐρινεόν, *by the wild fig-tree,* or *fig-hill* (Voss), where the city was considered most accessible (ἄμβατος). See N. on 5. 693.

435–439. οἱ ἄριστοι. The names of these braves are given in the next verses. —— ἀμφ' Αἴαντε δύω. See N. on 3. 146. —— ἤ που .... εἰδώς, *either some one well-skilled in auguries instructs them* that the city is here most accessible. —— αὐτῶν θυμός, *their own mind.*

441–446. τάδε, *those things* pertaining to the defence of the city, spoken of by Andromache. —— κακὸς ὣς (see N. on 3. 2), *as a coward.* —— πολέμοιο depends on νόσφιν, the verb ἀλυσκάζω being taken absolutely. —— ἄνωγεν. Supply ἀλυσκάζειν from the preceding context. —— μάθον, *I have learned,* i. e. it has been my practice. —— ἀρνύμενος denotes the purpose of μάχεσθαι. —— αὐτοῦ is in apposition with ἐμοῦ implied in ἐμὸν (sc. κλέος). See N. on 3. 180.

447–449. Cf. 4. 163–165.

451–455. οὔτ' αὐτῆς Ἑκάβης, *nor* (the sorrows) *even of Hecuba,* or *of Hecuba herself.* S. § 160. 4. a. —— κεν—πέσοιεν. The optative with ἂν is employed, when a thing is to be expressed with moderation or reserve. Cf. K. § 260. 4. a. See also Xen. Cyr. I. 2. § 12, with my note. —— ὅσσον referring back to τόσσον is to be taken adverbially. —— σεῖ' (i. e. σεῖο,

Epic fcr *σοῦ*), sc. *ἄλγος*. —— *ἐλεύθερον ἦμαρ* (= *ἦμαρ τῆς ἐλευθερίας*), *the day of freedom = liberty.*

456–461. *κεν* belongs to *ὑφαίνοις* (see N. on 1. 31, and on *κεν πέσοιεν* supra), and I have therefore placed a comma after it. —— *πρὸς ἄλλης* = *at another's command.* So Köppen explains it by *ὑπ' ἄλλης*. —— *ὕδωρ φορέοις.* The daughters even of nobles and princes, in ancient times, performed the office of carrying water. Cf. Gen. 24, 13. Here it refers to one in a servile condition. Cf. Odys. 10. 105. —— *Μεσσηΐδος ἢ Ὑπερείης* (sc. *κρήνης*). These fountains were probably in Thessaly, as two of this name are mentioned by Strabo (IX. p. 302. 46), and Hector probably had in his eye the servitude of his wife to Achilles, the bravest of his foes. —— *πόλλ' ἀεκαζομένη, much against thy will.* —— *ἐπικείσετ'*, sc. *σοί*. —— *ἀνάγκη* of servitude. The expression is euphemistic, as *ἦμαρ ἀναγκαῖον* (Il. 16. 836). —— *ποτέ τις εἴπῃσιν, some one will say* (see N. on 1. 137), or "*one may say* (= admit that one will say)." K. § 259. R. 4. —— *ἰδών, when they see.* See N. on 1. 35. —— *μάχεσθαι* limits *ἀριστεύεσκε*. See N. on 2. 452. —— *Τρώων* depends on *ἀριστεύεσκε*, by the force of the noun contained in the verb, the expression being = *ἄριστος ἦν Τρώων*. Cf. S. § 189.

462–465. *ὥς, thus.* —— *νέον, anew, afresh.* —— *χήτεϊ, from want* (cf. S. § 203). The Schol. explains it by *στερήσει*. —— *ἀμύνειν* depends on *τοιοῦδ'* (*able*). Cf. K. § 306. 1. c; S. § 222. 6. Butt. (§ 140. N. 3) supplies *οἷον*. —— *δούλιον ἦμαρ*. See N. on *ἐλεύθερον*, v. 455. —— *ἀλλὰ .... καλύπτοι, but may the heaped up earth cover me, dead.* For the optative see N. on 1. 42. —— *πρίν—πυθέσθαι, before that I hear.* S. § 223. 2.

466–474. *οὗ παιδὸς ὀρέξατο, stretched out* (his hands) *for his child.* The middle voice has here its reflexive signification, and the genitive expresses the object of desire. Cf. K. § 273. 3. b; S. § 193. —— *πρὸς κόλπον* depends on *ἐκλίνθη*. —— *ἰάχων* denotes manner. —— *ἀτυχθείς, terrified at,* 1 aor. pass. part. of *ἀτύζω*, as middle. —— *ἐκ δ' ἐγέλασσε κ. τ. λ.* With what skill does the poet turn off the mind of his reader from the sad forebodings of Hector and Andromache, by this artifice of the childish terror of Astyanax at sight of the helmet. The picture, which would otherwise have been too dark and cheerless, is lightened up and rendered more pleasing by this simple incident. —— *ἀπὸ κρατὸς κόρυθ', from the summit of the helmet.* —— *πῆλέ τε χερσίν, and tossed him in his arms.*

476–481. *δότε δή, grant now.* —— *τόνδ'—παῖδ' ἐμόν, this my son.* —— *ἐγώ*, sc. *ἐγενόμην*. —— *Τρώεσσιν, among the Trojans,* is a local dative. See N. on 2. 285. —— *ὧδε, thus* as I have been. —— *καί ποτέ τις εἴπῃσι* (see N. on 4. 459)—*ἐκ πολέμου ἀνιόντα, and some one will say of him returning from war.* Some supply *ἰδὼν* before *ἀνιόντα*, while others consider it as put for *ἐκ πολέμου ἀνιόντος*. But these are unnecessary modes of explanation, since *εἰπεῖν*, in the sense of *to speak good* or *evil* (usually with *εὖ* or *κακῶς*, but here the former by implication), takes the accusative. Cf K. § 280. 2; S. § 184. ! So Ernesti renders this passage. *de filio το*

Digitized by Google

deunte si: licat. One of the Harl. MSS. reads εἶποι, which Trollope considers the true reading. Cf. Dawes's Miscell. Crit. p. 247. —— φέροι, *let him bring* (see N. on 1. 42). The more regular construction would have been φέροντα in connection with ἀνιόντα. But the construction is conformed to the following χαρείη . . . . μήτηρ, with which it is closely connected in thought.

484. δακρυόεν (as adverb) γελάσασα, *smiling with tears;* "*tearfully smiling.*" Felton. Cowper, although usually very faithful to the original, has here departed from its beautiful and inimitable simplicity, translating the passage "*bitter tears with sweet smiles mingling.*"

486–493. μοί, *on account of me.* —— θυμῷ is the local dative. —— ὑπὲρ αἶσαν, *contrary to fate*, or perhaps *over and above fate*, i. e. before fate has decreed it. Cf. Odys. 1. 34. The general idea is that while no one will die prematurely, yet no human being is exempt from death. —— πεφυγμένον (taken actively), is here followed by μοῖραν in the accusative. Cf. 22. 219; Odys. 9. 455. It is sometimes constructed with the genitive, when the idea of separation from the object is to be made prominent. Cf. Odys. 1. 18. See also K. § 271. 2. —— ταπρῶτα. See N. on 1. 6. —— ἀλλ' εἰς οἶκον κ. τ. λ. These words of Hector are not to be considered as harshly spoken, but having their foundation in the wish to divert the mind of his wife, by her usual cares and domestic occupations, from long-continued indulgence in grief. —— τὰ σ' (i. e. σὰ) αὐτῆς ἔργα, *their own employments.* —— ἱστὸν and ἠλακάτην are in apposition with ἔργα. —— τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν, *who are born in Ilium.*

495–501. βεβήκει. See N. on 1. 221. —— ἐντροπαλιζομένη, *looking back* as she went. What a beautiful touch is here given to this incomparable picture of conjugal tenderness. —— ἔνδοθι the palace. —— ἐνῶρσεν, *excited* by her presence and overwhelming grief. —— αἱ . . . . οἴκῳ, *they lamented Hector in his house, though still living.* γόον, Epic 3 plur. aor. of γοάω. Spitzner takes it as a form of the imperfect. —— γὰρ shows why they wailed over Hector. —— ἔφαντο. See Ns. on 2. 37; 3. 28, 366.

503–511. οὐδὲ Πάρις δήθυνεν, *but Paris did not loiter.* —— ποικίλα χαλκῷ, *decorated with brass.* —— ποσὶ . . . . πεποιθώς, *relying upon his swiftness of foot* (literally, *swift feet*) to overtake Hector. The participle refers to the subject logically implied in ἑ γοῦνα φέρει (=φέρεται) v. 511. See N. on 5. 135. —— ὡς δ' ὅτε. This is one of the most splendid and appropriate similes in the whole poem. The gay and gallant bearing of Paris, is well illustrated by a well-fed horse breaking from his stable, and running in the pride of his beauty, with arched neck and flowing mane, to the meadows, where he has been accustomed to graze with his companions. This comparison is repeated in 15. 263–268, where it is applied to Hector, who having been stricken down by Ajax, is reanimated by Apollo, and returns with renewed vigor and activity to the fight. —— ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, *full-fed at the manger* (Crusius), and therefore strong and spirited. —— θείῃ. See

Digitized by Google

N. on 2. 147. —— *πεδίοιο.* See N. on 2. 785. —— *κροαίνων* = *κρούων.* —— *ἐϋῤῥεῖος,* Epic genitive of *ἐϋῤῥεής.* K. § 213. 15. —— *ποταμοῖο.* See N. on 5. 6. —— *ἀμφὶ . . . . ἀΐσσονται, and on his shoulders* (local dative) *his mane waves about* (i. e. to and fro). Cf. K. § 300. 2. b. *ἀΐσσονται,* middle of *ἀΐσσω* as active. —— *πεποιθὼς* properly stands for the accusative with the following *ἑ.* See N. on v. 505. —— *μετά τ' ἤθεα, into his accustomed places,* i. e. the pastures. *νομὸν* is therefore added by way of explanation (*καὶ* being epexegetical, *even*), or it may be explained as a hendyadis.

513–516. *ἠλέκτωρ, amber.* Cf. Odys. 4. 73. A Schol. explains it by *ὁ ἥλιος.* —— *αἶψα δ' ἔπειτα, and immediately after,* i. e. very soon after he left the lofty Pergamos. —— *εὖτ' ἄρ'* = *ὅτ' ἄρα, even when,* viz. *when.* Cf. K. § 324. 3. R. 4. —— *ὅθι ᾗ, there where* = *where.*

521–525. *τοι* is to be constructed with *ἔργον μάχης.* —— *κῆρ—ἐν θυμῷ* (= *ἐν στήθεσσι.* Köppen), *my heart in my mind* = *my heart, my soul.* So we say, *I am grieved at heart, my soul is pained,* etc. *ὑπὲρ σέθεν αἴσχε'.* Cf. v. 351; 3. 42. —— *πρὸς Τρώων.* See N. on 1. 160.

526–529. *ἴομεν* to the field of battle. —— *τὰ* = *ταῦτα.* Cf. 4. 362. —— *κρητῆρα—ἐλεύθερον, free goblet* = *goblet of freedom,* i. e. the cup mingled and drunk with joy at regaining their freedom. Madame Dacier compares with this the Hebrew expressions, *cup of salvation, cup of sorrow.* —— *στήσασθαι* depends on *δώῃ.* —— *ἐλάσαντας.* The vulgar reading is *ἐλάσαντες.*

ILIAD VII.

This Book is entitled *Ἕκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία· Νεκρῶν ἀναίρεσις.* The single combat between Ajax and Hector finishes the narration of the first battle, after which the armies are engaged in the burial of the slain, and in consultation respecting the further prosecution of the war.

4–7. *ὡς δὲ θεὸς κ. τ. λ.* "The arrival of the two heroes is as welcome to the longing Trojans, as a favorable breeze to the sailors wearied with beating the sea with their oars." Felton. —— *οὖρον, a favorable wind.* —— *ἐπὴν . . . . ἐλαύνοντες, when they are weary with striking the sea with their smooth oars.* For the construction of the subjunctive after *ἐπὴν,* cf. N. on 1. 168. —— *καμάτῳ* denotes the cause. —— *γυῖα* = *χεῖρες.* —— *τὼ* refers to Hector and Paris.

8–16. *ὁ μὲν* (referring to Paris) and *Ἕκτωρ* (v. 11) are in partitive apposition with the subject of *ἐλέτην.* See N. on 1. 606. —— *Ἄρνῃ.* Cf. 2. 507. —— *κορυνήτης, armed with a club* after the manner of Hercules. —— *ἵππων ἐπιάλμενον* (from *ἐφάλλομαι*), *as he was leaping upon his chariot.* See N. on 3. 265; 1. 35. —— *λύντο,* 2 aor. mid. 3 plur. of *λύω,* as passive.

20–22. *τῇ δ' ἀντίος.* In poetry the genitive more commonly follows

Digitized by Google

adjectives of meeting or approach. See N. on 5. 331. The dative is found again in 20. 422. —— Περγάμου ἐκ κατιδών. Cf. 5. 460. —— Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην, *for he willed* (=granted) *victory to the Trojans.* The same construction is found in 8. 204; 13. 347. —— φηγῷ before the Scæan gate. Cf. 6. 237.

24–32. μεμαυῖα=σπουδάζουσα. —— ἦλθες—ἦ ἵνα—δῷς. The aorist has here the sense of the perfect, and therefore takes δῷς in the subjunctive instead of the optative. Cf. K. § 330. R. 1. b. See also Odys. 11. 94. —— ἑτεραλκέα νίκην, "*decisive victory.*" Crus. Some translate, *that thou mayst give victory as an auxiliary.* Voss and Köppen take ἑτεραλκέα in the sense of *alternating, shifting.* —— τὸ (=ὃ) . . . . εἴη, "*quod valde bonum esset.*" Crus. This refers to ἀλλ' . . . . πίθοιο, and is parenthetic. —— εἰσόκε. See N. on 2. 332. —— τέκμαρ, *end=destruction.* —— φίλον belongs to διαπραθέειν the subject of the sentence. —— ὑμῖν ἀθανάτῃσι refers to Juno and Minerva.

34–36. ὧδ' as you advise. —— τὰ (=ταῦτα) refers to the suggestion of Apollo. —— καὶ αὐτή, *I myself also.* —— πῶς μέμονας, *how do you purpose.*

38–42. ὄρσωμεν. See N. on 1. 141. —— ἤν τινα—προκαλέσσεται (for προκαλέσηται), sc. πειρώμενος. See N. on 1. 66. —— οἰόθεν οἶος, *entirely alone.* The adverb imparts emphasis to the adjective, or as Trollope remarks, it contains the idea of motion, the challenge being given from a single combatant to another. —— οἶον (sc. τινά), *some one alone*=some single champion.

44, 45. τῶν δ' refers to Minerva and Apollo. —— σύνθετο—βουλήν. Helenus as a seer understood the language or decision of the gods. Cf. v. 53. —— θυμῷ of Helenus. —— ἥ ῥα, viz. *that which.* See N. on ἄρα, 1. 405. —— θεοῖσιν, i. e. Minerva and Apollo.

47–53. Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε. See N. on 2. 169. —— Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος=τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν. See N. on 1. 230. The copula in the relative clause is frequently omitted. Cf. Butt. § 143. 9. —— οὐ γάρ πω, *for not yet.* —— μοῖρα, sc. ἐστίν. —— πότμον ἐπισπεῖν, *to overtake fate* (=to be slain), is an expansion of the preceding θανεῖν. —— ὄπ'=*purpose* or *decision.* See N. on v. 44.

54–56. Cf. 3. 76–78.

59–64. ὄρνισιν ἐοικότες αἰγυπιοῖσιν, *similar to vultures.* —— φηγῷ. Cf. 6. 237. —— δὲ is here causal. —— εἵατο, Epic for ἧντο. —— ἀσπίσι . . . . πεφρικυῖαι, *bristling with shields,* etc. S. § 206. 2. See N. on 4. 282. —— οἵη =ὡς. —— φρίξ, *the rippling* of the water when first (νέον) its surface is agitated by Zephyrus. —— αὐτῆς refers to Ζέφυρος.

69–72. ὅρκια—οὐκ ἐτέλεσσεν. Reference is had to the unfulfilled terms of the combat between Paris and Menelaus, which Jupiter is here said to have frustrated. Cf. 4. 13 et seq. —— δαμείετε is a lengthened form for δαμῆτε.

Digitized by Google

73–80. *γὰρ* in *ὑμῖν γὰρ* precedes the clause which it confirms. See N. on 2. 118. —— *ὅντινα* is limited by *τῶν*, and depends on *ἀνώγει*. —— *δεῦρ'*, i. e. in the central space between the armies. —— *Ἕκτορι δίῳ* is put, according to the ancient manner of speaking, for *ἐμοί*. The application of the epithet *δῖος* by Hector to himself, is not to be judged according to the modern notions of propriety. Cf. *sum pius Æneas.* Virg. Æn. 1. 378. —— *ὧδε* refers forward to *εἰ μέν κεν κ. τ. λ.* —— *πυρός με—λελάχωσι*, *make me a partaker of fire*, i. e. place me upon the funeral pile.

81–83. *εὖχος*, *glory.* —— *κρεμόω*, contr. *κρεμῶ*, fut. for *κρεμάσω*. —— *Ἀπόλλωνος* who had given him the victory.

85–91. *ταρχύσωσι* = *θάψωσι*. Schol. Cf. 16. 456. —— *καί ποτε—εἴπῃσι*. Cf. 6. 459. —— *καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων*. See N. on 3. 353. —— *μέν*, i. e. *μήν*. The Ionics used the shortened form. —— *τὸ δ' ἐμὸν κλέος*, *this my glory.* Cf. Mt. § 264. 4.

93–95. *ὑποδέχθαι*, sc. *τὸν λόγον τοῦ Ἕκτορος*. Crus. —— *νείκει*, *with blame, reproachfully.* —— *μέγα . . . . θυμῷ*, *groaned much in his mind* = was highly excited.

96, 97. *ὤ μοι*. See N. on 1. 149. —— *Ἀχαΐδες*, *οὐκέτ' Ἀχαιοί*. Cf. 2 235. —— *λώβη* is the predicate of *ἔσσεται*. —— *αἰνόθεν αἰνῶς*. See N. on *οἰόθεν οἶος*, v. 39.

99–102. *ὑμεῖς . . . . γένοισθε*, *may you all become water and earth*, i. e. return to dust. Water and earth were regarded by the ancients, as belonging to the four elements of matter, and therefore some refer this to a return to the original elements of which the body was thought to be composed. But Heyne says: "forte hoc argutius pro prisca ætate." —— *ἀκήριοι*, *heartless* = without courage. —— *τῷδε* (see N. on 1. 20) refers to Hector, and depends on *θωρήξομαι* = *μάχομαι*. —— *νίκης πείρατ'*, *the end of victory*, i. e. the attainment of victory. —— *ἔχονται . . . . θεοῖσιν* = *is with* (i. e. at the disposal of) *the immortal gods.*

109–114. *οὐδὲ . . . . ἀφροσύνης*, *there is no need to you of this folly*, i. e. you are under no necessity of engaging with Hector. For the construction, cf. S. § 2[illegible]0. N. 4. —— *ἀνὰ—ἴσχεο* (i. e. *ἀνίσχου*), *restrain yourself.* —— *κηδόμενός περ*, *although greatly vexed.* See N. on 1. 131. —— *ἐξ ἔριδος*, "*from rivalry.*" Crus. —— *μάχῃ* denotes manner. —— *ἐρρίγ'* (*horrere solet*) has a present signification.

116–119. *τούτῳ* limits *ἀναστήσουσιν* (*will rouse up*). —— *ἀδειής*, Epic for *ἀδεής*. —— *ἐστὶ* refers to Hector. —— *μόθου—ἀκόρητος*, *insatiable of battle.* The genitive may be referred to S. § 200. 3. —— *φημί*. See N. on 2. 37. —— *γόνυ κάμψειν*, *would bend his knee* = "*would rest from the conflict.*" Felton. —— *φύγῃσιν . . . . δηϊοτῆτος* is put euphemistically for, *if he should escape from being slain.*

120, 121. Cf. 6. 61, 62.

122. *γηθόσυνοι* because Menelaus, at the instance of his brother, declined the battle, in which his attendants knew he must be slain.

Digitized by Google

124–128. ὦ πόποι . . . . ἱκάνει. Cf. 1. 254. —— ἦ . . . . γέρων. See N. on 1. 125. —— Πηλεύς, the son of Æacus and father of Achilles. —— μέγ' ἐγήθεεν, *rejoiced greatly.* The participles εἰρόμενος and ἐρέων denote that in which the joy consisted.

129–131. εἰ—ἀκούσαι (3 sing. opt.). The apodosis is κὲν—ἀείραι. See N. on 1. 255. —— θυμὸν—δῦναι, (and pray) *that his soul may descend.* —— ἀπό, *from.* —— μελέων, *body;* literally, *limbs.*

132–135. Cf. 2. 371; 4. 288. The apodosis is found in v. 158, the excited feelings of the speaker, and his recurrence to the scenes of his youth, turning him aside from the object or purpose of his wish. —— Κελάδοντι, *Keladon*, was the name of a small stream, rising in the southern part of Arcadia, and flowing north into the Alpheus. The recurrence of Nestor to the brave deeds of his early life is highly characteristic. See N. on 4. 318. —— Ἰαρδάνου, *Jardanus*, a river in Elis near Phia. Strabo makes it a branch of the Acidon.

136–141. τοῖσι = ἐν τοῖσι, *among them*, i. e. the Arcadians. —— Ἐρευθαλίων. Cf. 4. 319. —— ὤμοισιν, *upon his shoulders*, is the local dative. —— τὸν . . . . κίκλησκον, *men called him by name Corynetes* (i. e. club-bearer). τὸν and κορυνήτην are governed by κίκλησκον (S. § 185), and ἐπίκλησιν is referable to the formula ὄνομα ὀνομάζειν τινά. Cf. K. § 280 1. —— ἄνδρες—γυναῖκες, i. e. every body. —— οὕνεκ', *because.* —— ῥήγνυσκε, Epic imperf. for ἐῤῥήγνυ, from ῥήγνυμι.

142–150. Λυκόοργος, Epic for Λυκοῦργος. —— ὅθ (i. e. ὅθι) ἄρ', viz. *where.* See N. on 6. 515. —— οἱ is the separative dative, *from him.* —— πρίν, sc. ἡ κορύνη δύναιτο οἱ χραισμεῖν ὄλεθρον. Köppen. —— ὑποφθάς, *anticipating him.* —— περόνησεν, *pierced through*, literally, as with the tongue of a brooch or buckle. —— οἱ refers to Areïthous. —— δ'. See N. on 1. 58. —— φορῆναι, *to be borne*, denotes the purpose of δῶκε. —— τοῦ refers to Lycurgus, through whom the arms of Areïthous came into the possession of Ereuthalion.

151–160. ἔτλη, sc. πολεμίζειν. —— θάρσεϊ ᾧ, *with its own boldness*, is to be constructed with θυμός. —— γενεῇ limits νεώτατος. —— οἱ refers to Ereuthalion. —— εὖχος. See N. on v. 81. —— μήκιστον in size. —— ἄνδρα is in apposition with τόν. —— πολλὸς . . . . ἔνθα, *for he lay extended* (= dead) *vast in length and breadth* (cf. Odys. 7. 86; 10. 517); literally, *here and there.* πολλὸς is taken by the Schol. in the sense of μέγας. —— εἴθ' ὣς (*thus* as when I slew Ereuthalion) ἡβώοιμι. The protasis is repeated from v. 133, on account of the long parenthesis commencing with ὡς ὅτ' ἐπ' κ. τ. λ. in v. 133. —— τῷ (*then*) κε τάχ' . . . . Ἕκτωρ contains the apodosis of v. 133, repeated in v. 157, as has been observed. —— ὑμέων is the partitive genitive after οὐδ' οἵ (= οὗτοι), *not any of you.* The more regular construction would have been ἡμεῖς δέ, οἵπερ ἐστέ, οὐ μέματε. The change of person in ἔασιν has been explained in various ways. It is

to be referred to the wants of the metre, rather than to any rhetorical device of the writer.

161–164. *ἐννέα πάντες*, *nine in all* (=*full nine.* cf. K. § 246. 5. β), is in apposition with *οἱ*. —— *τῷ δ' ἐπί*, *after him.* —— *τοῖσι δ' ἐπ'* (sc. *ὄρνυντο*). The repetition of the preposition implies that of the verb. Cf. Mt. § 594. 2. —— *Αἴαντες*, plur. for dual *Αἴαντε*.

166–168. *Μηριόνης κ. τ. λ.* Cf. 2. 651. —— *Εὐρύπυλος*. Cf. 2. 736. —— *Θόας*. Cf. 2. 638. —— *πάντες ἄρ'*. See N. on 1. 405.

171–174. *κλήρῳ—λάχησιν* (sc. *τὴν μάχην*)=*παλασσόμενοι κρίνεσθε ὃς λάχησι*, *do you determine by shaking the lot, who shall obtain the combat.* —— *διαμπερὲς*=*πάντες*. —— *ὀνήσει*. "Futurum, Nestoris spem et fiduciam testatum, aliis etiam spem et audaciam præbet." Spitzner. —— *ὃν θυμὸν ὀνήσεται*=*will rejoice in his heart.* —— *πολέμοιο* is the genitive of separation.

175–178. *ἐσημήναντο*. Cf. v. 187. Each chief placed his mark upon the lot. —— *ἐν δ' ἔβαλον κ. τ. λ.* Cf. 3. 316. —— *λαοὶ .... εὐρύν*. Cf. 3. 318, 319; 8. 346.

179, 180. *ἢ Αἴαντα λαχεῖν*. See N. on 2. 413. —— *βασιλῆα—Μυκήνης* i. e. Agamemnon.

181–185. *πάλλεν δέ*. Cf. 3. 316, 324. —— *ἐκ δ' ἔθορε*. See N. on 3. 325. —— *ὃν* refers to *κλῆρος*. —— *ὃν ἄρ'*, *the very one whom.* See N. on 1. 405. —— *Αἴαντος* (Telamon). The position of this word gives it emphasis. See N. on *νήπιος*, 2. 38. —— *ἀν' ὅμιλον ἁπάντῃ*, *all along the band* of heroes, whose lots had been placed in the helmet. The same chiefs are referred to in *πᾶσιν ἀριστήεσσιν 'Αχαιῶν*. —— *ἀπηνήναντο* (1 aor. of *ἀπαναίνομαι*), sc. *αὐτοὺς γιγνώσκειν*.

186–190. *τὸν* is the terminal accusative. —— *ὃς—Αἴας*. See N. on 1. 391. —— *ὑπέσχεθε* (Epic for *ὑπέσχε*) *χεῖρ'* in order to take and examine the lot. —— *τὸν .... βάλε* in token of his satisfaction at the result, or as an emphatic indication that the matter was definitely settled.

192–199. *δοκέω*=*ἔλπομαι*. Cf. v. 199. —— *ὄφρ' ἂν—τόφρα*, *while—so long as.* See N. on 1. 133, 509. —— *δύω*. The Ven. Schol. says that Arist. wrote *δύνω*. —— *ἐφ' ὑμείων*, *by yourselves.* —— *ἵνα* is here employed *τελικῶς*. See Ns. on 1. 185. Ajax would not have the Trojans overhear them, lest their prayers should be attributed to apprehensions respecting the result of the approaching combat. —— *οὐ γὰρ .... δίηται*, *for no one at pleasure will cause me to flee contrary to my will* (see N. on 4. 43)=*I will not admit that any one will cause me to flee*, etc. See N. on 6. 459. —— *ἐμὲ —γενέσθαι*. When the subject of the infinitive is the same as that of the verb on which it depends, it is usually omitted, unless, as in this place, emphasis is required by the antithesis. *ἐμέ*, *that I also*, is opposed to the preceding words, *οὐ γάρ τις .... ἰδρείῃ*. —— *νήϊδά γ' οὕτως*, *thus ignorant of combats.* In Odys. 8. 179, it is fully written *νῆϊς ἀέθλων*.

206–210. *χαλκῷ*, i. e. *brazen armor.* —— *οὔσῃ—μάχεσθαι*. See N. on 1. 8.

Digitized by Google

211–218. τοῖος ἄρ', *precisely so.* See N. on 1. 405. —— ἕρκος Ἀχαιῶν. Cf. 3 229. —— μειδιόων . . . . προσώπασι (Epic dat. plur. of πρόσωπον), *smiling with stern features=smiling sternly.* Cf. Scott's Lady of the Lake, Cant. 5. 10.

> "And the stern joy which warriors feel
> In foemen worthy of their steel."

νέρθε is pleonastically used in reference to προσώπασι. —— μακρὰ βιβάς. See N. on 3. 22. —— μέγ' ἐγήθεον, *were greatly pleased* at the evidence of his courage and strength. The antithesis is Τρῶας δὲ τρόμος in the next line. —— γυῖα. See N. on 1. 237. —— ἕκαστον is in partitive apposition with Τρῶας. Cf. 1. 606. —— ἀλλ' . . . . ὑποτρέσαι, *but it was no longer in his power* (εἶχεν) *to retreat.* —— χάρμῃ is the dative of aim or object. See N. on 5. 709.

220–223. κάμε τεύχων. S. § 225. 8. —— ἑπταβόειον, *made of seven thicknesses of ox-hide.* This is further specified in ταύρων ζατρεφέων, the genitive of material.

226–231. οἰόθεν οἶος. See N. on v. 42. —— οἷοι . . . . μετέασιν, *what chiefs are among the Grecians.* —— μετ', *besides.* See N. on 2. 673. —— ῥηξήνορα, *rank-breaking.* —— οἵ ἂν (*whoever*)—ἀντιάσαιμεν. This clause denotes a supposition or conjecture, and hence takes the optative without reference to the principal clause. Cf. K. § 333. 5.

238–242. οἶδ'—νωμῆσαι. Constructed with the participle, οἶδα signifies *to know*, with the infinitive, *to know how to do something.* Cf. K. § 311. 2. —— βῶν, Dor. for βοῦν, *a shield of bull's hide.* Cf. K. § 213. 12; Thiersch § 195, 49. (1). —— τὸ (=δι' ὃ)—πολεμίζειν, *and therefore I can fight without weariness.* There are various modes of translating this clause, τὸ being put by some for ἣ referring to βῶν, while others refer it to the whole of the preceding sentence. —— μόθον is the terminal accusative. —— δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ, *to contend in fierce war;* literally, *to dance to fierce Mars.* —— οὐ γάρ. The ellipsis may be thus supplied: (but I will strike thee openly) *for I wish not to strike you by stealth, even though you are such* (i. e. so brave). λάθρῃ ὀπιπτεύσας, *watching* (an opportunity) *by stealth.*

246–248. ἀκρότατον κατὰ χαλκόν, *on the outside fold*, which was of brass. Cf. v. 223. —— σχέτο, *impetum suum repressit.* Cf. Mt. § 496. 8.

249–254. Cf. 3. 355–360.

256, 257. Cf. 5. 782, 783.

264–270. ἀναχασσάμενος, *retreating back.* —— τῷ is the dative of instrument. —— περιήχησεν, *resounding around.* —— μείζονα than the stone thrown by Hector. —— ἐπέρεισε δὲ ἶν' ἀπέλεθρον, *and he employed prodigious strength*, i. e. he impelled it with great force. —— μυλοειδέϊ, *like a mill-stone*, i. e. as large as a mill-stone.

Digitized by Google

273–277. *καί νύ κε—οὐτάζοντο.* See N. on 2. 155. Bothe remarks; "hoc nisi factum esset, non haberemus Iliadem." This is based on the assumption that Hector would have been slain. —— ὁ μὲν and ὁ δ' are in partitive apposition with κήρυκες. See N. on 1. 606. —— Ταλθύβιος. See N. on 1. 320. —— Ἰδαῖος. Cf. 3. 248. —— μέσσῳ = εἰς μέσσον.

279–282. παῖδε φίλω is a term of familiar address, not inappropriately uttered by persons of the age and dignity of these heralds. —— φιλεῖ—Ζεύς. This appeared from their protracted and equal combat. Cf. vs. 204, 205. —— τόγε refers to the idea contained in ἀμφοτέρω .... Ζεύς. —— νὺξ δ ἤδη τελέθει, *it is now night.*

284–286. Ἰδαῖ'—κελεύετε, *Idæus* (viz. you and Talthybius) *enjoin.* Idæus is personally addressed, because he was the one who spoke to the combatants (v. 278). The plural verb, however, refers what is said to both heralds. —— ἀρχέτω, sc. πίθεσθαι ἡμῖν. —— ἧπερ οὗτος, sc. πείθεται.

289–292. περὶ—ἐσσι (see N. on 1. 287) is here found with the superlative (cf. Mt. § 589), for the sake of emphasis. —— ὕστερον, *hereafter*, is opposed to σήμερον. —— ἑτέροισι, i. e. to one or the other.

294. ὡς σύ τ' εὐφρήνῃς, *that you may cheer* (with the recital of your brave deeds). Opposed to this is αὐτὰρ ἐγώ, in v. 296.

298. εὐχόμεναι denotes the purpose of δύσονται. —— θεῖον—ἀγῶνα, *sacred assembly*, i. e. the sacred place, where was gathered the assembly of the Trojan females. Cf. 6. 296.

300–302. τις—Ἀχαιῶν, *each of the Greeks* = the Greeks. See N. on 2. 271. —— ἐν φιλότητι .... ἀρθμήσαντε, *having been united together* (after the deadly combat), *separated in friendship.*

304. φέρων = *with.* In this prepositional use of the participle, φέρων is employed of inanimate objects, which may be in the possession of any one, ἄγων of animate, and ἔχων of both animate and inanimate objects. Cf. K. § 312. 4. R. 10.

307–312. τοὶ δ' refers to the Trojans. —— ὡς, *when.* —— ἀελπτέοντες σόον εἶναι, *not hoping* (= despairing) *that he would be safe* from the might of Ajax. —— κεχαρηότα νίκῃ. Hector had been prostrated by the stone cast by Ajax, and had first demanded a suspension of the combat. Hence the Greeks claimed for Ajax the victory.

317–320. Cf. 1. 465–468.

321. νώτοισιν .... γέραιρεν, *honored Ajax with the extended back-pieces = the whole chine.* "Tergum bovis habebatur pro cibo delicatissimo." Lœwe ad Odys. 3. 65. This extraordinary portion was sent to him, in compliment of his valor and recent victory.

328–338. πολλοὶ γάρ. The causal sentence is here, as in v. 73, placed first. In respect to the general use of connectives, in clauses following the vocative, see N. on 1. 282. —— Ἄϊδόσδε = εἰς Ἄϊδος δόμον. —— τῷ, *therefore.* —— ἅμ' ἠοῖ, *in the morning.* —— αὐτοὶ δ' .... κυκλήσομεν (for κυκλήσωμεν), *let us being collected together carry hither* —— βουσὶ and

Digitized by Google

ἡμιόνοισιν are datives of means. —— ἀποπρὸ νεῶν, *apart from the ships.* —— ὅτ' ἄν, *whenever.* —— πύργους ὑψηλούς, *lofty towers*, i. e. a wall having at intervals lofty towers. Cf. v. 436.

340–343. ὄφρα—εἴη. For the use of the optative, cf. K. § 330. R. 2 —— ἱππηλασίη ὁδός, *a way for the chariots.* —— ἔκτοσθεν, *outside.* —— ἐγγύθι to the gates spoken of in v. 339. —— ἀμφὶς = *at each extremity* of the camp.

346. δεινή, *valde commota.* —— τετρηχυῖα (perf. part. of ταράσσω as pres. intrans.), *being tumultuous.* See N. on 2. 95. The poet is fond of contrasting the noisy and disorderly meetings of the Trojans, with the still and orderly assemblages of the Grecian heroes. —— παρά, *at, near by.* —— θύρῃσιν. See N. on 2. 788.

351–353. δώομεν . . . . ἄγειν, *let us give to the Atridæ to carry off.* —— τῷ . . . . ἧμιν, sc. ἔσται. —— ἵνα μή, *unless.* —— ὧδε, *thus*, i. e. in accordance with the advice just given by Antenor. The genuineness of this verse is strongly suspected.

357–364. οὐκέτ', *no longer.* This implies that Antenor had previously expressed sentiments pleasing to Paris. —— μῦθον, *counsel.* —— τοῦδε refers to the advice which Antenor had just given. —— εἰ δ' . . . . ἀγορεύεις, *if you truly give this advice in earnest* (ἀπὸ σπουδῆς). —— γυναῖκα, i. e. Helen. —— κτήματα. Cf. 3. 72. —— οἴκοθεν, *from my own house = from my own property.*

366. θεόφιν (dat. plur. S. § 202) μήστωρ ἀτάλαντος, *a counsellor equal to the gods.*

370–378. δόρπον, *supper.* —— κατὰ πτόλιν, *throughout the city.* Trollope follows the vulgar reading κατὰ στρατόν. —— ἐγρήγορθε, Epic 2 perf. imperat. 2 plur. for ἐγρηγόρατε, from ἐγείρω. Cf. Butt. § 114. E; K. § 229. R. —— μῦθον, *proposal* to give up the treasures, and to retain Helen. Cf. v. 363. —— εἰπέμεναι. See Ns. on 1. 20; 2. 10. —— πυκινόν, *prudent.* —— αἴ κ'. See N. on 1. 66.

380–384. ἐν τελέεσσιν, *in companies;* literally, *in complete* or *perfect numbers.* "*At their posts.*" Trollope. —— ἠῶθεν . . . . νῆας. Crusius remarks that this verse begins the twenty-third day of the Iliad. —— ἠπύτα κήρυξ, "*the loud-crying herald.*" Crus. The word ἠπύτα, which the Schol. defines by ἠπύτης, is an ἅπαξ λεγόμενον.

390–394. ὡς . . . . ἀπολέσθαι, *would that he had first perished.* —— οὔ φησιν, *he refuses.* —— κέλονται, sc. διδόναι. —— τόδ'—ἔπος, *this request.*

401, 402. ὃς = ἐκείνῳ ὅς, of which the antecedent limits γνωτόν, *it is known even to him who is very simple.* —— ὡς, *that.* —— ὀλέθρου πείρατ'. See N. on 6. 143.

408–410. ἀμφί, *concerning, in respect to.* —— κατακηέμεν, sc. αὐτούς. —— οὐ γάρ τις φειδὼ νεκύων—γίγνετ', *for there is no reluctance in respect to the dead.* —— πυρὸς . . . . ὦκα, *to gratify them quickly with the funeral fire.* Crusius renders μειλισσέμεν (depending on φειδώ) *to appease*, on the ground

Digitized by Google

that the dead were thought to be angry, if their funeral obsequies were not performed.

412–420. σκῆπτρον, ἀνέσχεθε (i. e. ἀνέσχε) πᾶσι θεοῖσιν. See N. on 1. 234. —— ἄψοῤῥον = πάλιν. —— ἔατ', Epic for ἦντο. —— Δαρδανίωνες. See N. on 2. 819. —— ὡπλίζοντο, i. e. they provided themselves with implements and carriages for the purpose here mentioned. —— ἀμφότερον refers to the collection of the dead and fuel to burn them. —— νέκυάς τ' ἀγέμεν, sc. ἕτεροι μὲν in partitive apposition with τοὶ δ', and responded to by ἕτεροι δὲ in the next clause. —— μεθ' with its case denotes the object or purpose of ὡπλίζοντο. Cf. K. § 294. II. 3.

421–430. προσέβαλλεν (sc. ἀκτῖσιν) = *shone upon*, is here followed by the accusative. Cf. Mt. § 402. Obs. —— ἐξ .... Ὠκεανοῖο. See N. on 3. 5. —— οἱ δὲ refers to both Trojans and Greeks. In gathering up the dead, as well as in collecting fuel from the forest, the two armies would necessarily meet together. —— ἕκαστον of those who were dead. —— ἁμαξάων is the local genitive. See N. on 2. 234. These four-wheeled carriages were used for conveying burthens as well as persons. Cf. 24. 782. —— οὐδ' .... μέγας. There was need of haste to accomplish the rites before the truce expired. Hence no time could be given to the indulgence of grief. —— ὡς .... ἑτέρωθεν, *thus also on the other side.*

433–441. ἦμος .... ἠώς, *but while it was not yet morning* of the day following the burning of the dead. —— αὐτήν, i. e. the funeral pyre. —— ἄκριτον, *not separated, common.* —— ἐκ (= ἔξω) πεδίου, (raising it) *from the plain.* —— τεῖχος referred to in v. 338. —— ἐν .... κατέπηξαν, *and fixed stakes in it.*

444. θηεῦντο = ἐθαύμαζον. Eustath. "The gods look down with wonder upon this great work of the Greeks. Poseidon, the Earth-shaker, fearing lest the fame of their wall and trench shall exist in the memories of men, when that which he helped to build for Laomedon is forgotten, obtains permission of Zeus to destroy it." Felton.

447–453. ὅστις .... ἐνίψει, *who will hereafter make known his mind or purpose to the immortals* (i. e. implore the aid of the gods in any undertaking), such a work as this having been accomplished without their advice or assistance. Bothe supplies αὐτῶν τῶν ἀθανάτων with νόον καὶ μῆτιν, in the sense of *quisnam diis* (i. e. in honorem deorum) *dicet* (seu prædicabit) *eorum sapientiam?* For the form of ἐνίψει future of ἐνέπω, cf. Butt. Lexil. No. 21; Thiersch § 232. 52. —— αὖτε, *again.* "Ut nos dii olim fecimus." Bothe. Reference is had to the wall built by Neptune and Apollo. —— τεῖχος ἐτειχίσαντο. S. § 181. 2. —— ὕπερ, *before.* —— τοῦ δ'—τοῦ δ'. The first refers to the Grecian wall, the second to the one built by Neptune and Apollo. —— ἦτοι, *truly, indeed.* —— πολίσσαμεν ἀθλήσαντε, *built with labor, toiled to build.*

454–463. ὀχθήσας. See N. on 1. 517. —— ὢ πόποι. Cf. 1. 254. —— Ἐννοσίγαι', *earth-shaker.* Earthquakes were attributed to Neptune. ——

Digitized by Google

θεῶν depends on ἄλλος—τις, *some other one of the gods.* —— τοῦτο—νόημα, *this contrivance*, i. e. the wall. Bothe refers it to the forgetfulness of the work of Neptune and Apollo (cf. v. 452), which Jupiter abstained from uttering, as a word of ill omen. —— ἀφαυρότερος = ἀσθενέστερος. —— ἄγρει. See N. on 5. 765. —— μάν, i. e. μήν. —— ὅτ'—οἴχωνται. See N. on 1. 80. —— τὸ . . . . καταχεῦαι, *overwhelm it all in the sea.* —— αὖτις, *again.* —— ὥς, *so that.*

465–471. δύσετο, as Crusius remarks, has the characteristic of the 1 aorist, but the termination of the 2 aorist. Carmichael (Gr. Verbs, p. 84) calls it an Epic imperfect (from δύσομαι) with aoristic force. βουφόνεον, *they slew oxen.* —— Λήμνοιο. It appears from this that Lemnos produced wine. —— πολλαὶ ships. —— Ἰήσονι. Jason was celebrated as the commander of the Argonautic expedition. —— χωρίς, *separately.* —— Ἀτρείδῃς limits ἀγέμεν, which infinitive denotes the purpose of δῶκεν.

472–482. οἰνίζοντο, *procured* (=*purchased*) *wine.* —— χαλκῷ. Coined money is supposed not to have been in use in the time of Homer, traffic being carried on by means of the things here mentioned. The dative with verbs of buying and selling, is to be referred to the dative of means or instrument. —— ἀνδραπόδεσσι as if formed from ἀνδράπους. Cf. Thiersch § 197. 60. Aristarchus would read ἀνδραπόδοισι from ἀνδράποδον. This verse is suspected. —— σφιν refers to the Trojans and their allies. —— οἶνον . . . . χέον, *they made libations.* —— ὕπνου . . . . ἕλοντο, *they took the gift of sleep* (i. e. sleep).

ILIAD VIII.

1–4. κροκόπεπλος, *having a saffron-colored robe*, is an epithet having reference to the earliest tints of the morning, and therefore to be distinguished from ῥοδοδάκτυλος, the more ruddy beams which precede the sunrise. —— ἀγορὴν ποιήσατο. Cf. 1. 499; 5. 754. —— ὑπὸ—ἄκουον (i. e. ὑπήκουον) refers to ἀγορὴν ποιήσατο in v. 2.

7–14. θήλεια θεός. See N. on 5. 269. —— τόγε—ἐμὸν ἔπος, *this my command.* —— ὃν δ' ἂν—νοήσω. See N. on 2. 391. —— ἑλὼν ῥίψω. See N. on 1. 179. —— τῆλε μάλ', *very far down.* —— ὑπό, *beneath, under.*

18–27. εἰ δ', ἄγε. See N. on 1. 301. —— ἵνα εἴδετε (i. e. εἰδῆτε, Thiersch § 168. 11). See N. on 1. 363. —— σειρὴν χρυσείην. Many allegorical interpretations have been given to this golden chain, by those who are fond of finding in Homer philosophical or scientific allusions. Some suppose it to mean one of the great laws of nature, as the attractive force of the Sun. This was Pope's conjecture. The ancients referred it to the Sun. It is better to regard it as a poetic conception, formed for the occasion, and having no actual reality. —— ἐξάπτεσθε, *suspend yourselves from*

Digitized by Google

it. —— οὐκ ἂν ἐρύσαιτ —εἰ—κάμοιτε. See N. on 1. 255. —— ὅτε δὴ—ἐθέλοιμι. See N. on 3. 55. —— πρόφρων, "*in earnest.*" Crus. —— αὐτῇ—γαίῃ, *together with the earth = earth and all.* Cf. K. § 283. 2. a. —— περὶ ῥίον Οὐλύμποιο, *around the summit of Olympus.* —— τὰ—πάντα, *all these things.* The neuter is employed, when to several substantives the idea of things is to be given. Cf. K. § 243. 4. —— περί. See N. on 1. 258.

29. ἀγασσάμενοι, "*amazed* or *terrified at.*" Felton.

32–37. ὃ = ὅτι. See N. on 1. 120. —— κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες, *fulfilling their evil destiny.* —— ὄλωνται has the force of the future. R. § 260. 3. c. —— εἰ, *since.* —— ὡς . . . . ὄλωνται, *so that they may not all perish.* —— τεοῖο for σοῦ.

39, 40. θυμῷ πρόφρονι, *with an angry mind;* literally, *a mind* (angry) *in earnest.* —— ἤπιος, *mild, kind.*

43–51. χρυσὸν . . . . χροΐ, *he arrayed his body in golden armor;* literally, *he put gold around his body.* —— γέντο (for ἕλετο. S. § 132), *he seized.* —— δίφρου. See N. on 2. 234. —— ἐλάαν. See N. on 5. 366. —— πετέσθην. See N. l. c. —— Ἴδην is the terminal accusative, and is defined more definitely by Γάργαρον, a name given to one of its highest peaks. —— μητέρα θηρῶν, i. e. abounding in wild beasts. —— οἱ. See N. on 1. 104. —— ἔστησε. See N. on 5. 368. —— κύδεϊ γαίων. See N. on 1. 405.

54–57. ἀπὸ δ' αὐτοῦ (sc. τοῦ δείπνου) θωρήσσοντο, *and after supper they armed themselves.* —— παυρότεροι than the Greeks. —— καὶ ὥς, *even thus,* i. e. although they were fewer in number than the Greeks. —— χρειοῖ ἀναγκαίῃ denotes the cause of their eagerness to fight. —— πρό, *in behalf of.*

60–65. Cf. 4. 445–451.

68–77. ἦμος . . . . ἀμφιβεβήκει, *but when the sun was passing around the midst of heaven = when it was noon.* Crus. —— τανηλεγέος, *long-extending.* An epithet of death, according to Crusius and others, because the dead body appears longer than it did when animated with life. Liddell and Scott define it, *laying out at length,* as a dead body. Bothe and Felton translate it, *causing long repose.* —— ἕλκε δὲ μέσσα λαβών, *and he drew up* (i. e. suspended) *the scales, taking them* (i. e. the beam) *by the middle.* —— ῥέπε δ', *weighed down,* "according to the ancient conception portending destruction." Felton. —— αἴσιμον ἦμαρ = αἶσα. Crus. —— αἱ μέν. Asyndeton epexegeticum. See Ns. on 2. 9; 4, 69. —— κῆρες for κήρ, as there were only two lots. Cf. v. 70. This together with the employment of the dual ἑζέσθην followed by the plural ἄερθεν, shows the facility with which the Greek writers could vary the number of their nouns and verbs. —— μεγάλ' ἔκτυπε, *thundered loudly.* —— οἱ . . . . θάμβησαν. The bolts fell upon the Grecian host, and hence they interpreted it as an ill omen. Trollope compares with this passage, 1 Sam. 7, 10; 2 Sam. 22, 14.

81–85. ἵππος ἐτείρετο. Reference is had to the παρήορος, i. e. the horse not attached to the yoke with the span, but led by their side, in

order to be harnessed in, if any thing befel one of the other horses. —— *καίριον*. See N. on 4. 185. —— *ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο*, *he reared up with the pain*. The participle here denotes cause. See N. on 1. 168.

87–92. *ὄφρ'*, *whilst*. —— *ὁ γέρων*, i. e. Nestor. —— *παρηορίας*, the reins by which the *παρήορος* was fastened to the other horses, and by which he was guided. See N. on v. 81. —— *ἀν' ἰωχμόν*, *through the crowd* (of warriors); literally, *tumult*, *pursuit* of battle. —— *σμερδαλέον*, *terribly*, *loudly*.

94–96. *μετὰ νῶτα βαλών*, *turning thy back*. *μεταβάλλω* is found in Homer only in tmesis. —— *μήτις τοι κ. τ. λ.* Supply *ὅρα* or *βλέπε*. See N. on 1. 26. —— *ἐν* is separated from *πήξῃ* by tmesis. —— *ὄφρα* is telic. See N. on 1. 185. —— *γέροντος*, i. e. Nestor.

97–99. *πολύτλας*, *enduring much*, *laborious*. The conduct of Ulysses in this affair, has brought upon him the charge of cowardice in the tragic writers, and by Ovid Met. 13, 64 et seq. Cf. 11. 461 et seq., where he shouts for help when pressed by the Trojans, but in which place he is greatly praised by Menelaus. —— *αὐτός περ ἐών*, *although entirely* (*περ*) *alone*.

102–106. *νέοι—μαχηταί*, *young warriors* of the enemy. The epithet *νέοι* is opposed to the great age of Nestor. —— *ἠπεδανὸς*=*ἀσθενής*. Schol. —— *νύ τοι* imparts irony to this passage. The age of Nestor was no excuse for the slow driving of his charioteer. —— *ἀλλ' ἄγ'*. Cf. 5. 221–223.

108–111. *οὓς .... ἑλόμην*, *which I recently took from Æneas*. Cf. 5. 320 et seq. For the two accusatives, cf. S. § 184. 1. There is a tmesis in *ἀπ'—ἑλόμην*. —— *μήστωρε φόβοιο*. Cf. 5. 272. —— *θεράποντε* of Nestor and Diomedes. —— *τώδε* refers to the horses of Diomedes, the preceding *τούτω* referring to those of Nestor. —— *εἴσεται* has here the force of the subjunctive. Cf. Mt. § 201. 9.

116–123. *σιγαλόεντα*. See N. on 5. 226. Heyne reads *φοινικόεντα*. —— *τοῦ δ' ἰθὺς μεμαῶτος*, *at him rushing right onward* to meet Diomedes and Nestor. —— *ὁ δ'*, i. e. Diomedes. —— *ὑπερώησαν* (=*ὑπεχώρησαν*. Schol.), *started back*. —— *τοῦ δ'* refers to Eniopeus. —— *αὖθι* where he was struck.

124–129. *πύκασε*=*ἐκάλυψε*. Eustath. —— *ἡνιόχοιο* is the genitive of cause. —— *ἀχνύμενός περ ἑταίρου*, *although grieving greatly* (*περ*) *for his companion*. —— *οὐδ' ἄρ' ἔτι δήν*, *not long then indeed*. —— *ὂν ῥα*. See N. on 1. 405. —— *ἐπέβησε*, *he caused to descend*. See N. on 1. 144.

130–134. *κε—ἔην—εἰ μὴ—νόησε*. The apodosis as uncertain and doubtful is here contrasted with the protasis, as a thing certain and determined. Cf. K. § 339. 3. a. —— *σήκασθεν* (*would have been penned up*) refers to the Trojans. The assumption is that Hector would have been slain had not Jupiter interposed. —— *ἀφῆκ'*, *sent forth*. —— *κὰδ* (i. e. *κατὰ*)—*ἧκε*, *cast down*.

136–139. *καταπτήτην*, Epic 3 dual 2 aor. act. of *πτήσσω*, *were terrified*; literally, *crouched*, *shrunk down*. Cf. K. § 227. A. a. —— *Νέστορα* is the object and *ἡνία* is the subject of *φύγον*, *the reins fell from the hands of Nestor*.

Digitized by Google

139-144. *φόβονδ' ἔχε μώνυχας ἵππους, turn the solid-hoofed horses to flight.* —— *ὅ τοι*, i. e. *ὅτι τοι.* —— *τουτῳ* refers (*δεικτικῶς*) to Hector. —— *εἰρύσσαιτο.* Heyne writes *εἰρύσαιτο*, as if from *ῥύομαι*. But cf. Butt Lexil. No. 53. —— *οὐδὲ μάλ' ἴφθιμος, not if he were very strong.*

147–150. *τόδ'* refers the grief of Diomedes to the boast which is supposed to be uttered by Hector. *γὰρ* in the next verse is therefore explanatory. Cf. Mt. § 615. —— *κραδίην καὶ θυμὸν* synonyma conjuncta *ἐμφατικῶς.* Bothe. —— *φοβεύμενος, being frightened.* —— *ἀπειλήσει = καυχήσεται.* —— *τότε . . . . χθών.* Cf. 4. 182; 6. 281.

154–156. *ἀλλ', yet, still.* The apodosis often takes this conjunction after *εἰ*, when the subjects are opposed, as *Ἕκτωρ* and *Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες* in this passage. Cf. Mt. § 613. Nestor here confers upon Diomedes the highest praise, when he tells him that no one will believe the boast of Hector. —— *τάων*, Epic for *τῶν = ὧν, quarum.*

157–160. *φύγαδ'* (= *φυγήνδε*) is a form derived as though from *φύξ*. —— *αὖτις = πάλιν.* —— *χέοντο, poured = cast.* —— *τῷ δ' ἐπὶ* (= *ἐπὶ τούτοις*), *and besides*, i. e. in addition to the missiles which were cast at them retreating.

161–166. *πέρι = very much.* —— *ἕδρῃ, in seat*, i. e. in precedence at feasts and councils. —— *γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο, you have become just* (*ἄρ'*) *like a woman.* See N. on 2. 235. —— *ἔῤῥε, begone, away with you.* Similar to this is the Attic *ἐς κόρακας.* —— *κακὴ γλήνη! cowardly puppet!* *γλήνη* literally signifies *the pupil of the eye*, and hence *the contracted image* seen in the pupil. —— *πάρος τοι δαίμονα δώσω* (sc. *κακὸν*) = *πρότερόν σοι θανατὸν δώσω.* Crus.

168–171. *ἵππους τε στρέψαι*, (whether) *he should turn his horses.* "The alternative, *ἢ μὴ στρέψαι*, of which the omission indicates the warrior's extreme agitation, must be supplied." Trollope. —— *τρὶς μὲν—τρὶς δ'*. See N. on 5. 436. —— *ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων, from the Idæan mountains = from Mount Ida*, the plural referring to the peaks or summits of the mountain, on one of which (viz. Gargarus) Jupiter was seated. Cf. v. 48. —— *νίκην* is in apposition with *σῆμα*.

177–181. *νήπιοι.* See N. on 2. 38. —— *οἳ ἄρα.* See N. on 1. 405. —— *τάδε* (*δεικτικῶς.* See N. on 1. 20) *τείχεα.* Cf. 7. 436. —— *ἀβλήχρ'.* See N. on 5. 337. —— *οὐδενόσωρα, not deserving thought.* —— *τά*, i. e. *ταῦτα.* —— *μνημοσύνη . . . . γενέσθω, then let there be a* ("some." Crus.) *remembrance of consuming fire = remember and have fire ready* that I may burn the ships. Notice the emphatic repetition of *πῦρ* in the next verse.

185, 186. *Αἴθων, Æthon*, was a name given to this steed, on account of his bright or fiery color. Agamemnon had a horse of the same name (cf. 23. 295). So Achilles had one named Xanthus (cf. 3. 400), and Menelaus one named Podargus (23. 295). Nothing can be more natural than this address of Hector to his steeds, at sight of Diomedes turning his back to fly, and yet there are not a few critics, who have regarded it as so incon

Digitized by Google

sistent with the dignity of the epic, that they would reject the verse altogether. In my apprehension it is one of the most spirited touches in the whole Iliad, and is just what might be expected from a warrior, excited as was Hector to the highest pitch of enthusiasm by the prospect of victory. —— ἀποτίνετον is put in the dual, because the horses are regarded as two pairs. Cf. K. § 241. 5. R. 9. See also v. 191, infra.

192, 193. τῆς . . . . ἵκει, *the fame of which now reaches to heaven* = has spread through the world. —— κανόνας, "*rods*, passing across the inside of the shield, and serving for a handle." Felton.

195–197. δαιδάλεον θώρηκα. Diomedes had received this from Glaucus. Cf. 6. 235. —— αὐτονυχί, *this very night.*

199. σείσατο indignant that Jupiter had forbidden her to assist the Greeks.

202–207. Δαναῶν is the genitive of cause. —— Ἑλίκην τε καὶ Αἰγάς. In these two places Neptune had a temple. —— ὅσοι, *as many as*, is in apposition with the subject of ἐθέλοιμεν. —— αὐτοῦ . . . . Ἴδῃ, *he would then be afflicted* (from his inability to accomplish his plans) *sitting alone there on Ida.* αὐτοῦ ἔνθ', *just there.*

213–215. τῶν δ' refers to the Greeks. —— ὅσον . . . . ἔεργεν, *whatever space from the ships the ditch separated from the wall;* or as some translate, *all the space from the ships to the wall, and from the wall to the ditch.* So Heyne takes the expression to include the whole entrenchment. It seems however preferable to refer it to the space between the wall and the ditch. —— εἰλομένων. Cf. 5. 203.

219–223. αὐτῷ ποιπνύσαντι, *he himself* (at the same time) *being actively engaged*, or *intent* upon the same thing. Great praise is here bestowed upon Agamemnon, that when all were flying in consternation, he was found by Juno vigilant, and intent on rallying the Greeks. —— μεγακήτεϊ, *vast, immense.* A similar usage is found in the expression which we sometimes hear in low language, *a whale of a thing*, i. e. a very large thing. The idea of greatness in this case may be taken from the etymological signification, which some give to μεγακήτης, *having a deep hollow.* —— μεσσάτῳ of the camp. —— γεγωνέμεν (infinitive of purpose) ἀμφοτέρωσε, *so as to speak aloud to* (the forces at) *either extremity* of the ships. γεγωνέμεν, 2 perf. of γεγωνίσκω as present. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 110.

229–234. Cf. 2. 339. —— εὐχωλαὶ = αἱ καυχήσεις. Schol. The explanation is contained in the following clause, ὅτε . . . . ἄριστοι. —— ἃς refers to εὐχωλαί. —— ἔσθοντες—πίνοντες. The asyndeton gives rapidity and life to the description. See Ns. on 2. 169; 21. 324; 22. 414. —— ἄνθ'—στήσεσθ', *that you would stand against* = *were equal to.* Cf. Mt. § 572. I. 1.

240–243. ἐπὶ πᾶσι, sc. βωμοῖσι. —— δημὸν καὶ μηρί' = *fat legs.* —— αὐτοὺς refers to the Greeks.

246–251. νεῦσε, *consented.* —— οἱ. See N. on 1. 104. —— οὐδ' ἀπολέσθαι. See N. on 3. 59 —— τελειότατον in reference to auguries. Some

Digitized by Google

omens were more significant and certain than others. In the application of this omen, Hector is to be understood by the eagle, the Greeks by the fawn, which being dropped by the altar of Jupiter, showed that they would receive his protection. —— οἱ δ', i. e. the Greeks. —— ἄρ', *surely, certainly.*

254. Τυδείδαο πάρος, *before* (i. e. in advance of) *Diomedes.*

262–266. ἐπιειμένοι. See N. on 1. 149. —— Τεῦκρος was step-brother to Ajax, and was the best of the Grecian archers. His exploits are here signalized.

270–272. ὁ μὲν relates to the wounded man. The construction of this subordinate clause in a co-ordinate form, is explained in N. on 1. 165. A similar construction is also met with in 1. 180. —— αὐτὰρ ὁ, *but he,* i. e. Teucer. —— δύσκεν εἰς Αἴανθ' for shelter and protection. Teucer, being an archer, did not encumber himself with the shield and heavy defensive armor of those who fought with the spear. —— ὁ δέ, i. e. Ajax Telamon.

285–291. ἐϋκλείης ἐπίβησον. See N. on 2. 234. —— πρεσβήϊον, *gift for old men;* hence *gift of honor.* It is synonymous with γέρας. Cf. 1. 118. —— ἥ—εἰσαναβαίνοι, *who may ascend.* For the optative, cf. Mt. § 528. 2.

293–299. καὶ αὐτόν, *even myself,* i. e. of my own accord. These words are to be constructed after σπεύδοντα. —— ὅση .... πάρεστιν, *as far as my power extends.* —— ἐξ .... αὐτούς, *from the time we drove them* (from the ditch) *towards Ilium.* It is singular that Bothe should refer this to the time, when the Trojans were shut up within the walls of the city and the seige commenced. —— τοῦτον is employed δεικτικῶς. —— κύνα. Teucer bestows this epithet on Hector, being vexed that he had aimed so often at him in vain.

302–308. ὁ δ'. See N. on ὅγε, 2. 664. A series of actions referring to the same subject, is frequently in Homer carried on by ὁ δέ. Cf. Jelf's Kühn. § 655. Obs. 2. —— δέμας is the accusative synecdochical. —— μήκων, *a poppy.* This simile is one of exquisite beauty. Virgil has imitated it in the death of Euryalus (Æn. 9. 434). —— ἥτ' ἐνὶ κήπῳ, sc. ἐστὶ from the preceding sentence κάρη βάλεν. Cf. Mt. § 556. Obs. 1.

320–328. αὐτὸς δ' refers to Hector. —— χερμάδιον. See N. on 5. 302. —— αὖ—αὐερύοντα, *while drawing it* (i. e. the string) *back.* —— ἀποέργει, *separates.* —— καίριον. See N. on 4. 185. —— τῇ ῥ' ἐπί, *upon this very* (ἄρα) *place,* is a varied repetition of παρ' ὦμον. —— οἱ refers to Hector and depends upon μεμαῶτα, *as he was rushing against him.* —— ῥῆξε δέ οἱ νευρήν, *and it* (i. e. the stone) *broke the string* of the bow.

337–342. οἱ .... 'Αχαιούς, *and they drove back the Greeks straight from the deep trench.* —— σθένεϊ βλεμεαίνων "*viribusférociens.*" Trollope. —— ὡς δ' ὅτε. This fine comparison lies in the words κατόπισθε and τὸν ὀπίσ τατον As the dog hangs upon the haunches of a wild boar or lion, so Hector hung upon the rear of the Greeks, and slew the hindmost. As in

Digitized by Google

the flight of the Greeks, the bravest who had previously fought in the van, would be in the hindmost rank, the objection, that Homer makes Hector content himself with attacking the feeblest of his foes in the rear, is groundless.

343–349. *σκόλοπας.* Cf. 7. 441. —— *ἔβησαν φεύγοντες*=*fled across.* —— *τε κεκλόμενοι καὶ—εὐχετόωντο.* As these sentences are rendered coördinate by the connectives, regularity of construction would have required a verb instead of the participle in the former clause. In prose we also find a participle in one sentence, and a verb in another. Cf. Thucyd. IV. 100. § 1. —— *Γοργοῦς ὄμματ' ἔχων, having the eyes of a Gorgon,* i. e. a fierce and terrific look.

353–355. *κεκαδησόμεθ',* Epic fut. of *κήδω,* perf. *κέκηδα, to be anxious.* —— *ὑστάτιόν περ, although in the last extremity.* —— *δὲ*=*γάρ.* —— *δή, already.*

357–365. *καὶ λίην, and certainly.* —— *οὗτος—ὀλέσειεν.* The protasis commences with *ἀλλὰ πατὴρ* (v. 360). See N. on 5. 23. —— *θυμός,* i. e. *ὁ ἐμός.* —— *ἀλιτρός, unjust.* —— *ὁ οἱ*=*ὅτι οἱ.* —— *υἱόν,* i. e. Hercules. —— *κλαίεσκε, used to weep.* —— *πρὸς οὐρανόν,* i. e. looking towards heaven. —— *ἐπαλεξήσουσαν* denotes purpose. See N. on 1. 13.

366–368. *τάδε* refers to Jupiter's opposition to the wishes of Minerva. —— *ᾔδε'* for *ᾔδειν.* —— *πυλάρταο, the gate-keeper.* —— *προὔπεμψεν* refers to Eurystheus. —— *ἄξοντα.* See N. on *ἐπαλεξήσουσαν,* v. 365. —— *κύνα,* i e. Cerberus. —— *'Αΐδαο* is the possessive genitive.

370–372. Cf. 1. 500 et seq.

373–380. *ἔσται μάν,* sc. *χρόνος.* —— *ὅτ' .... εἴπῃ* is spoken ironically. —— *ὄφρ' ἄν, whilst.* —— *νῶϊ* depends on *γηθήσει, will rejoice over us.* —— *προφανείσα* is constructed with *γηθέω,* cf. K. § 310. 4. c. —— *κορέει,* fut. for *κορέσω.* K. § 223. 3. —— *πεσὼν* refers to *τίς.*

381–383. Cf. 5. 719–721.

384–396. Cf. 5. 733–752.

398. *χρυσόπτερον, golden-winged.* This is said to be the only line in Homer, which is opposed to Voss's assertion, that none of Homer's gods are winged.

399–408. *πάλιν τρέπε,* sc. *αὐτάς.* —— *οὐ—καλά, not well* (for them), is a litotes for *δεινὸν* or *κακῶς.* —— *σφῶϊν* is the dat. incommodi. —— *αὐτὰς* is opposed to *ἵππους.* —— *ἀπαλθήσεσθον* is used passively. —— *μάρπτῃσι,* sc. *αὐτάς.* —— *ἐνικλᾶν,* poet. for *ἐγκλᾶν.* Crus.

409–412. *ἀελλόπος, swift as the tempest; literally, storm-footed,* contracted from *ἀελλόπους.* Cf. R. § 215. 5. —— *κατ' 'Ιδαίων ὀρέων.* See N. on v. 170. —— *πρώτῃσιν πύλῃσι, in primo aditu portæ.* Heyne. —— *ἀντομένη,* sc. *ταῖς θεαῖς.*

423. These words are referred by some to Minerva, but it is better with Heyne to consider them as addressed to Juno. The apodosis is to be supplied here as in 1. 341, (it will be at your peril) *if you shall dare,* etc.

Digitized by Google

Ernesti supplies the sense thus: *at tu profecto ferocissima et audacissima* (sis) *si revera vis*, etc.

427–431. οὐκέτ' .... ἐῶ, *I will no longer permit* (=advise). —— κεῖνος refers to Jupiter. —— τὰ ἃ φρονέων = *taking his own counsel.* —— Τρωσὶ .... δικαζέτω, *let him decide between the Trojans and the Greeks.*

437. τετιημέναι ἦτορ, *being sorrowful in mind.* For the construction, cf. S. § 182.

440–446. Ἐννοσίγαιος. See N. on 7. 455. —— ἂμ βωμοῖσι, *on pedestals.* —— λῖτα, *linen*, is the accus. plur. Cf. K. § 214. R. 2. —— αὐτὸς—Ζεὺς, *Jupiter himself.* —— τῷ—ποσσί. See N. on 1. 104. —— οἶαι Διὸς ἀμφίς, *alone apart from Jupiter.* —— ὁ ἔγνω the mind of the goddesses. —— ᾗσιν ἐνὶ φρεσὶ is the local dative, serving to define more particularly the verb ἔγνω.

448–456. ϑῆν. See N. on 2. 276. This speech of Jupiter is exceedingly sarcastic and provoking. —— πάντως—οὐκ, *in no respect.* —— οἷον .... ἄαπτοι, *such is my strength and invincible hands.* —— με τρέψειαν to flight, or perhaps in the sense of *defeat my purpose.* —— μέρμερα, *sad, pernicious;* literally, *keeping the mind in suspense.* —— πληγέντε is in the masculine, although referring to female divinities. This disagreement in gender is frequent, not only in the poets, but also in prose writers. Cf. Mt. § 436. 1; K. § 241. R. 10. b. —— ἵν' .... ἐστίν. Cf. 5. 360.

457–461. Cf. 4. 20–25.

463–468. Cf. vs. 32–37.

470. "Jupiter now discloses, in part, the divine decrees in relation to the destruction of Troy. He hints at the death of Patroclus, which is to call Achilles from his fleet to take part again in the war, for the purpose of avenging his slain friend." Felton. —— ἠοῦς is the genitive of time.

474–483. πρὶν ὄρϑαι (see N. on 1. 98)—Πηλεΐωνα, *before the son of Peleus be roused.* —— ὥς, *thus.* —— τὰ νείατα πείραϑ', *the extreme boundaries*, is the terminal accusative. —— ἵκηαι to stir up a rebellion against Jupiter. —— αὐγῆς depends on τέρποντ'. —— Ὑπερίονος Ἠελίοιο. In Homer, Hyperion = Helius. The Schol. however, makes it a contraction of Ὑπεριονίων = Ὑπερονίδης, as Hyperion in the Theog. of Hesiod is made the father of Helius. Some with much reason derive it from ὑπὲρ ἰών, *that goes over us*, and explain it accordingly. —— ἐπεὶ .... ἄλλο, *since nothing is more shameless than thou.* σέο is put for σοῦ.

487. ἀέκουσιν, *unwilling* that day should close, since they would be checked thereby in their victorious career.

490, 491. ποταμῷ, i. e. the Scamander. —— ἐν καϑαρῷ (sc. τοπῷ), *in an open place*, i. e. a place free from dead bodies, as appears from the following clause, ὅϑι .... χῶρος, *where the ground appeared among the dead*, i. e. where the ground was so clear of dead bodies as to be seen.

498. νῦν is to be constructed with ἀπονοστήσειν.

Digitized by Google

506–510. A zeugma operates in οἶνον οἰνίζεσθε, σῖτόν τ'. —— μέσφ ἠοῦς = μέχρι τῆς ἡμέρας. Schol. —— διὰ νύκτα = *by the assistance of the night.*

512–514. ἀλλ' ὥς. Heyne supplies φυλαξόμεθα, *cavebimus.* —— τὶς = *many a one.* —— βέλος is put for *wound.* —— οἴκοθι, i. e. in Greece. —— νηὸς ἐπιθρώσκων, *while leaping into their ships.*

517. ἀγγελλόντων is put for ἀγγελλέτωσαν.

519–531. λέξασθαι, *place* or *dispose themselves* for the purpose of keeping guard. —— λόχος of Greeks. —— ὃς μὲν νῦν ὑγιής, sc. ἐστίν. —— τὸν δ' corresponds to ὃς μέν. —— ἐπὶ νυκτί, *in the night.* —— σὺν τεύχεσι is constructed by Clarke and Heyne with ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα. It is more natural, however, to construct it with θωρηχθέντες. Cf. vs. 376, 388; 5. 737.

532–540. εἴσομαι = *I will know*, i. e. I will find out by experiment. —— ὁ Τυδείδης. Cf. 1. 11. —— τεῖχος. Cf. 7. 436. —— ἣν ἀρετὴν διαείσεται, *shall prove his valor.* In 13. 277, διαείδεται has the passive sense. —— ἑταῖροι, sc. κείσονται. —— ἠελίου ἀνιόντος, *the sun rising* = *at sunrise.* —— αὔριον. The repetition of this word accords well with the boastful tone of the speech. —— εἰ γὰρ .... ἀθάνατος—ὡς νῦν ἡμέρη ἥδε, *would that I were thus immortal* (= would that I could be as certain of immortality), *as now this* (i. e. the coming) *day will bring*, etc. Cf. K. § 342. R. 2.

553. ἐπὶ .... γεφύρῃ. Cf. 4. 371.

555. ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ κ. τ. λ. "This comparison is inferior to none in Homer. It is the most beautiful night-piece that can be found in poetry. He presents you with a prospect of the heavens, the seas, and the earth; the stars shine, the air is serene, the world is enlightened, and the moon mounted in glory." Pope. A parallel is found by Trollope in Scott's Minstrel, III. 29.

560. τόσσα refers to the fires.

562. χίλι' ἄρ'. Zenodotus reads μυρί' ἄρ', but this hardly accords with what is said in 2. 122.

ILIAD IX.

2–8. φύζα, poet. for φυγή. Some suppose that Flight is here personified; others take it in its usual sense, and translate θεσπεσίη, *great.* Butt. (Lexil. No. 66. § 5) refers it to a supernatural flight occasioned by the gods. According to Aristarchus φύζα differs from φόβος, in that it has the implied idea of cowardice. In Jahrb. Jahn und Klotz, p. 286, φύζα is translated *terror, panic.* Cf. Smith's Crus. Lex. —— πένθεϊ—βεβολήατο, *dolore oppressi erant.* —— ὡς δ' .... Ζέφυρος. In the principal winds Homer includes the intermediate ones. Hence in this place Zephyrus

Digitized by Google

unites with Boreas in blowing from Thrace, and in another place is said to unite with Notus. Cf. Nitzsch ad Odys. 2. 419. Boreas, as a mythical personage, was supposed to have his dwelling place in Thrace. —— ὀρίνετον—ἔχευαν. This exchange of the dual for the plural is quite frequent. Cf. K. § 241. R. 8. —— ἐδαΐζετο, sc. πένθεϊ.

11–14. κλήδην, *by name*. S. § 134. 5. —— ἄνδρα ἕκαστον refers to the chiefs who usually met in council. —— μηδὲ βοᾶν in order that the Trojans might not hear them. —— μελάνυδρος, *black*, *dark*, as is the appearance of a deep fountain.

17–28. This speech is repeated from 2. 110–141, the verses 119–138 being omitted. It is probable that Agamemnon was now giving in earnest this advice to return home, although many critics suppose that, as before, he was merely sounding the disposition of the army.

34–36. πρῶτον = πρότερον. Reference is had by Diomedes to the reproach of Agamemnon in 4. 370 et seq. —— διάνδιχα refers to σκήπτρῳ and ἀλκήν. —— μέγιστον, i. e. the best gift.

42–49. ὥστε νέεσθαι, *so as to return*. In no other place in the Homeric writings, is ὥστε found with the infinitive, except in Odys. 17. 21. —— πάρ (i. e. πάρεστι) τοι ὁδός, *the way is open to you*. —— εἰ δὲ καὶ αὐτοί, sc. θέλουσι φυγεῖν elicited from the preceding context. The tone or gesture of the speaker probably indicated this to the hearers. —— φευγόντων, i. e. φευγέτωσαν. —— νῶϊ δ', *and we two*. —— τέκμωρ. Cf. 7. 30. —— σὺν θεῷ = *with favorable auspices*.

63–69. ἀφρήτωρ . . . . ὀκρυόεντος, i. e. he who foments civil broils is fit for none of the relations of society. For the triplicity of epithets in v. 63, see N. on 5. 194. The genitive πολέμου is to be referred to S. § 193. —— λεξάσθων for λεξάσθωσαν. —— πάρα . . . . ἐκτός, *along the dug ditch*, *without the rampart*, i. e. between the ditch and the wall. Cf. v. 87 infra. —— ἄρχε, *begin*, *lead the way*. The reason is given in the next clause.

73–78. ὑποδεξίη, *means of entertaining guests*, *abundance of provisions*. —— βουλὴν is the cognate accusative of βουλεύσῃ. See N. on 1. 162. —— χρεώ, sc. ἱκάνει after which Ἀχαιοὺς is put as the terminal accusative. —— ἐσθλῆς and πυκινῆς agree with βουλῆς understood. —— τάδε depends on γηθήσειεν.

91–93. ὀνείαθ', *food*, *a repast*. In 24, 367 it is employed in the sense of *valuable things*, which approaches nearer its literal signification, *useful things*, from ὀνέω, ὄνημι. —— ὑφαίνειν μῆτιν. See N. on 3. 212.

97–102. ἐν . . . . ἄρξομαι, *in you shall I end*, *and from you shall I begin* (a hysteron proteron), i. e. my whole address shall be to you. In Agamemnon's readiness to listen to the advice of Nestor to reconcile Achilles, lay the only means of safety. —— σέο . . . . ἄρχῃ, *for it will depend on you* (cf. Odys. 6. 197) *what* (counsel) *shall prevail*.

106–112. ἐξέτι τοῦ ὅτε (i. e. ἔτι ἐκ τοῦ ὅτε) = ἐξ οὗ δή, *from the time when*. Cf. Odys. 8. 245. —— Διογενὲς, Βρισηΐδα κούρην. Bothe and Trol

Digitized by Google

lope after Heyne read Διογενεῦς Βρισῆϊδα κούρην, put for Διογενεῦς Βρισῆος κούρην. See N. on 2. 54. —— ὃν .... ἔτισαν, *although the immortals honored him*; or *the very same whom the immortals honored.* See N. on 2. 286. —— ὡς, *how that.*

116–127. ἀντί, *worth, equivalent to.* Cf. K. § 187. 1. (2) d. —— ἀνήρ, i. e. Achilles. —— ὑμῖν .... ὀνομήνω, *in the presence of you all I will enumerate the excellent gifts.* —— πηγοὺς .... ἄροντο. See N. on 5. 194. —— ποσσὶν = *speed.* —— ἄροντο, 2 aor. 3 plur. of ἄρνυμαι. —— ᾧ τόσσα γένοιτο —ὅσσα .... ἵπποι, *with whom were as many prizes as these solid-hoofed* (see N. on 5. 236) *horses have brought to me.* ᾧ τόσσα γένοιτο should properly be placed after οὐδὲ .... χρυσοῖο, the hyperbaton resulting from the mental excitement of the speaker. ἀέθλια, belonging to the antecedent, is here put by attraction with the relative clause. This is done to promote vivacity and emphasis.

131, 132. τότ', *then* (when the quarrel took place between Achilles and Agamemnon) = *formerly.* —— ἣν—κούρην. The substantive, when inserted in the relative clause, does not require to be placed immediately after the relative. Cf. Butt. § 143. 12. —— ἐπί. See N. on 1. 233.

135–146. εἰ δὲ αὖτε responds to τὰς μὲν in v. 131. —— οὖθαρ ἀρούρης, *the most fertile of lands;* literally, *the udder of soil.* Compare the Scripture expression, "land flowing with milk and honey." —— τηλύγετος. See N. on 8. 175. —— τάων is the partitive genitive. —— φίλην to Agamemnon. —— ἀνάεδνον, i. e. for whom the bridegroom presents no gifts to the parents. In 13. 366, it means *without dowry* on the part of the parents.

151–160. βαθυλειμον, *having rich meadows;* literally, *deep meadows*, referring either to the depth of the soil, or to the tall grass growing thereon. —— ἐγγὺς ἁλός, and therefore well situated for commerce. —— Πύλου. See N. on 1. 247. —— οἵ κε .... τιμήσουσιν, *who will honor him with gifts like a god.* κε implies a condition to be mentally supplied, *if he shall come to them.* —— οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ (sc. ὄντες) = ὑπ' αὐτοῦ ἀρχόμενοι. Stadelmann. —— τελέουσι is the contracted future. Cf. S. § 109. N. 1. —— θέμιστας refers to tribute regulated by law, and is therefore opposed to δωτίνῃσι, *voluntary gifts*, in the preceding verse. —— μεταλλήξαντι χόλοιο contains the protasis, *if he will cease from his anger.* —— ὅσσον, *by as much as* = *because.*

164–171. οὐκέτ' ὀνοστά, *not to be despised* = *desirable, distinguished.* Cf. Butt. Lexil. No. 1. § 7. —— διδοῖς = δίδως. Crus. —— οἵ κε = ἵνα κε. Mt. § 528. 3. —— εἰ δ', ἄγε. See N. on 1. 302. —— ἐπιόψομαι, (Epic future of ἐφορᾶν), *I will choose*, is to be distinguished from ἐπόψομαι, which never has the sense *to select, choose.* —— πιθέσθων may be made in the plural (contracted for πιθέσθωσαν), or in the dual referring to Ajax and Ulysses, as Phoenix was simply the guide or conductor of the embassy. —— φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, *bring water for our hands.* This was a religious ceremony, observed previous to entering upon an important undertaking. —— εὐφη-

Digitized by Google

μῆσαι refers primarily to refraining from any ill-omened expression, and hence to keeping silence during a religious observance.

180. δενδίλλων ἐς ἕκαστον, *turning his eyes upon each.* —— Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα, *and most especially upon Ulysses,* upon whose wisdom and eloquence the success of the embassy mainly depended.

187–194. ζυγόν, *the cross-bar* by which the extremities of the lyre were joined together, and in which the pegs were inserted. —— ἧστο, *was sitting,* pluperf. as imperf. of ἝΩ. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 153. —— ὁππότε λήξειεν ἀείδων. See N. on 3. 55, 216. —— τὼ δὲ βάτην refers to Ajax and Ulysses. See N. on v. 166. —— θάασσεν for ἐθάασσεν, *sedebat.*

196, 197. δεικνύμενος = δεξιούμενος. Eustath. Cf. Butt. § 114. Δ. —— ἦ .... χρειώ, sc. ἱκάνεται ὑμᾶς.

202, 203. καθίστα for καθίστη, 2 pers. sing. pres. imperative active. —— ζωρότερον (sc. οἶνον), *containing less water, stronger;* literally, *more undiluted* with water.

209–212. τῷ, *for him,* i. e. Achilles. —— αὐτὰρ .... ἐκάη, *but when the fire had burned down.* —— καὶ φλὸξ ἐμαράνθη is epexegetical of the preceding clause.

219–224. τοίχου τοῦ ἑτέροιο, *against the other wall,* is the genitive of place. Cf. K. § 271. 1. —— νεῦσ' Αἴας Φοίνικι to open the business of the embassy. Ulysses, however, anticipates him, contrary probably to the original arrangement of the order in which they were to speak, being impelled by a desire to commence an affair of such moment, with a caution and delicacy which the aged Phœnix might not observe. —— δείδεκτ', *pledged,* 3 sing. pluperf. (as aorist. S. § 133. Δ) of δείκνυμι.

225–625. The speeches which now follow are models of their kind, and highly characteristic of the speakers. Ulysses with his accustomed art and eloquence depicts the distressed condition of the Greeks, against whom Hector, inspired by Jove and aided by his lightnings, rages terribly, and whom he waits with impatience for the morning to utterly destroy—he refers to the parting command of Peleus to his son, to abstain from contention, and then enumerates the gifts promised by Agamemnon, and entreats him to pity the Greeks, who will honor him as a god, if he will cease from his anger. He then closes with another appeal to his personal pride, by referring to the threats of Hector. The reply of Achilles is modest but stern and inexorable. Phœnix then with the garrulity of age makes a long and rambling speech, interspersed with pathetic expostulations and containing several stories, and ends by urging the hero to return to the Greeks and protect their ships. But Achilles remains inflexible. Ajax, indignant at the haughty and unyielding temper of Achilles, advises their immediate return to the army, and closes his short address by urging once more upon Achilles, his reception of the friendly gifts and reconciliation with Agamemnon. In reply Achilles courteously but firmly adheres to his determination to abstain from battle, until Hector shall attempt to fire the ships

Digitized by Google

of the Myrmidons, when his victorious course will be checked. Such is a brief outline of these speeches, which form one of the most interesting portions of the Iliad.

225–231. ἐπιδευεῖς, sc. ἐσμέν. Cf. Butt. § 129. N. 7. —— πάρα, i. e. πάρεστι. —— δαίνυσθ', i. e. εἰς τὸ δαίνυσθαι. Crus. —— μέμηλεν, sc. ἡμῖν. —— ἐν δοιῇ, *in doubt*. Eustath. supplies ἐσμέν, but Crusius prefers ἐστί. —— νῆας ἐϋσσέλμους depends on σαωσέμεν. The hyperbaton is well suited to the excitement of the speaker.

234–239. οὐδ' ἔτι . . . . πεσέεσθαι, *they purpose* (literally, *affirm*, *say*) *no longer to hold back, but to fall upon the black ships*. ——Ἕκτωρ δὲ μέγα κ. τ. λ. Nothing could be more adapted to arouse Achilles, than this reference to the prowess of Hector, and his exultation in view of the destruction of the Greeks. —— θεοὺς adverse to his success.

241, 242. γὰρ introduces the reason why Hector prayed for the speedy approach of morning. —— πυρὸς is the genitive of material.

248–251. ἐρύεσθαι = σώζειν. Cf. 5. 344. —— αὐτῷ τοι, *to yourself*. —— οὐδέ τι . . . . εὑρεῖν. The order is: οὐδέ τι μῆχος ἔστι εὑρεῖν ἄκος ῥεχθέντος κακοῦ (*when the evil is done*). —— φράζευ, *reflect*. Cf. N. on 1. 84.

262. εἰ δέ, sc. βούλει. See N. on 1. 302.

300–304. κηρόθι μᾶλλον, *very much in your heart*=from the bottom of your heart. —— ἄλλους in opposition to 'Ατρείδης. —— θεὸν ὥς. See N. on 3. 2. —— νῦν . . . . ἕλοις. For this allusion to Hector, see N. on v. 237. —— ἐπεὶ . . . . ἔλθοι. Cf. K. § 338. 1.

311–318. ὡς . . . . ἄλλος, *so that you may not sitting by me complain* (=urge me with your complaints) *one after another*." —— τρύζητε properly signifies *to moan* as a turtle dove (τρυγών). —— ὃς—εἴπῃ. For the subjunctive, see N. on 1. 139. —— ἔμεγ' is the object of πεισέμεν. —— ἴση . . . . πολεμίζοι, *there is an equal reward to him who remains* (at the ships) *and to him who fights much*; literally, *if any one fights much*.

320–326. κάτθαν' (Epic aor. of καταθνήσκω) . . . . ἐοργώς, *the man who is inactive and he who does much, die alike*. —— οὐδὲ . . . . περίκειται, *nor have I any advantage*; literally, *nor does any thing lie around me*, i. e. over and above what others have. —— ἤματα . . . . πολεμίζων, *I spent bloody days in fighting*. The participle here denotes manner. S. § 225. 3.

335–343. τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖται, *to them* they remain undisturbed, i. e. the other chiefs have undisturbed possession of their gifts. —— ἦ . . . . 'Ατρεῖδαι; *pray, do the sons of Atreus alone of men love their wives?* Cf. K. § 344. 5. a. —— τὴν αὐτοῦ, *his own spouse*. —— κήδεται, sc. τὴν αὐτῆς. —— δουρικτητήν περ ἐοῦσαν, *although she was obtained in war* (=a captive). See N. on 1. 131.

346–348. ἀλλ' . . . . φραζέσθω. Trollope thinks there is an allusion to what was said by Agamemnon in 1. 175. —— ἦ μὲν imparts irony to this passage. The allusions to the defences of the Greeks (cf. 7. 436–441) are very sarcastic and cutting.

Digitized by Google

351–356. ἀλλ' οὐδ' ὧς, *not even thus* with all his ramparts and defences. —— σθένος Ἕκτορος, *the might of Hector* = *the mighty Hector*. See N. on 2. 658. —— ὅσον, *as far as*. —— ἐς Σκαιάς τε πύλας is put, says Stadelmann, by a kind of attraction for ἀπὸ Σκαιῶν πυλάων. The idea is, that Hector came forth from the Scæan gate only as far as the beech-tree (φηγόν. See N. on 5. 693). οἷον is taken by Crusius, adverbially. —— νῦν δ' is to be constructed with ὄψεαι.

361. ἐν = in the ships. —— ἐρεσσέμεναι depends on μεμαῶτας.

370–379. ἀμφαδόν, *openly*, *publicly*. The reason is given in the next clause. —— ἅλις δέ οἱ (sc. ἔστω), *let it be sufficient for him*, *enough for him*, that he has ill-treated me once and escaped with impunity. —— ἀλλα ἕκηλος ἐῤῥέτω, *and let him go unhindered* (by me) *to ruin*. Bonnycastle (Class. Mus. Vol. VII. p. 385) gives this turn to the passage, *enough for him; let him perish in contempt like a fool, for the all-wise Jupiter will deprive him of his senses*. There must be some alteration in the text to obtain this meaning. —— τίω .... αἴσῃ, "*I value him equally with a hair*, i. e. none at all." Smith's Crus. Lex. —— δεκάκις .... τόσα, *ten and even twenty times as much*.

381–384. Θήβας. This reference to the greatness and opulence of Thebes is very valuable, as almost all traces of its magnificence had passed away, before the age of authentic history began. This city is called in Scripture No or No-Ammon, and its wealth and population are referred to in Jer. 46, 25; Ezek. 30, 14, etc. Cf. Trollope's Note on this passage. —— δόμοις ἐν, *within mansions*. —— ἑκατόμπυλοι, *one hundred gates*. —— ἀν' ἑκάστην, sc. πύλην. —— ἐξοιχνεῦσι, *go forth*.

401–411. οὐ .... ἀντάξιον, *for not to me* (i. e. in my estimation) *an equivalent for life*. Some may prefer to render ἐμοὶ as the subjective genitive. See N. on 1. 104. For the genitive after ἀντάξιον, cf. K. § 275. 3; S. § 200. N. 2. The subject of this clause is Ἴλιον, the following clause, οὐδ' ὅσα .... ἐκτῆσθαι, being climacteric. —— τοπρὶν .... Ἀχαιῶν. Much of the wealth of Troy had been exhausted by the long seige. —— Πυθοῖ. This shows that the temple of Apollo had become very rich, even so early as the time of Homer. Its subsequent wealth and magnificence are referred to by many of the Greek writers. —— ἀνδρὸς .... λεϊστή, *but the life of man is not to be plundered that it should return again*, i. e. the breath, when once it has left the body, cannot be restored by plunder. This sense is demanded by the antithesis with the two preceding verses. ληϊστή is a verbal from ληΐζομαι. S. § 142. p. 217. —— μήτηρ .... τέλοσδε, *my mother says that double fates lead me to the end of death*. Cf. 1. 351, 416. Bothe after Bentley would read γάρ τ' ἐμέ, on the ground that the pronoun is emphatic, the intimation being that only one destiny belongs to a common man.

418–422. δήετε = εὑρήσετε. Eustath. —— τέκμωρ. See N. on 7. 30. —— μάλα belongs to ὑπερέσχε in the sense of *in earnest*. —— χεῖρα ἑ[illegible]

Digitized by Google

protection. —— τὸ γάρ, *for this*, i. e. the duty of making a report. —— γερόντων = ambassadors.

425–429. ἐποίμη, *efficient, effective.* Supply ἐστί. —— ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος, *while I continue to be angry; while my anger continues.* See N. on 1. 88. —— ἀνάγκῃ, *by compulsion* = *against his will.* —— δ' = *however.*

434–443. μετὰ φρεσὶ—βάλλεαι, *you resolve;* literally, *cast in your mind.* —— πῦρ with which the Trojans were threatening the Grecian ships. —— αὖθι, *here* at Troy. —— νήπιον, *young, a boy.* "Eustathius says that according to some of the ancients, Achilles was only twelve years of age when he went to Troy." Pope. —— τάδε refers forward to the qualities of a hero spoken of in the next verse. The infinitives here denote the purpose of προέηκε, answering to the Latin supine.

446. γῆρας ἀποξύσας, *having stripped off my old age.* The imagery is either borrowed from serpents that cast their skins (cf. Smith's Crus. Lex.), or from the scraping off the rougher and outer rind or skin, in order to make smooth. Thus in order to make Phœnix young, his rough and wrinkled skin would have to be, as it were, scraped off for that purpose. Cf. Butt. Lexil. No. 26. § 2.

451–457. λισσέσκετο γούνων. For the construction of the genitive, see N. on 1. 407. —— στυγεράς, *hateful.* —— 'Ερινῦς for 'Ερινύας. "The Erinnyes,' says Crusius (Lex. *sub voce*), "are the symbol of a guilty conscience, which follows every act of impiety, and especially of the curse which rests upon any wretch who violates the most sacred duties of humanity, such, for example, as relate to parents, kindred, and suppliants." Cf. Müller Eumen. 186; Keightley's Mythol. pp. 47, 196; Smith's Dict. Gr. and Rom. Mythol. vol. ii. p. 91. —— οἷσιν, *his*, i. e. Amyntor's. The purport of this curse was that Phœnix should be childless. —— Ζεὺς καταχθόνιος, i. e. Pluto.

485. καὶ .... 'Αχιλλεῦ, *and I have rendered you, O Achilles equal to the gods, thus great* (as you now are). —— ἐκ θυμοῦ φιλέων, *loving you from my soul.* The reason is given in ἐπεὶ οὐκ ἐθέλεσκες κ. τ. λ.

504–513. αἳ .... κιοῦσαι, "*who take care to walk behind Ate.*" Crus. Some render, *who following after Ate are full of care*, reference being had to their anxiety to repair the mischief she has done. —— φθάνει .... ἀνθρώπους, *and she goes before them over the whole earth, doing injury to men.* Or if with Köppen, Spitzner, and Bothe, we erase the comma after αἶαν, it may be rendered, *she anticipates them* (i. e. Λιταί) *in reaching every land* (by præg. constr. of ἐπί. See N. on 1. 55), *and doing injury to men.* There is no essential difference in the two interpretations. —— πόρε .... τιμήν, *and do you grant also that honor may follow* (= be present with) *the daughters of Jove* (by listening to the prayers of the embassy). —— ἥτ .... ἐσθλῶν, *which bends the mind of other good people*, i. e. for the sake of which when wronged they suffer themselves to be appeased.

539–541. χλούνην. The etymology of this word is obscure, and hence

Digitized by Google

it has received the various interpretations, *well-fed. solitary*, *foaming*, *fierce*, *castrated*, etc. The sense which makes it = ἀφριστής, *raging*, *foaming*, appears on the whole to be preferable. —— κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων. The Greeks sometimes seem to reverse the rule, that the main action should be expressed by the finite verb, and the subordinate circumstance by the participle. Cf. Butt. § 144. 5. —— πολλὰ . . . . μακρά, *for many tall trees did he utterly* (literally, *torn up from their foundation*) *prostrate upon the ground.*

555–565. ἤτοι ὁ μητρὶ κ. τ. λ. The legend of the fire-brand, upon the preservation of which the life of Meleager depended, but which was burned by his mother, was framed at a later date. —— τὴν δὲ refers to Cleopatra. —— Ἀλκυόνην, *Alcyone.* The legend is that the wife of Ceyx, hearing of the shipwreck of her husband, threw herself into the sea, and was changed by Jupiter into a kingfisher (ἀλκυών), whence she was called Alcyone. Heyne and Spitzner read in this place ἀλκυόνην, and suppose the comparison to lie between the tender wailings of the kingfisher, a thing frequently mentioned by the poets, and those of Marpesa separated from her husband. —— τῇ . . . . πέσσων, *he* (Meleager) *sat beside her nursing his bitter rage.*

612–615. μή . . . . ἀχεύων, *disturb not my soul with weeping and lamentation.* —— καλὸν belongs to κήδειν the subject of the sentence.

624–642. The character of Ajax is well preserved in this short speech of his. Plain and straightforward in all his words and actions, he scorns to stoop to entreaties, but respectfully and earnestly requests Achilles, to lay aside his wrath and come to the assistance of the Greeks.

639, 640. ἐπὶ τῇσι, *in addition to them*, i. e. the seven maidens. —— ὑπωρόφιοι . . . . Δαναῶν, *for we* (sent) *from the army* (literally, *multitude*) *of the Greeks are under thy roof*, i. e. are thy guests, and have therefore some claim upon thy magnanimity.

645. μοὶ κατὰ θυμόν, *according to my mind* = *agreeable to me.* For the dative, see N. on 1. 104.

655. καὶ μιμαῶτα, *however furious.* The participial clause forms an antithesis to the verb in the principal clause. Cf. 13. 787; 16. 627.

661–663. λίνοιο . . . . ἄωτον, *and the delicate nap of linen.* λεπτὸν ἄωτον is put tropically for *very fine*, *beautiful*, since the fineness of woollen fabrics is tested by their naps. Cf. Butt. Lexil. No. 33. § 4. —— μυχῷ is the local dative.

699-709. ἄλλως, *otherwise*, i. e. without those gifts and entreaties. —— ὁππότε . . . . ὄρσῃ, *whenever his mind impels him or a god excites him*, but not before. —— καὶ δ' αὐτός, *and do you yourself.* This speech of Diomedes is short, to the point, and in fine keeping with his brave and chivalrous character.

Digitized by Google

ILIAD X.

1–4. ἄλλοι as opposed to Agamemnon. —— παννύχιοι, *the whole night*, is an adjective taken adverbially. S. § 158. 3. —— Ἀτρείδην—ἔχε. Cf. 2. 2.

5–10. ὡς δ' ὅτ' ἄν. Cf. 2. 147. —— ἀθέσφατον. See N. on 3. 4. —— ἠὲ . . . . πευκεδανοῖο, *or somewhere the vast mouth of bitter war* (= a great war). Some refer this to an impending battle, when Jove gives signs of anger, others to the desolations of war. —— ὣς πυκίν', *thus frequently*, i. e. Agamemnon's sighs were as frequent as the flashes of lightning before a tempest. —— ἀνεστενάχιζ', *groaned heavily*. Some read ἀνεστονάχιζε.

14–19. αὐλῶν . . . . ἀνθρώπων. The Trojans were passing the night in joyous anticipation of the victory which awaited them the next day. The contrast between their noisy and illuminated camp and the silence and darkness which reigned in the Grecian host, reduced Agamemnon almost to despair, and caused him to repair to the tent of Nestor in order to avail himself of his wisdom and experience. —— ὅτ'—ἴδοι, *whenever he saw*. See N. on 2. 794. —— πολλὰς . . . . χαίτας, *he drew many hairs from his head by the roots*. —— Διΐ depends on ἕλκετο as the dat. commodi. Some supply and translate, *accusing Jupiter*. The Schol. supplies ἀποδυρόμενος. —— εἴ τινα. Supply σκοπεῖν or πειρᾶσθαι. See N. on 1. 66. —— οἱ σύν, i. e. σὺν οἱ.

26–28. μήτι πάθοιεν, sc. δεδοικότι. See Ns. on 1. 26; 5. 487. This expression is euphemistic, being put, as Crus. remarks, for μὴ κακὰ πάθοιεν. —— πουλὺν ἐφ' ὑγρήν, *upon* or *over the wide sea* (literally, *water*. See N. on 14. 308). —— ὁρμαίνοντες, *purposing*, *meditating*.

39–41. μὴ . . . . ἔργον, *lest no one will undertake this work*. See N. on 1. 28. —— μάλα . . . . ἔσται, *he will be a very bold man* who undertakes to reconnoitre the enemy.

43–50. χρεὼ (sc. γίγνεται) . . . . σέ, *there is need to me and thee of counsel* = *I and thou have need of counsel*. In this elliptical use of χρέω, it is followed by the accusative of person, like χρή. Cf. K. § 279. R. 4. —— ἐρρύσεται (see N. on 5. 344) is explained by Matthiæ (§ 527. Obs. 3), as the future used for the subjunctive. —— μητίσασθαι, *has devised*, *planned*. Opposed to this is ἔρρεξε in the next verse. —— αὔτως, *thus*, i. e. in the performance of these great deeds.

57–59. κείνῳ . . . . πιθοίατο, *for to him they will most especially listen*. See N. on 2. 160. —— ἐπετράπομεν, sc. σημαίνειν φυλάκεσσι from v. 58.

61–65. πῶς γάρ μοι. See N. on 1. 123. —— μύθῳ = *by thy order*. —— αὖθι (i. e. with the guard. Cf. vs. 125, 126) μένειν (see N. on 1. 20). Supply from the preceding line ἦ κελεύεις ὡς. —— μήπως ἀβροτάξομεν (Epic for ἀβροτάξωμεν) ἀλλήλοιїν, *lest we some how miss one another*.

Digitized by Google

67–71. ἐγρήγορθαι corresponds to ἐγρήγορθε, on which word, see N. on 7. 371. —— πατρόθεν ἐκ γενεῆς, *from his father's family*. The reason is given in πάντας κυδαίνων. —— ἀλλὰ .... πονεώμεθα, *but let us ourselves also labor* in personally summoning the chiefs. —— ἐπὶ .... ἵει (i. e. ἐφίει γεινομένοισιν), *upon us when born* (=at our birth), i. e. such is our destiny.

88–99. γνώσεαι is put for the imperative γνῶθι. Cf. Mt. § 498. c. β; K. § 255. 4. —— ἀλαλύκτημαι, *I am greatly troubled*, a reduplicated perf. pass. used as a present with intensive force. Cf. Carmichael Gr. Verbs, p. 19. —— κραδίη .... ἐκθρώσκει, *my heart leaps forth from my breast*, i. e. beats with violence through my anxiety. —— μὴ .... κοιμήσωνται, *whether exhausted by toil and* (oppressed) *by drowsiness they slumber*. For μὴ in an indirect question, cf. K. § 344. d.

105. νῦν is here an adverb of time, although its usual force is that of a weak illative.

110–118. Αἴαντα ταχύν, i. e. Ajax Oileus. —— καὶ τούσδε, *those too* refers forward to Αἴαντα (i. e. Ajax Telamon) and Ἰδομενῆα. —— φίλον περ ἐόντα. See N. on 1. 131. —— κατὰ πάντας ἀριστῆας depends in construction upon λισσόμενος. —— οὐκέτ' ἀνεκτός, *no longer endurable*.

123–127. ποτιδέγμενος for προσδέγμενος, and this for προσδεχόμενος, *waiting, expecting*. —— ὁρμήν, *impulse, movement*. —— ἐμέο πρότερος, *before me*, i. e. at an earlier hour than I arose. —— ἵνα .... ἠγερέεσθαι, *for there* (ἵνα = ἐνταῦθα) *I ordered them to assemble*.

147. βουλὰς βουλεύειν. Cognate accusative. S. § 181. 2. —— ἢ .... μάχεσθαι, *whether to fly or fight*. Crusius constructs this in the sense of περὶ τοῦ φεύγειν ἢ μάχεσθαι.

152–158. ἔγχεα .... ἐλήλατο (sc. εἰς τὴν γῆν), *and their spears were stuck upright in the ground on their points*. The σαυρωτὴρ was a pointed cap of bronze inclosing the bottom of the spear, and by means of which being forced into the ground, the weapon stood upright. This was commonly done when the warriors were taking their rest. Cf. Virg. Æn. 12. 130; 1 Sam. 26. 7. —— λὰξ ποδὶ κινήσας (sc. αὐτόν), *moving him with the heel of his foot*.

160, 161. ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο, *upon the heights of the plain*. This is spoken of the elevated portion of the Trojan plain, lying between the high bank of the Scamander (cf. N. on 5, 36) and the camp. —— εἵαται, Epic for ἧνται. —— ἄγχι νεῶν. S. § 195. 1.

164–167. σχέτλιος, *powerful, hardy*, is here employed of the untiring activity of Nestor, and is therefore to be taken in a good sense. —— ἀμήχανος, *unsubduable* by fatigue, want of rest, etc.

173–175. νῦν γὰρ δή, *for now indeed*. —— ἐπὶ .... ἀκμῆς, *it stands upon the edge of a razor*, i. e. is extremely doubtful. The expression passed into a proverb, to denote that one was in the extreme crisis of his fate. —— ἠ—ἠέ, *whether—or*. —— Φυλέος υἱόν, i. e. Meges.

Digitized by Google

183–185. ὡς—δυσωρήσονται. In comparisons the indicative is employed, when the comparison is considered as an actual fact, otherwise the aorist subjunctive is used, the mode-vowel being often shortened, so as to retain the appearance of the future. Cf. K. § 343. R. 1. —— ἀπό τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν = οἷς ὕπνος ἀπόλωλεν. See N. on 6. 147.

187–189. ὥς, *thus.* —— κακήν, *evil, dreadful,* on account of their iminent danger. —— ἐπὶ—ἰόντων, *advancing* to attack the Grecian camp.

205–212. θυμῷ τολμήεντι, *of daring mind.* —— εἴ τινά που. For the ellipsis, see N. on 1. 66. —— ὅσσα . . . . σφίσιν is in epexegetical apposition with φῆμιν. —— ἀπόπροθεν, *at a distance* without approaching nearer. —— οἱ—κλέος. See N. on 1. 104. —— ὑπουράνιον. *under heaven,* i. e. throughout the world.

222–224. εἴ τις—ἕποιτο—ἔσται. For the future in the apodosis, cf. Mt. § 524. 3. —— σύν . . . . ἐνόησεν, *when two go in company, the one perceives before the other.* σύν is taken adverbially. δύ' ἐρχομένω is put in the nominative by attraction with ὅ, which follows in partitive apposition See N. on 3. 211. Many construct it as a nominative absolute.

229–231. Notice the emphatic repetition of ἤθελε.

240. Agamemnon feared that Menelaus might be selected as the companion of Diomedes in this perilous undertaking. δὲ is not therefore to be rendered *for,* but has its adversative signification. Diomedes was directed to respect no rank or station in the choice he was about to make, *but* in giving this advice Agamemnon shuddered for his brother.

246. τούτου γ' ἑσπομένοιο, *if he accompany me.* For the participial protasis, cf. K. § 312. 4. d. —— καὶ . . . . αἰθομένοιο, *even from flaming fire,* is a proverbial expression = *from the greatest danger.*

252, 253. ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, *and the stars have now advanced = are now sitting.* —— παρῴχηκεν . . . . μοιράων, *and the greater portion of the night, even two parts, has passed by;* literally, *and the night, more than two parts, has passed by.* —— τριτάτη . . . . λέλειπται. It would seem from this, that in Homer's time the night was divided into three watches.

255–258. Θρασυμήδης was the son of Nestor. Cf. 9. 81. —— ἄφαλον, *without a cone.* The helmet or head-piece (καταῖτυξ) here spoken of, was worn on hunting excursions, or when, as in this adventure of Diomedes and Ulysses, the darkness rendered the crest and other ornaments useless.

262–265. ῥινοῦ is the genitive of material. —— ἔντοσθεν, *within* the helmet. —— ὑός, gen. of ὗς. Crusius says that Homer uses ὗς and σῦς according to the necessities of the metre. Cf. Thiersch §§ 158. 12; 197 59. —— ἔνθα καὶ ἔνθα, *here and there on both sides.* —— μέσσῃ . . . . ἀρήρει *and felt was fitted* (to it) *in the midst = and inside it was lined with felt* It was thus made easy to the head of the wearer.

270. φορῆναι, *to be worn,* denotes the purpose.

274–276. ἐρωδιόν, *a heron.* This bird, according to the Schol., was

especially an omen to those who wished to execute some stratagem —— *κλάγξαντος ἄκουσαν, they heard its screaming.*

278. ἧτε—παρίστασαι. The second person is employed, because the relative refers to a vocative. There is, however, an exception to this in 17. 248, where the verb is put in the third person.

282. ὃ . . . . μελήσει, *which will distress* (literally, *be a care to*) *the Trojans.*

284. κέκλυθι νῦν καὶ ἐμεῖο, *hear now me also.*

291–294. ὣς responds to ὡς in v. 285. —— ἦνιν. See N. on 6. 94. —— ἀδμήτην, *untamed,* i. e. one who had drawn neither plough nor wagon, as the epexegetical clause ἣν . . . . ἀνὴρ explains it. —— χρυσὸν κέρασιν περιχεύας, *putting* (literally, *pouring*) *gold about the horns.* The victims were adorned for sacrifice, by gilding or putting gold plates upon the horns. Cf. Odys. 3. 426.

299. οὐδὲ μὲν οὐδὲ = ἀλλ' οὐ μὴν οὐδέ. Crusius. Cf. 2. 703.

303–309. τίς. . . . τελέσειεν, *who will promise to accomplish* (literally, *will accomplish promising.* Cf. K. § 344. 2. R. 8) *this deed for me?* τόδε refers forward to the deed spoken of in v. 308. —— ἄριστοι in speed. —— ὅστις κε τλαίη = δώσω τινι ὃς τλαίη (Crus.). Cf. N. on 1. 162. —— ὡς τοπάρος περ, *as formerly.*

316. What a contrast between Dolon and the Grecian chiefs, who were at this time starting on a similar errand.

324. οὐχ ἅλιος σκόπος, *non vanus speculator.* Cf. 4. 46. —— οὐδ' ἀπὸ δόξης, *not otherwise than you expect;* literally, *not away from expectation.* Cf. Mt. § 573.

328. ὁ—λάβε, i. e. Hector. —— οἱ refers to Dolon.

338, 339. κάλλιφ', i. e. κατέλιπε. —— ἀν' ὁδόν, *along the way* to the Grecian camp.

344. παρεξελθεῖν πεδίοιο, *to pass along the plain.* For the gen. of place, see N. on 2. 785.

349–353. ἄρα in ἄρ' ὦκα is taken by Kühner (Jelf's edit. § 788. 1) in the sense of *so soon,* there being contained in it the notion of immediate connection with the preceding event (see N. on 1. 405), and hence the idea of quickness. —— ὅσσον . . . . ἡμιόνων, *as far as the space of mules extends,* i. e. as far as mules could run a furrow, while Ulysses and Diomedes were lying in wait for Dolon. This would be some distance, as is evident from the following context. Voss follows the explanation of Aristarchus, who supposes two teams, and that the comparison is founded on the distance, which a span of mules in ploughing would gain upon a yoke of oxen. But this distance would be too short to answer the demands of the context, and the explanation is too forced to admit of its being received as the true one. —— ἑλκέμεναι limits προφερέστεραι. —— νειοῖο is the genitive of place. See N. on 2. 785.

Digitized by Google

355. *ἔλτετο γὰρ κ. τ. λ.* This shows that he was already beginning to yield to fear, and to repent of his rash undertaking.

362–369. *μεμηκώς*, 2 perf. part. of *μηκάομαι* as present. —— *ὣς* responds to *ὣς* in v. 360. —— *διώκετον* for *ἐδιωκέτην*. Cf. K. § 220. 9. —— *προσέφη*, sc. *αὐτόν*.

374. *ὁ δ'* refers to Dolon. The sight of the ponderous weapon which had passed over his shoulders, paralyzed his limbs with fear. —— *ἄραβος* .... *ὀδόντων*, *and his teeth chattered;* literally, *there was a chattering of teeth in his mouth.*

387. *ἦ .... κατατεθνηώτων*, *was it to plunder some one of the dead bodies?* i. e. did you come from private motives? This sense is required by the antithesis which follows.

394. *θοὴν νύκτα*, *swift night*, i. e. night swiftly passing away. To men needing repose this seems truly the case. Some refer it to the rapidity with which night comes on. This idea is implied in the common expression, night *has overtaken* or *surprised* one. Butt. (Lexil. No. 67. § 10) translates it *quick and fearful night*, with the idea of swiftness there being the implied notion of unfriendliness. —— *ὡς τοκῆος περ.* See N. on v. 309. —— *σφίσιν* stands for *ὑμῖν*. S. § 161. N. 3.

422. *σφιν παῖδες*, i. e. the children of the allies. Their absence from their wives and children is given as a reason why they slept free from care.

425. *εὕδουσ'*, sc. *οἱ ἐπίκουροι.*

429–437. *Λέλεγες.* The Leleges dwelt about Pedasus and Lyrnessus, opposite Lesbos. After the fall of Troy they emigrated to Caria. —— *εἰ γὰρ δὴ κ. τ. λ.* It is worthy of notice that Dolon in his terror proceeds of his own accord, without waiting to be questioned, to communicate intelligence to his captors. —— *θείειν .... ὁμοῖοι*, *equal in speed to the winds.* Cf. K. § 306. R. 8; S. § 222. 3.

447. *δή.* Kühner (Jelf's edit. § 721. c) says that this particle attaches to its signification, the collateral notion of excluding every thing else, *exactly this and nothing else.* —— *μοι* may be referred to the dat. commodi. See N. on 1. 39.

450. *εἶσθα* is put for *εἶς*, 2 pers. sing. of *εἶμι.* Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 86.

454–457. *γενείου* is the genitive of the part taken hold of. See N. on 1. 197. —— *φθεγγομένου*, *while he was speaking.*

462. *τοῖσδεσσι*, Epic for *τοῖσδε.* Cf. K. § 217. 4. b.

477. *οὗτος—οὗτοι* are employed *δεικτικῶς.* See N. on 1. 20.

481. *μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι*, *and the horses shall be my care.* In prose *μέλει* takes only a neut. pron. in the nominative. Cf. K. § 274. R. 2.

486. *ἐνορούσῃ.* See N. on v. 183.

504–511. *ἢ ὅγε.* In the second of two sentences having the same subject, *γὲ* is added to the pronoun to mark distinctly the identity of the subject: *whether he, I say.* Cf. K. § 303. R. 2. —— *ἢ .... ἀείρας*, *or hear*

Digitized by Google

it away raising it up (on his shoulders). This shows that the chariot of the Homeric heroes was quite light. —— μὴ . . . . ἔλθῃς, *lest thou go when put to flight.* πεφοβήμενος, i. e. εἰς φυγὴν τραπεὶς. Crus. —— μή πού τις —ἄλλος, sc. δείδω. See N. on 1. 26.

513, 514. ἵππων, *the horses*, not the chariot for that was left behind. Cf. v. 504. —— ἐπιβήσετο refers grammatically to Diomedes, yet Ulysses also mounted one of the horses. Cf. v. 541.

540. οὔπω . . . . ἔπος, *the whole speech was not yet spoken.* —— αὐτοί, i. e. Ulysses and Diomedes.

547. αἰνῶς . . . . ἠελίοιο, *they are greatly like the rays of the sun*, i. e. of dazzling brightness.

571–577. ὄφρ' . . . . Ἀθήνῃ, *until they could get them in readiness as a sacred gift to Minerva*, i. e. until they could suspend them in some temple of Minerva. —— ἀσαμίνθους, *bathing-tubs*, in which the artificial warm bath was taken, the bather sitting in it, while water, warmed in a large cauldron or tripod, was poured over him. The warm bath was taken after violent bodily exertion or fatigue, in order to refresh the body and relax the over tension of the muscles. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 133. —— ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίῳ, *having anointed themselves with rich oil* (literally, *olive oil*). "ἀλείφειν means *to rub, to smear*, and acquires the meaning *to anoint* by aid of λίπα (*to smear with fat*), so that ἐλαίῳ is not superfluous." Thiersch § 198. 2. λίπα is a shortened form of the dative for λίπαϊ. Cf. K. § 68. 9.

ILIAD XI.

1. Τιθωνοῖο, *Tithonus*, the son of Laomedon and husband of Aurora, who bore to him Memnon and Æmatheon.

11. Ἀχαιοῖσιν . . . . ἑκάστῳ, *and infused great strength into the breast of each one of the Greeks.* See Ns. on 1. 24; 237.

17–23. περὶ with the dative here follows a verb of motion, because the idea of rest predominates = *he put his beautiful greaves around his legs, there firmly to remain.* Cf. K. § 300. 3. a. See N. on 1. 55. —— οὕνεκα = ὅτι. Cf. Odys. 5. 216.

36–39. τῇ δ' ἐπί, i. e. ἐπὶ τῇ. —— Γοργώ. Cf. 5. 741. —— ἐστεφάνωτο. See N. on 5. 740. —— ἐλέλικτο, *was twisted, entwined.* The pluperfect has here the aoristic force.

50–53. ἠῶθι πρό, literally, *forward from the morning*, i. e. the whole morning. πρὸ is never put after its case, except after the Epic genitive in -θι. —— φθὰν (Epic for ἔφθασαν) . . . . κοσμηθέντες, *very* (μέγα) *quickly were they marshalled at the trench with the drivers.* Heyne, Bothe, and Trollope read μεθ', and refer φθάνω to *place* and not to *time.* —— ὀλίγον με

ἑπίαθον, *were but little behind.* —— κατὰ . . . . αἰθέρος, *and sent down from above showers of blood;* literally, *dew drops moistened with* (i. e. whose moisture was composed of) *blood.* These drops are referred to certain butterflies, which, after emerging from the chrysalis state, emit a bloody fluid which appears often upon leaves and plants. Cf. Smith's Crus. Lex.

62–64. οἷος . . . . ἀστήρ, *and as a destructive star appears from the clouds.* Felton refers this to Sirius, which, being the symbol of Hector, is deadly or threatening to the Greeks. —— ὣς responds to οἷος.

69. τὰ . . . . πίπτει, *and the frequent handfulls fall*=handfull after handfull falls.

86–89. In these beautiful lines the poet refers to mid-day. —— ἄδος, *weariness;* literally, *satiety, disgust.* Butt. (Lexil. No. 6. § 1) says that this Homeric word is a complete ἅπαξ εἰρημένον.

95–98. ἰθὺς μεμαῶτα, *as he was rushing straight forward.* —— δόρυ ε σχέθε, *retard his spear.* See N. on 1. 104. —— ἐγκέφαλος—πεπάλακτο, *the brain was defiled* (with blood). So Crusius. Voss renders it *mingled with blood.*

115. ἁπαλὸν . . . . ἀπηύρα, *deprives them of their tender life.*

125. οὐκ . . . . Μενελάῳ, *would not permit him* (i. e. Paris) *to restore Helen to the yellow-haired Menelaus,* i. e. he opposed those whose who advised that she should be restored to her husband. There were evidently two factions in Troy, one siding with Paris, and the other opposed to his unjust detention of Helen.

142. τοῦ πατρός, *of your father.* For the article employed as a possessive pronoun, cf. K. § 247. 2.

147–150. ὅλμον . . . . ὁμίλου, *and he hurled it* (i. e. the head) *as a mortar to roll through the crowd.* Some refer this to the body, from which the head and arms had been lopped off. —— φεύγοντας ἀνάγκῃ, *flying from necessity.*

170–181. Σκαιάς . . . . φηγόν. Cf. 3. 145. —— κὰμ is put for κατά. Cf. S. § 13. 11. —— τῇ, sc. βοΐ. —— ἰῇ=μία. Cf. S. § 80. 1. —— οἱ δ' refers to the Trojans. —— ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ has usually been translated *in the milking-time of the night* (i. e. in the *evening* or *morning twilight*), but Butt. (Lexil. No. 16. § 7) maintains with much philological acuteness, that its signification in this place is *in the depth* or *dead of night.* —— περὶ πρὸ =*around and before.* Cf. K. § 300. R. 1. —— ὑπὸ . . . . τεῖχος contains a hendiadys.

187–191. ὄφρ' ἄν, *as long as.* τόφρ' in v. 189 responds to this. —— ἐπεί κ' (=ἐπήν), *but whenever.* Cf. 2. 475. —— εἰς ἵππους ἅλεται, *shall step into his car.* —— οἱ, i. e. Hector. —— κτείνειν (the Achæans) denotes result.

197. εὗρ' υἱὸν Πριάμοιο. For the asyndeton see N. on 2. 169. This often takes place when the predicate is put first. Cf. Butt. § 151. 8.

201. τεΐν, Epic for σοί.

Digitized by Google

212. *πάλλων* denotes the manner in which Hector ranged through the army, and *ὀτρύνων* in the next verse, the purpose for which he did it. We often find participles thus standing in different relations to the same verb, brevity and vivacity being thereby promoted.

214. *οἱ δ' .... 'Αχαιῶν*, *and they turned and faced the Greeks.* —— *ὀρτύνθη δὲ μάχη*, *and the battle was renewed.*

225–227. *ἥβης—μέτρον*, *measure of puberty=full bloom of life.* —— *αὐτοῦ*, *there*, at his house. —— *δίδου .... ἥν.* Iphidamus therefore married the sister of his mother. —— *κλεός*, *rumor* of the expedition of the Greeks.

233–243. *παραὶ .... ἔγχος*, *and his spear was turned along past him* (i. e. Iphidamus). —— *χειρὸς* of Iphidamus who had not thrown his spear, but used it as a pike. —— *χάλκεον ὕπνον.* The epithet *brazen* denotes a sleep, which is deep and heavy from which one cannot be aroused. Here it refers to the sleep of death. —— *ἧς οὔτι χάριν ἴδε*, *whose favors he had not known*, i. e. had scarcely begun to enjoy. Köppen renders *χάριν*, *thanks*, *gratitude*, in reference to the following *πολλὰ δ' ἔδωκε.* Clarke refers the expression to *progeny*, *issue.*

256–261. *ἀνεμοτρεφές*, *wind-nourished*, is an epithet of a spear, the handle of which has been taken from a tree exposed to the wind. —— *τοῖο* depends on *κάρη* and refers to Coon.

266–270. *ὄφρα .... ὠτειλῆς*, *while the warm blood still gushed from the wound.* Cf. Odys. 17. 270. —— *παύσατο*, *ceased* to flow. —— *ὀξεῖαι .... Ατρείδαο*, *then sharp pains penetrated the strength of the son of Atreus* (=the powerful son of Atreus). This line contains the apodosis. —— *μογοστόκοι*, *pain-exciting.* Crus. Others interpret it, *assisting women in labor.* —— *ἔχουσαν*, *having* at their disposal.

290. *ἵν' .... ἄρησθε*, *in order that you may acquire more distinguished glory.* For the subjunctive mood in the final substantive sentence, cf. K. § 330. 2. *εὖχος* is repeated *ἐμφατικῶς.*

296, 297. *μέγα φρονέων*, *thinking great things*, i. e. having great hope of success and renown. —— *ὑπεραέϊ ἶσος ἀέλλῃ*, *like to a storm blowing from above*, i. e. a whirlwind or hurricane.

306. *βαθείῃ λαίλαπι τύπτων*, *striking them* (i. e. the clouds) *with the full blast.* The comparison lies in *πολλὸν κῦμα*, and *πυκνὰ καρήαθ'* (i. e. *καρήατα*).

310. *ἔνθα κε λοιγὸς ἔην.* The protasis is found in v. 312.

313, 314. *τί .... ἀλκῆς*, *what has happened to us that we forget* (literally, *suffering what have we forgotten*) *our impetuous force?* *τί παθὼν* differs from *τί μαθών*, in that it implies contingency, while the latter implies design. Censure is implied in both expressions. Cf. K. § 344. 2. R. 5.

319. *βόλεται.* See N. on 1. 112. The vulgar reading is *ἐθέλει*, which followed by *ἢ* in the sense of *malle*, Butt. (Lexil. No. 35. § 3) pronounces to be contrary to the universal analogy of Homer.

Digitized by Google

829-331. See Ns. on 2. 831-834.

347. τόδε πῆμα refers to Hector and his followers. The pronoun is used δεικτικῶς. See N. on 1. 20.

359. Ἕκτωρ ἄμπνυτο, *Hector breathed*=recovered himself. Cf. Odys. 5. 458.

362-367. ἦ .... κακόν, *truly destruction came near to you*, i. e. you barely escaped death. ——αὖ=δέ. —— ὃν referring to τοὺς ἄλλους has a collective signification. Cf. K. § 332. R. 1. b.

373-376. ὁ μὲν refers to Diomedes, and ὁ δὲ in v. 375 to Paris. —— ἅλιον, *in vain*, i. e. without doing execution.

385. κέρᾳ ἀγλαέ, *thou that shinest with thy bow*=*bow-displayer.*

404-409. τί πάθω, *what will become of me?* Some render it, *what shall I do?* —— μέγα κακόν, sc. ἐστι. Voss gives it the sense of an exclamation, *O shame!* So Crusius renders it, *a great evil!* —— ἀλλὰ .... θυμός, *but why did* (=does) *my soul ponder these things*, i. e. why do I hesitate, when only cowards retreat from battle (ὅττι .... πολέμοιο). —— τὸν .... ἄλλοι, *there is great need that he should stand firmly, whether he be* (himself) *attacked or attacks another.* The preceding ὃς refers to τὸν δὲ for its antecedent.

421. ἐπάλμενος is put for ἐπαλόμενος.

428. τῷ .... κίεν, *and Socus advanced to bring him* (Charops) *aid.*

430. πολύαινε, *full of wise speech; utterer of speeches full of meaning*, or *cunningly imagined* (cf. Butt. Lexil. No. 11. § 2). There is no need with the ancient interpreters of taking this in an ironical sense, as praise may be put in the mouth of an enemy.

442. ἤτοι .... μάχεσθαι, *thou hast hindered me from fighting against the Trojans.* Cf. K. § 312. 17.

447. τῷ δὲ μεταστρεφθέντι depends on πῆξεν, and μεταφρένῳ is the local dative.

451-453. φθῆ .... κιχήμενον, *the end of death* (=death) *has overtaken you before* (you could escape), or *has first overtaken thee*, perhaps reference being had to the remark of Socus in v. 441. φθάνειν with a participle may be rendered as an adverb. —— ὄσσε .... περ, *shall not* (οὐ in v. 452) *close the eyes for you although dead.* To close the eyes and mouth of the dead, was the duty of the nearest relatives. Cf. Odys. 11. 424; Virg. Æn. 9. 486.

458-462. αἷμα .... ἀνέσσυτο, *and his blood gushed forth as he pulled it* (i. e. the spear) *out.* οἱ may be referred to the dative employed for the subjective genitive (see N. on 1. 104), or it may be constructed as the dative after ἀνέσσυτο. —— ὅσον .... φωτός, literally, *as much as* (i. e. as loud a shout as) *the head of a hero could take in* (i. e. endure).

469. γὰρ ἄμεινον, *for it is better* than not to do it. The comparison in Greek is often made in reference to some thought mentally to be supplied.

Digitized by Google

476. τὸν . . . . φεύγων, *him* (i. e. the hunter) *indeed flying it escapes by its feet* (=speed).

485, 486. ἐγγύθεν to Ulysses. —— ἄλλυδις ἄλλος, *one in one direction, another in another*=in different directions.

493–498. ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ, *passed on* (=*swollen* so as to roll rapidly) *by the rain of Jupiter*, i. e. by a violent rain. The idea is enlarged by subjoining the name of the deity in the genitive or dative. Cf. Acts. 7, 21, with my note. —— πεύθετ', *learned* that the Trojans were routed by Ajax.

514. ἰητρὸς . . . . ἄλλων, *for a physician is worth many others.* Cf. N. on 9. 401.

521. Τρῶας ὀρινομένους where Ajax was fighting. Cf. v. 526.

524–527. ἐσχατιῇ πολέμοιο δυσηχέος, *in the border of horrid-sounding battle.* —— εὐρὺ . . . . σάκος. He knew Ajax by the size of his shield, and not because it was borne upon his shoulders.

532–536. πληγῆς ἀΐοντες, *feeling the blow;* literally, *hearing the lash,* i. e. the crack of the whip. —— αἵματι is the dative of the instrument. —— νέρθεν, *from beneath,* i. e. on the under side. —— ἄντυγες. The verb is to be supplied from πεπάλακτο. —— περὶ δίφρον, *around the seat*, i. e. around the bottom of the car. —— ἃς . . . . ἔβαλλον, *which the drops from the horses' hoofs besprinkled.* —— αἵ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων, *and these* (i. e. the drops) *which* (were thrown off) *from the tire of the wheels.* A more vivid picture of the carnage of battle could scarcely be drawn.

542. It is greatly to the praise of Ajax, that Hector, although raging in battle as here described, avoided an encounter with him.

548. This comparison shows with what difficulty Ajax was driven back, and the simile commencing at v. 558, the reluctance with which he retreated.

556. τετιημένος, *vexed.* Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 240. —— ἦτορ is the accusative synecdochical.

566–568. ἄλλοτε μὲν—ὁτὲ δέ, *sometimes—and sometimes.* ὁτὲ is not to be confounded with ὅτε, of which it may have been originally an equivalent, but is an adverb usually placed as here in a double sentence. —— φεύγειν, i. e. εἰς τὸ φεύγειν. Cf. 9. 322.

571–574. ἀπὸ χειρῶν depends on ὄρμενα πρόσσω, *hurled forward.* —— ἄλλα μὲν—πολλὰ δὲ are in partitive apposition with δοῦρα. —— ἐπαυρεῖν is used here of an inanimate object, and is therefore to be taken metaphorically. —— λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι, *although eager to satiate themselves with his flesh.*

592–594. οἳ δὲ . . . . ἕστησαν, *and by him* (i. e. Eurypylus) *they stood close together* in order to protect him. —— σάκε' ὤμοισι κλίναντες, *inclining their shields upon their shoulders*, i. e. elevating their shields so that the upper rim rested upon their shoulders. They did this to form a line of defence. —— ἀντίος. Ajax was retreating from the Trojans, when he met

Digitized by Google

the Greeks who were protecting the wounded Eurypylus, and turned with them again to the battle.

604. κακοῦ . . . . ἀρχή, *and it was the commencement of ill to him.* Patroclus from this time acts a conspicuous part, until he is slain by Hector, after which Achilles comes forth to avenge his death. The mission of Patroclus, to see what Grecian chief is wounded, is therefore one of the great hinges of the poem.

611, 612. ἔρειο . . . . πολέμοιο, *inquire, what chief is this which he has brought wounded from battle.* ὅντινα . . . . πολέμοιο is the second accusative after ἔρειο.

621. τοὶ . . . . χιτώνων, *they dried the sweat of their tunics,* i. e. they dried their tunics wetted with the sweat of their bodies. This they did by exposing their garments to the breeze.

635. δύω . . . . ἦσαν, "*there were two feet under it.*" Crus. Cf. 18. 375. Voss with the ancient expositors refers it to the double bottoms of the mixer, while Köppen understands it of the double cavities placed one over another. Cf. Liddell and Scott sub voce. The passage has always been deemed obscure.

639. οἴνῳ Πραμνείῳ, *Pramnian wine,* so called either from Pramne on the island of Icaria, or from παραμένειν used of liquors which keep their strength and flavor. —— κνῆ, Epic for ἔκνη from κνάω.

644. θύρῃσιν is the local dative.

654. τάχα . . . . αἰτιόῳτο, *he would quickly* (i. e. he is prone to) *find fault even with the blameless.*

663–670. τοῦτον δ' ἄλλον refers to Machaon. —— ἐπισχερώ, *one after another.* —— εἴθ' ὡς ἡβώοιμι commences another of the characteristic speeches of Nestor.

672–676. ἀμφὶ βοηλασίῃ, *about the plundering of cattle.* As robbery in ancient times consisted mainly in driving away cattle, βοηλασίη became a general term for robbery or plundering. —— ῥύσι' ἐλαυνόμενος, *driving off cattle by way of reprisal = making reprisals.* —— ἐν πρώτοισιν is to be constructed with ἔβλητ'. —— περίτρεσαν, *fled terrified in every direction;* literally, *were terrified round about.*

684. οὕνεκα . . . . κιόντι, *because much booty had fallen to me, a youth going to war.*

691. τῶν προτέρων ἐτέων, *in former years.* Genitive of time. Cf. Mt. § 377. 2. The article is here used in the sense which it had in later times Cf. K. § 247. 2.

706–708. ἀμφί τε ἄστυ, *around the city* = all through the city. For this use of ἀμφί, cf. Mt. § 583. c. —— οἱ δὲ refers to the Epeans. —— αὐτοὶ is opposed to ἵπποι.

726–732. ἔνδιοι, *at noon,* is used as an adverb. See N. on χθιζός, 1. 424. —— ἐν τελέεσσιν, *in divisions.* —— ἕκαστος is in partitive apposition

Digitized by Google

with the subject of κατεκοιμήθημεν. —— ἀμφὶ ῥοὰς ποταμοῖο, *on both sides of the river*. Some erroneously take ἀμφὶ in the sense of *near by*.

741. τόσα—ὅσα, *as many as*. —— φάρμακα, *medicinal plants*. Some refer it to *magic drugs* or *charms*.

748–752. δύο .... οὖδας, *and about each* (chariot) *two heroes bit the ground*, i. e. fell slain. —— καί νύ κεν—ἀλάπαξα, *and now I should have slain*. See N. on 2. 155. —— καλύψας ἠέρι πολλῇ, *by covering them with a thick cloud*.

762, 763. ὣς ἔον (Epic for ἦν), *thus* (=such) *was I*. —— εἴποτ' .... ἀνδράσιν. See N. on 3. 180. —— οἶος, *alone*, inasmuch as the people will all have been slain.

776. σφῶϊ, i. e. Achilles and Patroclus.

788, 789. φάσθαι is put for the imperative. —— εἰς ἀγαθόν περ, *for his good*. "*In rebus honestis quidem*." Ernesti.

791. αἴ κε πίθηται, *perhaps he will be persuaded*.

809. ἀντεβόλησεν. Carmichael (Gr. Verbs, p. 33) says that ἀντιβόλησεν is more in accordance with Homeric usage, which, as ἀντιβολέω is a fixed compound, when it does not dispense with the augment altogether, gives it in this and similar cases to the preposition. But cf. S. § 132. A.

831–834. τά σε .... δεδιδάχθαι, *which they say thou wert taught by Achilles*. —— ἰητροὶ μὲν—τὸν μὲν—ὁ δ'. See N. on 2. 353.

841. ἀλλ' οὐδ' ὥς, *but not thus*, although going at the command of Nestor on urgent business.

ILIAD XII.

3–9. οὐδ' ἄρ' .... Δαναῶν, *nor was the ditch of the Greeks to keep them* (i. e the Trojans) *any longer*. Some construct Δαναῶν as the genitive of separation, and translate, *keep them off from the Greeks any longer*. —— ὄφρα depends on ἤλασαν, and οὐδὲ .... ἑκατόμβας is a parenthesis. —— θεῶν .... τέτυκτο, *and it was built against the will of the gods*.

19–26. ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων. See N. on 8. 170. —— βοάγρια, "*shields* formed of the wild-ox hide." Crus. The Schol. on this passage omits the idea of wildness. —— ὗε .... συνεχές, *and Jupiter caused it to rain incessantly*. —— ὄφρα κε is only Epic. K. § 330.

36–40. κανάχιζε .... βαλλόμεν', *and the stricken timbers of the towers resounded*. —— τοπρόσθεν, *as before*. See N. on 9. 541.

51–60. μάλα δὲ χρεμέτιζον, *they neighed much* through desire to cross the ditch. —— ἐπ' .... ἐφεσταότες, *standing upon the extreme brink*. —— ἀπὸ is to be taken adverbially in the sense of *away from*, or its case may

Digitized by Google

be easily supplied from the preceding context. —— οὔτ' .... σχεδόν, *not indeed was it near to leap over*, i. e. the other side of the ditch was not so near, that the horses could reach it. So Crusius. Others render the passage, *nor indeed was it easy to come close to and leap across*. This harmonizes better with κρημνοὶ .... ἀμφοτέρωθεν, which contains the reason. —— ἕστασαν is a shortened form of the 1 aorist. Cf. K. § 224. 11. —— πεζοὶ .... τελέουσιν, *but the foot were thinking* (=were in doubt) *whether they could accomplish it*. —— δὴ τότε, *then indeed*.

76–79. ἐρυκόντων is put for ἐρυκέτωσαν. —— εἰ δή. See N. on 1. 61.

86, 87. διαστάντες. Schol. τῶν ἵππων ἢ ἑαυτῶν. —— πένταχα, *in five divisions*.

93–95. τῶν δ' ἑτέρων, *the others*=the second division. —— τρίτος commander. ——Ἄσιος—Ἄσιος Ὑρτακίδης. See N. on 2. 838. 839.

104–107. μετά γ' αὐτόν, *after himself*, i. e. Sarpedon. —— δ'=γάρ. —— διὰ πάντων, *throughout*, *among all*. —— οὐδέ τ' ἔφαντο σχήσεσθ', *nor did they think that the Greeks could stand against them*. The ellipsis is quite natural and easily supplied.

114–124. ἵπποισιν .... ἀγαλλόμενος, *being proud of horses and chariots*. —— εἴσατο, 1 aor. mid. of εἶμι. —— ἰθὺς φρονέων. See N. on 13. 135. Spitzner after the Schol. constructs ἰθὺς with ἔχε (*he drove his steeds straight forward*), and interprets φρονέων, *with design*, *of set purpose*. Some render φρονέων, *with high spirits*.

137–144. οἱ δ' refers to the Trojans. —— ἰθὺς—ἔκιον, *advanced straight forward*. —— αὔας, *their shields*; literally, *their dry bulls* (i. e. hides). —— οἱ δ', i. e. the Lapithæ. —— εἷος (i. e. ἕως) is put for τέως, *in the mean while*. —— ἐπειδὴ—ἀτάρ, *when—then*.

153, 154. καθύπερθε, i. e. upon the wall. —— οἱ δ' ἄρα, sc. λαοί.

167–174. σφῆκες .... αἰόλοι, *wasps moving rapidly in the middle*. Reference is probably had to the rapid movement of the wings, which appears as if in the middle of the insect. Some, however, render αἰόλοι, *streaked*, *having rings*. —— οἱ θυμός, *his mind* (see N. on 1. 104.). οἱ refers to Jupiter.

177, 178. θεσπιδαὲς πῦρ, *a raging fire*. —— λάϊνον is connected by Heyne and Voss with πῦρ, *fire of stones*. But Bothe and others construct it more properly with τεῖχος. Such a hyperbaton is by no means unusual.

192. αὐτοσχεδίην, *close at hand*, i. e. with the sword.

195–199. ὄφρ' οἱ, *while these*. —— τόφρ' οἱ, *those*. —— οἵ ῥ' ἔτι μερμήριζον, *they still hesitated*. The reason is given in the following verses.

204–209. κόψε, *bit*; literally, *struck*. —— αὐτὸς .... ἀνέμοιο, *and he screaming flew away with* (=swift as) *the blasts of the wind*. Cf. 16. 149. —— αἰόλον, *twisting*, *writhing*. —— τέρας, *prodigy*. Cf. 2. 309. Polydamus explains it in v. 222 et seq.

222. οὐδ' .... δοῦναι, *nor did succeed in bringing it to give to its young*.

Digitized by Google

238–239. ἀπὸ σπουδῆς. See N. on 7. 359. —— πρὸς Ἠῶ τ' Ἠέλιόν τε *towards the dawn and the sun*, i. e. towards the east, in opposition to ζόφον, *the west*, in the next verse. Reference is had in this verse to propitious auguries.

243–246. εἷς .... πάτρης, *the one best augury is to fight for our country.* A truly noble and patriotic sentiment. —— σοὶ .... ἀπολέσθαι, *you on the contrary* (δέ. See N. on 1. 137) *have no cause to fear that you shall perish.* See N. on 1. 515. ἐστὶ or γίγνεται is to be supplied.

271. ὅς τ' .... χερειότερος, *you who are best, middling, and worst*, includes all classes of the troops.

280–289. πιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα, *producing* (i. e. sending) *his bolts.* Perhaps κῆλα here refers to the snows which Jupiter is said to pour down. —— κῦμα .... ἐρύκεται, *but the wave approaching melts* (literally, *restrains*) *them*, i. e. the wave, as it rolls up the beach, melts the snow and causes it to disappear, while all the other places are covered by it (ἄλλα .... καθύπερθ'). —— τὸ δὲ .... ὀρώρει, *and along the whole wall arose a tumult.*

295–297. καλήν, χαλκείην, ἐξήλατον. See N. on 5. 194. —— ἔντοσθεν .... κύκλον, *and fastened the numerous hides underneath with long golden wires around the orb.*

337–340. ἀλλ' .... γεγωνεῖν, *but he shouting could not be heard;* literally, *it was not to him shouting to be heard.* The reason is given in the next verse. —— ἐπώχατο, *were closed*, Epic pluperf. of ἐπέχω. K. § 230. — κατ' αὐτάς, *beside them*, i. e. the gates.

356. κεῖσ', i. e. where Menelaus was fighting. —— μίνυνθά περ, *though ever so little* a time.

366–369. σφῶϊ, i. e. ὑμεῖς. —— κεῖσ' where Menestheus was defending his tower against the Lycians. —— ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπαμύνω, *when I shall have well succored them.*

372–375. Πανδίων "vir cetera ignotus." Bothe. —— εὗτε, i. e. without receiving any check or hindrance. —— ἐπειγομένοισι δ' ἵκοντο is a parenthesis. —— ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσοι, *like to a black whirlwind.*

380–393. ὃ .... ὑπέρτατος, *one which within the wall by the battlement lay large upon the top.* It was probably a sort of binding stone. —— οἷοι .... εἰσ'. See N. on 5. 303. —— ὁ δ' .... ἐοικώς, *and he just like a diver*, i. e. plunging with his head downwards. The Lycian chiefs had succeeded in ascending the tower, and hence Epicles, when struck, fell in the manner here mentioned. —— παῦσε is used causatively. —— ἄλτο λαθών. The construction of λανθάνειν is here reversed, the participial form being used to give it less prominence, by making it an accessory to the action of the verb. Cf. K. § 310. 4. R. 4. See N. on 9. 540. —— Γλαύκου ἀπιόντος denotes the cause of the grief which seized Sarpedon. —— ὅμως δ', *but yet.* —— λήθετο χάρμης. S. § 192. 1.

400–406. ὁμαρτήσανθ'. Some grammarians contend that this verb never governs the accusative (cf. Jahrb. Jahn. und Klotz, p. 275), and that

Digitized by Google

here the following interpunction should be a comma. In that case τὸν δ' would be governed by βεβλήκει. —— ἰῷ, *with an arrow*, is the dative of the missile. —— ἐπάλξιος, *from the parapet*, is the genitive of separation. Mt. § 354. δ'.

428, 429. ὅτέῳ = ἕκαστος ᾧ, of which the antecedent and πολλοὶ are in partitive apposition with πολλοὶ in v. 427. The subject of γυμνωθείη may be supplied from ὅτέῳ.

445, 446. ὅς ῥα—πρόσθε, i. e. ὅς ῥα ἑστήκει πρόσθε πυλάων. Crus.

453. How it enhances the idea of Hector's great strength, that he bore this enormous stone as easily as a shepherd carries the fleece of a ram. This is one of the most highly wrought passages in the Iliad, and seems to have been designed to give to Hector his meed of glory, before he falls by the hand of Achilles.

459, 460. ῥῆξε . . . . θαιρούς, *he broke off both hinges.* The Schol. explains this of the pivots at the top and bottom. —— μέγα . . . . μύκον, *and the gates crashed loudly around.* ἀμφὶ is disjoined from μύκον by tmesis.

463–467. νυκτὶ θοῇ. See N. on 10. 394. —— ὑπώπια, *in his face*, i. e. his countenance was dark with fury. Opposed to this is λάμπε δὲ χαλκῷ σμερδαλέῳ, *and he shone in terrible brass* (i. e. terribly in his brazen armor). —— πυρὶ δ' ὄσσε δεδήει, *for his eyes flashed with fire.* —— ἑλιξάμενος, *turning*, not with the whole body, but partly around, as when a leader animates those behind him.

ILIAD XIII.

6–8. γλακτοφάγων (contr. for γαλακτοφάγων), *milk-eating.* —— οὐ γάρ—ἐέλπετο, Jove had forbidden the divinities to take part with either of the contending hosts. Cf. 8. 5–27.

10. ἀλαοσκοπιήν, *a vain watch; a blind look out.*

20–28. τρὶς . . . . ἰών, *thrice he strode* (i. e. he took three steps) *advancing.* —— χρύσεα . . . . ἄφθιτα. See N. on 5. 194. —— βῆ . . . . κύματ', *and he drove over the waves.* See N. on βῆ δὲ θέειν, 2. 183. —— οὐδ' . . . . ἄνακτα, *they knew their king;* literally, *nor did they not recognize their king.*

33. παιπαλοέσσης, *craggy*, or as a writer in the Clas. Mus. vol. vii. p. 461 thinks, it may be referred to the rocky islets, which separated by deep bays, render the coast full of broken indentations. The etymology of this word has been the subject of much conjecture. The most satisfactory derivation is that which refers it to ΕΛΛΩ, an old root or ground-form exceedingly prolific in its derivatives.

39–41. φλογὶ ἶσοι, *like to a flame* in force and vehemence. —— ἄβρομοι, *loud-roaring*, or if with Passow we make α euphonic, it may be translated *clamorous.*

Digitized by Google

46. *Αἴαντε πρώτω προσέφη*. Asyndeton epexegeticum. See N. on 2. 9.

62. *ὦρτο πέτεσθαι, springs forth to fly*. The infinitive here denotes purpose. In like manner *διώκειν* in v. 64, denotes the end or purpose of *ὁρμήσῃ*. Cf. S. § 222. 5.

71, 72. *ἴχνια—ποδῶν ἠδὲ κνημάων, the marks of his walk and gait;* literally, *of his feet and legs.* —— *ἀρίγνωτοι, easy to be known.* See N. on 5. 778.

79. *ἔσσυμαι, I run, rush on;* properly, *I am put in motion.* Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 225.

99. *θαῦμα* is explained by *Τρῶας . . . . νέας*, in v. 101.

102. *φυζακινῇς . . . . ἐοίκεσαν* (for *ἐῴκεσαν*, 2 plupert. 3 plur. of *εἴκω*), *resembling flying stags.*

116. *ὑμεῖς. . . . ἀλκῆς, it is not for us* (i. e. we ought not) *to abstain from battle.*

122. *δὴ . . . . ὄρωρεν, for now the great struggle has begun.* The previous contests had been for the glory of victory; but now the struggle for life had arisen.

127. *ἂν κεν*. The contingency is rendered more emphatic by the union of these two particles. Cf. K. § 261. R. 3.

134, 135. *ἔγχεα . . . . σειόμεν', and the spears hurled from brave hands were thickly pressed together*, i. e. the ranks were so compact that their spears lay together like plaited folds. This is Bothe's interpretation, which I prefer to that of Passow, *they bent*, or of Voss and Heyne, *they shook their spears.* —— *οἱ δ' ἰθὺς φρόνεον, their minds were intent* (on the battle); literally, *they thought straight on.* See Ns. on 11. 95; 12. 124.

142–147. *ἐσσύμενός περ, although very impetuous.* —— *ὣς Ἕκτωρ*. This comparison of Hector to a rock falling from the mountain top, and rolling unchecked to the plain, is very grand and imposing. —— *μέχρι θαλάσσης, as far as the sea.* —— *κλισίας* is the terminal accusative. —— *κτείνων* denotes manner. —— *ἀμφιγύοισιν, furnished with iron on both ends* for fighting or sticking in the earth. So the Schol. *ἑκατέρωθεν ἠκονημένοις καὶ βλάπτειν δυναμένοις.*

154. *ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης, the thundering husband of Juno*, i. e. Jupiter.

158. *κοῦφα ποσὶ προβιβάς, advancing with light step;* "*lightly striding along.*" Crus.

177. *τόν ῥ', him then = exactly him.* *ἄρα* refers the pronoun back to *Ἴμβριον*. See N. on 1. 405.

180. *χαλκῷ . . . . πελάσσῃ, being cut down with the axe* (literally, *brass*) *brings its tender foliage to the ground.* For the use of the subjunctive mood, cf. K. § 333. R. 2.

189. *κρατὸς* is the separative genitive, and *ἀφαρπάξαι* denotes the purpose of *ὡρμήθη*

Digitized by Google

193, 194. ὦσε . . . . μεγάλῳ, *drove him* (i. e. Hector) *back with great force.* —— νεκρῶν of Imbrius (cf. v. 170) and Amphimachus (cf. v. 189).

214. ἔτι . . . . ἀντιάαν, *for he still desired to engage in* (literally, *to meet*) *battle.* In prose, verbs of meeting are commonly connected with the dative. Cf. K. § 273. R. 9. b.

219, 220. ποῦ . . . . Ἀχαιῶν, *whither have gone the threats, with which the sons of the Achæans threatened the Trojans?* τὰς depends on ἀπείλεον, as the accusative of kindred signification. Cf. S. § 181. 2.

234–237. ὅστις . . . . μάχεσθαι, *whoever, of his own will, shall this day cease to fight.* —— συμφερτὴ . . . . λυγρῶν, *the united force of even very weak men is advantageous.*

242–248. ἀστεροπῇ ἐναλίγκιος, *like to a thunderbolt.*. The point of resemblance is in the brilliancy of his armor compared with the shining lightning. —— θέοντος, *of him running = as he ran.* —— ἐγγὺς ἔτι κλισίης, *being yet near the tent.* —— σθένος Ἰδομενῆος. See N. on 9. 351.

252, 253. ἠέ τευ . . . . ἤλυθες, *or have you come to me on account of some message?* —— οὐδὲ . . . . λιλαίομαι, *for I myself am not greatly* (i. e. not at all) *desirous you know* (τοι) *of sitting in my tent.*

257. τὸ . . . . ἔχεσκον, *for we have just now broken this* (spear) *which I used before to carry.* The plural κατεάξαμεν is referable to the common conflict in which they were all engaged. Trollope refers it to the common inattention, in the early state of the language, to the strict rules of grammar.

269. ἐμὲ—ἔμμεναι. See N. on 7. 198.

276, 277. εἰ γὰρ νῦν. The apodosis is found in v. 287. —— διαείδεται. See N. on 8. 535.

292. νηπύτιοι ὥς. See N. on 3. 2.

297. μετ', *after* (= with). Cf. K. § 294. II. 1.

312–324. νηυσὶ . . . . ἄλλοι, *at the ships in the centre there are others to assist them.* For the construction of the infinitive, cf. K. § 306. 1. d. It will be recollected that the Ajaxes had gone from the left to the assistance of Menestheus. Cf. 12. 373. —— ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ, *in standing fight,* i. e. in a close engagement, opposed to fighting at a distance as an archer or slinger. —— οἳ . . . . πολέμοιο, *these* (i. e. the Ajaxes and Teucer) *shall follow Hector to satiety* (ἄδην) *in war, although eager* (for battle). —— αἰπύ οἱ ἐσσεῖται, *it will be hard for him.* The subject is ἐνιπρῆσαι. —— νικήσαντι denotes means.

324–326. οὐδ' . . . . αὐτοσταδίῃ, *nor would he yield to rank-breaking Achilles at least in standing fight.* —— ποσί, i. e. in speed. —— νῶϊν is constructed by some as the genitive after ἀριστερ'. Heyne makes it the dative, "*tende mihi ad lævam castrorum.*"

330, 331. φλογὶ εἴκελον. Cf. v. 245. —— ἀλκὴν is the synecdochical accusative. —— θεράποντα, i. e. Meriones.

340. ἃς εἶχον ταμεσίχροας, *which they held flesh-cutting,* i. e. sharpened

so as to cut the flesh. The adjective is attracted from the antecedent to the relative clause. Cf. Mt. § 443. 2.

346. τετεύχετον is the 3 dual imperfect. Carmichael (Gr. Verbs, p. 279) says that the true reading is ἐτεύχετον the imperfect for -έτην. But Sophocles (Gr. Verbs, p. 245) clearly shows by the analogy of other formations, that τετεύχετον comes from a new present with -τον for -την. The common reading is τετεύχατον, but is rejected, because the perfect τέτευχα cannot be used as an imperfect.

351–359. δὲ responds to μὲν in v. 347. —— ἤχθετο . . . . δαμναμένους, *for he was pained at their being conquered* (cf. K. § 810. 4. c) *by the Trojans.* —— ἦ μὰν (Epic for μήν), *certainly, assuredly,* is opposed to ἀλλὰ Ζεὺς κ. τ. λ. —— τοὶ . . . . τάνυσσαν, *the rope of terrible strife and equally destructive* (ὁμοιΐου) *war alternately they drew to both sides,* i. e. they gave the victory sometimes to the Greeks and sometimes to the Trojans. This explanation is rejected by some, on the ground that it supposes a contention between Jupiter and Neptune, while in fact the former knew nothing of the attempt of the latter to assist the Trojans. They take therefore ἐπαλλάξαντες in the sense of συνάψαντες, *binding, connecting together,* and refer it to a long-continued and unceasing battle. In Jahrb. Jahn und Klotz, Marz, 1843, p. 261, the metaphor is referred to a cord tied in a knot, whose two ends are drawn in an opposite direction to make the knot faster (cf. Smith's Crus. Lex.). But this appears to be far-fetched and unnatural. The first explanation is preferable, the objection of Jupiter's ignorance of what Neptune was doing being removed, by supposing the poet to refer to the result of the assistance given by the divinities, and not to their knowledge of the movements of each other.

365–369. εἶδος is the accusative synecdochical. —— ἀνάεδνον (see N. on 9. 146). The reason is given in the following clause. —— ὑποσχεσίῃσι of Priam.

371. βάλεν . . . . τυχών, *and hurling it he struck him striding proudly along;* literally, *he cast it hitting him,* etc.

383–388. ποδὸς ἕλκε, *he drew him* (i. e. Othryoneus) *by the foot.* S. § 192. 1. —— Ἄσιος. Cf. 2. 837; 12, 95. —— πεζός, *on foot.* —— ἵππων of Asius. —— τὼ . . . . ὤμων, i. e. they were close behind him. —— μιν φθάμενος, *anticipating him.* —— ὑπ' ἀνθερεῶνα, *under his chin.* —— διαπρό, *clear through.*

389–393. ἤριπε. The aorist is used when, as in comparisons, reference is had to facts known and founded on often repeated experience. Cf. K. § 256. R. 3. c. —— ἀχερωΐς, *white poplar,* "probably from Ἀχέρων, because it was believed that Hercules brought it from the under world." Smith's Crus. Lex. —— οὔρεσι is the local dative. —— τέκτονες ἄνδρες, *workmen.* —— νήϊον εἶναι denotes the purpose of ἐξέταμον. —— βεβρυχώς, *shrieking,* as when one receives a mortal wound. Some render it, *gnashing* with his teeth. Cf. Odys. 7. 54.

Digitized by Google

405–412. κρύφθη .... ἐΐσῃ, *for he concealed himself* (literally, *was concealed*) *behind his equal-shield.* —— τῇ ὕπο πᾶς ἐάλη, *under this he drew himself wholly up*, i. e. he entirely covered himself. —— οὐδ' ἅλιον, *not in vain.* —— ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων, *upon the liver below the diaphragm.*

435. θέλξας ὄσσε φαεινά, *shutting up his bright eyes*, i. e. making him spell-bound, as appears from the next verse, which is explanatory and therefore commences with γάρ.

455, 456. διάνδιχα is explained by the clauses beginning with ἢ—ἤ. —— πειρήσαιτο, *should make an attempt* against Idomeneus.

469–475. μετ', *against.* —— φόβος = φυγή. —— φρίσσει .... ὕπερθεν, *and his back* (i. e. the bristles on his back) *bristles upward.* —— μεμαώς, *eager.*

485. ὁμηλικίη is the abstract for the concrete. —— τῷδ' ἐπὶ θυμῷ, *with this spirit.* ἐπὶ sometimes denotes combination or union. Cf. Mt. § 586. γ.

492–495. μετὰ κτίλον, *after the ram.* —— πιόμεν' denotes purpose. —— ὣς, *when.* —— ἑοῖ αὐτῷ, *himself* (i. e. Æneas).

507. διὰ .... ἤφυσ', *and the brass* (i. e. the spear) *cut through* (so as to let out) *his entrails.* διὰ, is separated from its verb by tmesis.

516–518. τοῦ refers to Idomeneus and limits ἀκόντισε. —— δὴ .... αἰεί, *for he ever had a rooted grudge against him.* This is usually referred to his failure to strike Idomeneus with his spear (cf. v. 408), and to the taunt of the Cretan king (cf. vs. 446–454). But ἐμμενὲς αἰεὶ could hardly apply to a resentment of only a few moments' duration, nor can we well suppose that incidents of such common occurrence, would awaken in the bosom of Deiphobus any thing more than a temporary emotion. It must be referred, therefore, to some circumstance in the war, which the poet has not mentioned. —— καί, *also*, as he had missed him before.

521, 522. πέπυστο (pluperf. of πυνθάνομαι)—υἷος ἑοῖο πεσόντος, *had heard that his son had fallen.* υἷος is genitive of the obsolete ΥΙΣ, found in the Epic writings. When πυνθάνομαι is followed by the participle, like ἀκούειν, it implies an immediate perception, or, if indirect, one that is seen and well-grounded; constructed with the infinitive, it implies a perception derived from hear-say. Cf. K. § 311. 1.

540–543. οἱ δ' ἄλλοι in reference to Deiphobos, who had retired from battle in consequence of his wound. —— ἐπὶ οἷ τετραμμένον, *as he was turned towards him* (i. e. Æneas). —— ἐπὶ .... ἐάφθη, *and his shield was attached to it.* The weight of his shield (which was suspended by a band passing over the shoulder and around the neck), and of his helmet, would draw the head more heavily down. ἐπὶ and ἐάφθη (from ἅπτω), are disjoined by tmesis.

547. ἥτ' .... ἱκάνει, *which running all along the back reaches to the neck.*

563. βιότοιο μεγήρας, *refusing it* (i. e. the spear) *the life* of Antilochus

Some refer *μεγήρας* to Adamas, *refusing him the life*, from which interpretation Butt. (Lexil. No. 78. § 2) dissents, on the ground that the expression is rendered thereby harsh.

567–572. ἀπιόντα refers to Adamas. —— Ἄρης = *wound.* —— περὶ δουρί, *around the spear.* —— ἰλλάσιν is to be constructed with δήσαντες. ——βίῃ, *with force, forcibly.*

580. τὸν .... ἐκάλυψεν, *black night covered his eyes.* κατ' ὀφθαλμῶν is a varied construction for the synecdochical accusative. Cf. Mt. § 421. Obs. 5 (end).

581. ἄχος on account of the death of Deipyrus.

589–594. κύαμοι and ἐρέβινθοι are referred by Trollope to the *bean* and *pea* respectively. —— ὣς .... ὀϊστός, *thus widely straying from the corselet of the glorious Menelaus, the bitter arrow flew afar off.* Some render ἀπὸ θώρηκος—ἀποπλαγχθείς, *being repelled off* (i. e. glancing off) *from the corselet.* This is thought to correspond better with the preceding comparison. —— τὴν—ᾗ ῥ', *namely, that in which.* τὴν is added to χεῖρα to explain it more definitely. For the force of ῥ' (i. e. ἄρα), see N. on 1. 405.

608. ἔσχεσθε (sc. τὸν χαλκόν), *sustained = retarded it.*

622. ἄλλης .... ἐπιδευεῖς, *ye lacked not* (= were not wanting in) *other wrong and baseness.* Reference is had to the abuse of hospitality particularly mentioned in v. 626. This speech of Menelaus is just what might be expected from one, smarting under a sense of unredressed injury.

630. καὶ .... περ, *although ever so impetuous.*

632, 633. σέο .... πέλονται, *from thee do all these things proceed.* —— οἷον .... Τρωσίν, *how much now do you gratify these insolent Trojans.*

638. τῶν .... εἶναι, *the desire of which any one wishes to satisfy* (literally *to expel*) *more than*, etc. εἶναι is the infinitive of ἵημι.

650. χαλκήρε', *brazen, fitted with bronze*, refers to the head of the arrow.

660–666. ἀποκταμένοιο is the genitive of cause, and refers to Harpalion. —— ξεῖνος—οἱ. See N. on 1. 104. —— ἔην refers to Paris. —— τοῦ χωόμενος is an emphatic repetition of τοῦ χολώθη in v. 660, resulting from the intervening explanatory clause ξεῖνος .... Παφλαγόνεσσιν. —— γάρ οἱ ἔειπε κ. τ. λ. explains and confirms ὅς .... ὀλοήν, in the preceding verse.

669–672. τῷ, *by this*, i. e. by going to Troy. —— θωήν, *fine* imposed upon him by Agamemnon for not engaging in the Trojan war. Corinth was at this time under the sway of Agamemnon. Some after the Schol. take θωὴν in the sense of *disgrace, blame.* Cf. Nitzsch ad Odys. 2. 92. —— ἵνα has here its *telic* signification. —— τόν, i. e. Euchenor. —— βάλ' refers to Paris. —— δ' ἄρα, *and then.*

675. ἐπ' ἀριστερά, *upon the left* (with reference to the Greeks), i. e towards the Simois.

679. ἀλλ' .... ἐσᾶλτο, *but he held on, where first he leaped within the gates and the wall.* Cf. 12. 460.

Digitized by Google

701–711. *οὐκέτι πάμπαν—ἵστατ' ἀπ' Αἴαντος*, *never at all stood apart from Ajax*, i. e. they fought side by side. This is further affirmed, by way of emphasis, in *οὐδ' ἠβαιόν*, *not the least.* —— *τὼ .... ἐέργει*, *and them the well-polished yoke alone parts asunder.* —— *τεμεῖ .... ἀρούρης* (sc. *ἄροτρον* from v. 703), *and it cuts through the boundary of the field* (i. e. the bounded field). *τέλσον ἀρούρης* is a periphrasis for *ἄρουραν*. Voss after Barnes translates, *they* (i. e. the yoke of bullocks. Cf. v. 703) *cut diligently the furrow down to the end of the field.* Spitzner after the Cod. Ven. accentuates *τέμει*, on the ground that the future is scarcely admissible. Cf. Smith's Crus. Lex. —— *ὁππότε—ἵκοιτο.* See N. on 2. 794. —— *γούναϑ'* is the accusative synecdochical.

719–721. *οἱ μὲν πρόσϑε* refers to the troops of Ajax Telamon, and *οἱ δ' ὄπιϑεν*, to the Locrians who followed Ajax Oileus. Some without good reason refer *οἱ μὲν* to the two Ajaxes. —— *συνεκλόνεον*, *threw them* (i. e. the Trojans) *into confusion.*

726–728. *ἀμήχανος .... πιϑέσϑαι* (personal for the impersonal construction. See N. on 1. 107), *you are hard to be made to listen to advice.* Polydamus refers to the advice which he gave Hector (cf. 12. 212), and which was rejected. —— *τοὔνεκα .... ἄλλων*, *for this reason do you wish also* (*καὶ*) *to excel others in council?* *περιίδμεναι*, Epic for *περιειδέναι*, infin. perf. of *περιεῖδον*.

734–736. *μάλιστα .... ἀνέγνω*, *and he himself most especially knows it*, i. e. the advantage of a good understanding. In this translation, I have supposed *κ'* to be an abbreviation for *καί*. Hermann would read *δέ τ'*. If *κ'* stands for *κε*, it denotes repetition, *is wont to know.* Cf. K. § 260. R. 6. *β*. —— *πάντῃ*, *on all sides.* —— *στέφανος*, *crown = circle* or *chief conflict.*

745, 746. *δείδω .... χρεῖος*, *I fear lest the Greeks will pay back yesterday's debt*, i. e. will revenge their defeat of yesterday. *χϑιζὸν* is an adjective, *belonging to yesterday.* See N. on 1. 424. —— *ἀνήρ*, i. e. Achilles. —— *οὐκέτι πάγχυ*, *not much longer.*

776. *ἄλλοτε δή ποτε*, *at other times.* —— *πολέμοιο* is the separative genitive.

787. *καὶ ἐσσύμενον* (perf. pass. part. of *σεύω* with middle signification), *however desirous.* See N. on 9. 655.

800. *πρό*, *before*, *in front*, is here a local adverb. The same may be said of *ἐπ'* (*then*) in the following clause.

806. *πάντῃ .... ἐπειρᾶτο*, *he tried the phalanxes* (of the Greeks) *around on every side.*

810, 811. *τίη .... Ἀργείους*, *why do you frighten* (i. e. try to frighten) *thus the Greeks?*

824–827. *βουγάϊε*, *boaster*, *braggart;* literally, *bull of the earth = bulky and stupid brute.* —— *εἰ γὰρ ἐγὼν οὕτω—ὡς.* See N. on 8. 538–540.

837. *ἀμφοτέρων*, . e. both Greeks and Trojans.

Digitized by Google

ILIAD XIV.

6. Ἑκαμήδη, *Hecamede*, was one of Nestor's female slaves. Cf. 11. 624.

16–20. ὅτε πορφύρῃ. See N. on 13. 179. —— ὥρμαινε .... διχθάδι, *deliberated upon it, being divided in his mind between two purposes;* literally, *being doubly divided.*

25, 26. ἀτειρής, *firm, indestructible.* —— νυσσομένων, *when they were struck.* The participle is put in the genitive, because σφι χροΐ (v. 25) to which it refers, is equivalent to σφῶν χροΐ. Cf. K. § 313. R. 2; S. § 201. N. 3. The construction is reversed in v. 141, the participle being put in the dative and the pronoun in the genitive.

33–40. οὐδὲ .... χαδέειν, *for the shore, although wide, could not contain* (in one line) *all their ships.* —— τῷ .... ἔρυσαν, *wherefore they drew them up in the form of steps,* i. e. in rows. Passow with Schneid. translates προκρόσσας, *like the battlement of a wall,* referring to the position of the sterns of the ships when drawn up in a line. But this does not harmonize with the preceding context. —— ἄχνυντο, because they were unable to mingle in the fight. —— ὁ δὲ—Νέστωρ. See N. on 1. 391. —— πτῆξε δὲ θυμόν, *and terrified the heart.* The transitive use of πτήσσω is quite uncommon.

45. ὥς ποτ', *how once.* This use of ὥς, where we might have expected the relative, is poetic. Cf. Mt. § 485.

71–78. ᾔδεα .... ἄμυνεν, *I knew when he willingly assisted the Greeks,* i. e. the signs betokened the will and pleasure of the gods. For the use of ὅτε, where we might have expected ὅτι or ὡς, see N. on 15. 18. —— νὺξ ἀβρότη, *divine night,* so called because it was considered the gift of the gods.

84. οὐλόμεν' (i. e. οὐλόμενε), Epic 2 aor. mid. participle of ὄλλυμι, used here as an adjective in the active sense, *pernicious. destructive.* Heyne, however, prefers the passive signification, *lost, ruined.*

91. ὃν .... ἄγοιτο, *which no man should at all have uttered;* literally, *led through his mouth.*

125, 126. τὰ .... περ, *but these things ye might* (= must) *have heard to be true.* —— τῷ, *therefore.* —— γένος explains κακὸν and ἀνάλκιδα.

141. δερκομένῳ belongs to Ἀχιλλῆος, as though it had been written Ἀχιλλῆϊ ὀλοὸν κῆρ. See N. on v. 26.

151. Ἀχαιοῖσιν—καρδίῃ. The part joined to the whole. See N. on 1. 237.

158. στυγερὸς .... θυμῷ, *he was odious to her soul.* See N. on 1. 104. This refers back by way of antithesis to χαῖρε δὲ θυμῷ in 156.

172. τὸ .... ἦεν, *that which odoriferous was to her* (= for her use). ῥὰ marks the identity of the oil used by Juno on this occasion, and that which was perfumed for her private and special use.

183. τρίγληνα, *having three eyes* or *stars,* "*triple-gemmed.*" Cowper.

190. ἦ ῥά .... ἀρνήσαιο, *will you now be persuaded by me—or will you refuse?* Cf. K. § 259. 3. a.

Digitized by Google

204. γαίης νέρθε (for ἐνέρθε), *beneath the earth.* Keightley says that in Homer, the opposition between the Olympian gods and the Titans is merely a local one; the one being dwellers of the brilliant Olympus, the other the inmates of gloomy Tartaros.

219, 220. τῆ νῦν, *take now this.* —— ἐγκάτθεο, *conceal.* —— ᾧ . . . . τετεύχαται, *in which all things* (cf. v. 216) *are contained.*

250. κεῖνος . . . . υἱός, *that brave son of Jupiter*, i. e. Hercules.

261. μὴ . . . . ἔρδοι, *lest he should do disagreeable things to quick Night.* See N. on 10. 394.

274. μάρτυροι . . . . ἐόντες, *so that the gods below* (i. e. the infernal deities) *who are around Saturn, may be witnesses.*

284. Λεκτόν, *Lecton*, was a promontory on the Trojan coast, formed by the foot of Ida, now called Cape Baba.

308. οἵ . . . . ὑγρήν, *which will bear me over the solid land* (=the continent) *and the water* (=the sea). See N. on 10. 39.

316. θυμὸν . . . . ἐδάμασσεν, *subdued my heart being diffused through* (literally, *poured around*) *my breast.*

321–326. Φοίνικος κούρης, i. e. Europa. —— ἀνάσσης. This word is used elsewhere only of Minerva (Odys. 3. 380), and of a mortal (Odys. 6. 149).

332. τὰ . . . . ἅπαντα, *and all things are visible from afar.*

374. ἴομεν, *let us go* to meet the enemy.

386. τῷ refers to Neptune. —— οὐ θέμις ἐστί. Schol. οὐ δυνατόν ἐστι.

390–394. It is highly to the praise of Hector, that he does for the Trojans what Neptune does for the Greeks. —— ἐκλύσθη δὲ θάλασσα. "This swelling and inundation of the sea towards the Grecian camp, as if it had been agitated by a storm, is meant for a prodigy, intimating that the waters had the same resentment with their commander, Neptune, and seconded him in his quarrel." Pope, from Eustathius. —— οὔτε . . . . χέρσον, *nor so loud does the wave of the sea roar against the land.* Cf. 17. 264, where a similar metaphor is employed.

413. στρόμβον δ' ὥς, *like a whirlwind.* Crus. Other critics render it, *like a top.*

422. ἐλπόμενοι ἐρύεσθαι, *hoping to drag him* (i. e. Hector) *away.*

436. ὁ δ' ἀμπνύνθη, *and he breathed again.*

460. τοῦ γὰρ . . . . μάλιστα, *for he fell very near to him* (i. e. Ajax).

481. ποθ' . . . . ὔμμες, *thus also you shall sometimes be slain*, i. e. some of you shall now and then fall. κατακτανέεσθε is 2 pers. plur. fut. mid. of κατακτείνω with passive signification.

499. φῆ is taken by Zenodotus in the sense of ὡς, *as, as if.* In this he is followed by such eminent critics among the moderns as Hermann, Buttmann, Thiersch, and Voss. Aristarchus takes it as the verb φῆ, and would strike out the following verse. Cf. Butt. Lexil. No. 104. §§ 1–7.

Digitized by Google

601. *εἰπέμεναί μοι*, *tell for me.* Cf. S. § 201. N. 5.

620. *οὐ γάρ . . . . ἦεν*, *for no one was equal to him to follow with speed*

ILIAD XV.

4–11. *χλωροὶ ὑπαὶ δείους*, *pale through fear.* —— *πεφοβημένοι*, "*in fugam versi* (cf. 8. 149)." Crus. —— *Ἕκτορα δ' ἐν κ. τ. λ.* Cf. 14. 436. —— *οὐ—ἀφαυρότατος* = *ἰσχυρότατος* by litotes. Cf. Mt. § 463.

16–24. *οὐ μὰν οἶδ'*, *truly I know not.* —— *κακοῤῥαφίης*, *evil machinations.* —— *ἦ οὐ μέμνῃ*, *ὅτε*, *do you not remember when.* Kühn. (Jelf's edit. § 804. 7) says that the change of the substantival for the adverbial clause, results from an ellipsis of *τοῦ χρόνου*, *I remember the time when I did thus and so* = *I remember that I did*, etc. Cf. Mt. § 624; Butt. § 139. 59. —— *ὄφρ' ἂν ἵκηται* refers to an event which had actually taken place, and therefore stands for *ὄφρ' ἂν ἵκανεν.* Cf. Mt. § 522. 1. —— *ὃν δὲ λάβοιμι.* Repeat *ἦ οὐ μέμνῃ* from v. 18. —— *τεταγών*, sc. *ποδός.* Cf. 1. 591. —— *ὀλιγηπελέων*, *having but little power.*

39. *νωΐτερον λέχος αὐτῶν*, *our own nuptial couch.* The pronoun *αὐτός*, *self*, is added to the possessive pronoun in the genitive, as in Latin *mea ipsius culpa.*" Mt. § 466. 1.

52. *μετὰ . . . . κῆρ*, *agreeably to your and my heart's desire.*

61–67. *κατὰ φρένας.* See N. on 13. 580. —— *ὁ δ'* refers to Achilles, and *τὸν δὲ* to Patroclus. —— *ὀλέσαντ'* (i. e. *ὀλέσαντα*), *after that he has destoyed.* See N. on 1. 88. —— *μετὰ δ'*, *and among them*, is employed adverbially. Cf. 2. 446, 447; 9. 131.

75. *ὡς . . . . πρῶτον.* Cf. 1. 528. —— *ἐπένευσα.* Cf. 1. 528.

80–82. *ὡς . . . . ἀνέρος*, *as when darts the thought of man* = *quick as thought.* For the subjunctive, see N. on 2. 147. —— *εἴην* is the optative of *εἰμί*, and not of *εἶμι*, as Spitzner and others suppose.

93. *καί*, *also* as well as I.

107–109. *φησίν*, *thinks*, *regards himself to be* (*εἶναι*). —— *τῷ*, *wherefore.*

115, 116. *νῦν* = *in these circumstances.* —— *ἰόντ'* (i. e. *ἰόντα*) stands for *ἰόντι*, it being made to conform grammatically with the omitted subject of *τίσασθαι.* K. § 307. R. 2.

123. *πᾶσι . . . . θεοῖσιν*, *fearing for all the gods*, that they would be involved in the effect of Mars' disobedience.

128, 129. *φρένας* is the accusative synecdochical. —— *διέφθορας*, *you are lost* if you proceed. —— *τοι* is to be constructed with *οὔατ'.* See N. on 1. 104. —— *αὔτως* = *useless.* This phrase *are your ears useless to hear?* = *have you no ears to hear?* —— *ἀκουέμεν* limits *οὔατ'.* Cf. 222. 6.

Digitized by Google

155. *οὐδὲ—ἐχολώσατο* is a litotes for, *was highly pleased.* See N. on 1. 330.

162. *οὐκ* is here used instead of *μὴ* with *εἰ*, because it does not apply to the condition, but to the single word *ἐπιπείσεται*, *will not obey = disobey.* Cf. Mt. § 608. 5. b.

191–196. *παλλομένων* (sc. *ἡμῶν*), *when we cast lots.* The subject of the participle is omitted, when, as here, it is readily supplied from the context, and no particular emphasis is demanded. Cf. K. § 312. R. 4; S. § 226. b. Some critics after Heyne, take *παλλομένων* as passive, and supply *κληρῶν*. —— *τῷ . . . . φρεσίν*, *wherefore I will not walk* (= act, conduct) *according to the will of Jupiter*, i. e. I will not obey him. —— *τριτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ*, *in the third part* which he obtained by lot. —— *χερσὶ . . . . δειδισσέσθω*, *and let him not at all terrify* (= think to terrify) *me with his hands* (cf. v. 180), *as* (though I were) *a coward.*

199. *καὶ ἀνάγκῃ*, *even of necessity.* The implication is that the children of Jupiter would not obey him, were it not the necessary result of their relation to him.

207–213. *ὅτ'* (i. e. *ὅτε*) = *ὅτι*. Mt. § 624 says that *ὅτ' . . . . εἰδῇ* is put for *τὸ ἄγγελον αἴσιμα εἰδέναι*. See N. on v. 18. —— *ἄνευ ἐμέθεν* = *without my knowledge and consent.*

225–228. *Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες*. See N. on 14. 274. —— *ἐπεὶ . . . . ἐτελέσθη*, *since the affair could not be accomplished without labor* (literally, *sweat*), i. e. such was Neptune's power, that he would not have yielded to Jupiter without a desperate struggle. *κεν* denotes an implied condition, *since* (had he not yielded). Cf. K. § 238. 1.

241. *ἀμφὶ . . . . ἑτάρους*, *recognizing his companions about him.*

247–252. *ἄντην*, *in front*, *in face of*, i. e. *openly*, *visibly.* —— *ὁ* = *ὅτι*, *that.* Cf. Mt. § 486. 3. —— *πρὸς στῆθος*, *upon the breast.* See N. on 13. 580. —— *ἐπεὶ . . . . ἦτορ*, *for I felt my dear heart* (i. e. its pulsations). Some render, *I was breathing out my life = I was on the point of expiring.*

258. *ἱππεῦσιν ἐπότρυνον*. In every place except this and in Odys. 10. 531, *ἐποτρύνω* is followed by the accusative.

263–268. Cf. Ns. on 6. 506–511.

273–276. *ἠλίβατος* (*steep, difficult to be climbed*). *πέτρῃ* refers to the goat, and *δάσκιος ὕλη* to the stag, by a controverted parallelism, i. e. the means and the extremes of the pairs spoken of, are to be connected in thought. Cf. Matt. 7. 6, where a similar construction is found. —— *ἐφάνη—εἰς ὁδόν*, *appears coming into the way*, by *constructio prægnans* (see N. on 1. 55), the preposition of motion following a verb of rest, to which it imparts the idea of previous motion.

305. *ἀπονέοντο* through fear of Hector.

309. *ἀμφιδάσειαν*, *shaggy throughout.* For the triplicity of epithets, see N. on 5. 194.

Digitized by Google

818. ἀτρέμα, *motionless*, i. e. without inclining it to either side.

328. ἀνήρ, *man*, not *a man*, as it is here taken collectively, or in an unlimited sense. —— κεδασθείσης ὑσμίνης, *when the battle was dispersed*, i. e. when the lines were so broken, that they no longer fought in bodies.

353. σὺν αὐτῷ is to be constructed with ὁμοκλήσαντες.

365. ἤϊε. Schol. τοξικέ. —— κάματον, i. e. the wall and ditch.

381. οἱ δ' refers to the Trojans, as it appears from ὡς Τρῶες in v. 384.

399-403. τοί is to be constructed with παρμενέμεν, *to sit beside you*. The locality is rendered still more definite by ἐνθάδε. —— τίς δ' οἶδ' is repeated from 11. 792.

410. στάθμη, *a measuring-line*. The string was smeared with ruddle (*rubrica*, μίλτος), and drawn tight to impress a straight mark upon boards of wood, slabs of marble, etc. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 57?.

418. δαίμων, i. e. Apollo.

447. πεπόνητο, pluperf. as imperf. of πονέω, used here in an active signification.

470. πρώϊον, *early this morning*, or as Spitzner thinks, *early yesterday*. Cf. 8. 328.

488–493. δὴ . . . . βέλεμνα, *for I indeed have seen with my eyes, the arrows* (literally, *things sent, missiles*) *of the bravest warrior* (i. e. Teucer) *rendered useless by Jupiter*. —— ὡς . . . . μένος, *thus now does he weaken the strength of the Greeks*.

494–499. "Versus nobilissimi, præ quibus sordebant τοῖς παλαιοῖς prolixa, ut illis visa sunt, carmina Tyrtæi." Bothe. —— τεθνάτω! . . . . τεθνάμεν, *let him die! it will not be disgraceful* (a litotes = *it will be honorable*) *for him to die fighting for his country*. The patriotism of Hector shines conspicuous in these verses, and commands the admiration of all who have a heart to appreciate that self-devotion, which caused him to esteem it an honor to die in behalf of his country.

509–511. τοῦδε depends on ἀμείνων, and is explained by ἢ αὐτοσχεδίῃ (*in close combat*) . . . . μένος τε. —— βιῶναι = *to conquer*, by which alone their lives could be prolonged.

535–539. τοῦ δ' refers to Dolops, who had just struck the centre of Meges' shield without penetrating it. —— ὁ refers to Meges, and τῷ to Dolops. Pominence is given to these demonstratives by their juxtaposition.

551. ὁ δέ μιν τίεν is put for ὅς μιν τίεν. Cf. Jelf's Kühn. § 752. 1.

557, 558. κατ' ἄκρης, *from the summit*. As we say *from the foundation* = *utterly*. Trollope constructs this passage thus: πρίν γ' ἠὲ ἡμᾶς κατακτάμεν αὐτούς, ἠὲ αὐτοὺς ἑλέειν Ἴλιον κ. τ. λ. —— κτάσθαι infin. of κτῆμι (i. e. κτείνω), *to kill*.

561. αἰδῶ . . . . θυμῷ, *put shame in your mind*, i. e. think of the disgrace which awaits your defeat.

Digitized by Google

567. ἕρκεϊ χαλκείῳ, *with a brazen rampart*, i. e. they formed a line of defence in their brazen armor.

570. μάχεσθαι limits ἄλκιμος, *powerful to fight*, *strong for fighting*. S. § 222. 3.

593. ἐφετμάς. Cf. v. 254.

599. τὸ . . . . Ζεύς, *for this* (i. e. the casting fire into the ships) *the wise Jupiter awaited*, as the limit of Trojan success.

605–613. The fury with which Hector charges the Greeks, is depicted with amazing vigor and richness of imagery in these lines. —— ἀφλοισμός, *foam*, as when one is in extreme rage. —— τὼ . . . . ὀφρύσιν, *and his eyes shone* (i. e. sparkled with anger) *under his stern brows*. —— αὐτὸς—Ζεύς, *Jupiter himself*. —— μόρσιμον ἦμαρ, *the day of fate* (= of death).

623–628. λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν, *shining with fire on every side* = clad in bright armor. —— ἀνέμοιο . . . . ἐμβρέμεται, *and a terrible blast roars in its sail*. —— φρένα is the synecdochical accusative. —— τυτθὸν . . . . φέρονται, *for they are borne but a little way from death*, i. e. they barely escape death.

640–645. ἀγγελίης . . . . Ἡρακληείῃ, *went with a message to the mighty Hercules*. See N. on 2. 658. —— ἐν . . . . πάλτο, "*sprang upon the rim of his shield*." Smith's Crus. Lex.

663. This is one of the most forcible appeals which can be made, and has often been employed to stimulate and inspire the drooping courage of an army on the brink of destruction.

674–680. οὐδ . . . . ἑστάμεν, *it did not please the mind of the magnanimous Ajax to stand*. θυμῷ belongs to Αἴαντι in the relation of the part to the whole. —— πίσυρας, Æol. for τέσσαρας.

716–719. ἄφλαστον. This was an ornament constituting the highest portion of the poop of a ship. After the battle of Marathon, Cynægirus, brother of the poet Æschylus, seized the aplustre of a Persian ship, and had his hand cut off with a hatchet. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 58. —— πάντων—ἦμαρ, *the day of all* (days) = the day worth all other days.

730. δεδοκημένος, *watching*, *on the alert*, perf. part. of δέκομαι (Epic for δέχομαι). See N. on 4. 107.

ILIAD XVI.

22. μὴ νεμέσα, *be not angry* with me weeping.

33. οὐκ . . . . Πηλεύς, *then the warrior Peleus was not thy father*. "ἄρα is used to denote something which has come suddenly and unexpectedly upon the mind, so as to produce surprise and wonder thereat." Jelf's

Digitized by Google

Kühn. § 789. 4. This meaning is derived from its notion of quickness. See N. on 10. 349.

40. δὸς . . . . θωρηχθῆναι, *grant that I may put thy armor upon my shoulders.*

46. μέγα νήπιος, *very simple.* This is explained by the following γάρ.

73–77. στρατὸν = *camp.* —— Ἕκτορος—περιάγνυται (sc. ὄψ from the preceding context), *the voice of Hector breaks around.*

82–85. φίλον . . . . ἕλωνται, *and take away* (= cut off) *our loved return.*

89, 90. The idea is that if Patroclus, after having repulsed the Trojans from the ships, should continue the fight, he might render it unnecessary for the Greeks to call on Achilles for help, and thus deprive him of glory.

109, 110. αἰεὶ . . . . ἄσθματι, *and he was all the while oppressed with a dreadful panting,* i. e. he was out of breath. —— οὐδὲ . . . . ἀμπνεῦσαι, *and he was unable to respire.* For this use of εἶχεν, cf. K. § 306. 1 (c).

140. The poet takes pleasure in alluding to the spear of Achilles, as one of so great a size as to be brandished only by the hero himself.

156. ἀνά, *throughout.* See N. on 1. 53. —— λύκοι ὥς. See N. on 3. 2. Compare also 4. 471.

162. ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος, *vomiting gore of blood,* i. e. the bloody gore dripping from the mouth. —— περιστένεται, *is too small* = is distended.

182, 183. μετὰ μελπομένῃσιν, *among those leading in the dance.* This word denotes a movement, graceful and in time with the song or instrumental music which accompanied it. See N. on 1. 472. —— χρυσηλακάτου. The old interpreters explain this by χρυσῷ βέλει χρωμένη, *with the golden arrow.* Voss and others less correctly interpret: *with the golden spindle* or *distaff.*

195. ἔγχεϊ μάρνασθαι, *in fighting with the spear.* The infinitive limits the signification of μετέπρεπε.

199. δ' in κρατερὸν δ' joins the apodosis to the preceding protasis of time, ἐπειδὴ . . . . κρίνας, as though the sentences were co-ordinate. Kühn. (Jelf's edit. § 770. *b*) remarks that the old idioms of the language, loved to give an independent character to subordinate clauses.

208. τοπρίν, *before,* i. e. since the quarrel with Agamemnon.

235. ἀνιπτόποδες, *having unwashen feet.* These Selli or priests of Jupiter at Dodona, as Crusius remarks, lived like monks destitute of every convenience.

240–245. ἀλλ', *yet.* See N. on 1. 287. —— ὄφρα denotes purpose. —— ἡμέτερος θεράπων, *whether our attendant,* i. e. Patroclus. —— οἱ—χεῖρες. See N. on 1. 104. οἱ refers to Hector. —— ὁππότ' ἐγώ, *when I myself.*

250. ἕτερον μὲν (i. e. the one part of the prayer) is explained in νηῶν . . . . δῶκε, and ἕτερον δ' in σόον . . . . ἀπονέεσθαι which follows.

281. ἐλπόμενοι agrees κατὰ σύνεσιν (cf. K. § 241. 1) with φάλαγγες.

303–305. οὐ γάρ πώ τι, *for not at all yet.* —— προτροπάδην φοβέοντο,

Digitized by Google

turned in headlong flight; literally, *fled turned about.* This adverb usually denotes a rapid and disorderly flight.

313–319. *ἐφορμηθέντα, while rushing in* to the assistance of Thoas Before he could render that warrior any aid, he was himself slain by Phyleides. This is denoted in ἔφθη ὀρεξάμενος. —— Νεστορίδαι—ὁ μὲν—Μάρις δ'. See N. on 1. 606.

356, 357. οἱ δὲ .... ἀλκῆς, *and these* (i. e. the Trojans) *were mindful of* (=gave themselves up to) *dreadful-sounding rout, and forgot active bravery.* δυσκελάδος signifies the loud and despairing cries attending the rout of an army.

361. σκέπτετ', "*watched,* or *listened* keenly to the whizzing of the arrows." Felton.

367–371. οὐδὲ κατὰ μοῖραν, *not in order*=in disorder. —— ἔκφερον, *bore out from* the ditch, i. e. from battle. —— οὓς refers in the plural to λαὸν taken collectively. Butt. § 143. 5. b. —— ἄξαντ' .... ἀνάκτων, *having broken at the point of the pole* (i. e. at the point where it is joined to the chariot) *left behind the chariots of their masters.* ἄξαντ' is put in the dual, because the horses are considered in the relation of pairs or spans.

378, 379. ὑπὸ .... ὀχέων, *and beneath the axle* (=under the wheels) *men fell* (in their flight) *prone from their chariots.* —— ἀνεκυμβαλίαζον, *upset with a crash.*

384–388. ὡς .... χθὼν, *as the black earth is entirely burdened with a tempest.* So we speak of *a storm hanging heavily over* a place. Spitzner reads κελαινῇ in reference to λαίλαπι. —— οἳ .... θέμιστας, *who by violence give unjust decisions in the forum.* εἰν=ἐν. —— ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι, *and expel justice.* —— ἀλέγοντες denotes cause.

403, 404. ἐκ γὰρ .... ἠΐχθησαν (pass. for depon.), *for he was panic struck* (literally, *struck in his mind*), *and the reins fell from his hands.*

419. ἀμιτροχίτωνας, *loose-girded,* i. e. without a girdle under their tunic.

422, 423. αἰδὼς .... ἔστε, *for shame, Lycians! whither are ye flying? Now be active.* See N. on 2. 758. Buttmann is disposed to follow the explanation of Eustathius, *now ye are swift,* spoken sarcastically. There would in this case be an implied direction to stand and fight, and with this the following γὰρ would appropriately connect itself.

428. οἱ δ' refers to Sarpedon and Patroclus. The comparison by which these heroes are likened to crooked-taloned, hook-beaked vultures, which fight with loud screams upon a lofty rock, is very graphic.

435–438. Jupiter here debates in his mind, whether he shall save Sarpedon from being slain by Patroclus, by whom he is fated to die (cf. v. 434), or subdue him by the hand of that hero. This clearly shows, that in the Iliad, fate was nothing more, as Coleridge remarks, than the issue decreed by Jupiter to individuals or things, and has no reference to a predestination independent of his will.

440 ποῖον .... ἔειπες! See N. on 1. 551.

Digitized by Google

459. *αἱματοέσσας ψιάδας, bloody drops.* See N. on 11. 53.

468. *ὁ δ' ἔβραχε* is referred usually to the cry of anguish raised by the steed when he fell wounded, and this harmonizes with *μακὼν* in the next line. Spitzner, however, takes it of the noise made by the fall of the horse. We should have supposed in that case, that it would have followed *ἔπεσ'* in the next verse.

482. *ἤριπε.* See N. on 13. 389.

486. *βεβρυχώς.* See N. on 13. 393.

494–498. *ἐελδέσθω* is taken passively. —— *σοὶ* limits *ἔσσομαι.* The protasis begins with *εἴ κέ μ'.* —— *κατηφείη καὶ ὄνειδος,* i. e. a cause of reproach and shame.

512. *τείχεος* depends on *ἐπεσσύμενον.* See N. on 5. 192.

541. *κεῖται, lies* dead.

602. *σταν .... ἀολλέες, going in a body stand around him* (i. e. Bathycles).

629, 630. *πάρος—καθέξει.* This is an exception to the rule that *πάρος, before,* when a conjunction, is put with the infinitive. Butt. § 139. *C. N.* 4. —— *ἐν—χερσί, in the hands*=in action. —— *ἐπέων,* sc. *τέλος.*

636–640. *χαλκοῦ* limits *δοῦπος.* —— *ῥινοῦ, τε βοῶν.* Aristarchus considers this a hendiadys, but it is better with Voss to translate, *of leather and of well-prepared ox-hides.* —— *ἐς πόδας ἄκρους, to the extremities of the feet=to the toes.*

648–651. *ἢ ἤδη καὶ κεῖνον—Ἕκτωρ .... αἰπύν, whether Hector should now slay him with the spear, and strip his armor from his shoulders, or whether he* (i. e. Jupiter) *should still longer increase severe labor to men,* i. e. destroy more Trojans by him. *ὀφέλλειεν* refers to Jupiter. For the optative expressing the derived or more remote thought, cf. K. § 344. R. 10.

667. *κελαινεφὲς .... Σαρπηδόνα, go and cleanse* (see N. on 1. 179) *Sarpedon from dark gore out of the reach of the darts* ("extra telorum jactum," Jelf's Kühn. § 621. 1. b). *ἐκ* gives by *prægnans constructio* to *κάθηρον* the sense of, *bear away and cleanse.* This passage has received various other explanations, which for the sake of brevity I must omit.

682. *Ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, to the twin-brothers, Sleep and Death.* Hesiod calls these two deities the children of Night.

699. *περὶ πρό.* See N. on 11. 180.

708. *οὐ .... Τρώων, it is not appointed to thee by fate to destroy with thy spear the city of the Trojans.* *πέρθαι* is the subject of this proposition.

715. *οἱ* refers to Hector and limits *παρίστατο.*

734–737. *σκαιῇ, in his left hand.* —— *τὸν .... ἐκάλυψεν, which his hand grasped;* literally, *covered all around* (*περί*). —— *οὐδὲ .... φωτός, and not long was it removed from* (=it quickly hit) *the man.* —— *οὐδ' ἁλίωσε βέλος, nor did he discharge the missile with no effect.*

745. *ἦ .... κυβιστᾷ! truly a very active man! how nimbly he dives!*

779. *μετενίσσετο βουλυτόνδε, descended to the place of his sitting;* liter-

ally, *went to the time of unyoking oxen*, i. e. to the time of evening καιρὸς is to be supplied with βουλυτόν. Cf. Odys. 9. 58.

789–792. ὁ . . . . ἐνόησεν, *he* (Patroclus) *had not observed him* (i. e. Phœbus) *coming through the crowd.* —— στρεφεδίνηθεν, *turned around = swam around.*

821. διαπρὸ . . . . ἔλασσεν, *and drove the brass through.*

834–842. ἵπποι ποσσὶν ὀρωρέχαται (3 plur. perf. mid. of ὀρέγω), *the horses stretch themselves with their feet = take long leaps.* ——Τρωσὶ is the local dative. ——ἦμαρ ἀναγκαῖον, *the day of necessity*, i. e. the day of slavery or death. See N. on 6. 458. —— μή μοι πρὶν κ. τ. λ. are the words put by Hector into the mouth of Achilles, when he sent Patroclus to battle.

860, 861. εἴ κ' Ἀχιλεὺς—φθήῃ . . . . ὀλέσσαι, *whether Achilles smitten by my spear may not first lose his life.* The infinitive is here equivalent to ὥστε ὀλέσσαι θυμόν, and denotes the result of τυπείς. Cf. Smith's Crus. Lex.

ILIAD XVII.

This book is denominated Μενελάου ἀριστεία, because in it are detailed the deeds of that hero in defence of the body of Patroclus.

9. Πάνθου υἱός, i. e. Euphorbus. Cf. 16. 808.

22–25. πέρι σθένεϊ βλεμεαίνει, "*exults greatly in its strength.*" Liddell and Scott. So Damm allies this verb to βρέμω, as though for βρεμεαίνω. Cf. Carmichael Gr. Verbs, p. 54. —— βίη Ὑπερήνορος = *the mighty Hyperenor* (see N. on 3. 105). —— ἧς ἥβης ἀπόνηθ' (i. e. ἀπόνητο), *had no* (οὐδὲ μὲν οὐδὲ) *advantage from his youth.* Some render it, *enjoyed not his youth*, i. e. died prematurely.

32. ῥεχθὲν . . . . ἔγνω, *what is done even a fool knows*, i. e. even a fool is taught by experience.

35. γνωτὸν ἐμόν, *my brother*, i. e. Hyperenor. Cf. v. 24.

41, 42. ἀλλ' . . . . φόβοιο, *but no longer shall this labor* (i. e. battle) *be untried or uncontested, whether* (it be the contest) *of victory or flight*, i. e whatever the issue may be. ἀλκῆς is made by some to depend on ἀπείρητος, and by others on πόνος, *the toil of victory.*

51–54. αἵματί οἱ. The asyndeton gives prominence to this clause, by introducing it as something new and unlooked for. —— Χαρίτεσσιν ὁμοῖα = τοῖς τῶν Χαρίτων κόμαις ὁμοῖαι. Cf. Mt. § 453. Obs. 1; Thiersch § 281 10; K. § 323. R. 6; S. § 202. 2. —— ὅθ' . . . . ὕδωρ, *where water pours forth in abundance.* Some adopt the reading ἀναβέβροχεν, and referring the subject to the preceding χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, *in a solitary spot*, render the clause, *where it has drunk in much water.* Carmichael suggests the subst

Digitized by Google

tution of ὃς for ὅθ', which would indeed adapt the clause much better to the reading ἀναβέβροχεν.

61. ὀρεσίτροφος, *mountain-bred.*

71. εἰ .... Ἀπόλλων, *unless Phœbus Apollo had envied him,* i. e. grudged him the honor of bearing away the spoils.

92–98. ὃς .... τιμῆς, *who lies here on account of my honor,* i. e. who died in defence of my cause. —— ἀλλὰ .... θυμός. See N. on 11. 407. —— πρὸς δαίμονα, i. e. *against the will of the deity.*

100, 101. ὅς .... χωρήσαντ', *who may see me giving way to Hector.* —— ἐκ θεόφιν = *with the help of a god.*

110. ὄν ῥα—δίωνται. See N. on 13. 180.

121. σπεύσομεν = *let us fight;* literally, *let us hasten, strive.* —— αἴ κε .... γυμνόν, *and* (try) *if we can bear the dead body, though naked* (i. e. despoiled of its armor), *to Achilles.*

131. μέγα .... αὐτῷ. *to be a great glory to himself.* ἔμμεναι denotes the purpose of φέρειν.

136. ἕλκεται, mid. of ἕλκω used transitively. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 137.

144. πόλιν refers (according to the Schol.) to the citizens, and ἄστυ to the walls and houses.

155. οἴκαδ' ἴμεν, *we will go home.* The preceding line contains the protasis. —— πεφήσεται, *will shine upon* (= come upon), Epic fut. of φάω, as middle.

170–173. τοῖος ἐών, *being such* (as to valor and prudence). This is spoken reprovingly. —— οἷον (= ὅτι τοῖον) ἔειπες, *because thou hast spoken such things.*

197. ἀλλ' .... ἐγήρα, *but the son did not grow old in the armor of his father.* Reference is had to the premature death of Achilles, who was shot by Paris in the last year of the seige.

213. ἰνδάλλετο .... Πηλεΐωνος, *and to all he appeared shining in the armor of the brave son of Peleus.* As the sense appears to be, *similar to Pelides,* some have adopted the reading Πηλεΐωνι.

242, 243. ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια, *as I fear for my own head* (dat. commodi). —— πολέμοιο νέφος, *cloud of war,* refers to Hector, although some construct it as governed by καλύπτει, in the sense of *tumult of battle.*

254. ἀλλὰ .... ἴτω, *but let each of himself* (i. e. of his own accord) *advance.* For this use of αὐτός, cf. Mt. § 468. 4.

264. βέβρυχεν .... ῥόον, *a great wave* (from the sea) *roars against the current* (of the river). —— βοόωσιν poetic for βοῶσιν. —— ἔξω, *out* upon the land. This is a most beautiful and expressive simile, in which the charge of the Trojans and the resistance of the Greeks, are compared to a mighty billow roaring against the stream of a nobly-flowing river, the extreme shores bellowing and the sea dashing upon the land.

270–273. ἤχθαιρε, sc. Κρονίων. —— μίσησεν .... Τρῳῇσιν, *and he was*

Digitized by Google

then unwilling (literally, *he detested*) *that he should become a prey to the Trojan dogs of his enemies.* —— τῷ, *therefore.* —— ἀμυνέμεν marks the purpose of ὦρσεν.

277–280. ἀλλὰ .... ἐρύοντο, *but* (only) *drew away the body.* —— τῶν ἄλλων Δαναῶν limits ὅς. —— μετ', *after, next to.*

290. παρὰ .... τένοντας, *at the ancle around the tenons.*

297. ἐγκέφαλος .... αἱματόεις, *and the bloody brain gushed forth from the wound by the haft-hole* (of the spear), i. e. the hole in the spear-head, into which the shaft was inserted. Some render παρ' αὐλόν, *by the cone*, the place in which the crest was inserted in the helmet. Others interpret it, *in a stream*, as though flowing through an αὐλὸν or pipe. This signification is forced and unnatural.

304. Αἴαντος ἀκόντισε. Verbs of aiming are followed by the genitive. In prose with εἰς and with the meaning *to hit*, they are constructed with the accusative. K. § 273. R. 7. c. —— δουρὶ is the dative of the missile.

313. Ἱπποθόῳ περιβάντα, *while defending* (literally, *going around*) *Hippothous* (dat. commodi).

321. ὑπὲρ Διὸς αἶσαν, *contrary to the fateful decree of Jupiter.* See N. on 3. 299.

327–330. καὶ ὑπὲρ θεόν, *even against a god.* See N. on 3. 299. —— ὑπερδέα, *above fear, unterrified.*

354–361. ἀλλ' .... εἶχε, *but he was no longer able.* —— οὔτε .... ἄλλων, *he gave orders that not any one should fall behind the body* (of Patroclus). In the next line, they are directed not to fight in front of it before the rest, since by thus doing the defence would be less compact and firm, and they would not be able to succor one another when hardly pressed. Cf. vs. 364, 365. —— ἀγχιστῖνοι (= ἄγχι ἀλλήλων. Mt. § 446. 8). See N. on χθιζός, 1. 424.

371. εὔκηλοι in comparison with those who were fighting about the body of Patroclus. The word is used here adverbially.

384. τοῖς δὲ refers to those who were contending for the body of Patroclus. —— πανημερίοις. See N. on 1. 424.

393, 394. τάνυνται .... διαπρὸ (see N. on 5. 66), *and it is all stretched throughout.* —— ὣς οἵγ'—ἀμφότεροι, *thus they on both sides.* The simile in which the pulling of the body in every direction, is compared to the stretching of a hide, is very expressive although somewhat homely. Homer, however, looks more to the appropriateness of his images, than to the sources whence they are drawn. —— ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ, *in a little space.*

403, 404. γὰρ introduces the reason why Achilles was yet ignorant of the death of Patroclus. —— τό, *on this account*, i. e. on account of the distance between the place where they fought and the ships.

414–417. τίς, *some = each.* —— τὸ .... εἴη, *that* (viz. the yawning of the earth) *would be at once far better for us.* —— ἐρύσαι denotes the pur

Digitized by Google

pose of μελήσομεν. —— κῦδος ἀρέσθαι by getting possession of the dead body.

425. χάλκεον οὐρανόν, *brazen heaven*, is either to be taken literally, in reference to the ideas entertained by the ancients respecting the material and structure of the heavens, or more probably in the metaphorical sense of *hardness*, *firmness*. Cf. Volck. Hom. Geog. p. 5.

434. ὥστε here takes the indicative, because the comparison states an actual fact. Cf. K. § 343. R. 1. See N. on 10. 183.

457. τὼ δ' .... βαλόντε, *and they shaking the dust from their manes to the ground.* In the excess of their grief, the horses had bent their heads to the ground, and their manes had become defiled with dust. Cf. vs. 439, 440. —— αἰγυπιός, *a vulture.* The verb may be supplied from the preceding context.

470, 471. καὶ .... ἐσθλάς, *and has taken away thy good senses.* —— οἶον πρὸς Τρῶας κ. τ. λ., *how can you alone fight in the foremost throng among the Trojans?*

476. ἐχέμεν .... τε, *to hold the curbing and force* = to be able to manage and control.

489. ἐφορμηθέντε γε νῶϊ is considered by some as an accusative absolute. But it is better to make it depend on ἐν .... μαχέσασθαι, which, as Matthiæ (§ 562. 3) remarks, contains the idea of δεξάσθαι. Cf. Butt. § 145. N. 6.

502–506. ἀλλὰ .... μεταφρένῳ, *but breathing close on my back.* The reason for this was that in case of need he might have the means of escape near at hand. —— ἤ κ' αὐτὸς—ἁλοίη. "There is a change of construction, which should properly have been ἤ κ' αὐτὸν ἁλῶναι." Trollope.

514. θεῶν .... κεῖται, "*lie in the knees of the gods* = depend on the will of the gods. The expression is founded on the fact, that suppliants embraced the knees of the person supplicated." Felton. Bothe and Nitzsch (ad Odys. 1. 267) interpret: *in the power of the gods*, on the ground that in the early language, this idea was denoted by the word *knee*.

539. χερείονα, *inferior* to Patroclus.

565. ἀλλ' .... μένος, *but Hector has the dreadful force of fire.* This may refer to his impetuosity, or to the destructive effect of his valor. —— οὐδ' .... δηϊόων, *nor does he cease slaughtering with his weapon.* For the construction of the participle, cf. K. § 310. 4. (f); S. § 225. 7.

579. διαπρό, *clear through*, literally, *through and out*. Cf. K. § 300. R. 1.

608. τοὶ .... Τρῶες, *and the Trojans shouted* at the failure of Idomeneus to pierce Hector. How natural are incidents like this introduced.

627. ὅτε .... νίκην. Instead of this adverbial sentence of time (K. § 337. B), the construction might have been carried on by the participle. Cf. Mt. § 552. Obs. Trollope says that the use of ὅτε, in this passage, is peculiar to Homer, and very rarely employed.

Digitized by Google

640. ὅστις--ἀπαγγείλειε, *who might announce.* The adjective clause is considered as forming a member of the preceding clause expressive of a wish, and therefore takes the optative. Cf. K. § 336. 6.

681. εἴ που .... ἴδοιο, *if any where you might behold the son of Nestor yet living.*

697. ἀλλ' οὐδ' ὥς, *not even thus*, i. e. oppressed with grief.

723. μάλα μεγάλως, *very greatly*, does not refer as some suppose, to the immense size of Patroclus, but to the force with which Menelaus and Meriones raised up the dead body to bear it away.

740. τοῖς refers probably to the two Ajaxes and the other heroes, who were fighting in the rear of Menelaus and Meriones. Cf. v. 752.

753. οἱ δ' refers to the Trojans.

760. περί τ' ἀμφί, *round about.* Cf. K. § 300. R. 1.

ILIAD XVIII.

12. ἦ μάλα δή, *surely now indeed.* Achilles foreboded the sad tidings about to be borne to him by Antilochus.

26. μέγας μεγαλωστί. The Greeks were fond of placing words together which had a kindred meaning. Cf. S. § 239, 4.

49, 50. ἄλλαι θ', αἳ κατὰ κ. τ. λ. "The Nereids were fifty in number, those whom Homer has named being perhaps the most eminent or beautiful." Trollope. —— τῶν .... σπέος, *with these was the splendid cave filled.*

66. περὶ .... ῥήγνυτο, *and the wave of the sea was broken around them* (as they emerged from its depths)

86. αἴθ' ὄφελες. See N. on 1. 415.

93. Πατρόκλοιο ἕλωρα, *the prey of Patroclus*, i. e. the penalty for his slaughter.

95. οἷ' ἀγορεύεις = ὅτι ταῦτα ἀγορεύεις. Mt. § 480. Obs. 3.

101. νῦν δ' is repeated in v. 114, on account of the long parenthesis commencing with ἐπεὶ οὐ νέομαι, κ. τ. λ.

133. ἐπεὶ .... αὐτῷ, *since slaughter is near him*, i. e. his death is near at hand.

149. ὑφ', *from*, is to be constructed with φεύγοντες, because in it resides the passive sense, *being routed.*

173, 174. οἱ μὲν referring to the Greeks and οἱ δὲ referring to the Trojans, are in partitive apposition with οἱ δ' in v. 172.

192, 193. The great size of Achilles prevented his wearing the armor of any chief except that of Ajax. As it respects the grammatical construction of v. 192, Buttmann (Gram. § 143. 17) remarks that τεῦ (for

Digitized by Google

τίνος) stands where we should expect τοῦ (οὗ), and has arisen out of the simple thought: οὐκ οἶδα, τίνος ἄλλου τεύχεα δύω.

198. ἀλλ' αὔτως, *but thus*, i. e. unarmed.

210. ἅμα . . . . καταδύντι, *with the setting sun.*

231. ἀμφὶ . . . . ἔγχεσιν, *among their own chariots and spears*, i. e. they were so crowded and entangled in the rout, that their chariots were over turned, and they were pierced with their own spears. No incident could give a more vivid picture of the terror and confusion, produced among the Trojans by the appearance and shouts of Achilles.

245. πάρος when not used merely as an adverb, is always followed by the infinitive. Cf. K. § 337. R. 5.

257–264. οὗτος ἀνὴρ refers to Achilles. The pronoun is employed δεικτικῶς. See N. on 1. 20. —— πολεμίζειν limits ῥηΐτεροι. Cf. Mt. § 535. b. See N. on 2. 452. —— οἷος = ὅτι τοιοῦτος. See N. on 6. 166. —— δατέονται, *divide* by their well-balanced and equal forces. The struggle had hitherto been so evenly contested, that neither side could claim the victory.

273–278. κηδόμενοί περ, *though sad* at being compelled to leave the field of war. —— τῷ δ' ἄλγιον, *and it will be the worse for him.* ἄλγιον is the comparative of ἀλεγεινός, and is taken by some in the sense of the positive. Cf. K. § 323. R. 7.

291–302. Φρυγίην denotes the direction of ἵκει. —— κτήματα περνάμεν' (from πέρνημι, Epic for περάω), "*vendible goods.*" Crusius. —— οὐ γὰρ ἐάσω, *for I will not permit* you to disclose these counsels. —— ὃς = ἐκεῖνος ὅς, of which the antecedent is the omitted subject of δότω. —— ἐστιν has for its subject τινα—ἐπαυρέμεν.

309. ξυνός, *common*, i. e. sometimes on one side and sometimes on the other. —— Ἐνυάλιος is here put for the fortune of war. —— κτανέοντα. For the change of the root-vowel to α, cf. Butt. Ir. Verbs, p. 158.

325. θαρσύνων, *when I encouraged.* See N. on 1. 35.

341. αὐτοί, *we ourselves*, i. e. Achilles and Patroclus.

350–353. λοῦσαν the body of Patroclus. —— ἐς . . . . κεφαλῆς, *from head to feet*, i. e. the whole body.

365. ἀμφότερον is explained by γενεῇ and οὕνεκα . . . . κέκλημαι.

372. ἑλισσόμενον sustains to the preceding participle the relation of causality. See N. on 1. 168.

378, 379. ἔχον τέλος, *had an end* = were finished. —— κόπτε δὲ δεσμούς, *and he was cutting the clasps* or *nails* by which the handles were to be fastened to the tripods.

386. πάρος . . . . θαμίζεις, *before this* (i. e. heretofore) *at least you did not come often.* Somewhat similar is our expression, *you are quite a stranger.*

388. διὰ θεάων (i. e. Charis the wife of Vulcan). See N. on 3. 171.

Digitized by Google

390. ἀψοῤῥόου, *flowing backwards*, "an epithet given to Oceanus, because like a river, it encircled the earth and flowed back into itself." Smith s Crus. Lex.

401. κάλυκας properly signifies, *flower-buds* or *flower-cups*. Hence in this place, it is supposed to be used of *ear-pendants* in the form of a flower-cup. Voss renders it *hair-pins*.

410. ἀκμοθέτοιο, *the anvil-block*, i. e. the large block of wood on which the anvil was placed, when used by the smith. —— πέλωρ αἴητον, *a huge monster*. Vulcan is always represented as having a large and muscular frame.

434. γήραϊ λυγρῷ—ἀρημένος (Epic perf. pass. part. defect.), *oppressed with miserable old age.*

453. πᾶν .... πύλῃσιν, *and all the day they fought around the Scæan gates.* —— αὐτῆμαρ, *this very day.*

465. ὅτε .... ἱκάνοι. See N. on 3. 55.

470. φῦσαι .... ἐφύσων, *and full twenty* (or *the whole twenty*) *bellows blew in the furnace.* χοάνοισιν signifies the cavity before the bellows, where the ore was melted.

477. ἑτέρηφι, *in the other* (hand).

480. ἐκ .... τελαμῶνα, *and from it* (i. e. attached to it) *a silver belt.* The verb is easily supplied from the preceding context. ἐκ is here a local adverb = ἐξ αὐτῆς.

485–489. ἐν .... ἐστεφάνωται, *and in it he formed the constellations* (literally, *signs* by which travellers on land or sea are guided) *with which* (cf. K. § 281. 2) *the heaven is crowned.* —— Πληϊάδας, *Pleiades*, a constellation in the hinder part of the Bull. They were changed by Jupiter from nymphs into stars, when they were pursued by Orion. —— καλέουσιν, sc. ἄνθρωποι. —— ἥτ' .... δοκεύει, *which turns itself in the same place and watches Orion*, i. e. is directly opposite to Orion. —— οἴη δ' ἄμμορος κ. τ. λ. The meaning is that this constellation is the only one always above the horizon. As several other constellations in the latitude of Troy, always remain above the horizon, it is thought by some that Homer includes, in the expression Ἄρκτος (the Bear or Wain), the whole Arctic Circle. These lines are found with some variation in Odys. 5. 270–273.

492, 493. δαΐδων ὕπο λαμπομενάων, *with lighted torches.* —— ὑμέναιος, *bridal song.*

501. πεῖραρ ἑλέσθαι, *to obtain the termination* (of the contest) = *to end the dispute.*

519, 520. ἀμφὶς ἀριζήλω, *radiant all around.* —— λαοὶ .... ἦσαν, *but the people were less in stature.* Cf. K. § 217. 2. —— εἶκε, *it appeared, seemed*, 3 pers. sing. imperf. (as aorist) of εἴκω.

529. κτεῖνον .... μηλοβοτῆρας, *and they killed the shepherds besides.* For the use of ἐπί, see N. on 13. 800.

Digitized by Google

536. ἄλλον .... νεούτατον, *holding one yet alive* who had been recently wounded.

555. δραγμεύοντες, *collecting in bundles.*

580–585. ὁ δ' .... ἕλκετο, *and he was dragged away loudly bellowing.* — τὼ μέν, i. e. the lions. — οἱ δ' refers to the dogs.

593. ἀλφεσίβοιαι, *having many suitors bringing cattle as presents;* hence *much-wooed.* In 11, 244, we are told that Iphidamus gave to his maternal grandfather, whose daughter he had espoused, one thousand goats and sheep together.

605, 606. κυβιστητῆρε, *tumblers,* such as place themselves on their heads, or turn somersets. — μολπῆς ἐξάρχοντος, *leading off the song* to which their movements kept time. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 301.

ILIAD XIX.

18. ἀνέβραχε, *clashed, made a clangor.*

21. τὰ μὲν is used δεικτικῶς.

32. κῆται. Buttmann says that the change of the old reading κεῖται to κῆται by Wolf was unnecessary, since κεῖται served both for the subjunctive and indicative. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 143. — τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν, *in the complete year.* So Nitzsch (ad Odys. 4. 86). But Crusius after the Schol. gives to τελεσφόρον the signification *full-perfecting,* because every thing in a year comes to maturity.

39. κατὰ ῥινῶν, *through the nostrils.*

45. καὶ .... ἴσαν, *these ever went to the assembly.*

72. γόνυ κάμψειν, *will bend the knee,* i. e. sit down.

80. χαλεπὸν .... ἐόντα, *for it is difficult* (to address an assembly) *for one however skilled.* For ἂν added to the participle, cf. Mt. § 559.

83–90. Πηλείδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι, *to Peleides will I address myself;* literally, *point with outstretched hand.* — ἀλλὰ .... ῥέξαιμι, *but what could I do?*

97. θῆλυς is feminine. Cf. K. § 215. R.

107–111. οὐδ' .... ἐπιθήσεις, *thou shalt not execute thy purpose;* literally, *place* or *give an end to thy word.* — τὸν (=τοῦτον) is the subject of ἀνάξειν. — τῶν ἀνδρῶν limits ὅς. — οἱ .... γενέθλης, *who are from the blood of thy family.*

118. ἠλιτόμηνον, *being defective in months,* i. e. being born before the full number of months was completed.

121. ἔπος .... θήσω, *I will place a certain word in thy mind=I will tell you something.*

Digitized by Google

140. δῶρα .... παρασχεῖν, *and I am here* (ὅδε) *to present to you all the gifts.* εἰμὶ is to be supplied in this sentence.

156. νήστιας, *fasting*, is to be constructed with μαχησομένους.

182, 183. οὐ μὲν .... χαλεπήνῃ, *for it is not to be blamed* (= it is not derogatory to his dignity) *that a king* (literally *a kingly man*) *should conciliate* (the one whom he has injured), *when he* (literally, *one, some one*) *was the first to do wrong.* Such is substantially the interpretation of Damm, Voss, and Crusius, together with most of the ancient interpreters. But Heyne, Passow, Bothe, and Trollope, overlooking the previous context, which exhorts and encourages Agamemnon to moderation, and forgetting that ἀπὸ in composition is intensive (cf. Liddell and Scott, sub voce) as well as privative, refer ἀπαρέσσασθαι to Achilles, and translate, *it is not to be blamed that a royal man is angry, when one is first to insult him.*

195. ἀγέμεν τε γυναῖκας, *to lead forth the women* promised by Agamemnon to Achilles. ἀγέμεν depends on ἐπιτέλλομαι and κελεύω, v. 192.

225. γαστέρι .... Ἀχαιούς, *it is impossible for the Greeks to lament by fasting* (literally, *by the stomach*) *one dead.*

247. δέκα πάντα τάλαντα. Aristotle says (Schol. Ven. ad Iliad 23, 269) that the talent of Homer had no precise or definite weight attached to it. Such also is the opinion of Böckh. But the specification of ten talents in this place, and two talents in Odys. 4. 525, as Grote remarks (Clas. Mus. I. p. 6), seems irreconcilable with such an opinion. The weight of the talent evidently was much less in Homer's time than afterwards.

260. ὅτις .... ὀμόσσῃ, *whoever swears a false oath.* The indefinite relative may refer to a plural antecedent. Cf. Butt. § 143. 5. a.

276. λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρὴν (for αἶψα), "*and quickly he dispersed the assembly.*" Crus. In Odys. 1. 257, Nitzsch translates, *the quickly-moving assembly.*

284. ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, *embracing him;* literally, *poured about him.* χυμένη, Epic 2. aor. mid. participle of χέω.

293. τούς μοι μία γείνατο μήτηρ. See N. on 3. 238.

302. σφῶν .... ἑκάστη, *but each one* (in reality) *for her own woes* There is not a finer touch of natural and tender feeling in the whole Iliad. These females under pretence of weeping for Patroclus, give vent to those tears, which in their captivity they dare not shed for themselves.

314. ἀδινῶς ἀνενείκατο, *he sighed deeply, drew a deep breath.* The Schol. explains it, *he groaned deeply.* But this is shown to be erroneous by Butt. (Lexil. No. 19. § 1).

348. στάζον has the sense of the present, and is therefore followed by the subjunctive ἵκηται. Cf. N. on 3. 105.

356. τοὶ δ', *and they*, i. e. the Greeks.

362. γέλασσε .... στεροπῆς, *and the whole earth round about shone* (literally, *laughed*) *with the splendor of the brass.*

Digitized by Google

385. *εἰ οἷ ἐφαρμόσσειε*, *if they would fit him.*

401–403. *ἄλλως . . . . τεθνηῶτα*, *resolve to carry your driver back in safety in a different way* (from what you did Patroclus) *to the army of the Greeks, when we have had enough of the battle, and not leave him dead as* (you did) *Patroclus.* Buttmann (Lexil. No. 6. § 6) renders it, *at other times you were accustomed to carry your master back safe*, etc.

417. *θεῷ τε καὶ ἀνέρι*, i. e. by Apollo and Paris.

421. *καὶ αὐτός*, *I myself also.*

424. This spirited line prepares us for the heroic deeds of Achilles, which are now to form the theme of the subsequent books, and in reference to which, every thing thus far in the poem, has been preparatory and of minor importance. The poet now pours his whole soul into the subject. His verse becomes more vigorous and imposing. His similes are more brief, pointed, and distinct. He employs every agency within his reach to illustrate the impetuous, resistless, devastating course of his hero. The reader is hurried with breathless interest through scenes of carnage and death, until he reaches the grand catastrophe, the death of Hector, when the tumult of battle ceases, and incidents of a peaceful and mostly of a pleasing nature, fill up the remaining books of this wondrous and unrivalled composition.

ILIAD XX.

11. *αἰθούσῃσιν*, *porticoes, galleries.*

13. *οὐδ' Ἐνοσίχθων κ. τ. λ.* Jupiter had incurred the displeasure of Neptune by recalling him from the assistance of the Greeks. Cf. 15. 158 et seq.

26. *Ἀχιλλεὺς οἶος*, *Achilles alone*, i. e. without the aid of the gods.

44. *Τρῶας—γυῖα.* See N. on 1. 237.

46–66. These lines graphically express the rage and uproar of battle, when all restraint being withdrawn by Jupiter, the gods mingle in the contest. Mars and Minerva run to and fro, and with loud shouts animate the contending armies. The Father of the gods thunders from above. Neptune shakes the earth and lofty summits of the mountains. Pluto affrighted lest his dominions shall be laid open to the gaze of the gods and men, leaps trembling and with loud cries from his throne. Soon with vast tumult the celestials engage in personal conflict. The wide earth rebellows, and the high heavens resound on every side (cf. 21, 386).

94. *ἤ . . . . Ἀθήνης*, *I should truly have been conquered by the hands of Achilles and Minerva.* The protasis may be mentally supplied from the preceding context.

Digitized by Google

106. κεῖνος .... ἐστίν, *but he* (i. e. Achilles) *is from an inferior goddess.*

131. χαλεποὶ .... ἐναργεῖς, *for it is terrible when the gods appear manifestly;* literally, *for the gods are terrible to appear* (=*to be seen*) *manifest*, i. e. in their real forms.

152. ἀμφὶ σέ, ἤϊε κ. τ. λ., *those about you, O Phœbus the far-shooter, and city-destroying Mars*, i. e. Phœbus, Mars, and the auxiliary deities.

172. ἤν τινα πέφνῃ ἀνδρῶν, (to see) *if he may slay some one of the men.* Cf. K. § 344. R 9.

186. ἔολπα, 2 perf. as pres. mid. of ἔλπω.

229. ἄκρον .... θέεσκον, *they used to run upon the top of the ridge of the hoary sea.* This with the preceding hyperbole is employed, to show the extreme swiftness of these steeds.

245–250. ἑσταότ' .... δηϊοτῆτος, *who stand in the middle combat of strife* and do not commence the contest which they threaten. The ten lines following have been rejected by Heyne as spurious, on the ground that they are unworthy alike of Homer and the character of Æneas. But they are consonant with the spirit of the Homeric age, and with many other passages of the poem, and are doubtless genuine. —— ὁπποῖον .... ἐπακούσαις, *whatever word thou speakest, such thou wilt hear*, i. e. you will receive measure for measure.

298. ἕνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων, *being troubled on account of others'* (enmities).

302. μόριμον .... ἀλέασθαι, *it his fate to escape.*

310. αὐτὸς .... νόησον, *do you reflect in your mind*=do as you shall deem proper.

321–324. τῷ—'Αχιλῆϊ. See N. on 1. 391. —— προπάροιθε ποδῶν, *before the feet*, a proverbial expression for *near by.*

350. ὃς refers to οἱ in οἱ θυμὸς (see N. on 1. 104).

370. ἀλλὰ .... κολούει, *but part he will accomplish and part he will leave undone* (literally, *cut short in the midst*), i. e. he will not fulfil all his boasts and threats.

390. ἐνθάδε, *here*, (on the Trojan plain), stands opposed to the place of his birth, viz. the Gygæan lake.

424. ἀνέπαλτο, *leaped up* with rage at sight of the one who had slain Patroclus.

434. ἐγὼ .... χείρων, *and that I am far inferior to you.*

448. δεινὰ δ' ὁμοκλήσας, *threatening terribly.*

467. οὐ γάρ τι κ. τ. λ., *for he was not a man of tender feelings nor gentle, but exceedingly fierce.*

492. πάντῃ .... εἰλυφάζει, *and the driving wind whirls in every direction* (πάντῃ) *the flame.*

Digitized by Google

ILIAD XXI.

9. ἐν . . . . πατάγῳ, *and they plunged into it with a great clamor.*

26. πτῶσσον, *crouched* (through fear) = *hid themselves.*

37. ὁ δ' refers to Lycaon.

60. δουρὸς . . . . γεύσεται, *he shall taste the point of my spear.*

68. ὁ δ' ὑπέδραμε, *but he ran under it,* i. e. the spear.

75. ἀντὶ . . . . αἰδοίοιο, *I am to thee in the place of a revered suppliant,* i. e. as worthy of your compassion as one who supplicates protection.

122–126. οἱ . . . . ἀκηδέες, *who careless* (i. e. without any concern for thee) *will lick the blood of thy wound.* —— μέλαιναν φρῖχ', *the dark ripple* produced by the floating body of Lycaon.

163. περιδέξιος, *using both hands as the right hand; ambidexter.*

204. ἐρεπτόμενοι—κείροντες, *devouring and nibbling.* For the omission of the connective between the participles, cf. Mt. § 557. 3.

221. ἔασον from slaughter.

225. καὶ Ἕκτορι πειρηθῆναι, *and make trial of Hector.*

236. οἱ . . . . ἔσαν, *which were in it* (i. e. the river) *in abundance.*

249. μιν—δῖον Ἀχιλλῆα. See N. on 1. 391.

253. κάρτιστος takes the gender of its subject, instead of the gender of the partitive πετεηνῶν. Cf. K. § 241. 7.

262–264. φθάνει . . . . ἄγοντα, *and it overtakes even him who leads it.* —— καὶ λαιψηρὸν ἐόντα, *even though being swift.*

269. πλάζ' . . . . καθύπερθεν, *wash his shoulders from above.* This interpretation adopted by Voss, supposes the verb a syncopated form of πελάζω. Crusius is inclined to follow Damm, who refers the verb to πλάζω, *to drive around, cause to wander,* and interprets, *the water shook his shoulders so* that he could not go straight on.

323. τυμβοχοῆς. The mud and sand poured around his dead body, would be a funeral mound sufficient for him.

324. κυκώμενος—θύων, μορμύρων. The asyndeton in these participles denotes the rapid succession of the parts of the action. See N. on 2. 169.

331. Vulcan, the fire-god, is spoken of as the antagonist of the water-god.

355. πνοιῇ—Ἡφαίστοιο, *the blast of Vulcan = the flame of fire.*

360. τί . . . . ἀρωγῆς (sc. πρᾶγμα), *what have I to do with contention or assistance?*

364. πάντοθεν ἀμβολάδην, *bubbling up on all sides,* is to be constructed with ζεῖ in v. 362.

385. ἄλλοισ in reference to Vulcan and Xanthus.

412. ἐριννύας, *furies,* is here taken in the sense of *curses, reproaches.*

451. νῶϊ βιήσατο μισθόν, *wrested* (= withheld) *from us our hire.* S. § 201. N. 2.

Digitized by Google

487. *εἰ δ' .... δαήμεναι*, *but if you wish to have instruction in war.* The apodosis, *come on*, may be mentally supplied.

548. *ὅπως .... ἀλάλκοι*, *in order that he might avert the heavy fates of death.*

580. *πρὶν .... Ἀχιλῆος*, *before that he had made trial of Achilles.*

599. *δόλῳ*, *by a stratagem.*

ILIAD XXII.

4. *σάκε' ὤμοισι κλίναντες.* See N. on 11. 593.

33. *ὁ γέρων—ὅγε.* See N. on *ὅγε*, 10. 504.

42. *τάχα .... κείμενον*, *quickly should dogs and vultures devour him lying prostrate.*

58. *αὐτὸς .... ἀμερθῇς*, *and be thyself deprived of dear life.* *ἀμερθῇς* is the 1 aor. pass. of *ἀμείρω* or *ἀμέρδω*.

76. *τοῦτο* refers to what has just been said in the previous lines.

87. *ὃν* refers to the gender implied in *φίλον θάλος* (= *Hector*). See N. on 5. 640.

110. *ἠὲ .... πόληος*, *or myself gloriously to perish before the city*, i. e. in defence of the city. This soliloquy of Hector is in fine keeping with his character for bravery and patriotism.

126, 127. *οὐ .... ὀαριζέμεναι*, *it is not* (a time) *now to converse familiarly from an oak or a rock*, i. e. at leisure on indifferent topics. The expression is a proverbial one, the parties being considered as sitting at ease on the trunk of a tree, or a projecting rock, or one sitting and the other standing by.

139. *κίρκος—ἐλαφρότατος πετεηνῶν.* See N. on 21. 253.

156. *ἐπ' εἰρήνης*, *in the time of peace*, i. e. before the Greeks beseiged the city.

194, 195. *ὁσσάκι δ' ὁρμήσειε—ἀΐξασθαι*, *as often as he strove to rush.* For the optative, see N. on 2. 188.

201. *ὁ* refers to Achilles, and *τὸν* to Hector. —— *ὃς* stands for the article *ὁ*. Cf. Mt. § 484.

220. *μάλα πολλά*, *very much = ever so much.*

241. *τοῖον .... ἅπαντες*, *so much do all greatly fear him* (i. e. Achilles).

270. *τοι* is the *dat. commodi.* See N. on 1. 39.

276. *ἀνὰ .... Ἀθήνη.* No one, I think, can read with pleasure this account of the combat between Hector and Achilles, in which by the interposition of Minerva, the advantage is so given to one of the parties that the valor of the other is of no use.

296. *ἔγνω*, i. e. he knew that his death was determined upon by the

Digitized by Google

gods. "Habet hæc ellipsis, quo, velut obscuro instantis fati indicio, ter reatur animus legentis." Bothe.

320. φρονέων .... δίῳ, *planning evil to the noble Hector.*

356. ἦ .... προτιόσσομαι, *knowing thee well, I behold thee,* i. e. I see thee now as I have ever known thee. So Crusius after Passow and Bothe. Various interpretations are given by other expositors.

371. ἀνουτητί, *unwounded,* belongs to οἱ. The idea is that all the Greeks who stood around the body of Hector, each inflicted a wound upon it.

393. ἠράμεθα—ἐπέφνομεν. Emphasis is promoted by the asyndeton.

395. ἀεικέα—ἔργα refers to the dragging of Hector at the chariot wheels of Achilles, which is now about to be related.

401–410. ἀμφὶ .... πίλναντο, *and his dark locks were shaken around.* —— πάρος χαρίεν, *once beautiful.* —— δὲ for the sake of concinnity with πάρος χαρίεν, is put for γὰρ referring to the whole idea of the preceding sentence. —— ἀεικίσσασθαι is the object of δῶκεν. —— τῷ limits ἐναλίγκιον, and refers forward to ὡς .... ἄκρης, *and it was most like to this* (viz.) *as if all Ilium,* etc.

414. κυλινδόμενος—ὀνομάζων. See Ns. on 2. 169; 21. 324.

475. ἡ .... ἀγέρθη, *but when she breathed again, and life was collected in her heart* = when consciousness fully returned.

477. This lament of Andromache is one of the most touching passages to be found in any uninspired writer. Her reference to the condition of Astyanax deprived of his father, is peculiarly affecting. Sorrow and toil will be his lot, even if he escapes the sword of the Greeks. His landmarks will be taken away. No companions will cheer him in his desolate condition. In his want a mere pittance will be granted to him, or he will be rudely pushed aside from the feast with a curse and reproach. He whose home was a palace and whose common food was the richest dainties, will now be reduced to the most abject poverty and wretchedness. From this picture of the sorrows of Astyanax which her imagination calls up, she turns her thoughts again to her husband, whose body will be torn by dogs and devoured by worms, and whose garments fine and graceful, will lie useless in the halls. These, as the only things left to her of him, she determines to consume with glowing fire, and thus pay the last sad tribute to his memory. As Prof. Felton justly remarks, the "picture is drawn with a mastery over the emotions of the human heart which Shakspeare alone has rivalled."

493–495. ἄλλον .... χιτῶνος, *seizing one by the cloak and another by the coat* by way of entreaty. —— χείλεα .... ἐδίηνεν (1 aor. of διαίνω), *and he shall moisten his lips, but not wet his palate,* i. e. there shall not be enough to moisten his throat.

Digitized by Google

ILIAD XXIII.

8. αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἅρμασιν, *with the steeds themselves and chariots = steeds chariots and all.* This is the accessory or accompanying dative.

42. αὐτὰρ ὅγ' ἠρνεῖτο κ. τ. λ. Among the ancients this was one of the most common symbols of grief. Pope remarks, that "it is just thus that David mourns in the Scriptures: he refuses to wash or take any repast, but retires from company and lies upon the earth." Cf. 2 Sam. 12, 16.

112. ἐπὶ . . . . ὀρώρει, *and over them arose* (as superintendent) *a brave man.* ἐπὶ is disjoined from the verb by tmesis. Butt. (Ir. Verbs, p. 195) says that the pluperfect is here employed on account of the metre.

127. ἐπεὶ . . . . ὕλην, *when on every side* (of the tomb) *they had put an immense quantity of wood.*

141. ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην. In mourning, the Greeks of the earlier ages cut their hair close. Cf. Odys. 4. 198.

164. ἑκατόμπεδον . . . . ἔνθα, *an hundred feet* (wide) *on this side and that = one hundred feet square.*

177. ἐν . . . . νέμοιτο, *and he sent in the invincible* (literally, *iron*) *strength of fire, that it might feed* (upon the pyre and its contents).

325–328. καὶ . . . . δοκεύει, *and watches him who goes before.* —— οὐδέ σε λήσει, *nor shall it escape thee.* —— δρυὸς and πεύκης are genitives of material. —— τὸ . . . . ὄμβρῳ, *which is not rotted with rain.*

334–337. τῷ refers to ξύλον αὖον (v. 327), and limits ἐγχρίμψας, *pressing on to this* = approaching it very closely. —— σχεδὸν to the goal. —— τοῖϊν refers to the horses. —— χερσίν, *in thy hands*, is the local dative.

375. ἄφαρ . . . . δρόμος, *the race was stretched out by the horses*, or *the running to the horses was stretched*, i. e. the horses stretched on to the race. —— τάθη, Epic 1 aor. pass. of τείνω.

413. ἀποκηδήσαντε. The dual is employed in reference to the speaker and his steeds.

626. ναὶ δὴ κ. τ. λ. "The poet sustains the character of the sage old Nestor. He admits that he cannot now participate in the games, on account of his age; but, to make amends, tells a long story of what he did at the obsequies of king Amarynceus." Felton.

649. ἧστε is put in the genitive by attraction. Cf. Butt. § 143. 12.

700. θῆκεν ἄεθλα, δεικνύμενος Δαναοῖσι. Thiersch (§ 232. 41) says that Δαναοῖσι belongs to θῆκεν, and with δεικνύμενος we must understand αὐτούς, *bidding them to the games.*

709. ἂν (i. e. ἄνα)—ἀνίστατο is not a mere pleonasm, but the repetition of the preposition (here adverbial in its use) gives emphasis and sprightliness to the idea = *sprang quickly up.*

760–762. ὡς . . . . κανών, *as when a shuttle is near the breast of a well-zoned woman.* Bothe supposes τις to be put for τινος in agreement with

Digitized by Google

γυναικός. Construct στήθεος with ἄγχι to be supplied from the preceding context. —— εὖ μάλα, *very skilfully.* —— πηνίον, *the shuttle-thread.* —— μίτον, *warp.*

851. ἡμιπέλεκκα, *half-axes*, i. e. having only one edge.

879. σὺν .... λίασθεν, *and its thick* (i. e. thickly-feathered) *wings at the same time sank.* σὺν is here a temporal adverb.

885. βοὸς ἄξιον, *of the value of an ox.*

892. ἤμασιν—ἄριστος, *very skilful in casting the spear.* In this transaction a very delicate compliment is paid to Agamemnon, to whom the prize is adjudged before he contends for it.

ILIAD XXIV.

1. ἀγών, *the assemblage* drawn together to witness the funeral games. Cf. 23. 258.

24–30. This passage is deemed spurious by those critics, who suppose that the story of the judgment of Paris was unknown to Homer.

52. οὐδέ τ' ἄμεινον, *nor better for* (himself), i. e. in the end, the death of Hector will prove of no advantage to him. This meaning appears evident from the following verse, where we may supply and translate, (let him beware) *lest we be avenged on him*, etc.

63. κακῶν .... ἄπιστε. Juno refers to Apollo's friendship for the Trojans, and to his perfidy in not abiding by his promise to assist the Greeks (cf. 2. 31). Bothe prefers to take ἄπιστε in the sense of *contumax, nec obediens.*

79. μείλανι. Bothe edits Μείλαινι, referring it with the old commentators, to a bay of that name between the Thracian Chersonesus and the continent of Thrace.

94. κυάνεον. Thetis took her dark veil, because she was in a state of mourning (cf. vs. 102, 105).

110. τόδε κῦδος of selling the body of Hector.

148. οἶον, μηδέ τις—ἀνήρ. See N. on 3. 59.

172. κακὸν ὀσσομένη, *meditating evil, with evil purpose.*

197. τί τοι φρεσὶν εἴδεται εἶναι, *how does this seem to your mind?* = what do you think of this command of Jupiter?

219. ὄρνις = οἰωνὸς vel μάντις. Schol.

234. Θρῆκες. The Thracians were allies of the Trojans.

253. κατηφόνες is the abstract for the concrete.

265. ἐκ μὲν ἄειραν, "*extulerunt*, non evexerunt." Bothe.

282. πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες, i. e. they were wise and prudent in reference to the affair which they had in hand.

292–294. αἴτει .... δεξιόν, *and ask for his swift messenger* (= the

eagle) *which is the dearest of birds to him, as an omen on the right hand.* οἰωνὸν is used figuratively, and οἰωνῶν literally.

304 χέρνιβον, *a basin* into which the water was poured from the πρόχοος or pitcher.

316. μόρφνον, *dark-colored.* Various other significations have been given to the word, such as *beautifully-formed, plundering, death-bringing.* Voss renders it: *dwelling in valley and swamp.* Cf. Smith's Crus. Lex.

343. ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει, *he shuts the eyes of men* in sleep, opposed to ὑπνώοντας ἐγείρει in the next verse.

373. οὕτω .... ἐστί, *these things are truly so* (as thou sayest). Priam refers to the remark of the stranger about his unprotected condition, being aged himself and attended by an aged companion.

385. μάχης, *in combat,* limits the meaning of ἐπεδεύετ'. S. § 195. 1.

390. πειρᾷ .... δῖον, hendiadys: *me tentans de Hectore scisitaris?*" Bothe.

407. πᾶσαν ἀληθείην, *the whole truth,* keeping nothing back.

413. αὔτως as when first slain.

440. ἀναΐξας ἅρμα, *leaping upon the car.*

456. Ἀχίλλευς .... οἶος. The poet takes every suitable occasion to extol the strength of his hero.

466. ὑπέρ, *for the sake of, by,* has here its causal sense.

507. πατρὸς is the causal genitive.

510, 511. "The most pathetic scene in the Iliad is where Achilles is reminded by Priam, in a single word, of his old father Peleus. The hero bursts into a flood of tears at the remembrance, whilst the hoary monarch, crouching at his feet, bewails his son's untimely fate. This scene is the highest effort—the very climax of all Epic poetry. For here the anger of Achilles is consummated. That flaming rage, which neither the storm of battles nor the blood of the Trojans could assuage, and which his tears over the corpse of Patroclus could only slacken, is now suddenly quenched at the remembrance of his aged father, living at home in solitude, and far removed from all this tumultuous discord and contention." Welcker.

560. ἐρέθιζε. The fierce and ungovernable temper of Achilles which kindles at a breath, is here illustrated with great beauty and effect by the poet. The impatience of Priam, or his presumption in taking the lead in the direction of the affair, when as a suppliant he ought to have awaited the time and pleasure of Achilles, caused a sudden burst of irritability, which in a person of less excitableness would have been wholly inexplicable from so slight a cause. Bothe refers his anger to the necessity laid upon him to restore the dead body of Hector, when he had intended, by giving it to the dogs and vultures, to pacify the shade of Patroclus.

630. ὅσσος, οἷός τε. See N. on v. 456.

644. It was the custom among the Greeks to spread couches for strangers in the portico of the building. Cf. Odys. 4. 296.

Digitized by Google

735. "These melancholy forebodings of Andromache respecting Astyanax were eventually realized, according to the tradition of subsequent poets." Trollope.

762. This lament of Helen is very appropriate and affecting. She recurs at once to her own friendless condition, and dwells on the kindness and gentleness with which she had ever been treated by Hector.

804. *ὣς . . . . ἱπποδάμοιο.* "I cannot take my leave of this noble poem," says Cowper, "without expressing how much I am struck with this plain conclusion of it. It is like the exit of a great man out of company, whom he has entertained magnificently: neither pompous nor familiar, yet without much ceremony. I recollect nothing among the works of mere man, that exemplifies so strongly the true style of great antiquity." Trollope remarks that the close of the Paradise Lost, will be thought by some to contest the palm of elegant simplicity with its more primitive rival:

> "Some natural tears they dropp'd, but wiped them soon;
> The world was all before them, where to choose
> Their place of rest, and Providence their guide:
> They hand in hand, with wandering steps and slow,
> Through Eden took their solitary way."

Digitized by Google

REFERENCES

TO

PROFESSOR HADLEY'S GREEK GRAMMAR.

Note.—In a few instances, the Homeric words are cited according to Dindorf or Bekker, in preference to Wolf.

1, 1. *Μῆνι-ν*, 157; *ἄειδε* (Att. *ᾆδε*), 32 D c. 379; *θεά* (without *ὦ*), 543 a; *Πηληϊάδεω*, 136 D b. 466; *Ἀχιλῆος*, 40 D. 189 D. 564. **2.** *οὐλομένην*, 28 D. 785; *μυρί'*, 257 fin.; *Ἀχαιοῖς*, 1 D; *ἄλγε'*, 176 D; *ἔθηκεν*, 78 c. **3.** *ἰφθίμους*, 209 a; *Ἄϊδι*, 202 D, 22. 65 D; *προΐαψεν*, 307 D. 705. **4.** *αὐτούς* (in contrast with *ψυχάς*), 669 b; *δὲ ἑλώρια*, 67 D d (perhaps 67 D a). (pred. acc.) 556; *τεῦχε*, 307 D. 425, 15. (repeated action) 701; *κύνεσσιν*, 202, 9. 154 D b. **5.** *οἰωνοῖσι*, 140 D b; *ἐτελείετο*, 370 D b. 696. **6.** *ἐξ οὗ*, 813 a; *δή* (w. rel.), 851; *τὰ* (as art.) *πρῶτα*, 524. 552 a; *διαστήτην*, 307 D. 511 b; *ἐρίσαντε*, 717 a fin. **7.** *τέ . . καί*, 855 a; *ἄναξ*, 23 D. 67 D a.

1, 8. *ἄρ*, 73 D; *σφωέ*, 233 D; *θεῶν*, 559; *ἔριδι*, 608; *ξυνέηκε*, 403 D, 1; *μάχεσθαι*, 765. **9.** *Λητοῦς*, 193; *ὁ γάρ*, 239 D. 525 γ fin.; *βασιλῆϊ*, 595 b fin.; *χολωθείς*, 708. 789 c. **10.** *νοῦσον*, 24 D c. 139 e; *ὦρσε*, 442, 11. 345 D; *ὀλέκοντο*, 442 D, 8; *λαοί*, 146 D. **11.** *οὕνεκα*, 869, 3; *τόν* (well-known), 527 a; *ἠτίμησ'*, 70. 706; *ἀρητῆρα*, 459. **12.** *ἦλθε*, 38; *θοάς*, 457 c; *νῆας*, 189 D. **13.** *λυσόμενος*, 268. 689. 789 d; *θύγατρα*, 173 D; *φέρων*, 788 a; *ἄποινα*, 201 a. **14.** *στέμματ'*, 461 a; *ἑκηβόλου*, 86 D. 67 D e. 482; *Ἀπόλλωνος* (cf. l. 75), 88 D. **15.** *χρυσέῳ*, 37 D. 86 D; *ἀνά* (w. dat.), 635. **16.** *δύω*, 255 D; *κοσμήτορε*, 459; *λαῶν*, 565.

1, 17. *Ἀτρεΐδαι* (cf. *Ἀτρείδα*, l. 16), 517; *ἐϋκνήμιδες*, 227 D. 481. **18.** *θεοί*, 37; *δοῖεν*, 716. 721; *ἔχοντες*, 785. **19.** *ἐκπέρσαι*, 764 c. 776; *Πριάμοιο*, 140 D; *πόλιν*, 88 D; *οἴκαδ'*, 203. **20.** *ἐμοί* (not *μοί*), 232; *λῦσαι . . ἁζόμενοι*, 784; *τά* (dem.), 239 D. **22.** *ἄλλοι* (beside Agam., l. 24), 538 e; *μέν* (foll. by *ἀλλά*, l. 24), 862 a fin. **23.** *αἰδεῖσθαι*, 764 b. 774; *θ'*, 72; *δέχθαι*, 408 D, 36. **24.** *Ἀτρείδῃ*, 86 D, 1. 595 b; *ἥνδανε*, 23 D; *θυμῷ*, 500 b fin. **25.** *ἀφίει*, 403, 1. 505 b; *ἐπ(ί)-ἔτελλεν*, 477. 616. **26.** *μή*, 833; *κοίλῃσιν*, 129 D; *νηυσί*, 11 D; *κιχείω*, 404 D d. 720 b. **27.** *ὕστερον*, 224. 228; *αὖτις*, 65 D. **28.** *νύ*, 79 D. 105 D. 867, 3; *τοί*, 233 D; *χραίσμῃ*, 448 D, 19.

Digitized by Google

720 d. **29.** *ἐγώ*, 86 D; *πρίν* (not conj.), 878; *μίν*, 233 D. 551; *ἔπεισιν*, 405, 1 a. **30.** *ἡμετέρῳ*, 86 D, 1; *οἴκῳ*, 23 D; *Ἄργεϊ*, 176 D; *τηλόθι*, 203 D; *πάτρης*, 125 D, 2. 589. **31.** *ἐποιχομένην*, 544 d; *ἀντιόωσαν*, 370 D a. **32.** *σαώτερος*, 210 D. (than if you stay) 662; *κέ*, 873 b. 741; *νέηαι*, 363 D.

1, 33. *ὥς*, 250 D; *ἔφατ'*, 404 D, 2; *ἔδδεισεν*, 409 D, 5; *μύθῳ*, 595 b. **34.** *παρά*, 648 a; *πολυφλοίσβοιο*, 209. **35.** *πολλά*, 226. 552 a; *ἀπάνευθε*, 79 D; *κιών*, 440 D, 5; *ὁ* (as art.) *γεραιός*, 524. 221 b. **36.** *ἄνακτι*, 500 c; *τόν* (rel.), 243 D; *ἠΰκομος*, 227 D fin. **37.** *κλῦθι*, 408 D, 28; *μευ*, 233 D. 576; *ἀμφιβέβηκας*, 712. **38.** *Τενέδοιο*, 581 a; *τὲ ἶφι ἀνάσσεις*, 67 D a. **39.** *εἴ ποτέ τοι*, 104 b. 109. 597; *ἐπ(ὶ)-ἔρεψα*, 616. 745; *νηόν*, 146 D. **40.** *δή*, 851 b; *πίονα*, 221 d; *μηρί'*, 201 a; *κατ(ὰ)-ἔκηα*, 616. 434 D, 1. **41.** *ἠδ'*, 855; *τόδε*, 679; *ἐέλδωρ*, 23 D a. 153 D. **42.** *τίσειαν*, 349 b. 721. 854; *Δαναοί*, 1 D; *βέλεσσιν*, 154 D b. 55 D. 611.

1, 44. *κατ'*, 631 a; *Οὐλύμποιο*, 28 D; *καρήνων*, 202 D, 24; *κῆρ*, 549 a. **45.** *ὤμοισιν*, 612; *ἀμφηρεφέα*, 88 D. 176 D. **46.** *ἔκλαγξαν*, 428, 12. **47.** *αὐτοῦ* (in contrast w. *ὀϊστοί*), 669 b; *κινηθέντος*, 414. 790 a; *ἤϊε*, 405 D, 1; *ἐοικώς*, 23 D. 603. **48.** *μετά* (as adv., *to the midst*), 615. **49.** *δεινή*, 488 a; *βιοῖο*, 564. **50.** *οὐρῆας*, 24 D c; *μέν . . αὐτάρ*, 862 a fin. **51.** *αὐτάρ*, 864, 4; *αὐτοῖσι* (sc. *ἀνθρώποις*), 669 b; *ἐχεπευκές* (*having sharp point*), 480. **52.** *βάλλ'* (*αὐτούς*), 881. (repeated action) 701; *αἰεί*, 24 D c; *νεκύων*, 563; *θαμειαί*, 219 D fin. **54.** *δεκάτῃ* (sc. *ἡμέρᾳ*), 509 b. 613; *ἀγορήνδε*, 203 D; *καλέσσατο*, 344 D. **55.** *τῷ γάρ* (cf. *ὁ γάρ*, l. 9), 595 a; *ἐπί*, 618 a; *θῆκε*, 505 b; *θεά*, *Ἥρη*, 125 D, 2. **56.** *Δαναῶν*, 576; *ῥά*, 865; *θνήσκοντας*, 799; *ὁρᾶτο*, 312. **57.** *ἤγερθεν*, 355 D c. **58.** *τοῖσι*, 601; *δ'*, 862 b; *ἀνιστάμενος*, 688; *πόδας*, 549 a.

1, 59. *ἄμμε*, 233 D; *-πλαγχθέντας*, 328 b; *ὀΐω*, 422 D, 15. **60.** *ἀπονοστήσειν* (conclusion, with two conditions, conforms to last and principal one: *we shall have to return—should we escape death—if war and plague together are to oppress*), 745. 751; *εἴ κεν* (Att. *ἐάν*) w. opt., 748 fin. **61.** *εἰ δή*, 851; *δαμᾷ*, 443 D, 1. 375. **62.** *ἄγε δή*, 851; *ἐρείομεν* (pres. subj. for *ἐρέωμεν*), 424 D, 9. 347 D. 370 D b. **63.** *ὀνειροπόλον*, 479 a, *καὶ γάρ τ'* (*for* the dream *also*), 870 d. 856 a; *ὄναρ*, 201 b. **64.** *κ' εἴποι*, 722; *ὅ τι* (*why*), 552 a. 825. 113 a; *τόσσον*, 241. 40 D. 552 a. **65.** *εἴτ'*, 831; *ὅγ'*, 850; *εὐχωλῆς*, 577 a. **66.** *αἴ κεν*, 830 fin.; *ἀρνῶν*, 202, 2; *κνίσσης . . ἀντιάσας*, 574 c. **67.** *βούλεται* (subj.), 347 D; *ἡμῖν*, 597. **68.** *ἤτοι*, 852, 12; *τοῖσι*, 601. **69.** *Θεστορίδης*, 466. **70.** *ᾔδη*, 409, 6. 23 D. 80 D fin.; *τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμενα*, 406 D, 1. 524. **71.** *νήεσσ'*, 189 D. 697; *Ἴλιον*, 551. **72.** *ἥν*, 238; *τήν*, 243 D; *οἱ*, 671 b; *πόρε*, 706. **73.** *σφίν*, 233 D. 79 D. 105 D; *ἀγορήσατο*, 335 D; *μετέειπεν*, 450 D, 8.

1, 74. *κέλεαι*, 363 D; *Διί* (cf. l. 578), 88 D **75.** *ἑκατηβελέταο*, 136 D b. **76.** *τοιγάρ*, 867, 5; *ἐγών*, 79 D; *σύ*, 667; *σύνθεο*, 363 D. 401 c;

Digitized by Google

δμοσσον, 344 D. **77.** ἦ μέν, 852, 10; πρόφρων . . ἀρήξειν, 775. 488 c; ἔπεσιν, 78 c. **78.** ἦ, 852, 10; χολωσέμεν, 359 D. 775; μέγα, 226. **79.** Ἀργείων, 1 D. 581 a; κρατέει, 370 D b; οἷ (not ᾧ), 818 d. 23 D. 86 D, 2. **80.** βασιλεύς, 508 a; ὅτε, 758. 759; χώσεται, 347 D; ἀνδρί, 595 b fin.; χέρηϊ, 223 D, 2. **81.** εἴπερ, 850, 3. 747 b; καί (*even*, repeated in l. 82), 856 b. **82.** ἀλλά τε, 856 a; ὄφρα τελέσσῃ, 877, 7. 760 a. **83.** ἑοῖσι, 238 D; εἰ, 830; σαώσεις, 431 D, 5.

1, 85. θαρσήσας, 708; εἰπέ, 366 b. 23 D; οἶσθα, 409, 6. 23 D. **86.** μά, 545; ᾧτε, 856 a; Κάλχαν, 158 e. **87.** εὐχόμενος, 789 b. **88.** οὔτις, 252; ζῶντος, 790 a. **89.** σοί (not τοί), 233 D; κοίλῃς (cf. l. 26), 129 D b. **90.** Δαναῶν, 559; οὐδ' (*not even*), 858 b; ἥν, 872. **91.** πολλόν, 219 D. 552 a. **92.** θάρσησε, 708; ἀμύμων, 27. **96.** τοὔνεκ', 68. **97.** πρίν . . πρίν, 769 fin. 878 fin.; λοιμοῖο, 580. **98.** δόμεναι, 400 D e. 774; ἑλικώπιδα, 171 D; κούρην, 24 D c. 125 d. **100.** μίν, 233 D. 109; πεπίθοιμεν, 384 D. 722. **103.** μένεος, 575. **104.** ὄσσε, 201 D a; οἷ, 598 b; λαμπετόωντι, 370 D a; ἔικτην, 409 D, 7. 23 D. **105.** Κάλχαντα, 854; πρώτιστα, 224 D. 228; κάκ', 100. 547 c.

1, 106. κακῶν, 565; οὐ πώποτε, 848 b. **107.** τὰ κάκ', 535 a; φρεσί, 500 b; μαντεύεσθαι, 776. 767. **108.** εἶπες ἔπος, 86 D fin. **110.** τοῦδ', 679. **111.** ἐγώ, 667; κούρης, 563; Χρυσηΐδος, 466; ἀγλά' (cf. l. 23), 100. **112.** ἔθελον (augmented ?), 422, 9 a; αὐτήν (in contrast w. ἄποινα), 669 b. **113.** οἴκοι, 205; καὶ γάρ (*for even* before Cl.), 870 d; Κλυταιμνήστρης, 583. **114.** ἀλόχου, 500 c; οὔ ἑθέν ἐστι, 104 b. 109. 233 D; χερείων, 223 D, 2. **115.** δέμας, 201 D b. 549 b; οὐδέ, 858 a; οὔτε . . οὔτε, 859; οὔτε τι, 848 a; ἔργα, 23 D. **116.** καὶ ὧς (*notwithstanding this*), 250 D; δόμεναι, 505 b. **117.** βούλομ', 70 D. 854; σόον, 210 D; ἔμμεναι, 406 D, 1. **118.** αὐτίχ', 72. **119.** ἔω, 406 D, 1. 739; ἐπεί, 869, 2; οὐδέ (*not even*), 858 b. **120.** ὅ, 868 b; μοί, 597; ἄλλῃ, 509 a.

1, 122. κύδιστε, 222 D; φιλοκτεανώτατε, 221 a. **123.** γάρ (can you ask this? *for how*), 870 b. **124.** οὐδέ τί που, 109. 848 a; πού ἴδμεν, 23 D. 46 D; ξυνήϊα, 488 a. 496; πολλά, 488 b. **125.** τὰ μέν, 243 D; πολίων ἐξ ἐπράθομεν, 186 D. 104 a. 383 D. (or πολίων ἐξεπράθομεν, 583); τά, 239 D; δέδασται, 434 D, 4. **126.** παλίλλογα (so as to be *again collected*), 488 b; ἐπαγείρειν, 763. **127.** πρόες, 401 b. **128.** τριπλῇ, 258 D c. cf. 258 b. 208. 608; ἀποτίσομεν, 435, 5; ποθί (= πού, *perchance*), 248 D. **129.** δῷσι, 361 D. 747 a; Τροίην, 500 d; ἐξαλαπάξαι, 328 D b.

1, 131. μὴ δή (w. imper.), 851; δὴ οὕτως, 37; πέρ, 850, 3 fin. **132.** νόῳ, 144 D. 612; παρελεύσεαι, 363 D. **133.** ἐθέλεις followed by ὄφρ' ἔχῃς, 739, and by ἧσθαι, 764 b; ἔμ', 232. 100. **134.** δευόμενον, 422 D, 4. **135.** εἰ μὲν δώσουσι, 745. (καλῶς ἔσται) 753 a. **136.** ἄρσαντες, 447 D, 15; ὅπως, 756. **137.** δώωσιν, 400 D i; δέ, 862 b; κὲν ἕλωμαι, 450, 1. 720 e. **138.** τεόν, 238 D; Ὀδυσῆος, 40 D. 189 D. **139** κέν, 710 b; κεχολώσεται,

Digitized by Google

712 a; ὅν, 551; ἵκωμαι, 757. 760 a. **140.** μεταφρασόμεσθα, 355 D d; αὖτις, 65 D. **141.** νῆα, 189 D; ἐρύσσομεν, 344 D. 347 D; ἅλα, 172 a; δῖαν, 207 D. **142.** ἀγείρομεν (aor.), 347 D. **143.** θείομεν, 400 D i; ἄν, 73 D. 616. **144.** βήσομεν, 416, 2; ἀρχός, 489 b; ἀνήρ (appos. w. εἷς τις), 500 d; βουληφόρος, 479 a. 488 a. **146.** ἐκπαγλότατ', 221 a. **147.** ἧμιν, 232; ἱλάσσεαι, 444, 5. 347 D. 363 D; 'ἱερά (cf. l. 99), 28 D; ῥέξας, 789 b.

1, 148. ὑπόδρα (perhaps for ὑποδρακ), 75; ἰδών, 23 D. **149.** ὤ μοι, 599; ἀναιδείην, 553 a; ἐπιειμένε, 440 D, 1. **150.** πρόφρων, 488 b, c; ἔπεσιν, 500 b fin.; πείθηται, 720 c. **151.** ὁδόν, 547 b; ἐλθέμεναι, 359 D. 765; ἀνδράσιν, 602. **152.** Τρώων, 160 c; ἤλυθον, 450 D, 2; αἰχμητάων, 128 D a. **153.** μαχησόμενος, 422 D, 10. (penthem. caesura, often preceded by short syll., cf. ll. 226. 342. 491. 535), 910; οὔτι, 848 a; μοί, 595 c. **154.** οὐ γὰρ πώποτ', 848 b; μέν, 852, 13. **155.** ἐριβώλακι, 218; βωτιανείρῃ, 218 D. **156.** ἐπειή (= ἐπεὶ ἤ), 86 D. **157.** οὔρεα, 28 D; σκιόεντα, ἠχήεσσα, 214 D. 470, 5. **158.** σοί, 602; ἑσπόμεθ', 424, 8; χαίρῃς, 740 a. **159.** ἀρνύμενοι, 702 fin.; κυνῶπα, 135. **160.** πρός, 653 b; τῶν, 518 b. 576. **161.** δή, 851 b; μοί, 597; αὐτός (pred.), 775. **162.** ἔπι, 102 D b; πόλλ', 100; (ᾧ) δόσαν, 818 c; υἷες, 202 D, 17. **163.** μέν, 852, 13; σοί (= σοῦ γέρᾳ), 603 a; ἶσον, 23 D; ὀππότ', 40 D. 758. 759. **165.** τὸ πλεῖον, 528 a; πολέμοιο, 559. **166.** δασμός, 460 b. **167.** τὸ (as art.) γέρας, 524. 527 c; ὀλίγον, 509 a. **168.** ἐπήν, 759; κεκάμω, 384 D; (others read ἐπεί κε κάμω;) πολεμίζων, 800. **169.** εἶμι, 405, 1 a; φέρτερον, 223 D, 1. 662. **170.** ἴμεν, 405 D, 1; σ' (σοί), 70 D. 597. **171.** ἄτιμος ἐών (pred.), 775; ἄφενος, 201 D b.

1, 173. τοί, 598 b; ἐπέσσυται, 426 D, 9. 712; ἔγωγε, 850, 1 fin. **174.** εἵνεκ', 24 D c. 626, 8; ἐμεῖο, 233 D; πάρ' (for πάρα), 102 D a. (not for παρά) 100. **175.** κέ, 710 b; μητίετα, 136 D a. **176.** ἔχθιστος, 222; ἐσσί, 406 D, 1. 55 D. 105 D. **177.** τοί, 595 c; φίλη, 508 a. 511 h. **178.** καρτερός, 57 D; σοί, 111 b; ἔδωκεν, 706. **179.** σῇς, 129 D b. **180.** Μυρμιδόνεσσιν, 154 D b. 597; σέθεν, 233 D. 576. **181.** κοτέοντος, 789 f; τοί, 595 b; ὧδε, 239 a. 679. **182.** ὡς, 875 c; ἔμ', Χρυσηΐδα, 553. **184.** κ' ἄγω, 720 e. **185.** αὐτός, 669 b; εὖ εἰδῇς, 23 D. **186.** ὅσσον, 40 D. 825 b. **187.** ἶσον, 547 c; ἐμοί, 603; φάσθαι, 404 D, 2; ὁμοιωθήμεναι, 359 D. 414; ἄντην, 622.

1, 188. Πηλείωνι, 466 a; ἦτορ, 153 D. 201 D b. **189.** στήθεσσιν, 500 b fin.; μερμήριξεν, 328 D b. **190.** ἤ . . ἦε (l. 192), 831 a; ἐρυσσάμενος, 689. 23 D. **191.** ἀναστήσειεν, 737; ὁ δ' (un-Attic), 525 γ; ἐναρίξοι (better ἐναρίξαι or ἐναρίζοι), 328 D b. 262 D. **192.** παύσειεν, 688. **193.** ἕως (pronounced εἷος or ἧος), 248 D; ὥρμαινε, ἕλκετο, 701. **194.** ἕλκετο, 312. 419, 19; ἦλθε δ', 862 b. **195.** οὐρανόθεν, 203 D; ἧκε, 403, 1. **196.** δμῶς, 864, 8; θυμῷ 612; φιλέουσα, 789 c. **197.** κόμης, Πηλείωνα, 574 b.

Digitized by Google

198. φαινομένη, 688. **199.** δάμβησεν, 708. **200.** δεινώ, 471. 488 b; οἱ, if masc., 595 b, if fem., 598 b; φάανθεν, 396 D. 355 D c. 517. **201.** μίν, ἔπεα, 553; φωνήσας, 708. 717 a; πτερόεντα, 214 D. 470, 5.

1, 202. τίπτ', 38 D; εἰλήλουθας, 25 D. **203.** ἦ, 828 b; ἴδῃ, 450, 4 a. **204.** ἱρέω, 450 D, 8; τελέεσθαι, 374. 412 b. 264 D. **205.** ᾗς, 238. 129 D. 854; ὑπεροπλίῃσι, 129 D. 518 c; ὀλέσσῃ, 720 e. **206.** αὖτε (different from l. 202), 864, 3. **207.** παύσουσα, 789 d; πίθηαι, 295 a. 363 D. 688. **210.** ἔριδος, 580; ἕλκεο, 363 D. 723 a. **211.** ὥς-περ, 876, 2; ἔσεται, 406 D, 1. 504 d. **213.** καί (*even*, w. τρὶς τόσσα), 856 b; τοί, 605; παρέσσεται, 406 D, 1. **214.** ἴσχεο, 332. 688. **216.** χρή, 764 b fin.; σφωΐτερον, 238 D; εἰρύσσασθαι, 405 D b. **217.** καί-περ, 874, 3. 795 f; κεχολωμένον, 712; ἄμεινον, 223, 1. 175 a. 662. 508 a. 504 d. **218.** ἐπιπείθηται, 757; τ(οί), 70 D. 852, 11; ἔκλυον, 426 D, 8. 707; αὐτοῦ, 669 c. **219.** ἦ, 404, 1; ἀργυρέῃ, 208; σχέθε, 411 D. **220.** κουλεόν (cf. l. 194), 24 D c; ὦσε, 448, 11; οὐδ', 858 a. **221.** Οὔλυμπόνδε, 28 D; βεβήκει, 311 a. 712. **222.** μετά, 645 a. **223.** ἐπέεσσιν, 608.

1, 225. κραδίην, 57 D. **226.** ἅμα, 602 b; δωρηχθῆναι, 414. **227.** ἀριστήεσσιν, 189 D. **228.** τέτληκας, 408, 6. 712; εἴδεται, 450, 4 a fin. **229.** ἦ, 852, 10; λώϊον, 223 D, 1. **230.** ἀποαιρεῖσθαι, 553; ὅς τις, 510 b. 810; σέθεν, 108. 589; (ἂν) εἴπῃ, 759. **231.** δημοβόρος, 479 a; βασιλεύς, 541 fin. **232.** ὕστατα, 228; ἂν λωβήσαιο (sc. εἰ μὴ οὐτιδανοὶ γένοιντο), 752. **233.** ἐπὶ μέγαν, 87 D; ὅρκον, 547 b. **234.** ναὶ μά, 545. **235.** φύσει, 416, 3; τομήν, 455 c. **236.** ἀναθηλήσει, 432 D, 6; ἑ (= αὐτό), 671 b. 23 D; ἔλεψεν, 706. **237.** φύλλα, 500 b fin.; αὖτε, 864, 3; μίν (neut.), 233 D. **238.** οἵ τε, 856 a; θέμιστας, 202 D, 7. **239.** εἰρύαται, 405 D b. **240.** Ἀχιλλῆος, 566; υἷας, 551. **241.** πέρ, 850, 3 fin. **242.** εὖτ', 877, 2; ὑφ', 656 b. **243.** πίπτωσι, 758; ἔνδοθι, 203 D. **244.** ὅτ' (= ὅτι?), 70 D; οὐδέν, 255 D fin. 547 c. **245.** ποτί (= πρός), 652; γαίῃ, 132 D. 612. **246.** χρυσείοις, 24 D c. 208; ἥλοισι, 607; πεπαρμένον, 432, 13. **247.** τοῖσι, 601. **248.** ἡδυεπής, 219 D; ἀνόρουσε, 442 D, 11 fin. **249.** μέλιτος, 166. 585; γλυκίων, 222 D; ῥέεν, 371 b. **250.** τῷ, 601; δύο γενεαί, 517; ἀνθρώπων, 560. **251.** ἐφθίαθ', 435, 6. 355 D e; οἱ, 105 a. 602 b; τράφεν, 355 D c. **252.** ἠγαθέῃ, 28 D. 117 b; τριτάτοισιν, 253 D. 643.

1, 255. γηθήσαι, 367 e. 511 h. 748. **256.** κεχαροίατο, 432 D, 21. 357 D. **257.** σφῶϊν, 233 D. 570; τάδε, 544; (or, σφῶϊν, 576; τάδε, 547 c;) μαρναμένοιιν, 443 D, 4. 140 D a. **258.** οἵ, 517. 503 a; βουλήν, 549 b; Δαναῶν, 583. cf. 581; ἐστέ, 111 c; μάχεσθαι, 764 b. **259.** ἀλλά, 863 b; ἐστόν, 111 d. **260.** καί (*even*), 856 b; ἀρείοσιν, 223 D, 1; ὑμῖν 586 a. **261.** ἀνδράσιν, 602; ὡμίλησα, 706. **262.** οὐ γάρ πω, 848 b; τοίους, 241; ἀνέρας, 173 D; ἴδωμαι, 450, 4 a. 720 e. 833 fin. **263.** οἷον Πειρίθοον, (= οἷος Πειρίθοος ἦν), 816. **265.** Θησέα, 189 D; ἐπι(ϝ)είκελον, 23 D; ἀθανάτοισιν, 28 D. **266.** κάρτιστοι, 57 D; δή (w. superl.), 851; κεῖνοι,

Digitized by Google

240 D **267.** μὲν . . καί, 862 a fin.; ἔσαν, 406 D, 1. **269.** μέν, 852, 13 **270.** καλέσαντο, 689; αὐτοί, 669 b. **271.** ἔμ' αὐτόν, 100. 235 D. **272.** βροτοὶ ἐπιχθόνιοι, 488 b. 53 D; μαχέοιτο, 422 D, 10. 722. **273.** βουλέων, 128 D b. 576; ξύνιεν, 400 D d. **274.** ὕμμες, 233 D. 15 D. **275.** ἀποαίρεο (for -έεο), 370 D b. **276.** ὥς οἱ, 105 a. **277.** Πηλείδη, ἔθελ', 37 D; βασιλῆϊ, 602. **278.** ἔμμορε, 432 D, 25; τιμῆς, 574 a. **279.** σκηπτοῦχος, 479 a fin. **280.** γείνατο, 449 D, 1. 416, 8. **281.** ἀλλ', 863 a. **283.** λίσσομ', 505 b; Ἀχιλλῆϊ, 87 D. 595 d (or, perhaps, 595 a); μεθέμεν, 403, 1. 359 D. 776. **284.** πολέμοιο, 565.

1, 286. ναί, 852, 14; μοῖραν (not -ην), 125 D, 2; ἔειπες, 706. **288.** πάντων, 160 b. 581 a; πάντεσσι, 154 D b. 597. **289.** πᾶσι, 160 b. 595 a; ἅ, 510 c. 810. 549 c; τιν(ά), 773. **290.** εἰ, 745; μὶν αἰχμητήν, 556. **293.** γάρ (referring to *implied* thought), 870 a; δειλός, 471; καλεοίμην, 750. **294.** εἰ δή, 851; σοί (emphatic and accented, cf. l. 297), 232. 233 D; πᾶν, 161; ἔργον, 549 c; ὅ ττι, 40 D. 113 a; εἴπῃς, 757. **296.** οὐ . . ἔτι, 848 b. **297.** ἐνὶ φρεσί, 627. 618 a; σῇσιν, 129 D a. **298.** οὔτοι, 852, 11. **299.** σοί, 602; τῷ (= τινί), 244 b; μ' (αὐτήν), 553; δόντες, 717. **300.** μοί, 598. **301.** τῶν (= τούτων, repeats τῶν ἄλλων), 680; φέροις, 722; ἀέκοντος, 32 D e. 483 b. 23 D. 791 b. **302.** εἰ δὲ (βούλει), cf. 508 b; μήν, 852, 13; πείρησαι, 335 D. 367 c; γνώωσι, 400 D i. 505 d. **303.** αἶψα, 854; τοί, 598 b; δουρί, 202 D, 5.

1, 305. ἀνστήτην, 73 D; λῦσαν, 517. **306.** ἐΐσας, 23 D a. **307.** καὶ οἷς, 23 D. **308.** ἅλαδε, 203 D; προέρυσσεν, 420 D, 12. 686. **309.** ἐς-έκρινεν, 616. 705; ἐείκοσιν, 23 D a. **310.** ἐς-βῆσε, 416, 2. **311.** ἀν(ὰ)-εῖσεν, 431 D, 6; ἀρχός, 457 c. 540. **312.** κέλευθα, 200 D. **313.** ἄνωγεν (plup.), 351 D. **315.** ἔρδον, 428, 14. **316.** ταύρων, 560; ἁλός, 563. **317.** κνίσση, 125 D, 2; οὐρανόν, 551. **319.** τήν, Ἀχιλῆϊ, 595 a. **321.** οἵ, 598; ἔσαν, 517. **323.** χειρός (αὐτήν), 574 b; ἑλόντε (pred.-part.) ἀγέμεν, 784. 717. **324.** δώῃσιν, 400 D i; δέ, 862 b; ἕλωμαι, 720 e. **325.** ῥίγιον, 223 D, 10. 222 D fin. 175 a. 662. **326.** προΐει, 403, 1; κρατερόν (cf. l. 178), 57 D. **327.** βάτην, 408 D, 1. **331.** ταρβήσαντε, 708; αἰδομένω, 448, 1. **332.** προσεφώνεον, 517. 544 d; ἐρέοντο, 424 D, 9.

1, 335. ἆσσον, 229 D. **337.** Πατρόκλεις, 199 D. **338.** σφωϊν (enclit., not σφῶϊν), 238 D; ἄγειν, 765; αὐτώ, 669 a (not 234 fin.); μάρτυροι, 202 D, 11. 517. **339.** πρὸς θεῶν, 653 a. **340.** τοῦ (*that*), 239 D; εἰ ποτε, 747 b. (if written with full stop before it), 883; δὴ αὖτε, 37 D. **341.** χρειώ, 24 D c; ἀμῦναι, 367 e. 765. **342.** ἄλλοις, 597; ὀλοιῇσι, 24 D c. **343.** οἶδε νοῆσαι, 802; πρόσσω, 40 D. 229. **344.** οἵ, 599; σόοι, 210 D. 488 c.; μαχέοιντο (pres. opt.), 740 b: Thiersch proposes μαχέονται (fut. ind.), 756. cf. 357 D. **347.** ἴτην, 405 D, 1. **348.** ἀέκουσ', 488 c; γυνή, 500 d fin. **349.** δακρύσας, 708; ἑτάρων . . νόσφι, 589. 79 D. **350.** θίν' (= θινί), 100 (others read θῖν', = θῖνα); ὁρόων, 370 D a; οἴνοπα, 23 D. **351.** ὀρεγνύς,

Digitized by Google

442 D, 18. **352.** ἐπεί (causal), 877, 5; πέρ . . πέρ (place μινυνθάδιον and τιμήν in emphatic contrast), 850, 3. **353.** ὄφελλεν, 432 D, 12. 703. **354.** οὐδέ (*not even*), 858 b; ἔτισεν (not from τίνω), 435 D, 5. 706. **356.** ἑλών, 788 (not 797); ἀπούρας, 408 D, 19. **357.** πότνια, 218 D. **359.** ἁλός, 590 b; ἦϋτ', 876, 7; ὀμίχλη, 508 c. **360.** πάροιθ', 79 D; αὐτοῖο, 589. **361.** κατέρεξεν, 43 D. **362.** σέ, 551; φρένας, 500 b. **363.** εἴδομεν, 409 D, 6. 23 D. 356 b.

1, **365.** οἶσθα, ταῦτ' εἰδυίῃ (better ταῦτα ἰδυίῃ), 409, 6. **368.** σφίσιν (reflexive and orthotone), 671 b. 232. 643. **370.** αὖθ', 864, 3. **380.** τοῖο, 239 D. **381.** ἤκουσεν, 379; ἦεν (ὁ γέρων), 504 b. **382.** Ἀργείοισι, 618 a; νύ, 867, 3. **383.** ἐπασσύτεροι, 224 D. 488 c; κῆλα, 500 d fin. **384.** ἄμμι, 233 D. **386.** πρῶτος, 488 c. **387.** Ἀτρείωνα, 466 a. **388.** δή, 851 b. **391.** ἔβαν, 408 D, 1. **392.** κούρην, 500 d. **393.** γέ, 850, 1; περίσχεο (take hold of him all round, and thus *guard, protect*), 574 b; ἑῆος, 227 D. **394.** Δία λίσαι, 87 D; τί, 347 c. **395.** ἔπει, 607; ὤνησας, 403, 6. 745. **396.** πολλάκι, 259. 80 D fin.; σέο, 576 a; ἐνί, 87 D. **397.** εὐχομένης, 799; ἔφησθα, 356 a; Κρονίωνι, 466 a. 597. **398.** οἴη (pred.), 775. **399.** ξυνδῆσαι, 420, 1. 367 e. **400.** Ποσειδάων, 26 D. **401.** ὑπελύσαο, 363 D; δεσμῶν, 200. 580. **402.** ὦχ', 72. 227 D; καλέσασ', 789 b. **403.** Βριάρεων, 146 D. 149 a. 37 D. 556; δέ τε, 856 a. **404.** αὖτε, 864, 3; βίῃ, 609. **405.** ὅς (dem.), 243 D; κύδεϊ, 611 a; γαίων, 439 D, 5. **406.** οὐδέ τ', 856 a. **407.** τῶν, μίν, 576. 554; μνήσασα, 444, 6; λαβέ, 366 b; γούνων, 202 D, 3. (*by the knees*) 574 b. **408.** αἴ κεν, 830 fin.; ἐθέλῃσιν, 361 D; Τρώεσσιν, 595 b. **409.** ἔλσαι, 345 D. 432 D, 22. 23 D; Ἀχαιούς, 500 d fin. **410.** ἐπαύρωνται, 447, 5. 574 d.

1, **413.** δάκρυ, 199. 514. **414.** τί, 552 a; αἰνά, 226. **415.** αἴθ' ὄφελες, 721 b fin. **416.** μίνυνθα (as pred.), 492 h; μάλα δ(ϝ)ήν, 87 D. **417.** περί, 650 b. **418.** ἔπλεο, 424 D, 35; τῷ (*therefore*), 611; αἴσῃ, 608. **419.** τοί, 597; ἐρέουσα, 789 d. **420.** εἶμ', 405, 1 a; αἴ κε, 830 fin. **421.** νηυσί, 605. **422.** Ἀχαιοῖσιν, 595 b fin.; ἀποπαύεο (cf. l. 192), 688. **423.** γάρ (accounts for l. 426), 870; Αἰθιοπῆας, 199 D fin. **424.** χθιζός, 488 c; ἕποντο, 312. **425.** δωδεκάτῃ, 509 b; τοί, 599; ἐλεύσεται, 450, 2 a. **426.** δῶ, 201 D b. **427.** πείσεσθαι, 688. **428.** ἀπεβήσετο, 349 D; αὐτοῦ, 590 a. **429.** ἐϋζώνοιο, 227 D; γυναικός, 577 a. **430.** βίῃ, 608; ἀέκοντος, 791 a, b; ἀπηύρων, 504 c. **432.** δή, 851 b; λιμένος, 589. **433.** ἐν, 618 a. **434.** ἱστοδόκῃ (fr. δέκομαι), 65 D. 480; προτόνοισιν, 607; ὑφέντες, 403, 1. **435.** προέρεσσαν, 47 D. 430, 4. **437.** ἐκ-βαῖνον (*they went out*, one after another), 701; ἐπί, 618 a. 87 D. **438.** βῆσαν, 416, 2. **439.** ἐκ-βῆ (single act), 705. **441.** πατρί, 595 a; τίθει, 401 h.

1, **443.** σοί, 232. 233 D; ἀγέμεν, 765. **444.** ἱλασόμεσθα, 347 D. 355 D d. (cf. l. 100) 88 D. **446.** χαίρων (*with joy*), 788 a. **447.** τοί, 239 D. **448.** ἔστησαν, 416, 1. **449.** οὐλοχύτας, 201 a. **450.** μεγάλ', 226.

Digitized by Google

453. ἦ μὲν δή (better than ἤδη μέν), 852, 10, 13. 851 b. **454.** τίμησας, 307 D (not τιμήσας, 367 b); ἐμέ, μέγα, 87 D; ἴψαο, 363 D. **458.** εὔξαντο, 706. **459.** αὐέρυσαν (prob. for αϝϝερυσαν, = αν(α)-ϝερυσαν, fr. ἀνερύω), 73 D. (object implied) 505 b. **460.** ἐξέταμον, 435 D, 9. **461.** δίπτυχα (prob. acc. sing. of δίπτυξ: subj. κνίσσην), 488 b. **463.** παρ' αὐτόν, 618 a. 669 c; χερσίν, 612. **464.** μῆρ' (cf. l. 40), 201 a; ἐπάσαντο, 448, 8. **465.** τἆλλα, 99; ἀμφ' (w. dat.), 637. **466.** ἐρύσαντο, 420 D, 12. **467** τετύκοντο, 425 D, 15. **468.** δαιτός, 575. **469.** ἐξ-ἕντο, 403, 1; ἔρον, 169 D. **470.** κρητῆρας, 24 D a; ποτοῖο, 575. **471.** πᾶσιν (ποτόν), 595 a; δεπάεσσιν, 612. **472.** πανημέριοι (cf. l. 592), 482. 488 c. **473.** κοῦροι, 500 d fin. **474.** φρένα, 549 a.

1, 475. ἦμος, 248 D. 877, 4; ἠέλιος, 65 D. **476.** δὴ τότε, 851 c; παρά (*along by*), 648 a. **477.** ἠριγένεια, 219 D; φάνη, 414; 'Ηώς, 182. 65 D. **478.** καί (*even*), 856 b. **479.** ἵκμενον, 46 D. 408 D, 45. **480.** στήσαντ', 689. 416, 1. **481.** μέσον, 536. **482.** στεἱρῃ, 605; πορφύρεον, 208; ἴαχε, 309. **483.** ἔθεεν, 871 b; διαπρήσσουσα, 24 D a; κέλευθον, 200 D. **486.** τάνυσσαν, 433 D, 5. **487.** ἐσκίδναντο, 448 D, 8. **489.** Πηλέος, 189 D. 37 D. **490.** πωλέσκετο, 410 D; κυδιάνειραν, 218 D. **491** φθινύθεσκε, 410 D. 411 D; κῆρ, 549 a. **492.** αὖθι (= αὐτόθι, = αὐτοῦ, l. 428), 203 D. **493.** τοῖο, 496; δυωδεκάτη, 253 D. **494.** ἴσαν, 405 D, 1. **495.** λήθετ', 437, 5 a. 576. **496.** ἀνεδύσετο, 349 D; κῦμα, 544 c fin. (perhaps 551). **497.** ἠερίη, 488 c; οὐρανόν, 551. **498.** ἄλλων, 589. cf. 326, 5. **501.** σκαιῇ, 509 b; δεξιτερῇ, 221 D; ὑπ', 656 a.

1, 503. εἴ ποτε δή, 745. 851 b. **505.** ὠκυμορώτατος, 221 a; ἄλλων, 586 c. **506.** ἔπλετ', 424 D, 35. **508.** μητίετα, 135. **509.** τίθει, 401 b. **510.** τίσωσιν, 760 a; ὀφέλλωσιν, 345 D fin.; τέ ἑ, 23 D. **511.** νεφεληγερέτα, 136 D a. **512.** ὡς . . ὥς, 875 b; ἥψατο, 691; γούνων, 574 b. **513.** ἔχετ', 691; ἐμπεφυυῖα, 386 D. 416, 3; εἴρετο, 424 D, 9; δεύτερον, 257. 228. **514.** νημερτές, 482; ὑπόσχεο, 438, 6. **515.** ἀπόειπ', 23 D. 366 b; ἔπι δ(ϝ)έος, 102 a. 87 D. **516.** ὅσσον, 825 b fin.; ἀτιμοτάτη, 221 a; θεός, 118. **517.** ὀχθήσας, 717 a. **518.** ἔργ' (ἔσται), 508 a. 23 D; ἐφήσεις, 403, 1. **521.** καί τέ μέ φησι, 109. 856 a; μάχῃ, 612; Τρώεσσιν, 544 b. **522.** ἀπόστιχε, 425, 10. 716 a; νοήσῃ, 739. **523.** κὲ μελήσεται, 710 b. **524.** κεφαλῇ, 607; πεποίθῃς, 417. **526.** τέκμωρ, 153 D. 201 D b; ἐμόν (sc. *word, saying*), 496; παλινάγρετον, 488 b. **527.** ὅ τι (antec. indeterm., same as subj. of ἐμόν), 510 c; κατανεύσω, 757. **528.** ἦ, 404, 1; κυανέῃσιν, 28 D; ὀφρύσι, 607. **530.** κρατός, 202 D, 24.

1, 531. διέτμαγεν, 425 D, 18. 355 D c. 414. 517. **532.** ἆλτο, 408 D, 33; ἀπ' (*from upon*), 623. **533.** Ζεύς (ἆλτο, but properly ἔβη), 882; ἀνέσταν, 355 D c. 368 b. **534.** ἐξ (*from within*), 624; σφοῦ, 238 D. **535** ἀντίοι, 488 c. **536.** μίν (w. ἠγνοίησεν: anticipation of οἵ in l. 537), 726. **537.** ἠγνοίησεν, 24 D c; ἰδοῦσ', 789 c; συμφράσσατο, 47 D. **539.** κερτο-

Digitized by Google

μίοισι, 509 c. 607. **540.** *τίς δὴ αὖ*, 37. 851; *δολομῆτα*, 135. **541.** *ἀπονόσφιν* (cf. l. 349), 79 D. 589; *ἐόντα* (not *ἐόντι*), 776 fin. **542.** *κρυπτάδια*, 496; *οὐδέ τί πώ μοι*, 109. 848 a, b. **543.** *πρόφρων*, 488 c; *ὅ ττι νοήσῃς*, 759. **545.** *μὴ δή*, 851; *ἐπιέλπεο*, 23 D. **546.** *εἰδήσειν*, 409 D, 6; *χαλεποὶ ἔσοντ'* (*εἰδέναι*, = *χαλεπὸν ἔσται εἰδέναι αὐτούς*), cf. 777. **547.** *κ' ἐπιεικές* (*ᾖ*), 508 a; *ἀκουέμεν*, 774. 763. **548.** *οὔτε*, 843; *πρότερος* (*ἢ σύ*), 662. **549.** *ἐθέλωμι*, 361 D. **550.** *μήτι*, 848 a; *ταῦτα ἕκαστα* (instead of *τόνγε μῦθον*), 496. cf. 514 d fin.

1, 552. *ποῖον*, 826 a. **553.** *λίην*, 24 D a. **554.** *ἅσσ'*, 246 D; *ἐθέλησθα*, 357 D. **555.** *δείδοικα*, 409 D, 5; *μή*, 743. **557.** *λάβε* (*σε*) *γούνων*, 505 b. 574 b. **558.** *τῇ*, 595 a; *ὡς*, 733. 875 d. **559.** *τιμήσῃς*, 720 e; *πολέας*, 219 D. 37 D. **561.** *ὀΐεαι*, 363 a; *λήθω*, 437, 5. 544 a. **562.** *ἔμπης*, 24 D a. **563.** *μᾶλλον* (than before), 662. 222 a; *ἐμοί*, 601. **565.** *κάθησο*, *ἐμῷ*, 67 D c. **566.** *μή . . οὐ χραίσμωσιν*, 720 d; *ὅσοι θεοί*, 809, 3. **567.** *ἰόνθ'*, = *ἰόντα* (*με*), 505 b; *ἐφείω*, 400 D i. **569.** *καθῆστο*, 406, 2. 368 b. **570.** *Οὐρανίωνες*, 466 a. **571.** *ἦρχ'*, 691. **572.** *ἐπὶ ἦρα φέρων* (= *ἦρα ἐπιφέρων*), 201 D b. **573.** *οὐδ' ἔτ'*, 848 b; *ἀνεκτά*, 424, 11 a. **574.** *ἐριδαίνετον*, 436 D, 15. **576.** *ἦδος*, 201 D b. **577.** *καὶ αὐτῇ περ* (*though of herself*), 669 a. 795 f; *νοεούσῃ* (intrans.), 684 a. **578.** *Διί*, *ὄφρα*, 67 D c. **579.** *νεικείῃσι*, 370 D b; *ἧμιν*, 232. 597. **580.** *εἴπερ . . . στυφελίξαι* (conclusion, *στυφελίξει*, omitted), 883. **581.** *στυφελίξαι* (*ἡμᾶς*), 328 D b. 505 b. **582.** *σὺ . . καθάπτεσθαι*, 784. **583.** *ἵλαος*, 210 D.

1, 584. *ἀναΐξας* (Att. *ἀνάξας*), 32 D c. **586.** *τέτλαθι*, 409 D, 10. **589.** *χραισμεῖν* (aor.), 448 D, 19; *ἀργαλέος . . ἀντιφέρεσθαι*, 777. **590.** *μεμαῶτα*, 409 D, 9. 360 D. **591.** *ποδός*, 574 b; *τεταγών*, 384 D. **592.** *ἦμαρ*, 550 a; *ἠελίῳ*, 602 b; *καταδύντι*, 416, 4. 788 a. **593.** *κάππεσον*, 73 D; *ἐν*, 618 a. **596.** *μειδήσασα*, 717 a; *παιδός*, 580; *χειρί*, 612. **598.** *οἰνοχόει* (different from *οἰνοχοεῖ*), 98. 472 c. **599.** *ἐνῶρτο*, 442 D, 11; *γέλως*, 169 D; *θεοῖσιν*, 605. **600.** *ποιπνύοντα*, 472 k. **601.** *μέν* (foll. by *αὐτάρ*, l. 605), 862 a fin. **603.** *οὐ μέν* (*ἐδεύετο*), 852, 13. 508 c. **605.** *φάος*, 166 D. **606.** *κακκείοντες*, 73 D. 378 D; *ἕκαστος*, 500 b. **607.** *ἧχι*, 248 D. 879, 4. **608.** *ἰδυίῃσι*, 409 D, 6. **610.** *κοιμᾶθ'* (customary), 701; *ἱκάνοι*, 757. 760 c. **611.** *καθεῦδ'*, 368 b fin.; *παρά* (adv.), 615; *Ἥρη*, 508 c.

2, 1. *ἱπποκορυσταί*, 218 a. **2.** *εὗδον*, 422, 7; *οὐκ ἔχε* (*did not continue to hold*), 701. **3.** *ὡς* (*how*) *τιμήσῃ*, 735 b (others read *τιμήσει'*, 737). **5.** *ἦδε*, 513 c. **6.** *πέμψαι* (in app. w. *ἦδε*), 766. **8.** *βάσκ' ἴθι*, 444 D, 11. **9.** *ἐλθὼν* (pred.) . . . *ἀγορευέμεν*, 784. **11.** *καρηκομόωντας* (or *κάρη κομόωντας*), 202 D, 24. 549 a. 370 D a. **12.** *πανσυδίῃ*, 52; *κὲν ἕλοι*, 722. **15.** *λισσομένη*, 789 b; *ἐφῆπται*, 368 b. **16.** *τόν* (*that*), 239 D. **20.** *Νηληΐῳ*,

Digitized by Google

408. 189 D; υἷι, 202 D, 17. **21.** τι (customary), 701. **22.** ἑεισάμενος, 450, 4 a fin. 23 D a. 603; προσεφώνεε, 544 d. **24.** παννύχιον, 488 b, c· βουληφόρον, 488 a. 479 a. **25.** ἐπιτετράφαται, 392 a, D; μέμηλεν, 422 D, 11. **26.** ξύνες, 403, 1; τοί, 595 d. **27.** σεῦ, 576. 232; ἐών, 789 f. **33.** ἐκ, 624 c. **34.** εὖτ', 877, 2; ἀνήῃ, 400 D i.

2, 36. τελέεσθαι, as in 1, 204; ἔμελλον, 308 D a. 515 b. 711. **39.** ἐπ' (as adv., *in addition*, to former sufferings), 615. **40.** διά (*through*, the course of), 630 a. **41.** ἔγρετο, 384 D fin.; ἀμφέχυτ', 408 D, 32. **42.** ὀρθωθείς, 414. **43.** δὲ μέγα, 87 D. **44.** ποσσί, 47 D; ὑπὸ λιπαροῖσιν, 87 D. **46.** πατρώϊον, 32 D e. **49.** Ζηνί, 202 D, 6; φόως, 166 D; ἐρέουσα, 789 d. **52.** τοί, 239 D. **53.** γερόντων, 560. **54.** Πυλοιγενέος, 473 b fin. 205; βασιλῆος, 523 b. **56.** θεῖος, 854; ἐνύπνιον (= ἐν ὕπνῳ), 226. (better, perhaps, ἐνύπνιος, 488 c.) **57.** διά, 630 a; μάλιστα (repeated in ἄγχιστα), not quite like 665 b. **58.** ἄγχιστα, 229 D. **59.** πρὸς-ἔειπεν, 553. **71.** ἀποπτάμενος (*in swift flight*), 788 a fin. 408, 5. (penthem. caesura, often preceded by short syll., cf. Il. 24. 165. 228. 449) 910. **72.** θωρήξομεν, 347 D. **73.** ᾗ, 608 (or ᾗ, instead of ὅ, 513 c). **74.** πολυκλήϊσι, 171 D. **75.** ὑμεῖς . . ἐρητύειν, 784; ἄλλος, 500 b.

2, 77. ἠμαθόεντος, 28 D. **80.** τόν, 239 D; ἔνισπεν, 450 D, 8. 746. 750 fin. **81.** ψεῦδος, 489 b. 506. 556; φαῖμεν, 348 D; μᾶλλον (than if he had not said it), 662. **83.** ἀλλ', 863 b. **84.** ἐξ (prop. ἔξ), 104 a; ἦρχε, 691. **85.** ἐπανέστησαν, 416, 1. **87.** ἔθνεα, 23 D; εἶσι, 405, 1. 497 b; μελισσάων, 560. **88.** νέον, 226. **89.** εἰαρινοῖσιν, 28 D. 470, 4 fin. **90.** ἅλις, 23 D; πεποτήαται, 355 D e. 424, 19 a. 712. **91.** ἄπο, 102 D b. **92.** ἠϊόνος (Att. ᾐόνος), 32 D e. **93.** δεδήει, 434 D, 3. **95.** τετρήχει, 428, 8. **96.** λαῶν, 790 c; σφέας, 37 D. **97.** εἰ, 830 fin.; αὐτῆς, 580. **98.** σχοίατ', 357 D; ἀκούσειαν, 349 b. **99.** σπουδῇ, 25 D. 608; καθ' ἕδρας, 632 d. **100.** παυσάμενοι, 688. **101.** τεύχων, 800. **104.** Ἑρμείας, 133. 32 D e. 24 D c; πληξίππῳ, 476 b. 480, 1. **105.** Πέλοψ (in app. w. ὅ), 500 d. **106.** πολύαρνι, 481. cf. 202, 2. **107.** Θυέστ(α), 136 D a; λεῖπε (*was leaving*, i. e. gave him a *still continued* possession), 701; φορῆναι, 371 D c. 765. **109.** τῷ, 607; ἐρεισάμενος, 717 a; Ἀργείοισι, 605.

2, 110. Ἄρηος, 202 D, 1. **111.** ἄτῃ, 605. **112.** ὅς, 822; πρίν (not conj.), 878. **113.** ἐκπέρσαντ' (dat. or acc.; prob. acc.), 70 D. 776 fin.; ἀπονέεσθαι, 28 D. **114.** νῦν (gives the time, not of βουλεύσατο, but of an implied οἶδ' ὅτι), cf. 868 a; βουλεύσατο, 690 a. **115.** δυσκλέα (prop. δυσκλεᾶ), 178. 98. 86 D. (better, perhaps, δυσκλεῖ' Ἄργος, 178 D.) **116.** ὑπερμενεῖ, 88 D. 482 b. **117.** κάρηνα, 202 D, 24. **119.** ἐσσομένοισι, 601; πυθέσθαι, 776. **121.** πόλεμον, 547 a; πολεμίζειν (in app. w. τόδε), 766. **123.** κ' ἐθέλοιμεν, 748. **124.** ὅρκια ταμόντες, 546. **125.** ἐφέστιοι, 482 a. **126.** δεκάδας, 258 d; διακοσμηθεῖμεν, 348 D. **127.** ἑλοίμεθα, 591; οἰνοχοεύειν, 472 d. 765. **129.** πλέας, 223 D, 5. **130.** Τρώων, 585.

131. ἐγχέσπαλοι, 479 a fin.; ἄνδρες, 489 a. **132.** πλάζουσι, 328 b; εἰῶσ', 370 D a. **133.** Ἰλίου, 561. **134.** δή, 851 b; βεβάασι, 409 D, 2. **135.** σέσηπε, 417; λέλυνται, 515 b. **136.** ἡμέτεραι, 512 b. **137.** εἵατ(αι), 70 D. 406 D, 2; ποτιδέγμεναι, 408 D, 36; ἄμμι, 601. **139.** εἴπω, 720 e (or, perhaps, 758). **140.** φεύγωμεν, 854; πατρίδα, 218 D.

2, 142. ὄρινεν, 442 D, 11 fin. **143.** πληθύν, 202 D, 28; ἐπάκουσαν, 706. **144.** κύματα (κινεῖται), 508 c. **145.** πόντου, 500 d; τ(οί), 70 D. 852, 11. **146.** ὤρορ', 511 h. 707. **147.** ὅτε (ἄν), 759. **148.** λάβρος, 488 c; ἐπ(ί)-ἠμύει (sc. λήϊον), 504 b; ἀσταχύεσσιν, 607. **149.** τῶν, 560; ἀλαλητῷ, 608. **150.** ἔπ', 102 D b; ἐσσεύοντο, 308 D; ποδῶν, 589; κονίη, 88 D. **151.** ἀειρομένη, 432, 2. **154.** ἱεμένων, 791 a. **155.** Ἀργείοισιν, 601; ὑπέρμορα, 226; ἐτύχθη, 425, 15. 746. **159.** φεύξονται, 412 a. 377. **160.** κὰδ δέ, 73 D; εὐχωλήν, Ἑλένην, 556; κὲν (κατα)λίποιεν (*could they leave?* nearly = fut. ind.), 722 b. **162.** αἴης, 132 D. **165.** μηδέ τ' ἔα, 856 a. **169.** Διί, 603. 87 D; μῆτιν, 549 b. 88 D. **170.** ἑσταότ', 409 D, 1. 416, 1; ἐϋσσέλμοιο, 40 D. **171.** κραδίην, 500 b fin. **172.** ἀγχοῦ, 229 D.

2, 182. θεᾶς, 562; ὄπα, 544; (or, perhaps, θεᾶς, 576; ὄπα, 547 b;) φωνησάσης (*when she spoke*), 717 a. **183.** θέειν, 765. **184.** οἷ, 602; ὀπήδει (diff. fr. ὀπηδεῖ), 98. **185.** Ἀτρείδεω, 587 f. **186.** οἷ (*for him*, as interested and concurring in the action), 601. **188.** μέν (answers to δέ in l. 198), 862 a; κιχείη, 404 D d. **189.** τὸν δ', 862 b; ἐρητύσασκε, 410 D; παραστάς, 717 a. **190.** ὥς, 104 a; δειδίσσεσθαι, 763. **191.** ἄλλους, 538 e fin. **192.** σάφα, 227 D; οἷος, 825 b fin. **193.** πειρᾶται (not -ῆται), 24 D a. **195.** ῥέξῃ, 720 d; κακὸν υἷας, 555. **198.** δήμου, 559. **200.** μῦθον, 576 a. cf. 1, 396, but also 2, 143. **203.** μέν, 852, 13. **204.** ἀγαθόν, 522. **205.** ἔδωκε (obj. *it*, sc. βασιλεύειν, implied in context), 505 b; but ἔδωκε σκῆπτρον, if l. 206 is genuine. **209.** ἠχῇ, 608. **210.** αἰγιαλῷ, 612.

2, 213. ᾔδη, 409, 6. **214.** ἐριζέμεναι, 765. **215.** ἀλλ' (ἐρίζων εἰπεῖν, *to say in contention*, suggested by ἐριζέμεναι), 881; Ἀργείοισιν (*in view of the Arg.*), 601. **216.** δὲ ἀνήρ, 67 D d. 540; ὑπὸ Ἴλιον, 23 D. **217.** φολκός, 854; οἷ, 598 b. **218.** συνοχωκότε, 424 D, 11. **219.** ἐπενήνοθε, 321 D. **220.** Ἀχιλῆϊ, Ὀδυσῆϊ, 40 D; μάλιστ', 665 b. **221.** νεικείεσκε, 370 D b. 410 D. **222.** ὀξέα, 547 c; κεκληγώς, 428 D, 12; τῷ, 595 b fin. **223.** νεμέσσηθεν (*took offence*), 708. **224.** μακρά, 226. **225.** τέο, 244 D; ἐπιμέμφεαι, 577 a; χατίζεις, 575. **226.** χαλκοῦ, 584 b. **227.** Ἀχαιοί, 489 a. 506. **228.** πρωτίστῳ (diff. from πρώτιστα, 1, 105), 488 c fin. **229.** κέ, 710 b. **230.** υἷος (not υἱός), 202 D, 17; ὅν, ἄποινα, 556. **232.** γυναῖκα (ποθέεις, understood from ἐπιδεύεαι), cf. 882; μίσγεαι, κατίσχεαι, 347 D. **234.** ἀρχὸν ἐόντα (τινά), 506. 774; κακῶν, 590 a. **235.** Ἀχαιίδες, cf. 467 c. **236.** οἴκαδέ περ (*straight home*), 850, 3. **237.**

Digitized by Google

γέρᾰ, 182 D; πεσσέμεν, 429, 1. **238.** ἦ, ἦε, 831 a; ἦ ῥά τί οἱ χ', 109; better, ἦ ῥά τί οἱ χἠμεῖς (for καὶ ἡμεῖς, *we also*, beside his own force), 68 a; οὐκί, 65 D. **239.** ἕο (refl.), 671 b. 23 D. 87 D. **241.** Ἀχιλῆϊ, 598; φρεσίν, 612; μεθήμων (ἐστὶν Ἀχ.), 508 a. **242.** λωβήσαιο (sc. εἰ χολώσαιτο), 752.

2, 245. ἠνίπαπε, 427 D, 20. **246.** Θερσῖτ(ᾰ), 135; ἐὼν ἀγορητής (pred. to σύ), 506. **248.** σέο, 111 b; φημί, 108; χερειότερον, 223 D, 2. **249.** ὅσσοι, 510 b. (rel. sentence = gen. part.) 810. **250.** τῷ, 611; ἀνὰ στόμ', 636 fin.; ἀγορεύοις, 722 b fin. **252.** ὅπως (*how*), 825 a. **253.** ἦ, ἦε, 831 a. **254.** Ἀτρεΐδῃ, 595 b. **255.** διδοῦσιν, 400 D h. **258.** ἀφραίνοντα, 799; εἴ κε κιχήσομαι (prob. aor. subj.: conclusion μηκέτ' . . ἐπείη, dependent also on a further condition, l. 261), 747; ὥσπερ (ἀφραίνεις), 508 c. **259.** μηκέτ', 80 b. 848 b. 834; Ὀδυσῆϊ, 598; κάρη, 202 D, 24; ὤμοισιν, 605; ἐπείη, 721. (in place of imper. in conclusion) 747. 745. **260.** κεκλημένος εἴην, 893. 712. **261.** ἀπὸ-δύσω (*cause to put off*), 416, 4. 553–4; φίλα εἵματα, 23 D. **262.** χλαῖναν, 500 b; αἰδῶ, 181–2. **263.** (σὲ) αὐτόν (in contrast with εἵματα), 669 b. **264.** ἀγορῆθεν, 203 D; ἀεικέσσι, 483 b. **266.** πλῆξεν (a single blow), 705; οἱ, 601. **268.** ὑπο, 102 D b. **269.** ἀχρεῖον, 547 c fin. **270.** ἡδύ, 547 c. 23 D; γέλασσαν, 379. **271.** εἴπεσκεν (denotes *repeated* saying, though not by the same speaker), 410 D. **272.** ἔοργεν, 822 D. 23 D. **273.** ἐξάρχων, 789 b. **274.** μέγ', 226; ἄριστον, 488 b. **275.** ὅς, 822; τόν, 239 D; ἐπεσβόλον, 479 a. **276.** ϑήν, 852, 9. **278.** πληθύς, 202 D, 28. 514 a; πτολίπορθος, 479 a fin. **279.** παρά (adv.), 615. **280.** ἀνώγει (plup.), 409 D, 11. **281.** ϑ' (repeated in πρῶτοί τε: redundant), 72. **282.** ἀκούσειαν, 739.

2, 285. ἐλέγχιστον, 222 D; ϑέμεναι, 400 D e; βροτοῖσιν, 601. **286.** ἥνπερ (which, *however*, they assumed, = ὑποστάντες περ), 850, 3. **288.** ἐκπέρσαντ' (see τοί, l. 286, and cf. l. 113), 776 fin. **289.** ὥστε, 876, 4 a; ἤ . . τέ (instead of ἤ . . ἤ), 860 a. **290.** νέεσθαι, 764 b. **291.** ἀνιηθέντα, 335 D. 774 fin.; ἀνιηθέντα νέεσθαι (prop., to have one's return *preceded* by a time of trouble), 717. 763. **292.** καὶ γάρ (*for* if he stay *even* one month), 870 d; ϑ', 852, 11. 70 D; μένων, 789 e. **293.** ὅνπερ, 251 fin. **294.** εἰλέωσιν, 37 D. 759. **295.** ἡμῖν, 601 a; εἴνατος, 253 D; περιτροπέων, 785. **296.** μιμνόντεσσι, 449, 3. 154 D b. **297.** ἀσχαλάαν (cf. ἀσχαλάᾳ, l. 293), 870 D a. 371 a. 764 c. **298.** τοί, 852, 11; κενεόν, 774 fin. **299.** τλῆτε, 408, 6; δαῶμεν, 447 D, 10. **300.** ἦ, ἦε, 831 a. **301.** ἐστέ, 111 a. **302.** μάρτυροι, 202 D, 11; οὓς μή, 761. 835. **303.** χθιζά (ἦν, *it was yesterday*, lit., they were things of yesterday), 508 a. 494. 518 a. **304.** ἠγερέθοντο, 411 D. **305.** ἀμφί (adv.), 615. **306.** ἔρδομεν, 307 D. **307.** πλατανίστῳ, 117 b. **308.** ἐφάνη, 414; δράκων (explanatory of σῆμα), 854. **309.** φόωσδε, 203 D. 166 D. **310.** βωμοῦ, 580; ὄρουσεν, 442 D, 11 fin. **312.** πετάλοις, 605; ὑποπεπτηῶτες, 428 D, 7. **314.** ἐλεεινά, 547 c;

Digitized by Google

τετριγῶτας, 428, 16. 360 D. **315.** ἀμφεποτᾶτο, 424, 19 a. **316.** τήν, πτέρυγος, 574 b; ἀμφιαχυῖαν (no redupl.), 318 D. 424 D, 33. **317.** αὐτήν, 669 b. **318.** ἀρίζηλον, 488 b; ὅσπερ, 251 fin. **319.** λᾶαν, μίν, 202, 10. 556. **320.** θαυμάζομεν, 307 D; οἷον, 815. **321.** ὡς, 875 b. **322.** δ', 862 b. **324.** τέρας, 168 D. **325.** ὅου, 243 D. **328.** πτολεμίξομεν, 328 D b; αὖθι (= αὐτόθι = αὐτοῦ, l. 332), 203 D. **329.** εὐρυάγυιαν, 481. **330.** τώς, 250 D; δή (w. dem.), 851 a; τελεῖται (are *in course of* fulfilment), 696. **332.** αὐτοῦ, 590 a; εἰσόκεν, 877, 7.

2, 334. ὑπ', 656 b. **335.** ἐπαινήσαντες, 420 D, 4. 717 a. **336.** ἱππότα, 136 D a. **337.** 'ἀγοράασθε, 28 D. **339.** πῇ, 248. 608; βήσεται, 511 h. **340.** ἐν πυρί (pred.), 492 h; γενοίατο, 721. **341.** ἐπέπιθμεν, 409 D, 15. **343.** ἐόντες, 789 f. **345.** 'Αργείοισι, 597. **346.** ἕνα καὶ δύο, 500 c; 'Αχαιῶν, 589. **347.** αὐτῶν (masc.), 564. (perhaps αὐτέων, sc. βουλῶν, 565.) **348.** πρίν (cf. l. 344), 88 D; πρὶν . . πρίν, 878 fin. **349.** εἴτε, ἦε (= ἤ, ἦε), 831 a; ψεῦδος, 489 b. **350.** καταανεῦσαι (sc. ὑπόσχεσιν), 505 b. **353.** ἀστράπτων (as if ὅτι κατένευσε Κρονίων stood in l. 350), 886. **356.** τίσασθαι, 435, 5; 'Ελένης (connected with Helen, as object or cause), 565 or 566. **359.** πότμον, 46 D; ἐπίσπῃ, 424 D, 8. **360.** ἄναξ, 158 D. **361.** ἀπόβλητον, 398. **362.** κατά, 632 d. **363.** φρήτρηφιν, 206 D. 595 b. **364.** ἔρξῃς (transient action), πείθωνται (continued obedience), 716 a. **365.** ὅς . . κ' ἔῃσι, 757. 825 b fin. **366.** σφέας, 671 b fin.; μαχέονται, 374. 422 D, 10. **367.** γνώσεαι (cf. l. 365), 363 D. 37 D. 412 a; εἰ, ἤ (= ἤ, ἤ, cf. l. 349), 831 a; θεσπεσίῃ (μοίρᾳ or βουλῇ), 509 b. 611. **368.** πολέμοιο, 565.

2, 370. μάν, 852, 13. **371.** αἲ γάρ, 721 a; "Απολλον, 172 b. **372.** συμφράδμονες, 46 D. **373.** τῷ (*by this*, the having ten such: equiv. to εἰ οὕτως εἴη), 607. 751. **374.** ὑφ', 655; ἁλοῦσα (transient event), περθομένη (continued desolation), 716 a. **375.** αἰγίοχος, 479 a fin. **377.** καὶ γάρ, 870 d; μαχησάμεθ', 356 b. 511 c.. **378.** ἦρχον χαλεπαίνων (*was the first to be angry*), 691. 798. **379.** μίαν, 509 a fin. **380.** Τρωσίν, 598; κακοῦ, 565; οὐδ' (*not even*), 858 b. **381.** "Αρηα, 202 D, 1. **384.** ἀμφίς (= ἀμφί), 80 D. 102 D b. **385.** κέ, 741; κρινώμεθ' (prob. pres.), 716 a; "Αρηϊ, 608. **388.** τεῦ, 244 D. 562; τελαμών, 569; ἀμφί, 637. **389.** ἀσπίδος, 563; ἀμφιβρότης, 482 a; χεῖρα, 549 a; καμεῖται (τὶς), 504 b. **390.** τιταίνων, 433 D, 5. 789 c. **391.** νοήσω, 757. 799. **393.** ἐσσεῖται, 406 D, 1. cf. 377; φυγέειν, 352 D.

2, 394. κῦμα (ἰάχει), 508 c. **396.** προβλῆτι, 218; σκοπέλῳ, 500 c. **397.** ἀνέμων, 566. **398.** ὀρέοντο (cl. 7, for ὤρνυντο), 442, 11; κεδασθέντες, 439 D, 4. **400.** ἔρεζε, 43 D; αἰειγενετάων, 218 a. **404.** κίκλησκεν, 420 D, 5. **408.** βοήν, 549 c. **409.** ᾔδεε, 409 D, 6; ἀδελφεὸν ὡς ἐπ. (= ὡς ἀδελφεὸς ἐπ.), 726. **410.** περιστήσαντο (properly signifies *set around themselves:* better περίστησάν τε), 416, 1. **413.** ἐπι-δῦναι (βού-

λομαι), cf. 508 b. **414.** *πρηνές*, 488 b. **415.** *αἰθαλόεν*, 488 a; *πυρός*, 590 a (or, perhaps, 582). **416.** *δαΐξαι*, 367 e. **417.** *ῥωγαλέον*, 488 b; *πολέες*, 219 D. **418.** *λαζοίατο*, 429 D, 5. **420.** *δέκτο*, 408 D, 36; *ἱρά*, 32 D e; *ὄφελλεν* (prob. aorist, like *δέκτο*), 345 D fin. **426.** *ἀμπείραντες*, 73 D; *Ἡφαίστοιο*, 583. **438.** *ἀγειρόντων*, 358 D. **440.** *ἴομεν*, 88 D; *κέ*, 741; *θᾶσσον*, 222. 228; *ἐγείρομεν* (aor. subj.), 347 D.

2, 444. *μάλ' ὦκα*, 227. 227 D. **445.** *οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρ.*, 639. **446.** *θῦνον*, 435 D, 10; *μετά* (adv., *in the midst*), 615; *Ἀθήνη* (*θῦνε*), 508 c. **447.** *ἀγήραον*, 147. **448.** *τῆς*, 563 (perhaps, 590 b); *ἠερέθονται*, 411 D. **450.** *διέσσυτο*, 408 D, 31. **452.** *καρδίῃ* (cf. 1, 225), 500 b fin.; *ἄλληκτον*, 40 D. 547 c; *πολεμίζειν* (w. *σθένος*), 767. **455.** *ἄ-σπε-τον* (root *σεπ*), 450 D, 8. **457.** *τῶν ἐρχομένων*, 790 a. **458.** *παμφανόωσα*, 472 k. **459.** *τῶν* (repeated in l. 464), 560; *ὥστ'*, 876, 4 a; *ὀρνίθων* (here masc., as shown by *προκαθιζόντων*, l. 463), 169: hence *ἀγαλλόμεναι* (l. 462) cannot be explained acc. to 523, but must be changed to *ἀγαλλόμενα*. **460.** *δουλιχοδείρων*, 28 D. **461.** *Ἀσίῳ* (gen. of *Ἀσίας*, 136 D, 3 (better *Ἀσίῳ*, adj.); *ῥέεθρα* (Att. *ῥεῖθρα*), 32 D e. **462.** *ποτῶνται*, 515 b; *πτερύγεσσιν*, 611 a. **465.** *προχέοντο* (Att. *προὐχέοντο*), 313. 371 b. **466.** *σμερδαλέον*, 547 c; *ποδῶν* (w. *ὑπὸ-κονάβιζε*, *was resounding underneath*), 583; *αὐτῶν* (*ἀνθρώπων*), 669 b. **468.** *μυρίοι*, 257 fin.; (*τόσσοι*) *ὅσσα* (lit., that-number, *which-number the leaves grow*), 247. 488 b: properly *ὅσσοι* (503), but takes gender of subject, by a change the converse of that in 518 b; *ὥρῃ*, 613. **471.** *τέ* (w. rel.), 856 a.

2, 474. *αἰγῶν*, 560; *αἰπόλοι*, 479 a; *ἄνδρες*, 500 a. **475.** *ῥεῖα*, 223 D, 7; *διακρίνωσιν*, 758 (or, perhaps, 720 e); *νομῷ*, 612; *μιγέωσιν*, 395 D. 758. **477.** *ἰέναι*, 765; *μετά* (adv.), 615. **479.** *Ἄρεϊ* (cf. *Ἄρηϊ*, l. 385), 202 D, 1. 88 D. **480.** *ἀγέληφι*, 206 D. 612; *πάντων*, 584 g. **481.** *ταῦρος*, 500 d; *βόεσσι*, 189 D. 605; *ἀγρομένῃσιν*, 384 D fin. **482.** *τοῖον*, 241. 488 b. **483.** *πολλοῖσι . . . ἡρώεσσιν*, 885. **484.** *ἔσπετε*, 450 D, 8. **485.** *ὑμεῖς*, *ἡμεῖς*, 667; *πάρεστε* (*πᾶσι*), 605. 881. **487.** *οἵτινες*, 825. **488.** *μυθήσομαι*, 720 e. (instead of *μυθησαίμην*, 748) 750. **489.** *εἶεν*, 511 a. **490.** *ἄρρηκτος* (*unbreakable*), 398; *χάλκεον*, 37 D. 145 c.; *ἐνείη*, 511 h. **491.** *Ὀλυμπιάδες*, cf. 467 c. **492.** *μνησαίαθ'* (Att. *μνησθεῖεν*), 444, 6 a.

Digitized by Google

REFERENCES

TO

GOODWIN'S SYNTAX OF THE MOODS AND TENSES OF THE GREEK VERB.

N. B.—These references are adapted to the second and third editions of this work, published at Cambridge, Mass., in 1865 and 1866. Whenever the reference does not suit the first edition, the fact is indicated.]

BOOK I.

Verses 1–50. **8.** *Μάχεσθαι*, § 97, N. 2. **11.** *οὕνεκα ἠτίμησε*, § 81, 1. **13.** *λυσόμενος*, § 109, 5. **18.** *δοῖεν*, § 82. **20.** *λῦσαι, δέχεσθαι*, § 101, and Rem. **23.** *αἰδεῖσθαι*, § 92, 1, N. 1. **26.** *κιχείω*, § 86, N. 2. **27.** *δηθύνοντ'*, § 112, 1. **28.** *μή οὐ χραίσμῃ*, § 44, 1; § 43, N. 2 (cf. § 26, N. 1, *c*). **29.** *πρίν*, § 67, N. 5 (cf. vs. 97, below). **32.** *μή μ' ἐρέθιζε*, § 86.—*ὥς κε νέηαι*, § 44, 1, N. 2. **39–41.** § 49, 1. **42.** *τίσειαν*, § 82. **47.** *κινηθέντος*, § 109, 8.

Verses 51–100. **56.** *ὅτι*, § 81, 1. **57.** *ἐπεί*, § 59. **60.** *ἀπονοστήσειν*, § 73, 1.—*εἴ κεν φύγοιμεν*, § 50, 2, N. 2. **61.** *εἰ δαμᾷ* (Fut.), § 49, 1, N. 3. **62.** *ἄγε . . . ἐρείομεν*, § 85, N. 1. **64.** *ὅς κ' εἴποι*, § 52, 2.—*ὅ τι ἐχώσατο*, § 70, 1. **66, 67.** *αἴ κεν . . . βούλεται* (Subj.), § 53, N. 2 (§ 50, 1). **77.** *ἀρήξειν*, § 73, 1. So *χολώσεμεν* in vs. **78.** **80.** *ὅτε χώσεται*, § 62; § 63, 1. **81.** *εἴ περ καταπέψῃ*, § 51, with N. 2. **82.** *ἀλλά*, § 57.—*ὄφρα τελέσσῃ*, § 66, 4. **83.** *εἴ με σαώσεις*, § 70, 1. **90.** *ἢν εἴπῃς*, § 50, 1. **98.** *πρίν*, § 106, 1. **100.** *τότε κεν πεπίθοιμεν*, § 52, 2, Note.

Verses 101–150. **110.** *ὡς τεύχει*, § 70, 1. **112.** *ἤθελον, βούλομαι*, § 81, 1. **119.** *ὄφρα*, § 44, 1. **120.** *ὅ*, § 78, 2. **124.** *κείμενα*, § 113. **128, 129.** *αἴ κε δῶσι*, § 50, 1. **132.** *κλέπτε*, § 86.—*ἐπεί*, § 81, 1. **135.** *εἰ μὲν δώσουσι*, § 50, 1, N. 1; § 53, N. 1. **137.** *εἴ κε μὴ δώωσιν*, § 50, 1. —*ἕλωμαί κεν*, § 38, 2; § 50, 1, N. 2 (*a*).—*δέ*, § 57. **139.** *κεν*, § 37, 2.—*ἵκωμαι*, § 61, 3. **140–144.** *μεταφρασόμεσθα*, etc., § 85. **150.** *πῶς πείθηται*, § 88, N. 1 (or § 87).

Verses 151–200. **151.** *ἐλθέμεναι*, § 97, N. 2. **153.** *μαχησόμενος*, § 109, 5. **159.** *ἀρνύμενοι*, § 109, 5. **161.** *ἀφαιρήσεσθαι*, § 73, 1. **163.**

Digitized by Google

ὁππότ' ἐκπέρσωσ', § 62; § 63, 1. **166.** ἦν ἵκηται, § 51. **168.** ἐπὴν κεκάμω, § 62; § 20, N. 1.—πολεμίζων, § 109, 2. **169.** εἶμι, § 10, 1, N. 6. **171.** ἀφύξειν, § 73, 1. **173.** § 49, 1. **175.** οἵ κέ με τιμήσουσι, § 37, 2. **178.** § 49, 1. **182.** ὡς, § 81, 1. **184.** ἐγώ κ' ἄγω, § 87, Note; § 38, 2. **191, 192.** ἀναστήσειεν, ἐναρίζοι, etc., § 71 (§ 88). **193.** ἕως, § 59. **194.** δέ, § 57.

Verses 201–250. **204.** τελέεσθαι (Fut.), § 73, 1. **205.** τάχ' ἄν ὀλέσσῃ, § 38, 2; § 87, N. **207.** παύσουσα, § 109, 5.—αἴ κε πίθηαι, § 50, 1. **218.** ὅς κε ἐπιπείθηται, § 62, and Rem.—ἔκλυον, § 30, 1. **230.** ὅστις εἴπῃ, § 62; § 63, 1. **232.** § 52, 2 (or § 49, 2, N. 6). **235.** ἐπειδή, § 59. **241.** ἀχνύμενός περ, § 109, 7, and N. 5 (*b*). **242.** εὖτ' ἄν πίπτωσι, § 61, 3.—ὅτ' . . . ἔτισας, § 81, 1.

Verses 251–300. **255–257.** § 50, 2. **258.** μάχεσθαι, § 93, 2, N. 3. **262.** οὐδὲ ἴδωμαι, § 87. **272.** κείνοισι δ' ἄν . . . μαχέοιτο, § 52, 2.—οἳ . . . εἰσιν, § 59. **275.** ἀγαθός περ ἐών, § 109, 7, and N. 5. **280.** § 49, 1. **281.** ἀλλά, § 57. **289.** πείσεσθαι, § 73, 1. **291.** μυθήσασθαι, § 92, 1. **293, 294.** § 54, 1 (*b*).—ὅ ττι κεν εἴπῃς, § 61, 3. **296.** μὴ σήμαινε, § 86. —πείσεσθαι, § 73, 1.

Verses 301–350. **301.** οὐκ ἄν τι φέροις, § 52, 2, N. **302.** εἰ δ', ἄγε μήν, § 52, 1, N. 1. **323.** ἀγέμεν, § 101. **324.** See vs. **137.** **338.** ἄγειν, § 97. **340, 341.** εἴποτε γένηται, § 50, 1, N. 2 (*d*).—ἀμῦναι, § 97, N. 1. **343.** οἶδε νοῆσαι, § 113, N. 8 (2d ed.). **344.** ὅππως μαχέοιντο, § 44, 2, N. 2. **347.** ἄγειν, § 97.

Verses 351–400. **353.** § 49, 2, N. 3 (*b*): see vs. **415.** **363.** ἵνα εἴδομεν (Subj.), § 44, 1. **381.** ἐπεί, § 81, 1. **393, 395.** § 49, 1. **397, 399.** ὅτ' ἔφησθα, ὁππότε ἤθελον, § 59.

Verses 401–450. **408.** αἴ κεν ἐθέλῃσιν, § 53, N. 2 (§ 50, 1). **410, 411.** ἐπαύρωνται, γνῷ, § 44, 1. **412.** ὅτ' ἔτισε, § 81, 1. **415.** αἴθ' ὄφελες, § 83, 2: see vs. **353.** **420.** αἴ κε πίθηται, § 53, N. 2. **426.** εἶμι, § 10, 1, N. 6. **432.** ὅτε ἵκοντο, § 19, N. 4. **437, 439.** βαῖνον, βῆ, § 11, N. 5. **443.** ἀγέμεν, § 97, N. 1. **444.** ἱλασόμεσθα (Subj.), § 44, 1.

Verses 451–500. **465, 466.** § 11, N. 5. **492.** ὅτε γένετο, § 59.

Verses 501–550. **503.** εἴποτε ὄνησα, § 49, 1. **509.** ὄφρ' ἄν τίσωσιν, § 66, 2. **518.** ὅτε μ' ἐφήσεις, § 59. **519.** ὅτ' ἄν μ' ἐρέθῃσιν, § 61, 3. **521.** ἀρήγειν, § 73, 1; § 15, 2. **523.** ἐμοὶ δέ κε μελήσεται, § 38, 2; § 87.—ὄφρα τελέσσω, § 66, 2. **524.** εἰ δ', ἄγε τοι κατανεύσομαι, § 52, 1, N. 1. **527.** ὅ τι κεν κατανεύσω, § 61, 3; or § 62. **537.** ὅτι συμφράσσατο, § 70, 2. **543.** ὅ ττι νοήσῃς, § 62; § 63, 1. **545.** μὴ ἐπιέλπεο, § 86. **546.** εἰδήσειν, § 73, 1; § 27, N. 3.—περ ἐούσῃ, § 109, N. 5 (*b*). **547.** ὃν μέν κ' ἐπιεικὲς (sc. ᾖ), § 61, 3. **549.** ὃν δέ κ' ἐγὼν ἐθέλωμι, § 61, 3.

Verses 551–611. **553.** § 10, 1, N. 3. **554.** ἅσσ' ἐθέλῃσθα, § 62.

§ 63, 1. **555.** *μή σε παρείπῃ*, § 46. **558.** *καταυεῦσαι*, § 73, 1; § 23, 2 (cf. II, vs. 11). **559.** *ὡς τιμήσῃς*, § 45, N. 5 (*c*). **564.** §, 49, 1. **566.** *μὴ οὐ χραίσμωσιν*, § 44, 1; § 43, N. 2. **567.** *ὅτε κεν ἐφείω*, § 61, 3. **574, 575.** *εἰ δὴ ἐριδαίνετον, ἐλαύνετον* (Subj.), § 50, 1, and N. 2 (*d*). **580.** *εἴπερ κ' ἐθέλῃσιν*, § 53, N. 1 (2d ed.). **582.** *καθάπτεσθαι*, § 101. **588.** *θεινομένην*, § 112, 1.—*ἀχνύμενός περ*, § 109, N. 5. **589.** *ἀντιφέρεσθαι*, § 93, 2. **601.** *ἐς ἠέλιον καταδύντα*, § 108, N. 4, *b* (2d ed.) **610.** *ὅτε ἱκάνοι*, § 62.

BOOK II.

Verses 1–50. **3, 4.** *Ὡς τιμήσῃ, ὀλέσῃ δέ* (or *τιμήσει', ὀλέσαι δέ*), § 45, N. 2. **6.** *πέμψαι*, § 91. **10.** *ἀγορευέμεν*, § 101. **11.** *θωρῆξαι*, § 23, 1 (cf. I, vs. 558). **12.** *νῦν γάρ κεν ἕλοι*, § 52, 2. **19.** *εὗδοντ'*, § 112, 1. **25.** § 59. **29.** (See vs. **12**). **34.** *αἱρείτω*, § 86.—*εὖτ' ἂν ἀνήῃ*, § 61, 3. **36.** *οὐ τελέεσθαι ἔμελλον*, § 25, 2, N. 2. (See vs. **39**). **37.** *αἱρήσειν*, § 73, 1. **49.** *ἐρέουσα*, § 109, 5.

Verses 51–100. **51.** *κηρύσσειν*, § 15, 1 (cf. vs. **11**). **71.** *ᾤχετ' ἀποπτάμενος*, § 112, 2; § 11, N. 3. **72.** *αἴ κέν πως θωρήξομεν*, § 71, N. 2 (2d ed.); or § 53, N. 2. **73.** *ἣ θέμις ἐστί*, § 59. **75.** *ἐρητύειν*, § 101. **80, 81.** § 49, 2, N. 6. **83.** (See vs. 72.) **98.** *εἴποτε σχοίατ', ἀκούσειαν δέ*, § 53, N. 2.

Verses 101–150. **107, 108.** *φορῆναι, ἀνάσσειν*, § 97. **113.** *ἐκπέρσαντ'*, § 24.—*ἀπονέεσθαι* (as Fut.), § 27, N. 3. **119.** *πυθέσθαι*, § 93, 2. **121.** *πολεμίζειν, μάχεσθαι*, § 91. **123–128.** § 50, 2, and N. 2 (*b*). **127.** *οἰνοχοεύειν*, § 97. **129.** *ἔμμεναι*, § 73, 1. **139.** *ὡς ἂν εἴπω*, § 61, 3; § 20. **140.** *φεύγωμεν*, § 85. **147.** *ὅτε κινήσῃ*, § 62, N. 3.

Verses 151–200. **155, 156.** § 49, 2. **160.** *κὰδ δέ κεν λίποιεν*, § 52, 2, N. (Cf. *φεύξονται*, vs. 159.) **170.** *ἑσταότ'*, § 112, 1. **176.** (See vs. **160**.) **183.** *βῆ δὲ θέειν*, § 97, N. **188.** *ὅντινα κιχείη*, § 62. **189.** *δέ*, § 57, and Rem. before § 65.—*ἐρητύσασκε*, § 30, 2, N. 1. **190.** *δειδίσσεσθαι*, § 91; § 15, 2, N. 3. **195.** *μή τι ῥέξῃ*, § 86; or § 44, 1 (*μή τι ῥέξῃ* depending on vs. 191). **198, 199.** (See vss. **188** and **189**.)

Verses 201–250. **205.** *ἔδωκε*, § 61, 1. **210.** *βρέμεται*, § 62, N. 3. **214.** *ἐριζέμεναι*, § 97, N. 2. **215.** *εἴσαιτο*, § 62. **228.** *εὖτ' ἂν ἕλωμεν*, § 62. **229.** *ὅν κέ τις οἴσει*, § 87, 2. **231.** *ὅν κεν ἀγάγω*, § 61, 3. **233.** *ἥντε κατίσχεαι*, § 65, 1, N. 2. **234.** *ἐπιβασκέμεν*, see vs. 190. **236.** *νεώμεθα*, § 86. **238.** § 70, 1. **242.** See I, vs. 232. **249.** *ἔμμεναι*, § 73, 1; § 15, 1. **250.** *οὐκ ἂν ἀγορεύοις*, § 52, 2.

Verses 251–300. **251.** *προφέροις, φυλάσσοις*, § 42, 4. **252.** *ὅπως ἔσται*, § 70, 1, the direct question being *πῶς ἔσται;* **255.** *ὅτι διδοῦσιν*, § 81, 1. **258.** *εἴ κε κιχήσομαι*, § 50, 1. **259, 260.** § 82. **261.**

Digitized by Google

263. εἰ μὴ δώω, . . . ἀφήσω, § 50, 1, N. 1. **270.** καὶ ἀχνύμενοί περ, § 109, N. 5. **275.** ὃς ἔσχε, § 65, 4; § 59, N. 2 (first edition). **281, 282.** ὡς ἀκούσειαν, § 44, 1; § 82, 2. **287.** στείχοντες, § 109, 1. **288.** ἀπονέεσθαι, § 92, 1, N. 2. **290.** ὀδύρονται νέεσθαι, § 92, 1, N. 1. **291.** νέεσθαι, § 91. **298.** μένειν, § 91. **300.** μαντεύεται, § 70, 1.

Verses 301–350. **302.** οὓς μὴ ἔβαν φέρουσαι, § 61, 1. **317.** ἐπεὶ ἔφαγε, § 19, N. 4 (*b*). **332.** εἰσόκεν ἕλωμεν, § 66, 2, N. 2. **340.** γενοίατο, § 82. **343.** ἰόντες, § 10, 1, N. 3. **346, 347.** τοί κεν βουλεύωσι, § 61, 3. **348.** πρὶν ἰέναι, § 106, 1. **350.** κατανεῦσαι, § 73, 1; § 23, 2.

Verses 351–400. **355.** πρίν, § 106, 1, and N. 4. **357.** εἰ ἐθέλει, § 49, 1. **361.** ὅ ττι κεν εἴπω, § 61, 3. **363.** ὡς ἀρήγῃ, § 44, 1. **364.** εἰ δέ κεν ἔρξῃς, § 50, 1. **365, 366.** ὅς κ' ἔῃσι, § 61, 3. **367.** εἰ οὐκ ἀλαπάξεις, § 50, 1, N. 1; § 47, 3, N. **371, 372.** αἲ γὰρ εἶεν, § 82. **373.** τῷ κε τάχ' ἠμύσειε, § 50, 2. **379.** εἰ βουλεύσομεν, § 50, 1, N. 1. **381.** ἵνα ξυνάγωμεν, § 44, 1. **385.** ὥς κε κρινώμεθα, § 44, 1, N. 2. **387.** εἰ μὴ διακρινέει, § 50, 1, N. 1. **391.** ὃν δέ κε νοήσω, § 61, 3. **395.** ὅτε κινήσῃ, § 62, N. 3. **397.** ὅτ' ἂν γένωνται, § 62.

Verses 401–450. **401.** φυγεῖν, § 23, 2, N. 2. **413.** μὴ δῦναι, καὶ ἐλθεῖν, § 100.—πρίν, § 106, N. 4. **414.** πρίν, § 106, 1. **418.** λαζοίατο, § 82. **435.** μηκέτι λεγώμεθα, § 86. **437, 438.** ἄγε, ἀγειρόντων, § 84, N. 1. **440.** ἴομεν, § 85.—ὄφρα κε ἀγείρομεν (Subj.), § 44, 1, N. 2.

Verses 451–500. **452.** πολεμίζειν, μάχεσθαι, § 92, 1, N. 2. **453.** νέεσθαι, § 91. **474, 475.** ὥς τ' αἰπόλοι διακρινέωσιν, § 62, N. 3.—ἐπεί κε μιγέωσιν, § 62. **480.** ἔπλετο, § 30, 1, N. 3. **488.** οὐκ ἂν μυθήσομαι, § 38, 2; § 86, N. **489–492.** εἰ . . εἶεν, . . . ἐνείη, εἰ μὴ . . . μνησαίαθ', § 50, 2.

Verses 501–877. **544.** ῥήξειν, § 27, N. 2. **534.** κοσμῆσαι, § 93, 2, N. 4. **613.** περάαν, § 97. **665.** βῆ φεύγων, § 112, 2. **687.** ὅστις ἡγήσαιτο, § 65, 1, N. 2. **724.** μνήσεσθαι ἔμελλον, § 25, 2, N. 2. **769.** ὄφρα μήνιεν, § 59. **780.** ὡς εἴ τε νέμοιτο, § 109, N. 9 (2d and 3d edd.). **782.** ὅτε ἱμάσσῃ, § 62, N. 3. **794.** ὁππότε ἀφορμηθεῖεν, § 77, 1 (*d*). **801.** μαχησόμενοι, § 109, 5.

BOOK III.

Verse 23. ὥς τε λέων ἐχάρη, § 62, N. 3 (*b*); so vss. **33–35.** **25, 26.** εἴ περ ἂν σεύωνται, § 51; § 50, 1, N. 2 (*b*). **40.** § 83, 2. **41.** § 52, 2. **54, 55.** οὐκ ἂν χραίσμῃ, ὅτε μιγείης, § 86, Note. **61, 62.** ὃς ἐκτάμνῃσιν, § 62, N. 3. **74.** ναίοιτε, νεέσθων, § 82, N. 1. **120.** οἰσέμεναι, § 27, N. 2. **194.** ἰδέσθαι, § 93, 2, N. 3. **224.** οὐκ ἂν ἐρίσσειε, § 49, 2, N. 6. **299, 300.** ὁππότεροι πημήνειαν, ῥέοι, § 61, 3; § 64, 1. **317.** ὁππότερος ἀφείη, § 71. (The direct question would be πότερος ἀφῇ, *which shall hurl?* § 88.)

Digitized by Google

366. *τίσεσθαι*, § 23, 2, N. 3. **409.** *εἰς ὅ κε ποιήσεται* (Subj.), § 66, 2, N. 2. **450.** *εἴ που ἐσαθρήσειεν*, § 53, N. 2. **453.** *εἴ τις ἴδοιτο*, § 53, N. 2. The apodosis is implied (rather than exactly expressed) in *οὐ γὰρ ἐκεύθανον*,—the idea being, *they surely did not from affection wish to conceal him, in case any one should chance to see him.* See also examples under § 77, 1 (c). **460.** § 65, 1, N. 2.

Digitized by Google

GRAMMATICAL INDEX.

Abstract Nouns—for concrete, 2. 568; 5. 325, 781; 13. 485.

Accusative—synecdochical, 1. 46; 64, 343; 2. 58, 269; 3. 227; 4. 46; of space or way, 1. 312; of termination, 1. 317, 322; 3. 262; 5. 291; attracted to the subordinate clause, 1. 536; put by attraction for the dative demanded by the verb of the preceding proposition, 1. 541; put for the genitive to give prominence to the object of the verb, 2. 273; denoting that in which the action of the verb consists, 2. 314; double accusative, 1. 237, 290; 3. 351, 409; cognate accusative, 10. 147; 13. 220.

Adjective—in the plural for singular when the subject is an infinitive, 1. 107; used for adverbs, 1. 424; employed for the noun in the genitive, 2. 54; 5. 741; attracted from the antecedent to the relative clause, 13. 340.

Anacoluthon—2. 353; 4. 436.

Anastrophe—1. 162.

Antecedent—indefinite before ὅστις and the subjunctive, 1. 230.

Aorist—interchanged with the imperfect, 1. 4; in comparisons used for the future, 1. 98; 4. 161; for the present, 3. 10; and for customary or wonted action, 4. 443; in the optative for the present, 1. 100; in comparisons referring to facts known and founded on repeated experience, 13. 389.

Apodosis—connected to the preceding sentence as though an independent sentence, 1. 58; in the indicative, and the protasis in the subjunctive, 1. 90; omitted in expressions of anger, 1. 342; as uncertain contrasted with the protasis as certain and determined, 8. 13; takes the subjunctive after εἰ, when the subjects are opposed, 8. 154.

Aposiopesis—1. 135.

Apposition—partitive, 1. 606; 3. 103, 112, 211; 5. 850; 6. 8; 7. 215, 275 11. 572; denoting character, 2. 792; with the preceding sentence, 3. 50; epexegetical, 3. 126; 10. 208.

Article—used for the demonstrative pronoun, 1. 9; equivalent to the relative, 1. 36; employed δεικτικῶς, 1. 20; 3. 55, 74; directs attention to the following noun, 1. 391; 5. 519, 720; follows its substantive before a relative pronoun, 5. 319; used as a possessive pronoun, 11. 142.

Asyndeton epexegeticum—denoting haste, 1. 105, 540; 2. 9, 217, 325; 4. 69; 5. 4, 841; 13. 46; denoting rapidity, 2. 169; 11. 197; showing the excited state of the speaker's mind, 3. 64; *patheticum*, 6. 96.

Digitized by Google

Attraction—of the noun from the subordinate to the principal clause, 2. 38; 3. 124; 6. 58.

Causal Sentence—placed first, 7. 328.

Cognate Accusative—1. 162.

Comparative—for the positive, 1. 32; *compendaria*, 1. 163; implied in the positive, 3. 227.

Construction—of the σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος, 1. 237; 14. 151; changed from the participle to the verb, 6. 481.

Constructio Prægnans.—1. 55; 441: 4. 13; 5. 161, 249, 327, 370; 9. 506; 15. 276.

Copula—omitted, 1. 547.

Dative—in apposition with a noun denoting the whole, 1. 24; of advantage (*dativus commodi*), 1. 39, 157, 607; 3. 275; 5. 110; of place, 1. 45; 2. 241; 3. 387; after ἀνίστημι, 1. 58; for the possessive genitive, 1. 104; 3. 226; 11. 458; denoting circumstance, 1. 418; of person in reference to whom an action takes place, 2. 296; of manner, 3. 2; of communion and society, 3. 48; of missile, 3. 80; of accompaniment, 3, 349; 23. 8; of instrument; 3. 380; instead of the accusative, 3. 259; ethical, 5. 24; of local aim or object, 5. 709.

Dual—with a plural verb, 1. 305; put for the plural, 1. 567.

Ellipsis—of σκοπεῖν or πειρᾶσθαι, 1. 66; of καλῶς ἔχει, 1. 135; of εἰ δὲ βούλει, 1. 302; implied in γάρ, 1. 232; 2. 239; of οὖσα with φαίνεται, 3. 457; of φοβοῦμαι, 5. 233; of βούλεσθε, 6. 376.

Emphasis—by the thing expressed negatively and positively, 3. 59; by γέ, 1. 304, 582; by the litotes, 1. 330; promoted by inversion of sentences, 4. 398; by the asyndeton, 22. 393.

Epenthesis—4. 11.

Euphemism—3. 278, 411; 4. 469; 5. 567; 6. 455; 10. 46.

Future—infinitive after a verb of thinking, &c., 2. 39.

Gender—implied in a noun, 2. 204, 462; conforms to the last mentioned noun, the feminine being preferred to the neuter, 2. 136.

Genitive—partitive, 1. 8, 90, 118; 2. 372; 3. 19, 101; 5. 46; of separation, 1. 49; 3. 84; 4. 131; 5. 187; 7. 194; 12. 406; 13. 189; of cause, 1. 65 410; 2. 349, 397; 3. 309, 366; after verbs of participating, 1. 67; of barter 1. 111; of the part taken hold of, 1. 197, 407; 3. 69; objective, 1. 284; 3. 140· 4. 137; 5. 316; in apposition with an adjective put for the attributive genitive, 2. 54; of source, 2. 415; of place gone over, 2. 785; after adjective implying comparison, 3. 227; contained in a poss. pronoun, 3. 289; by attraction put for the accusative, 5. 265; after verbs of mounting, 5 192; after verbs of

Digitized by Google

aiming, throwing, etc., 4. 106; after verbs denoting comparison, 6. 125; expressing the object of desire, 6. 466.

Genitive Absolute—denoting time, 1. 88; denoting condition, 3. 289.

Hendiadys—3. 101; 4. 456.

Hyperbaton—2. 484; 9. 125, 231; 12. 178.

Hysteron Proteron—4. 450.

Imperfect Tense—interchanged with the aorist, 1. 4; use of the imperfect, ibid.; with aoristic signification, 1. 380; 3. 239, 454.

Impersonal Construction—changed to a personal one, 1. 589; 3. 457.

Indicative Mood—after εἴποτε, the condition being assumed as a certainty, 1. 39, 294; after ὅτε, 1. 397; 3. 33; in the protasis referring to the denial of a fact, 2. 80; in both the protasis and apodosis of past time to denote that something could take place under a certain condition, which condition was not fulfilled, 2. 155; rendered less certain and definite by κε, 4. 176; used in comparisons where reference is had to an actual fact, 10. 183.

Infinitive—for imperative, 1. 20, 323, 583: 2. 10; 3. 459; 4. 53; 5. 124; 10. 65; expressing a wish, 2. 413; 3. 285; denoting purpose, 1. 338; 5. 154; 13. 62, 189; after πρίν, 5. 218, 288; after ἀκούειν, 6. 386; after οἶδα, 7. 239; after πυνθάνομαι, 13. 521.

Interjection—sometimes put between the noun and adjective, 4. 189.

Inversion—of pronomial adverbial clauses, 3. 403.

Irony—1. 110.

Iteratives—2. 271; 3. 217

Litotes—1. 330, 536; 15. 155.

Metathesis—1. 266; 4. 11.

Negative and Affirmative Propositions—the former with οὐ μά, the latter with ναὶ μά, 1. 86; are employed together for the sake of emphasis, 1. 416.

Neuter Gender—employed when to several substantives the idea of 'things' is to be given, 8. 26.

Nominative—with the infinitive by attraction with the subject of the finite verb, 1. 77, 161; for the vocative, 3. 276; for the genitive, 6. 396.

Number—of a verb conforming to the nearest noun, 2. 146.

Optative—with a wish referring to future time, 1. 18; used in wishes and prayers, 1. 42; 5. 214; with ἄν in a relative sentence, 1. 64; 5. 192; in deliberative questions after a historic tense, 1. 190; with ἄν in the apodosis, 1. 232; and in addition with εἰ in protasis, 1. 255; after a present when the thought is not the speaker's but some other person's, 1. 344; after ὅτε to denote indefinite frequency, 1. 397; in the apodosis with ἄν the protasis being

Digitized by Google

omitted, 2. 12; in the apodosis to denote uncertainty, 2. 80; a softened form for the indicative, 2. 160; 3. 74; 4. 97; 5. 32; a mild form for the imperative, 2. 250; after a present the action being conceived as past, 2. 282; after the relative to denote indefinite frequency, 2. 188; after adverbs of comparison, 2. 780; after ὅποτε, 2. 794; without regard to the time of the principal clause, in adverbial sentences of time, 3. 55; without ἂν to denote doubt or uncertainty, 3. 299; with ἂν when a thing is to be expressed with moderation and reserve, 6. 452.

Onomatopeia—1. 34, 46; 2. 210; 3. 363; 5. 408.

Paronomasia—4. 526.

Participle—denoting cause, 1. 7, 492; 5. 414; in the future denoting purpose, 1. 13; to be translated as a verb preceded by *who* or *when*, 1. 35; denoting time, 1. 88; 2. 287; concessive, 1. 131; 5. 433; denoting manner, means, or way, 1. 81, 168, 421; 2. 15, 273; 4. 55; 5. 413, 424; with a verb to be rendered as a verb, 1. 179; as a complement to οἴχομαι, etc., 2. 71; denoting condition or circumstances, 2. 721; refers to the subject logically implied in the sentence, 5, 135; 6. 505; put after ἀνέχω for the infinitive, 5. 895; after ἀκούειν, 6. 386; after οἶδα, 7. 329; has a prepositional use, 7. 304; contains the protasis, 10. 246; after πυνθάνομαι, 13. 521.

Participial Construction—of λανθάνειν, less prominent than the verbal form, 12. 390.

Partitive Apposition—1. 606; 5. 270.

Pleonasm—3. 95.

Pluperfect—with signification of the imperfect, 1. 104; 4. 4; of aorist, 5. 695.

Prepositional Adverb—forming with the verb a verbal idea, and governing the accusative, 2. 156, 549.

Preposition—used adverbially, 1. 39; when the verb is to be repeated, the preposition often only used, 3. 268.

Protasis—dependent on a suppressed condition, 1. 60; takes the subjunctive, the apodosis being in the indicative, 1. 90; omitted when not essential to the sense, 1. 272; or when it can be readily supplied, 2. 12; 3. 53; 5. 362; takes the indicative, when in relation to its consequence it is definite and certain.

Relative—its repetition avoided, 1. 79; placed before its antecedent for sake of emphasis, 1. 126; 6. 58; with ἂν before the subjunctive denoting indefinite frequency, 2. 391; in the singular after a plural antecedent, 3. 279; takes the subjunctive when referring to an indefinite antecedent, 5. 407; refers to the gender implied in the antecedent, 5. 640; has the force of a demonstrative, 6. 59; in the plural after a collective noun, 16. 369.

Relative Sentence—denoting design or purpose, 4. 191.

Repetition—common in ancient writings, 1. 372; of the verb implied in that of the preposition, 7. 164; on account of an intervening clause, 13. 662.

Digitized by Google

Subject—of the infinitive omitted when it is the same as that of the verb on which it depends, 1. 77; when expressed promotes emphasis, 7. 198; made the subject of the preceding clause, 4. 223; 5. 85; omitted with the participle, when it can be readily supplied from the context, 15. 191.

Subjunctive Mood—without ἂν depending upon a verb of present time, 1. 28; in the protasis after ὅτε, 1. 80; after an apodosis with the indicative, 1. 90; in the protasis with εἴκε, milder than εἰ with the indicative, 1. 187; in the apodosis for the future, 1. 137; 6, 459; employed for imperative, 1. 141; 4. 62; denoting deliberation, 1. 150; after a verb of past time, 1. 158; 2. 4; 3. 105; 4. 486; after ἐπὴν to denote a present act frequently repeated, 1. 168; 6. 5; after εὖτ ἂν denoting indefinite time, 1. 242; denoting expectation in opposition to what is known and certain, 1. 262; after ὄφρ' ἂν, 1. 510; after ὡς δ' ὅτε, 2. 147; 5. 597; with κε implying a conditioning sentence, 2. 440; after a relative referring to an indefinite antecedent, 3. 62; in the aorist after μήτις to denote fut. indefinite time, 3. 107; after an aorist to give life and vivacity, 4. 486; takes the aorist in comparisons merely supposed but not founded on fact, 10. 183.

Subordinate Clause—constructed as a co-ordinate one, 1. 165; 8. 270.

Substantive—employed for the personal pronoun, 2. 259; when inserted after the relative clause, not necessarily placed immediately after the relative, 9. 131, 132.

Superlative—strengthened by μάλιστα, 2. 220.

Synonymes—used for emphasis, 8. 147.

Synizesis—1. 491; 2. 294, et sæpe al.

Telic use of ἵνα—1. 410.

Tmesis—1. 40 et al.

Triplicity—of epithets, 5. 194; 436, 746 et al.

Verb—of hearing take the accus. of things heard and genitive of source 3. 76; conforms in number to the nearest noun, 3. 327; of aiming, throwing, etc., followed by the genitive, 4. 100.

Vocative—placed first, when the address passes from one person to another, 6. 86.

Zeugma—3. 73, 227; 4. 447, 5. 865.

Digitized by Google

HISTORICAL INDEX.

ABARBAREA—a fountain-nymph, 6. 22.

ABAS son of Eurydamas—slain by Diomedes, 5. 148.

ACAMAS son of Antenor—a leader of the Dardans, 2. 823; assaults the Grecian camp, 12. 100; kills Promachus, 14. 476; is slain by Meriones, 16. 842.

ACAMAS—a leader of the Thracians, 2. 844; is slain by Ajax Telamon, 6. 5.

ACHILLES son of Peleus and Thetis—leader of the Myrmidons, 2. 685; at the suggestion of Juno, convenes the Grecian chiefs to inquire into the cause of the pestilence, 1. 54; promises protection to Chalcas, hesitating to announce the cause, 1. 84; replies angrily to Agamemnon, who demands another gift in place of Chryséis, 1. 121; threatens to return home, 1. 170; is restrained by Minerva from drawing his sword upon Agamemnon, 1. 207; takes an oath not to assist the Greeks, 1. 234; repairs to his tent, 1. 306; surrenders Briséis to the heralds, 1. 337; complains to his mother of Agamemnon, 1. 365; who promises to prefer his request to Jupiter, 1. 420; receives an embassy from Agamemnon, 9. 197; replies to Ulysses, 9. 307, to Phœnix, 9. 646, and to Ajax Telamon, 9. 644; permits Patroclus to put on his armor and fight for the Greeks, 16. 49; exhorts the Myrmidons, 26. 200; offers a libation, 16. 231; laments the death of Patroclus, 18. 22; is comforted by Thetis, 18. 72; shouts terribly from the rampart, at which the Trojans desist from the fight about the body of Patroclus, 18. 205; vows to the shade of his friend to bring back from battle the arms and head of Hector, 18. 334; receives from his mother the armor made for him by Vulcan, 19. 12; rouses up the Grecian heroes, 19. 40; is reconciled to Agamemnon, 19. 56; mourns over Patroclus, 19. 315; arms for battle, 19. 365; addresses his horses, 19. 400; fights with Æneas, 20. 159; slaughters the Trojans, 20. 381: kills Polydamas, 20. 408; assaults Hector, 20. 442; puts the Trojans to rout, 20. 455; kills Lycaon, 21. 114, and Asteropœus, 21. 164; is opposed by the river-god, 21. 234; drives the Trojans into the city, 21. 581; pursues Hector, 22. 135; whom by the aid of Minerva he slays, 22. 326; drags the body of Hector at the wheels of his chariot, 22. 395; mourns over Patroclus, 23. 11; is visited in sleep by the ghost of his friend, 23. 65; places the dead body on the funeral pyre, 23. 137; sacrifices twelve Trojan youth to the shade of Patroclus, 23. 175; celebrates funeral games, 23. 258; receives Priam kindly, 24, 518; places the body of Hector on the wagon of Priam, 24. 590 whom he addresses with encouraging words, 24. 599.

Digitized by Google

Adamas son of Asius—attacks the Grecian camp, 12. 140; wounds Antilochus, 13. 561; is killed by Meriones, 13. 567.

Adrastus son of Merops—a Trojan ally, 2. 830; taken alive by Menelaus, but is slain by Agamemnon, 6. 37.

Æacus—son of Jupiter and father of Peleus, 21. 189.

Æneas son of Anchises—leads the Dardans, 2. 820; goes with Pandarus against Diomedes, 5. 166; by whom he is wounded and in danger of being slain, 5. 205; but is saved by Venus, 6. 312; kills Crethon and Orsilochus, 5. 541; falls back from Menelaus and Antilochus, 5. 571; aids Deiphobus against Idomeneus, 13. 500; kills Aphareus, 13. 541; protects Hector when wounded, 14. 425; kills Medon and Iasus, 15. 333; casts his spear without success at Meriones, 16. 608; exhorts Hector, 17. 335; kills Leocritus, 17. 345; aids Hector in attempting to get possession of the horses of Achilles, 17. 492; fights with Achilles, 20. 159; is saved by Neptune, 20. 319.

Æthre—daughter of Pittheus, a companion of Helen, 3. 144.

Agacles—father of Epegeus, 16. 571.

Agamemnon son of Atreus, and commander-in chief of the Greeks at the siege of Troy—dismisses Chryses with threats, 1. 126; quarrels with Achilles, 1. 130; threatens to deprive him of Brisëis, 1. 182; refuses to yield to Achilles as requested to do by Nestor, 1. 285; restores Chrysëis to her father, 1. 308; sends his heralds to take Brisëis, 1. 318; is incited to battle by a deceptive dream, 2. 16; which he relates in a council of the chiefs, 2. 56; description of his sceptre, 2. 101; addresses the army in a feigned speech, 2. 110; excites the troops to battle, 2. 370; calls a council of the principal chiefs, 2. 404; prays to Jupiter, 2. 412; leads the most numerous forces to Troy, 2. 575; is pointed out to Priam by Helen, 3. 178; adjusts with Priam the terms of the combat between Paris and Menelaus, 3. 271; demands from the Trojans a performance of the contract, 3. 456; laments over his wounded brother, 4. 155; sends Talthybius for Machaon, 4. 192; goes among the leaders and encourages them for battle, 4. 234; addresses Idomeneus, 4. 257; and the Ajaxes, 4. 285; and Nestor, 413; and Menestheus and Ulysses, 4. 338; and Diomedes, 4. 370; slays Odius, 5. 38; exhorts his army, 5. 529; kills Deïcoon, 5. 534; and Elatus, 6. 33; encourages the Greeks to stand against Hector 8. 228; calls an assembly in view of the defeat of the army by Hector, 9. 9; sends an embassy to Achilles, 9. 115; rouses up Nestor from sleep, 10. 74; arms for battle, 11. 55; slaughters many Trojans, 11. 91; kills Iphidamus, 11. 221; is wounded by Coon, 11. 252; whom he slays, 11. 259; is compelled by his wound to retreat to the ships, 11. 280; visits the battle with other wounded chiefs, 14. 28; is reconciled to Achilles, 19. 79; to whom he gives great presents, 19. 244; is honored by Achilles, 23. 890.

Agenor son of Antenor—slays Elphenor, 4. 467; and Clonius, 15. 341; is called by Glaucus to assist in defending the body of Sarpedon, 16. 535; fights with Achilles, from whom he is saved by Apollo, 21. 545.

Digitized by Google

AJAX son of Oïleus—commands the Locrians, 2. 527; his stature small, yet he excels in the use of the spear, 2. 530; defends the Grecian entrenchments, 12. 265; encourages Ajax Telamon, 13. 68; kills Satnius, 14. 442; and many other Trojans, 14. 520; takes Cleobulus alive, 16. 330; defends the body of Patroclus against the Trojans, 17. 256; contends in the foot-race at the funeral games, 23. 754.

AJAX son of Telamon—comes from Salamis to the Trojan war with twelve ships, 2. 557; is the bravest warrior next to Achilles, 2. 768; is shown to Priam by Helen, 3. 228; is praised by Agamemnon, 4. 285; slays Simoeisius, 4. 474; and Amphius, 5. 610; and Acamas, 6. 5; is chosen by lot to contend with Hector, 7. 182; with whom he fights, 7. 204; and exchanges arms, 7. 304; is sent on an embassy to Achilles, 9. 169; his speech on that occasion, 9. 624; rescues Ulysses, 11. 472; kills Dorycles and other Trojans, 11. 489; flees from Hector, 11. 543; is aided by Eurypylus, 11. 575; defends the Grecian entrenchments, 12. 265; goes to the assistance of Menestheus, 12. 370; kills Epicles, 12. 379; challenges Hector, 13. 821; wounds him, 14. 408; kills Archilochus, 14. 465; and Hyrtius, 14. 512; and Caletor, 15. 420; urges the Greeks to stand against Hector, 15. 502; slays Laodamas, 15. 516; defends the ships against Hector, 15. 675; kills twelve Trojans who bring fire to burn the ships, 15, 745; his spear being cut in sunder by Hector, he is forced to give way from the ship, which is immediately fired, 16. 102; defends the body of Patroclus, 17. 123; kills Hippothous, 17. 287, and Phorcys, 17. 312; orders the Greeks to defend in solid body the corpse of Patroclus, 17. 356; prays to Jupiter for light, 17. 645; covers the Greeks as they drag away the body of Patroclus, 17. 721; his desperate defence of the body, 18. 155; wrestles with Ulysses at the funeral games of Patroclus, 23. 706; contends in a trial of arms with Diomedes, 23. 811; throws the discus with Epeios and Polypœtes, 23. 837.

ALCATHOUS—attacks the Grecian entrenchments, 12. 93; is slain by Idomeneus, 13. 435.

ALCESTIS—wife of Admetus, 2. 715.

ALCIMEDON—a leader of the Myrmidons, 16. 197; acts as charioteer for Automedon when attacked by Hector, 17. 466.

ALCMENE—mother of Hercules, 14. 323.

AMPHIMACHUS—leader of the Epeians, 2. 620; is slain by Hector, 13, 186.

AMPHIMACHUS—a Trojan ally, 2. 870.

AMPHIUS son of Merops—a Trojan ally slain by Diomedes, 11. 321.

AMPHIUS son of Selagus—is slain by Ajax Telamon, 5. 612.

ANCHISES—father of Æneas, 2. 820; father of Hippodamia, 13. 428; obtains by artifice the breed of the horses of Laomedon, 5. 265.

ANDROMACHE daughter of Eetion and wife of Hector—meets her husband at the Scæan gate, 6. 394; her parting from Hector, 6. 406; her grief at sight of the body of her husband dragged by Achilles around the plain of Troy 22. 476; laments his death, 24. 725

Digitized by Google

ANTEA wife of Prœtus—tries to effect the death of Bellerophon, who has rejected her love, 6. 160.

ANTENOR—a Trojan elder, 3. 148; advises the Trojans to restore Helen, 7. 348.

ANTILOCHUS son of Nestor—is the first to slay a Trojan warrior, 4. 457 rushing against Æneas, he slays Mydon, 5. 580; kills Ablerus, 6. 32; and Thoas, 13. 546; and Phalces and Mermerus, 14. 512; and Melanippus, 15. 576; retreats before Hector, 15. 855; kills Alymnius, 16. 318; announces to Achilles the death of Patroclus, 18. 18; contends in the chariot-race at the funeral games of Patroclus, 23. 301; takes the second prize, which he generously offers to Menelaus, 23. 587; contends in the foot-race, 23. 755.

ANTIMACHUS—father of Pisander, Hippolochus, and Hippomachus, 11. 122; 12. 188–9; advises that Ulysses and Menelaus should be killed and Helen retained, 11. 123.

ANTIPHONUS—a son of Priam, 24. 250.

ANTIPHUS a son of Priam—attacks Ajax Telamon and slays Leucus, 4. 491; is slain by Agamemnon, 11. 101.

ANTIPHUS son of Talæmon—a Trojan ally, 2. 864.

ANTIPHUS son of Thessalus—a Grecian chief, 2. 678.

APHAREUS son of Caletor—commands the night-watch, 9. 83; is summoned by Idomeneus to his assistance, 13. 476; is slain by Æneas, 13. 541.

APISAON son of Hippasus—is slain by Lycomedes, 17. 346.

APISAON son of Phausias—is slain by Eurypylus, 11. 575.

APOLLO—sends a pestilence upon the Grecian army, 1. 48; encourages the Trojans, 4. 509; saves Æneas from Diomedes, 5. 432; rouses Mars to go against Diomedes, 5. 455; contrives, with Minerva, to bring about a single combat between Hector and Ajax, 7. 37; is sent by Jupiter to restore Hector to the battle, 15. 221; advances with him to the engagement, 15. 306; armed with the ægis puts the Greeks to flight, 15. 320; breaks down their rampart, 15. 361; rouses up Æneas, 17. 327; animates Hector, 17. 583; declines to fight with Neptune, 21. 461; deceives Achilles by likening himself to Agenor, 21. 578; protects Hector's dead body from pollution and decay, 23. 188; 24. 19.

ARCADIANS—their inland position, N. on 2. 612; receive ships from Agamemnon, 2. 612; their war with the Pylians, 7. 134.

ARCESILAUS—a leader of the Bœotians, 2. 495; is slain by Hector, 15. 329.

ARCHILOCHUS son of Antenor—a leader of the Dardanians, 2. 823; invades the Grecian camp, 12. 100; is killed by Ajax, 14. 463.

ARCHEPTOLEMUS—a charioteer of Hector, slain by Teucer, 8. 312.

ARETUS—attends Hector in his attempt to capture the horses of Achilles, 17. 494; is slain by Automedon, 17. 516.

ASCALAPHUS son of Mars—leads the Orchomenians, 2. 512; commands the night-watch, 9. 82; is slain by Deiphobus, 13. 518

ASCANIUS—a Trojan leader, 2. 862; 13. 791.

Digitized by Google

ASIUS brother of Hecuba—his form assumed by Apollo, 16. 717.

ASIUS son of Hyrtacus—a Trojan ally, 2. 837; attacks the Grecian camp, 12. 95; drives his chariot to the entrenchments, 12. 120; is checked by the Lapithæ, 12. 129; prays to Jove, 12. 164; is slain by Idomeneus, 13. 387.

ASTEROPÆUS—a leader of the Pæonians, attempts to avenge the death of Apisaon, 17. 352; fights with Achilles and is slain, 21. 140.

ASTYANAX—a name given by the Trojans to Hector's son, 6. 402; 22. 500.

ATE daughter of Jove—deceives him and is cast out from heaven, 19. 130.

AUTOMEDON—charioteer of Achilles, goes forth with Patroclus to battle, 16. 219; defends the horses of Achilles against Hector and Æneas, 17. 517; kills Aretus, 17. 519; ascends the chariot with Achilles, 19. 395; attends him, 24. 474, 573.

AXYLUS—is slain by Diomedes, 6. 12.

BELLEROPHON son of Glaucus—is falsely accused by Anteia and sent by Prœtus into Lycia, 6. 157; kills the Chimæra, 6. 180; overcomes the Solymi, 6. 184, and the Amazons, 6. 186; breaks up an ambuscade of the bravest Lycians, 6. 190; marries the daughter of the Lycian king, 6. 192; his family afflictions, 6. 200; feasted by Œneus, 6. 215.

BOREAS—causes the fire to burn vehemently upon the funeral pyre of Patroclus, 22. 194.

BRIAREUS—called by Thetis to the aid of Jupiter, 1. 402.

BRISEIS a female slave of Achilles—is taken from him by Agamemnon, 1. 318; is restored to him, 19. 247; laments over Patroclus, 19. 286.

CHALCAS a Grecian mantis—shows the cause of Apollo's anger, 1. 94; is reproached by Agamemnon, 1. 105; his form is assumed by Neptune, 13. 45.

CALETOR—father of Aphareus, 13. 541.

CALETOR son of Clytius—is slain by Ajax, 15. 419.

CASSANDRA daughter of Priam—is betrothed to Othryoneus, 13. 363; bewails the death of Hector, 24. 699.

CEBRIONES charioteer of Hector—arouses Hector against Ajax, 11. 522; assists in the attack on the Grecian camp, 12. 91; is slain by Patroclus, 16. 737 is left to be despoiled by the Greeks, 16. 780.

CHARIS wife of Vulcan (in the Iliad)—receives Thetis kindly, 18. 382.

CHROMIS—a Trojan ally, 2. 858.

CHROMIUS a son of Priam—slain by Diomedes, 5. 159.

CHROMIUS—attends Hector in his attempt to get possession of the horses of Achilles, 17. 494; is slain, 17. 534.

CHRYSEIS a female slave of Agamemnon and daughter of Chryses—is sought to be ransomed by her father, 1. 16; but in vain, 1. 26; whereat a pestilence is sent by Apollo upon the Greeks, 1. 50; is restored to her father, 1. 310, 390.

CHRYSES priest of Apollo—goes to the Grecian ships to ransom his daugh-

Digitized by Google

ter, 1. 12; is roughly dismissed by Agamemnon, 1. 125; prays to Apollo, 1. 37 receives his daughter from the Greeks, 1, 446; prays to Apollo to restrain the pestilence from the Greeks, 1. 451.

CINYRAS—gives Agamemnon a corslet, 11. 20.

CLITUS son of Pisenor—is charioteer of Polydamas, and slain by Teucer, 15. 445.

CLONIUS—a leader of the Bœotians, 2. 495; is slain by Agenor, 15. 340.

CLYMENE—a hand-maiden of Helen, 3. 144.

CLYTEMNESTRA—wife of Agamemnon, 1. 113.

COON son of Antenor—wounds Agamemnon, by whom he is slain, 11, 249.

CRETHON son of Diocles—is slain by Æneas, 5, 541.

DARDANUS son of Bias—is slain by Achilles, 20. 460.

DARDANUS—founds Troy, 20. 215.

DEIPHOBUS son of Priam—assists in the attack on the Grecian entrenchments, 12. 94; is assaulted by Meriones, 13. 156; kills Hypsenor, 13. 412; calls Æneas to the fight, 13. 459; kills Ascalaphus, 13. 518; is wounded by Meriones, 13. 528; his form is assumed by Minerva to deceive Hector, 22. 227.

DEIPYLUS—leads away the horses of Æneas taken by Diomedes, 5. 325.

DEIPYRUS—commands the night-watch, 9. 83; is encouraged by Neptune, 13. 92; is called by Idomeneus, 13. 477; is killed by Helenus, 13. 576.

DEMOCOON—is slain by Ulysses, 4. 499.

DEMOLEON son of Antenor—is slain by Achilles, 20. 395.

DIANA—heals Æneas, 5. 447; takes sides with the Trojans, 20. 39; opposes herself to Juno, 20. 70; does not mingle in the battle, 20. 151; chides Apollo for not fighting with Neptune, 21. 470; is chastised by Juno, 21. 496; complains to Jupiter, 21. 505.

DII, *the gods*—feast with the Æthiopians, 1. 423; are in council with Jupiter, 4. 1; depart from the battle, 6. 1; are forbidden by Jupiter to afford aid to either army, 8. 5; are present in Olympus, 8. 40; are permitted by Jupiter to engage in the battle, 20. 4; they stand ready to fight, 20. 67; but do not yet mingle in battle, 20. 144; begin the fight, 21. 385; return to Olympus, 21. 518; witness the flight of Hector from Achilles, 22. 166; order Mercury to steal Hector's body from Achilles, 24. 23; consult in respect to the final disposition of this body, 24. 34.

DIOMEDES son of Tydeus—commands the Argives, 2. 653; is reproved without reason by Agamemnon, 4. 370; assisted by Minerva performs prodigies of valor, 5. 1; kills Phegeus, 5. 19; is wounded by Pandarus, 5. 95, but healed by Minerva, 5. 121; kills Astynoüs, Hypeinor, Abas, Polyeidus, Xanthus, and Thoon, 5. 144; also Echemon and Chromius, two sons of Priam, 5. 159; awaits the attack of Æneas and Pandarus, 5. 251; kills Pandarus, 5. 290; wounds Æneas, 5. 305; pursues and wounds Venus, 5. 330; is hindered from following Æneas by Apollo, 5. 432; falls back from Hector, 5. 600;

Digitized by Google

is reproved by Minerva, 5. 800; wounds Mars, 5. 855, kills Axylus, 6. 12; converses with Glaucus, with whom he exchanges armor, 6, 122; advises the Greeks to reject the proposal of Paris, to yield the treasures but retain Helen, 7. 400; rescues Nestor from Hector, 8. 99; kills Hector's charioteer, 8. 120; is forced by Jupiter to retreat, 8. 135; upbraids Agamemnon for proposing to return home, 9. 30; encourages him after the unsuccessful embassy to Achilles, 9. 697; awakens the chiefs, 10. 177; goes as a spy with Ulysses to the Trojan camp, 10. 220; slays Rhesus, 10. 495; whose horses he drives off, 10. 530; kills Agastrophus, 11. 338; wounds Hector, 11. 350; is wounded by Paris, 11. 375; advises Agamemnon and other chiefs disabled with wounds to visit the battle, 14. 109; contends in the chariot-race, 23. 290, and gains the first prize, 23. 499; contends in a trial of arms with Ajax Telamon, 23. 811.

Dione—consoles Venus when wounded by Diomedes, 5. 881; heals her wound, 5. 416.

Diores—a leader of the Epcians, 2. 622; is killed by Peiros, 4. 517.

Dolon—goes as a spy to the Grecian camp, 10. 318; is taken by Diomedes and Ulysses, 10. 375; reveals the state of affairs in the Trojan camp, 10. 414; is slain by Diomedes, 10. 455.

Dolops—is slain by Menelaus, 15. 525.

Doryclus, son of Priam—is slain by Ajax, 11. 489.

Echeclus, son of Agenor—is slain by Achilles, 20. 474.

Echemon, son of Priam—is slain by Diomedes, 5. 159.

Echepolus, son of Thalysius—is slain by Antilochus, 4. 458.

Echepolus, the Sicyonian—gives Æthe to Agamemnon, that he might not go to the Trojan war, 23. 296.

Eetion—king of Thebes and father of Andromache, 6. 396.

Elephenor—leader of the Abantes, 2. 540; is slain by Agenor, 4. 463.

Eniopeus, charioteer of Hector—is slain by Diomedes, 8. 119.

Ennomus, a Trojan ally—is slain by Achilles, 2. 858.

Epeus, son of Panopeus—vanquishes Euryalus in boxing, 23. 665.

Epigeus, a companion of Achilles—is slain by Hector, 16. 571.

Epistrophus, son of Evenus—is slain by Achilles, 2. 692.

Epistrophus—leads the Halizonians, 2. 856.

Euchenor—is slain by Paris, 13. 660.

Eumelus—leads the Pheræans, 2. 714; drives the fleetest steeds next to Achilles, 2. 763; contends in the chariot-race, 23. 287.

Euphemus, a Trojan ally—leads the Cicones, 2. 846.

Euphorbus, son of Panthus—wounds Patroclus, 16. 813: is slain by Menelaus, 17. 50.

Euryalus—a leader of the Argives, 2. 565; slays Dresus and other Trojans, 6. 20; wrestles with Epeios, 23. 676.

Eurybates—a herald of Agamemnon, 1. 318.

Digitized by Google

EURYBATES—a herald of Ulysses, 2. 184.

EURYPYLUS son of Evæmon—a leader of the Greeks, 2. 736; kills Hypsenor, 5. 76; and Melanthius, 6. 36; aids Ajax Telamon, 11. 575; is wounded by Paris, 11. 581, and healed by Patroclus, 11. 841.

GLAUCUS—a leader of the Lycians, 2. 876; converses with Diomedes and exchanges with him his armor, 6. 122; assists in the attack upon the Grecian camp, 12. 102; is wounded by Teucer, 12. 386, but healed by Apollo, 16. 526; calls upon Hector to defend the dead body of Sarpedon, 16. 537; kills Bathycles, 16. 594; reproves Hector for giving way to Ajax, 17. 142.

GORGYTHION son of Priam—is slain by Teucer, 8. 302.

GRECIANS—assemble at the call of Agamemnon, 2. 85; their number and appearance, 2. 455; advance to battle in silence, 3. 8; renew the battle after the violation of the truce, 4. 422; repulse the Trojans, 5. 37; fortify their camp, 7. 435; engage again in battle with the Trojans, 8. 53; are affrighted by the thunders of Jove, 8. 75; break through the ranks of the Trojans, 11. 90; are driven by Hector to their entrenchments, 12. 36; rally around the Ajaxes, 13. 125; are exhorted by Agamemnon and other wounded chiefs, 14. 380; are repulsed by the Trojans from the body of Patroclus, 17. 275; and in turn drive back the Trojans, 17. 280; exhort one another to defend the body of Patroclus, 17. 415.

HEBE—pours out wine for the gods, 4. 3; prepares Juno's chariot, 5. 722, washes Mars, 5. 905.

HECTOR son of Priam—commander-in-chief of the Trojans, 2. 816; reproaches Paris for his cowardice, 3. 39; proposes to the Greeks the terms on which Paris consents to fight with Menelaus, 3. 86; summons Priam to ratify the league, 3. 116; draws lots for the combat, 3. 324; is reproved by Sarpedon, 5. 472; exhorts his troops to fight, 5. 494; kills Menesthes and Anchialus, 5. 608; makes a great slaughter of the Greeks, 5. 704; enters Troy on a message to Hecuba, 6. 237; refuses wine from his mother, 6. 264; upbraids Paris, 6. 326; goes to find Andromache, 6. 370; meets her at the Scæan gate, 6. 394; his parting words, 6. 440; prays for his son, 6. 476; comforts Andromache, 6. 486; goes forth with Paris to battle, 6. 515; challenges to single combat the bravest of the Greeks, 7. 67; fights with Ajax, 7. 244, with whom he exchanges arms, 7. 304; taunts Diomedes, 8. 161; addresses his horses, 8. 184; disables Teucer, 8. 325; calls a council of the Trojans, 8. 490; sends Dolon to spy out the Grecian camp, 10. 313; his appearance in battle, 11. 163; at the command of Jupiter retires from the engagement, 11. 163; receives a message from Jupiter by Iris, 11. 200; returns to the battle after the retreat of Agamemnon, 11. 284; slays many of the Greeks, 11. 301; is wounded by Diomedes, 11. 350; breaks through the Grecian ranks, 11. 532, and drives them to their entrenchments, 12. 36 expresses his disregard of

Digitized by Google

auguries, 12. 230; breaks down the Grecian gate with a stone of enormous size, and rushes into their camp, 12. 445; his dreadful appearance, 12. 462, and impetuosity, 13. 136; animates his army, 13. 150; kills Amphimachus 13. 186; presses hard upon the Ajaxes, 13. 680; goes in quest of Deiphobus, Helenus, Asius, and others, 13. 754; chides Paris, 13. 669; is challenged by Ajax, 13. 810; to whom he returns an insulting reply, 13. 824; throws his spear at him, and is in turn wounded and forced to retreat, 14. 403; is restored to soundness and vigor by Apollo, 15. 255; his rapid movements compared to a horse breaking loose and scouring over the plain, 15. 262; slays Stichius and Arcesilaus, 15. 330; threatens any Trojans who may fall away from battle, 15. 348; rushes within the Grecian entrenchments, 15. 351; kills Lycophron, 15. 430; exhorts his troops, 15. 485; kills Schedius, 15. 515; his terrible appearance in battle, 15. 605; kills Periphetes, 15. 639; calls upon his followers for fire to burn the Grecian ships, 15. 718; cuts the spear of Ajax in sunder, 16. 114; retreats from the fosse, 16. 367; defends the dead body of Sarpedon, 16. 557; kills Epigeus, 16. 577; is stricken with fear by Jupiter, 16. 656; kills Patroclus, 16. 820; strips his body of the armor of Achilles, 17. 125, which he puts on, 17. 193; animates his troops, 17. 220; kills Schedius, 17. 307; endeavors to capture the horses of Achilles, 17, 485; but is repulsed by Automedon, and the Ajaxes, 17. 553; is animated by Apollo, 17. 586; wounds Leitus, 17. 602; kills Cœranus, 17. 610; fights with great fury to get possession of the body of Patroclus, 18. 155; rejects the advice of Polydamus to retire to the city and not await Achilles, 18. 234; animates the Trojans against Achilles, 20. 366; is admonished by Apollo not to fight in the van with Achilles, 20. 377; goes against that hero, 20, 420; but is snatched away from the contest by Apollo, 20. 443; on the retreat of the Trojans into the city, he alone awaits before the walls the coming of Achilles, 20. 420; struck with sudden terror he flies from that warrior, 22. 135; deceived by Minerva in the form of Deiphobus, he resolves to fight with Achilles, 22. 250; by whom with the aid of Minerva, he is slain, 22. 327; his body is mutilated by the Greeks, 22. 370, and dragged around the Trojan plain at the chariot-wheels of Achilles, 22. 395; his body is protected from pollution and decay by Apollo, 24. 19; is ransomed by Priam, 24. 590, and placed on the funeral pyre, 24. 787.

HECUBA wife of Priam—leads a procession of Trojan matrons to the temple of Minerva, 6. 295; implores Hector not to fight with Achilles, 22. 83; her lamentation at sight of Hector's body dragged by Achilles around the Trojan plain, 22. 430; endeavors to dissuade Priam from venturing into the Grecian camp to ransom the body of Hector, 24. 200; laments over Hector, 24. 748.

HELEN wife of Menelaus—is the cause of the Trojan war, 2. 161, 177 590; goes to witness the combat between Paris and Menelaus, 3. 130; her self reproach, 3. 171; describes to Priam the Grecian heroes, 3. 178; re-

Digitized by Google

proaches Venus, 3. 399; goes to the chamber of Paris, 3. 424; addresses Hector, 6. 344; bewails the death of that hero, 24. 762.

HELENUS son of Priam and a celebrated augur—advises Hector to direct the Trojan matrons to go in solemn procession to the temple of Minerva, 6. 76; bids him challenge the bravest of the Greeks to single combat, 7. 50; kills Deïpyrus, 13. 576; is wounded by Menelaus, 13. 593.

HIPPOLOCHUS son of Antimachus—is killed by Agamemnon, 11. 122.

HIPPOLOCHUS son of Bellerophon—father of Glaucus, 6. 197.

HIPPOTHOUS—a Trojan ally, 2. 842; is slain by Ajax, 17. 287.

HYPSENOR son of Dolopion—is slain by Eurypylus, 5. 76.

HYRTIUS—a leader of the Mysians slain by Ajax Telamon, 14. 511.

IALMENUS son of Mars—a leader of the Orchomenians, 2. 512; commands the night-watch, 9. 82.

IAMENUS—assists in the attack on the Grecian entrenchments, 12. 139; is slain by Leonteus, 12. 193.

IASUS—is slain by Æneas, 15. 332.

IDÆUS a Trojan herald—summons Priam to ratify the league, 3. 249; breaks off the combat between Hector and Ajax, 7. 279; is sent by Priam to ask a cessation of hostilities from the Greeks in order to bury the slain, 7. 381.

IDOMENEUS—king of Crete, 2. 645; is praised by Agamemnon, 4. 257; kills Phæstus, 5. 43; encourages Meriones, 13. 250; slays Othryoneus, 13. 363, and Asius, 13. 387, and Alcathous, 13. 435; challenges Deiphobus, 13. 446; fights with Æneas, 13. 500; kills Œnomaus, 13. 505; is forced to give way before superior numbers, 13. 510; kills Erymas, 16. 345; comes to the assistance of Ajax Telamon, 17. 257; breaks his spear on the corslet of Hector, 17. 607; retreats to the ships, 17. 624.

ILIONEUS son of Phorbas—is slain by Peneleus, 14. 489.

IMBRIUS son of Mentor—is slain by Teucer, 13. 170.

IPHIDAMAS son of Antenor—is killed by Agamemnon, 11. 221.

IRIS a messenger of the gods—announces to the Trojans the approach of the Grecian army, 2. 786; summons Helen to witness the combat between Paris and Menelaus, 3. 130; recalls Juno and Minerva from the assistance of the Greeks, 8. 400; is sent with a message from Jove to Hector, 11. 186, and to Neptune, 15. 159; carries Juno's message to Achilles, 18. 170.

ISANDER son of Bellerophon—is slain by Mars, 6. 203.

ISUS a son of Priam—is slain by Agamemnon, 11, 101.

JUNO sister and wife of Jupiter—quarrels with him, 1. 540; fears his threats, 1. 568; sends Minerva to prevent the return home of the Greeks, 2. 157; incurs the displeasure of Jupiter, 4. 25; obtains from him permission for Minerva to break the truce between the Greeks and Trojans, 4. 50; description of her chariot, 5. 721; asks of Jupiter permission to chastise Ma

Digitized by Google

5. 758; descends to the Trojan plain, 5. 772; imitates the voice of Stentor, 5. 784, is forbidden by Jupiter to assist the Greeks, 8. 397; deceives Jupiter, 14. 153; exculpates herself from the charge of having excited Neptune to battle, 15. 36; sends Iris to Jupiter, 15. 147; chastises Diana, 21. 489; returns to Olympus, 21. 518; is with difficulty brought to consent to the ransom of Hector's body, 24. 25. 55.

JUPITER king of the gods—returns from Æthiopia to Olympus, 1. 495, confirms by a nod his promise to Thetis, 1. 511; threatens Juno, 1. 565; considers how he may honor Achilles, 2. 3; taunts Juno and Minerva, 4. 7; permits those divinities to chastise Mars, 5. 758; reproves Mars, 5. 888; calls a council of the gods and forbids their interference between the Greeks and Trojans, 8. 1; goes to Ida, 8. 46; balances the destinies of the contending armies, 8. 70; thunders from Ida, 8. 75; forbids Juno and Minerva to assist the Greeks, 8. 397; threatens these goddesses, 8. 447; unfolds to them in part his plans, 8. 469; is deceived by Juno, 14. 297; for which he threatens her, 15. 14; discloses to her his plan, 15. 49; sends Iris to order Neptune to desist from assisting the Greeks, 15. 159; dispatches Apollo to restore Hector to the battle, 15. 219; gives victory to the Trojans, 17. 595; sends Minerva to instil nectar and ambrosia into the breast of Achilles, 19, 342; permits the gods to engage in battle, 20. 19; allows Minerva to assist Achilles against Hector, 22. 182; commands Thetis to require of Achilles the restoration of Hector's body, 24. 104; sends Iris to Priam, 24. 143; sends Mercury to guide Priam to the tent of Achilles, 24. 334.

LAODAMAS son of Antenor—is slain by Ajax, 14. 516.

LAODICE—a daughter of Priam, 3. 121; her form is assumed by Iris, 3. 121.

LAODOCUS—a son of Antenor, 4. 87.

LAODOCUS—charioteer of Antilochus, 17. 699.

LAOGONUS son of Bias—is killed by Achilles, 20. 460.

LAOGONUS son of Onetor—is killed by Meriones, 16. 603.

LATONA—mother of Apollo, 1. 36; cures Æneas, 5. 477; takes sides with the Trojans, 20. 40; opposes Mercury, 20. 72; collects the arrows of Diana which had been scattered by Juno, 21. 497; returns to Olympus, 21. 518.

LEITUS—a leader of the Bœotians, 2. 494; slays Phylaces, 6. 35; is strengthened by Neptune, 13. 91; is wounded by Hector, but defended by Idomeneus, 17. 601.

LEOCRITUS son of Arisbas—is slain by Æneas, 17. 344.

LEONTEUS—son of Coronus, 2. 745; checks Asius and defends the Grecian entrenchments, 12. 127; kills many of the Trojans 12 181; engages in the funeral games of Patroclus, 23. 837.

LICYMNIUS—is slain by Tlepolemus, 2. 663.

Digitized by Google

LYCAON son of Priam—furnishes Paris with a corselet, 3. 333; his form is assumed by Apollo, 20. 81; is killed by Achilles, 21. 34.
LYCOMEDES—one of the Grecian chiefs, 9. 84.
LYCOPHRON son of Mastor— is slain by Hector, 15. 430.

MACHAON son of Æsculapius—one of the Grecian chiefs, 2. 732; cures the wound of Menelaus, 4. 208; is wounded by Paris, 11. 507, and withdrawn from the battle by Nestor, 11. 517.
MARIS—is slain by Thrasymedes, 16. 319.
MARS—sides with the Trojans, 4. 439; is led away from the fight by Minerva, 5. 30; encourages the Trojans, 5. 464; helps Hector to slaughter the Greeks, 5. 704; kills Periphas, 5. 842; is wounded by Diomedes, 5. 855; complains to Jupiter, 5. 864, by whom he is upbraided, 5. 888; is healed by Pæon, 5. 899; enraged at the death of his son, he arms for battle, 15. 119; but is restrained by Minerva, 15. 128; fights with Minerva, by whom he is severely chastised, 21. 404; ascends to Olympus, 21. 518.
MECISTEUS son of Echius—slain by Polydamas, 15. 339.
MECISTEUS—father of Euryalus, 2. 566.
MEDON son of Oïleus—leads the forces of Philoctetes, 2. 727; is slain by Æneas, 15. 332.
MEGES—one of the Grecian chiefs, 2. 627; kills Pedæus, 5. 69, and Crœsmus, 15. 520, and Amphiclus, 16. 313.
MELANIPPUS—joins Hector in defence of the body of Dolops, 15. 545; is slain by Antilochus, 15. 575
MELEAGER—his story related by Phœnix, 9. 543.
MENELAUS—commands the Spartans, 2. 586; accepts the challenge of Paris, 3. 21; accedes to the terms of the combat, 3. 97; vanquishes his antagonist, 3369; pursues him through the army, 3. 448; is wounded by Pandarus, 4. 140; encourages Agamemnon, 4. 183; kills Scamandrius, 5. 49; goes against Æneas, 5. 561; slays Pylœmenus, 5. 576; takes Adrastus alive, 6. 37; offers to fight Hector, 7. 100, but is prevented by Agamemnon, 7. 109; consults with Agamemnon respecting the state of the Grecian affairs, 10. 37; rescues Ulysses, 11. 465; wounds Helenus, 13. 593; kills Pisander, 13. 6 0, and Hyperenor, 14. 516; and Thoas, 16. 312; defends the body of Patroclus, 17. 1; kills Euphorbus, 17. 45; retreats before Hector, 17. 106; calls Ajax Telamon to defend the body of Patroclus, 17. 120; is animated by Minerva, 17. 556; kills Podes, 17. 576; sends Antilochus to announce to Achilles the death of Patroclus, 17. 685; contends in the chariot-race, 23. 293; his magnanimity towards Antilochus, 23. 602.
MENESTHEUS son of Peteus—leads the Athenians, 2. 552; is skillful in marshalling chariots and infantry, 2. 553; is reproved by Agamemnon, 4. 338; calls the Ajaxes to his assistance against Sarpedon, 12. 344.
MENESTHIUS son of Areïthoüs—is slain by Paris, 7. 8

Digitized by Google

MENESTHIUS son of Sperchius—a leader of the Myrmidons, 16. 178.

MENTES—a leader of the Cicones, whose form was assumed by Apollo 17. 73.

MERCURY—sides with the Greeks, 20. 35; opposes himself to Latona, 20. 72; with whom he refuses to fight, 21. 497; returns to Olympus, 21. 518; at the command of Jupiter, leads Priam to the tent of Achilles, 24. 334; makes himself known to Priam, 24. 460; hastens his departure from the Grecian camp, 24. 683.

MERIONES charioteer of Idomeneus—slays Pherecles, 5. 59; goes against Hector, 7. 166; commands the night-watch, 9. 83; offers to go with Diomedes to spy out the Trojan camp, 10. 229; is invigorated by Neptune, 13. 93; breaks his spear and repairs to his tent for another, 13. 159, but is furnished with one by Idomeneus, 13. 260; compels Deiphobus to give back, 13. 526; kills Adamas, 13. 567, and Harpalion, 13. 650, and Morus and Hippotion, 14. 514, and Acamas, 16. 342, and Laogonus, 16. 604; meets Æneas, 16. 608; assists in the defence of the body of Patroclus, 17. 515; contends in a trial of archery at the funeral games of Patroclus, 23. 860.

MESTHLES—a Trojan ally, 2. 864.

MINERVA—dissuades Achilles from drawing his sword upon Agamemnon, 1. 207; is sent by Juno to prevent the Greeks from returning home, 2. 157; addresses Ulysses, 2. 173; arouses the army for battle, 2. 446; descends like a meteor to the Trojan plain, 4. 475; persuades Pandarus to break the truce by aiming an arrow at Menelaus, 4. 93; animates Diomedes, 5. 1; withdraws Mars from the battle, 5. 31; taunts Venus, 5. 421; puts on her armor, 5. 736; descends with Juno to the Trojan plain, 5. 772; mounts the car with Diomedes and drives against Mars, 5. 835; gives force and direction to the spear cast by Diomedes against Mars, 5. 855; returns to Olympus, 5. 908; sits with Apollo under the beech-tree, 7. 60; asks of Jove permission to assist the Greeks, 8. 30; attempting to do this with Juno, is recalled by Jupiter, 8. 397; animates Menelaus, 17. 556; instils ambrosia and nectar into the breast of Achilles, 19. 354; chastises Mars, 21. 404, and Venus, 21. 423; taking the form of Deiphobus she deceives Hector, 22. 226; returns to Achilles the spear which he had thrown against Hector, 22. 276; assists Diomedes in the chariot-race, 23. 388, and Ulysses in the foot-race, 23. 771; is unwilling that Hector's body should he restored to the Trojans, 24. 26.

MUSES—sing at the feast of the gods, 1. 604; are invoked by the poet in his recital of the catalogue of the ships, 2. 484; deprives Thamyris of his sight, 2. 594.

MYNES son of Evenus—slain by Achilles 2. 692.

MYRMIDONS—led by Achilles to Troy, 2. 684; abstain from battle, 2. 686 are ordered by Achilles to arm for battle, 16. 155; their appearance when armed, ibid.· are exhorted by Achilles, 16. 200; attack the Trojans, 16. 276.

Digitized by Google

NASTES—a Trojan ally, 2. 870.

NEPTUNE—enraged on account of the Grecian wall, 7. 446; takes sides with the Greeks, 13. 10; arouses the Ajaxes, 13. 47, and other Grecian chiefs, 13. 91; animates Idomeneus, 13. 219; assists the Greeks during the sleep of Jupiter, 14. 361, but on his awaking is ordered to desist from battle, 15. 160; is summoned to Olympus, 20. 4; goes to the assistance of the Greeks, 20. 34; shakes the earth, 20. 57; opposes himself to Apollo, 20. 67; orders the gods to abstain from the fight, 20. 132; rescues Æneas from Achilles, 20. 291; saves Achilles from the waters of the Scamander, 21. 284; challenges Apollo, 21. 435; is opposed to the restoration of Hector's body to the Trojans, 24. 26.

NEREIDS—bewail with Thetis the death of Patroclus, 18. 39; attend her going to Achilles, 18. 69, but are ordered to return, 18. 138.

NESTOR—his eloquence, 1. 249; great age, 1. 250; recounts his exploits with the heroes Pirithous, Dryas, Theseus, etc., 1. 260; endeavors to heal the the breach between Agamemnon and Achilles, 1. 254; advises to arm the Greeks for battle, 2. 83; harrangues the Greeks, 2. 337; leads the Pylians, 2. 601; is praised by Agamemnon, 4. 413; refers to his former exploits, 4. 317; exhorts the Greeks, 6. 67; excites the chiefs to accept Hector's challenge, 7. 124; advises to fortify the Grecian camp, 7. 327; is in danger of being slain by Hector, 8. 90, but is rescued by Diomedes, 8. 99, for whom he acts as charioteer, 8. 115; advises Agamemnon to make a feast for the Grecian leaders, 9. 54, and to send an embassy to Achilles, 9. 97, 163; is awakened from sleep by Agamemnon, 10. 74; arouses Ulysses from sleep, 10, 37, and Diomedes, 10. 159; recounts to Patroclus his youthful exploits, 11. 654; consults with Agamemnon and other wounded chiefs, 14. 40; exhorts the Greeks, 15. 661; gives directions to Antilochus in the chariot-race, 23. 306; receives a gift from Achilles, 23. 615

NIREUS—a Grecian leader, 2. 675.

OCEANUS—entertains the gods, 1. 423; is the origin of all rivers, 21. 196.

ODIUS—leads the Halizonians, 2. 856; slain by Agamemnon.

OPHELESTES—is slain by Teucer, 8. 274.

OPHELESTES—is slain by Achilles, 21. 209.

OPHELTIUS—is slain by Euryalus, 6. 20.

OPHELTIUS—is slain by Hector, 11. 302

OPITES—is slain by Hector, 11. 301.

ORESTES—assists in the attack on the Grecian camp, 12. 139; is slain by Leonteus, 12. 193.

ORSILOCHUS—is slain by Æneas, 5. 541.

OTHRYONEUS—is promised Cassandra by Priam, 13. 365; is slain by Idomeneus, 13. 363.

Digitized by Google

Pæon—heals Mars, 5. 899.

Pandarus—an ally of the Trojans, 2. 284; is persuaded by Minerva to violate the truce, 4. 104; description of his bow, 4. 105; shoots at Menelaus, 4. 125; wounds Diomedes, 5. 95; goes with Æneas against Diomedes, 5. 239, by whom he is slain, 5. 290.

Paris son of Priam—challenges the bravest of the Greeks, 3. 19; flies from Menelaus, 3. 30; for which he is reproved by Hector, 3. 39; excuses himself and professes his readiness to fight with Menelaus, 3. 58; arms for battle, 3. 330; is worsted by Menelaus, 3. 369, but saved from death by Venus, 3. 374; is transported by that goddess to his chamber and joined by Helen, 3. 424; is upbraided by Hector, 6. 326; with whom he goes forth to battle. 6. 503; refuses to restore Helen, 7. 357; wounds Diomedes, 11. 371, and Machaon, 11. 507; slays Euchenor, 13. 672; defends himself from the reproaches of Hector, 13. 774; kills Deïochus, 15. 341.

Patroclus charioteer and friend of Achilles—conducts Brisêis to the heralds of Agamemnon, 1. 345; is sent by Achilles to inquire the name of a wounded chief, 11. 607; is urged by Nestor to persuade Achilles to permit him to fight in his armor, 11. 793; heals Eurypylus, 11. 841; asks permission of Achilles to fight in his armor, 16. 20; his request being granted, 16. 49, he arms for battle, 16. 130; attacks the Trojans, 16. 284; kills Areïlochus, 16. 308; drives the Trojans across the ditch, 16. 365, and kills a great number of them, 16. 399; kills Sarpedon, 16. 478; puts the Trojans to rout, 16, 684; kills Cebriones, 16. 740, over whose body he fights with Hector, 16. 760; is wounded by Euphorbus, 16. 813, killed by Hector, 16. 820, and stripped of his armor, 17. 125; a dreadful fight takes place over his body, 17. 367; his shade appears to Achilles, 23. 65; his body is laid upon the funeral pyre, 23. 137, and consumed, 22. 215.

Pedæus son of Antenor—is slain by Meges, 5. 69.

Pedasus son of Bucolion—is slain by Euryalus, 6. 21.

Peneleus—a leader of the Bœotians, 2. 494; kills Ilioneus, 14. 486, and Lycon, 16. 339; is wounded by Polydamas, 17. 597.

Periphas a herald of Anchises—his form is assumed by Apollo, 17. 323.

Periphas son of Ochesius—slain by Mars, 5. 842.

Periphetes—is slain by Hector, 15. 638.

Phænops—his form is assumed by Apollo, 17. 582.

Phæstus son of Borus—is slain by Idomeneus, 5. 43.

Phalces—a Trojan slain by Antilochus, 14. 513.

Phegeus son of Dares—is slain by Diomedes, 5. 19.

Phereclus—the builder of the fleet of Paris, is slain by Meriones, 5. 59.

Phidippus—a Grecian leader, 2. 678.

Philoctetes—is disabled by the bite of a hydrus and left at Lemnos, 2. 721.

Phœnix a leader of the Myrmidons—goes on an embassy to Achilles, 9. 168

Digitized by Google

urges him to return to the battle, 9. 434; his form is assumed by Minerva, 17. 555.

PHORCYS—a Trojan ally, 2. 862; is slain by Ajax Telamon, 17. 312.

PIDYTES—is slain by Ulysses, 6. 30.

PIROUS—a Trojan ally, 2. 844; kills Diores, 4. 518; is slain by Thoas, 4. 527.

PISANDER son of Antimachus—is slain by Agamemnon, 11. 122.

PISANDER—is slain by Menelaus, 13, 601.

PISANDER—a leader of the Myrmidons, 16. 193.

PLUTO—fears on account of the commotion of the earth when the gods descend to battle, 20. 61.

PODALIRIUS—a Grecian leader, 2. 732.

PODES son of Eetion—is slain by Menelaus, 17. 575.

POLITES son of Priam—sits upon a watch-tower and descries the approach of the Greeks, 2. 791; rescues Deiphobus, 13. 534; kills Echius, 15. 339.

POLYDAMAS son of Panthous—advises Hector and the other Trojans to pass the Grecian fosse on foot, 12. 63; interprets an augury unfavorable for crossing the ditch, 12. 211; his advice rejected by Hector, 12. 230; advises Hector to call Deiphobus and others to his assistance, 13. 726; kills Prothœnor, 14. 451, and Mecisteus, 15. 340, and Otus, 15. 518; advises Hector to retire to the city before Achilles comes forth to battle, 18. 254.

POLYDORUS son of Priam—is killed by Achilles, 20. 407.

POLYDIUS son of Eurydamas—is slain by Diomedes, 5. 148.

POLYPHŒTES—comes with forty ships from Argissa to the siege of Troy, 2. 740; kills Astyalus, 6. 30; checks Asius, 12. 129; kills Damasus, Pylon, and Ormenus, 12. 182; contends in a trial of the discus, 23. 836.

POLYXENUS—a Grecian leader, 2. 623.

PRIAM king of Troy—sits with the elders in the Scæan gate, 3. 145; inquires of Helen the names of the Grecian chiefs, 3. 162; is called to ratify the league between the Greeks and Trojans, 3. 250; sends Idæus to obtain from the Greeks a cessation of hostilities in order to bury the slain, 7. 371; orders the gates to be opened to receive the troops flying before Achilles, 21. 527; implores Hector to come within the walls and not fight with Achilles, 22. 37; his lamentations at sight of Hector's body trailed around the Trojan plain, 22. 416; is commanded by Iris to enter the Grecian camp and ransom the body of Hector, 24. 172; in his anguish he reproaches his own sons, 24. 252; is conducted by Mercury to the tent of Achilles, 24. 486; receives the body of his son and returns to Troy, 24. 690; celebrates the funeral rites, 24. 777.

PROTESILAUS—a Grecian leader slain on his disembarkation at Troy, 2. 693; his ship is assaulted by Hector, 15. 764.

PROTHŒNOR—a Bœotian leader, 2. 495; is slain by Polydamas, 14. 449.

PROTHOUS—a Grecian leader, 2. 756.

PYLÆMENES—a Trojan ally slain by Menelaus, 5. 576.

PYLÆUS—a Trojan ally, 2. 842.

Digitized by Google

PYLARTES—is wounded by Ajax, 11. 491, and killed by Patroclus, 16. 696.
PYRÆCHMES—a Trojan ally, 2. 848; is killed by Patroclus, 16. 284.

RHESUS a Thracian prince—description of his horses, 10. 436; is slain by Diomedes, 10. 495.
RIGMUS son of Pireus—is slain by Achilles, 20. 484.

SARPEDON—leader of the Lycians, 2. 876; reproves Hector, 5. 472; is wounded by Tlepolemus whom he kills, 5. 655; implores the aid of Hector, 5. 684; exhorts Glaucus to fight, 12. 310; advances against the tower of Mcnestheus, 12. 397; defends Hector, 14. 426; animates the Lycians, 16. 421; fights with Patroclus, by whom he is slain, 16. 462; his body is stripped of its armor by the Greeks, 16. 665; is given by Apollo in charge to Sleep and Death, who convey it to Lycia, 16. 682.
SATNIUS son of Enops—is slain by Ajax, 14. 442.
SCAMANDRIUS called also Astyanax—the son of Hector, 6. 402; 22. 500
SCAMANDRIUS son of Strophius—is slain by Menelaus, 5. 49.
SCHEDIUL son of Iphitus—leads the Phocians, 2. 517; is slain by Hector, 15. 515.
SIMOISIUS son of Anthemion—is slain by Ajax Telamon, 4. 473.
SLEEP—assists Juno in deceiving Jupiter, 14. 230; announces to Neptune that Jupiter is asleep, 14. 352; is ordered to convey the body of Sarpedon to Lycia, 16. 672.
STHENELUS—charioteer of Diomedes and one of the leaders of the Argives, 2. 564; is chided by Agamemnon, 4. 365; upon whom he retorts, 4. 404, attends to the wound of Diomedes, 5. 111; leads away the horses taken from Æneas, 5. 319; takes charge of the horses of Nestor, 8. 114.
STICHIUS—a leader of the Athenians, 13. 195; is slain by Hector, 15. 329

TALTHYBIUS herald of Agamemnon—goes to the tent of Achilles for Brisêis, 1. 390; summons Machaon to attend upon Menelaus when wounded, 4. 204; breaks off the combat between Hector and Ajax, 7. 279.
TEUCER son of Telamon and the best archer of the Greeks—slays Antaön, 8. 31; slays many of the Trojans, 8. 274; is disabled by Hector, 8. 325; wounds Glaucus, 12. 387; kills Imbrius, 13. 170, and Prothoon and Periphetes, 14. 515, and Cleitus, 15. 445; his bow is rendered useless by Jove, 15. 461; contends in a trial of archery at the funeral games of Patroclus.
THERSITES—his appearance and character, 2. 212; reviles Agamemnon, 2. 225, for which he is reproved and chastised by Ulysses, 2. 246.
THEMIS—addresses Juno with consoling words, 15. 90.
THESTOR son of Enops—slain by Patroclus, 16. 401.
THETIS mother of Achilles—arises from the sea at the complaint of Achilles, 1. 357; promises him her aid, 1. 419; ascends to Olympus and supplicates

Digitized by Google

Jupiter to honor her son, 1. 497; comforts Achilles when grieving for Patroclus, 18. 72; promises to provide for him new armor, 18. 135; requests Vulcan to fabricate it, 18. 427; is summoned to repair to Jupiter, 24. 87, and commanded to require from Achilles a restoration to Priam of Hector's body, 24. 104.

THOAS—leads the Ætolians, 2. 638; kills Pirous, 4. 527; meets Hector, 7. 168; is animated by Neptune, 13. 92; advises the Greeks to retire in order to their ships, 15. 281.

THOON—is slain by Diomedes, 5. 152.

THRASYMEDES—commands the night-watch, 9. 81; kills Maris, 16. 319; leads the Pylians, 17. 704.

TLEPOLEMUS—a leader of the Rhodians 2. 652· is killed by Sarpedon, 5. 628

TROJANS—advance to battle with noise, 3. 1; bury their slain, 7. 415; join battle with the Greeks, 8. 53; retreat before Agamemnon, 11. 158; break through the Grecian entrenchments, 12. 252; follow Hector in his victorious career, 13. 39; are compelled to retreat before Patroclus, 16. 366; drive back the Greeks from the body of Patroclus, 17. 275, and are repulsed in turn by them, 17. 280; exhort one another to endeavor to obtain possession of the body of Patroclus, 17. 420; pursue the Greeks as they bear away the body, 17. 721 are terrified at the shouts of Achilles and flee in confusion, 18. 218; encamp without the city, 18. 314; arm for battle, 20. 3; are exhorted by Mars, 20. 44, and by Hector, 20. 364; are slaughtered by Achilles, 20. 381; enter the city, 21. 606; celebrate the funeral rites of Hector, 24. 777.

ULYSSES king of Ithaca—conducts Chryseïs to her father, 1. 431; is directed by Minerva to prevent the Greeks from returning home, 2. 173; chastises Thersites, 2. 246, for which he is praised by the army, 2. 272; harangues the Greeks, 2. 284; relates the prodigy of the sparrows and the serpent, 2. 305; commands the Cephallenians, 2. 631; is pointed out to Priam by Helen, 3. 198; Antenor's description of his eloquence, 3. 205; is reproved by Agamemnon, 4. 338; slays Democoon, 4. 500; slaughters the Lycians, 5. 677; slays Pidytes, 6. 30; is sent on an embassy to Achilles, 9. 169; his speech to Achilles, 9. 225; reports to Agamemnon the unsuccessful result of the embassy, 9. 676; is chosen by Diomedes to accompany him as a spy to the Trojan camp, 10. 243; prays to Minerva, 10. 278; assists Diomedes to drive away the horses of Rhesus, 10. 498; reports the success of their undertaking to Agamemnon, 10. 554; rescues Diomedes when wounded by Paris, 11. 397; repulses the Trojans, 11. 415; kills Charops, 11. 425; is wounded by Socus, 11. 435, whom he slays, 11. 446; is rescued by Menelaus and Ajax Telamon, 11. 465; reproves Agamemnon, 14. 82; advises Achilles to permit the army to refresh themselves before engaging in battle, 19. 154; wrestles with Ajax at the funeral games

Digitized by Google

of Patroclus, 23. 706; contends in the foot-race, 23. 755, and gains the first prize, 23. 779.

VENUS—rescues Paris from Menelaus, 3. 374; calls Helen to his chamber, 3. 390; saves Æneas from Diomedes, 5. 312; by whom she is pursued and wounded, 5. 330; appeals for aid to Mars, 5. 359; complains to Dione, 5. 375; is taunted by Minerva and Juno, 5. 421; lends Juno her zone, 14. 214; takes sides with the Trojans, 20. 40; is chastised by Minerva, 21. 416; preserves the body of Hector from the dogs, 23. 185.

VULCAN—advises Juno to submit to Jupiter, 1. 577; acts as cup-bearer to the gods, 1. 584; makes arms for Achilles, 18. 469; takes the part of the Greeks, 20. 36; chastises Xanthus, 21. 342; ascends to Olympus, 21. 518.

XANTHUS—takes part with the Trojans, 20. 40; opposes himself to Vulcan, 20. 73; attempts to drown Achilles, but is compelled to desist by Vulcan, 21. 136.

XANTHUS son of Phænops—is slain by Diomedes, 5. 152

Digitized by Google

Digitized by Google

Cæsar's Commentaries on the Gallic War.

With English Notes, Critical and Explanatory; a Lexicon, Geographical and Historical Indexes, a Map of Gaul, etc. By Rev. J. A. SPENCER, D. D. 12mo, 408 pages.

In the preparation of this volume, great care has been taken to adapt it in every respect to the wants of the young student, to make it a means at the same time of advancing him in a thorough knowledge of Latin, and inspiring him with a desire for further acquaintance with the classics of the language. Dr. Spencer has not, like some commentators, given an abundance of help on the easy passages, and allowed the difficult ones to speak for themselves. His Notes are on those parts on which the pupil wants them, and explain, not only grammatical difficulties, but allusions of every kind in the text. A well-drawn sketch of Cæsar's life, a Map of the region in which his campaigns were carried on, and a Vocabulary, which removes the necessity of using a large dictionary and the waste of time consequent thereon, enhance the value of the volume in no small degree.

Quintus Curtius:

Life and Exploits of Alexander the Great. Edited and illustrated with English Notes. By WILLIAM HENRY CROSBY. 12mo, 385 pages.

Curtius's History of Alexander the Great, though little used in the schools of this country, in England and on the Continent holds a high place in the estimation of classical instructors. The interesting character of its subject, the elegance of its style, and the purity of its moral sentiments, ought to place it at least on a par with Cæsar's Commentaries or Sallust's Histories. The present edition, by the late Professor of Latin in Rutgers College, is unexceptionable in typography, convenient in form, scholarly and practical in its notes, and altogether an admirable text-book for classes preparing for college.

From PROF. OWEN, *of the New York Free Academy.*

"It gives me great pleasure to add my testimonial to the many you are receiving in favor of the beautiful and well-edited edition of Quintus Curtius, by Prof. Wm. Henry Crosby. It is seldom that a classical book is submitted to me for examination, to which I can give so hearty a recommendation as to this. The external appearance is attractive; the paper, type, and binding, being just what a text-book should be, neat, clear, and durable. The notes are brief, pertinent, scholar-like, neither too exuberant nor too meagre, but happily exemplifying the golden mean so desirable and yet so very difficult of attainment."

Digitized by Google

Arnold's Greek Course.

Revised, Corrected, and Improved, by the Rev. J. A. SPENCER, D. D., late Professor of Latin and Oriental Languages in Burlington College, N. J.

FIRST GREEK BOOK, on the Plan of the First Latin Book. 12mo, 254 pages.
PRACTICAL INTRODUCTION TO GREEK PROSE COMPOSITION. 12mo, 237 pages.
SECOND PART TO THE ABOVE. 12mo, 248 pages.
GREEK READING BOOK. Containing the substance of the Practical Introduction to Greek Construing, and a Treatise on the Greek Particles; also, copious selections from Greek Authors, with Critical and Explanatory English Notes, and a Lexicon. 12mo, 618 pages.

A complete, thorough, practical, and easy Greek course is here presented. The beginner commences with the "First Book," in which the elementary principles of the language are unfolded, not in abstract language, difficult both to comprehend and to remember, but as practically applied in sentences. Throughout the whole, the pupil sees just where he stands, and is taught to use and apply what he learns. His progress is, therefore, as rapid as it is intelligent and pleasant. There is no unnecessary verbiage, nor is the pupil's attention diverted from what is really important by a mass of minor details. It is the experience of teachers who use this book, that with it a given amount of Greek Grammar can be imparted to a pupil in a shorter time and with far less trouble than with any other text-book.

The "First Book" may with advantage be followed by the "Introduction to Greek Prose Composition." The object of this work is to enable the student, as soon as he can decline and conjugate with tolerable facility, to translate simple sentences after given examples and with given words; the principles employed being those of imitation and very frequent repetition. It is at once a Syntax, a Vocabulary, and an Exercise-book. The "Second Part" carries the subject further, unfolding the most complicated constructions, and the nicest points of Latin Syntax. A Key is provided for the teacher's use.

The "Reader," besides extracts judiciously selected from the Greek classics, contains valuable instructions to guide the learner in translating and construing, and a complete exposition of the particles, their signification and government. It is a fitting sequel to the earlier parts of the course, everywhere showing the hand of an acute critic, an accomplished scholar, and an experienced teacher.

From the Rev. Dr. Coleman, *Professor of Greek and Latin, Princeton, N. J.*

"I can, from the most satisfactory experience, bear testimony to the excellence of your series of Text-Books for Schools. I am in the daily use of Arnold's Latin and Greek Exercises, and consider them decidedly superior to any other Elementary Works in those languages."

Digitized by Google

Short and Comprehensive Greek Grammar.

By J. T. CHAMPLIN, Professor of Greek and Latin in Waterville College. 12mo, 208 pages.

In compiling this Grammar, Professor Champlin has drawn upon the best critics and grammarians, and with the results of his research has interwoven much original matter suggested during several years' experience in teaching, and editing Greek authors. His design is to exhibit the essential facts and principles of the language in the clearest, briefest, and most practicable form possible. With this view, all theories and complications belonging to general grammar have been avoided, and only their results used. The amplification and illustration of principles have been carried only so far as is necessary to their comprehension. In this way all the real wants of the Greek student are met, while his attention is not distracted by unnecessary and embarrassing details. Materials for oral exercises are supplied, and a sketch of Greek versification is given in an appendix.

From the Rev. Mr. Anderson, *New Orleans.*

"I believe the author has fully accomplished what he proposes in his preface. To those wishing to study Greek, I am satisfied he has presented a book which will much tend to simplify the study to beginners; and at the same time, without being too voluminous, presents as lucid and full an exposition of the principles of the language as can be contained within so small a compass."

Kuhner's Greek Grammar:

Translated by Professors EDWARDS and TAYLOR. Large 12mo, 620 pages.

Kühner's is universally acknowledged to be the most accurate, comprehensive, clear, and practical grammar of the Greek language now extant. It is the work of one who devoted his life to Greek philology, and spent years of patient labor in perfecting this work. Too full and learned for the beginner, it is just what is needed for the college curriculum, containing all that a book of reference should contain. The student will never appeal to its pages in vain. In fulness of illustration, copiousness of reference, and philosophical analysis of the various forms of language, it is unsurpassed, we might say unequalled.

The present translation is made by two distinguished American scholars, who have revised the whole, verified the references, and appended an original treatise of their own on Greek versification. As now presented to the public, it is believed to be as perfect a grammar of the Greek language as enlightened research and profound scholarship can produce.

Digitized by Google

Greek Ollendorff;

Being a Progressive Exhibition of the Principles of the Greek Grammar. By ASAHEL C. KENDRICK, Professor of the Greek Language and Literature in the University of Rochester. 12mo, 371 pages.

The present work is what its title indicates, strictly an *Ollendorff*, and aims to apply the methods which have proved so successful in the acquisition of the modern languages to the study of Ancient Greek, with such differences as the different genius of the Greek, and the different purposes for which it is studied, suggest. It differs from the modern Ollendorffs in containing Exercises for reciprocal translation, in confining them within a smaller compass, and in a more methodical exposition of the principles of language.

The leading object of the author was to furnish a book which should serve as an *introduction* to the study of Greek, and precede the use of any grammar. It will therefore be found, although not claiming to embrace all the principles of the Grammar, yet complete in itself, and will lead the pupil, by insensible gradations, from the simpler constructions to those which are more complicated and difficult. The exceptions, and the more idiomatic forms, it studiously avoids, aiming only to exhibit the regular and ordinary usages of the language as the proper starting-point for the student's further researches.

In presenting these, the author has aimed to combine the strictest accuracy with the utmost simplicity of statement. His work is therefore adapted to a younger class of pupils than have usually engaged in the study of Greek, and will, it is hoped, win to the acquisition of that noble tongue many in our academies and primary schools who have been repelled by the less simple character of our ordinary text-books.

Exercises in Greek Composition.

Adapted to the First Book of Xenophon's Anabasis. By JAMES R. BOISE, Professor of Greek in the University of Michigan. 12mo, 185 pages.

These Exercises consist of easy sentences, similar to those in the Anabasis, having the same words and constructions, and are designed by frequent repetition to make the learner familiar with the language of Xenophon. Accordingly, the chapters and sections in both are made to correspond. No exercises can be more improving than those in this volume; obliging the student as they do, by analysis and synthesis, to master the constructions employed by one of the purest of Greek writers, and imbuing him with the spirit of one of the greatest historians of all antiquity.

Digitized by Google

Xenophon's Anabasis:

With Explanatory Notes for the use of Schools and Colleges in the United States. By JAMES R. BOISE, Professor of Greek in the University of Michigan. 12mo, 393 pages.

A handsome and convenient edition of this great classic, really adapted to the wants of schools, has long been needed; the want is here met by Prof. Boise in a manner that leaves nothing to be desired. Decidedly the best German editions, whether text or commentary be considered, have appeared within the last few years; and of these Mr. Boise has made free use; while, at the same time, he has not lost sight of the fact that the classical schools of this country are behind those of Germany, and that simpler and more elementary explanations are therefore often necessary in a work prepared for American schools. Nothing has been put in the notes for the sake of a mere display of learning—pedantry is out of place in a school-book; and nothing has been introduced by way of comment except what can be turned to practical use by the reader.

An historical Introduction, which will enable the pupil to enter on his task intelligently, is prefixed. An abundance of geographical information, embodying the latest discoveries of travellers, is supplied; and the whole is illustrated with Kiepert's excellent map, showing the entire route of the ten thousand on their retreat.

The First Three Books of Anabasis:

With Explanatory Notes and References to Hadley and Kühner's Greek Grammars, and to Goodwin's Greek Moods and Tenses. A copious Greek-English Vocabulary, and Kiepert's Map of the Route of the Ten Thousand. 12mo, 268 pages.

Xenophon's Memorabilia of Socrates:

With Notes and an Introduction. By R. D. C. ROBBINS, Professor of Languages in Middlebury College, Vermont. 12mo, 421 pages.

This will be found an exceedingly useful book for College classes. The text is large and distinct, the typography accurate, and the notes judicious and scholarly. Instead of referring the student to a variety of books, few of which are within his reach, the editor has wisely supplied whatever is necessary. An admirable treatise on the Life of Socrates introduces the work, and English and Greek Indexes render it easy to refer to the text and notes.

Digitized by Google

Plato's Apology and Crito;

With Notes. By W. S. TYLER, Graves Professor of Greek in Amherst College. 12mo, 180 pages.

This edition of the Apology and Crito has been prepared to meet the largely-felt want among students of the Dialogues of Plato, now mostly superseded in Academic Courses. It is in the main an exact reprint of Staullbaum's third edition—though the author has had before him, and used, whenever it seemed best, the editions of Bekker, Forster, Ast, Schleiermacher, and others. The Notes are particularly full and clear; and errors in the text have been guarded against with the very greatest care.

From J. B. GARRITT, *Professor of Greek, Hanover (Ind.) College.*

"I can most heartily say that I am much pleased with the book. Prof. Tyler seems to have hit the happy medium between too profuse and too scanty notes; and also to have known the *kind* of notes needed in our American institutions, better than the great majority of those who have given us editions of the ancient classics. I have adopted the work this year, in place of the Georgics, and anticipate much pleasure in reading it in connection with the class."

From JACOB COOPER, PH. D., *Professor of the Greek Language and Literature in Centre College, Danville, Ky.*

"I have examined Prof. Tyler's edition of the 'Apology and Crito,' and am highly pleased with its execution. It bears the marks of the editor's well-known scholarship, and is an acceptable addition to our college text-books. The typography is also accurate and very beautiful. I purpose to introduce it into Centre College."

Fron ALPHEUS S. PACKARD, *Professor of the Greek Language, Bowdoin College.*

"I received, a short time since, Plato's Apology and Crito, edited by Prof. Tyler. I am much pleased with the edition, and shall introduce it into my classes as soon as I have opportunity. I have no doubt it will prove a most acceptable addition to the classics read in our colleges."

From W. H. YOUNG, *Dept. Anct. Languages, Ohio University, Athens.*

"It will meet a pressing want with us, and shall be introduced at once. The type is beautiful indeed, and the earnest teacher of the classics needs no better recommendation of a text-book than the name of Prof. Tyler."

From the New York Observer.

"A valuable service to classical learning and letters in general has been rendered by Prof. Tyler, in giving to the American student this edition of Plato's Apology and Crito. Hitherto, the scholars of our country have had no access to this work of Plato, except in foreign editions, or as in fragmentary form they found it in the old and now obsolete Græca Majora. It is now placed within their reach, in a form both convenient and beautiful, and accompanied by such notes and illustrations as to remove all serious difficulties in ascertaining the meaning of the text. One of the most valuable features of this edition is the introduction, which occupies some forty pages, and contains a clear and scholarly analysis of the Defence of the great philosopher before his judges, who had already determined on his death."

Digitized by Google

Germania and Agricola of Caius Cornelius Tacitus:

With Notes for Colleges. By W. S. TYLER, Professor of the Greek and Latin Languages in Amherst College. 12mo, 193 pages.

Tacitus's account of Germany and life of Agricola are among the most fascinating and instructive Latin classics. The present edition has been prepared expressly for college classes, by one who knows what they need. In it will be found: 1. A Latin text, approved by all the more recent editors. 2. A copious illustration of the grammatical constructions, as well as of the rhetorical and poetical usages peculiar to Tacitus. In a writer so concise it has been deemed necessary to pay particular regard to the connection of thought, and to the particles as the hinges of that connection. 3. Constant comparisons of the writer with the authors of the Augustan age, for the purpose of indicating the changes which had already been wrought in the language of the Roman people. 4. An embodiment in small compass of the most valuable labors of such recent German critics as Grimm, Günther, Gruber, Kiessling, Dronke, Roth, Ruperti, and Walther.

From PROF. LINCOLN, *of Brown University.*

"I have found the book in daily use with my class of very great service, very practical, and well suited to the wants of students. I am very much pleased with the Life of Tacitus and the Introduction, and indeed with the literary character of the book throughout. We shall make the book a part of our Latin course."

The History of Tacitus:

By W. S. TYLER. With Notes for Colleges. 12mo, 453 pages.

The text of Tacitus is here presented in a form as correct as a comparison of the best editions can make it. Notes are appended for the student's use, which contain not only the grammatical, but likewise all the geographical, archæological, and historical illustrations that are necessary to render the author intelligible. It has been the constant aim of the editor to carry students beyond the dry details of grammar and lexicography, and introduce them to a familiar acquaintance and lively sympathy with the author and his times. Indexes to the notes, and to the names of persons and places, render reference easy.

From PROF. HACKETT, *of Newton Theological Seminary.*

"The notes appear to me to be even more neat and elegant than those on the 'Germania and Agricola.' They come as near to such notes as I would be glad to write myself on a classic, as almost any thing that I have yet seen."

Digitized by Google

The Works of Horace.

With English Notes, for the use of Schools and Colleges. By J. L. LINCOLN, Professor of the Latin Language and Literature in Brown University. 12mo, 575 pages.

The text of this edition is mainly that of Orelli, the most important readings of other critics being given in foot-notes. The volume is introduced with a biographical sketch of Horace and a critique on his writings, which enable the student to enter intelligently on his work. Peculiar grammatical constructions, as well as geographical and historical allusions, are explained in notes, which are just full enough to aid the pupil, to excite him to gain a thorough understanding of the author, and awaken in him a taste for philological studies, without taking all labor off his hands. While the chief aim has been to impart a clear idea of Latin Syntax as exhibited in the text, it has also been a cherished object to take advantage of the means so variously and richly furnished by Horace for promoting the poetical taste and literary culture of the student.

From an article by PROF. BAHR, *of the University of Heidelberg, in the Heidelberg Annals of Literature.*

"There are already several American editions of Horace, intended for the use of schools; of one of these, which has passed through many editions, and has also been widely circulated in England, mention has been formerly made in this journal; but that one we may not put upon an equality with the one now before us, inasmuch as this has taken a different stand-point, which may serve as a sign of progress in this department of study. The editor has, it is true, also intended his work for the use of schools, and has sought to adapt it, in all its parts, to such a use; but still, without losing sight of this purpose, he has proceeded throughout with more independence. In the preparation of the Notes, the editor has faithfully observed the principles (laid down in his preface); the explanations of the poet's words commend themselves by a compressed brevity which limits itself to what is most essential, and by a sharp precision of expression; and references to other passages of the poet, and also to grammars, dictionaries, etc., are not wanting."

Sallust's Jugurtha and Catiline.

With Notes and a Vocabulary. By NOBLE BUTLER and MINARD STURGIS. 12mo, 397 pages.

The editors have spent a vast amount of time and labor in correcting the text, by a comparison of the most improved German and English editions. It is believed that this will be found superior to any edition hitherto published in this country. In accordance with their chronological order, the "Jugurtha" precedes the "Catiline." The Notes are copious and tersely expressed; they display not only fine scholarship, but (what is quite as necessary in such a book) a practical knowledge of the difficulties which the student encounters in reading this author, and the aids that he requires. The Vocabulary was prepared by the late WILLIAM H. G. BUTLER. It will be found an able and faithful performance.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

To avoid fine, this book should be returned on
or before the date last stamped below

50M—9-40

—— Apostles, in Greek, with a Lexicon. 12mo.
———— **Homer's Odyssey.** Tenth Edition. 12mo.
———— **Thucydides** With Map. 12mo. 700 pages.
———— **Xenophon's Cyropædia.** Eighth Edition. 12mo.
Plato's Apology and Crito.* With Notes by W. S. TYLER, Graves Professor of Greek in Amherst College. 12mo. 180 pp.

Digitized by Google

48
H76

STANDARD CLASSICAL WORKS.

Thucydides's History of the Peloponnesian War, according to the Text of L. Dindorf. With Notes by John J. Owen. With

... with Notes and Intro-
... Language in Middle-

Soph...

Homer.
Iliad of Homer according to the text of Wolf
602609
Tx 8.61
DATE
NAME
DATE
NAME
LIBRARY, SCHOOL OF EDUCATION, STANFORD
602609
Digitized by Google